

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08161343 6

2A
Tale

PALAEPHATI^{US}
DE
INCREDIBILIBVS

GRAECÆ

SEXTVM EDIDIT

AD FIDEM COD. MS. MOSQVENSIS ALIO
RVMQVE ET LIBRI ALDINI

DENVO RECENSUIT EMENDAUIT
EXPLICAVIT

INDICEMQVE VERBORVM GRAECORVM
COPIOSISSIMVM

ADIEGIT

IOH. FRIDER. FISCHERVS

ACCESSERE

PROLVSIONES QVATVOR

IN PALAEPHATI FABVLAS

VNA CVM

ORATIONIBVS DVABVS

LIPSIÆ

SVMTV CASPARI FRITSCHII

A. G. MDCCCCLXXXVIII

ἄπερ ἰδὼν⁹ ὁ Ἡρακλῆς βοσκόμενα παρὰ τῇ θαλάττῃ, περιελάσας¹⁰ ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν, καὶ τὸν πομμένα αὐτῶν, ὀνόματι Δράκοντα, εἰσήγαγεν¹¹ εἰς οἶκον, ἐκέτι ζῶντος¹² τῷ Ἑσπέρῃ, ἀλλὰ τῶν παίδων αὐτοῦ. ἔλεγον ἔν¹³ οἱ ἄνθρωποι, Ἐθεασάμεθα χρυσαῖ μῆλα, ἃ Ἡρακλῆς ἤγαγεν ἐξ Ἑσπερίδων¹⁴, τὸν φύλακα ἀποκτείνας Δράκοντα¹⁵. Καὶ ἔνθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη¹⁶.

F 2

'ΚΕΦ. Κ'

Brunerus non incommode legi posse putabat καλεῖται καὶ τὰ πρόβατα. bene.

9. Apostolius: ἰδὼν δέ, omisso Pron. ἄπερ. non male. Cod. Mosqu. ἰδὼν Ἡρακλῆς, omisso Articulo. bene. Lectio παρὰ τῇ θαλάττῃ debetur Codd. Oxonn. Cant. Arund. Tol. et Mosqu. Nam Aldus quidem, et post eum caeteri editores Palaephathi, edidere περὶ τὴν θαλάτταν quae est ipsa librorum Apostolii et Eudociae lectio, neque contemnenda illa prorsus. De permutatione harum Praepositionum quaedam dicta sunt in Animaduerff. ad Gram. Vuelleri. p. 381. f.

10. Apostolius: περιεργάσας. inepte. nam etiam infra fab. 25, 3. sic dicuntur περιελαυνομένα βῆς, et ib. 5. Ἡρακλῆς ταύτας περιήλασεν. Sed pro εἰς τὴν ναῦν in Cod. Rauii extabat εἰς ναῦν, omisso Articulo.

11. Cod. Mosqu. ἤγαγεν.

12. Cod. Mosqu. ζῶς Ἑσπέρῃ.

13. Cod. Mosqu. ἔλεγον δὴ.

14. Cod. Mosqu. ἃ ἤγαγεν ἐξ Ἑσπερίδων Ἡρακλῆς.

15. Apostolius: τὸν Δράκοντα ab cuius libris absunt etiam verba καὶ ἔνθεν ὁ μ. προσαν. Sed ab Cod. Rau. aberat tantum verbum προσανεπλάσθη. per se non male. Vid. infra fab. 24, 5. Cod. Mosqu. ἐντεῦθεν ὁ μῦθος προσαν., omissa Coni. καί.

16. Varro R. R. 2, 1. 6. *De antiquissimis illustrissimis quisque pastor erat, ut ostendit Graeca et Latina lingua, et veteres poëtae, qui alios vocant πολύαρνας, alios πολυμήλεις, alios πολυβέτας, qui ipsas pecudes propter caritatem aureas habuisse pelles tradiderunt: — ut in Colchide Aeeta, ad cuius arietis pellem profecti regio genere dicuntur Argonautae: ut in Lybia ad Hesperidas; unde aurea mala, id est, secundum antiquam consuetudinem, capras et oves, [quas] Hercules ex Africa in Graeciam exportauit. ea enim sua voce Graeci appellantur μῆλα.*

Κ Ε Φ. Κ'

ΠΕΡΙ ΚΟΤΤΟΥ ΚΑΙ ΒΡΙΑΡΕΩ ΚΑΙ ΓΥΓΟΥ *

¹ **Φ**ασίν ἔν περὶ τῶν ¹, ὡς ἔσχον ἑκατὸν χεῖρας, ἄν-
² δρες ὄντες. Πῶς δὲ ἐκ εὐηθες τὸ τοιοῦτον ²; Τὸ
 δὲ

* Codd. Oxonn. Cant. Gal. περὶ Κόττε καὶ Βριάρεω καὶ Γύγῃ. Cod. Rau. περὶ Κόττε καὶ Βριάρεω καὶ Γύγῃ τῶν ἑκατογχεῖρων. recte, puto. Certe, lectione περὶ Κόττε καὶ Βριάρεως, quae est in libris editis omnibus, et apud Eudoc. p. 258., seruata, verba καὶ Γύγῃς f. 2. delenda et omittenda erunt cum Apostolio, apud quem haec Fabula Paroem. II, 57. legitur, et cum Eudocia, quae in Violarium suum eandem Fabulam transtulit p. 258.: quae tamen p. 91., quo loco descripsit de Briareo verba schol. Apol. Rhod. ad I, 1166., verba ista adiecit. At quum auctoritati tot bonorum librorum repugnare recte non liceat; quum scriptores veteres fere omnes tres Centimanos numerent, non duo, vt Nonnus Συναγ. ἰσορ. 2, 6. p. 163. Eton.: addimus hoc quoque in exemplo verba καὶ Γύγῃ in Indice Capitis, ita tamen, vt pro Βριάρεως, etiam legum Grammaticarum iussu, rescripserimus Βριάρεω. nam f. 2. vocatur Βριάρεως, non Βριαρῦς. In Cod. Mosqu. hoc Caput est Caput vndeui-

cesimum, atque incipit sic, Περὶ κόττε καὶ βριάρεως. ὡς ἑκατὸν ἔσχον χεῖρας. Sed Arsenius in Violario Fabulae ipsi praemisit verba haec, Κόττε ἰσχυρότατος καὶ βριάρεω. quae scilicet ex Opere patris sui sumfit. Caeterum de Centimanis, Coeli et Terrae filiis, eorumque fabula, legi, praeter multos alios, possunt Hesiodus Θεογ. 149. ff. 617. f. 671. ff. 714. 734. 817.: Apollodorus bibl. I. p. 3. Fab.: Nonnus Συναγ. ἰσορ. 2, 6. p. 163. Eton.: Eudocia p. 91. et p. 144.

1. Apostol. et Arsen. Φασὶ περὶ τῶν. Cod. Rau. περὶ τῶν Φασίν, ὡς ἑκατὸν ἔσχον. quae lectio Brunero quidem magis placebat. Cod. Cant. Φασίν περὶ Κόττε καὶ Βριάρ. Cod. Gal. Βρυάρ.

2. Τὸ τοιοῦτον deest in Cod. Mosqu.: sed ap. Eudoc. p. 258. pro verbis Φασίν ἔν — τὸ τοιοῦτον; leguntur verba haec, Κόττος καὶ Βριάρεως, ἄνδρες ὄντες, μυθεύοντα, ὡς ἑκατὸν χεῖρας ἔσχον, οἱ μετὰ τῶν Θεῶν ἐπολέμησαν πρὸς τὰς Γίγαντας. leg. Τιτάνας.

δὲ ἀληθὲς ἔτως ἔχει³. Τῇ πόλει⁴ ἣν ὀνομαζομένην ἑκατονταχειρίαν, ἐν ἣ ᾤκειν⁵. ἣν δὲ πόλιν⁶ τῆς νῦν καλεσμένης Ὀρεσιᾶδος. Ἐλεγον⁷ οἱ ἀνδρες, Κόττος,

F 3

καί

3. Ald. Bas. τὸ δ' ἀλ. ἔτως. simpliciter, omisso verbo ἔχει. vt Tol. Gal. Pat. Dresig. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔτως. Iam etfi nec in Cod. Mosqu. aliter legitur: tamen nuper iam post ἔτως addidimus ἔχει, auctoritate, cum librorum veterum: Eudoc. enim Apostol. Arsen. habent τὸ δ' ἀληθὲς ἔτως ἔχει, et Codd. Oxonn. Cant. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔτως ἔχει. tum vsus loquendi Palaephati. vid. 2, 4. 6, 2. 28, 2. Nam fab. 46, 2. legitur quidem ἡ ἀλήθεια ἔτω in libris editis: sed etiam ibi in Codd. bonis additum extat verbum ἔχει.

4. Cod. Arund. Tol. τῶν τῇ πόλει. et in libris Apostolii editis, est, ὄνομα ἣν ἑκατονταχειρία, et in Cod. Mosqu. ὄνομα ἣν ἑκατονταχειρία, vt in Violar. MS. Arsenii, ὄνομα ἣν ἑκατονταχειρία, et ap. Eudoc. p. 258. τῇ πόλει ἣν ὀνομαζομένην ἑκατονταχειρίαν. nam, et ἑκατόγχειρες dicitur, et ἑκατοντάχειρες. quae de re paulo post quaeretur. Horum igitur Codicum auctoritate adducti nuper iam post nomen ὄνομα adiecimus verbum ἣν, quod caeteri libri editi non habent.

5. Cod. Mosqu. ᾤκειν ἔτοι. Eudoc. p. 91. τῇ πόλει, ἐν ἣ

ᾤκειν Κόττος καὶ Βριάρεως, ὄνομα ἑκατονταχειρία.

6. Cod. Cant. ἣν δὲ ἡ πόλις ἣ νῦν καλεσμένη Ὀρεσιᾶς. Apostol. et Arsen. ἣν δὲ πόλιν τῆς καλεσμένης Ὀρεσιᾶδος. Codd. Oxonn. Arund. Tol. ἣν δὲ Ἀχαρνίας [Cod. Tol. τῆς Ἀχαρνίας] τῆς νῦν Ὀρεσιᾶδος καλεσμένης. Τεκμαιρομαι δὲ, ὅτι μετὰ τῶν Ὀλυμπίων ἐμαχίσαντο [Tol. ἐμαχίσαντο] τὴν πρὸς Τιτᾶνας μάχην. ταῦτα γὰρ [Tol. δὲ] τὰ χωρία ὁμοῦ εἰσι τῇ Ὀλύμπῳ. Quae quidem verba Tollo videbantur ab ipso Auctore libelli profecta esse, neque Grammaticorum ingeniis deberi, ita, vt legeretur, ἣν δὲ πόλιν τῆς Ἀχαρνίας, τῆς νῦν καλεσμένης Ὀρεσιᾶδος. vere, opinor. Certe ea, quae sequuntur, satis indicant, locum, vti nunc legitur in libris editis, plenum integrumque non esse. Etiam in Cod. Mosqu. addita ante verbum ἔλεγον extant verba, sed mendose scripta, haec, ἣν δὲ τῆς ἀχρονίας τῆς νῦν Ὀρεσιᾶδος καλεσμένης. τεκμαιρομένη δὲ, ὅτι μετὰ τῶν Ὀλυμπίων ἐμαχίσαντο τὴν πρὸς Τιτᾶνας μάχην. ταῦτα δὲ τὰ χωρία ὁμοῦ εἰσιν τῶν Ὀλυμπίων.

7. Cod. Mosqu. ἔλεγον δέ. Et ap. Eudoc. p. 91. pro εἰ ἀνδρες.

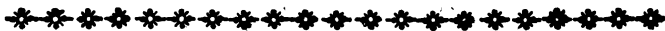
καὶ Βριάρεως, καὶ Γύγης⁸, οἱ ἑκατοντάχειρες, βοη-
θήσαντες τοῖς θεοῖς, αὐτοὶ⁹ ἐξήλασαν τὰς Τιτᾶνας¹⁰
ἐκ τῆς Ὀλύμπου.

ΚΕΦ. ΚΑ'

ἄνθρωποι est οἱ πολῖται, et
ante Κόττος extat ὅτι.

8. Verba καὶ Γύγης absunt
ab Eudoc. Violar. p. 258. et
ab Apostolii, Arseniique, li-
bris. Galeus malebat scribere
Γύγης, quod homo ita apud
Apollodorum diceretur. At
apud hunc quoque [lib. 1. init.]
pro Γύγην restituit Γύγην Hein-
sius ad Ouid. Amorr. 2, 1. 12.
Et variant profecto, dissen-
tuntque, libri veteres in scri-
ptura huius vocabuli adeo, ut
nec magnus ille Criticus, et
acutus in primis, Ric. Bent-
leius, certi quidquam consti-
tuere et definire ea de re au-
sus sit. Vid. notae eius ad
Horat. 2. od. 17, 14. add. in-
terpp. Hygini p. 3. Stauer.:
Heinius ad Apollod. p. 8.
To. 1.: Delrius ad Sen. Herc.
Oet. 167.: Meursius Regn.
Attic. 1, 3. Sed pro Καῖδον
ap. Apollodorum d. l. certis-
simum est reponi oportere
Κόττον, ut ap. schol. Aeschyli
ad Prometh. vinct. p. 26.
Steph. Nam Καῖδς erat de
Titanibus. In libris Athena-
gorae Apol. 15. vocatur Κότ-
τος, et ap. Gregor. Naz. Ste-
lieut. 1. p. 71. Eton. Κότος,
ut ap. Nonnum Συναγ. ἰσop.
2, 6. p. 163. Eton. nam ibid.
1, 76. p. 153. mendose scri-
ptum est Κώτος. Conf. Au-

dendorp. ad Lucan. 4, 596.
Pro ἑκατοντάχειρες Tollius
e scholiasta Aeschyli ad Pro-
meth. vinct. d. l. scribi male-
bat ἑκατόγχειρες, ut scri-
ptum est in Cod. Mosqu. Pa-
laeophati. bene. Leges certe
analogiae dici iubent ἑκα-
τόγχειρες neque aliter di-
cuntur ab Athenagora Apol.
15. f. et Apollodoro bibl. 1.
p. 3. 7.: et ap. Lucian. diall.
deor. p. 228. To. 1. Graeu. est
Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα.
At quum etiam in libris Plut-
archi in de frat. amor. p. 478.
E To. 2. legatur ἑκατοντά-
χειρες ut ap. Iustin. M. Apol.
1, 33. ὑπὸ τῶ ἑκατοντάχει-
ρος ἐκείνου, et ap. Hesychium
Βριάρεων ἄνθρωπον ἑκατον-
τάχειρα quum Typhon in
scholiis Aeschyli ad Prometh.
331. dicatur ἑκατοντακέφα-
λος ut ab ipso Aeschylo d. l.
ἑκατοντακάρηνος quum con-
suetudinis et vsus loquendi
neglegentiae saepe maior sit
potestas, quam subtilitatis
Grammaticorum praecepto-
rum: scripturam vtriusque
vocabuli, ἑκατοντάχειρες et
ἑκατονταχειρία, hoc loco
ferri debere arbitror; prae-
sertim quum haec libri veteres
optimi repugnent. vid. Mat-
thaeus in Chrestom. Gr. ad
h. l. Sic ap. Polyb. 1, 73. est
ἡ ἑκα-

Κ Ε Θ. Κ Α'

ΠΕΡΙ ΣΚΥΛΛΗΣ *

Λέγουσι¹ περὶ Σκύλλης, ὡς ἦν ἐν Τυρρήνιαι² θηρίον τι, ἡ γυνὴ μὲν μέχρι τῆς ὀμφαλῆς, κυνῶν δὲ ἐντεῦθεν αὐτῇ

F 4

αὐτῇ

ἡ ἑκατοντάπυλος· ap. Iustin. M. Apol. 1. 8. χιλιοσταετής, et ap. Plat. Polit. 10. p. 615. A To. 3. Steph. ἑκατονταετής. v. Salmasius ad Inscrip. duas vett. p. 20. f. Caeterum per τὰς θεάς intelleguntur Iupiter, Pluto, Neptunus. v. Apollod. 1. p. 5. et p. 7. Fab.

9. Αὐτοὶ abest ab Apostol. et Arsen. libris.

10. Eudoc. p. 91. et p. 258. τὰς Γίγαντας. male.

* Codd. Oxonn. Cant. Gal. Arund. Σκύλλας. De Scylla ipsa v. Homerus Odyf. μ', 85. ff.: Virgilius Aen. 3, 424. ff.: Ovidius Metam. 14, 59. ff.: Heraclitus fab. 2.: Hyginus fab. 151. et 199.: Fulgentius Mythol. 1, 12.: Themistius orat. 3. p. 90. Petau.: schol. Apollon. Rhod. ad 4, 825. et 828.: schol. min. Hom. ad Odyf. μ', 85.: Eustathius ad Odyf. μ' p. 1714. Rom.: Anonymus de Ulyssis erroribus fab. 8.: Tzetzes ad Lycophron. p. 13. Steph.: Eudocia p. 376. ff.: quae suam de Scylla narrationem confarcinavit e verbis Eustathii, Nonni, schol. Apollonii Rhodii, aliorumque. Nonni enim

Συναγ. Isop. 1, 52. p. 144. f. Eton. verba, a Palaephato verbis parum discrepantia, haec sunt, Μυθεύεται, ὅτι ἐν τῇ Τυρρήνικῃ πελάγει θηρίον ἦν, ὃ ἦν γυνὴ μὲν περικαλλὴς μέχρι τῆς ὀμφαλῆς, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν κυνῶν καφαλαὶ προσπεφύκασιν αὐτῇ ἕξ· τὸ δὲ ἄλλο αὐτῆς σῶμα ὀφιδέες· quae ipsa verba habet Eudoc. p. 376.: sed post πελάγει addit, περὶ τὸ Πήγιον καταντηκρὺ Σικελίας, et pro ὀφιδέες legit rectius ὀφιοειδές. Conf. Fabricius ad Sext. Empir. p. 386. Caeterum hoc Caput in Cod. Mosqu. est Caput vicissimum, et explicatio Fabulae extat ap. Eudoc. p. 378.

1. Cod. Tol. λέγεται περὶ Σκύλλ. Cod. Mosqu. περὶ σκύλλης λέγεται. Bas. λέγουσι ἐπὶ Σκύλλης· quae scriptura nata est e nota, qua expressa est Praeposit. περὶ in Ald., non intellecta. In utroque exemplo legitur etiam θηρίον τι.

2. Sic Tollius rescripsit pro ἐν τυρρήνιαι, quod est in Ald. Bas., atque veterem scribendi rationem redolet. Etiam in libris Apostolii [18, 52.] est Τυρρήνιαι. Sed Cod. Cant.

αὐτῇ³ προσπεφύκασι κεφαλαί· τὸ δὲ ἄλλο⁴ σῶμα,
ὄφρα. Τοιαύτην δὲ φύσιν ἐννοεῖν, πολὺ εὐήθες.
2 Ἡ δὲ ἀλήθεια αὕτη. Τυρρηνῶν νῆες⁵ ἦσαν, αἱ ἐλπί-
ζοντο

Cant. Gal. habebant vitiofe, ἐκ Κυρηναίης. Neque vero ne-
cesse est, vt Italiam olim pu-
temus Τυρρηνίαν dictam fuiſ-
ſe; quae erat Tollii opinio:
immo quum Scylla feratur in
freto Siculo, ad Rhegium,
oppidum, fuiſſe: praestat di-
cere, Τυρρηνίαν pertinuiſſe
tum vſque ad Rhegium, ita,
vt ἐν fit iuxta, non procul a.
Quam quidem coniecturam
adiuuare videntur, et confir-
mare, ea, quae leguntur ap.
Apollodorum bibl. 2. p. 125.
Fab. Paulo poſt in Cod. Cant.
Gal. extabat, κυνῶν δὲ κεφα-
λαί ἐντεῦθεν· ſed Aldinae
operae dederunt κεφελαί·
vitiofe: quod tamen ſcriptu-
rae vitium in Baſil. non eſt
ſublatum.

3. Αὐτῇ deest in Cod.
Mosqu.: ſed pro προσπεφύ-
κασι idem Codex habet προσ-
πεφύκαſαν· quod quidem
Tempus ſane conuenientius
eſt verbo ἦν.

4. Ald. Baſ. Apoſtol. τὸ δ'
ἄλλο. Paulo poſt in Cod. Cant.
Gal. erat, πολλῆς σύμθειας·
et in Cod. Arund. Tol. Oxon.
x. Mosqu. πολλῇ σύμθεια. At-
que in Cod. Tol. praeterea
pro ἐννοεῖν ſcriptum erat
νοεῖν· quod verbum ita legi-
tur fab. 13, 2.

5. Haec erat leſtio Codd.
Oxon. et Mosqu. Et Τυρρην-
ῶν quidem Tollius quoque,
et Brunerus, legendum recte
videntur: νῆες autem erat et-
iam in Cod. Rau. Nam Ald.
Baſ. Tol. Brun. Pat. Gal., et-
iam Apoſtolii et Eudociae li-
bri, habent, Τυρρηνίων νῆ-
ſοι· quam leſtionem vel ver-
ba αἱ ἐλπίζοντο docent ferri
non poſſe: et Tuſci Τυρρην-
νοὶ dicuntur, non Τυρρηνιοί,
Euſtathius ad Dionyſ. Perieg.
347. "Οτι Τυρρηννοί, οἱ καὶ
Τρῆſκοι [leg. Ἐτρῆſκοι] λε-
γόμενοι, καὶ Τῆſκοι, παρὰ
Ῥωμαίοις, ἔθνος λητρικόν, καὶ
ὠμόν, καὶ ἀπάνθρωπον —.
Stephanus Byzant. v. Κύζι-
κος· τὸ Τυρρηννοί — οἱ χα-
λεκοὶ διὰ τὸ λητρίεſθαι τὰς
Τυρρηνέας· vbi v. Berquellius.
Idem Stephanus: Τυρρηνία·
χωρά προς τῷ Ἀδρία —. ἔστι
καὶ Τυρρηνία πόλις, ἣ λέγα-
ται καὶ Τυρρηνή· καὶ Τυρ-
ρηννοί, οἱ πολῖται. Miror igitur,
Stauerium in notis ad
Fulgentii Mytholog. p. 686.
ſequutum eſſe mendosam
iſtam leſtionem: ſed idem
non miror Phasianinum non
vidiſſe eius menda. vertit e-
nim, *Tyrrhenorum inſulae* —.
Neque vero melius pro Τυρ-
ρηνῶν Codd. Cant. Gal. ex-
hibebant Κυρηνῶν, vt ſ. i. ἐκ
Κυρη-

ζοντο τὰ περίχωρα τῆς Σικελίας⁶, καὶ τὸν Ἴονιον κόλπον. Ἦν δὲ ναῦς⁷ τριήρης ταχῆα, τό, τε ὄνομα⁸ Σκύλλα. Αὕτη ἡ τριήρης⁹ τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων συλλαμβάνουσα, πολλάκις εἰργάζετο βρῶμα¹⁰, καὶ λόγος

F 5

γος

Κυρηνας, pro ἂν Τυρρήνια· quae tamen praua scriptura confirmat rectam lectionem Τυρρήνων.

6. Mosqu. σικελίας. Bas. τὰ περίχωρα. mendose.

7. Cod. Mosqu. ἦν δὲ καὶ ναῦς.

8. Τὸ δὲ edidimus, pro quo vulgati antea τότε habebant. *Dresigius*. Nimirum in Ald. Bas. Tol. Brun. Pat., Galei edit. Cantabrig., et apud Apostolium et Eudoc., extat ταχῆα τότε, ὄνομα Σκύλλα. At primo Galeus in exemplo Amstelodamensi edidit ταχῆα, τό, τε ὄνομα Σκύλλα· idque fidē et auctoritate Cod. Cantabrig. Deinde Tollius testatur in suo Codice fuisse, ταχῆα ἢ ὄνομα Σκύλλα [sic enim scribi debet pro Σκύλλα· nam in libris scriptis, ut in Cod. Homeri Lipsiensi, saepissime omissa est nota illa litterae Iota. v. Ernestius ad Il. ὁ, 90.] καὶ κατεγέγραπτο ἐπὶ τῆς πρώρας. Posteriora verba καὶ κ. δ. τ. πρ. Galeus etiam in Cod. Cant. inuenit. Atque nobis quidem lectio ἢ ὄνομα Σκύλλα vera videbatur; praesertim quum Phasianus quoque eam non dubium sit, quin in libris suis offenderit, certe sequutus sit:

reddidit enim verba Graeca Latine sic, *triremis velox*, cui *Scylla erat nomen*: et si bene scimus, legi etiam posse ἢ ὄνομα Σκύλλα· ut fab. 27, 3. ἢ ὄνομα ἦν Δράκων· et fab. 29, 5. ἢ ὄνομα Τελμισσός· et s. 6. ἢ ὄνομα Χίμαιρα· et ap. Herodo. 1, 107. τῷ ὀνόματι ἦν Καμβύσης. Etiam Latini utroque modo loquuti sunt. v. Gronovius ad Liu. 1, 1. 4. Aut certe legendum est cum Galeo, et distinguendum, ita, ταχῆα, τό, τε ὄνομα· quod recipere ausi sumus, addicente usu loquendi Palaephati: vid. fab. 23, 2. 24, 3. —: in primis quum sic extaret origo lectionis librorum editorum veterum. Certe *Dresigii* emendatio, quamvis facilis nec audax, tamen vana videbatur. Caeterum etiam nos in Cod. Mosqu. scriptum inuenimus, τότε, ἢ ὄνομα Σκύλλα, καὶ κατεγέγραπτο ἐπὶ τῆς πρώρας.

9. Ab Cod. Mosqu. abest ἡ τριήρης.

10. Codd. Oxonn. Arund. πολλά κακὰ εἰργάζετο· Cod. Tol. πολλά κακὰ εἰργάσατο, omisso nomine βρῶμα· quod nec in Cod. Mosqu. legitur. Alteram lectionem Phasianus quoque reddidit, cibum saepius

3 γος ἦν περὶ αὐτῆς πολὺς. Ταύτην τὴν ναῦν Ὀδυσσεὺς, Φορῶ καὶ λάβρω ¹¹ πνεύματι χρησάμενος, διέφυγε. Δηγήσατο δὲ ¹² ἐν Κερκύρα ¹³ τῷ Ἀλκινόῳ, πῶς ¹⁴ ἐδιώχθη, καὶ πῶς ἐξέφυγε, καὶ τὴν ἰδέαν τῆς πλοῖς ¹⁵ ἀφ' ἧν ¹⁶ προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

ΚΕΦ. ΚΒ'

saepius assequebatur. Sensus scilicet est, nauem illam piraticam, Tyrrhenos piratas, exceperisse alias naues, eas dissipuisse, atque adeo de raptο vixisse.

11. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. ed. Cantabr. Apost. σφοδρῶ καὶ λαύρῳ. Gal. ed. Amstel. σφοδρῶ καὶ λάβρῳ. Eudoc. ταύτην τὴν ναῦν Ὀδυσσεὺς λέγεται ὅτι σφοδρῶ καὶ λάβρῳ. Atque sic, non λαύρῳ, quod etiam in Codd. Oxonn. Arund. Tol. erat, scribendum esse, recte contendit Pantinus in notis ad Apostolium 18, 52. p. 360. Scilicet, et peruersa pronuntiatio quorundam, et figura u, h. e. β, quam librarii, alii legerunt, vt υ, alii, vt μ, peperit prauam istam huius vocabuli, multorumque eius generis aliorum, scripturam. v. Casaubonus ad Athen. p. 848.: Vuesseling. ad Diod. Sic. p. 537. To. 2.: Albertius ad Hesych. p. 120. To. 2.: Doruillius ad Charit. p. 45. et 114. Amstel.: Schottus ad Zenob. Pronerbb. 4, 6. p. 80.: Stephanus Paralipomm. Gramm. Grr. p. 5.: Montefalconius Palaeogr. Gr. p. 263. Vnde in Cod. Mosqu.

pro λαύρῳ, h. e. λάβρῳ, liberrarius scripsit adeo λαμπρῶ. Etiam Phasianinus legit σφοδρῶ. Latina enim eius versio habet, *vehementi — vento vsus*. At quum res, quae narratur, ostendat, non tantum quaeri, an ventus vehemens, sed maxime an secundus ventus, egerit nauem Vlyssis: non dubitamus, quin Dresigius pro σφοδρῶ recte receperit Φορῶ, idque auctoritate Codd. Oxonn. Arund. Tol. Mosqu.: qua librorum veterum auctoritate adducti nos quoque reposuimus Φορῶ. Sic ap. Caes. B.C. 3, 101. 2. est *magno vento et secundo*: qui a Virg. Aen. 4, 430. *ventus ferens* vocatur. Σφοδρῶ videbatur nobis huc venisse e fab. 13, 4.

12. Eudoc. δ'.

13. Ita rectissime scriptum legitur in Ald. et Bas.: neque Apostolii et Eudociae libri, et Cod. Mosqu., aliter legunt. At Tollius quum Κερκύρα mutasset in suo exemplo in Κορκύρα: haec scriptura ex eius exemplo venit in reliqua omnia, etiam Dresigiana. Scilicet haec insula, et Κέρκυρα dicitur, et Κόρυρα, ita tamen, vt haec nominis scriptura recentior, illa anti-

Κ Ε Φ. ΚΒ'

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ *

Λέγῃσι περὶ Δαυδάλης, ὡς ¹ αἰγάλματα κατεσκεύα-
ζε ² δι' ἐαυτῶν ³ πορευόμενα. Τὸ δὲ ⁴ ἀνδριάντα
δι' αὐτῆ βαδίζεν ἀδύνατον εἶναι, δοκεῖ ἔμοιγε. Τὸ δὲ ²
ἀλφ

antiqua, esse videatur. v. Hel-
lanicus ap. Stephanum By-
zant. v. Φαίαξ. Eustathius
ad Dion. Perieg. 492.: Ca-
saubonus ad Strab. 1. p. 76.
Almel.: Quirinus Primordd.
Corcyr. c. 2.: Vuesfel. ad
Diod. Sic. p. 316. To. 1.:
Spanhemius, et Ernestius, ad
Callim. h. in Del. 156.

14. Cod. Mosqu. ὡς, et πῶς
ante verbum ἐξέφυγε omittit.

15. Cod. Mosqu. τὴν ἰδέαν
πλοιαρίε, omisso Articulo.
male.

16. Verba αἶφ' ὅν προσαν.
ὁ μῦθος non habet Eudocia:
et in Cod. Mosqu. legitur,
προσανεπλάσθη δὲ ὁ μῦθος,
omissis verbis αἶφ' ὅν.

* Aberat haec Fabula ab
Cod. Cant. De re ipsa, quae
attingitur ibi, legi possunt
Diod. Sic. 4. p. 276. To. 1.
Rhodom.: Themistius 15. p.
358. Petau.: Dio Chryf. orat.
37. p. 457. Mor.: Suidas v.
Δαυδάλης ποιήματα. schol.
Lucian. p. 35. To. 2.: Tze-
tzes Chill. 1. 19. Caeterum
hoc Caput in Cod. Mosqu. est
Caput primum et vicesimum:
transfudit illud in notas suas

ad Eusebii Chron. p. 45. Sca-
liger: et partem eius alte-
ram, hoc est, explicationem
Fabulae, in Violarium suum
contulit Eudocia p. 102. f.
Conf. Ludou. Vives ad Au-
gustin. C. D. 18, 13. Respe-
xit ad hanc Fabulam Plato
Euthyphron. c. 12.: vbi v.
Forsterus p. 331.

1. Cod. Mosqu. Περὶ δαι-
δάλης λέγεται, ὡς.

2. Scal. d. l. κατεσκευ-
ασε.

3. Verba haec δι' ἐαυτῶν,
quae in Ald. Bas. Tol. Brun.
Pat. Gal. non leguntur, ne-
que apud Scaligerum d. l.,
addidimus cum Drefigio e
Codd. Oxonn. Arund. Tol.
Mosqu., vt Forsterus ad Plat.
Euthyphron. p. 331. Nam
verba δι' αὐτῆ βαδίζεν ea re-
quirere videntur. Iam Pha-
sianinus, aut legit δι' ἐαυτῶν
πορευόμενα, aut certe vide-
rat, verbum πορευόμενα sim-
pliciter positum complecti
notionem verborum δι' ἐαυ-
τῶν. vertit enim, *statuas per
se ambulantes.*

4. Scal. τὸν δὲ — δι' αὐ-
τῆ.

ἀληθὲς τοῖστον⁵. Οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγάλ-
ματοποιοὶ κατεσκευάζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας
ἔχοντας καὶ τὰς πόδας. Δαίδαλος δὲ πρῶτος⁶ ἐποίησεν
3 διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα. Οἱ δὲ ἀνδρῶνες⁷ ἔλε-
γον,

5. Eudoc. pro λέγειν — τοῖστον habet, περὶ δὲ τῷ
Ἐρμῇ περὶ Δαίδαλου,
ὡς ἀγάλματα κατεσκευάζε
πορευόμενα, ἕως ἢ ἰσορία
ἔχει. Et in Cod. Mosqu. post
πορευόμενα legitur, ὅπερ ἔ-
μοιγε ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ,
ἀνδριάντα δὲ αὐτῷ βαδίζεν.
Scal. τὸ δ' ἄλ. τοῖστον. Cod.
Oxon. 1. τὸ δὲ ἄλ. ἐν τῷτο.
At etiam fab. 44, 1. est ἐγέ-
νετο τὸ τοῖστον, et fab. 14, 1.
τὸ ἀληθὲς ἐν τοῖστον. Mox
in Codd. Oxonn. Arund. Tol.
erat κατεσκευάζον ἀνδρ. [Tol-
lius in suo libro non inueni-
se videtur hoc nomen: et
abesse sic certe debet] συμ-
πεφυκότας ὅμῃ τὰς πόδας,
καὶ τὰς χεῖρας παρατεταμέ-
νας ἐποίησεν. Cod. Mosqu. ha-
bet, ἀγάλμ. ὅμῃ τὰς χεῖρας
καὶ τὰς πόδας τετανόντας
ἐποίησεν. At haec additamenta
videntur Grammaticis deberi.
Certe continentur ista omnia,
et declarantur, iam particula
καὶ h. e. etiam [v. Aristoph.
Plut. 839. Xen. Cyrop. 1, 5.
3.] ante verba τὰς πόδας.
nam haec ostendit lectoribus,
ab statuariis ante Daedali ae-
tatem statuas ita fabricatas
esse, vt nec manus distarent
a reliquo corpore. Vnde mi-
ramur, suspectam fuisse hanc

particulam Scaligero, qui
eam in notis ad Chron. Eu-
sebii p. 45. b, vncinis includi
iussit, omisso etiam Partic.
ἔχοντας, et Forsterum ad
Plat. Euthyphron. p. 331. pro
καὶ recepisse ὅμῃ. Neque
vero magis placet coniectura
Lederlini ad Polluc. 3, 91. p.
314., qui pro συμπεφυκότας
reponi posse putabat συμβε-
βηκότας. nam aliud est συμ-
βεβηκώς ἄμφω τὴν πόδα, aliud
συμβεβηκότας πόδας: et illa
ipsa particula καὶ requirit ver-
bum, quod etiam manibus
accommodatum sit. Tale au-
tem verbum est συμπεφυκό-
τας, sed nullo modo συμβε-
βηκότας.

6. Abest πρῶτος ab Ald.
Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Scal.,
additum ab Dresigio e Codd.
Oxon. et Tol.: quod nos
quoque retinuimus, ita ta-
men, vt fateamur, id recte
abesse, et saluo sensu, posse.
Tollianus enim liber habebat,
πρῶτος ἐποίησεν: et in Oxo-
niensibus Codicibus Galeus
scriptum inuenerat, πρῶτος
ἐποίησεν διαβεβηκότα, vt nos
in Cod. Mosqu. πρῶτος ἐποί-
ησεν διαβεβηκότα, quasi ἀ-
γάλματα praecederet, non
ἀνδριάντας.

7. Codd. Oxonn. διὰ τῷτο
δὴ

γον, Ὀδοιπορεῖν⁸ τῷτο τὸ ἀγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαΐ-
δαλος, ἀλλ' ἐχὶ ἐτηκός⁹ ὡς καὶ νῦν λέγομεν. Εἰσί
γε¹⁰ καὶ μαχόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, καὶ τρέχον-
τες ἵπποι, καὶ χειμαζομένη ναῦς¹¹.

Κ Ε Φ. ΚΓ'

ΠΕΡΙ ΦΙΝΕΩΣ *

Ἰσορῆσι

δὴ οἱ ἄνθρωποι, vt Forsterus
ad Plat. Euthyphron. p. 331.
Cod. Mosqu. habet, τῷτο δὴ
οἱ ἄνθρωποι· intell. ἔνακα.
Vtraque lectio nata videtur
e glossemate. Certe δὲ est
h. l. idem, quod ἐν, vt fab.
24, 5. 38, 5. Atque mox in
iisdem libris Oxonn. erat Ὀδοι-
πορεῖν τὸ ἀγαλμα τῷτο εἰρ-
γάζετο, vt in Cod. Mosqu.
Ὀδοιπορεῖν τὸ ἀγ. τῷτο εἰργά-
σατο.

8. Scal. Ὀδοιπορεῖν· at sic
nec Particip. ἐτηκός intactum
relinqui debuisset. Scilicet
Particc. Ὀδοιπορεῖν et ἐτηκός
posita sunt, intell. ἔσι, pro
Temporibus finitis, Ὀδοιπορεῖ
et ἔτηκε· v. Animaduers. ad
Gram. Vuel. p. 330. et Ra-
phellius ad Aët. 24, 5. Et
quum verba illa sint verba
vulgi: vsu loquendi Palae-
phati admoniti, verba Ὀδοι-
πορεῖν τῷτο κ. π. λ. nunc se-
iunximus a verbis, οἱ δὲ ἄνθρ.
ἔλεγον, nota incisi post ἔλε-
γον posita. vid. fab. 3, 6. 8, 4.
11, 3. 16, 3. 19, 5. 23, 3. —

9. Scal. ἀλλὰ. Cod. Mosqu.
ἐτηκός. male.

10. Ita etiam nuper rescrip-
simus e Cod. Rau. pro δὲ,
quod est in libris editis omni-
bus, et ap. Eudoc. atque Sca-
ligerum: quae particula ne-
scio an possit ita retineri, vt
dicatur habere vim Coni. γάρ.
Nostra lectio videtur confir-
mari auctoritate Cod. Mosqu.,
in quo pro εἰσί γε — γεγρ.
legitur, μαχόμενοι γε ἄνδρας
γεγραμμένοι εἰσίν.

11. Cod. Mosqu. χαμ. ναῦς·
ἔτω κᾶκῆνον ἔλεγον Ὀδοιπο-
ρεῖντα ποιῶν. Codd. Oxonn.
ναῦς χειμαζομένη, ἔτω κᾶ-
κῆνον ἔλεγον ποιῶν ἀγάλμα-
τα Ὀδοιπορεῖντα. Quae qui-
dem verba aliena, neque ab
ipso auctore profecta, nobis
videbantur.

* Cod. Oxon. 1. παρὶ AP
ΠΤΙΩΝ καὶ ΦΙΝΕΩΣ. non
male. Sed de Fabula Phineī
ipsa plura leguntur apud A-
pol. Rhod. 2, 178. ff.: Diod.
Sic. 4. p. 447. f. To. 1. Rho-
dom.: Apollodorum bibl. 1.
p. 57. f.: Heraclitum fab. 8.:
Hyginum fab. 19.: Fulgen-
tium Mythol. 3, 11.: schol.
Hom. ad Odyſ. μ', 70. ex
Ascle-

1 Ἰσορῆσι¹ περὶ Φινέως, ὡς διεφόρεν² αἰ³ Ἀρπυιαὶ³ τὴν βίον⁴ αὐτῆ. Δοκῆσι δὲ ἐνίοις, θηρία καὶ⁵ πετενναὶ εἶναι

Asclepiade: Eustath. ad Odyf. μ' p. 1712. Rom.: etiam Tzetzen Chill. 1, 7. 208. — 227., qui in ea explicanda ducem sequutus est Palaephatum. Attingitur a Pausan. 5, 17. extr. et Plut. p. 852. A To. 2. Fabulam de Boreae filiis Eudoc. p. 202. f. petiit ab schol. Apol. Rhod. ad 1, 211.: apud quem ipsum ad 2, 178. legitur magna pars eorum, quae eadem femina in Violar. p. 414 f. congeffit de Phineo, eiusque casibus: quibus intexta sunt p. 416. etiam ea, quae perhibentur hoc in Capite Palaephati: quod in Cod. Mosqu. est Caput secundum et vicesimum.

1. Codd. Oxonn. Arund. Tol. *ἰσορεῖται* vt fab. 21, 1. λέγεται, pro λέγεται. Sed primo ab Oxonn. et Arund. affuerunt verba περὶ Φινέως: deinde loco Pronominis αὐτῆ legebatur τῆ Φινέως. recte. Cod. Mosqu. *Περὶ Φινέως ἰσορεῖται*.

2. Drefigijs *διεφθέρων* edidit, sequutus auctoritatem Codd. Oxonn. et Arund. Nam in Cod. Tol. erat, vt apud Apostolium [21, 25.], *διεφθόρων* quod probabat Tollius. Nobis vero ab Palaephati manu profectum videbatur verbum *διεφόρεν*, quod est in

Ald. Tol. Brun. Pat. Gal. et ap. Eudoc., eratque in Cod. Rau. et Mosqu. Nam quum significatio ista verbi *διαφθεῖν* esset paulo rarior et ignotior: proclive est intellectu, quam facile fieri potuerit, vt manus librariorum rudēs verbum *διεφθέρων* non minus, quam verbum *διεφθόρεν*, e margine conuerterent in contexta, deleta et omisso altero *διεφθόρεν* praesertim quum viderent, verbum *διαφθεῖν* inferius f. 3. ab ipso auctore Fabulae vsurpari. Hesychius: *Διεφθόρησαν· διασκορπίσαν*. Etiam rapacitati Harpyiarum, de quibus v. Hesiodus *Θεογ.* 267. fl., ipsi verbum *διαφθεῖν* accommodatius est, quam verba *διαφθεῖν*, et *διαφθόρεν*. Pluribus vindicata a nobis est lectio *διεφόρεν* in libello secundo super nonnullis locis Palaephati f. 3.: quam adeo recipere in ordinem non dubitauimus.

3. Sic legunt iidem Codd. Oxonn. Arund. Sed Cod. Mosqu. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Eudoc. Apostol. habent *ἄρπυια*, omisso Articulo.

4. Haec erat lectio Codd. Oxonn. Arund. Rau. Mosqu., quam, et Apostolii libri confirmant, et series orationis requi-

21

(Palaeophatus)

ZAT

Q. B. V

Aetas antiquissima quum videret, pro sapientia sua, facile, animos hominum, puerorum maxime, et muliercularum, nouis inuiscitatisque rerum speciebus magis ad cognoscendum et discendum allici, atque citius moueri in vtramque partem, quam formis earum visitatis cotidianisque: non modo poëtae, sed etiam principes ciuitatum, atque philosophi, etiam historici, tum, quae ad naturam vniuersitatis rerum perspiciendam, vel ad conformandos mores hominum, ciuiumque, vel ad res gestas ipsas exponendas, pertinerent, ea fabularum, et solertissime excogitarum, et elegantissime expressarum, integumentis inuoluere instituerunt ^a). Cuius quidem antiquitatis prudentiae singularem hoc in genere excellentiam, vtilitatemque latissime patentem, ab Strabone ^b), non minore sane philosopho, quam geographo, ita demonstratam esse, atque patefactam, videmus, vt grauitas disputationis viri ea de re, atque elegantia, intellegentissimo cuique ipsa facile appareat. Sed quum hominibus

a 2

postea

a) Vid. Heinii, viri summi, dissertatio de causis fabularum, seu mythorum, veterum physicis, Opuscul. Academi. P. I. n. 6.: Commentatio de aetate mythica, et mythologia, quae inserta est Commentatt. societatis regiae scientia-

rum Gottingensis Vol. 8.: et Praefatio ad notas ad Apollodori bibliothecam: itemque Melmani disputatio de causis, et auctoribus, narrationum de mutatis formis, Gottingae edita A. C. 1786. 8.

b) lib. I. p. 35. ff. Almelou.

postea veritas nuda magis placere, quam inuolucris contexta, coepisset; quum plerorumque mythorum vis, et sensus, perpaucis satis cognitus esse videretur: exorti sunt breui tempore multi, qui fabulas in primis eas, quibus aetas prisca facta quaedam complexa esset, interpretari breuiter conarentur. Atque hoc quidem in numero, etiam Eustathio ^{c)} auctore, scimus, praeter Heraclitum, et Characem, aliosque, fuisse Palaephatum: cuius opusculi reliquias, quae ad nostram peruenere memoriam, a nobis iam sextum editas esse laetamur.

Auctor enim huius libelli, siue Aegyptius ille fuerit, siue Atheniensis, philosophus et grammaticus, etli non plane constat, quo potissimum saeculo vixerit: tamen vel oratio, qua vsus est homo, satis loqui videtur, aetatem eius in tempora Ptolemaeorum incidisse. Certe stylo Palaephati tanta intercedere nobis quidem videtur cum stylo Eratosthenis, aliorumque eiusdem aetatis atque generis scriptorum, similitudo, vt nec ab vsu Alexandrinorum verborum abstinuisse reperiatur ^{d)}. Et quanquam operam a Palaephato in explicandis veterum mythis positam legimus sese Iohanni Tzetzae adeo non probasse, vt eum etiam ausus sit ineptum fabularum interpretem vocare ^{e)}: tamen nec ignoramus, Tzetzen non sedisse idoneum hac in causa iudicem, et multitudinem Codicum calamo scriptorum, et editionum, et versionum Latinarum, aliarumque, opusculi satis declarare videmus, contigisse

c) ad Odyf. δ' p. 1504. et ad Odyf. τ' p. 1859. Rom.
d) Vid. Index Graec. v. βα-

σιλίσσα et ὑπαντιάζειν.
e) Vid. Chil. 9. hist. 21. v. 407. ff. et v. 441.

gisse ei saeculo quoque non mediocrem lectorum omnis generis cupidorum numerum.

Etenim, praeter eos Codices, quos in Praefationibus superiorum editionum laudauimus, extant alii tres Venetiis in bibliotheca S. Marci ¹⁾, totidem Parisiis in bibliotheca regia ²⁾, vnus in bibliotheca Vaticana ³⁾, vnus denique Mosquae in S. Synodi bibliotheca ⁴⁾. Sunt autem omnino omnes in charta, quarto, quintoue, decimo saeculo, ab Christo nato scripti: sed Mosquensis Codex etiam est, vt plures alii, quorum copiis Tollius, et Galeus, vsi sunt, valde contaminatus, ita, vt Palaephati oratio alienis additamentis multis aucta conspiciatur. His vero ornamentis scilicet aduenticiis caruit ille Codex, ex quo Aldus Manutius hunc libellum primus edidit: quae eadem integritatis laus debetur iis Codicibus, quos Eudocia, et Apostolius, et Brunerus, adierant.

Et de Manutii quidem, Tollii item, et Bruneri, reliquorumque opusculi Palaephatei editorum, in illud meritis in epistola ad Fratrem optimum satis exposuisse videmur. Etenim Ioh. Oporinus, vt opi-

a 3

nor,

f) Vid. Catal. Codd. MSS. Grr. bibl. Venet. S. Marci p. 273. Cod. 509. p. 277. Cod. 513.: quibus duobus Codd. addendum esse tertium, Cod. 490., docet Villoisonius Anecd. Grr. p. 243. To. 2. Conf. Montefalconius bibl. Codd. MSS. noua To. 1. p. 468. E.

g) Vid. Catal. Codd. MSS. bibl. reg. Paris. To. 2. p. 521. Cod. 2557. p. 543. Cod. 2720. p. 562. Cod. 2860.: quibus

addendus est p. 605. Cod. 3078., quo continetur varietas lectionis Palaephatei a Salmasio e Cod. vet. excerpta. Conf. Montefalconius bibl. Codd. MSS. nou. p. 742. C et p. 770. E To. 2.

h) Vid. Montefalconius d. l. p. 8. E To. 1.

i) Vid. Matthaei V. C. Notitia Codd. MSS. bibliothecarum Mosquensium S. Synodi p. 14.

nor, exemplum Aldinum ^k), adiuncta comite versione Phasianini Latina, cum epistola eiusdem viri docti ad Ricardum Noruicensem, et praefatione ad lectorem, vel correctum ^l), vel deprauatum ^m), prodire octonis ex officina sua Basileae ita iussit, vt, praeter Iuliani Aurelii, Lessigniensis, de cognominibus deorum gentilium libros tres, Phurnuti, siue Cornuti, opusculum de natura deorum cum interpretatione Latina Cunr. Clauseri, cuius epistola ad Christo. Clauserum anno tertio et quadragesimo saeculi sexti decimi scripta est, addiderit. Hoc exemplum Basileense, quod sine nomine librarii, editionisque anno, exiit, a se multis in locis, cum recte ⁿ), tum praue ^o), immutatum Corn. Tollius ita describendum ab operis curauit, vt Aldinum exemplum ipsum non inspexerit. Quam quidem Tollii hoc in genere negligentiam quum non animadvertisent editores reliqui: Brunerus primo, deinde Galeus ^p), texta libelli Palaephatei Graeca e Tolliano exemplo repetierunt, sicut P. Pater in iis reddendis Bruherum est ducem sequutus ^q). Etsi enim in bibliotheca Pe. Francii ^r) fuisse dicitur exemplar editionis Romanae, cura Benedicti Aegii, anno quinto et quinquagesimo saeculi sexti decimi, octonis

k) Vid. fab. 2, 9, 41, 8, 44, 1. 47, 1. 50, 2. —.

l) Vid. fab. 6, 4, 23, 4, 32, 15, 38, 1. 39, 2. 41, 4. 50, 1. —.

m) Vid. fab. 7, 6, 13, 1. 30, 1. 3. 31, 11. 32, 8. 38, 6. 39, 3. 4. 41, 2. 42, 1. 46, 2. —.

n) Vid. fab. 13, 1. 46, 2. —.

o) Vid. fab. 2, 1. 9. 6, 2. 16, 1. 24, 4. 30, 2. 31, 4. 32,

16. 40, 2. 51, 2. —.

p) Vid. fab. 32. not. 38. fab. 42, not. 1.

q) Vid. fab. 32. not. 17. let 49.

r) Vid. Catal. bibl. Franc. p. 219. n. 1613.

nis adornatae: tamen vix dubitandum esse putamus, quin auctor indicis librorum summi viri, errore memoriae lapsus, nomen Palaephathi ediderit pro Apollodori nomine, cuius sane bibliothecam constat illo ipso anno Romae esse ab Aegio primum emissam. Vti igitur libellus Palaephathi non inuenisset superiore saeculo tot editores doctos, diligentesque interpretes, qui essent salutis bonarum litterarum studiosissimi, nisi magnitudo utilitatis, quam lectio atque cognitio opusculi sapientiae doctrinaeque antiquae admiratoribus afferre posset, confessa fuisset tum atque explorata: vti nosmet ipsi non coacti fuissimus, post Dresigium, hoc mythorum corpusculum intra duodetriginta annos, in hac tanta litterarum Graecarum contemtionem, quinquies *) edere, nisi exemplaria eius nacti essent tot emtores liberales, qui illa viderent a se posse non sine magno fructu atque emolumento tractari: ita huius ipsius utilitatis cogitatione, quam pueri maxime seuera disciplina erudiendi ex hac fabularum sylloga percipere possent, Matthaeum, et Strothium, viros clarissimos et sapientissimos, adductos esse nouimus, ut Chrestomathiarum suarum corpuscula magno Capitum eius numero exornarint[†]). Et quis tandem sibi persua-

a 4

deat,

s) A. C. 1760. 1770. 1772. 1777. 1786. 8.

t) Chrestomathia Graeca Matthaei V. C. emissae est Mosquae A. C. 1773. 8. Insunt ei fabulae Palaephathi duodeviginti, 1. 3. 4. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 20. 22. 24. 26. 30. 33., p. 99.—140. Textus

Graecus petitus est ex exemplo editionis a nobis A. C. 1770. curatae: et in notis potestas verborum varia diligenter explicata est, atque scriptorum veterum auctoritatibus confirmata. Chrestomathia Graeca Strothii prodit Quedlinburgi bis, primum A. C. 1776.

deat, Phil. Phasianinum primo, deinde Iodocum Velareum, tandem Corn. Tollium, viros summae litterarum, non quaestus fordidi, studiosissimos, vnquam conatueros fuisse has Fabulas e Graeco in Latinum conuertere v), nisi certissime sperassent, cognitionem earum nec Graece indoctis inutilem esse futuram? Certe hoc ipsum consilium sequuti videntur Polierius, et Meinequius, viri doctissimi, quorum hic nuper x), post Ananian Engelschallium y), libellum Palaephathi theotisce, ille z) Francogallice, interpretari, additis etiam animaduersionibus, quae ad mythologiam maxime spectarent, instituit: vt anno superiore vir quidam doctus ostendit, se eundem libellum editurum esse cum Indice verborum Graecorum theotisce explicatorum: quod exemplum accepi nostra in vrbe proditurum esse mercatu huius anni auctumnali.

Nobis quidem etiam in adornanda hac noua opusculi vtilissimi editione propositum fuit vnice hoc, vt studia puerorum, qui, non tantum cognoscere illud, atque intellegere, sine magistrorum opera, sed omnino naturam et ornatum linguae Graecae diligenter per-

C. 1776. 8., iterum A. C. 1780. Aucta est ipsa quoque duodeviginti opusculi Palaephatei Capitibus, 1. 3. 4. 9. 10. 11. 16. 18. 19. 22. 25. 29. 30. 34. 39. 40. 41. 52., p. 52.—75. Verba Graeca descripta sunt ex editione nostra maiore secunda, et notae res tractant fere ad initia linguae Graecae et elementa pertinentes.

v) Versiones libelli Palaephatei

Latinae Phasianini, Velarei, et Tollii, coniunctim, cura nostra, editae sunt Lipsiae A. C. 1775. 8.

x) Quedlinburgi A. C. 1774. 8.

y) Olssnae A. C. 1671. 12. Vid. Schumelii liber, qui inscriptus est *Vberfetzzerbibliothec.*, p. 61. f.

z) Laufanae A. C. 1771. 12.

perspicere, vellent, omnibus modis adiuuaremus. Quare nobis in eo maxime elaborandum esse duximus, primo vt texta libelli Graeca omnibus scripturae mendis, quoad eius fieri posset *), purgarentur: deinde vt omnes loci, verba, omnia, quae vlllo modo obscura esse viderentur, ita illustrarentur, vt sententia loci cuiusque, potestas cuiusque verbi, ita appareret, vt etiam intellegentiae orationis omnia, et impedimenta, et adiumenta, paterent. Et verbis quidem Palaephathi vt suam redderemus integritatem, denuo vsi sumus subsidiis librorum, et scriptorum, et editorum, quos superiore in editione libelli adieramus, sed ita tamen, vt aliorum quoque Codicum auctoritatem, quorum vsuram nobis postea fortunae fauor tribuisset, adhibuerimus. Nam primo exemplum libelli Basileense, de quo supra dictum est, ipsi inspeximus: deinde contulimus cum libris editis Eudociae Violarium, cura Villoisonii nuper e tenebris in lucem prolatum *), in quod multas fabulas ex opusculo Palaephateo translatas esse vidissemus, et Codicem Mosquensem, quem bibliotheca S. Synodi asseruat, saeculo quarto decimo in charta bombycina scriptum, qui fabulas quinque et quadraginta, quinta enim fabula in eo non comparet, complectitur. Sed vt Eudociae Codex non diuersus fuit ab eo, quo Aldus Manutius vsus

est:

*) P. 51. v. 2. leg. Ἀργεία. p. 128. v. 1. et in not. 18. leg. 23' δ' p. 140. v. 4. leg. Ὀφθαλμόν p. 152. in not. 2. leg. Κατὰς. 17.: p. 170. in not. * leg. Malelas: p. 181. in not.

11. leg. ἐπεξεῖντο p. 195. in not. 5. leg. ἐθαύμασεν. In Ind. Graec. v. ἀκμή pro qui ap. Isocrat. leg. ita ap. Isocrat.

a) Venetiis A. C. 1781. 4.

est: sic nec Mosquensis Codicis scriptura multum discrepat ab scriptura Codicis Tolliani, et Oxoniensis primi, ita tamen, vt nonnullis in locis alia additamenta ^{b)}, et lectiones, vel cum Rauiano Codice communes ^{c)}, vel proprias, easque optimas ^{d)}, habeat. Huius Codicis varietatem scripturae miserat ad nos, pro singulari humanitate sua, ante plures annos, Mosqua, qua in vrbe tum degebat, Christ. Frider. Matthaeus, vir longe eruditissimus, et liberalissimus institutorum nostrorum fautor: sed lectiones, quas idem ille vir doctissimus e Codice Violarii Arsenii, Michaëlis Apostolii filii, Mosquensi ^{e)} in vsus nostros non minore diligentia excerpserat, parum nobis in constituendis textis libelli Palaephaetei Graecis profuere. Vidimus enim, filium fabulas illas in Violarium suum ex opere Paroemiarum paterno plane immutatas transtulisse. Quae quidem omnia lectores magis etiam cognoscent ex animadversionibus nostris, quas Christo. Aug. Heumani ^{f)}, sagacissimi viri, aliorumque doctorum hominum, coniecturis ita ditatas inuenient, vt in iis de lectionis diuersitate fere sic disputarimus, vt sensus multorum locorum, disputationis nostrae auxilio, ab omnibus, qui mentem ei intendere vellent, reperiri facile posset. Sed plura et maiora huius studii sui adiu-

b) Vid. fab. 12. not. 5. fab. 28. not. 22. fab. 35. not. 5. fab. 44. not. 1.

c) Vid. fab. 13. not. 3. fab. 32. not. 43. fab. 42. not. 5.

d) Vid. fab. 11, 2. 27, 1. 29, 1. 31, 1. 6.

e) Vid. Matthaei Notitia

Codd. MSS. bibliothecarum Mosquensium S. Synodi p. 14.

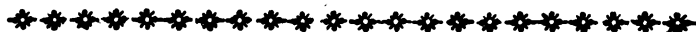
f) Vid. Heumani Parergg. Critt. p. 106.—112.: quae exierunt Ienae A. C. 1712. 8. v. Acta Eruditt. A. C. 1712. p. 280. ff.

adiumenta petere pueri poterunt ex Indice verborum Graecorum, quem multis nunc copiis nouis, et necessariis, adauctum reperient. Et quanquam in eo, vt in ipsis notis, maxime hoc egimus, vt tirones, non modo Palaephatae orationis ingenii, sed omnino linguae Graecae naturae, legumque artis interpretandi, scientia impertirentur: tamen, ne ipsarum eos rerum, fabularumque, cognitionem negligere iubere videremur, locos scriptorum veterum vtriusque linguae de fabula quaque multos, eosque fere classicos, laudauimus, quos legere, et inter se conferre, ita possent, vt copiam, inopiamue, ingenii scriptoris cuiusque, et, vel consensus eorundem grauitatem, vel dissensus leuitatem, cognoscerent.

Caeterum deum O. M., qui tot et tanta nobis adhuc benignitatis suae incredibilis documenta etiam hoc in genere studiorum nostrorum dedit, ardentissime rogamus atque oramus, velit hanc quoque operam nostram omnem iuuentuti Graecarum litterarum, antiquaeque sapientiae, studiosae quam vtilissimam reperiri iubere. Scripsi Lipsiae, in Schola Thomana, a. d. III. Nonas Martias A. C

CICIDCCCLXXXVIII

VIRO

V I R O

SVMME REVERENDO

FRIDER. EBERHARDO BOISIO

THEOLOGO QVEDLINBURGENSI

ERVEDITISSIMO ET CELEBERRIMO

S. D.

IOH. FRIDER. FISCHERVS

Et si dei providentia, principumque auctoritate, in eo te collocatum honoris dignitatisque gradu conspiciamus, Vir summe reuerende, ut diuinæ maxime doctrinae opes atque copias exponas aliis atque explices; etsi te omnes sciunt instructissimum esse iis praesidiis omnibus, quae necessaria videantur, vel ad intellegendos eos libros, e quibus, tanquam copiosissimis armariis, depromi omnem doctrinae diuinæ ornatum apparatusque debere constat, vel ad dapes eius ita apparandas et apponendas, ut dulcedo earum atque suauitas ab omnibus adeo sentiat, ut summa illas aviditate attingant et deuorent: tamen reliquas litteras bonas, in his Graecas maxime et Latinas, historiamque veterem, sine quarum comitatu honesto tu praeclare intellegis perueniri nullo modo ad intellegentiam explanationemque sacrarum litterarum idoneam atque utilem posse, a te adeo non contemni et neglegi, ut earum scientia longissime superes multos eorum, quibus hae partes datae sunt, ut praecepta earundem adulescentibus ingenuis in scholis publicis, et minoribus, et maioribus, tradant, et videmus laeti, et grati admiramur. Hac autem tanta tamque singulari bonarum litterarum omnium

scien-

scientia te illuc adduci, Vir celeberrime, ut fauore et benivolentia non vulgari prosequaris eos omnes, quoscumque videas earundem litterarum cupiditate et studio non mediocri captos teneri, sane eo minus mirandum videtur, quum tuæ fidei etiam eius scholæ cura commissa sit, cui Rambachius, Vir clarissimus, gener tuus, tanta cum laude approbationeque bonorum omnium praeest. Quo quidem in numero me quoque haberi, e sermonibus, quos instituisti mecum nuper, quum tu domum meam inuisere dignarerere, non sine summa animi mei voluptate intellexi. Huius vero gaudii mei interpretem iussi hanc nouam Fabularum Palaephati editionem ita esse, ut, si tu, Vir summe reuerende, studii bonarum litterarum mei constantiam inde cognouisses, tuo me fauore et beniuolentia complecti nunquam desineres. Cui quidem spei meae quin tu voluntate tua responsurus sis, quum de tua mihi grauitate et constantia satis constet, non dubito. Scripsi Lipsiae in Schola Thomana prid. Kalendas Nouembres A. C. MDCCCLXXI

LECTORI

L E C T O R I
G R A E C A R V M L I T T E R A R V M
H I S T O R I A E Q V E F A B V L A R I S

S T V D I O S O

S

I O H. F R I D. F I S C H E R V S

Exiit igitur tandem, post longas librarii moras, maior nostra et copiosior opusculi Palaephatei editio, quam tibi, lector, eo gratiorem futuram speramus, quo maiori studio in ea collecta et eongesta inuenies, quaecunque, vel ad constituendum textum Graecum, vel ad intellegenda verba, pertinere videri possint. Qua quidem de opera nostra ut iudicare posses eo facilius ante, quam ipsum legere libellum institueres: faciundum putauimus, ut breuiter ostenderemus, et quorum nobis adiumentorum fuisset copia, et quomodo illis uti studuissemus.

Neque enim ignoramus, praeter Codices manu scriptos illos, quos superioribus huius opusculi editoribus inspicere contigit, reperiri multos alios in multis multarum ciuitatum bibliothecis. Florentiae quidem in bibliotheca Laurentiana Codices Palaephati extare scio duos: quorum vnus membranaceus est, saeculo quarto decimo scriptus octonis, et Fabulas continet sex et quadraginta ¹, quot sunt in Codicibus aliis fere omnibus: sed alter est chartaceus, descriptus quaternis quinto decimo saeculo, qui desinit, ut Cantabrigiensis Codex, in septimo et tricesimo Capite ². Et in bibliotheca Academiae Leidenensis habetur, non modo exemplar editionis

Basi-

1. Vid. Catalog. MSS. bibl. Laurent. plut. 60. Cod. 19. n. 3. p. 609. To. 2.

2. Vid. Catalog. MSS. bibl.

Laurent. plut. 56. Cod. 20. n. 1. p. 319. To. 2. Conf. Montefalconius bibl. Codd. MSS. noua p. 347. E et p. 361. D To. 1.

Basileensis, cuius margines sunt lectionibus veteris Codicis, nescio cuius, insigniti³, sed etiam Codex calamo in charta scriptus, in Codicibus Vossianis⁴: et Goensius⁵ quinque alios Codices commemorat, ab Vossio cum editis libris collatos, eosque ab iis, quibus Galeus usus est, diuersos, quorum lectionum sylloge sit in eadem bibliotheca. Horum igitur, aliorumque, Codicum auxiliis nouis quanquam caruimus in recensendo, constituendoque, textu libelli Græco: tamen primo adire nobis licuit Codicem bibliothecae Augustanae chartaceum, quaternis scriptum saeculo, vt opinor, quinto decimo: qui, praeter libellos plures alios, quos Reiserus in Indice Codicum huius bibliothecae⁶ enumerauit, historias fabulares de Pelope, Cecrope, et aliis, complectitur⁷, in his Fabulam de Amazonibus⁸, quae, aliorum librorum veterum auctoritate, Palaephato tribuitur, sed in illo Codice auctor eius, vt reliquorum capitum ad historiam naturalem maxime pertinentium, Psellus dicitur. nam Index totius Sylloges est hic, Ψέλες πρὸς τὸν Μιχαὴλ τὸν Κόμνηνον κεφάλαια διάφορα. Deinde lustrauimus etiam, et recognouimus, magna diligentia copias, ex antiquis Codicibus ab Tollio, Brunero, Galeoque, productas: quae quidem earum recensio eo magis necessaria visa est, quia nemo adhuc hanc curam et laborem susceperat: quam editorum hoc in genere negligentiam non parum miraberis, lector, cum Koenio⁹, si videris, nos multis ea re opusculi locis laborantibus succurrisse, multasque labe pulcherrimo corpusculo a librariis, Grammaticisue, adspersas exemisse atque sustulisse. Idemque beneficium contigit, opera nostra, huic ipsi libello ab exemplo Aldino, cuius lectiones bonas multas Tollius, vel Basileensis editionis auctoritate, vt videtur, deceptus, vel propria ablatus libidine, perperam immutauit: et editores reliqui, diligentia scilicet Tolliana contenti,

malas

3. Vid. Catal. bibl. Leid. p. 269. b.

6. n. 56. p. 84. ff.

7. p. 464. b — 485. a.

4. Vid. Catal. bibl. Leid. p.

8. p. 481. a.

403. n. 22.

9. ad Gregorium de dia-

5. ad Porphy. A. NN. p. 115. lectis p. 53.

malas istas, vitiosasque, lectiones intactas siuerunt. Praeter exemplum Aldinum, diligenter inspeximus Corpus Paroemiarum Apostolii, quem sciremus Codice vsum esse ab iis Codicibus, quos recentiores Palaephathi editores adhibuissent; diuerso. Et quamquam Phasianinus se in conficienda harum Fabularum versione Latina Aldinum exemplum sequutum esse ostendit, aliorum librorum veterum vsura caruisse: tamen quum vidissemus, eum, ingenii haud dubie auxilio, multos locos in Aldino Codice prae scriptos correxisse felicissime ¹⁰, etiam huius interpretationis Latinae rationem a nobis habendam, in recensendo textu Graeco, censuimus, non minus, quam coniecturarum, quibus multi doctissimi homines, in primisque Bataui, conati essent mederi vulneribus corpusculi Palaephatei. Quem quidem lectionum, coniecturarumque, et alienarum, et propriarum, apparatus ita exposuimus in notis Graeco textu subiectis, vt non, nisi idoneas lectiones, et coniecturas graues, in ordinem receperimus, omninoque de omni scripturae mutatione, etiam leuissima, studiosos admonuerimus, et sequuti simus praeceptum magni illius Lambini ¹¹ sane sapientissimum: cuius vtinam memores essent omnes nostrae aetatis scriptorum veterum editores, in primis Bataui! Is enim, Quin mihi hoc loco, inquit, risum mouit quorundam semidoctorum arrogantissimum supercilium, qui vbi mihi aliquid in quouis codice manuscr. repererunt a vulgata lectione discrepans, etiam absurdissimum, statim damnata lectione recepta, affirmant, atque adeo adiurant deos omnes, ita, vt in illo nescio quo codice

10. Vid. v. c. fab. 7. not. 16.

11. ad Cic. Offic. I, I. Atque in eadem fuisse sententia Camerarium, summum virum, satis loquuntur verba eius [ad Xen. Cyrop. 6. p. 345. Paris.] haec, Nequaquam sum facilis ad mutandum ea, quae edita

in veterum scriptis reperio, nisi diuersum in libris non editis alicubi inueniantur: quod tamen ipsum quoque notandum fere potius, quam inconsiderate reponendum, soleo existimare, sicubi non est mendum manifestum.

dice scriptum est, esse legendum. quod fieri non debet. tractandi enim sunt libri veteres cum iudicio. Atque ut non temere vulgata et recepta lectio damnanda est, etiamsi nonnulli codices veteres ab ea dissentiant: ita non est mordicus retinenda, neque pertinaciter defendenda, etiamsi eam libri veteres adiuuent, cum ratio et veritas reclamant. Et quanquam in ipsis animaduersionibus, more nostro, egimus maxime hoc, ut afferremus ea, quae ad Criticem spectare viderentur: tamen, et interpretati breuiter in iis sumus locos libelli non paucos, et laudauimus scriptores antiquos, etiam Latinos, e quorum libris vberior interpretatio cuiusque Fabulae, atque eius partium, peti posset. Hanc enim arbitramur vnain esse eandemque optimam Graeca discendi rationem, ut loci scriptorum Graecorum comparentur cum locis Latinorum maxime scriptorum, qui eandem rem persequuti sunt, ut verba Latina clara lucem affundant verbis Graecis obscuris. Neque vero Dresigii notulas retinuimus, quod eas magni admodum faciendas crederemus, sed ut conseruaretur memoria viri, qui extitisset auctor omnium editionum Palaephati Lipsiensium, quibus multi adhuc pueri, multi adulescentes, ingenui vsi essent non sine magna vtilitate sua. Caeterum non ignoramus, hunc libellum Palaephati e Graeco sermone in Francogallicum conuersum esse hoc ipso anno ab Carolo Godofredo Polierio, viro doctissimo, notisque illustratum¹²: sed frustra quaesiueramus exemplar huius versionis nouae in tabernis nostris librariis tum, quum haec scripsimus; adeo, ut nec dicere possimus, quae bona eius sint et ornamenta.

Sed nostra haec editio ut reperiretur quam vtilissima, non modo omnibus linguae Graecae tironibus, sed etiam magi-

12. Index libelli hic est, *Traité de Palaephate touchant les histoires incroyables, traduit du Grec, avec une préface*

et des notes du Traducteur, par M^s. Charles God. Polier. A Lausanne, chez J. Pierre Heubach 1771. 12.

magistris: Indicem verborum formularumque Graecarum, ante annos vndecim a nobis confectum, auximus, cum sic, vt verba et formulas reliquarum Fabularum adiecerimus, tum ita, vt verba locosque obscuriores paulo vberius illustraverimus, conferendis maxime Apollodori, Pausaniae, aliorumque, verbis cum Palaephati oratione. Nam Index verborum is, qui est in Bruneriano exemplo additus, neque plenus est, neque copiosus, quum verba Graeca fere nuda posita inueniantur; neque Latinis verbis explicata. Hunc Indicem mutilatum cognoui ab Paulo Patre, cuius editionis scio reperiri exemplaria duplicis generis. Aliis enim praefixa est Praefatio editoris, Ienae scripta anno quinto et octogesimo superioris saeculi: sed ab his abest Index verborum: qui tamen adiectus habetur iis exemplaribus, quae praemissam habent Praefationem, in eadem vrbe annis fere duobus post a Patre compositam, vna cum auctoritatibus iudiciisque, et veterum, et recentiorum, scriptorum de Palaephato eiusque libello: reliqua vtrumque exemplar habet communia, praeter Fragmenta illa duo, quae Tollius et Chronico Alexandrino primus adiecit. his enim videmus carere exemplaria prioris editionis.

Caeterum vt confirmarentur omnia, quae a nobis dicta sunt in Praefatione superioris editionis de ornamentis atque bonis, ab diligentia et ingenio Tollii, Bruneri, Galei, Patriisque, in hunc libellum profectis, non modo Fabricii disputatiunculam de Palaephato, sed etiam Praefationes reliquorum editorum omnium; Aldinae enim editioni deest haec dos; Praefationi nostrae subieciimus. Quam quidem diligentiam nostram vt speramus non ingratham fore tibi, humanissime lector¹³: ita nihil magis optamus, quam vt opera nostra omni magna adiumenta attulisse a te iudicemur omnibus, et magistris, et tironibus, ad intellegendum enarrandumque hunc libellum. Vale. Scripsi Lipsiae in Schola Thomana m. Octobri A. C. MDCCCLXXI

FRATRI

¹³. Vid. Acta Eruditt. a. 102.—109. et a. 1771. m. A. 1761. m. Mart. Partic. 1. p. pril. p. 169.—174.

FRATRI AMANTISSIMO
ATQVE OPTIMO
IOH. ALB. CHRISTOPHORO FISCHERO

S. P. D

IOH. FRIDER. FISCHERVS

Vix reuerteram nuper, quae dei liberalitas est, Coburgo saluus in urbem nostram, gaudensque mecum tacitus de salute et incolumitate, cum venerandi Parentis, tum etiam tua, Frater carissime: quum Langenhemius, vir honestissimus, me appellaret, atque adeo flagitaret, ut satisfacerem, ac seruarem fidem, quam ego ipsi ante protectionem dedissem, adornaremque quam primum nouam Fabularum Palaephathi editionem. Id enim docebat esse eo magis necessarium, eoque minus dilationem pati, quod diuendita essent omnia Dresigianae editionis exemplaria, neque deessent tamen, a quibus ea cotidie auide desiderarentur, et vero poscerentur. Orta igitur non ita multo post Canicula, amico, uti nosti, et grato scholarum magistris, praesertim litterarum cupidis, fidere: accidit, ut, recognito Dresigiano exemplo, eas ego, quas vides notulas, summa alacritate conscriberem. Taedium enim, quo facile intellegis talem laborem non carere, leuabat, atque adeo amouebat, recens memoria et recordatio amoris et pietatis in me tuae, quam praesenti nuper tot tantisque documentis declarasses, ut leuis etiam et iucundus labor esse videretur. Iam vero quum diu voluissem nostrae monumentum pietatis ponere: placuit notulas illas in Palaephatum meas cum ipsis hominis Fabulis nomini tuo dicatas ad te mittere.

Neque tamen a me expectabis, Frater optime, ut ego tibi de Palaephato ipso, de aetate illius et patria, de libris, quos scripsit, exponam. Nam, cum parum certi ea de re

dici potest, tum Vossius et Fabricius ea, quae huc pertinere videantur, magna diligentia studioque congefferunt. Dicam potius breuiter, id quod tibi certo scio non ingratum fore, de editionibus libelli, quem putant vulgo esse, et recte quidem, particulam ¹ de quinque illis libris, quos eodem de argumento reliquisse legitur Palaephatus ², et de libris scriptis, quos reperi ab editoribus consultos esse. Numerantur autem editionum, quod sciam, omnino septem: de quibus singulis ita disseram, vt, quanti quaeque facienda sit, vnde fluxerit, appareat.

Atque prima quidem earum debetur Aldi Manutii diligentiae, qui sibi tot aliorum scriptorum vtriusque linguae exemplis accuratissime descriptis omnes litterarum bonarum amatores tantopere deuinxit. Is enim anno quinto saeculi sexti decimi has Palaephati reliquias, cum pluribus eiusdem generis libellis, vt Heraclide Pontico de Allegoriis Homericis, Phurnuto, siue Cornuto, de natura deorum, Aesopi et Gabriae fabellis, aliisque, in quibus Palaephatus quarto loco positus comparet ³, exire iussit, ea forma, quam vulgo folium minus appellant. Iam vt Fragmenta haec e Codice manu scripto, eodemque, quod facile appareat, apprimè bono, ducta sunt: ita eum ab Aldo non immutatum, sed, vt par est homineque liberali dignum, integrum relictum esse putamus. id quod, praeter orthographiam, loqui videntur lectiones aperte falsae, quas tamen in aliis postea libris calamo scriptis inuenerunt viri docti ⁴: ista, vt mirari satis non possim, Aldinum exemplum ab reliquis editoribus non modo non inspectum diligenter, sed lectiones etiam eius multis in locis corruptas misere, temereque neglectas, esse.

Quae

1. Vid. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 49. a et p. 54. a: Neocorus ad Suidan p. 8. To. 3.

2. Vid. nota ad titulum O. pusculi. Vossius Commentarr. rhetorr. 4, 11. 5. p. 203. To. 2. Leid.: *Nam κατά μεταφοράν Thebani insidias, et incurfus*

hostiles, αλυσίματα vocant: quod occasionem praebuit fabulae de Sphinge, vt refert Palaephatus ἀρίων libro, qui ex quinque ab eo scriptis solus superest.

3. p. 82.—95.

4. Vid. ad fab. 38. not. 5.

Quae quidem omnia te, Frater carissime, lectio notarum nostrarum, spero, ita docebit, ut dubitare non possis.

Sed non ita multo post exitit, eodem saeculo, Basileae, Fabricio aliisque auctoribus, Iohannes Oporinus, qui eundem Palaephathi libellum iterum formulis describeret Graece, octonis, adiuncta etiam versione Latina Philippi Phasianini Bononienfis. Ipsum Oporini exemplum mihi quamvis diligenter in bibliothecis urbis nostrae quaerenti, tamen reperire nusquam contigit ⁶, ita, ut nec dicere liceat, expresseritne doctus ille librarius textum, ut vocant, Aldi integrum et immutatum, an alium ab eo ac diuersum. Hoc quidem Tollius videtur persuadere lectoribus voluisse; qua de re paulo inferius dicitur: illud vero credere nos iubet mos consuetudoque officinae Oporiniana, ex qua constat alia quoque Aldi exempla scriptorum veterum propemodum tota, neque re fere vlla mutata, nisi per incuriam, repetita prodixisse. Versionis autem Phasianini Latinae, quae, post primam editionem ⁷, aliquoties, et seorsim, et cum Hygini,

b 3

alio-

5. Ita, non Phasianus, vocatur etiam a Dau. Hoefchelio in Epistola, praemissa Horapollinis Hieroglyphicis, quae idem Phasianus Latine vertit.

6. Palaephathi libellus Graece et Latine videri possit prodixisse Basileae octonis ter. nam Bandinius Catal. bibl. Laurent. To. 2. p. 609. laudat exemplum Basil. A. C. CIOIOXLI.: Metarius in Ind. Annalium, et Fabricius bibl. Gr. 1, 21. 7. et 3, 14. A. C. CIOIOXLIII.: et in bibl. Acad. Leidensi est edit. Basil. A. C. CIOIOXLXIII. cum Cod. MS. collata. V. eius Catal. p. 269. b. Sed valde vereor, ut numeri annorum recte editi sint a viris doctis, et ne editio A. C. CIOIOXLIII.

sola extet. Certe exemplar eius est in bibliotheca Academiae Ultraiectinae: v. Catal. eius p. 133.: et nosmet ipsi postea nacti sumus huius ipsius exempli exemplar, uti in Praefatione editionis nostrae maioris tertiae ostendimus. In Codd. Vossianis sunt Phurnutus et Palaephatus edit. Bas. cum Codd. MSS. collati a Sylburgio. v. Catal. Codd. MSS. Angliae To. 2. p. 70. b n. 2726.

7. Bononiae A. C. CIOIOXV. 4. Laudatur a Metario Ind. Annall. p. 571. To. 2. Exemplaria eius fuerunt in biblioth. Vfenbachiana: v. Catal. eius P. 1. p. 173. n. 12.: et Bunaviana: v. Catal. eius p. 61. To. 1.

aliorumque, huiusmodi libellis, exiit ⁸, exemplum, quo
usus sum, descriptum fuit Parisiis in officina Christiani Vuel-
chellii anno secundo et quadagesimo saeculi sexti decimi
octonis. Ea Tollio se, Bruneroque, tam parum probauit,
vt vituperarint eam reprehenderintque acerrime: sed iniuria,
credo, et temere, multis certe quidem in locis. Magna enim
vitiourum pars extitisse existimanda est e mendis scripturae libri
Aldini, quem adhibuit Phasianinus in conficienda versione La-
tina, ita tamen, vt addiderit ipse interdum nonnulla ex inge-
nio ⁹: multa autem ita praeclare eundem, ita eleganter, inter-
pretatum esse cognoui, vt perfacile esset docere, Phasianinum
etiam maiori linguae Graecae scientia praeditum fuisse,
quam Tollium vituperatorem ¹⁰. Cuius quidem generis
locos, cum in notulis nostris, tum in Indice verborum, no-
tatos inuenies quosdam, Frater carissime.

Tollius enim, non Iacobus ille, sed Cornelius, anno superioris saeculi vndequinquagesimo versionem Fabularum Palaephati Latinam nouam composuit, et Amstelædami emisit ¹¹, a Brunero postea, Patteque, et Galeo, seruata. In textu Graeco constituendo, hunc enim versioni Latinae e regione posuit, ait se sequutum esse libros vulgatos. At quoniam sunt illi, mi Tolli? Certe non Aldinus. huius enim libri auctoritatem loco non vno sine causa et inconsiderate deseruisti ¹², neque tamen vsquam protulisti lectiones diuer-
sas

8. Vt Bafilaeae ex officina Héruglana A.C. ϸΙΘΙΟXXXV. fol.: v. Catal. bibl. Acad. Franequer. p. 197. n. 45.: A. C. ϸΙΘΙΟXL. fol.: exemplar huius editionis fuit in biblioth. Freitagii filii: A. C. ϸΙΘΙΟ XLVIII. fol.: cuius exempli exemplar nosmet ipsi posside- mus: v. Catal. biblioth. Acad. Leid. p. 269. b, et Acad. Vltrai. p. 87.: A. C. ϸΙΘΙΟLXX. fol.: cuius ipsius editionis exemplar est in bibliotheca nostra; Pa-

risiis A. C. c1010Lxxvii.8.:
v. Catal. biblioth. Joh. Mat-
thiae Gefneri p. 57. n. 925.

9. Vid. ad fab. 37. not. 3.
ad fab. 2. not. 13.

10. V. Prolusio nostra ter-
tia in Palaeph. Fabulas f. 8.

II. A. C. CIOIOCHXX
VIII. 12.

12. Vid. fab. 2. not. 2. 22.
fab. 13. not. 4. fab. 16. not. 1.
fab. 21. not. 23. fab. 30. not. 8.
fab. 51. not. 6.

fas exempli Aldini, quod omnino semel abs te commemorari memini. Itaque necesse est, spero, ut dicas, te expressisse Basileense exemplum, de quo viderint, quibus libri copia est: aut fateare, te, id quod valde vereor, verba lectoribus dedisse. Certe turbasti Palaephathi orationem multis in locis, et deprauasti. Neque tamen putare debes, suauissime Frater, me negare sic, atque diffiteri, velle, TOLLII bene meritum esse de hoc Fabularum libello. Nam primo animaduersiones adiecit, quae, et lucem afferrent locis Palaephathi obscuris, et quaererent diligenter de genuina veraque eorundem scriptura, et in medio ponerent coniecturas varias, vel proprias, vel alienas, in quibus multas bonas verasque esse animaduerti. Deinde, vel margines praetextuit, ut ita dicam, vel notas distinxit et illuminauit, lectionibus variantibus, excerptis e Codice manu scripto misere interpolato, quem acceperat ab Salinasio, summo viro, quique descriptus erat e Codice Londinensi, nescio quo. nam de Codice Palatino, qui alicubi ¹³ memoratur ab eodem Tollio, nihil comperire nobis licuit. Caeterum locupletauit idem vir doctus exemplum suum, non modo locis scriptorum veterum, qui in libris suis mentionem Palaephathi iniecerunt, sed etiam Fragmentis quibusdam e Chronico Constantinopolitano, siue Paschali: quae tamen alium Palaephathum videntur auctorem habere. Iam quis tam inepte cupidus erit, quin magna TOLLII hunc in libellum merita esse fateatur?

Atque si non maior, attamen aequae magna, laus doctrinae atque diligentiae debetur Martino Brunero, Ioh. Schefferi Socero, eruditissimo viro ¹⁴, qui Fabulas Palaephathi quatuordecim annis post Vpsalae exire denuo iussit, octonis. Quamquam enim ille, et Latinam versionem TOLLII, ut supra dixi, retinuit, et textum Graecum e TOLLIANO exemplo deriuandum, re fere nulla mutata, curauit: tamen caeterae editio-

b 4

nis

13. p. 168. h. e. ad fab. 6, 1.

14. Constituerat edere Moeridis Atticistae *Λέξαις*. v. Pier-
sonius Praefat. ad Moer. p. 2.
Notas eius in Palaephathi opus-

culum *eruditissimas* vocat Ioh. Columbus in notis ad incerti scriptoris Graeci fabulas aliquot Homericas de Ulyssis erroribus p. 99. 118. Leid.

nis dotes sunt eiusmodi, vt studiosi Graecae litteraturae ea non possint vlllo modo carere. Index quidem verborum Graecorum, quem adiecit Brunerus, neque plenus est, neque ita confectus, vt prouideri multum tironibus possit: sed primo notae sunt Tollerianae longe vberiores, illustrantque magis ac saepius Palaephathi verba non minus, quam res atque fabulas ipsas, etsi multa quoque iis contineri inepte incommodeque dicta scio, quae ad rem non pertineant: deinde, quod maximum est huius exempli ornamentum, late inde splendent, tanquam purissimae gemulae, lectiones variantes Codicis calamo scripti, quem secum in patriam Constantinopoli attulerat doctissimus ille Christianus Rauus. unde, et Rauianus a domino, et Constantinopolitanus a loco, quo emtus fuit, dicitur, multo sane melior et integrior Tolleriano, et contaminatus minus. Insunt enim ei multae propriae lectiones, eademque admodum elegantes et exquisitae ¹⁵. Sed Brunerum multis mihi indiciis constat, neque Aldinam editionem inspexisse, neque Basileensem: quae indicia quoniam in ipsis notis a me commemorata sunt, ea hic nihil attinet enumerare.

Atque ea ipsa exempla consulere omisit Paulus Pater, qui anno quinto et octogesimo eiusdem saeculi totam Brunerianam editionem repetendam curauit Francofurti octonis, ita tamen, vt capita singula diffecuerit in minores particulas, textum locis nonnullis ¹⁶ paulo aliter constituerit, notulasque, sed perpaucas illas, neque admodum necessarias, addiderit. In Praefatione enim ostendit, se multo melius fortasse mereri de Palaephato potuisse, si copiis bibliothecae Guelferbytae, et Augustanae, vti, per festinationem librarii, licuisset: sed Indicem rerum et verborum, quo se ditasse ait libellum, intellegit autem haud dubie Brunerianum, in meo quidem exemplari frustra quaesui ¹⁷.

Nemini

15. Vid. fab. 13. not. 3. fab. 32. not. 43. fab. 42. not. 5.

16. Vid. fab. 2. not. 9. fab. 8. not. 1. fab. 37. not. 3.

17. Vid. Praefatio editionis nostrae maioris secundae p. 18. Caeterum idem P. Pater A. C. MDCLXXXVII. 8. edidit

Fran-

Nemini autem maiores Palaephatus gr̃atias debere videtur, quam Thomae Galeo, qui eius libellum vna cum aliis eiusdem generis opusculis bis edidit: primo Cantabrigiae anno superioris saeculi primo et septuagesimo; quam editionem ignorauit, certe non laudauit, Pater: iterum annis septem decemque post Amstelaedami, octonis. In vtroque exemplo, et versio Latina, et textus Graecus Tollii, paucis locis exceptis ¹⁸, seruatus est, ita tamen, vt in Amstelaedamensi alias in quibusdam locis lectiones receptas viderim ¹⁹. Atque in prima quidem editione vsus est Codicibus manu scriptis quinque. Primum eorum, quem Cantabrigiensem vocat, quia erat pars bibliothecae Collegii S. Trinitatis illius vr̃bis ²⁰, qui tamen in Capite septimo et tricesimo desinebat, ipse inspexit: sed trium Oxoniensium Codicum ²¹ diuersitatem scripturae ab Eduardo Bernardo acceperat: quintum, et Arundelianum nominat, et Londinensem, e quo ait ductum fuisse Tollianum. At quum ab Tollio multa longe aliter laudata sint, nonnulla etiam prorsus praetermissa: Codices necesse est diuersi fuerint, aut dicatur, Tollianum exemplar fuisse admodum vitiose descriptum, aut denique ipse Tollius insimuletur magnae neglegentiae. In altero exemplo Galei accessit varietas trium aliorum Codicum: quorum primus dicitur Florentinus: secundus Gallicus: tertium videtur is, qui curauit editionem, suum ²² vocare: quem quidem nouimus fuisse Marcum Meibomium, amicum Galei ²³: a quo constat aliis quoque bonis ditata esse

b 5

Ethica

Francofurti *Doctrinas Morales ad Palaephati Incredibilia.*

18. Vid. fab. 13. not. 3. fab. 32. not. 43. fab. 46. not. 4.

19. Vid. fab. 30. not. 8. fab. 32. not. 51.

20. Vid. Catal. librorum MSS. Angliae To. 1. P. 3. p. 98. b n. 442. add. Montefalconius biblioth. Codd. MSS. nou. To. 1. p. 67c. A.

21. Vid. Catal. librorum MSS. Angliae To. 1. P. 1. p. 8. b n. 71. p. 14. a n. 125. p. 118. b. n. 2290. add. Montefalconius d. l. To. 1. p. 642. A.

22. Vid. ad fab. 2. not. 18. et 24.

23. Vid. Henr. Vuetstenii Praefat. ad Diogenis Laertii Vitas philosophorum.

Ethica illa opuscula, eodemque fere tempore editionem Vitae Diogenis Laërtii Amstelædamensem adornatam ²⁴. Horum igitur octo Codicum lectiones Galeus, vel ipse collocavit, vel a Meibomio collocari iussit, in marginibus, ita tamen, ut etiam alia haud contemnenda, sed fere e notis Tollii, Bruneriue, petita adiecerit *).

Post Patrem nemo, quod sciam, inuentus est in Germania, qui libellum Palaephati describendum formulis curaret, praeter Dresigium, magnae virum industriae, multaeque lectionis. Is quum Fabulas illas vellet a magistris scholarum enarrari tironibus: et versionem Latinam remouit; et paucas addidit notulas, ne doctoribus locum eriperet propriae doctrinae copias producendi et explicandi. At debebant tamen paulo plures animaduersiones adiici, in quibus causa redderetur, cur haec, non illa, lectio esset probata atque in ordinem recepta, et doceretur, quae auctoritate Codicum veterum niterentur, quaeque essent solius ingenii ope emendata. Immutauit enim Dresigius Tollianum textum permultis in locis, ita quidem, ut etiam coniecturas inculcarit: quae tamen fere omnes vanae sunt et inanes: de qua emendandi libidine memini iam Carpzouium, virum doctissimum, in Specimine Observationum Philologicarum in Palaephatum ²⁵ alicubi ²⁶ vehementer conqueri. Prima editio prodiiit ex officina Langenhemiana anno quinto et tricesimo huius saeculi, quam sex decemque annis post sequuta est altera, atque hanc nunc excipit tertia: de qua sic habeto, Frater optime.

Atque textum quidem Graecum, uti a Dresigio constitutus erat, totum retinui, vno, alteroque, loco excepto: idque propterea, ne impedirentur tironum ingenia, si qui magistri

super-

²⁴. Vid. Meibomii observatio ad Galei Opusculum mytholog. p. 752. Amstel.

*) Tho. Muncquerum edere voluisse Opusculum Palaephateum notis illustratum, ipse ostendere videtur in notis ad

Anton. Lib. metamorph. c. 41. p. 283. Verh.

²⁵. Prodiit Lipsiae A. C. MDCCCXXXIII. 8.: sed pertinet tantum ad Prooemium, atque Fabulam primam.

²⁶. p. 6.

superioribus forte editionibus Dresigianis vterentur: qui, et tirones, quam utile sit, si eadem exempla sequantur in legendis et enarrandis scriptoribus antiquis, expertus scio. Deinde excerpti lectiones varias, cum e Codicibus calamo scriptis, quos ante laudavi, tum ex editis libris, etiam ex Corpore Paroemiarum Apostolii ²⁷, ut appareret, unde lectio textus quaeque venisset: ostendique fere, quid mihi de quaque videretur. Multas praeterea virorum doctorum coniecturas collegi, et sententiam de iis modeste, et fere ita, dixi, ut lectionem vulgatam non sollicitandam esse docerem. Sed quemadmodum haec, magistrorum causa, adiecta sunt: ita, ut tironum, vel imbecillitati, vel inopiae, consulere, confeci Indicem, in quo, non solum ea essent expedita, in quibus haerere imperiti possent, sed omnia etiam vocabula, omnes formulae, continerentur, ut omnes, etiam ignarissimi Graecarum litterarum, possent libellum, sine maiorum Lexicorum ope, legere. Pertinet autem Index ille tantum ad Capita quadraginta et sex priora. reliqua enim cum Galeo, et Isaaco Casaubono ²⁸, putabamus ab alio potius quouis, quam a Palaephato, profecta esse.

Neque vero dubito, quin tu sis, Frater carissime, operam hanc et laborem meum tua sententia ultro probaturus, non modo propterea, quia delectaris hoc litterarum genere, quum scias, viam muniri aditumque ad arcem verae doctrinae scientia Graeci sermonis, sed etiam ea de causa, quoniam volui hunc libellum extare monumentum, quo memoria pietatis nostrae amorisque fraterni posteris quoque proderetur. Ego enim nunquam desistam te amare ac colere, quoad vivam, deumque rogare, ut te maximis omnis generis bonis commodisque cumulet atque adaugeat, vitaque uti quam longissima iubeat. Vale, venerandumque Parentem nostrum verbis meis etiam atque etiam saluta. Scripsi Lipsiae Kalendis Sextilibus A. C. CID ID CCLX

L. B

²⁷. Vid. Andreae Schotti Prouerbiis p. 172.
epistola Graeca ad Pe. Pantonium, praemissa Diogeniani

²⁸. Vid. fab. 47. not. *.

L. B

3

M. SEGIM. FRIDER. DRESIGIVS

SCHOL. THOM. CONR

Palaeophatum, quem ab omnibus legendum censuit Ioh. Henr. Boeclerus, iudex hac in causa sapientissimus, typis exscribendum iterum curavi: quem ne nulla praefatione prosequerem in lucem denuo prodeuntem, non more magis, quam ratione, sum adductus. Codicibus, quibus nostrae aetatis se iactant ingenia, manu exaratis carui, atque eo lubentius carui, quo plus negotii in eruenda Auctoris sententia vera facessere iam videtur lectionum silua a Cornelio Tollo, Martino Brunero, et Thoma Gale, ex diuersis manu scriptis voluminibus collecta. Itaque satis habui, laudatissimorum virorum editiones publico datas, qua par est, accuratione inter se conferre: nec parum me eorundem diligentia profecisse, ipsa libelli lectio docebit. Neque enim solum in omnibus fere capitibus scripturam codicum ab illis exhibitam vulgatae adhuc lectioni praetuli, verum etiam ex eodem fonte coniecturas, suo quasque loco in annotatiunculis subiectis diligentissime indicatas, plerumque hausi. Atque id quidem non, credo, mirabuntur illi, qui cogitauerint, libellum hunc elegantissimum in manus tradi adolescentibus ad Graecam linguam et veterum fabularum scientiam informandis. Quibus prout optima ad imitandum, et ad percipiendum non difficillima, semper duxi proponenda, ita malui manu scriptorum librorum lectionem, si quando menti Auctoris esset accommodatior, ingenio nonnunquam adiutam recipere, quam vulgarem sistere multis spinis oblitam

fitam et quasi falebrosam. Interpretationem, quam vulgo versionem vocant, Latinam data opera, summorum viro-
rum exemplo, penitus omisi, ne praeparationi sedulae assiduaeque repetitioni obicem, quod aiunt, ponerem. Huc accedit, quod, quas habemus Palaephathi interpretationes, Phasinianam et Tollianam, quas videre mihi contigit, a sententia Auctoris non paucis in locis discedere observavi. Quocirca satius esse duxi, scriptorem, nulla addita interpretatione, cum iuuenibus communicare, quam noua conficienda, id quod facillimum fuisset, et molem libelli sine vlla necessitate, et pretium, augere. Atque haec ipsa etiam causa fuit, quamobrem in observationibus adiectis non copiosius explanata fuerit mutationis ratio, quippe quae rerum peritis non adeo difficilis esset intellectu. Vale, L. B., et, si ita videbitur, ingenuo favore hanc qualemcunque operam comproba: sin minus, modesto dissensu calcar adde ad maiora contendenti. Dabam Lipsiae ipsis Idibus Iuniis A.O.R. MDCCXXXV

E X C E R P T A

E P R A E F A T

T H O. G A L E I

P R A E M I S S A E D I T I O N I O P V S C C

M Y T H O L O G G. C A N T A B R I G

In his omnibus excudendis vulgata antehac exemplaria preesse secuti sumus: menda in textu, excepto vno et alio minoris momenti, dereliquimus: codicum quoque MSS. deliria non dissimulauimus. nam in his expediendis tu forte L. felicius versaberis. Ad Palaephatum recensendum libros scriptos quinque adscini. Primus mihi ad manum erat, in Bibliotheca Coll. S. Trinitatis Cantabrigiae: vnde et eum quoque deprompsi, quo vsus sum in Theophrasto: illum Codicem significaui his litteris, *Cant.* Trium Oxoniensium variantes lectiones ad me misit vir omni eruditione et humanitate excellens Ed. Bernardus, Coll. D. Ioan. Ox. Socius: litteris α , β , γ , hos distinxi. Ex Tollii Annotationibus quintum habes: is erat descriptus ex Bibliotheca Arundeliana, Londini: nobis *Arun.* et *Lond.* breuitatis gr. appellatur.

LECTORI

LECTORI BENEVOLO

S. P. D

PAVLVS PATER

Elegantissimum hoc Palaephati fragmentum Aldus Manutius, typographus eruditissimus et diligentissimus, Venetiis primum, iunctis aliis quibusdam huius commatis opusculis, Graeco edidit idiomate, anno 1505. in Fol. Post decennii decursum, Philippus Phasinianus, Bononiensis, qualemcunque versionem huius adornauit, quae Basileae, et alibi, cum aliorum Mythologorum scriptis, diuersis formis, saepius recusa fuit. Idem fragmentum Graecum, cum interpretatione Latina, eaque meliori, vna et Notis quibusdam Criticis, Cl. Vir, Cornelius Tollius, Graecae Ling. Prof. in Acad. Geldrica, anno 1649. in forma duodecima, Amstelodami edidit. Vidit hoc celeberrimus vir, Martinus Brunnerus, Graecarum tum litterarum apud Vpsal. Prof. inclytus, et eundem textum Graecum, retenta Cl. Tollii versione, variis Annotationibus, in gratiam studiosae Iuuentutis, Vpsaliae anno 1663. in octaua, vt aiunt, forma, mox recudi fecerat. Potissima vero cura fuit Cl. Brunnero, nunc in coelis triumphanti, Graecum textum, ex Codice quodam MS., quem Christianus Rauus, insignis ille Philologus, et de linguis, cum primis orientalibus, praeclarissime meritis, Constantinopoli secum attulerat, emendatiorem nobis tradere: id quod ex allegatione huius crebra vltro patescit. Quamquam ipse etiam Cl. Tollius variantibus suis lectionibus id iam praestare conatus fuerit; vtut eius plerumque farinae esse deprehendantur, quae vel in vocibus plane synonymis, aut particulis mere expletuiis, ne dicam manifestis sphalmatibus,

tibus, locum habeant; sola criseos, aut Grammatices, analogia facile restituendae. Quas tamen, cum Cl. Brunnero, potiori ex parte, in noua etiam hac editione, ne Iuuentus habeat, quod desideret, et retinuimus, et non paucas alias ipsi adiecimus; adiecturi forte rectiora, ex codicibus bibliothecae Guelpherbytanae, vel Augustanae, modo nobis typographus moram aliquam indulgisset. Versionem nouam adornare animus non fuit, sed Cl. Tollii, sic satis bonam, retinendam duximus; rati, nulla alia ratione melius docentes discipulis suis *παρεμνεύας* vitia, si quae occurrunt, ostendere posse, quam si obuia haec exempla crebro adhibeant, et genuinam interpretandi rationem, si modo id fieri possit, demonstrent. Nam constat alias, ex Graecis bonis Latina plerumque mala fieri, non secus, ac Cicadae, quae in agro quidem Locrensi satis argutae sunt, eadem tamen, si transferantur vltra fluuium in Latium, continuo mutescunt. Doctrinas quod attinet Morales, ex singulis fabulis erutas, rebus, tum sacris, tum politicis, cum primis accommodauimus. Index quoque Graecus, non modo dictiones pleraeque continet, sed et locutiones, seu phrasas, elegantiores in gratiam tironum huius linguae indice quasi digito ostendit. Haec sunt, L. B., quae obiter monere volui: cetera ex praefatione, ipsis Moralibus Doctrinis praefixa, haurire poteris. Vale. Scr. Ienae. d. v. April. Anno M. DC. LXXXV

LECTOR BENEVOLE

Elegantissimum, quem vides, Palaephati libellum, Aldus Manutius, eruditissimus et diligentissimus ille typographus, Venetiis primus, cum aliis huius commatis opusculis, initio superioris seculi, Graeco idiomate, edidit. Paulo post, Philippus Phasianinus, Bononiensis, qualemqualem versionem Latinam adornauit, quae saepius, diuersis formis, recusa fuit. Nostra aetate, Cl. vir, Cornelius Tollius, in Academia Gelliana Graecarum literarum Prof. Publ., concinnam Auctoris nostri versionem, velut alter Politianus, erudita cum industria, perfecit. Non multis abhinc annis Celeberrimus vir, Martinus Brunnerus, in Academia Vpsaliensi Graecae linguae Professor inclytus, dum publice hunc Auctorem iuventuti Academicæ interpretaretur, non ineruditis observationibus, recudi fecerat. Potissima vero cura fuit Cl. Brunnero, nunc in coelis triumphanti, Graecum textum, ex Codice MS., quem Christianus Rauus, insignis ille Philologus, Constantinopoli secum attulerat, emendatiorem reddere. quod ipsum etiam laudatus Tollius ex Codice Salmasiano praestare nitebatur. Optandum vero, ut emendationes illae, quae variantes lectiones audiunt, semper aliquid in recessu haberent. nam saepe in verbis plane synonymis, particulis mere expletivis, ne dicam manifestis sphalmatibus, sola criseos, aut Grammatices, analogia facile restituendis, Criticos nimio opere occupatos esse cernimus. Ne tamen habeant, quod in nostra hac editione desiderent, singulas fere retinui-
mus, et non paucas alias ipsi adiecimus. Versionem nouam concinnare, nec instituti ratio suadet, nec res ipsa postulat. Quare Cl. Tollii sic satis bonam, retinendam esse duximus;
rati,

rati, nulla ratione melius docentes *παρερμηνείας* vitia, si quae occurrant, discipulis suis ostendere posse, quam si obvia haec exempla crebro adhibeant, et genuinam interpretandi rationem, si modo fieri potest, demonstrent. nam constat alias, ex Graecis bonis Latina plerumque mala fieri; non secus, ac Cicadae, quae in agro quidem Locrensi satis argutae sunt, delatae vero ultra flumen in Latium, continuo mutescunt. Haec sunt, Lector beneuole, quae obiter monere volui: cetera ex praefatione ipsis Moralibus Doctrinis praefixa haurire poteris. Vale. Scribeb. Ienae, ex Collegio Paulino, ipsa die Petro et Paulo sacra MDCLXXXVI

BENE

BENEVOLO LECTORI

S
MARTINVS BRUNNERVS

Ex quo datum mihi negotium fuit, publice priuatimque ea curare, quae ad iuuentutis patriae facilem in Graecis literis profectum pertinent: quoniam, in tanta aetatis varietate et studiorum, non vnum scriptorum genus commendari omnibus ex aequo potuit, coepit inter alios et Palaephatus placere: quod dictione non ineleganti, aut difficili, argumentum explicet, cuius notitia, et istam in primis aetatem delectat, et liberalem eruditionem non parum ornat. Illi scriptori, etiam post Aldi Manutii, et Philippi Pafianini, curas, laboranti ab iniuria temporis, V. Cl., Cornelius Tollius, erudita cum industria salutarem admouerat manum. Et suum propositum, si quid recte iudico, ille quidem non infeliciter peregit: mihi vero, quem peculiari uti oportuit instituto, attendentem, pro praesenti rerum habitu, ad res rationesque iuuentutis nostrae, praeterea aliquid aliud agendum fuit. Versionem aliam adornare, nec tempus permisit, nec res magnopere postulare videbatur. Itaque Tollianam retinui. Maior vero textus Graeci cura fuit, quem explicare voce, et simul auctorem in notitiam iuuentutis nostrae prouehere, non vno nomine consultum duxi. Supererat, et superest etiamnum; neque enim dissimulo; in quo σοφισμοῖς uti, et facultatem illam κριτικὴν exercere, subactum his literis ingenium potest. Qua in re cum et meas qualescunque me experiri vires, nouamque huius auctoris editionem parare, intelligeret vir bonarum literarum, in primis orientalium, scientia clarissimus, M. Christianus Rauius, hoc tempore Regiae huius Academiae Rector: quae eius est in literarum studiis promouendis ornandisque προθυμία,

Codi-

Codicem MS. antiquum satis, quem ante hos viginti annos ipse secum Constantinopoli attulerat, sponte mihi obtulit commodauitque. Qui liber quoniam mihi in hac editione non parum profuit, et coniecturas Tollii, measque, saepe confirmauit: interdum et ea prorsus plana reddidit, quae crucem figere legentibus poterant: facile intellegitur, meruisse clarissimum virum, ut beneuolentiae eius, non ego tantum meo, sed et mecum suo, ipsiusque adeo Palaephati, nomine studiosa iuuentus gratias agat. Porro consilium quidem ab initio fuit, de ipsis rebus, quas haece fabularum figmentis inuoluere sapiens voluit antiquitas, aliquid consignare: sed id breuissime tantum, et fere non nisi indicatis auctorum, qui ista explicuere, locis. At cum cogitarem, nec omnibus, nec omni loco, plurium auctorum esse copiam: postea paulo prolixius quaedam eorum, quae ad interpretationem fabularum pertinent, addidi. Quae tamen ipsa, cum iam committenda praelo essent, necessarium fuit multis modis breuiora facere, et nonnulla omittere, quibus deinceps, nec in notis, nec in addendis, locus esse potuit. Vnde factum, ut plura quidem adiecerim, quam pro primo instituto, pauciora tamen, quam pro vbertate materiae; praesertim quando non temere typographus monuit, tempori seruiendum esse, et commoditati illorum, quos hoc libro uti velle intellexerat. Itaque qui existimabunt, haec plenius elaborari debuisse; potuisse, ipse sat scio: benignius, spero, de re tota iudicabunt, quando intellegent, pluribus ex causis scriptionis huius penes me integrum non fuisse arbitrium: et operae sine pretio infiniti rem esse laboris, in tanta libertate interpretationum, et varietate, omnia ad vnguem exigere. Sciebam, multis locis alios alia tradere: sed, vel ad elegantiores fabulae usum, et ἐπιμύδια, respexi, quae inter explicandum vtilius, quam caetera, iuuentuti proponi posse, existimabam: vel ob causas alias receptam mythologorum explicationem secutus sum, etiam in iis, in quibus satis constabat alia ab aliis dici, et porro dici posse. Praeterea iunioribus me in primis scripsisse, et ipse non semel pro-

professus sum, et res ipsa subinde loquitur; non tantum in notis, sed vel maxime in Indice Graeco: cuius tanta cum simplicitate concinnandi plenum taedii et molestiae laborem nunquam suscepissem, nisi stetisset sententia, vel sic commodis seruire adolescentiae: quam ut hoc Graeco Indice, quantum hoc tempore per rationes typographi nostri licuit, iuuare volui in iis, quae ad dictionem pertinent: ita et Index alter Latinus, qui res spectat, locorum, ut appellant, communium collectioni seruire potest; ad quam auditoribus meis, et hortatu, et exemplo, praeire soleo: quando constat, sine illa lectionem auctorum haudquaquam, quem debebat, legentibus afferre fructum. Scio, fore non paucos, qui non tantum haec mea; id quod facilius fero; rigidius censeant, leuiaque ducant, nec satis digna, quae publicam aspiciant lucem: sed, et argumentum ipsum, totamque doctrinam mythicam, inter inutiles nugas ponant. Delectari enim se, non his spumis, sed solido cibo; poterant forsau duro et agresti dicere; petito ex reali, ut loqui amant, Philosophia, Scholasticorum puta, et similium: imo, et eorum, qui Scholasticis haud paulo horridiores sunt, et, ut tempore, ita et doctrina, multum inferiores. Ego sicut bonas literas in vniuersum omnes, earumque doctores, in pretio habeo, atque adeo hos ipsos Scholasticos nequaquam contemno: certus, sub barbarie illa sermonis, in quam eos coniecit infelicitas temporum, profundam saepe latere eruditionem, stupendorumque specimina ingeniorum: ita et quosdam eorum, qui solam illam solidiorem, ut illis quidem appellatur, sapientiam commendant, ea in primis operosissime tractare, et ab aliis tractari velle, pro comperto habeo, quae in Scholasticis, aliisque, praeteriisse satius esset. Et affirmare ausim, ratione fretus, et principum in re literaria virorum exemplo, a verae eruditionis possessione et laude longius, quam putant ipsi, abesse eos, qui in hoc argumento, et huic similibus aliis, nihil esse existimant eruditionis bonae: nec vllum iis statuunt pretium. Aliter sane sentit eruditus orbis, aliter literarum tractat studia; ideoque

et cum splendore atque gloria: ad quam, haud scio, quemadmodum ascendere possint, qui consuetudinem aliarum gentium, quae ex felici literarum cultu nomen sibi, et famam, pepererunt, vel contemnunt, vel ignorant. Atque ut seorsim de philosophia mythica dicam, cum in ea sub ingeniosis amoenisque integumentis tot comprehendantur rerum gestarum historiae, doctrina lateat naturae et morum: item theologia, siue religio, mores et instituta, veterum, et id genus alia: turpe profecto fuerit elegantioris studio eruditionis, eius rudem prorsus atque ignarum esse. Habuerunt hoc cum erudita antiquitate commune nostri in hoc septentrione maiores, ut res a se fortiter gestas, poëseos, pro capto seculi, saepe etiam fabularum, artificio, atque aenigmatum, exornatas, ad memoriam posteritatis felicius se transmittere posse sperarent. Quae si integra, cum antiquorum gentis nostrae vatum interpretatione, ad nos peruenissent, historiae, et gloriae, orbis Arctoi mirum, quantum accessisset: ut hoc inuento iam non sola Graecia celebris esset. Sed apud eruditos iam pridem dicta causa est: apud semidoctos, et non idoneos huius rei iudices, ne dicenda quidem. Permittendi illi arbitrio, id est, errori suo: et potius mens illis precanda melior, quam ut nihil profutura aduersum eos disputatione se quisquam fatiget. Quod si in nobis, in coetu florentissimorum huius Academiae iuuenum aliqui erunt; spero non esse; qui itidem de hac bonae eruditionis parte sinistre iudicabunt: quanquam eos ratio refellat, et communis vere eruditorum consensus: nescio tamen, quem hoc tempore illis dem, qui errorem opportunius corrigit, quam R. CL. Q. virum, nec de me minus, quam de illis, optime meritum, M. Laurentium Fornelium, Poëseos apud nos Professorem eximium: qui in obuio illis et erudito opere Poëticae tripartitae eleganter ostendit, poëtas meliora docere et pulchriora, atque adeo plerasque omnes sapientiae humanae partes complexos esse. Imo Mythicen, si usum vitae potius, quam ordinem discendi, respicias, vel sola satis commendat doctrina et institutio morum. Hanc enim
illa

illa saepe, et tutius, et suavius, peragit, adeoque et efficacius atque felicius, quam altera illa simplex et aperta docendi, moreque corrigendi, ratio. Quod omnis generis scriptores, et inter Christianos Patres quoque, alique non postremi ordinis, agnouerunt. Atque haec quidem ita se habent. Erat vero et huius loci, alii occurrere illorum hominum opinioni, qua existimant, se solos ingenio digna tractare: eos autem, qui bonis auctoribus emendandis illustrandisque operam impendunt, tantum circa vocabula haerere, et inutiles quasdam veteris memoriae minutias. Non est, inquam, id ab hoc loco alienum; superuacuum tamen, postquam abunde id iam olim praestiterunt ipsi eruditionis principes. Equidem iure negari non potest, et forte nulli minus, quam mihi, negare libet, quin utilem plane humano generi operam praestent, qui rationi in rebus obuiam, sparsamque per omne scriptorum genus, veritatem colligunt, et ordine in scientiis artibusque usitato pertractant. At ex eo inferri non debebat, inane esse illorum studium, qui restituendis nitori suo bonis auctoribus incumbunt: quos aequius erat custodes salutare praeclari illius thesauri, quem in tot monumentis ingeniorum veneranda nobis reliquit antiquitas. Et quid attinet ea, quorum latius se porrigit usus, commemorare, quando et in caeteris, quae minoris videri possunt momenti, tanta sollicitudo fuit et diligentia veterum; a quibus merito, et proficiendi exemplum capimus, et sapiendi. Grauiissimus scriptor, Thucydides, quanquam salutem Graeciae, et literarum, non in eo sitam esse intelligeret, vtrum Hipparchus ab Harmodio et Aristogitone obtruncatus, rex fuerit, an regis frater: vtrum regum Spartanorum vterque seorsim vno, an duobus, calculis gemini ius suffragii exercuerit: vtrum Pitane apud Lacedaemonios militaris cohors fuerit, an aliud quippiam: quia tamen ista ignorabant Graeci, ita de illis exclamare non dubitauit sub finem proemii lib 1. Οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπὶ τὰ ἑτοίμα μᾶλλον τρέπονται *Adeo* *segnis apud multos est veritatis inuestigatio, et ad ea, quae*

obuia sunt, magis se conuertunt. Et per haec quidem in praesens, quando ita necesse fuit, sufficiet iuuentutis animos, vel praemuniisse, vel confirmasse; ne forte in hac studiorum parte ad duos illos impingat scopulos, ad quos iam olim alios naufragium eruditionis fecisse videmus. Ad me quod attinet, sicut meo me pede metior, non ignarus, quam, et multa nesciamus omnes, et multi haec me sciant melius: ita ab aliis veriora doceri paratus sum: sed, qui esse mos bonorum debet, citra acerbitem et contumeliam. Quod ipsum vt non possum non ab illis sperare, qui non tantum literarum, sed etiam virtutis, esse volent studiosi: ita si diuersum faciant alii, erit id apud cordatos omnes, non mihi, sed illis, opprobrio. Et ego quidem mei securus ista non moror. Si quis tamen in mustaceo laureolam quaerere velit, etiam atque etiam videat, ne, non mihi, sed communi humanitati, conuicium faciat; cuius vna inter alias est calamitas, non in omnibus inuenire verum, nec placere omnibus, aut satisfacere, posse. Quod per commiserationem, mutuam veniam, non per obliuionem sortis nostrae, exprobrationem, merebatur. Postremo eos, qui haec legere dignabuntur, rogo, vt ante lectionem libri operarum errata emendent, quae ad calcem ordine notata inuenient: deinde vt secundum numeros Addendis praefixos, ad Notas in margine, addito signo, ea notent loca, vbi Addenda illa Notis interfereere continua cuiusque, vel capitis, vel annotationis, lectio debet. Tantum erat. Beneuolo lectori mea studia, et mecum illum diuinae gratiae, commendo.

* * * * *

LECTORI

CORN. TOLLIVS

En nouus hic tibi Palaephatus, Lector beneuole. Qui pri-
 nus eum auctorem publico dedit, fuit Aldus Manutius,
 ac deinde Basileae Philippus Phasianus, cum interpretatione
 sua, impropria dicam, an inepta; item Phornuto, *περὶ τῆς*
Ἑλληνικῆς Θεολογίας, vt verus est titulus, non vt vulgo,
περὶ τῆς τῶν Θεῶν φύσεως, et libris tribus Iuliani Aurelia-
 ni Lessignienſis de cognominibus deorum gentilium. Cum
 in haec opuscula incidissem, prima statim fronte sic arrisit
 Palaephatus, vt plane dignus videretur, qui opella mea etiam
 in his terris reuiuisceret. Animum in primis confirmauit
 vir illustrissimus et incomparabilis, Claudius Salmasius; qui
 vtriusque scriptoris, et Palaephati, et Phornuti, suppedita-
 vit mihi ex veteri libro Londinensi *ἀπόγραφο*. Huius
 auxilio plurima loca correxi; variantes lectiones, quae le-
 uiores videbantur, cuius capiti subieci; textum autem reti-
 nuī vulgarem, quod; neque ipse probarem, neque ab aliis
 probari viderem, consuetudinem illorum, qui auctorum
 verba pro arbitrio suo saepe temere immutata orbi obtru-
 dunt. Phornutum quoque a me recensitum propediem pro-
 diturum foras, polliceor; nec non Historicum Byzantinum,
 ineditum hactenus, Cinnamum de rebus gestis Imperatorum
 Ioannis, et filii eius, Manuelis Comneni. Tu modo faue
 meis conatibus, ac iudicium praesta obrectatione et male-
 uolentia liberatum, candide Lector et beneuole.

A D

AMPLISS. ANTISTITEM ET D. D
RICARDVM NORVVICENSEM

EPISCOPVM ANGLICVM DIGNISS

PHILIPPI PHASIANINI BONONIENSIS

EPISTOLA *

Caium Laelium, virum sapientem, dicere solitum fuisse accepimus, nihil virtute, quae cum probitate coniuncta sit, amabilius esse, nihilque, quod magis homines ad diligendum alliciat. Quod quidem sapientis viri dictum quam verissimum esse appareat, cum saepe alias, tum hoc potissimum tempore, evidenti argumento perspexi. Nam cum celeberrimi nominis tui fama, illustrior etiam, quam Bononia recedens olim reliqueris, ab ultimis Britanniae sedibus ad nos huc iam dudum pervenerit, quae te verae virtutis ac probitatis exemplar atque imaginem quandam, quam omnes venerentur, esse praedicat: admiratione huius tuae virtutis rarissimae, ac morum, inflammatus, vnum prae caeteris te mihi maximopere colendum atque observandum esse proposui, atque adeo, nulla licet tecum necessitudine coniunctus, nullae amicitiae vinculo adstrictus, sim, animo tamen meo ita plane iam infedisti, ut sub oculis absens absentem te crebro reuocare, et nulla de re libentius, quam de te, cogitare soleam: quem tua ex humanitate, religione, doctri-

*) Hanc epistolam Phasiani- rauimus ex exemplo Basil. A
ni describendam ab operis cu- C. CIJIOXLIII. 8.

doctrina, liberalitate, atque incredibili sapientia magis, quam ex dignitate, honoribus, atque diuitiis, tuis pendere consueui. Illis etenim animi dotibus, ac naturae bonis, exornatus, in patria tua, atque apud omnes, ita viges atque excellis, ut mortales reliquos longissime praestes, nec grauitate senibus, prudentia, et ingenio, aequalibus concedas. Quae bona tot tantaque simul omnibus admirationem maximam in te praebent. O si me aliquis istic forte deus semel sistat, ut admirari, inspicere, contemplarique, valeam! Diuitiis, medius fidius, Crassum me superare, atque oculis meis multum debere, profitear. Quod quoniam mihi interdictum denegatumque video: fores amicitiae tuae, quod solum mihi relictum est, tamdiu pulsare non desinam, quoad inter viros, quos supremæ fortunæ amicos habes, me quoque abs te numeratum fuisse cognouero. Atque interim, ut desiderium hoc meum ardentissimum, quanto melius possim, leniam, in Gulielmi Stylligtonis, Archidiaconi Subderiensis Anglici, viri probi atque honesti, sinu, ut hæcenus feci, conquiescam: quando is mecum arctissimo necessitudinis vinculo coniunctus, ita de te, quem summa pietate, atque incredibili obseruantia, colit, multa iucunde narrare solet, ut nihil ab eo post publicas, priuatasque, lectiones, quas de me cum morigeratissimis eiusdem nationis scholasticis audit, libentius auscultare soleam, quam cum de tua graui prudentia, maximo rerum usu, atque suprema gloria, differere occoeperit. Ita enim fit, ut te coram oblato oculis meis ultro obuersari, non sine summa animi voluptate, videre videar. Ad quem tamen, ut verus mihi aliquando aditus pateat, salutationem primam hanc tibi cum optima animi in te mei significatione, ac sincera voluntate, impartiri, et eodem prope ritu, quo Persarum reges cum donis salutabantur, munusculum hoc ad te mittere volui: quod non auri neque argenti honore, cuius vobis usus abunde suppetit, ornatum, sed in literaria officina sub ingenii incude elaboratum, in meae erga te fidei atque obseruantiae verum pignus habebis. Palaephathi scilicet libellum
de

de Non credendis fabulosis narrationibus, quem e Graeco in Latinum sermonem a me translatus, sub auspicio nomineque tuo in publicum prodire non ab re duxi: ut qui non nescius sum, quod gratiora tibi literaria huiusmodi dona esse soleant, quam, aut auri, vel argenti, vis infinita, pro ea, quod in literis tu olim, cum in Gymnasio nostro Bononiensi, tum alibi, altius caput extulisti, ut te bonarum disciplinarum, ac eruditorum hominum, mirus amor teneat, ac pulchre illud in te conspiciatur, quod dubium quibusdam videri posset, plusne scilicet honoris dignitati tuae literae, an literis dignitas adiecerit. Quamobrem munus hoc nostrum literarium libens, et vultu, quo te decet, hoc est, iucundo hilarique, accipias, rogo: atque illud, cum a sacris occupationibus tuis paululum feriatu fueris, et animum, quod sapientes viri faciunt, aliquantulum remittere volueris, in manus sumito. Eius namque lectionem, neque iniucundam, neque ingratam, tibi futuram esse spero: quum et haec otii delectationisque gratia a Palaephato ipso scripta fuisse appareat: veluti et nobis quoque solatii causa Latinitate donata sunt. Cum enim praeteritis Saturnalibus a lectionibus publicis Gymnasium refrixisset, inque musaeo nostro Alcedonia essent: nactus otium, quod mihi seriae literariae, et senatoria munera, indulgissent, quamnam rem inter urbis nostrae cantus et tripudia, quae passim interstrepbant, solatium et ipse aliquod quaerens, me libentius oblectarem, quam in Palaephati libello, non satis occurrebat. Nam cum ex eius lectione incredibilem voluptatem paulo ante cepissem; hanc eandem Latinis, qui Graecarum literarum rudes essent, inuidere, piaculum duxi: eoque magis, quod proximo anno cum in auspiciis nostris, quae lectionibus publicis ex instituto nostro quotannis praemittere consueuimus, vitam mortalium ab infantiae exortu ad hominis usque occasum fabularum sensibus allegoricis describeremus, mentioque Palaephati aliquibus in locis a me facta esset, eum opera mea Latine loquentem auditoribus breui me daturum esse pollicitus sum. Itaque, cum ut promissum

starem,

starem, tum etiam, vt aliquem ex Graecis lucubrationibus nostris fructum studiosi iuuenes perciperent, feci: atque adeo periculum quoque aliquod verius de me facturus, num aliquantulum in Graecis adhuc literis promouerim, quam quod inanem gloriam, ex hac re aucupari studeam, ad hoc munus descendi. Ad quod si me aptum, idoneumque, videro, sique labores meos tibi, studiosisque hominibus, non ingratos, neque iniucundos, fuisse, cognouero: ad alia quaedam gratiora, quae prae manibus sunt, edenda me accingam, vt praemissos hos veluti rorarios, ac velites, grauis armatura, et cataphracti equi, subsequantur. Vale.

PHILIPPVS PHASINIANVS
LECTORI *

Palaephathi huius a nobis de Graeco in Latinum idioma translati, praeter Eusebium, auctorem prouerbiorum Graecorum, et caeteros, mentionem et a Suida in Collectaneis ita fieri obseruauimus, Παλαίφατος Πάριος, ἡ Πριηνεύς, γεγονώς κατὰ Ἀρταξέρξην, ἀπίστων βιβλία ἐτινὲς δὲ ταῦτα εἰς τὸν Ἀθήναιον ἀναφέρεισι, hoc est, *Palaephatus Parius, sive Prienensis, tempore Artaxerxis fuit, Incredibilium libros quinque scripsit: quidam tamen haec in Athenaeum referunt.* Celebratur quoque alius quidam nomine Palaephatus Abydenus, historicus, temporibus Alexandri Magni, qui inter caetera solutiones interpretationesque fabularum scripsisse traditur. Item et tertius quidam eiusdem nominis poeta Athenis Palaephatus fuit, qui de situ orbis, et de contentione Mineruae ac Neptuni, scripsit, ut in monumentis Graecorum habetur: de quibus tamen nihil est ad rem praesentem. Huius Palaephathi nostri auctoritate atque testimonio Virgilium eo carmine ex Ciri ad Messalam usum fuisse tradunt, *Docta Palaephatia testatur voce papyrus.* Hunc eundem Probus, interpretes Maronianus, citat, super expositione illius Virgiliani carminis ex 3. Georg. [v. 115.] *Frena Pelethronii Lapithae, gyroisque dedere* etc., ubi opinionem Palaephathi de Centauris, quemadmodum, et Seruius, et alii quidam, probat. Admonendus est tamen lector,

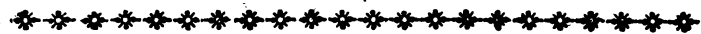
*) Describi hanc Phasianini Praefationem iussimus e Sylloga Mythicorum veterum, quae Basil. A. C. MDCCCXXXVIII. f. mai. prodiit ap. Ioh. Heruagium, p. 106. f. In exemplo Basileensi, quod a. MD

CCXLIII.8. emissum esse ostendimus in Praefat. edit. nostrae primae, pro verbis *Phil. Phasianinus Lectori* leguntur verba haec, *De Palaephato nonnulla, eiusdem Philippi Phasianini ad lectorem.*

lector, vt apud Probum, vbi passim legitur *Palaephatus in libro Arifton*, sciat legendum esse *Apiston*: quando libri eius ita appellantur a Suida, *βιβλία ἀπίστων*, id est, *libri incredibilium*, seu *incredulorum*, vt quidam exponunt: vel *περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν*, id est, *de non credendis historiis*, vel *falsis narrationibus*: ita enim omnibus hisce nominibus ac titulis libri isti circumferuntur, citanturque ab eruditis. Hunc autem Palaephatum, vt ex Suidae verbis colligimus, libros quinque scripsisse apparet. quemadmodum quidam huius libri primum, vel secundum, incredibilium citant, penes quos forte omnes isti libri integri esse debent: quorum paucula haec, quae ad manus nostras, iam decem anni sunt, opera Aldi Manutii peruenerunt, fragmenta quaedam verius esse, quam legitimum opus eius, constat: quae etiam corrupta mutilataque pluribus in locis ita sunt, et ea maxime in parte, vbi de Hercule agitur, vt vix percipi, eruditorum etiam iudicio, possint, nisi pro captu ingenii cuiusuis, quid paucula illa, et alia quaedam ambigua, sibi velint. Quae omnia calamitati temporum, vt pleraque alia, accepta quidem referimus, quae omnibus ferme bonis operibus, et Latinis, et Graecis, semper insidiata est: vt plura ad nos vel sine capite ac membris mutilata imperfectaque transmiserit, quorum reparationi ne ipse quidem Aesculapius, qui mortuos etiam ad vitam reuocabat, subuenire atque occurrere posset. Ego vero, quantum in me fuit, in his transferendis operam dedi, vt culpa carerem, vtque fideliter magis, quam ornate, interpretarer. Quibus si maior tamen diligentia requiretur, non mihi magis, quam temporis iniuriae, vitio detur. Atque adeo, vt, quod sentio, semel dicam, quis ab aliquo Graecorum hominum haec Palaephati scripta interpolata, suppressaque, fuisse, non utique etiam credere possit? Etenim cum ipsi de mendacio iam pridem male semper audierint, eorum vanitates, quod Palaephatus facit, testimonio quoque suorum detegi, atque redargui, non sine graui molestia eos audire posse, nec non Incredibilium libros hosce mirandum in modum detestari, contenderim. Sed

vt

vt serio Graecos quandoque ipsos, cuius linguae studiosus semper fui, ab iis etiam, quae sibi obiiciuntur, purgatos reddam, neue mendacio eis omnia adscribi patiar, et vt inepti nomine, sic mendacii vitio, carere eos ostendam: tale quippiam illos in fabulosis narrationibus suis obseruare voluisse crediderim, quale iurisperiti illi primi, quod Cicero, cum alibi, tum in libris de Oratore, memorat, obseruarunt, qui, obtinendae atque augendae potentiae causa, artem suam per-
vulgari nolebant, nisi Cn. Flavius primus eam propalasset, qui ob id cornicum oculos confixisse dictus est: ita res suas Graeci sub cortice figmentisque fabulosis occultantes, idiotas homines a mysteriis suis arcere ac propulsare studebant. Quae quidem Palaephatus ad Cn. Flauii instar, suos veluti prodens, diuulgare non dubitauit, fabulas omnes, quae super veritate ipsa confictae fuerant, neque fidem capiebant, ad historiae sensum ac veritatem referens. Cui tamen, cum Graecus et ipse sit, dubium quibusdam, scio, videri posse, an fides eadem eius, quae caeterorum Graecorum scriptis, adhiberi debeat, quin idem quoque in taxandis aliorum mendaciis vanus ac mendax appareat, neue ex fabulis fabulas confingere, ac mendaciis mendacia adstruere, voluisse videatur. Qua in re, ne tale quippiam de se crederetur, veritus, in Praefatione operis sui, ad omne dubium prorsus tollendum, ea se duntaxat scribere, quae oculata fide viderit, quaeue ab aliis, qui ad ea videnda profecti essent, audierit, testatur. Quae res magnam credulitatis fidem ei dubio procul arrogat, seque a labe illa mendacii plane eximit. Tantumque abest, vt Graecorum more vanus ipse esse, aut aliorum vanitates confouere, velit, vt suorum etiam mendacia detegere, et in medium allata, suscepta etiam ad haec videnda, vt Pausanias, Plinius, et alii, factitarunt, peregrinatione, confutare non dubitet. Vtcunque vero res sese habeat, aequi bonique, lector, consulas, rogamus.

IV D I C I A

VIRORVM QVORVNDAM DOCTORVM D E P A L A E P H A T O ATQVE EIVS LIBELLO

I. In haec tempora [*Xenophontis*] etiam referunt Palae-
phatum Parium: cuius de Opere *περὶ τῶν ἀπίστων ἱστοριῶν*
De incredibilibus historiis exiguum superest fragmentum,
dissentiente et incertae aetatis, putante Gerardo Ioh. Vossio.
Elegantissimus est libellus, et ab omnibus legendus, ut vi-
deant, quomodo historiae ingenio poetarum in fabulas mi-
grauerint, et ex fabulis ad veritatem reuocari debeant. Prod-
iit Basileae, interprete Philippo Phasianino 1570., cum Hy-
gino aliisque: 1578. Parisiis: Anno 1650. a Cornelio Tol-
lio: Anno 1663. a Martino Brunnero, Graecc. Litt. Profes-
sore Vpsaliensi, *Ioh. Henr. Boeclerus de scriptorr. Graecc.*
et Latt. saec. a C. N. III. p. 20. Ultrai.

II. Sed et Palaephatus apprime proderit ei, qui in hu-
manioribus literis cum cura versari cupit. Eius enim *Incre-*
dibilia usque adeo utilis est libellus, ut dignum existimem,
qui in Germania recudatur, et publice in scholis praelega-
tur. Fabulosam antiquitatem, aut intellectu difficilia, quae
magna etiam ingenia misere torserunt, plana atque expedi-
ta, mira stili elegantia, reddidit. Porro multae ibi habentur
observationes historicae, geographicae, politicae, ad in-
teriore[m] eius notitiam facientes: multae ibi latent viuendi
praeceptiones, cuicumque, siue aetati, siue ordini, vtilis, et
summe necessariae. *Herm. Conringius in Notitia scripto-*
rum MS. Cap. VIII. de scriptoribus mythologicis f. 16.

III. Quis fuerit Palaephatus ille, cuius nomen prae se fert liber de Incrēdibilibus, inter eruditos non satis constat. Nec fortasse a vero multum abest Scaligeri Grotiique opinio, auctorem ab argumento libri nouum sibi sumsisse nomen suspicantium. Ceterum in eo conspirant viri docti, libellum istum, et ab vtilitate, et ab elegantiā, prae caeteris esse commendabilem, lectuque dignissimum. *Christo. Aug. Heumanus Parergg. Critt. p. 107.*

III. Palaephatus, scriptor, et oratione, et iudicio, elegans. *Idem Poecil. To. 1. p. 39.*

V. Palaephatus, antiquissimus auctor, de fabulis veterum ita docte et accurate scripserat, vt locum prouerbio [καὶνὸς ἔτος Παλαιόφατος] fecerit. *Casaubonus ad Athen. 14, 23. p. 940.*

VI. Palaephatus, historiae fabularis haudquaquam spernendus interpres. *Christo. Saxius Onomast. To. 1. p. 88.*

LVDOV. CAELIVS RHODIGINVS

LECTT. ANTIQQ. LIB. XXX. CAP. XXXIII

Quoniam vero, ducente nos stilo ipso, in fabulosa delapsi sumus, subit nunc illud, ut testatum apud studiosos velim, scienter, nec minus ornate, libellos id genus, quibus fabellis inuoluta memorentur, quaeque fidem non capiunt, posse *Palaephatiam* dici *papyrus*, ab auctore Palaephato, qui Incredibilium, id est τῶν Ἀπίστων, volumina concinnarit. Nec me fallit, Virgilium, dum ad Messalam scribit, *Palaephatiam papyrus* simpliciter pro libris eius auctoris videri accepisse, quando ita canit, *Quam mala multiplici iuuenum quot septa caterua Dixerat, atque animo meretrix iactata, ferarum Infamem tali meritorum more fuisse, Docta Palaephatia testatur voce papyrus.* Fuit Palaephatus hic Parus patria, siue, ut alii tradunt, Prieneus. Vixit Artaxerxis tempore: Incredibilium libros quinque reliquit, quos tamen ad Athenaeum quidam reiciunt: in eorum primo, Scyllae mentio fit, quae circumuenire hospites consueverat, quam tamen astutia euaserit Vlysses. Atque inibi Sirenas quoque fuisse meretriculas, idem auctor prodit, quae deceperint nauigantes. Comperta nobis pleraque item alia, sunt digna, ut arbitror, scitu, quae suis libris complectebatur Palaephatus. Ea si subiecero, nimirum oleum et opera philologiae non perierit. Nam quod fabulosa tradit historia, Phryxum cum Helle sorore fugientem nouercales insidias, visum esse per mare vehi ab ariete velleris aurei: quidam interpretantur, fuisse paratam fugienti nauem, cuius insigne aries foret. Palaephatus vero affirmat, Arietem vocatum nutritorem, cuius sit opera et consilio liberatus. Non desunt, qui prodant, arietinis chartis fuisse librum, qui auri

con-

conficiendi ac argenti rationem contineret. Item sunt, qui scribant, fuisse Pegasum mulieris cuiusdam equum velocissimum. Idem Palaephatus Bellerophontis naudem accipit eo nomine. Multa de Sparti passim a poetis memorantur: eos Palaephatus scribit, quum proximarum essent regionum, aduersus Cadmum subito constitisse, ac propter repentinos quasi de terra contractus, ex omni parte confluentes, Spartos vocatos. Repetit idem hic, quae prodita fabulis de Daedalo sunt, qui visus est simulacra fecisse mouentia, sed primus, ut inquit idem, statuarum pedes a se inuicem separavit, aliis coniunctim eos fabricantibus. Naui quoque cum Icaro filio Minois impetum euitasse, scribit, et propter inuestigabilem fugam auolasse pennis, esse existimatum. Ex quo ingeniosius facta, meditataque, *Daedala* dicunt. Sicuti varia vocant *Aeola*, de Aëoli antiqui vafricia, ut scribit Lycophronis interpret super eo versu, Ἐλυσε χερσῶν, ὥς πρὶν αἰόλον εἶμα. Fuit autem Daedalus Metini, vel Mitionis, ut habent alii, et Iphinoës, filius, a quo Athenis Daedalidae nuncupati. Caeterum fuit et Palaephatus alius historicus, qui Cypriaca scripsit, ac Delia: item Attica, et Arabica. Vixit hic Macedonis Alexandri temporibus. Fuit et nomine eodem Aegyptius Grammaticus, aut Atheniensis, ut alii volunt. Porro Palaephati nomen, antiquum significare videtur, sed et diu praedictum. Vnde olim fere pueri in facello diuae Mariae Rhodigii Graecis characteribus CHRISTI passi, nostra inscriptione Palaephaton sebasma, venerati sumus, id est, παλαιφάτον σέβασμα. Indicat item dictio *fatidicum*: quando Odyssae T Homerus *quercum* appellauit *palaephaton*.

DE PALAEPHATIS

EX OPERE

GERARDI IOHANNIS VOSSII

DE HISTORICIS GRAECIS

LIB. III. p. 183. l. TO. IIII. OPP

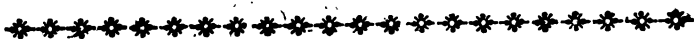
Palaephatus, Grammaticus Aegyptius, vel, iuxta alios, Atheniensis, ἔγραψε ἱστορίαν ἰδίαν, Suida teste. Ex quo etiam edidisse cognoscimus Aegyptiam philosophiam, et argumenta in Simonidem, et μυθικῶν librum vnum, et λύσεις τῶν μυθικῶς ἐξημένων. Quorum postrema duo idem poterant volumen credi, nisi aperte distingueret Suidas. Praeterea Troica, quorum praeter alios meminere Stephanus in Χαριμάται, et Suidas in Μακροκέφαλοι, a nonnullis Grammatici huius esse credebantur. Compluribus id opus libris constituisse, indicat, quod Harpocratio in Δυσαύλης laudet Palaephatum ἐν πρώτῳ Τρωικῶν, atque idem in Μακροκέφαλος citet ἐν ἐβδόμῃ Τρωικῶν. Alii alterius esse existimarunt. Incerta eo res est, quia quatuor fuere Palaephati. Vnus erat poëta epicus, Atheniensis: alter Parius, vel Prienensis: tertius historicus Abydenus: quartus Grammaticus iste Aegyptius, vel Atheniensis. Trium priorum aetas a Suida indicatur. Nam Atheniensem ἐποποιὸν supparem fuisse Phemonoae ait, vel fortasse etiam antiquiorem: Parium, vel Priensem, refert ad tempora Artaxerxis: Abydenum ad aetatem Alexandri Magni: quarti autem tempus ignoratur. Ex quatuor istis primus in considerationem non venit hoc loco. Quod si quis nosse volet, quae carmine scripserit, adeat Suidam. De tertio autem, Aby-

deno nempe historico, actum nobis lib. I. cap. VIII. Super-
sunt secundus, quartusque: quorum ille Parius, aut Prienen-
sis, hic Aegyptius, vel Atheniensis, fuisse dicitur a Suida.
Priori tribuit quinque libros ἀπίων, sed addit, a quibusdam
eos adscribi Palaephato Atheniensi: ac hunc quoque illud
argumentum tractasse. Verum cum postea refert, quae scri-
pserit Atheniensis Palaephatus, non nominat libros ἀπίων,
sed λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων. Exstat hodieque Palae-
phati operis fragmentum, quo poëticae fabulae explicantur.
Id Parii Palaephati arbitrantur Caelius Rhodiginus lib. XXX.
Antiquarr. Lectt. cap. XXXIII. et Lilius Gyraldus dial. II.
Historiae Poëticae. Quam et sententiam ipsi primitus se-
cuti fuimus: sed postea mutauimus *. Mouit Theo in Pro-
gymnasmatibus capite περὶ ἀνασκευῆς καὶ κατασκευῆς, ubi
hunc in modum loquitur: Παλαμφάτω τῷ Περιπατητικῷ
ἐστὶν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίων ἐπιγραφόμενον. Ac
similiter inscripsit auctor librum, quem habemus. Siqui-
dem illum eo pacto orditur: τὰδε περὶ ἀπίων συγγέγρα-
φα. In Theonis autem verbis considerandum, quod ἀπί-
ων scriptorem appellet philosophum Peripateticum: imo
et Ioannes Tzetzes, qui saepius citat Palaephati Μυθολογι-
κὰ, nunc eum vocet φιλόσοφον Στωϊκόν, vt Chil. VIII.
Histor. CCLXXIII., nunc ἄνδρα ἐκ περιπάτου, vt Chil. X.
Histor. XX. Quorum si alterutrum verum sit: diuersus fue-
rit a Pario illo, siue Prienensi, qui sub Artaxerxe vixit. Nam
Zeno, Stoicae sectae conditor, demum floruit euerso iam
Persarum imperio ab Alexandro Magno, imo rege hoc iam
extincto, et successoribus eius inter se de imperio decertan-
tibus. Nec Parius ille Peripateticus recte dicatur, cum ap-
pellatio ea conueniat nulli, qui Aristotele ipso antiquior sit.
Sic

* Vossius Commentarr. rhe-
torr. 4, 11. 2. p. 198. To. 2.
Leid. *Scripsere e Graecis de
poëticarum fabularum sensibus
Phurnutus, siue Cornutus, et*

*Palaephatus, non Parius ille,
siue Prienensis, cuius inter alios
Virgilius meminit in Ciri, ve-
rum alius, vt suspicor, eo in-
nior.*

Sic igitur statuo, si Palaephatus, quem habemus, est vnus ex illis Suidae memoratis, esse illum incertae aetatis, Aegyptium, siue Atheniensem: quem et ipsum *περὶ ἀπίστων* tractasse, ibidem dicitur. Tantum metuo, ne Suidas nobis duos confundat Palaephatos: quorum vnus fuit Aegyptius, alter Atheniensis; vnus Grammaticus, alter philosophus. Nam scriptor ille Suidae vocatur Grammaticus; Theoni philosophus Peripateticus; Tzetzae nunc Peripateticus, nunc Stoicus: vt vidimus. Cum autem Tzetzes sibi parum constet: et Theo longe sit antiquior: potius Peripateticum fuisse censeo. Etsi Iosephus Scaliger, in poemate, quod Ciris inscribitur, Stoicum et ipse nuncupet: nempe a Tzetze, vt puto, deceptus. Palaephati eius libri *περὶ ἀπίστων*, de quo diximus, meminit quoque Virgilius, siue alius, in Ciri: *Infamem tale merito rumore fuisse. Docta Palaephatia testatur voce papyrus.* Priorem sic versum rescripsi, Paulum Leopardum secutus, lib. X. Miscell. cap. XXVIII.: vbi in vulgatis perperam est, *meritorum more*. Posteriori versu retineo scripturam vulgarem: licet minime me fugiat, non Georgium Fabricium modo, sed Iosephum quoque Scaligerum, pro *papyrus* reponere *Pathynus*. Mentio eius praeterea est apud Probum in III. Georgicon; Eusebium in Chronicis ad numerum DCCLVII., vbi de Tyndari liberis, et alibi; Orosum lib. I. cap. XIII

IOH. ALB. FABRICIVS

BIBL. GR. LIB. I. CAP. XXI

DE PALAEPHATO

Palaephatus Atheniensis quoque non praetereundus, quem Homëro antiquiorem olim habitum fuisse a nonnullis, patet ex Suida, cui dicitur ἑποποιός, υἱὸς Ἀκταίης καὶ Βιῆς, οἱ δὲ Ἰοκλῆς Φασί, καὶ *) Μετανείρας, οἱ δὲ Ἑρμῆ. Γέγονε δὲ κατὰ μὲν τινὰς μετὰ Φημονόην, κατὰ δὲ ἄλλους καὶ πρὸ αὐτῆς. De hoc puto intellegendum distichon. Christodori, quod extat libro quinto Anthologiae p. 522. Δάφνη μὲν πλοκαμίδα Παλαίφατος ἔπρεπε μάντις Στεφόμενος, δόκεεν δὲ χεῖν μαντώδεα Φωνήν. Addit Suidas, hunc Atheniensem Palaephatum scripsisse κοσμοποιίαν versibus quinquies mille, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος γοναῖς versuum tribus millibus, Ἀφροδίτης καὶ Ἐρωτος Φωναῖς καὶ λόγους versibus itidem quinquies millenis, Ἀθηνᾶς ἔριν καὶ Ποσειδῶνος versibus mille, et Λητῆς Πλόκαμον. Mox testatur, ad eundem referri, non modo Τρωικά, quae alteri Grammatico Aegyptio, et Atheniensi iuniori, ab aliis tribuuntur, et quorum librum primum laudat Harpocration in δύσαύλης, septimum Stephanus Byz. in Χαριμάται, et idem Suidas, atque Harpocration, in μακροκέφαλοι.

2. Sed et *libros quinque Ἀπίσων*, siue *de Incredibilibus*, Suidas tribuit Palaephato huic Atheniensi **), quorum
pri-

*) In scholiis minoribus ad Homerum. Il. κ' [v. 435.] Palaephatus vocatur *filius Thaliae*.

**) Seleucus, Grammaticus Alexandrinus, Suida teste, librum scripserat *περὶ τῶν ψευδῶς πεπιτευμένων*.

primum non periisse, patet ex initio libri Palaephati, quem de illo argumento habemus distributum in capita quinquaginta et unum. Hic enim simplici more vetustissimorum scriptorum ita incipit: *τάδε περὶ ἀπίστων συγγέγραφα*. Integrum autem Palaephati opus ad nos haud peruenisse, praeter librorum apud Suidam numerum, ostendunt loca, quae ex Palaephato a scriptoribus veteribus adducuntur, nec in nostro comparent, et quod in quibusdam Codicibus, teste Clarissimo Galeo, inscribitur, *ἐκ τῶν τῷ Παλαιφάτῃ περὶ τῶν ἱστορίων*.

3. Neque obstat, quod Theo Sophista *) in Progymnasmatibus *unum tantum librum* commemorare videtur, cum p. 69. Capite *περὶ ἀνασκευῆς καὶ κατασκευῆς* post varia commemorata *μυθολογέμενα*, Καὶ Παλαιφάτῳ, inquit, τῷ Περιπατητικῷ ἐστὶν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπηγερόμενον, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτά ἐπιλύεται, οἷον ὅτι Κένταυροι μὲν ὑπελήφθησαν οἱ πρῶτοι ἐπὶ ἵπποις ὀχήμενοι ὀφθέντες (e Palaephati c. 1.: idem respicit Eustathius ad Iliad. α' p. 76., et ex libro primo *Incredibilium Palaephati* allegat Orosius l. 1. c. 13.). Διομήδης δὲ Θράξ εἰς ἵπποτροφίαν ἐξαναλωθεὶς ἐλέχθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἵππων ἀπολωλέναι (c. 4.)· κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν Κυνῶν (c. 3.). Ἡ δὲ Μήδεια βάπτει τὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶπων πολιάς, καὶ μελαίνας ποιεῖ, ἐφημίσθη τὸς γέροντας κατακόπτει νέες ποιεῖν (c. 44.), καὶ τὰ παραπλήσια τέτοις. Notum sane est, βιβλον, et βιβλίον, etiam dici de opere in plures libros distributo. Vt adeo Hilarius olim non plane inuictō argumento usus sit, cum diuisionem Psalmorum in quinque libros reiiciendam sensit ex eo, quod Actor. 1, 20., et Luc. 20, 42., legatur ἐν βιβλῷ Ψαλμῶν. Similiter enim dicitur βιβλος Μωϋσέως Marc. 12, 26., et βιβλος προφητῶν

d 5 Actt.

*) Non refragabor tamen, si quis Theoni unum tantummodo, quem hodie habemus,

Palaephati librum inspectum esse dixerit.

Actt. 7, 42.: et si nemo nescit, Moſis, et Prophetarum, ſcripta in plures libros diuiſa eſſe. Vide etiam, quae notant Benedictini ad Ambroſium in Pſalmum XL.

4. Caeterum patet praeterea ex hoc loco Theonis, idem plane opus, ſiue eiufdem operis Palaephathi partem, ad nos perueniſſe, qua veteres uſi ſunt, nec cauſam fuiſſe, cur vir magnus Epistolae 117. ad Gallos *), ſecutus Scaligerum ad Cirin p. 51., exiſtimaret, huius auctorem ſcripti, alienum Palaephathi nomen occupaffe. Quod vero a Theone, uti a Iohanne Tzetza quoque Chiliad. 1. v. 558., Palaephatus iſte Peripateticus philoſophus dicitur, hoc mouit virum doctiſſimum Gerh. Ioh. Voſſium, ut l. III. de Hiſtorr. Graecis p. 395. diſcederet a ſententia eorum, qui cum Suida, Coelio Rhodigino, Gyraldo **), opus de Incredibilibus referunt ad Palaephatum Parium, ſiue Prieneum, quem Artaxerxis temporibus floruiſſe, idem Suidas auctor eſt. Longe iuniorem enim eſſe oportet, ſi fuerit Peripateticus, aut ſi Stoicos fuerit ſecutus, ut tradit Tzetzes ad Lycophronem v. 1206.: licet eo in loco Codex Baroccianus non legat Παλαίφατος ***), ὁ Στωϊκός, ſed ὁ ἱſτορικός. At Stoicum, et ἐκ Στωϊκῶν τῶ γενεῆς, appellat etiam Ioh. Tzetzes Chil. 2, 838. Chil. 9, 408. 414. et 445., et Chil. 10, 426.: ubi ἱſτορικὸς vocabulum reponi non patitur verſus politici ratio, ut praeteream, quod poſtremo loco etiam Phyſicum Palaephatum dicit. In quamcunque partem autem nos vertamus, de auctore, et tempore, nihil certi reperiemus, cum Suidas alium praeterea narret Aegyptium, ſiue Athenienſem, ut ait, Grammaticum Palaephatum, cui, praeter Troïca, de quibus

*) Grotius Epist. 264. in maiori Collectione.

Auguſtin. C. D. 18, 12. p. 341. et 18, 13. p. 347. Geneu. F.

**) Iis addi poteſt Ludou. Viues, qui fab. 16. et fab. 2. huius opusculi tribuit Palaephato Pario in Commentar. ad

***)) Meurſius in bibl. Attica putat, legendum Παλαίφατος Τρωϊκῆς cuius operis ſeptimum librum allegat Suidas in μακρονέφαλοι.

bus iam dixi, Hypotheses, siue themata, in Simonidem, Theologiam Aegyptiacam, et historiam singulari libro expositam, tribuit, *μυθικῶν βιβλίων α΄*, et *λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων* qui tituli non parum affinitatis cum scripto Palaephati, quod extat, habere videntur. Quando autem vixerit hic Palaephatus, non docet. Quisquis tamen est *περὶ ἀπίστων* scriptor, vetustissimus est, quem secuti Apollodorus, et Diodorus Siculus, notante Scaligero, laudat Virgilius in Ciri v. 88., respiciens ad ea, quae de Scylla dixerat Palaephatus c. 21. Etiam apud Plinium in Indice libri XXIX. inter scriptores externos, terti Codices manu exarati, quos inspexit Harduinus, pro *Philopators* legunt *Phalarats*. vnde *Palaephato* forte legendum scribendumque coniicit vir eruditissimus. Ab illo *περὶ ἀπίστων* opere, quo post *Melissum*, quem laudat, Euboicum *), et *Lamiscum* Samium, fabulas et incredibiles narrationes ad sensum verum physicum, historicum, et moralem, reducere conatus est, in prouerbum deinde abiit, vt, quicumque eius exemplo incredibilia belle incrustare, vel rebus absurdis et fabulosis colorem addere et verisimilitudinem nōset, is *nōnus quidam Palaephatus* esse diceretur: cuius prouerbii meminit primus forte eius auctor, Athenion Comicus apud Athenaeum sub extremum Libri XIV. p. 661. *Καινὸς γάρ ἐστιν ἔτος Πалаίφατος Προφῆτο* hic nobis est alter *Palaephatus*. Eustathius ad *Odyssaeae* τ' p. 688. *Παλαίφατος δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἔνθα μαγείας σφριζομένε, καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύνοντας, ἔφη τὸ, Καινὸς ἔτος Πалаίφατος· ὃ δὲ καὶ παροιμιάζεται τὲς πιθανολογῆντας τὰ μὴ οἶά τε ὄντα προσοχὴν ἔχειν.* Sunt, qui eiusdem prouerbii testem etiam laudent Plutarchum Libro XXVII. *Symposiacon*, quem allegari videas in fronte **) editionis Palaephati, quae inter opuscula Mytholo-

*) Immo *Samium*. v. Fabricius B. G. 2, 23. 22. p. 820. Vol. 2. F.

**) Omitto editionem Pauli Patris, aliasque, in quibus similiter legitur.

thologica, Physica, et Ethica, Cantabrigiae, et Amstelodami, excusa primum locum obtinet, et in Gnomologia Homerica viri eximii, Iacobi Duporti p. 263. Sed nusquam extat liber ille Symposiacon Plutarchi vigesimus septimus: neque Plutarchus Palaephati, aut prouerbii illius, mentionem facit: sed error natus est ex obiter inspecto Casauboni ad Athenaeum commentario Lib. XIV. 23.: vbi post allegata ex octauo Symposiacorum Plutarchi verba sequitur: *Vigesimo septimo: Καινὸς γάρ ἐστιν ἔτος Πалаίφατος.* Sed non Plutarchi liber intelligitur, nec Plutarchi verba deinde adducit Casaubonus, sed pergit commentari in versum Athenionis Comici, quos Athenaeus ex eius Samothracibus adduxerat, cum eleganti Metaphrasi etiam exhibitos a Grotio in Excerptis e Tragicis ac Comicis Graecis, p. 981. Horum versuum Athenionis vigesimus septimus est iste: *Καινὸς γάρ ἐστιν ἔτος Πалаίφατος.*

5. Quae Eusebius, siue Hieronymus, in Chronicis ex Palaephato profert, in libro, qui extat, reperiuntur omnia, excepto eo, quod ad annum 843. auctorem Palaephatum laudans, notat *Sirenas fuisse meretrices, quae deciperunt nauigantes*, quod legas in Heracliti libro eiusdem argumenti e Palaephato plura mutuati c. 14. Confer Hieronymi Chronicon ad A. 630. cum Palaephati c. 31.: ad A. 675. cum c. 29.: ad A. 695. cum c. 6.: ad A. 736. cum c. 28.: ad A. 756. cum capite 7.: ad A. 772. cum c. 1.: ad A. 843., vbi *liber primus Incredibitium* allegatur, cum c. 21. Quae Iohannes Malalas de Sphinge e Palaephato adduxit T. 1. Chronographiae p. 60.—63., itemque Eustathius ad Odyss. λ' p. 434., ζ' p. 556., habentur c. 7. Quae idem Eustathius in Iliad. ω' p. 1507. de Niobe, c. 9. Sed quae Malalas affert de Cerbero p. 75., longe alia leguntur c. 40. Et quod p. 267. ait, eum Persei meminisse, factum deprehenditur c. 32. Sed longe alius is fuit Perseus. Frustra vero in Palaephato nostro quaeras, quae idem Malalas ex eo producit p. 26. de Martis Venerisque adulterio a sole depre-

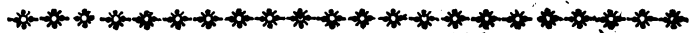
prehensio, et p. 36.—38. de inuentione purpuræ; quæ duo loca etiam habentur in Chronico, quod Alexandrinum vulgo audit, et a viris clarissimis, Tollo, Brunnero, Galeo, Paulo quoque Patre, sunt Palaephathi libro subiuncta: neque causa est, cur alterius esse Palaephathi videantur. Incertum tamen est, an e Palaephato petita sint, quæ de Vulcano, ferri inuentore, in eodem Chronico leguntur: certe id nec verbulo innuit auctor, nec Suidas in *Ἡφαιστος*. Non extat denique in nostro Palaephato, quod idem Malalas p. 101. profert de Leda a Ioue verso in cygnum: nec quod Eustathius ad Iliad. β' p. 246. de Protefilao per Aeneam occiso, et p. 275. de Alopes habitatoribus, et ad Odyss. α' p. 8. de Illo, ab Apolline et Neptuno condita: quod ex Palaephato forte repetiit Anonymus Allatianus de Incredibilibus c. 4. Quæ vero Tzetzes ad Lycophronem e nostro habet, extant in Palaephathi libello c. 6. Idem caput respicit Ioh. Tzetzes Chil. 10, 426.: qui interdum expositiones Palaephathi reiicit et exagitat. Quemadmodum Ludouicus Viues quoque non omnino sinistre Palaephatum poetarum fabulas ad congruentem quandam historiae ac veritatis applicationem traduxisse professus, addit in nonnullis alias deficere eum coniecturas, alias fallere. Caeterum confer, si placet, Tzetzae Chil. 7, 10.—19. et Chil. 9, 411. ff. cum Palaephathi c. 1.: Chil. 1, 558. cum c. 8.: Chil. 2, 838. et Chil. 9, 410. cum c. 41.: Apostolium Centur. 2. prou. 86. cum c. 46.

6. Prodiit primum is, quem saepius iam dixi, Palaephathi liber Graece cum Aesopi fabulis aliisque scriptis, quæ supra c. XIII. num. 3. indicauimus, ex Aldina officina Venet. 1505. fol.: deinde seorsim Basileae apud Ioh. Oporinum. Latine vertit *Philippus Phasianinus*, Bononiensis, cuius translatio plus simplici vice excusa est Argentorati 1517. 4. cum praefat. Nicolai Gerbellii: tum Parisiis, et aliis in locis, in forma quarta, et octaua, modo seorsim, modo adiuncta Hygino, Fulgentiique Mythologicis, vel Phor-

Phornuti libello de diis. Habeo et editionem Graecolatinam, additis, praeter Phornutum, libris tribus recentioris scriptoris Iuliani Aurelii, Lessigniensis, de cognominibus deorum gentilium: sed Graeca Phornuti, et Palaephati, separatim exhibentur, separatim Conradi Clauseri, et Phasianini, versio, Basil. 1543. 8. Ab eo tempore Graece cum noua versione, et notis suis, Palaephatum separatim edidit, et ex manu scripto Arundeliano variis in locis castigauit, Cornelius Tollius Amstel. 1649. 12. Nam Lipenio caue credas, qui in bibl. reali philosophica p. 1079. tradit, vulgatum a Tollio cum Hygino aliisque Paris. 1578.: quo tempore Tollius ne natus quidem erat. Tollii versionem retinere, qui postea Palaephatum Graece et Latine ediderunt, *Martinus Brunnerus*, Graecae linguae in Academia Vpsaliensi Professor, *Paulus Pater*, Hungarus, Professor Gymnasii Thorunienfis, atque inde Gedanensis, et *Thomas Galeus*, Anglus, vir doctissimus et humanissimus. A Brunnero notae nouae additae sunt, quibus, praeter res, quas tractat, dictio in primis scriptoris illustratur: quo facit etiam Index vocum phrasiumque Graecarum ab illo adiectus, Vpsal. 1663. 8. Vfus est Brunnerus codice MSto, quem CPoli secum attulerat Christianus Ravius. Paulus Pater capita singula in minores sectiones diuisit, Brunneri notas fere integras retinuit, quibus nonnullas adspersit, *adiecturus forte rectiora ex codicibus Bibliothecae Guelpherbytae, vel Augustanae, modo typographus moram aliquam indulisset*: quae ipsius verba sunt, praefantis ad editionem suam Francof. 1686. 8. Idem Pater deinde singulari volumine vulgavit doctrinas morales ex singulis Palaephati capitibus erutas, Indicesque verborum, ac phrasium, itemque rerum, copiosos. Denique Galeus Palaephatum iussit familiam ducere in Collectione opusculorum Mythologicorum, Physicorum, et Ethicorum, quam Graece et Latine vulgavit cum notis, Cantabrigiae 1671. 8., et, Marco Meibomio curante, recudendam dedit Amsterd. 1687. 8. apud Henr. Wetstenium. Pau-
cas quidem, sed eruditae, notas, atque castigationes, Galeus adie-

adiecit, vñs quinque Codicibus MStis, Cantabrigiensi vno e Collegio S. Trinitatis, tribus Oxoniensibus, quarum variantes lectiones ab Ed. Bernardo, viro summo, acceperat, et vno Arundelianae bibl. Londini, eodem, quem in suis annotationibus Tollius laudauit.

Caeterum, praeter Fabricium, vt de aliis Palaephatis, eorumque scriptis, ita maxime de hoc, cuius operis reliquiae a nobis editae sunt, earumque editoribus et interpretibus, consuli possunt Cunr. Gesnerus, Ios. Simlerus, et Ioh. Iac. Frisius, biblioth. v. *Palaephatus* p. 648. Turic.: Ioh. Meursius biblioth. Att. v. Παλαίφατος. Eduardus Simsonius Chron. Cathol. ad A. M. 3594.: Catal. bibl. Bunau. To. 1. Vol. 1. p. 61.: Hambergerus Commentarr. de scriptorr. Græc. et Lat. p. 46. P. 1.: Harlesius Introd. in hist. L. Gr. p. 9.—12. F

LOCi NONNVLLI
SCRIPTORVM QVORVNDAM VETERVM
ETIAM GRAMMATICORVM
DE AVCTORE OPVSCVLI DE INCREDIBILIBVS
ALIISQVE PALAEPHATIS
ATQVE
EORVM RELIQVIAE QVAEDAM

I. Παλαίφατος, Ἀθήνησιν ἐποποιὸς, υἱὸς Ἀκταίῃς, καὶ Βιῆς· οἱ δὲ Ἰοκλῆες φασί, καὶ Μετανείρας· οἱ δὲ Ἑρμῆ. Γέγονε δὲ κατὰ μὲν τινὰς μετὰ Φημονόην, κατὰ δὲ ἄλλους καὶ πρὸ αὐτῆς. Ἐγραψε, δὲ Κοσμοποιίαν εἰς ἔπη ρ· Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος γοναῖς, ἔπη γ· Ἀφροδίτης καὶ Ἑρώτος Φωναῖς καὶ λόγους, ἔπη ρ· Ἀθηναῖς ἔριν καὶ Ποσειδῶνος, ἔπη α· Λητῆς πλόκαμον. *Suidas* p. 8. Τυ. 3. *Neos. et Eudocia Ion. p. 356.: ubi legitur ἐποποιὸς Ἀθήνησιν.*

II. Παλαίφατος, Πάριος, ἡ Περηνεὺς, γεγωνὸς κατὰ Ἀρταξέρξην. Ἀπίων βιβλία ἐ· τινὲς δὲ ταῦτα εἰς τὸν Ἀθηναῖον [*Mediol. Bas. ἀθήναιον*] ἀναφέρουσι· πλὴν καὶ ἑὸς ἔγραψε. *Suidas d. l. Haec ipsa verba transtulit in Ἰωνιὰν Eudocia, sed legit p. 359. ἔγραψε περὶ ἀπίων ἰσοριῶν βιβλία ἐ· τινὲς δὲ καὶ ταῦτα εἰς τὸν Ἀθήναιον ἀναφ. — ἔγραψεν.*

III. Παλαίφατος, Ἀβυθηνὸς, ἰσορικός. Κυπριακά. Δηλιακά. Ἀττικά. Ἀραβικά. Γέγονε δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῃ τῷ Μακεδόνος· παιδικὰ δὲ Ἀριστοτέλεις τῷ Φιλοσόφῃ, ὡς Φίλων ἐν τῷ εἰσοιχείῳ τῷ περὶ παραδόξῃ ἰσορίας βιβλίον [*βιβλίσ*] ἀ, καὶ Θεόδωρος ὁ Ἰλιεύς ἐν δευτέρῳ Τρωϊκῶν.

κῶν. Suidas d. l. Sed verba ἐν τῷ — ἀ ἰαμ Neocoro mendose scripta visa sunt. recte. Certē in Eudociae Ἰωνιᾷ p. 350. legitur, ἔγραψε Κυπριακὰ, Δηλιακὰ, Ἀττικά, Ἀραβικά — ὡς Φίλων ἐν τῷ Ὑ σοιχείῳ τῇ περὶ παραδόξε ἱστορίας πρώτῃ βιβλίῃ. Conf. Fabricius biblioth. Gr. i, 22. 4. p. 145. f. Vol. i.

III. Παλαίφατος, Αἰγύπτιος, ἢ Ἀθηναῖος, γραμματικός. Αἰγυπτίαν Θεολογίαν. Μυθικῶν βιβλίων ἀ· Λύσεις [Mediol. h. l. notam habet, ex qua in Basf. extitit monstrum vocabuli λίας] τῶν μυθικῶς εἰρημένων. Ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην. Τρωικά· ἃ τινες εἰς τὸν Ἀθηναῖον [Mediol. Basf. Eudoc. ἀθηναῖον], τινὲς δὲ εἰς τὸν Πάριον, ἀνήνεγκαν. Ἐγραψε καὶ ἱστορίαν ἰδίαν. Suidas d. l. et Eudocia d. l. p. 359.: quae legit ἔγραψεν Αἰγυπτιακὴν Θεολ., μυθικῶν βιβλίων ἀ· ἀλληγορίας τῶν μυθικῶς εἰρημένων.

V. Ἐπαινῆ δὲ [Demetrius Scerpius] μάλιςα τὴν Ἐκαταίῃς τῇ Μιλησίῃ, καὶ Μενεκράτῃς τῇ Ἐλαίτῃ, τῶν Ξενοκράτῃς γνωρίμων ἀνδρῶν, δόξαν, καὶ τὴν Παλαιφάτῃ. — Ὁ δὲ Παλαίφατος φησὶν, ἐξ Ἀμαζόνων [Paimetrius ἐπι. Ἀλαζόνων, vel Ἀλιζάνων] τῶν ἐν τῇ Ἀλόπῃ οἰκόντων, νῦν δ' ἐν Ζελεΐᾃ, τὸν Ὀδίον, καὶ τὸν Ἐπίεροφον, σφατεῦσαι. — ὁ, τε Παλαίφατος πρότερον μὲν Ἀλόπῃν οἰκεῖν φήσας, νῦν δὲ Ζέλειαν, ἔδεν ὁμοιον λέγει τέτοις. Strabo 12. p. 827. ff. Almel. p. 550. ff. Casaub. Loquitur Strabo de Palaephato Aegyptio, vel Atheniensis, vel Pario, qui ea tradiderit in Τρωικοῖς. Verba Strabonis, Παλαίφατός φησι, τὸν Ὀδίον, καὶ τὸν Ἐπίεροφον, σφατεῦσαι, leguntur ap. Eustath. ad Hom. Il. β' p. 363, 24. Rom.

VI. Χαριμάται, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Παλαίφατος ἐν ἐβδόμῳ Τρωϊκῇ· Κερκεταίων ἔχοντα Μόσχοι, καὶ Χαριμάται τῇ Παρθενίῃ κρατῶσιν εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον. Stephanus Byzant. v. Χαριμάται.

VII. Δυσαύλης. — Παλαίφατος δ' ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν, σὺν τῇ γυναικὶ φησιν αὐτὸν ὑποδέξασθαι τὴν Δήμητρεαν. Harpocratio v. Δυσαύλης.

VIII.

VIII. Μακροκέφαλοι· — ἔθνος ἐστὶν ἔτω καλόμενον· — Παλαίφατος δ' ἐν ἐβδόμῃ Τρωϊκῶν ἐν τῇ Λιβύῃ Φησὶν ὑπεράνω Κόλχων οἰκεῖν τὰς Μακροκεφάλους. *Harpocration* v. Μακροκέφαλοι· cuius haec verba in *Lexicon* suum transtulit *Suidas*: sed in exemplaribus eius legitur nunc quidem ἐν τῷ ζ' τῶν Τρωϊκῶν.

VIII. Καὶ Παλαίφάτῳ τῷ Περιπατητικῷ ἐστὶν ὅλον βιβλίον· περὶ τῶν Ἀπίων, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται· οἶον, ὅτι Κένταυροι μὲν ὑπελήφθησαν οἱ πρῶτοι ἐπὶ ἵπποις ὀχόμενοι ὀφθέντες [fab. 1.]: Διομήδης δὲ Θραξ, εἰς ἵππατροφίαν ἐξαναλωθεὶς, ἐλέχθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἵππων ἀπολωλέναι [fab. 4.]: κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν [fab. 3.]: ἡ δὲ Μήδεια βάπτισα τὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων πολυὰς, καὶ μελαίνας ποιῶσα, ἐφημίσθη τὰς γέροντας εἰς λέβητας κατακόπτουσα, νέεας ποιῶν [fab. 44.]: καὶ τὰ παραπλήσια τέτοις. *Theo Sophista Progygmn.* c. 6. περὶ Ἀνασκευῆς p. 92. f. *Heinf.*

X. Καινὸς γάρ ἐστιν ἔτοςι Παλαίφατος. *Athenio Comicus apud Athen.* 14, 23. p. 661. B: ad quem locum v. *Casaubonus* p. 940. Nam *Eustathius* quidem ad *Odyss.* τ' p. 1859. Rom. verba ista perperam tribuere videtur ipse *Athenaeo*, Παλαίφατε δὲ, ἰνquirens, μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἐνθα μαγείρες σοφιζομένους, καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύνοντος, ἔφη τὸ Καινὸς ἔτοςι Παλαίφατος· ὃ δὴ καὶ παροιμιάζεται τὰς πιθανολογῶντας τὰ μὴ οἶά τε ἅντα προσοχὴν ἔχειν.

XI. Παλαίφατος Κάδμους γυναῖκά φησι γενομένην, διὰ ζῆλον Ἀρμονίας ἀποσᾶσαν, Καδμείοις πολεμεῖν [vid. fab. 7.]. *Eusebius Chron.* 1. p. 29. *Scal.*: quae ipsa verba leguntur etiam *Can. Chron.* p. 123., sed addito nomine Σφίγγα ante Κάδμους.

XII. Κατὰ τέττας Φεῖξος ἔδοξε τισιν ὀχεῖσθαι ἐπὶ χρυσομάλλῳ κριῷ ἅμα τῇ ἀδελφῇ Ἑλῃ, Φεύγων μητρίαν ἐπιβελύσσαν, καὶ ἐτύχησε πλοῖς, ᾧ τὸ παράσημον κριός. Παλαίφατος δὲ Κριόν φησι καλεῖσθαι τὸν
δια-

διασώσαντα αὐτὲς τροφέα [vid. fab. 31.]. — Ὡς δὲ Παλαίφατος, Βελλεροφόντε πλοῖον ἦν ὁ Πήγασος [vid. fab. 29.]. — τὲς δὲ πλησιοχώρης αἰφνιδίως ἐπελθόντας αὐτῶ, διὰ τὸ πανταχόθεν, ὡς ἀπὸ γῆς, συρρεῖν κατ' αὐτῆς, Σπαρτὲς ὠνόμασεν, ὡς Παλαίφατος ἐν πρώτῳ Φησί [vid. fab. 6.]. — Ταῦ κατὰ Δαίδαλον, ὃς ἔδοξεν ἀγαλματὰ κινέμενα ποιεῖν. Πρῶτος γὰρ διέστησε τὲς τῶν ἀγαλμάτων πόδας, ὡς ὁ Παλαίφατος ἰσορεῖ, τῶν πρὸ αὐτῆς πάντων συμπεφυκότας αὐτὲς πλαττόντων [vid. fab. 22.]. — Πόλεμος Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν. Κένταυροι δὲ Θεσσαλῶν ἦσαν ἵππεῖς ἄριστοι, ὡς Φησι Παλαίφατος ἐν πρώτῳ Ἀπίων [vid. fab. 1.]. Eusebius d. l. p. 31. et Chron. Can. p. 117. f.

XII. Παλαίφατος δὲ Κριόν Φησι καλεῖσθαι τὸν διασώσαντα αὐτὲς τροφέα. Eusebius Can. Chron. p. 118.

XIII. Εὐρώπης ἐπὶ ζήτησιν Κάδμος ἐξελθὼν κτίζει τὴν Καδμείαν, καὶ Θηβῶν ἐβασίλευσεν· τὲς δὲ πλησιοχώρης αἰφνιδίως ἐπελθόντας αὐτῶ, διὰ τὸ πανταχόθεν, ὡς ἀπὸ γῆς, συρρεῖν κατ' αὐτῆς, Σπαρτὲς ὠνόμασεν, ὡς Παλαίφατος ἐν πρώτῳ Φησι. Eusebius d. l. p. 121.: qui idem ibid. p. 123. f. repetiit verba n. 12. laudata τὰ κατὰ Δαίδαλον — ἐν πρώτῳ Ἀπίων.

XV. Palaephatus ille, cuius ex libris Ioh. Malelas ostendit se multa transfulisse in Chronographiae Opus, quemque fere, vel τὸν σοφώτατον χρονογράφον, vel simpliciter τὸν σοφώτατον vocat: vid. p. 26. 38. 48. 63. 75. 101. 267. Oxon.: nescio an sit Palaephatus historicus, quem Suidas ait fuisse Abydenum, aut potius Aegyptius.

XVI. Κύκλωπες δὲ ἐλέγοντο, ὡς μὲν Ἡσίοδος [Θεογ. 144. f.], ὅτι ἓνα ἔχον κυκλοτερῆ ὀφθαλμὸν ἐν τῇ ὄψει· ὡς δὲ Παλαίφατος, ὅτι κυκλοτερῆ τινα νῆσον ᾤκειν. Nonnus Συναγ. ἰσορ. 1, 65. p. 148. Eton. Sumta sunt verba ista haud dubie ex Opere nostri Palaephati de Incredilibus.

XVII. Ὅσοι ἐκ Μουσῶν τίκτονται· Ὁρφεὺς ἐκ Καλλιόπης, ἡ Κλειῶς· Ἀἴνος, Τερψιχόρης — Θαλείας, Παλαίφατος. Schol. min. Homeri ad Il. κ', 435. et Eustathius

thius ad Il. d. I. p. 817, 31. Rom. atque ex hoc Phavorinus. Lex. v. Ῥῆσον. Apertum satis videtur esse, significari Palaephatum, poetam epicum.

XVIII. Περί δὲ τῶν ταῖς Μῆσας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἰδρύσθαι, ἀρκῇ [f. ἀρκῆ] τὰ Παλαιφάτε. Ὁ δὲ λόγος, ἐνθα Φησὶν, Ἐν ταῖς Ἀθήναις λέγονται αἱ Μῆσαι γεννησάσθαι, καὶ καταστήσασθαι πάσης σοφίας ἀρμονίαν. Λέγουσιν δὲ τὴν παιδείusin, παρὰ τὸ ἀρμόζεσθαι καὶ ἐνδύσθαι τῇ ψυχῇ ταύτῃ· ἢ ὅτι συγκεχυμένας ψυχὰς αὐτὴ ἐπισελθούσα εἰς ἀρμονίαν καὶ εὐσάφειαν εἰσάγει, σωφρονεῖν παρέχουσα. Scholiastes Eurip. ad Med. v. 831. Fieri potest, ut intellegatur Palaephatus is, quem Suidas ait scripsisse Λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων.

XVIII. Ὅτι δὲ ἐγένοντο οἱ ἵπποκένταυροι, καὶ γενναῖοι, καὶ δεξιοὶ κελητίζεν, καὶ ὅτι ληστρικῶς ἔζων, καὶ ἡ τῶν Παλαιφάτε ἰσορία Φησί [fab. I.]. Δῆλον δὲ, ὅτι Κένταυροι μὲν ἐκλήθησαν, διότι ταύρους ἀγριαυθέντας, καὶ πολλὰ περὶ Θετταλίαν βλάπτοντας, κατεκέντησαν· ἐνομίσθησαν δὲ σύνθετοι ἐξ ἵππων καὶ ἀνδρῶν, διότι, ἀρμακλατεῖν ἀφέντες, κελητίζεν ἐπετηδεύσαντο, ἥγαν ἀζεύκτοις ἵπποις ἐποχεῖσθαι· καὶ ἀρπάζοντες, εἴτα Φεύγοντες, καὶ κατὰ νότον βλέπομενοι, ἐφάνταζον τὰς πολλὰς, ὡς ἐξ ἡμισείας εἰσὶν ἄνθρωποι ἐγκεκεντρισμένοι ἵπποις· καὶ ἡ Φαντασία τὸν μῦθον ἀσείως ἀνέπλασε. Eustathius ad Hom. Il. α. p. 102. Rom.

XX. Περί μὲν Κενταύρων ζῆται Παλαίφατον [fab. I.]. Phavorinus Lex. v. Κενταύρος.

XXI. Παλαίφατος δὲ, Φασὶν, ἰσορεῖ, ὅτι Αἰνείας ἀνείλε τὸν Πρωτεσίλαον. Eustathius ad Hom. Il. β. p. 326, 4. Rom. Nimirum Palaephatus, scriptor Τρωϊκῶν.

XXII. Παλαιφάτῳ δὲ δοκεῖ ἀγαλμα Νιόβης ἐσάναι ὕλης σερεᾶς [fab. 9.]. Eustathius ad Il. ω. p. 1368, 8. Rom.

XXIII. Ὡς δὲ καὶ μῦθος τις ὑπεσι, λέγων, ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος κτισθῆναι τὴν Ἴλιον· ὅθεν καὶ ἱερὸν πτολίεθρον Τροίης, ὡς θεόκτιστον, λέγεται. Θεραπεία δὲ τῶν μῦθων κατὰ Παλαίφατον, ὅτι κειμήλια Ποσειδῶ

σειδῶνός τε καὶ Ἀπόλλωνος εἰς ἀνοικισμὸν τῆς Ἰλίδος ὑπὸ
 Λαιομέδοντος δεδαπάνητο. Διὸ δοκεῖσι τρόπον τινὰ θη-
 τεῦσαι ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ τῆς Ἰλίδος κτίσμα-
 τι. *Eustathius ad Odysf.* α' p. 1382, 47. *Rom.* Neque vero
 haec illius fabulae interpretatio dubitari recte potest, quin
 ex *Palaephati nostri libris* περὶ Ἀπίων *petita sit.*

XXIII. Ἐνταῦθα δὲ προσθετέον εἰπεῖν, ὅτι, καθά-
 περ ἐκὼς τὸ τῆς μύθου καχεκτῆν εὐρέ τι θεράπευμα, ἔτω
 καὶ τὰ ἐκῆσε παραπεπηγότα τέρατα, τὸ πολυκέφαλον,
 τὸ μυριόφθαλμον, καὶ τὸ τῶν ἑκατογχείρων, ἔχουσι καὶ
 αὐτὰ τὰς θεραπεύοντας· ὅποιοί τινες ὁ Παλαίφατος, ὁ
 Ἡράκλειτος, ἔχι ὁ Σκοτεινός, ἀλλ' ἕτερός τις, ὁ τοῖς
 ἀπίστοις προθέμενος ἐμφῆναι πίσιν, ὁ Χάραξ, καὶ ἄλλοι.
Eustathius ad Odysf. δ' p. 1504, 53. *Rom.*

XXV. Οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐκ τῆς ἰσορήσαντος, ὅτι Σφιγξ
 γυνή τις ἦν εἰδεχθῆς περὶ πρὸς Βοιωτίαν, ληστρική καὶ Φο-
 νία, ὡς Παλαιφάτω δοκεῖ [*fab. 7.*]. *Eustathius ad Odysf.*
 λ' p. 1684, 21. *Rom. et Eudocia Ion.* p. 312.: *apud quam*
tamem legitur, ὡς καὶ Παλαιφάτω δοκεῖ.

XXVI. Σκοτεινός γάρ λόγος ὁ τοιοῦτος αἰνός ἐστιν, καθά-
 καὶ πᾶν αἶνιγμα. Καὶ ἴσως διὰ τῆτο Θηβαῖοι τὸν λόχον
 αἶνιγμα ἔλεγον, ὡς δημοῖ Παλαίφατος ἐν τῷ περὶ Σφιγ-
 γός [*fab. 7.*]. Βέλονται γάρ οἱ λοχῶντες κρύπτεσθαι
 καὶ λανθάνειν, ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰανῶ ἦσαν. *Eusta-*
thius ad Odysf. ζ' p. 1769, 9. *Rom.*

XXVII. Εἰ δὲ γράφεται δρυὸς παλαιφάτης, ἐνδυμη-
 τέον, ὡς, ἐ' μόνον δρυὸς παλαίφατος, ἀλλὰ, ὁμωνυμίας
 λόγῳ, καὶ κύριον ἀνδρὸς σοφῆς, θεραπεύσαντος μύθους
 πρὸς ἰσορίαν· εἰς ὃ καὶ τις Ἡράκλειτος ἐπονῆσατο, ἔτι δὲ
 καὶ Χάραξ. *Eustathius ad Odysf.* τ' p. 1859, 43. *Rom.*

XXVIII. Παλαίφατος δὲ, ὁ Στωϊκός, ψυχρῶς μὲν,
 ὁμως δὲ ἀλληγορικῶς, ὁδόντας ἔχειν ἐλεφάντων τὸν Κάδ-
 μον λέγει [*fab. 6.*], ἐλθόντα ἐκ Φοινίκης, καὶ τέττας δια-
 σπείραντα συμμαχίαν σχεῖν κατὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.
Isaacus, vel potius Ioh. [v. *Neocorus ad Suid.* p. 473. *To. 2.*

et p. 23. To. 1.], *Tzetzes ad Lycophron. Alex. 1209. p. 156. Opor. p. 181. Steph.*

XXVIII. Ὁ δὲ σοφὸς Παλαίφατος, ἀνὴρ ἐκ περιπά-
της, Ἀληγορεῖ τεμμαχίον, ἢ μέρος τεμμαχίῃς· Γενναῖον
λέγων [*fab. 8.*] στρατηγόν, Ἀλώπεκα, τυγχάνειν, Καὶ τοῖς
Θηβαίοις πολεμεῖν σὺν ἀποστάταις ἄλλοις, Ὅνπερ ἀνείλε
Κέφαλος, κληθεὶς ἐξ Ἀθηναίων. *Ioh. Tzetzes Chil. 1. hist.*
20. v. 558. ff. Basil.

XXX. Ὁ Εὐρυσίχθων [Ἐρυσίχθων] πεπρακὼς βέ-
βρωκε τὰς ἀρῆρας, Πενία δὲ τρυχόμενος, λιμῶ τε παλα-
μναία, Προαγωγεύων τὴν αὐτῆ διέξῃ θυγατέρα, Τῆ μὲν
διδόντος χρήματα, τῆ δὲ τυχόν ἀρνίον, Ἄλλε διδόντος
λαγῶες, ὄρνιθας, χῆνας, κύκνους, Καὶ τῶν λοιπῶν ἐκ τῶν
λοιπῶν, ἵνα μὴ λόγους πλέκω. Οἶμαι δὲ, καὶ Παλαίφα-
τος ἔτως αὐτὸ διδάσκει [*fab. 24.*]. *Ioh. Tzetzes Chil. 2.*
hist. 47. v. 677. ff.

XXXI. Σὺν ἀδελφαῖς ἡ ἈλκΗΣΙΣ ἄκυσσα τὸν πατέρα,
Μηδείας δόλοισι, κτείναςα προσφεύγει τῷ Ἀδμήτῳ, Ὡς
καὶ νομίμοις ζεύγνυται γάμοις, ὡς ἀπὸ γένους. Ἀκασος
ταύτην ἀδελφὸς ἐξήτει τῷ Ἀδμήτῳ, Ὡς τιμωρίαν λά-
βοι τῆ φόνος τῆ πατρώας. Ἀδμήτης μὴ διδόντος δὲ, τῆτον
αὐτὸν κατέσχε, Σὺν παμπληθεῖ τῇ στρατιᾷ καταφέρων
στρατεύων. Ἀναίρεθῆναι δ' ὑπ' αὐτῆ μέλλοντος Ἀδμήτης,
ἈλκΗΣΙΣ δέδωκεν αὐτήν, Ἀδμήτης δ' ἀπελύθη, Καὶ συμ-
φορὰν τῆς γυναικὸς ἐθρήνευε, καὶ τὸ πάθος. Ἀλλ' Ἡρα-
κλῆς ἐπιφανεὶς πάλιν αὐτῷ κομίζει, Ἐκ τῆ θανάτου σε-
σωκὼς, καὶ τῶν χειρῶν Ἀκάς. Τῆτο τὸ ἀλχηγόρημα, τέ-
κνον ἐμὸν, μοὶ δοκεῖ· Οἶμαι τῆ Παλαίφατε δὲ, τῆ Στωϊ-
κῆ, τυγχάνει [*fab. 41.*] Κάλλισον ὄν, ἐχὶ σαθρόν, οἷα τὰ
πλείω γράφει. *Ioh. Tzetzes Chil. 2. hist. 53. v. 825. ff.*

XXXII. Τίνες δ' ἦσαν οἱ Κένταυροι, Παλαίφατος μὲν
λέγει. Πρὶν ἵπποις μονοκέλῃσιν ἐκέτι ἐπωχῆντο. Ταύ-
ρων δ' ἀγρίων Θετταλῶν τὴν χώραν σινομένων, Νέοι τινὲς
τῶν σθενερῶν κέλῃσιν ἐπιβάντες Τῆς ταύρας κατηκόντι-
ζον· ὥσπερ τινὲς ἰδόντες, Ὡς ταύρας ἀκοντίζοντας, ὠνό-
μασαν Κενταύρας· Ἴππομιγεῖς δ' ἐνόμισαν, ὡς πόρρωθεν
ιδόν.

ιδόντες. Χρή Κενταύρους τὸ λοιπὸν, μηδὲ Κενταύρους, λέγειν, Παλαίφαστε σοφώτατε. Τὰ Παλαιφάστε ταῦτα [*fab. 1.*] *Ioh. Tzetzes Chil. 7. hist. 1. v. 10. ff.*

XXXIII. Μῦθοι μὲν ταῦτα παλαιῶν, ψυχὰς κηλῆντες νέων. Μεγάλα δ' ἀβρυνόμενός τις ἐν ἀλληγορίαις, Παλαίφατος Φιλόσοφος, ἐκ Στωϊκῶν τῆ γενεῆς, Μηδὲν δὲ λέγων ἑδαμῶς τῶν ἐπαξίων λόγῳ, Πλὴν μόνον ἐν Ἀλκήϊδι, καὶν τέττω δὲ τῷ μύθῳ Τάλλα παρήκεν ἅπαντα, τὴν Ἥραν, Καὶ τὸν Δία, Μίξιν νεφέλης, Κένταυρον, καὶ κηλῆσιν τὴν Κενταύρε, Καὶ τῆ τροχῆ τὴν σφρέβλωσιν· λέγει δὲ τὰ Κενταύρων, ψυχρῶς καὶ ταῦτα πλὴν λαλεῖ, πρέποντα Παλαιφάτῳ, Καὶ Φιλοσόφῳ Στωϊκῷ, καὶ κομπολακυθῶσιν· Ἀνάξια τῷ Τζέτζη δὲ, τῷ ἀμαθεῖ ἐπάρχῳ. Λέγει ταύρε ἀγρίῳ γὰρ πελάσῃ Θετταλία, Τὴν χώραν, καὶ τὰ λήια, δεινῶς λυμαίνομένους, Νέους τινὰς δὲ σφεναρεῖς νῶτοις τῶν ἵππων βάντας Κατὰ τῶν ταύρων ἐκδραμεῖν, κεντεῖν ζυσοῖς δὲ τέτρε· Πόρρω τινὰς ἀγρότας δὲ τέτρε θεασαμένους· Οὕπῳ γὰρ ἦσαν κέλητες ἵππεῖς, ἀλλ' ἐφ' ἀρμάτων· Τρέχοντας λέγειν, Κένταυροι τῇ χώρᾳ νῦν ὀρεῶνται· Ἐρωτῶμένους, οἷοι δὲ οἱ Κένταυροι τελῆσι, Φάσκεν, Βροτοὶ ἵππομιγεῖς, ταύρε κατακεντῶντες. Ταῦτα μὲν ὁ Παλαίφατος. *Ioh. Tzetzes Chil. 9. hist. 21. v. 406. ff.: qui ibid. v. 441. Palaephatum ait ψευδάζειν, καὶ λαλεῖν ἑδὲν ἡκριβωμένως, additque v. 443. ff. haec, ἐκ ἀπεικὸς τέττο, Εἴ τις ἐν βίῳ ψεύδοιτο, μανθάκειν ἐν τῷ ἄδῃ, Καὶν γέρον, καὶν Φιλόσοφος, καὶν Στωϊκός, τυγχάνη.*

XXXIII. Τὴν ἱστορίαν εἶπον νῦν πᾶσαν σεναῶς, πλατέως. Νῦν δ' ἀλληγορητέον μοι τὸν δράκοντα, ὀδόντας. Ἀλλ' ἐκ ὀδόντας ἑδαμῶς ἀκῆσεις ἐλεφάντων, Ἀφάντε μύλε ἀλέσματα, καὶ λόγους Παλαιφάστε, Τῆ Στωϊκῆ, τῆ Φυσικῆ. *Ioh. Tzetzes Chil. 10. hist. 32. v. 422. ff.*

XXXV. Ὁ δὲ Παλαίφατος περὶ Ἀμαλθείας Φησί· Ὅτι Ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν μετὰ Ἰολάῳ τῆ ἀδελφιδῆ καταλύει ἐν Θεσπιάῳς κ. τ. λ. [*vid. fab. 46.*] *Michaël Apostolius Paroem. 2, 86.*

XXXVI.

ger in Animaduersione ad Chron. Eusebii p. 49. a, praeter alia, annotauit haec: *Haec omnia de suo Orosius, et a Grammaticis, quiita de Centauris fabulati sunt: sed plus dicit, quam voluit Eusebius, et nihil eorum, quae Palaephatus, qui vult, Κενταύρες dictos eo, quod τὰς ταύρες ἐκέντρῃ.*

XXXXIII. In libro periodico, qui inscribitur Olla Portida, Vol. 1. Partic. 1. n. 4. p. 49. — 59. editus est locus longiusculus ex Opere scriptoris cuiusdam erotici, e Graeco in theotiscum conuersus, cuius Operis Codex asseruari dicitur in museo regio, quod est in vico, qui in lingua Etrusca nunc Portici vocatur. Fingitur ibi Enyxias quidam Atheniensis proposuisse statuam marmoream Centauri, de qua spectatores in utramque partem iudicarint, tacente Palaephato, cuius filius vocatur Strato, qui fertur carmina erotica ad fides ita cecinisse, ut Phaeitis, filia Enyxiae natu maxima, amore adulescentis capta sit. Ipsa vero orationis forma, ratioque narrationis, plane arguunt ingenium sophistae cuiusdam recentioris, ita, ut fragmentum istud Operis, in quo omnia ficta esse appareat, si quidem genuinum est, neque suppositum, nihil omnino ad aetatem, patriamque, auctoris libelli de Incredibilibus cognoscendam, definiendamque, valere quidquam possit.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ

ΠΕΡΙ

ΑΠΙΣΤΩΝ

Α

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ

ΠΕΡΙ

ΑΠΙΣΤΩΝ •

Τάδε

* Non vnus est idemque huius Opusculi titulus in libris antiquis. Nam in Ald. legitur, *Περὶ Ἀπίστων Ἱστοριῶν* quam inscriptionem libelli retinuerit editor eius Basileensis, reliquique omnes, atque adeo nosmet ipsi in quatuor prioribus editionibus, Dresigii exemplo. Et confirmant sane hanc scripturam verba Eudociae Ion. p. 359., quae, *Παλαίφατος Πάριος, ἢ Πριηνεὺς*, inquit, — *ἔγραψε περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν βιβλία 6.* Codd. Cant. et Oxon. 3. habent, *ἐκ τῶν τῆ Παλαιφάτου περὶ τῶν ἱστοριῶν*, et Cod. 509. Venet. bibl. S. Marci, *ἐκ τῶν Παλαιφάτου περὶ ἱστοριῶν ἀρχαίων*. v. Catal. Codd. MSS. Grr. p. 273. Non male. nam est certe hic nunc libellus particula quaedam Operis, non totum Opus, Palaephati: quod quidem, auctore Suida, constat in libros quinque fuisse descriptum. Et in ed. Basil. legitur super paginis, *Παλαιφάτου περὶ μύθων*, vt laudatur hic libellus etiam ab Heinsio ad Ouid. Remedd. Amor. 453. At Index libelli, quem esse ostendimus in libris editis, e Codicibus scriptis bonis ductus, propius accedit

ad eum, qui profectus ab ipso Palaephato videtur. Puto enim, ab eo hoc Opusculum inscriptum fuisse *περὶ Ἀπίστων*. Cuius quidem opinionis auctores idoneos, praeter ipsum Palaephatum, qui, *τάδε*, inquit, *περὶ Ἀπίστων συγγέγραφα*, et Cod. Mosquensem, in quo disertè scriptum extat, *Παλαιφάτου περὶ Ἀπίστων*, habeo Eusebium et Hieronymum, etiam Theonem, Orosium item, et Suidam. Nam Eusebius quidem [Chron. 1. p. 31. Scal.], *ὡς φησι*, inquit, *Παλαίφατος ἐν πρώτῃ Ἀπίστων*. Hieronymus autem ad a. 772. et a. 844., atque Orosius 1, 13., laudant *Palaephati librum de Incredibilibus*, et *Palaephati librum primum Incredibilem*: vt Probus ad Virg. Georgg. 3, 115., Phasianino auctore, *Palaephati librum Apiston*: et apud Theonem [Progymn. 6. p. 92. Heins.] haec leguntur, *καὶ Παλαιφάτου — ἐστὶν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν Ἀπίστων ἐπιγραφόμενον* —: vt apud Apostolium Paroem. 14, 49. *ἐπὶ τῶν Ἀπίστων*, pro quo Pantino *ἐκ τῶν Ἀπίστων* reponendum videbatur. Et quum Suidas v. *Παλαίφατος Πάριος* hunc hominem

Ταῦτα περὶ Ἀπίων συγγέγραφα¹. Τῶν ἀνδρῶν²
οἱ μὲν γὰρ πείθονται πᾶσι τοῖς λεγομένοις, ὡς

nem ostendat scripsisse Ἀπίων. βιβλία ἐ, sed in libris Eudociae legatur, περὶ ἀπίων ἱστορίων, ita; vt ἱστορίων sit aduentitium vocabulum: vix dubitari posse videtur, quin etiam in libris ipsius Palaephati ἱστορίων sit ab Grammaticis additum. Accedit, quod Heraclitus, qui ab Eustathio ad Hom. Odys. δ' p. 1504., 55. Rom. laudatur, alique, libellos huius generis suos reperiuntur simpliciter inscripsisse, περὶ Ἀπίων; vt Phlegon Trallianus scripsit περὶ Θαυμασίων. Conf. Mafuicius ad Polyaei Strategg. p. 2. Itaque nuper, quum hunc libellum edebamus quintum, genuinum eius titulum restituiamus: quem adeo in hac sexta editione ita retinui-
mus, vt etiam vocabulum Πρόλογος sustulerimus, quod Pater primo, deinde Dresigius, sine causa addiderant. Nam Παλαιφάτης περὶ Ἀπίων simpliciter dictum est, vt Ἡρακλείτης περὶ Ἀπίων Φλέγοντος Τραλλιάνου περὶ Θαυ-
μασίων. Νίκωνος περὶ Πολυ-
φαγίας apud Cic. 7. ep. 20, 5.: Θεοφράτης περὶ Φιλοτι-
μίας ad Att. 2. ep. 3.: Παν-
αιτίας περὶ Προνομίας ad Att. 13. ep. 8. Intell. βιβλος, f. σύγγραμμα. Sic ap. Cic. A-
cadd. 4, 44. est Crantoris de
ἡδῶν. intell. liber.

1. Cod. Mosqu. περὶ τῶν ἀπίων σοι γέγραφα. male. Cod. Laurent. vterque apud Bandin. Catal. MSS. bibl. Laurent. p. 319. et p. 609. To. 2. ταῦτα περὶ τῶν ἀπίων ἱστορίων συγγέγραφα.

2. Cod. Oxon. ἰ. ἀνδρά-
πων γὰρ οἱ μὲν εὐπειθέστεροι
πείθονται πᾶσι. quae lectio Galeo quidem vera videba-
tur. Certe nec in Cod. Mosqu. aliter scriptum legitur, nisi quod librarius pro εὐπειθέσ-
τεροι perperam scripsit ἀπειθέ-
στεροι. nam syllabam εὐ, quum est prima in verbis composi-
tis syllaba, recentiores Co-
dices expressam exhibent
eiusmodi nota, quae speciem
litterae α referat, ita, vt im-
peritae librariorum manus
saepissime pro εὐ scripserint α.
Sic ap. Xen. Cyrop. 2, 2. 3.
pro εὐθεράπευτοι in libro
Aldino legitur ἀθεράπευτοι.
v. Doruillius ad Charit. p. 46.
Amstel. et Obseruatt. miscell.
p. 110. Vol. 9. Ego vero
vocabulum εὐπειθέστεροι ei-
ciendum putabam, quum nil
sit in verbis sequentibus, ad
quod ita referri possit, vt ver-
bum πείθονται ad verbum
ἀπισῆσι, et verba ἀνομήη-
τοι σοφίας καὶ ἐπισήμης ad
verba πυκνότεροι τὴν φύσιν
καὶ πολυπράγμονες. nisi for-
te quis eo pertinere putet
verba τὸ παρὶπαν. Certe
scri-

ἀνομιλῆτος σοφίας καὶ ἐπισήμης 3· οἱ δὲ, πυκνότεροι
τὴν φύσιν καὶ πολυπράγμονες 4, ἀπιστοῦσι τὸ παράπαν
μηδὲν γενέσθαι τέτων 5. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, γενέσθαι 2
πάντα τὰ λεγόμενα· ἔγὰρ ὀνόματα 6 μόνον ἐγένετο·
A 3 λόγος

scriptores veteres, eorumque imitatores, constat huius generis concinnitatis studiosissimos fuisse.

3. Verba ὡς ἀνομιλῆτος σοφίας καὶ ἐπισήμης in Cod. Mosqu. desunt hoc loco.

4. Cod. Mosqu. pro καὶ πολυπράγμονες exhibet hoc loco verba, καὶ ἀνομιλῆτος σοφίας καὶ ἐπισήμης, καὶ πολυπραγματείας, repugnante ipsa sententia.

5. Cod. Oxon. 1. παράπαν γίνεσθαι τι τέτων. At alteram lectionem meliorem esse hac, Graecamque magis, quis non videt? Sic etiam ap. Plat. E. PP. 31, 1. pro τὸ παράπαν αἰώνης Cod. August. habet παράπαν αἰώνης. v. ad Plat. Phaedon. 62, 37. Sed nec Praefens γίνεσθαι, quod habent libri editi omnes, ferri potest: immo ipsa res, et verba sequentia, rescribi iubent γενέσθαι, vt legit iam Pe. Petitus in differt. de Amazonibus c. 1. p. 3. ante Heumanum, qui ita rescribendum censuit Parergg. Critt. hebd. 6. f. 1. p. 108. Confirmat hanc emendationem auctoritate sua Cod. Mosqu., in quo disertè scriptum legitur γενέσθαι. Itaque non dubitauimus sic edere.

6. Vulgo legebatur, ἔγὰρ ὄνομα μόνον ἐγένοντο. Cl. Tollius maluit pro ἔ legere εἰ. Nobis vero particula ἔ pertinere videtur ad nomen ἔδεις, vt fortiolem inferat negationem. Hinc ἐγένοντο mutandum ex coniectura duximus in γεγονότα, sensu, ni fallimur, satis commodo. Dræsigius. Rescripsit enim Dræsigius, ἔ γὰρ, ὀνόματα μόνον γεγονότα, λόγος περὶ αὐτῶν ἔδεις ὑπῆρξεν. nimis audacter, etiam Carpzotio Obferuatt. philologg. in Palae-phat. p. 6. indice.. Scilicet Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. habent, ἔ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένοντο, λόγος δὲ περὶ αὐ. ἔ. ὑπ. At in Cod. Arund. Oxon. 1., Gal. Tol. erat, ἔ γὰρ ὀνόματα μόνον ὑπῆρξεν, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν ἔδεις. Tollio igitur videbatur legendum, εἰ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένοντο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν ἔδεις ὑπῆρξεν. Heumano Parergg. Critt. d. 1. p. 109., εἰ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένοντο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν ἔδεις ὑπῆρξεν. Brunero, ἔ γὰρ ὀνόματα μόνον ἐγένετο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν ἔδεις ὑπῆρξεν. Galeus autem emendabat posteriora verba sic, λόγος μὲν π. αὐ. ἔδεις ὑπῆρξεν αὐν. Carpzouius denique

λόγος δὲ περὶ αὐτῶν ἔδεις ὑπῆρξεν· ἀλλὰ πρότερον τὰ ἔργα,

nique d. l. p. 6. legi posse putabat, ἔ γάρ ὄνομα μόνον, λόγος δὲ π. α. ἔ. ὑπ., vt post μόνον intell. τὸ γεγονός. Quae quidem coniecturae omnes vanae sunt, quas peperisse videtur potestas particulae δὲ, aut ignorata, aut certe non animaduersa. Nam ipse Palaephatus scripserat haud dubie ita, ἔ γάρ ὄνομα μόνον ἐγένοντο· λόγος δὲ περὶ αὐτῶν ἔδεις ὑπῆρξεν, quae est sane Cod. Mosq. lectio, vel potius ἐγένετο. Et si enim Aldus ὄνομα edidit: tamen, alter Numerus nobis accommodatior videbatur verbis πάντα τὰ λεγόμενα, praesertim quum librarii pro ὄνομα" facile scribere potuissent ὄνομα neglecta nota", qua in libris antiquis syllaba τα non raro expressa legitur. v. ad fab. 40, 13. Sic ap. Xen. Cyrop. 8, 3. 6. pro θυμα in Cod. Alt. rectius legitur θυματα, quum praecedat ἴπποι, non ἴππος· sed 8, 2. 4. pro ὑποδήματα ὁ μὲν νευροῦρα-Φῶν libri Pollucis 7, 81. habent ὑπόδημα ὁ μὲν νευρορα-Φῶν. Sensus est, neque enim nomina mera, quae subiectas haberent res nullas, nullas notiones, fuerunt: si enim fuissent mera nomina, meri soni, merae voces, nihil de iis dici potuisset: immo primo res fuerunt —. Nam ver-

ba ἀλλὰ πρότερον τὰ ἔργα cohaerent cum verbis ἔ γάρ ὄνόματα μόνον ἐγένετο, et verba λόγος δὲ περὶ αὐτῶν ἔδεις ὑπῆρξεν posita sunt ἐν παρενθέσει, ita, vt δὲ significet idem, quod γάρ· quam vim huius particulae, praeter Suidam v. δὲ, Eustathium ad Odyf. α p. 1427, 62. Rom., Phauorinum v. δὲ, et alios, iam scholiastes Euripidis ad Phoen. 248, notauit, et nuper pluribus exemplis explicauit, post Paulinum Praelectt. Thucydd. p. 590. et Raphelium ad 1. Theff. 2, 16., Schraderus ad Musae. 64. Vnde quum Grammatici particulam δὲ talibus in locis fere explicassent particula γάρ· mirandum sane non est, librarios saepe scripsisse γάρ pro δὲ. v. Valquenar. ad Eurip. Phoen. 208. et 248. Sed Aor. primum etiam simpliciter, particula αὖ non adiecta, ita poni, vt exprimatur Plusquamperf. Coni. Lat., quis nescit? v. Homer. II. λ', 749. 751. Itaque restituere verba Palaephato sua non dubitamus, ita tamen, vt Plur. ἐγένοντο mutarimus in Sing. ἐγένετο, quem legi iam in notis Bruneri videmus. Nam primo Palaephatus nominibus Pluralibus neutrius generis etiam aliis in locis adiungere verba Singularia solet: v. f.

ἔργα τ, εἰς ὅτως ὁ λόγος ὁ περὶ αὐτῶν. Ὅσα δὲ 3
εἶδη καὶ μαρφαί εἰσι λεγόμενα, καὶ γενόμενα ὁ τότε,
αἱ νῦν 9 ἐκ εἰσι, τὰ τοιαῦτα ἐκ ἐγένετο. Εἰ γὰρ

Α 4

τότε,

3. 5. 6.: fab. 29, 7. 34. 4.:
deinde recentiorem aetatem
nouimus reuocasse rationem
veterem, quae nominibus
eiusdem numeri et generis
addiderit verba Pluralia. Quo
quidem factum esse apparet,
vt librarii recentiores tot in
locis scriptorum aetatis me-
diae pro verbis Singularibus
scripserint Pluralia. v. ad Plat.
Phaedon. 19, 16. et ad Ae-
schin. Socrat. 1, 7. 3.: item-
que Perizonius ad Aelian.
V. H. 1, 6. 3. et Segarus Ob-
seruatt. ad Euang. Lucae p.
242. f. Sic Matth. 13, 40. pro
συλλέγεται τὰ ζιζάνια —
κατακαίεται Cod. Cantabr.
Bezae habet συλλέγονται τὰ
ζιζάνια — κατακαίονται. c.
15, 27. pro τὰ κυνάρια ἐσθίει
in eodem Codice scriptum est
τὰ κυνάρια ἐσθίεισι et apud
schol. Aristoph. ad Acharn.
v. 21. est, τὸν τόπον ἐνθα
πικράσκειται τὰ ὄνια, sed li-
bri Suidae, qui descripsit ver-
ba scholiastae v. ἀγορά, pro
πικράσκειται exhibent πι-
πράσκονται, vt ap. Xen. Cy-
rop. 8, 4. 10. in Cod. Guelf.
et Iunt. Ald. ταῦτα διασκώ-
πουντο legitur pro ταῦτα διε-
σκώπτετο, quod habet Cod.
Altorf.: quod quidem Philel-
phum, Camerarium, aliosque,
non vidisse miror, ita, vt pu-

tarint, διασκώπουντο esse Me-
dium, quum nec per vsum lo-
quendi dicere liceat διασκώ-
πτεσθαι τι, quod sit dictum
aliquod iacere.

7. Cod. Oxon. 1., Arund.
Gal. πρότερον ἐγένετο τὸ ἔρ-
γον· et Cod. Mosqu. ἀλλὰ τὸ
πρότερον τὸ ἔργον· male:
quum sequatur ὁ περὶ αὐτῶν,
etsi in Cod. Mosqu. Articulus
abest.

8. Verba καὶ γενόμενα in
Cod. Mosqu. non leguntur.

9. Cod. Tol. α νῦν· nisi
quidem ipsius Tollii conie-
ctura est. nam Galeus ex A-
rundeliano Codice nil enota-
vit. Certe ista lectio redolet
manum inepti correctoris,
qui voluerit ingenium scrip-
toris liberalis adstringere
vinculis legum Grammatica-
rum seruilibus. Caeterum
non magis recte Gataqueri in
notis ad Antonin. 7, 1. p. 205.
b Trai., vbi hic locus Palae-
phati laudatur, omissa sunt,
operarum scilicet incuria, ver-
ba καὶ γενόμενα τότε. Ne-
que vero erat, quod Vopquen-
sius Lectt. Tull. 3, 9. p. 290.
mendose scripta haec verba
ὅσα δὲ εἶδη — τὰ τοιαῦτα ἐκ
ἐγένετο putaret, quum nul-
lae mendae appareant, vt iam
Carpzouius d. l. p. 15. osten-
dit. Nam vt Participium γε-
νόμε-

τότε ¹⁰, καὶ ἄλλοτε ἐγένετο, καὶ νῦν τε γίνεται, καὶ
 4 αὐδὺς ἔσται. Ἀεὶ δὲ ἔγωγε ἐπαίνω τὰς συγγραφέας,
 Μέλισσον καὶ Λαμίσκον τὸν Σάμιον ¹¹, Ἐν ἀρχῇ, λέ-
 5 γοντας, ἔσιν, αὐ ἐγένετο; καὶ νῦν ἔσται ¹². Γενόμενα
 δέ

κόμηναι cohaeret cum verbo
 εἰσι, ita particula καὶ habet
 vim explicandi et colligendi
 atque adeo, sed particula τότε
 est tum, quum scilicet ortae
 sunt de formis illis et specie-
 bus narrationes et fabulae:
 vt fab. 1, 2. εἰ δὲ τοιαύτη ἰδέα
 τότε ἦν, καὶ νῦν ᾧν ὑπῆρχε,
 h. e. tum, quum fuisse dicitur,
 temporibus Ixionis. Caete-
 rum pro ἐγένετο Cod. Mosqu.
 habet γίνεται.

10. Cod. Oxon. i. Arund.
 Gal. Mosqu. ποτε. male. nam
 τότε pertinet, vt ante dixi-
 mus, ad tempus illud, quo
 extiterunt et natae sunt nar-
 rationes et fabulae: neque
 sequens particula ἄλλοτε par-
 ticulam ποτε ferre villo mo-
 do potest.

11. Cod. Mosqu. τὸν γά-
 μιον, sed verticibus litterae γ
 imposita est littera σ.

12. Hunc locum, in quo
 explicando, et exhibendo,
 mire defudarunt viri doctissi-
 mi, sine villo negotio intelli-
 gi posse existimamus, si sub-
 intelligatur particula εἰ f. εἰάν.
 Drefigijs. Nimirum Brune-
 rus censebat legendum, ἐπαι-
 νῶ τὰς συγ. M. καὶ Λ. τ. Σ.
 ἐν ἀρχῇ λέγοντας, αὐ ἐγένετο,
 εἰ νῦν, καὶ ἔσται· vel, καὶ νῦν
 εἰ καὶ ἔσται· aut, λέγοντας,

ἐν ἀρχῇ αὐ ἐγένετο, καὶ ν. ε.
 κ. ε. In Cod. Arund. Tol-
 erat, ἔσιν αὐ, καὶ ἐγένετο, καὶ
 νῦν ἔσται· quae Tollio verius
 videbatur esse lectio. At
 Gerh. Ioh. Vossius de historr.
 Gr. lib. 3. p. 180. b To. 4.
 Opp. emendabat, εἰ νῦν, αὐ
 ἐγένετο, καὶ ἔσται. Et Galei
 coniecturae hae erant: ἔσιν
 αὐ ἐγένετο, καὶ ἦν, καὶ ἔσται·
 vel, ἐν ἀρχῇ λέγοντας, εἰ τινα
 ἐγένετο, καὶ ἦν, καὶ ἔσται.
 Gataquerus ad Antonin. 7, 1.
 p. 205. b Trai. Palaephatum
 opinabatur scripsisse ἔσιν, αὐ
 ἐγένετο, νῦν καὶ ἔσται, hoc
 sensu, quae nata sunt, etiam
 nunc fore. Paulinus Praelectt.
 Thucydd. p. 198. probabat
 coniecturam Hier. Mercuria-
 lis in Lectt. Pisann., legentis,
 ἔσιν αὐ ἐγένετο, καὶ τὰ νῦν
 ἔσται, ita, sunt quae fuere, et
 quae nunc, erunt, et συγγρα-
 Φέας putabat esse historicos.
 Carpzouius d. h p. 17. proba-
 bat lectionem Codicis Tol-
 liani, sed ita, vt verba collo-
 carentur isto ordine, ἐν ἀρ-
 χῇ, λέγοντας, αὐ ἔσιν, καὶ
 ἐγένετο, καὶ νῦν ἔσται, et ac-
 ciperentur hoc modo, dicen-
 tes, quae ab initio sunt, et
 fuere, ea etiam fore in poste-
 rum. Brucquerus denique hist.
 Crit. philos. p. 1167. To. 1.
 ante

δὲ τινὰ οἱ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι¹³ παρέτρεψαν εἰς τὸ ἀπιστότερον καὶ θαυμασιώτερον, τῷ θαυμάζειν ἕνεκα τὰς ἀνθρώπους. Ἐγὼ δὲ γινώσκω, ὅτι ἔδυνάται τὰ τοιαῦτα εἶναι, οἷα καὶ λέγεται. Τῷτο δὲ καὶ διείλη-6
φαι, ἔτι, εἰ μὴ ἐγένετο, ἐκ αὐτῶν ἐλέγετο. Ἐπελθὼν¹⁴

A 5

δὲ

ante ἐγένετο, praeunte Suida v. γεννητικῇ, inferi iubebat ἔκ, sic, ea, quae nata non sunt, originem non habent. Ego vero miror non parum, viros doctissimos conatos esse medicinam parare loco integro haud dubie et sano: de quo mihi quidem ita videbatur. Si enim Melissus, qui a Palaephato laudatur, Samius ille philosophus est, auditor Parmenidis, qui certe ab Plutarcho V. Themist. p. 112. C To. I. Φυσικὸς vocatur: legi debet ἐκ αὐτῶν συγγραφέας, Μέλισσον τὸν Σάμιον καὶ Λαμίσκον, aut certe Μέλισσον καὶ Λαμίσκον τὰς Σαμίας, Ἐν ἀρχῇ, λέγοντας, ἔστιν, ἃ ἐγένετο; καὶ νῦν ἔσται, hoc sensu, *Auctores probo Physicos, Melissum Samium et Lamiscum, qui, Olim, antea, inquit, quaedam facta sunt? Etiam nunc fient.* Sic scriptura libri Aldini, aliorumque, intacta fere relinquitur, et sensus nascitur admodum commodus, ita quidem, ut nec ingenium verborum laedatur. Nam ut particula νῦν refertur ad verba ἐν ἀρχῇ, sic ἔστιν, ἃ, etiam tirones norunt significare nonnulla, quaedam, ἄνια. Sed quum fieri possit,

vt Palaephatus putarit, Melissum fuisse Milesium; qua in sententia videmus Theodoretum fuisse: v. Θ. II. 4. p. 57. Sylb.: non impediam; quominus ordo verborum Μέλισσον καὶ Λαμίσκον τὸν Σάμιον intactus maneat. Caeterum de re ipsa v. Dauisius ad Minuc. Fel. Octau. 20.: qui, *Quid, inquit, illas aniles fabulas, de hominibus aues, et feras homines, et de hominibus arbores atque flores? Quae si essent facta, fierent; quia fieri non possunt, ideo nec facta sunt.*

13. Cod. Oxon. 2. γενομένων δὲ τινῶν οἱ ποιητικοὶ λογογράφοι. Cod. Oxon. I. γενομένα δὲ τινὰ οἱ ποιητικοὶ λόγοι. Cod. Mosqu. γενομένων δὲ τινῶν. Et pro ἕνεκα, quod est in Ald. Bas. Tol. Brun. Pat., reliquisque libris editis, Galeus edidit ἕνεκα. De re ipsa, quam attingit hoc loco Palaephatus, v. Lactant. I, II. 23. ff. et Cic. Brut. II.

14. Ita legebatur in Cod. Rau. Gal. Mosqu. et duobus Oxoniensibus: quod Dresigius recte recepit, neque nobis visum est loco mouere. Nam in superioribus editionibus, vt Ald. Bas. Tol. Brun.

Pat.

δὲ καὶ πλοῦτας χώρας, ἐπυνθανόμεν· ἐκ¹⁵ πρεσβυτέρων, ὡς ἀκούοιεν περὶ ἐκάστω αὐτῶν. Συγγράφω δὲ, αὐτῶν ἐπυνθόμην περὶ αὐτῶν· καὶ τὰ χωρία αὐτὸς εἶδον, ὡς ἔστιν ἑκάστω ἔχον· καὶ γέγραφα ταῦτα, ἔχ¹⁶ οἷα ἦν λεγόμενα, ἀλλ' αὐτὸς ἐπελθὼν, καὶ ἰσορῆσας.

Κ Ε Φ. Α' *

ΠΕΡΙ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ **

ἸΦασίν, ὡς θηρία ἐγένοντο¹, καὶ ἵππων μὲν εἶχον ὅλην τὴν ἰδέαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς². ταύτην δὲ ἀνδρῶς.

Pat. Gal., extat ἀπελθὼν· quo verbo retento, Brunerus iubebat, aut Participium περινοσῶν intellegi, aut potius reponi pro καὶ Praepositionem εἰς, vel ἐς. At his ambagibus sic non opus est. Participia ἀπελθὼν et ἐπελθὼν etiam apud Homerum Il. ὅ, 178. a librariis inter se permutata sunt: et ἐπέρχεσθαι est verbum hoc in genere proprium, vt docuimus in Indice Graecitatis.

15. Ald. ἐκπρεσβυτέρων. Sed in Cod. Mosqu. deest ἐκ. non male. Sic Xen. Cyrop. I, 4. 7. ὁ ἔν Κῦρος τῶν ἐπομένων προθύμως ἐπυνθάνετο· 2, 4. 7. ἐκεῖνα δ' ἐλθόντες πυνθάνεσθε· vt 6, 2. 5. pro παρ' ὧν ἔμελλε πεύσεσθαι τι Cod. Altorf. legit ὧν ἔμ. πεύσ. τι: vbi tamen πυνθάνεσθαι est cognoscere. v. Index Gr. v. πυνθάνεσθαι.

16. Ald. Bas. Gal. ἔχ. Et paulo ante pro τὰ χωρία

αὐτὸς in Codd. Oxoniensibus duobus et Gal. erat τὰ χωρία αὐτῶν. Sed altera lectio melior est, consilioque mythici accommodatior. Pro εἶδον autem videri possit rescribi debere ἴδον. v. ad Aesch. Socr. I, 6. 4.

* Ab ed. Ald. Bas. Tol. Gal. absunt numeri Capitum.

** Locupletavit hac Fabula Corpus Paroemiarum Apostolius II, 33.: pars eius altera, inde a verbis Ἰξίονος βασιλέως ὄντος f. 3. vsque ad finem, inserta est Violario Eudociae p. 253. f.: eandemque e Palaephato attigere Theo Progymnn. 6. p. 92. Heinsf. atque Eustath. ad Il. α', 268. p. 102. Rom., sed vberius persequutus est, more suo, Tzetzes Chill. 7, 99. et 9, 273. Partem huius Capituli Latine vertit Ludou. Viues in Commentariis ad Augustin. C. D. 18, 13. Sed plura de Centauris leguntur apud

ἀνδρῶς. Εἴ τις ἐν πείθεται, τοιοῦτον γενέσθαι θη-
ρίον,

apud Xen. Cyrop. 4, 3. 4. in oratione Chrysantæ: Diod. Sic. 4, 70. p. 272. To. 1. Rhodom.: Pausan. 5, 19.: Heraclit. fab. 5.: Hygin. fab. 33.: schol. August. Euripid. ad Phoen. 1202.: schol. min. ad Hom. Odyss. φ', 303.: schol. Lucian. p. 8. To. 1. Graev.: schol. Pindari ad Pyth. p. 208. a, Steph.: et Eustath. ad Il. α', 268. p. 102. Rom., cuius verba descripsit Phauorinus v. Κενταύρεα. Verba eius digna sunt, quae conferantur cum verbis Palaephati, quem in explicanda de Centauris fabula ducem sequutus est, uti ostendimus. add. Servius ad Virgil. Georgg. 3, 115. Nomina Centaurorum sunt ap. Hesiod. Ἄδπ. 184. ff. E recentioribus v. Bochartus Hieroz. p. 836. 838. To. 2.: Scaliger ad Euseb. Chron. p. 48. f.: Dauisius ad Cic. Fusc. 2, 8. Ab Homero Il. α', 268. Centauri dicuntur Φῆρες ὀρθοκῆροι, ut ab Ouidio Metam. 12, 210. Nubigenae, et v. 536. Semihomines, et herr. ep. 2, 71. bimembres: atque ab Isocrate encom. Helen. p. 126. To. 2. Bat., et Heraclito l. 1., διφυσῆς, h. e. δύο φύσεις ἔχοντες, interprete Hesychio: quomodo Liban. orat. 3. p. 108. C. To. 2. Mor. corpus Centauri vocat διφυσῆς.

1. In Cod. Arund. Oxonn.

Gal. Flor. Tol. Index Capitibus cum eius initio erat ita coniunctus, Περὶ Κενταύρων Φασίν, ὡς θηρία ἐγένοντο. haud dubie vere. Nam alibi quoque Indices Capitum coniuncti cum reliqua oratione leguntur in hoc libello, ut fab. 2. 37. 42. 44.: et verbum Φασίν etiam particula ὡς sequitur, non modo ὅτι. vid. fab. 9. —. Recepimus igitur. Nam in libris editis omnibus, etiam Basil., legitur Κένταυροι ὡς θηρία ἐγένοντο: quae verba Phasianinus perperam vertit, Centauri tanquam feræ quaedam fuerunt. In Cod. Mosqu., pro verbo Φασίν repetita extant verba Περὶ Κενταύρων: et Apostolius habet, Λέγεται τὰς Κενταύρας, ὡς θηρία ἐγένοντο. Sed pro λέγεται legendum videtur λέγασι, ita tamen, ut verba λέγασι τὰς Κενταύρας ab ipso Apostolio addita, non ex antiquis Palaephati libris sumta, arbitrer ex iis, quae, praeter alios, Heusingerus V. C. de inepta Grammaticorum hoc in genere sedulitate disputavit ad libellos scriptorum quorundam de Metris p. 91. Leid. Caeterum ex ἐγένοντο in Cod. Mosqu. alia manus perperam fecit ἐγένετο: qui ipse Codex etiam εἶχον τὴν ὅλην ιδέαυ legit.

2. In Cod. Arund. Tol. Oxon. 1. Mosqu. addita erant verba,

ρίον³, ἀδύνατον⁴ πεπίσευκεν⁵. Οὕτε⁶ γὰρ ἡ φύσις
σύμ-

verba, ταύτην δὲ ἀνδρός. vere, puto. Certe verba sequentia, ἡ φύσις σύμφωνος ἴππων καὶ ἀνδρός, nobis videbantur tale quid flagitare, non minus, quam particula μὲν, quae praecedit. Reddidimus igitur Palaephato verba illa, quae in caeteris libris editis omnibus, etiam Basil., et ap. Apostolium, defunt. Neque vero dubitabamus, quin pro ἴππων in libris Apostolii rectius legeretur ἴππες· qui Numerus certe accommodatior orationi reliquae videbatur. Caeterum καφαλή ita accipi hoc loco debet, ut etiam *pectus*, atque *manus*, εἰς τοὺς καὶ χεῖρας, complecti putetur. v. Xen. Cyrop. 4, 3. 4. et schol. Baroo. ad Eurip. Phoen. 1202.

3. Apostolius, ordine inverso, θηρίον γενέσθαι.

4. Vid. Lucret. 5, 876. ff. et Galenus de usu partium corp. hum. 3, 1. Cic. N. D. 2, 2. Et Plin. tamen H. N. 7, 3., *Claudius Caesar*, inquit, *scribit, Hippocentaurum in Thessalia natum eodem die interiisse.* Ἀδύνατον autem legitur in Cod. Oxon. 1.: cuius fidem et auctoritatem nos cum Drefigio sequuti id recepimus, praesertim quum nec in Cod. Mosqu. aliter scriptum vidissemus. Nam Cod. Oxon. 2. et ed. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. ha-

bent ἀδυνάτοις. In Cod. Oxon. 3., Cant. Flor. Gal. erat, ἀνδρὶ ἀδυνάτοις· quod Hebraicae linguae ingenium redollet. At nec alteram lectionem, ἀδυνάτοις, Graeci sermonis natura fert. Neque enim dici vilo modo potest *πισεύειν πράγματι*, *veram putare rem*, etsi recte dicitur *πισεύειν λόγον*, non tantum *λόγω*· ut valde mirer, Pausan. suspecta esse potuisse verba Theophrasti Charr. 1, 4. ὅρα μὴ σὺ θᾶττον πισεύῃς τοιαύτας φωνάς. Sic fab. 39, 1. est τοιοῦτον εἰ τις κείσεται· et ap. Theophr. Charr. 8, 2. Σὺ δὲ ταῦτα πισεύεις; Caeterum in Cod. Mosqu. verbum *πεπίσευκεν* perperam omisum est.

5. Apostolius: *πισεύει*· quae lectio dubitari non potest, quin e glossemate nata sit. Nam Praeterita habent non raro vim Praesentium, atque adeo omnium Temporum: quae Grammatici fere Praesentibus explicarunt. id quod ex iis maxime locis cognosci potest, ubi Praeterita et Praesentia coniuncta leguntur: ut ap. Homerum Il. α', 37. f. ἀμφιβέβηκας — ἀνάσσεις —. Sic Clem. Alex. Protrept. p. 2. A Colon. πῇ δὲ ἐν μύθοις κενοῖς πεπισεύκατε· et Ioh. 16, 27. ἐστὶν ὑμεῖς ἐμὲ πεφιλήκατε, καὶ πεπισεύκατε· sed c. 3, 18. pro *πεπίσευκε* in lectio-

σύμφωνος ἵππε καὶ ἀνδρὸς, ἔτε ἡ τροφή ⁷ ὁμοία, ἔτε
 διαί τῶματος καὶ φάρυγγος ἀνθρωπείας δυνατὸν ἵππε
 τροφήν διελθεῖν. Εἰ δὲ τοιαύτη ἰδέα τότε ἦν, καὶ νῦν
 αὖν ὑπῆρχε ⁸. Τὸ δ' ἀληθές ⁹ ἔχει ὧδε. Ἰξίωνος ¹⁰ ³
 βασιλέως ὄντος Θεσσαλίας, ἐν τῷ Πηλῷ ¹¹ ὄρει ἀπη-
 γριώθη ταύρων ἀγέλη, καὶ τὰ λοιπὰ ¹² τῶν ὄρων ἀβα-
 τα

lectionibus Velefianis extat
 πικρῶν et ap. Xen. Cyrop.
 8. 2. 5. pro ἐξεργάσθαι in
 Cod. Bud., Camerario aucto-
 re, scriptum erat ἐξεργάζε-
 σθαι. Imitatus est Graecam
 rationem, hoc quoque in ge-
 nere, in primis Horatius, vt
 1. ep. 2, 18. *deduxit*, h. e.
 deducere solet: 3. od. 23, 19.
molluit, h. e. mollire solet,
 vt Bentleius recte edidit: qui
 pluribus hanc formam lo-
 quendi ad locum illum exem-
 plis illustravit.

6. Cod. Arund. Oxon. 1. et
 Mosqu. ἔτε γὰρ ἄλλως αἱ φύ-
 σεις σύμφωνοι. non male.
 Cod. Tol. ἔτε ἄλλως αἱ φύ-
 σεις σύμφωνοι ἵππε καὶ ἀν-
 δρὸς, omīssa Coniunctione
 γὰρ. male.

7. Apostolius legit μορφή·
 unde Pierſonus ad Moerin p.
 96. f. legendum censebat Φορ-
 βή. temere: vt satis docuiſ-
 ſe ſperamus in libello ſecun-
 do ſuper locis nonnullis Pa-
 laephathi f. 6.

8. Vid. prooem. 3. et fab.
 29. 33. — Atque ſic legit
 Cod. Cant.: ſed νῦν ὑπῆρχε
 αὖν Cod. Oxon. 1. 2., Flor.
 Gal.: νῦν ὑπῆρχε Ald. Baſ.

Tol. Brun. Pat. Gal.: et νῦν
 ὑπῆρκεν Cod. Mosqu. Nam
 particula νῦν facile tollere
 particulam αὖν potuit, quae
 additur Imperf. Indicat. ſic,
 vt exprimatur Imperf. Con-
 iunct. Lat. Aoristus quidem
 ab ipſa ſententia alienus eſt.

9. Apostolius: τὸ δὲ ἀλη-
 θές — Eudocia pro his ver-
 bis poſuit iſta, ἡ δ' ἀλήθεια
 περὶ αὐτῶν ἔτως ἔχει κατὰ
 τὴν ἱστορίαν.

10. In Cod. Mosqu. manus
 correctoris ex Ἰξίωνος perpe-
 ram fecit Ἰξίωνος.

11. Ald. Baſ. Apoſtol. Eu-
 doc. πηλείω. male. Sed haec
 ſcripturae varietas non rara
 eſt in libris antiquis. Sic ap.
 Herodo. 7, 129. editum erat
 τὸ Πήλειον ὄρος, quod Vueſ-
 ſelingius recte mutavit nu-
 per, praeſeunte Galeo, in τὸ
 Πήλιον ὄρος, auctoritate Cod.
 Paſſ. et Arch.

12. Cod. Mosqu. ἦτις καὶ
 τὰ λοιπὰ — ἐσίνοντο καὶ δέν-
 δρα, καὶ καρπὸν, καὶ ὑποζύ-
 για. Cod. Oxon. 1. 2. ἦτις
 καὶ τὰ λοιπὰ — ἐσίνοντο τὰ
 — τὸν καρπὸν. non male. At
 etiam infra fab. 29, 6. legitur
 de feriis, ἐσινον τὰς νομέας —
 ſed

τα ἐποίη. Εἰς γὰρ τὰ οἰκόμενα κατιόντες οἱ ταῦροι,
ἔσινον τὰ δένδρα, καὶ τὰς καρπὲς, καὶ τὰ ὑποζύγια
4 συνδιέφθειραν ¹³. Ἐκήρυξεν ἔν ὃ Ἰξίω, ὡς, εἴ τις ἀνέ-
λοι ¹⁴ τὰς ταύρας, τέτω δώσειν ¹⁵ χρήματα πάμπολ-
λας.

sed in Codd. Oxonn. et Mosqu. ἔσινοντο τὰς —. Nam et si syllabam το, ob sequentem Articulum τὰ, et τὰς, a librariis facile neglegi potuisse intellego: tamen de usu verbi Actiui σίνειν recte dubitari non posse video. Gloss. vett. ἔσενεν Endofestabat: leg. ἔσινεν. Σινῆντας Infestantes. Σινὸς Vitiat. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Προσίταντες· βλάψαντες. Καρποί autem sunt *segetes*, *fruges*: ita, vt verba καὶ τὰς καρπὲς recte putentur cohaerere cum verbo ἔσινον, secus, ac Carpzovius censebat, qui iubebat [d. l. p. 39.], sublato incisi signo post καρπὲς, haec verba coniungi cum verbo συν-διέφθειραν.

13. Cod. Arund. Oxonn. Tol. Mosqu. συνέφθειραν. Cod. Cant. ἐφθειρον· et ed. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Eudoc. διέφθειρον. Neque vero dubito, quin ea, quam nos recepimus cum Dresigio, lectio vera sit: quum non ignorem, librarii quam saepe verba decomposita mutarint in composita, simpliciaue. Sic ap. Xenoph. anab. 4. p. 280. Hutch. min. pro προδιαβαίνειν, quae genuina lectio est, in Cod. Eto-

nenfi perpèram scriptum erat προβαίνειν. Et quis nescit, quam saepe coniungi soleant Imperf. et Aor. 1. etiam ab diligentissimis scriptoribus? vid. Xen. Cyrop. 1, 4. 17. 3, 1. 6. 4; 2. 5. 13. —

14. Ed. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal., etiam Apostolius et Eudocia, εἴ τις ἔν ἔλοιτο. vnde Tollius coni. εἴ τις ἀνέλοιτο, — vt edidit Dresigius. Cód. Oxon. 1. 2. εἴ τις ἀνέλοι. recte: vt pluribus docuimus in libello primo super locis Palaephathi nonnullis f. 3. Etiam in Cod. Mosqu. ita scriptum est, omissa tamen Coniunctione ὡς. Recepimus igitur.

15. Sic Cod. Mosqu. Oxon. 1. 2.: vt Cod. Tol. δώσειν quae est haud dubie vera lectio. Vt enim omnino ἀνακλέδοις in libris veterum nihil est frequentius, ita particulam ὡς saepius Infinitiu, quam finita Tempora, sequuntur: vt fab. 24, 1. Φασίν, ὡς — ἀλλ' ἄσσειν τὴν ἰδέαν. Quae quidem de re, omninoque de vera huius loci lectione, plura a nobis disputata sunt in libello ante laudato f. 3.: quibus addi possunt ea, quae diximus ad Platonis Phaedon. 8, 7. Altera igitur lectio δέη, quam

λα. Νεανίσκοι δὲ τινες ἐκ τῆς ὑπωρεΐας ¹⁶, ἐκ κώμης 5
 τινὸς καλεσμένης Νεφέλης, ἐπινοῶσιν ἵππους κέλητας
 διδάσαι. Πρώτερον γὰρ ¹⁷ ἐκ ἠπίσαντο ἐφ' ἵππων
 ὀχεΐσθαι, ἀλλὰ μόνον ἄρμασιν ἐχρῶντο ¹⁸. Οὕτω ¹⁹
 δὲ ἀναβαίντες ²⁰ τὰς κέλητας ἤλαυνον, ἐφ' ἃ οἱ ταῦροι
 ἦσαν,

quam habent edd. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Eudoc., correctoribus debetur: qui tamen pro δῶν foribere debebant δῶσαι. vid. Xen. Cyrop. 7, 5. 11. In marg. Brun. est δῶσαι, δώσαι immo δῶσαι, vt diximus. Sed deinceps pro κάμπολλα, vel, vt in Ald. scriptum est, more antiquo, κάμπολα, Cod. Mosqu. Oxon. 1. 2. exhibebant πολλα. falso.

16. Apostol. ὑπερορία. male. Nam ὑπερορία quidem significat omnino regiones, quae sitae sunt extra fines regionis eius, de qua sermo est. Sic regiones extra Atticam positae ὑπερορία dicuntur ap. Xenoph. anab. 7. p. 497. Hutchinsf. et de rep. Ath. p. 549. Leocl., atque ap. Pausan. 5, 5. Elis ἡ χώρα dicitur, caeterae regiones ἡ ὑπερορία. Palaephatus autem loquitur de locis ad radices Pelii, Ossae, Olympi.

17. Cod. Mosqu. πρότερον δέ. Caeterum artis equos singulares domandi inuentio Lapithis tribuitur a Virgil. Georgg. 3, 115. f.: vbi v. Cerda. Plin. H. N. 7, 56. Frenos et strata equorum Pelithonium. Pugnare ex equo

Thessalos, qui Centauri appellati sunt, habitantes secundum Pelion montem. v. ibi Harduipus.

18. Cod. Oxon. 2. μόνον αὐτοῖς ἐχρῶντο κατὰ τὰ ἄρματα. quae verba nobis glossema redolere videbantur. Pro ἄρμασιν librarius Mosqu. inepte scripsit σύρμασιν, et ἔτω διλιν pro ἔτω δέ. Caeterum de re ipsa, quam attingit hoc loco Palaephatus, v., praeter Plin. H. N. d. l., schol. rec. Pindari ad Olympp. p. 135. a, Steph.: Scaliger ad Euseb. Chron. p. 48. f.: Schefferus R. V. 1, 8, p. 83. f.

19. Apostolius: ἔτως.

20. Sic legunt libri Apostolii et Codd. Galei omnes, etiam Mosqu. nam Tollium quidem e suo nil enotasse video. Edd. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. ἀναβαίνοντες. male. nam res ipsa Aoristum postulat: vt fab. 2, 1. ἐπιβάντα. quod secus est in verbo ἐπισβάλλοντες, quod non mutari debet in ἐπισβαλόντες, vt legitur in libris Apostolii, et Cod. Mosqu. Paulo post pro τῇ ἀγέλῃ apud Apostolium, et in Cod. Cant. Flor. Gal., legitur ἐν τῇ ἀγέλῃ. male.

ἦσαν, καὶ ἐπεισβάλλοντες τῇ ἀγέλῃ, ἠκόντιζον ²¹. Καὶ ὅτε μὲν ἐδιώκοντο ²² ὑπὸ τῶν ταύρων, ἀπέφευγον ²³ οἱ νεανίαί· ποδωκέεσσοι γὰρ ἦσαν οἱ ἵπποι· ὅτε δὲ ἐσησαν ²⁴ οἱ ταῦροι, ὑποσρέφοντες ἠκόντιζον ²⁵· καὶ τῷτον τὸν τρόπον ²⁶ ἀνείλον αὐτὰς· καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ Κένταυροι, ὅτι τὰς ταύρας κατεκέντην ²⁷. Οὐδὲν γὰρ πρόσσεσι ²⁸ ταύρας τοῖς Κενταύροις· ἀλλ' ἵπ-

π8

21. Cod. Mosqu. ἠκόντιζον ταύτην· sine causa.

22. Cod. Mosqu. διώκοντο· non male. At tum pro ἐσησαν etiam εαῖσαν legi debet, quae est eiusdem Codicis scriptura.

23. Apostolius: ἔφευγον. Cod. Mosqu. Oxon. 1. 2. ὑπέφουγον. Mox in iisdem Codicibus Oxonn. extabat perperam εαῖσαν, fortassis pro εαῖσαν, ut certe in Cod. Mosqu. scriptum est, ut ante significauimus.

24. Cod. Mosqu. Oxon. 1. 2. addunt αὐτὰς· quod est additamentum non necessarium. Sic ap. Xen. Cyrop. 1, 4. 13. in Cod. Brem. Alt. Guelf. rectius legitur μασιγώσας γε pro μασιγώσας αὐτόν γε, quum Pron. αὐτόν reliqua iam oratione contineatur, ut hoc loco αὐτὰς.

25. Cod. Oxon. 1. 2. μετα τοιαῦτε τρόπον· quod redolet ineptam correctoris manum.

26. Apostolius: ἐκέντην· ut apud Seruium ad Virgil. Georgg. 3, 115. Centauri dicuntur appellati esse ἀπὸ τῆς κεντεῖν ἢ κεντᾶν τὰς ταύρας.

At altera lectio magis respondet ante dictis. Eudocia habet, τὰς Κενταύρας κατεκέντην. male. Cod. Mosqu. legit, κατεκεντάνυσαν· quam formam verbi Stephanus in Thesauro ait ab Lexicographis vulgaribus ex Luciano laudari.

27. Cod. Tol. ἡ γὰρ ἀπὸ τῆς ἰδέας τῶν ταύρων, εἰδὼς γὰρ πρόσσεσιν ἵππων τοῖς κενταύροις, ἀλλ' ἵππων καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἔργης, τὸ ὄνομα ἔλαβον. Hinc Tollerius coniecit locum legendum esse sic, καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ Κένταυροι, ὅτι τὰς ταύρας κατεκέντην· εἰδὼς γὰρ πρόσσεσι ταύρας τοῖς Κενταύροις, ἀλλ' ἵππων καὶ ἀνδρὸς ἰδέα * ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἔργης. Videbantur enim ei duo, pluraue, vocabula, v. c. ταύρων δ' ὄνομα, esse omiffa: assentiente, ut video, Brunero. In Codd. Oxonn. erat, ἡ γὰρ ἀπὸ τῆς ἰδέας τῶν ταύρων· εἰδὼς γὰρ πρόσσεσιν ἵππων τοῖς κενταύροις, ἀλλ' ἵππων καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν. ἀπὸ τῆς ἔργης ἐν τὸ ὄνομα ἔλαβον. Παρὰ τῇ Ἰξίονος

καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἔργου. Λαβόντες γὰρ 8
οἱ Κένταυροι παρὰ Ἰξίονος²⁸ χρήματα, καὶ γαυριῶν-
τες ἐπὶ τῇ πράξει, καὶ τῷ πλέτῳ, ὑβρίζουσι²⁹ ὑπὲρ-
χον καὶ ὑπερήφανοι, καὶ πολλὰ κακὰ εἰργάζονται, καὶ
οὕτως καὶ αὐτὲς τῆς Ἰξίονος³⁰, ἐς ἣν καλε-
μένην Λάρισσαν πόλιν· οἱ δὲ τότε τῆτο τὸ χωρίον δι-
κύντες Λαπίθαι ἐκαλεῖντο. Κεκλημένοι δὲ οἱ Κένταυ- 9
ροι

νος δὲ λαβόντες χρήματα
ὑπὲρχον ὑπερήφανοι, καί.
Cod. Mosqu. ἡ γὰρ ἀπὸ τῆς
ἰδέας τῶν ταύρων· εἰδὲ γὰρ
πρόσσει ταύρῳ τοῖς ταύροις,
ἀλλ' ἵππε καὶ ἀνδρὸς ἰδέα
ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἔργου, ἡ τὸ ὄνο-
μα ἔλαβον. Etiam in Cod.
Rau. legebatur: ἰδέα ἐστὶν.
ἀπὸ τῆς ἔργου ἢ τὸ ὄνομα
ἔλαβον. Vulgata lectio vera
est, quam Eudociae quoque,
et Apostolii, libri exhibent,
nisi quod in Eudociae Viola-
rio scriptum est ἀπὸ ἔργου,
omisso Articulo: dummodo
ponatur pro signo incisum, quod
in libris editis est, coli nota
post Κενταύροις· id quod nos
operas facere iussimus. Nam
primo Palaephatus docet, unde
nomen acceperint Cen-
tauri: deinde, cur habuisse
dicantur formam hominis et
equi, ostendit.

28. Apostolius: ἢ — τὰ
Ἰξίονος. male. Cod. Mosqu.
παρὰ τῆς Ἰξίονος ταῦτα λα-
βόντες τὰ χρήματα, omissis
verbis γὰρ οἱ Κένταυροι. ae-
que male.

29. Aberat hoc nomen ab
Codd. Oxonn.: et in Cod.

Tol., quantum e verbis Tol-
lii collegi potest, deerat vo-
cabulum ὑπερήφανοι. Certe
in Cod. Mosqu. verba καὶ
ὑπερήφανοι non leguntur,
quae etiam Carpzouius d. l.
p. 76. e glossematē nata esse
putabat. Hesychius: Ὑβρι-
στής· ὑπερήφανος. recte. At
verba ὑπερήφανοι καὶ ὑβρι-
σαι etiam ap. Anton. Liber.
c. 15. coniuncta leguntur, ut
Cic. pro Marcello c. 3. victo-
riam ait natura esse *insolen-
tem et superbam*. Nam ex
ὑπερήφανος nascitur ὑβρις.

30. Sic etiam Galeus edi-
dit. At ab Apostol. Eudoc.
Ald. Bas. Tol. Brun. Pat., et-
iam ab Cod. Mosqu., cuius
corrector hoc quoque loco
Ἰξίονος scripsit, abest Arti-
culus τῆς· quem certe leges
linguae abesse vetant. Sed
in illis ipsis libris paulo post
scriptum est Λαπίθων, quod
Dresigius mutarat in Λαπι-
θῶν· ut legitur ap. Apollod.
2, 5. 4., schol. ad Il. α., 264.,
et alios. Sed nos ab Carp-
zouio [d. l. p. 83.] admoniti,
reuocauimus scripturam alte-
ram. Caeterum in libris A-
postol.

ροι παρὰ τῶν Λαπίθων ἐπὶ θοῆν, μεθύσδεντες ἀρπά-
 ζουσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν ³¹, καὶ ἀναβιβάσαντες ἐπὶ
 τὰς ἵππους αὐτὰς, ὥχοντο φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν. ³²,
 ὁθεν

postolii est τὴν καλεμένην, omissa particula νῦν. non bene. Articulus enim librariorum particulam istam facile potuit iubere praetermittere.

31. Cod. Mosqu. πόλιν τότε ἐκαλῶντο οἱ τῷτο τὸ χωρίον οἰκῶντες λαπίθαι. καλεσάντων ἔν αὐτὰς ἐπὶ θοῆν — αὐτῶν τὰς γυναῖκας. Sed de conuiuio, quod Pirithous fertur die suo nuptiali parasse Lapithis et Centauris, horumque insolentia, v. schol. Hom. ad Il. α', 263. Odyf. Φ', 295., Eustathius ad Odyf. Φ' p. 1909. f. Rom., et schol. Luciani ad Sympos. p. 47. To. 2. Graeu.

32. Εἰς τὴν οἶκον legunt Cod. Mosqu., et Eudoc., librique editi omnes, etiam Basil., et Berquellius in notis ad Anton. Liber. p. 309. male. Nam οἶκος ita non dicitur de regione, quae tamen hic intellegi debet [ἡ ὑπώρηξ f. 5.]. Veram scripturam nobis seruauerunt libri Apostolii, in quibus est, εἰς τὴν οἰκίαν φεύγοντες: quam adeo restituere non dubitauimus. Huius lectionis interpretamentum exhibent Cod. Oxon. i. 2., in quibus erat, εἰς ἰδίαν, ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι ἐπολ. Vid. libellus noster primus super locis Palaephathi nonnullis f.

3. Etenim Grammatici veteres vocabulum οἰκῖος explicarunt vocabulo ἰδιος. Photius Lex. MS. apud Albertium ad Hesych. p. 723. To. 2., Hesychius, et ex eo Phauorinus: Οἰκία· ἰδία. Et scriptores ipsi nomina ἡ οἰκία, et ἡ ἰδία πατρὶς, vt idem valentia, posuerunt. Ioseph. Archaeol. 11, 1. p. 318. Bas., ἀφ' ἧς ἡμέρας μεταναστῆσαι τὸν λαὸν ἡμῶν ἐκ τῆς οἰκίας εἰς Βαβυλῶνα συνέπεσεν: sed paulo post p. 319., Ἰσδαίων τῶν ἐν τῇ ἐμῇ χώρᾳ, inquit, κατοικούντων ἐπέτρεψα τοῖς βυλομένοις εἰς τὴν ἰδίαν ἀπελθεῖν πατρίδα κ. τ. λ. Quis autem nescit, quam saepe librarii pro οἰκία scripserint οἶκος? Sic ap. Diod. Sic. 2, 3. p. 115. To. 1. pro εἰς τὴν οἶκον Vuesfelingius e Cod. Vatic., etiam Rhodomani auctoritate, recepit εἰς τὴν οἰκίαν: Kusterus apud Suidam v. χρυσὸς Κολοφώνιος pro τῆς οἶκος recte vidit legendum esse τῆς οἰκίας, vt certe in Lexico Phauorini, qui descripsit verba Suidae, legitur. Contra vero ap. Hesychium v. οἰκῖοι pro ἰδιοι καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν πάντες, quae est Phauorini quoque librorum scriptura, rescribi debet ἰδ. καὶ κατὰ τὴν οἶκον πάντες.

Ita-

ὅθεν ὠρμῶντο 33. Ἐπολέμεν ἔν τοῖς Λαπίθαῖς, καὶ 10
καταβαίνοντες 34 διὰ νυκτὸς εἰς τὰ πεδία, ἐνέδρας
ἐποιῶντο· ἡμέρας δὲ γενομένης, ἀρπάζοντες ἀπέτρε-
χον

B 2

χον

Itaque mirandum est non pa-
rum, Valquenarium ad Theo-
crit. p. 230. iudicasse, scriptu-
ram Codd. Oxonn. ipsum Pa-
laephatum habere auctorem,
quum tamen ipse ap. Ammo-
nium v. κτήματα pro τὰ ἐν
τῇ οἰκίᾳ. Scaligeri et Duc-
queri admonitu, restituerit
τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, quae verba
referri vidisset ad verba τὰ
ἐν τῇ ἀλλοτριᾳ.

33. Cod. Mosqu. ἐνταῦθεν
ὀρμῶμενοι ἐπολέμεν αὐτοῖς
καὶ καταβαίνοντες μὲν διὰ
τῆς νυκτός.

34. Cod. Oxon. 1. 2. κατα-
βαίνοντες μὲν· et pro ἀπέ-
τρεχον libri Apostolii habent
ἐπέτρεχον. non male. Cae-
terum pro ἐνέδρας ἐποίησαν,
quae est librorum, et scripto-
rum, ab Galeo aliisque inspe-
ctorum, et editorum omnium,
etiam Eudociae et Apostolii,
lectio, iam ante hos quindecim
annos ostendimus, nos
non dubitare, quin rescribi
oporteret ἐνέδρας ἐποιῶντο.
Nam primo constat, bonos
et diligentes linguae Grae-
cae auctores nominibus sic
solere semper iungere Me-
dium ποιῆσθαι· v. Dresigius
V. M. I, III, 5.: nam ἐνέ-
δρας ποιῆσθαι est *insidiari*,
sed ἐνέδραν ποιῶν dicuntur ii,

qui *insidias meditantur*, et
instruunt, qui *aliis auctores
sunt, ut insidias alicui faciant*:
v. Aët. 25, 3.: deinde ipse
Palaephatus sequutus reperi-
tur hanc rationem infra fab.
7, 6. ἐνέδρας δὲ ποιούμενη·
denique aliis etiam aliorum
scriptorum in locis Aëtium
dedisse pro Medio scimus ma-
nus librariorum, Gramma-
ticorumue, ineptas. Sic ap.
Xen. Cyrop. 3, 3. 12. pro τοῖς
δ' ἵπποις καταδρομὴν ποιήσαν-
τες, quae est lectio Codicis
Guelferbytani, haud dubie ve-
rissima, in omnibus aliis libris
legitur τοῖς δ' ἵπποις κατα-
δρομὴν ποιήσαντες· et quis
dubitet, quin in eodem Co-
dice apud eundem Xeno-
phontem Cyrop. 3, 2. 5. pro
ἀριστοποιῆσαι παρήγγειλεν ve-
rius scriptum sit ἀριστοποιῆ-
σθαι παρήγγειλεν, praeser-
tim quum sequatur ἐπεὶ δὲ
ἡρίστηκσαν? Qua ipsa de
caussa Cyrop. 3, 1. 2. pro
κραυγὴν ἐποίησαν reponendum
nobis videbatur κραυγὴν ἐ-
ποιῶντο. Itaque pro ἐποίησαν
hoc loco ausi sumus nuper in
ordinem recipere ἐποιῶντο·
quam scripturam nec in hac
nova recensione mutandam
putauimus, quum eam etiam
Cod. Mosqu. auctoritate con-
firmari vidissemus.

11 χον³⁵ ἐπὶ τὰ ὄρη. Οὕτω³⁶ δ' ἀπερχομένων αὐτῶν,
ἵππων ἕρα³⁷, καὶ ἀνδρῶν κεφαλῇ, μόνον ἐφαί-
νοντο,

35. Cod. Mosqu. ἀρπάσαν-
τες καὶ ἐμπρίσας ἐπέτρεχον.
At ἀρπάζοντες ἀπέτρεχον
simpliciter dictam est pro
ἀρπάζοντες πολλὰ ἀπέτρε-
χον, pro quo verbo etiam
Apostolii libri habent ἐπέ-
τρεχον. nam qui cum raptis,
cum opibus direptis, abit, is
etiam tum, quum abit, eas
diripere videtur. Matthaeus
V. C. vertit *subito aufugie-
bant*, ita, vt Partic. ἀρπά-
ζοντες indicaret tantum cele-
ritatem. Ἐμπρίσας vero quid
sibi vellet hoc loco, non vi-
debamus.

36. Apokol. ἔτως. Cod.
Mosqu. ἔτως ἀπionτων αὐ-
τῶν.

37. Cod. Cant. ἕρα. Sed
totus locus in Codd., quibus
Galeus vsus est, ita legeba-
tur: ἐποίη. ἡμέρας δὲ Φευ-
γόντων αὐτῶν, κατόπιν τὰ
νῶτα τοῖς πόρρωθεν ὁρῶσι,
μόνον ἐφαίνοντο τῷ ἵππῳ τὰ
λοιπὰ, πλὴν τῆς κεφαλῆς·
τῶν ἀνδρῶν τὰ λοιπὰ, πλὴν
τῶν σκελῶν. Tollius autem
in suo Codice auctor est ex-
titisse, ἡμέρας γὰρ ὄντων αὐ-
τῶν κατόπιν τὰ νῶτα, αὐτοῖς
πόρρωθεν ὁρῶσι μόνον ἐφαί-
νοντο τῷ ἵππῳ τὰ λοιπὰ, πλὴν
τῆς κεφαλῆς· τῶν δὲ ἀνδρῶν
τὰ λοιπὰ, πλὴν τῶν σκελῶν.
Pro αὐτοῖς Tollius emenda-
bat τοῖς· quae emendatio re-

liquorum librorum auctori-
tate confirmatur. In Cod.
Mosqu. nos pro ἵππων ἕρα
— ἐφαίνοντο scriptum inue-
nimus, κατόπιν τὰ νῶτα αὐ-
τοῖς πόρρωθεν ὁρῶσι μόνον
ἐφαίνεται τῷ ἵππῳ πλὴν τῶν
τε ἀνδρῶν τῶν σκελῶν· qui-
bus verbis facile potest inte-
gritas sua reddi ope verbo-
rum, quae modo e reliquiis
Codicibus allata sunt. Cae-
terum quid nobis omnino de
hac, reliquaue huius gene-
ris, lectionum varietate vi-
deatur, intellegi potest ex iis,
quae ea de re scripsimus in
libello, quem edidimus super
locis Palaephathi nonnullis,
primo f. 2. Nam Galeo qui-
dem etiam Eustathius vide-
batur hoc loco simile addita-
mentum suo in Codice inue-
nisse. Is enim hanc fabulae
partem, praeunte Palaepha-
to, istis persequutus est [ad
Il. α. p. 102. Rom.] verbis:
Δῆλον δὲ, ὅτι Κένταυροι μὲν
ἐκλήθησαν, διότι ταύρας ἀ-
γριανθέντας, καὶ πολλὰ περὶ
Θετταλίαν βλάπτοντας, κατ-
εκέντησαν· ἐνομισθῆσαν δὲ
σύνθετοι ἐξ ἵππων καὶ ἀν-
δρῶν, διότι ἀρματῆλατῶν ἀφ-
έντες, κελητίζον ἐπετηδεύ-
σαντο, ἤγεν ἀζεύκτοις ἵπποις
ἐποχίσσθαι· καὶ ἀρπάζοντες,
εἴτα Φεύγοντες, καὶ κατὰ νῶ-
τα βλεπόμενοι, ἐφαίνεσθαι
τες

κατο. *Ξένην ὅν ὄρωντες Θέαν* ³⁸ *ἔλεγον, Οἱ Κένταυροι*
ἡμᾶς, κατατρέχοντες ἐκ Νεφέλης ³⁹, *πολλὰ κακὰ*
ἐργάζονται. Ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς ιδέας καὶ λόγ⁴⁰ ¹²
ὁ μῦθος ἀπίσως ἐπλάσθη, ὡς ἐκ τῆς νεφέλης ἵππός
τε, καὶ ἀνὴρ, ἐγεννήθη ἐν τῷ ὄρει.

Κ Ε Φ. Β'

ΠΕΡΙ ΠΑΣΙΦΑΗΣ *

B 3

Mu-

τις πολλὰς, ὡς ἐξ ἡμισείας
 εἰσὶν ἄνθρωποι ἐγκένευτρι-
 σμένοι ἵπποις, καὶ ἡ Φαντασία
 τὸν μῦθον ἀσείως ἀνέπλασέ.

38. In Cod. Mosqu. deest
 Θέαν, repugnante sententia.

39. Cod. Mosqu. ἡμᾶς οἱ
 ἐκ νεφελῶν· quo ipso in Co-
 dice post verbum ἐργάζονται
 inserta extant verba, πρὸς δὲ
 πόλεμον ἦν χαλεπὴ ἡ μάχη
 ἀφ' ἵππων ἀνδράσιν.

40. Sic edidimus eum Dre-
 sigio, fide Codd. Cant. Oxon. et
 Flor. Gal.: in quibus libris
 erat etiam ἐγεννήθησαν. Edd.
 caeteri, vt Ald. Bas. Tol.
 Brun. Pat. Gal., etiam Eu-
 doc., habent ιδέας τῷ λόγῳ
 — ἐγεννήθη· praeter Cod.
 Mosqu., qui legit τῆς ιδέας,
 καὶ τῷ λόγῳ — ἐγεγόνει, et
 Apostolium, cuius libri ha-
 bent, ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς ιδέας
 καὶ τῷ λόγῳ ὁ μῦθος ἐπλά-
 σθη [omisso Aduerbio ἀπί-
 σως], ὡς ἐκ Νεφέλης — ἐγε-
 νήθη. Sed rectius scribi ἐκ
 τῆς νεφέλης, quam ἐκ τῆς
 Νεφέλης, monuit etiam Carp-

zouius d.l. p. 94. Nam Ixion
 quum conatus esset Iunonem
 comprimere: Iuno, Iouis
 iussu, nubem supposuisse di-
 citur, ex qua nati sint Cen-
 tauri. v. Hyginus fab. 62.:
 Cic. N.D. 3, 20.: Plut. Agid.
 et Cleom. p. 795. B To. 1.:
 schol. Hom. ad Il. α', 268.,
 et schol. Aug. ac Baroc. Eu-
 rip. ad Phoen. 1202.

* Etiam hoc Capite dita-
 runt Opera sua Eudocia p.
 101. f. et p. 330. f., atque
 Apostolius 14, 96. In libris
 Eudociae p. 101. hoc Caput
 inscriptum est, περὶ Δαυδάλας
 coniunxit enim ibi femina fa-
 bulas Pasiphaës, et Daedali,
 atque Icaric. 13. et 22.: et
 p. 330., quò loco solam Pasi-
 phaës fabulam repetiit, περὶ
 τῆς Πασιφάης. Sed de ipsa
 fabula legi possunt, praeter
 alios, Diod. Sic. 4, 77. p. 277.
 To. 1. Rhodoman.: Philostr.
 Icon. 1, 16.: Apollodorus
 bibl. 3. p. 163. et p. 255. Fab.:
 Zenobius Paroem. 4, 6.:
 Heraclit. fab. 6.: Antonin.
 Liber.

1. **Μυθεύεται, ὅτι ἡρώσθη** ταύρε νεμομένε 2. **Δα**
δαλον δὲ ποιῶσα βῆν ξυλίνην, καὶ ἐγκλείσαι
 τ.

Liber. Metam. 41.: Anonymus π. Ἀπίε. 7.: Hygin. fab. 40. et 189.: Servius ad Aen. 6, 14.: Suidas in v. ἐν παντί μύθῳ καὶ τὰ Δαίδαλα μύθος. Tzetzes Chyll. 1, 19.: Nonnus Panop. Dionysf. 47. p. 1226. Hanou. Attigerunt eam, variasque illius partes, multi, vt Plut. praec. coniugg. p. 139. B To. 2.: Dio Chryf. 20. p. 270. B, 70. p. 626. B Morel.: Clemens Alex. Protrept. p. 39. A Colon.: Liban. p. 94. D To. 1. Morel. et p. 497. B, p. 734. A To. 2. Caeterum posteriorem huius Capitis partem Latine vertit Ludou. Viues in Commentariis ad Augustin. C. D. 18, 13.

1. Cod. Oxon. 2. legit, **Δαίδαλον μυθεύοντα ποιῶσα βῆν ξυλίνην, καὶ ἐγκλείσαι Πασιφάην εἰς αὐτὴν ἐρασθεῖσαν ταύρε νεμομένε.** Cod. Oxon. 2. **ὡς ἡ Πασιφάη ἡρώσθη.** Cod. Mosqu. **περὶ ταύτης μυθεύεται, ὡς ἡρώσθη.** Apostolius: **ὅτι ἡρώσθη ταύρε νεμομένε ἡ Πασιφάη.** At non necesse est, vt nomen Pasiphaës excidisse putemus, modo coniungatur Index Capitis cum verbo **μυθεύεται**, vt fab. 1. Qua quidem de re dicentur nonnulla ad fab. 4. Neque vero offendere quendam debet hoc, quod Infinitiu sequuntur, quum hoc

genere ἀνακολυθίας nihil frequentius et vtitatis etiam diligentissimis scriptoribus. Sic infra fab. 39, 1. **Λέγεται** — **ὅτι Λερναῖος ὄφις ἦν** — **καὶ** — **δύο ἀναφύεσθαι** — **καὶ τὸν καρπὸν** — **βοηθεῖν τ.** "Υδρα. et ap. Xen. Cyrop. 1. 3. 11. legitur, **Ἡ δὲ ἀπεκρινατε, ὅτι βάλλοιο μὲν ἅπαντα τῷ πατρὶ χαρῆςσθαι ἀπορτα μέντοι τῶν παῖδα χαλεπὸν νομίζειν εἶναι καταλιπεῖν**. vbi Zeunius cum Castalione et Bryling. a. 1555. inuitis libris antiquis omnibus; nam **νομίζον**, quod est in edit. Hal. Sueu. a. 1540. et Bryling. a. 1545., extitit haud dubie ex **νομίζεν**. edidit **νομίζε**. Certe causa istius audaciae, quam attulit, non est idonea.

2. Haec est Cod. Cant. Rau. et Mosqu. lectio: neque Aldus et Basileenses aliter ediderant. rectissime. Sic paulo inferius f. 2. **ἐρασθῆναι ζῶον ἕτερον ἑτέρω.** Plut. praec. coniugg. p. 139. B To. 2. **τὴν Πασιφάην ἀπικᾶσιν ἐρασθῆναι βοός.** Tol. Brun. Pat. Gal. habent **ταῦρον νεμόμενον**. pessime. Sed eadem haec scripturae varietas est in libris antiquis Fabularum Aesopiarum fab. 169.

3. Cod. Cant. **ἐγκλεισθῆναι**, non male. Eudoc. p. 101. **ἐγκλεί**.

τὴν Πασιφάην εἰς αὐτήν· ἔτω τε τὸν ταῦρον ἐπιβάντα
 μεγῆναι τῇ γυναικί· τὴν δὲ κυῆσαι παῖδα, ἔχοντα μὲν
 σῶμα ἀνδρός⁴, κεφαλὴν δὲ βοός. Ἐγὼ δὲ ἔφημι²
 τῷτο γενέσθαι⁵. Πρῶτον μὲν γὰρ ἀδύνατον, ἐρασθῆ-
 ναι ζῶον ἕτερον ἑτέρου⁶. Οὐ γὰρ δυνατόν, κύνα καὶ

B 4

πίθη-

ἀγκλείσαι Πασιφάην. Cod. Mosqu. ἔτωετα· et in eodem
 Codice, vt in Codd. Oxonn.,
 extabat *μυχθῆναι*. In iisdem
 Codd. non minus, quam in
 Cod. Arund. Tol., post ver-
 bum *κυῆσαι* inserta legeban-
 tur verba καὶ τεκεῖν· quae
 fortasse sine causa adiecta
 sunt a Grammaticis, qui ne-
 scirent, verbum *κύειν* etiam
parere significare, sicut ἀπε-
 χύειν ap. Aelian. V. H. 5, 18.,
 atque adeo *gignere* [v. Anacr.
 33, 16.], non tantum *conce-
 pisse*, aut potius a librariis,
 qui verbo *κυῆσαι* a Gramma-
 tificis adscriptum vidissent ver-
 bum τεκεῖν. Nam hos homi-
 nes constat glossis saepe iun-
 xisse glossemata, vel simpli-
 citer, vel interueniente co-
 pula καὶ, ita, vt Matth. 23,
 4. verba καὶ δυσβάσαντα,
 quae desunt in Codd. nonnul-
 lis, eodem modo videri pos-
 sint venisse in ordinem e Luc.
 11, 46. v. Prolus. 26. de vi-
 tiis Lexic. N. T. p. 16. f. et
 ad Axioch. 12, 5. Suidas, et
 ex eo Phanorinus: Ἀποκυ-
 θέν· τεχθέν. Neque tamen
 nescio, etiam ap. Plut. V.
 Pomp. p. 647. D To. 1. legi,
 αὐτῷ μέντοι κυῆσασα καὶ τε-
 κῆσα θῆλυ παιδίον, ἐν τῶν

ἀδύνατον ἐπελεύτῃσα. Sed *μυχ-
 θῆναι* ferri posse videtur,
 quum sequatur paulo post f.
 3. ἀναμυχθῆναι, et si non
 ignoro, Atticos scriptores,
 eorumque imitatores, Aori-
 stum 2. praetulisse Aoristo 1.
 multis in verbis. v. Moeris
 v. καταλεγεις.

4. Cod. Mosq. αἷμα μὲν
 ἔχοντα ἀνδρός· qui ordo ver-
 borum sane conuenientior
 est verbis, κεφαλὴν δὲ βοός·
 post quae idem Codex addit
 verba καὶ κέρατα, quae a
 Grammaticis adscripta viden-
 tur ob ea, quae leguntur f. 3.
 Sed fortassis Palaephatus scri-
 psit, ἔχοντα σῶμα μὲν ἀν-
 δρός. Caeterum Endocia p.
 330. post παῖδα inseruit ver-
 ba τὰν καλέμενον Μινώταυ-
 ρον· sed verba, ἐγὼ δὲ ἔφη-
 μι — ἔχου γε κέρατα, omisit,
 quorum loco p. 102. inepte
 inculcauit hic ista e fab. 13.,
 Διὸ Φασίν, ὅτι Μίνως Δαίδα-
 λον καὶ Ἰκαρον καθεῖρεν εἰς
 εἰρηκτὴν υἱὸς αὐτῆς ὄντας.
 Δαίδαλος δὲ ποιήσας πτέρυ-
 γας προσηλας ἐξῆλθε μετὰ
 τῷ Ἰκάρῳ.

5. Cod. Mosqu. τῷτο ἔ-
 φημι γενέσθαι.

6. Philostrat. V. Apollon.
 Tyan. 6, 40, p. 276. Olear.:

Θεοδ.

πίθηκον, λύκον τε καὶ ὕαιναν 7, ἀλλήλοισι συμμιγνῆναι,
3 ἐδὲ βέβαλον ἐλάφῳ· ἑτερογενῇ γὰρ εἰσι. Ταῦρος δὲ
ἐ δόκει μοι βοῖ 8 ξυλινῇ ἀναμιχθῆναι· ἐκ αὐτῆς δὲ ἡνέ-
σχετο καὶ γυνὴ ταύρου ἐπιβαίνοντος, ἐδὲ φέρειν ἡδύ-
4 νατο γυνὴ ἐμβρυον ἔχον γε κέρατα. Τὸ δ' ἀληθές 2
ἔχει

Θεοδότων, ἀνθρώποι ἀνθρώ-
πων, θηρία θηρίων, καὶ καθ-
άπαξ ὁμοία ὁμοίων, ἐρᾷ, ἐπὶ
τὸ ὁμοία καὶ ξυγενῇ τίχτειν·
τὸ δὲ ἑτερογενές, τῷ μὴ ὁμοίῳ
ξυνελθόν, ἢτε ζυγός, ἢτε ἄ-
ρκος. Agatharchides ap. Pho-
tium biblioth. Cod. 250. p.
719. Hoesch.: πρὸς τέτοις
Πασιφάην μὲν ταύρῳ, Τυρῷ
δὲ ποταμῷ, μίγνυσθαι, πρὸς
ἐδὲν γένος τὴν εὐνὴν ἔχοντας
ἀλόφυλον. Codd. Oxon.
Arund. Tol. addebant haec:
μὴ ὁμοίως ἔχοντας μήτρας
τοῖς αἰδοίοις. Tollius corri-
gebat ἔχοντας, vel ἔχον τὰς.
recte. At vereor, ne verba
ista sint interpretamentum
vocabuli ἄτερον. Cod. Mosqu.
totum locum exhibet ita scri-
ptum: Πρῶτον μὲν γὰρ ἐρα-
θῆναι ζῶον ἑτερου ἐτέρῃ, ὃ
μὴ ὁμοίως ἔχει τὰς μήτρας
τοῖς αἰδοίοις, ἀμήχανον. ἢ
γὰρ πίθηκον καὶ κύνα καὶ
λύκον, πρὸς δὲ καὶ ὕαιναν,
ἐαυτοῖς μίγνυσθαι, ἐδὲ βέ-
βαλον ἐλάφῳ· ἑτερογενῇ γὰρ
ὑπάρχει· ἐδὲ ἀλλήλοισι μιγνύ-
μενα γέννην. ταύρος δὲ ἐ δό-
κει μοι πρῶτον μὲν ἀναμιχ-
θῆναι ξυλινῇ βοῖ. Πάντα γὰρ
τὰ τετράποδα ζῶα ὁσφραίν-
νεται τῶν αἰδίων τῷ ζῷῳ πρὸ
τῆς μίξεως, καὶ ἔτως ἀνα-

βαίνει ἐπ' αὐτό. ἐδὲ αὖ ἡνέ-
σχετο ταύρου ἐπιβαίνοντος,
ἐδὲ φέρειν δύναται γυνή.

7. Cod. Oxon. 1. 2. πρὸς
δὲ καὶ ὕαιναν ἐαυτοῖς μίγνυ-
σθαι — ἐδὲ ἀλλήλοισι μιγνύ-
μενα γέννην, ἐτερ. Haec, et
caetera huiusmodi, addita-
menta redolere videntur in-
genium alienum.

8. Codd. Oxon. Arund.
δοκεῖ μοι πρῶτον μὲν βοῖ in
quibus libris, et Cod. Tol.,
mox post verbum ἀναμιχθῆ-
ναι, addebatur, vt in Cod.
Mosqu., ratio haec, haud du-
bie in alieno ingenio nata,
πάντα γὰρ τὰ τετράποδα
ζῶα ὁσφραίνονται τῶν αἰδίων
[Cod. Tol. αἰδίων] τῷ ζῷῳ
πρὸ τῆς μίξεως, καὶ ἔτως
ἀναβαίνει ἐπὶ αὐτὰ· leg. αὐ-
τό. Caeterum pro ἔχον γὰρ
κέρατα Cod. Mosqu. legit κέ-
ρατα ἔχον, omitta particula
γὰρ et libri Apollonii habent
ἔχοντα κέρατα. male.

9. Ita nunc rescriptimus,
vt nuper, pro τὸ δ' ἀληθές
ἔχει ἔτως, vt legunt Apostol.
Ald. Bas. Tol.: Brun. et Dre-
fig. habent δὲ — ἔτως. Cod.
Mosqu. τὸ δὲ ἀληθές ἔτως
ἔχει. Eudoc. p. 102. τὸ δ'
ἀληθές ἔτως ἔχει· sed p. 330.
ἢ δὲ ἱστορία ἔτως ἔχει. Sed
ex

ἔχει ἔτω. Μίνωά Φασιν, ἀλγύντα τὰ αἰδοῖα, Σερα-
 πευθῆναι ὑπὸ Προκρίδος τῆς Πανδίωνος. Κατ' ἐκείνον

B 5

δδ

ex eiusdem Apostolii, et Eu-
 dodiae, libris Φασιν reposui-
 mus pro Φάσι, quod habent
 libri editi omnes, etiam Cod.
 Mosqu. Paulo post in Ald. est
 ὑπὸ κριδὸς τῆς Πανδίωνος· et
 ap. Apostol. atque Eudoc., et
 in Basil. Tol. Brun., ὑπὸ Κρι-
 δὸς τῆς Πανδίωνος. Pater edi-
 dit ὑπὸ Προκρίδος τῆς Πανδίο-
 νος. non male. Galeus au-
 tem reposuit, ut nos cum
 Dresigio, ὑπὸ Προκρίδος τῆς
 Πανδίωνος, idque fide Cod.
 Oxon. 2., in quo erat, τεσε-
 ραπεύεσθαι ὑπὸ Προκρίδος
 τῆς Πανδίωνος ἐπὶ τῷ κυνιδίῳ,
 καὶ τῷ ἀκοντίῳ κεφάλῃ.
 Eadem verba habebantur in
 Codice, quo Tollius usus est,
 nisi quod in eo legebatur, pri-
 mo τεσεραπεύεσθαι· leg.
 τεσεραπεύσθαι· deinde ἀ-
 κοντίῳ ἐγκέφαλον· quod
 Tollius bene docuit mutan-
 dum esse in ἀκοντίῳ γε Κε-
 φάλῃ, vel potius simpliciter
 in ἀκοντίῳ κεφάλῃ. Bruner-
 us in Cod. Ravii inuenit ὑπὸ
 τῆς Προκρίδος, ut nos in Cod.
 Mosq. Σεραπεύεσθαι ὑπὸ Προ-
 κρίδος τῆς Πανδίωνος ἐπὶ τῷ
 κυνιδίῳ καὶ τῷ ἀκοντίῳ. Sed
 verba illa ipsa profecta huc
 aliunde videbantur, adiecta
 ab aliquo, qui legisset ea,
 quae apud Hyginum Poët.
 Astron. 2, 35., aliosque, de
 cane dicuntur, quem Minos,

a Proctide fanatus, ei dede-
 rit muneri, et de iaculo at-
 que cane, quibus idem Mi-
 nos Procridem donarit, apud
 Antonin. Liber. Metam. 41.
 p. 204. Berqu. et alios. add.
 Paus. 9, 19., Eratosth. κατὰ τ.
 33. et ibi Coppierius Obser-
 vatt. philologg. p. 126., Hy-
 gin. fab. 189., Apollod. p.
 107. 273. Hein., Pollux 5,
 39., Suidas v. Προκρίδος ἀ-
 κοντα, et Τελμισία, Apo-
 stol. 16, 71. 18; 42. et Diogo-
 nian. 7, 55. Iam Leopardus
 emendatt. 7, 24. legendum
 viderat Προκρίδος· et post
 Leopardum Heinsio ad Ouid.
 Remm. Amor. 453. idem in
 mentem venit. Comproba-
 vit etiam assensu suo hanc
 emendationem Meursius in
 libello, quem Regnum Atti-
 cum inscripsit, 2, 13. p. 139.
 Caeterum non dubitandum
 videtur, quin intellegi de-
 beat θυγάτηρ, non ἀδελφή.
 Nam Hyginus quoque fab.
 189. et 241. Procridem vocat
 Pandionis filiam; etsi non
 ignoro, eam ab aliis, ut ab
 Antonino Liberali Metam.
 41. et Apollod. 1, 9. 4.,
 Erechthei filiam dici. vid. in-
 terpp. Hygini p. 312. Stau.
 et Verheiqu. ad Anton. Lib.
 p. 274. Conf. Vuessel. ad Diod.
 Sic. p. 312. To. 1.

δὲ τὸν τῆς Θεραπείας καιρὸν ἠκολούθει τῷ Μίνωϊ ¹⁰ νεανίας εὐειδής ¹¹, ὀνόματι Ταῦρος· ὃ Πασιφάῃ ἔβρωτ
 5 αἰλῶσα, μίγνυται αὐτᾶ, καὶ γεννᾷ παῖδα. Μίνως δ' ἐπιλογισάμενος ¹² τὸν χρόνον τῆς ἀλγηδόνος τῶν αἰθρίων, καὶ γνῶς, ὡς ἐκ ἑσπ' ἐξ αὐτῶ· ὁ παῖς, διὰ τι μὴ συγκοιμᾶσθαι αὐτὸν τῇ Πασιφάῃ ¹³, ἔγνω, ὡς ἐκ
 τῆ

10. Cod. Mosqu. κατὰ δὲ τὸν χρόνον τῆτον Μίνωϊ ἠκολούθει.

11. Cod. Oxon. 1. 2., A. und. Tol. Mosqu. κάλλει διαφέρειν· quod quidem videtur glossema redolere. In iisdem Codd. Britannicis deinceps legebatur, ὃ ὄνομα ἦν Ταῦρος. τέτε βρωτὶ Πασιφάῃ αἰλῶσα καὶ πείσασα μίγνυται· καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆ παῖδα· vt in Cod. Mosqu. ὃ Ταῦρος ἦν ὄνομα. τέτε Πασιφάῃ βρωτὶ αἰλῶσα μίγνυται, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆ παῖδα. Sed et haec adiecta a Grammaticis esse puto. Caeterum in Ald. Bas. est γεννᾷ.

12. Cod. Mosqu. Brun. Dresig. Μίνως δὲ ἐπιλογ. Cod. Mosqu. ἐπιγνῶς. Eudoc. p. 330. ἐξ αὐτῶ· sed in Apostoli libris pro δ' ἐπιλ. τὸν χρόνον scriptum extat δ' ἐπιλ. τὸν φόρτον. At rem ipsam loqui putabamus, quaesiuisse tum Minoia de tempore dolorum, non de magnitudine eorum cogitasse.

13. Codd. Oxon. 1. 2., Cant. Flor. Gal. addebant, haec, ἐξ ἐτάζων ἐν τῷ ἀκριβέσι, et reli-

qua ita legebant, ἐπέγνω, ὅτι ἐκ τῆ Ταύρος ἐστὶ τὸ γεννηθέν, ἀποκτεῖναι μὲν ἐκ ἐδοξεν αὐτῷ τὸν Ταῦρον. Tollius autem in suo Codice scriptum inuenerat: διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι· ἐξετάζων ἐν τῷ ἀκριβέσι, ἐπέγνω, ὡς ἐκ τῆ ταύρος ἐστὶ τὸ γεννηθέν. Cod. Mosqu. habet, διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι· ἐξετάζων τὸ ἀκριβέσι, ἐπέγνω, ὅτι ἐκ ταύρος ἦν τὸ γεννηθέν. Quae quidem varietas lectionis manus interpolatoris satis arguit. Sic Phasianinus f. 6. in versione Latina post ἀδελφὸν inseruit verba quodammodo ὁ similitudinem aliquam, ex ingenio, vt videtur: quam rationem sequutus est etiam aliis in locis: vt fab. 5, 3. *di tres illi*: fab. 6, 1. *nullus hominum nostri temporis*. Sed τὸ γεννηθέν, quod pro τὸ κηθέν legitur etiam in Codd. a Vossio collatis apud Goensium ad Porphyry. A. NN. p. 115., glossema esse videtur. Certe Grammatici veteres verbum κύνει interpretati sunt verbo γεννᾷν. Hesychius, Suidas, et ex iis Phauorinus: *κύνει· γεννᾷ*,

τῷ Ταύρῳ ἐπὶ τὰ κυθῆν. Ἀπακτεῖναι μὲν ἐκ ἧδε λεβ-
 τὸν παῖδα, διὰ τὸ δοκεῖν ¹⁴ ἀδελφὸν εἶναι τῶν ἑαυτῷ ¹⁵
 παίδων· ἀποκτέμπει δὲ αὐτὸν εἰς ὄρος ¹⁶, ὡς ἐν θερ-
 πάντος μοῖρα ὑπάρχειν ταῖς παιμέσιν· ὁ δὲ ἐχ' ὑπε-
 τάσσοτο ¹⁷ ταῖς βυκόλοις. Πυθόμενος ¹⁸ δὲ ὁ Μίνως
 τὰ κατ' αὐτὸν, ἐκέλευσεν ¹⁹ αὐτὸν παρὰ τῶν πολιτῶν
 κρατηθῆναι· καὶ εἰ μὲν ἔποιτο ²⁰, λελυμένον ἐλθεῖν, εἰ
 οὐ

14. Cod. Mosqu. ἀποκτε-
 ναι μὲν ἐν ἐκ ἑδοξεν αὐτῷ
 διὰ τὸ δοκεῖν. Neque sane
 dubitandum puto, quin Pa-
 laephatus scripserit, Ἀποκτε-
 ναι μὲν ἐν ἐκ ἧδε λε. nam ἐν
 quam facile praeteriri potue-
 rit a librariis, quis non vi-
 det?

15. Cod. Mosqu. omittit
 ἑαυτῷ. male.

16. Codd. Oxonn. Arund.
 Flor. Gal. ὄρος, ὅπως αὐξυν-
 θεῖς [leg. f. αὐξηθεῖς] ὑπάρ-
 χη ἐν θερᾷ πάντος μοῖρα τοῖς
 ποιμέσιν. ἀνδρωθεῖς δὲ ἔτος
 ἐχ' ὑπήκουε τῶν βυκόλων.
 Tollius e suo Cod. laudat ver-
 ba sic, ὄρος, ὅπως αὐξυνθεῖς
 [leg. αὐξηθεῖς] ὑπάρχει ἐν
 θερ. κ. τοῖς ποιμ. Cod. Mosqu.
 legit, εἰς τὰ ὄρος, ὅπως αὐξη-
 θεῖς ὑπάρχει ἐν θερᾷ πάντος
 μοῖρα. Ἀνδρωθεῖς ἐν ἔτος
 ἐχ' ὑπήκουε τῷ βυκόλῳ· ἢ
 τῶν βυκόλων. Etiam in A-
 postolii libris est ὑπάρχει.
 Sed ut haec Modorum per-
 mutatio non necessaria est,
 quum Coniunctioni ὡς etiam
 tum, quum idem significat,
 quod ἵνα, Infinitivus adda-
 tur: Iustin. M. Apol. 1, 5.

Φόβητρα ἀνθρώποις ἰδαιξαν,
 ὡς καταπλαγῆναι· et Palaep-
 phatus ipse fab. 31, 5. ὡς —
 λαβεῖν· ita additamenta illa
 scriptorum manu Codicum,
 vix dubitari potest, quin illuc
 aliunde venerint.

17. Apostol. Brun. Pat. ἐν
 ὑπερ. male.

18. Cod. Meibom. περι-
 μένος· quae est horum ver-
 borum permutatio admodum
 vsitata et facilis. v. Vuesse-
 lingius ad Herodo. 1, 60. Sic
 ap. Xen. Cyrop. 8, 4. 5. pro
 πυθέσθαι in Iunt. et Ald.
 perperam legitur περιθέσθαι.

19. Apostol. ἐκέλευσε. Et
 Meursius Thef. p. 36. pro πα-
 ρὰ τῶν πολιτῶν legit παρὰ
 πολιτῶν. male. Cod. Mosqu.
 ἐκέλευσεν εἰς τὴν πόλιν κρα-
 τῆσαι αὐτόν. aequè male.

20. Cod. Oxon. 1. εἰ μὲν
 ἐκὼν ἔποιτο, λελ. ἐλθεῖν εἰς
 τὴν πόλιν. Cod. Mosqu. εἰ
 μὲν ἐκὼν ἔποιτο. Etiam in
 versione Phasianini Latina
 est et si quidem sponte seque-
 retur. At quum notio ver-
 borum ἐκὼν, et εἰς τὴν πό-
 λιν, iam verbis reliquis con-
 tineatur: satis puto intellegi,

ea

8 δὲ μὴ, δέσμιον. Αἰσθόμενος δὲ ὁ νεανίας, ἀφίσταται
εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἀρπάζων βοσκήματα, ἔτω ²¹ διέζη.
9 Πέμψαντος δὲ Μίνως καὶ ἕτερον ὄχλον πλείονα, διὰ
τὸ συλλαβεῖν ²² αὐτὸν, ὁ νεανίας ὀρυγμα ποιήσας βα-
θύ ²³, καθεῖρξεν ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο. Ἐνθα ὄντος τῷ
Ταύρῳ ²⁴, εἴ ποτε παρὰ τῷ Μίνως ἐκρατήθη τις ἀδι-
κῶν, παρὰ τὸν Ταῦρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦρος αὐτὸν
τιμω-

ea manibus Grammaticorum
deberi, non ab ipso Palaephato
profecta esse.

21. Meursius d. l. ἔτως, vt
Cod. Mosqu.

22. Cod. Oxon. 1. εἰς τὸ
λαβεῖν. Cod. Mosqu. ἐπὶ τῷ
συλλαβεῖν. non male.

23. Cod. Mosqu. legit, βα-
θύ ποιήσας, et pro ἑαυτὸν
habet αὐτόν.

24. Cod. Meibom. ὅθεν
ὄντος τῷ T. male. Aposto-
lius, ἐνθα ὄντος τῷ Μινω-
ταύρῳ. Cod. Tol. ἐνθα ὄντι
αὐτῷ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον
εἰσέβαλον πρόβατα καὶ αἰ-
γας, καὶ ἐξή σιτέμενος· ὅπο-
τε δὲ Μίνως ἀνθρώπον ἐβέ-
λετο τιμωρήσασθαι, τότε
καθειρμένῳ [leg. καθειργμέ-
νῳ· vid. ad Axioch. 5, 1.] ἐν
τῷ οἰκήματι εἰσέπεμπε, καὶ
ἔτως ἀνῆρθετο. Eadem, sed
paulo aliter, legebantur in
Cod. Oxon. 1, 2.: nimirum
ὄντος αὐτῷ, pro ὄντι αὐτῷ·
εἰσέβαλον, pro εἰσέβαλον·
τιμωρήσαι, pro τιμωρήσα-
ν· male: καθειργμένῳ,
τάζων θειρμένῳ· εἰσέπεμψε,

pro εἰσέπεμπε. Cod. Mosqu.
ἐνταῦθα ὄντι αὐτῷ τὸν μὲν
ἄλλον χρόνον εἰσέβαλλοντο
πρόβατα καὶ αἰγας, καὶ ἐξή
(sic) σιτέμενος, ὅποτε δὲ Μί-
νωος ἀνθρώπον ἠβέλετο τιμα-
ρήσασθαι, τότε καθειργμέ-
νον ἐν τῷ οἰκήματι εἰσέπεμ-
πεν, καὶ ἔτως ἀνῆρθετο. Cae-
terum in Ald. est τις, vt in
Basil. τις, atque inter Ταῦ-
ρος et τιμαρίσσαιο, sic enim
his in libris scriptum est, in-
sertum ibi extat αὐτόν· vt
legit Meursius d. l. recte. Et-
iam Eudoc. p. 331. legit ὡς
ὁ Ταῦρος αὐτὸν τιμωρήσαιο
[p. 102. scriptum est, vt in
Ald. et Basil., τιμαρίσσαιο],
vt libri Apostolii, qui etiam
παρὰ τὸν Μινώταυρον habent
pro παρὰ τὸν Ταῦρον, sed
omittunt verba ὁ Ταῦρος. non
male. Scilicet Tollius Pro-
nomen αὐτόν primus suo in
exemplo praeteriit: quam
eius negligentiā imitati
sunt Brunerus, reliquique e-
ditores. Nos vero illud iam
nuper, etiam legitimae linguae
iussu, suum in locum resti-
tuimus.

τιμωρήσαστο. Καὶ λαβὼν ²⁵ ἔν ποτε Μίνως τὸν Θη-
σέα πολέμιον ²⁶, ἐπὶ τὸν Ταῦρον ²⁷ ἀπέπειλεν, ὡς ἀπο-
θανέμενον. Γνῶσα δὲ τῷτο ἡ Ἀριάδνη, προεισπέμπε
ξίφος εἰς τὴν εἰρκτὴν, δι' ἧς ὁ Θησεύς ἀναιρεῖ τὸν Μινώ-
ταυρον ²⁸.

25. Apostolius: λαβὼν, omiffa particula καί. male. Nam etiam ap. Xen. Cyrop. 4, 1. 9. legitur, καὶ σὺ ἔν ἡμῖν δίκαιος εἶ ἀντιχαρίζε-
σθαι.

26. Cod. Oxon. 1. 2. Καὶ τὸν Θησέα δὲ ἄνδρα πολέμιον λαβὼν ὁμοίως [leg. ὁ Μίνως] ἤγαγεν ἐπὶ τὸν τόπον, ὡς ἀποθανέμενον. Atque eadem verba hoc ordine extitisse videntur in Cod. Tollii. nam ex ipsius Tollii verbis non plane apparet, quomodo legerit. Cod. Mosqu. καὶ τὸν Θησέα ἄνδρα πολέμιον λαβὼν ὁ Μίνως ἤγαγεν ἐπὶ τὸν τόπον, ὡς ἀποθανέμενον.

27. Apostolius: ἐπὶ τὸν Μινώταυρον. et paulo post legitur in libris eius, ξίφος τῷ Θησεῖ εἰς τὴν εἰρκτὴν, δι' ἧς ἀναιρεῖ τὸν Μινώταυρον. Cod. Mosqu. habet, verbis γνῶσα et τῷτο omiffis, Ἡ δὲ Ἀριάδνη — ἐν ᾧ ὁ Θησεύς ἀνείλεν τὸν Μινώταυρον. Eudoc. p. 102. τὸν Μινώταυρον.

28. In Cod. Oxon. 1. 2. addita erant verba haec: τῷτο γὰρ ἦν αὐτῷ ὄνομα [in marg. ἦν γὰρ υἱὸς Ταύρος Φύσει· Μίνως δὲ θέσει]. τοῖς τε δὲ συμβάματος γενομένοις ἐπὶ τὸ μυθῶδες οἱ ποιηταὶ τὸν λόγον ἐξέτρεψαν. Galeus pro συμβάματος putabat legi debere συμβάντος. at tum Partic. γενομένοις induci oportet. vid. fab. 7, 7. Posteriora verba Tollius quoque repererat in suo Codice, sed ita immutata: τοῖς τε [leg. τοῖς τε] δὴ τῷ συμβάματος [leg. συμβάματος] γενομένοις, καὶ ἐπὶ τὸ μυθ. οἱ π. τὸν λ. ἐξέτρ.: vt nos in Cod. Mosqu. scriptum inuenimus, τοῖς τε δὴ τῷ συμβάντος γενομένοις ἐπὶ τὸ μυθῶδες οἱ ποιηταὶ τῷ λόγῳ ἐξέτρεψαν. 1. συμβάματος, et τὸν λόγον. Quod quidem additamentum, parum abest, quin ipsum Palaephatum habere auctorem credamus. Solet enim ille fere sic concludere Fabulas. Sed potest tamen etiam ab Grammaticis profectum esse.

Κ Ε Φ. Γ'

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΤΑΙΩΝΟΣ *

1 Φασιν¹, Ἀκταίωνα ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν καταβρω-
θῆναι. Τῆτο δὲ ἐστὶ ψευδές. Κύων γὰρ τὸν δεσ-
πότην καὶ μάλισα φιλεῖ*). ἄλλως τε καὶ αἱ θηρευτι-
2 καὶ πάντας² ἀνθρώπους σαίνουσιν. Ἕνιοι³ δὲ φασιν,
ὅτι,

* Ab Cod. Gallico aberat hoc de Actaeone Caput: et in Cod. Mosqu. haec Fabula est Fabula sexta. Fabulam de Actaeone persecuti sunt, praeter Palaephatum, Apollodorus bibl. 3. p. 173. Fab.: Hyginus fab. 180. f.: Fulgentius Mytholog. 3, 3.: Diod. Sic. 4. p. 281. To. 1. Rhodom.: Pausan. 9, 2.: Nonnus Dionysf. 5. p. 156. f. Hanou.: Ovidius Metam. 3, 138. ff.: Lactantius Plac. narratt. fabb. 3, 2.: Eudocia Ion. p. 10. f. p. 19.: et alii. Iophon, filius Sophoclis, et Phrynichus, tragicus, discipulus Thespidis, scripserant peculiare fabulas de isto Actaeonis casu. v. Suidas v. Ἰοφῶν, et Φρύνιχος. Eundem attigit ex hoc Palaephathi Corpusculo Theo Progygmn. 6. p. 92. Heinf. v. Gronovius Obseruatt. 4, 24. Cod. Mosqu. legit, Περὶ Ἀκταίωνος, sublato Articulo.

1. Cod. Oxon. 1. Φασὶ καὶ ταῦτα περὶ Ἀκταίωνος — δεσπότην καὶ τροφέα μάλισα φιλεῖ. Cod. Mosqu. φασιν

Ἀκταίωνα — καταβρωθῆναι. Κύων δεσπότην καὶ τροφέα μάλισα φ., omittis verbis τῆτο — ψευδές, et γὰρ τόν. Τροφέα nobis insertum a quodam videbatur, qui usum particulae καὶ ignoraret.

*) vid. Plin. H. N. 8, 40.

2. Drefigius e Cod. Oxon. 1., Arund. et Tol., ediderat πᾶσαι, quae est etiam Cod. Mosqu. scriptura. Sed quum huic lectioni repugnare videremus verba Mythici ipsa: primo enim ordo eorum debebat hic esse πᾶσαι αἱ θηρευτικαί, deinde quum dicitur αἱ θηρευτικαί, iam Articulo αἱ notio Pronominis πᾶσαι quodammodo continetur: reuocauimus lectionem πάντας ex Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal., quam Phasianinus quoque expressit in versione Latina, *praesertimque venaticorum, qui cunctis hominibus adulantes, cauda blandiuntur*, quamque, praeter verborum ordinem, res ipsa confirmat. Caeterum Bruneri coniectura, qui rescribi iubebat ἄλλως τε καὶ θηρευ

ὅτι, Ἀρτέμιδος αὐτὸν μεταβαλέσῃς εἰς ἔλαφον, ἀνέϊλον αἱ κύνες. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, Ἀρτεμὶν εἰ δύνασθαι, ὃ ἐθέλει, ποιῆ-

θηρεστικά, αἱ πάντας ἀνθρώπους σάινυσαι, et si non inepta, tamen, nec necessaria est, nec elegans, quae adeo structuram verborum numerosam et laeuem laedat. Sed pro πάντας ἀνθρώπους reponendum videri possit πάντας τὰς ἀνθρώπους. nam syllaba τας Articulum facile tollere potuit.

3. Cod. Oxon. 1. ἔνιοι δὲ φασιν, ὡς Ἀρτεμὶς μὲν αὐτὸν ἔλαφον ἐποίησεν, καὶ ἔτιως ἀνέϊλον αὐτὸν αἱ κύνες. Tollius e suo Codice verba ita laudauit: ἔνιοι δὲ Φ., ὡς Ἀρτ. αὐτὸν ἔλαφον ἐκ., καὶ ἔτιως ἀνέϊλον αἱ κύνες. quae mihi quidem ostendere manus Grammaticorum alienas videbantur. Cod. Mosqu. pro ὅτι habet ὡς. sed pro ἀνέϊλον κύνες, quae est Cod. Ravii lectio, in Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal., et ap. Eudoc. p. 19., extat ἀνέϊλόν τινες. vt etiam Phasianinus legit. vertit enim, *quidam autem eius opinionis sunt, vt Actaeonem ipsum dicant* — a venatoribus quibusdam *interfectum fuisse*. At Tollius iam viderat, τινες mutandum esse in κύνες, et iam ante eum Velareus, cuius versio Latina habet, *Quidam dicunt, illum a Diana prius in ceruum mutatum, a canibus discriptum*

esse. Cod. Mosqu. pro μεταβαλέσῃς — κύνες habet ἔλαφον δὲ ἀνέϊλεν [1. ἀνέϊλον] ἐκόντας. Nos vero etiam in hac textus Graeci recensione addere ausi sumus Articulum αἱ e Cod. Oxon. et Tol.: et scriptura Cod. Mosqu. ἐκόντας, quis dubitet, quin ex αἱ κύνες extiterit? Traditur enim Actaeon consumtus esse, et deuoratus, a quinquaginta Canibus, quibus Diana immiserit rabiem [v. Apollodorus d. 1.], quorumque nomina enumerantur ab Hygino fab. 181. Caeterum etiam pro μεταβαλέσῃς, quod habent libri editi omnes, etiam Eudoc. p. 19., rescribendum μεταβαλέσῃς puto. nam Canes Actaeona deuorarunt in ceruum a Diana conuersum. Itaque nec nunc dubitauimus Aor. recipere.

4. Ald. θέλειν. male. At in Cod. Oxon. 1. erat, Ἀρτεμὶν μὲν δύνασθαι, ὃ, τι θέλοι, ποιῆσαι. non magis bene. certe leg. μὲν μὴ δύν. e Cod. Mosqu., qui ipse habet ὃ, τι θέλοι. At Imperf. Optat. non ferunt leges consequutionis Temporum. Affert enim Mythicus duas rationes, quibus Fabulam illam vanitatis conuincat. Sed pro θέλει, quod est in omnibus libris, reponi haud dubie debet ἐθέλει.

ποιῆσαι· ἔ μέντοι δὲ ἀληθεῖς, ἔλαφον ἔξ ἀνδρὸς
 3 γενέσθαι⁶, ἢ ἔξ ἐλάφου ἀνδρα. Τὰς δὲ μύθους
 τέτρες συνέθεσαν οἱ ποιηταί⁷, ἵνα οἱ ἀκροώμενοι μὴ
 4 ὑβρίζοιεν⁸ εἰς τὸ θεῖον. Τὸ δὲ ἀληθεῖς ἔτως ἔχει.
 Ἀκταίων⁹ ἀνθρωπος ἦν τὸ γένος Ἀρκάδιος, Φιλοκύνη-
 γος.

λα· qua forma verbi Palae-
 phatus vsus est in omnibus
 aliis huius Opusculi locis.
 Vnde ita rescripsimus nunc.
 vid. ad fab. 48, 3.

5. Cod. Mosqu. ἔ μέντοι
 εἶναι ἀληθεῖς· vt fab. 42, 3.
 At h. l. dā cohaeret cum ἔ.

6. Hic Infinitivus in Cod.
 Mosqu. translatus post nomen
 ἀνδρα extat. Plin. H. N. 11,
 37. *Altiorem enim, et Cip-
 rium etiam in Latina historia,
 fabulosos reor.*

7. Cod. Mosqu. συνέθεσαν
 ποιηταί.

8. Ita iam nuper rescripti-
 mus e Cod. Oxon. 1., Arund,
 et Tol.: ab quorum Codicum
 scriptura nec Cod. Mosqu. scri-
 ptura discrepat: reliqui libri
 omnes habent ὑβρίζουσιν. At
 Coniunctiones ἵνα, et ἵνα μὴ,
 quum praecedat Imperf., vel
 Perf., atque adeo Aor. 2., se-
 quitur Imperf. Optat., quo
 exprimatur Imperf. Coni. Lat.
 vid. Xen. Cyrop. 4, 2. 1. Ari-
 stoph. Plat. 91. 722. Sed
 quum praecedat Praesens, se-
 quitur eandem Coniunctiones
 Praesens Coni., quod respon-
 deat eidem Tempori Latino-
 rum. Vnde ap. Xen. Cyrop.
 8, 3. 9. pro διαπράττοιμεν e
 Cod. Bud. et Altorp. rescribi,

sine vlla controuersia, debet
 διαπράττωμεν.

9. Ald. Bas. Ἀκταῖος. Cod.
 Mosqu. ἦν ἀνὴρ. Mox Cod.
 Arund. Tol. Oxon. 1. Ἀρκὰς
 Φιλοκ. — ἔτρεφεν αἰὶ κύνας
 θηρευτικάς πολλὰς — ἐν τοῖς
 ὄρ., τῶν δὲ αὐτῆ πραγμάτων
 ἡμέλει. Cod. Mosqu. ἀρκὰς —
 κύνας πολλὰς — τῆ δὲ αὐτῆ
 πράματος. Etiam Eudocia,
 quae hac Fabulae particula,
 inde a verbis Ἀκταίων ἀν-
 θρωπος vsque ad verba κυνῶν
 κατεβρώθης f. 6., Violarium
 suum p. 19. f. auxit, πολλὰς
 legit, quum tamen Palaepha-
 tus loquatur omnino de cani-
 bus, non habita sexus ratio-
 ne. Ald. Bas. et Eudoc. τῆ
 δ' ἀγαθῆ πράματος. Etiam
 in caeteris libris editis est τῆ
 δὲ ἀγαθῆ πράματος. At
 quum τὸ ἀγαθὸν πράγμα
 non possit significare rem fa-
 miliarem; quum paulo post
 f. 5. sequatur τῷ δὲ Ἀκταίωνι
 ἀμελῶντι τῶν οικείων, quibus
 verbis repetuntur quodam-
 modo ea, quae hic a Mythico
 dicta sunt; quum denique
 πράγματα eleganter ponan-
 tur de χρήμασι restituimus
 Palaephato, auctoritate Codi-
 cum supra commemorato-
 rum, verba τῶν δὲ αὐτῆ πραγ-
 μάτων.

γος. Οὗτος ἔτρεφε κύνας πολλὰς, καὶ ἐθήρευεν ἐν τοῖς ὄρεσι· τῶν δὲ αὐτῆ πραγματῶν ἡμέλει. Οἱ γὰρ ¹⁰ 5 τότε ἄνθρωποι αὐτεργοὶ πάντες ἦσαν· οἰκέτας δὲ εἶχον ἕδ' ὅλως ¹¹, ἀλλ' αὐτοὶ ἐγεώργην ¹². καὶ ὅτος ἦν πλεσιώτατος ¹³, ὃς ἐγεώργει, καὶ ἐργασικώτατος ¹⁴ ὑπῆρχε. Τῷ δὲ ¹⁵ Ἀκταίῳ ἀμελῶντι τῶν οἰκείων, μᾶλλον δὲ κυνηγετῶντι ¹⁶, διεφθάρη ¹⁷ ὁ βίος. Ὅτε 6 δὲ ἐκέτι εἶχεν ἕδεν, ἔλεγον αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι, Δεῖλ' Ἀκταίων, ὃς ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθης ¹⁸! Ἐπέπερ καὶ νῦν πορνοβόσκων δυσυχῇ ¹⁹ εἰώθασι λέ- 7 γεν,

μάτων. Iam Phasianinus, et Velareus, viderunt, requiri verba, quibus *res familiaris* declararetur. vnde Phasianinus quidem duplicem vnus formulae interpretationem posuit, *bonarum rerum atque facultatis suae negligens prorsus*: sed Velareus vertit, *at rem domesticam omnino habebat neglectui*. Etiam Latini formulis *suum negotium gerere*, et *negotium gerere*, vtuntur de iis, qui rem familiarem administrant. vid. Cic. Lael. 23. et Catil. 2, 10. Sed Lat. *negotium* respondere-Gr. *πράγματα*, vel formula *negotium facere*, h. e. *πράγματα παρέχειν*, docere quemque potest. Caeterum nihil refert, Ἀρκάδιος legatur, an Ἀρκάς, quum vtraque huius nominis forma fuerit in vsu. v. Stephanus Byz. v. Ἀρκάς.

10. Cod. Mosqu. οἱ δέ.

11. Eudoc. δ' εἶχον. Cod. Mosqu. οἰκέτας δὲ ἐκ εἶχον.

12. Cod. Oxon. 1, Arund. Tol. αὐτοῖς ἐγεώργην· Cod.

Mosqu. ἀλλὰ αὐτοῖς ἐγεώργην· et deinceps Oxon. 1. Arund. πλεσιός, ἕως αὐτὸς ἐγεώργει. non bene. Cod. Mosqu. melius, ὃς αὐτὸς ἐγεώργει.

13. Bas. πλεσιώτατος. male.

14. Cod. Mosqu. ἐργατικώτατος.

15. Cod. Mosqu. τῷ ἔν. Eudoc. τῷ δ'.

16. Cod. Mosqu. κυνηγεῶντι. non male.

17. Cod. Tol. ἐφθάρη. Galeus e Cod. Arund. nil enotauit. At alteram lectionem confirmat vsus loquendi Palaephathi. vid. fab. 23, 2. f. 24, 2.

18. Cod. Oxon. 1. Arund. Tol. ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι, δειλῶς Ἀκταίων ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθη. non male. In Cod. Mosqu. verba αὐτῷ οἱ desunt.

19. Ita, praeunte Tollio, legendum censemus, reiecta vulgari lectione *δυσυχῆσειν*. In eo tamen a laudato viro discessionem facimus, quod Genitium *πορνοβόσκων*, quem

γεν, ὅτι ὑπὸ τῶν πορνῶν κατεβρώθη. Τοῦτον 20 δ
τι καὶ τὰ περὶ τὸν Ἀλκταίωνα γέγονεν.

ΚΕΦ. Δ

quem constans fere lectio refert, mutandum duxerit in Accusativum πορνοβόσκον. *Dresigius*. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. habent δυσυχῆσεις, non δυσυχῆσεν· et pro πορνοβόσκων in Ald. Bas. est, mutato Accentu, πορνοβόσκων. Cod. Mosqu. κατεβρώθη· ὡς αὖ καὶ νῦν, εἰς τὴν πορνοβόσκων ἀτυχῆσθαι, λέγειν εἰῶθαι, ὑπὸ τῶν π. bene: dummodo sic origo vulgatae lectionis posset satis demonstrari. Coniecturae autem Tollii ac Bruneri haec sunt. Et Tollius quidem locum ita restituendum censebat: ἐπεὶ καὶ νῦν πορνοβόσκον δυσυχῆ εἰῶθαι λέγειν, ὅτι ὑπὸ τῶν πορνῶν κατεβρώθη. Brunero autem legendum videbatur non vno modo: vel πορνοβόσκον δυσυχῆσεν· vel πορνοβόσκων δυσυχῆσεις· vel πορνοβόσκων δυσυχῆσεις, εἰῶθαι λέγειν, ὅτι ὑπὸ τῶν π. κατεβρώθη· vel πορνοβόσκων δυσυχῆσει, ὅτι ὑ τ. π. κατεβρώθη. Casaubonus Casaubonn. p. 14. soni. καὶ νῦν εἰς πορνοβόσκον δυσυχῆσει· et Matthaeo V. C. scriptura δυστυχῆσεις videbatur existere potuisse ex δυστυχῆ τινος. Sed ab Codd. Oxonn. Arund. Tol. aberant verba ἐπεὶ καὶ — κατεβρώθη· quae tamen ab-

esse vetant ea, quae mox dicuntur ab Mythico, τοῖς τοῖς — καὶ — γέγονεν. Caeterum nos quoque cum Dresigio edidimus πορνοβόσκων δυσυχῆ. Nam librarii facile scribere potuerunt, ob sequens verbum εἰῶθαι, δυσυχῆσεις pro δυσυχῆ· et vt πορνοβόσκων δυσυχῆ dictum est eleganter pro πορνοβόσκον δυσυχῆ, ita πορνοβόσκων δυσυχῆ εἰῶθαι λέγειν est de lenone inope dicere solent, vel dicere solent, lenonem inopem etc.: fere vt fab. 10, 1. Λυγρέα λέγουν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν εἰῶρα· fab. 12, 1. καὶ γὰρ ἐκείνον φασιν, ὅτι ἀτρωτος ἦν· et fab. 25, 1. Γηρύονη φασιν, ὅτι τριπέφalos ἐγένετο, aliisque in locis: quum tamen fab. 4. legatur περὶ τῶν Διομήδεος ἵππων φασιν, ὅτι ἀνδρώπας κατήσθιον. V. Proclus in Palaephata. 4, 4. Sed debet illa ratio loquendi scilicet ita explicari, vt verba πορνοβόσκων δυσυχῆ relata dicantur ad verba εἰῶθαι λέγειν, quum proprie referri, mutato Casu, debuissent ad verba ὅτι ὑπὸ τ. π. κατεβρ., vt fab. 10, 1. 11, 1. 12, 1. Xen. Cyrop. 7, 3. 1. τὴν δὲ γυναικα λέγουν, ὡς ἀδελφὰ χαμαὶ κενόσμηνα, οἷς εἶχε τὸν ἄνδρα. Velareus sententiam loci eleganter expressit.

Siqui-

Κ Ε Φ. Δ'

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ ΙΠΠΩΝ
ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ *

Περὶ τῶν Διομήδους ἵππων φασὶν, ὅτι ἀνθρώπους ¹ κατήσθιον. Τῆτο δὲ γελοῖον. Τὸ γὰρ ζῶον τῆτο κριθῆ καὶ χόρτῳ ἤδεται μᾶλλον ², ἢ κρέασιν ἀνθρωπί-
 C 2 νοις.

Siquidem et iam si quis scortis facultates suas decoxisset, consueverunt dicere, illum a scortis deuoratum esse.

20. Cod. Mosqu. τοιῦτον καὶ τὸ περὶ Ἀκταίωνα ἐγένετο. Codd. Oxonn. Arund. Tol. τοιῦτον δὴ τι καὶ τὸ πατὰ τὸν Ἀκταίωνα γέγ. recte, opinor. Certe oratio requirere videtur copulam: et verba δὴ τι facilius omitti a librariis, quam addi, potuerunt. Recipere igitur ea in ordinem nobis iam nuper visum est. Ab Ald. Basf. Tol. Brun. Pat. Gal. absunt, abestque non male Articulus τὸ: sed in marg. Pat. tamen extat τὸ περὶ τὸν Ἀκταίωνα.

* Basf. Διομήδους. mendose. Ab Cod. Gallico aberat hoc Caput: et in Cod. Oxon. 1. desiderabatur vocabulum ἀνθρώποφάγων. per se non male: ut in Cod. Mosqu., in quo haec Fabula est Fabula septima, legitur, περὶ τῶν Διομήδους ἵππων. Sed appellantur equi *Diomedis* etiam ab Apollodoro, et Heraclito, ἀνθρώποφάγοι, quorum ille fa-

bulam eorum habet biblioth. 2. p. 119. Fab., hic fab. 31.: de qua ipsa legi possunt, praeter plures alios, Diod. Sic. 4. p. 223. To. 1. Rhodom.: Hyginus fab. 30., etiam Tzetzes Chill. 2, 36. 299. ff.: Liban. p. 321. C To. 1. Morel.: Theon Progymn. 6. p. 92. v. Gronou. Obseruatt. 4. 24. De Diomede ipso adiri potest Eudocia p. 115. ff., quae p. 117. etiam huius fabulae explicationem ex hoc Palaephati opusculo petiit.

1. Ald. ἀνῆς et f. 2. ἀνων. Sed in Cod. Oxon. 1. et Mosqu. hic locus ita legebatur, φασὶν, ὅτι ἀνδροφάγοι ἦσαν οἱ τῷ Δ. ἵπποι. γελοῖως. Quae quidem lectionis varietas docet satis, verba περὶ τῶν Διομήδους ἵππων esse Indicem Capituli: sed verba οἱ τῷ Διομήδους ἵπποι non minus, quam Indicem Capituli alterum περὶ τῶν ἀνθρωποφ. ἵππων Δ., esse ab Grammaticis additum. Vid. quae supra ad fab. 1. et 2. diximus.

2. Cod. Mosqu. μᾶλλον χόρτῳ καὶ κριθῇ ἤδεται.

2 νοις. Ἡ δὲ ἀλήθεια ἦδε³. Τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων
 ὄντων αὐτεργῶν⁴, καὶ τροφὴν καὶ περισίαν⁵ πλεί-
 σην κακτημένων, ἅτε τὴν γῆν ἐργαζομένων· ἵπποτρο-
 φεῖν ἔτος ἐπελάβετο, καὶ μέχρι τέττε ἵπποις ἦδετο,
 ἕως ἢ τὰ αὐτῆ ἀπώλεσε⁶, καὶ πάντα πωλῶν κατ-
 3 ηνάλωσεν εἰς τὴν τῶν ἵππων τροφὴν. Οἱ ἔν Φίλοι⁷
 τὰς ἵππους ἀνδροφάγας ὠνόμασαν. Οὐ γνομένους⁸,
 προήχθη ὁ μῦθος.

Κ Ε Φ. Ε'

Π Ε Ρ Ι Ω Ρ Ι Ω Ν Ο Σ *

Διός,

3. Cod. Mosqu. τὸ δ' ἀλη-
 θές ἔχει ὥδε.

4. Cod. Mosqu. ἀνθρώπων
 τῶν αὐτεργῶν. male.

5. Cod. Tol. καὶ περισίαν
 ἔτω πτωμένων, τέττεσι τῇ
 αὐτεργίᾳ, ἅτε τ. γ. ε. non
 bene. Cod. Mosqu. καὶ τὴν
 περισίαν τῆ βίᾳ ἔτως πτω-
 μένων, ἅτε ὀλίγων τὴν γῆν
 ἐργ. Paulo post in Cod. Oxon.
 i. erat, ἵπποτροφεῖν ἔτος ἐ-
 θέλησα· quod manum cor-
 rectoris puto redolere. nam
 ἐπιλαμβάνεσθαι dicuntur e-
 leganter omnino ii, qui ag-
 grediuntur et instituunt ali-
 quid facere. Ald. Bas. Tol.
 Brun. Pat. Gal. ἵπποτροφεῖν
 τε ἐπελάβετο. At ἔτος haud
 dubie verum est, quod nos
 cum Dresigio e Cod. Oxon. i.
 recepimus in ordinem. Eu-
 doc. pro eo habet, post ver-
 bum ἐπελάβετο, nomen ὁ
 Διομήδης· et in Cod. Mosqu.

simpliciter legitur ἵπποτρο-
 ἐπελάβετο.

6. Cod. Mosqu. ἦδετο, μέ-
 χρις ἂν τὰ αὐτῆ ἀπώλεσε —
 κατανάλωσεν εἰς τὴν τροφὴν
 τῶν ἵππων.

7. Eudoc. οἱ δὲ Φίλοι αὐ-
 τῆ διὰ τέτο τὰς αὐτῆ ἵππους
 ἀνθρωποφάγας ὠνόμασαν,
 omisissis verbis reliquis. Cod.
 Mosqu. οἱ Φίλοι ἐν ἀνδροφά-
 γας τὰς ἵππους ὠνόμασαν, ὡν
 γενομένων προήχθη ὁμοίως·
 leg. προήχθη ὁ μῦθος.

8. Cod. Oxon. i. ὡν γενο-
 μένων, vt Cod. Mosqu. bene.

* Aberat hoc Caput ab
 Codd. Oxonn. Arund. Gal.
 Tol. Mosqu. : sed est in Vio-
 lario Eudociae p. 441. Et
 Galeo quidem illud ex Eu-
 phorionis opere ipso, aut e-
 scholiis Homeri minoribus,
 quorum auctor, vt alias fa-
 bulas ex aliis mythographis
 [vid. ad Odyss. 6, 16. 223. 225
 π, 471.

Διὸς Ποσειδῶνος, καὶ Ἑρμῆ, παῖς. Τριεύς, ὃ ἰ
 Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκυονης, μιᾷς τῶν Ἀτλαν-
 τος θυγατέρων, ὥκει μὲν ἐν Τανάγρα τῆς Βοιω-
 τίας. Φιλοξενώτατος δὲ ὧν ² ὑπεδέξατό ποτε τὸς
 C 3 θεῶς.

π', 471. ρ', 207. σ', 84.], in
 his ex Euphorione [vid. ad
 Il. ζ', 295. ν', 21. ω', 602.],
 petiit, ita ad Il. σ', 486. hanc
 ipsam Fabulam ex eodem Eu-
 phorione attulit, quae tamen
 ab schol. Homeri Leidenfi
 Pherecydi tribui videtur: v.
 Valquenar. differt. de Cod.
 Hom. Leid. p. 117.: huc trans-
 latum videbatur, praesertim
 quum desideraretur interpre-
 tatio et explicatio fabulae,
 quam caeterae omnes habe-
 rent comitem. Brunerus qui-
 dem eam suspicabatur inter-
 cidisse. At Palaephatus raro
 [vid. fab. 7. et 31.] solet ipsas
 Fabulas tam multis verbis
 persequi, vt vel propterea
 Galei ratio valere debere vi-
 deatur. v. Valquenarii differt.
 de Byrsa p. 8. Caeterum de
 Orionis Fabula legi possunt
 Ouidius Fast. 5, 495.—543.:
 Hyginus fab. 195., et Astron.
 poët. 2, 26. et 34.: Nonnus
 Dionysf. 13. p. 356. Hanou.:
 Eratosthen. Κατασπ. 7. et
 32.: Eustath. ad Il. σ' p. 1156.
 et ad Odyf. ε' p. 1535. Rom.:
 Tzetzes ad Lycophronis
 Cassandr. 328. p. 60. Steph.,
 cuius verba descripsit Phauo-
 rinus v. Ὠρίων, et alii. At-
 tingitur a Strabone lib. 9. p.
 620. Almel. Conf. omnino

Leopardus Emendatt. 13, 22.,
 qui ibi de fabula Orionis ita
 quaeiuit, vt etiam huius Ca-
 pitis locos prae scriptos
 correxerit. Caeterum de ori-
 gine huius fabulae, aliarum-
 que, quaeiuit Henr. Hulsius,
 post Opus, quod inscribitur
 Melchisedecus, p. 305. ff. [L.
 B. a. 1706. 8.], et nuper Henr.
 Aug. Zeibichius, qui pecu-
 liari libello ortus Isaaci in fa-
 bula Orionis vestigia ostende-
 re conatus est, edito Gerae
 a. 1776. 4.: sed paulo copio-
 sius eandem fabulam explica-
 vit lingua Francogallica Fur-
 montius, in Commentariis
 Acad. Paris. reg. To. 14. p.
 16.—41. Paris.

1. Ald. Τανάγρα. Schol.
 Hom. Τανάγρα qui etiam
 Τριεύς ὁ Ποσειδῶνος legit, vt
 Eudocia. recte. Et nos nu-
 per ita edidimus. nam libri
 editi omnes Articulo carent:
 qui vt adderetur, non omni-
 no necesse esse, nos neuti-
 quam fugebat.

2. Hoc Participium, quod
 in libris editis omnibus ab-
 est, recepimus e scholiasta
 Homeri, et Eudocia, legibus
 linguae iubentibus, et prae-
 eunte Leopardo Emendatt.
 13, 22. Sic f. 2. est ὁ δὲ ἄ-
 τεκνος ὧν —. Nam Participium

- 2 θεός 3. Ζεὺς δὲ, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἑρμῆς 4, ἐπι-
 ξενωθέντες αὐτῶ, καὶ τὴν Φιλοφροσύνην ἀποδεξάμε-
 νοι, παρήνεσαν αὐτεῖν, ὅ, τι αὖν βέλοιστο. Ὁ δὲ ἄτεκνος
 3 ὦν ἠτήσατο παῖδα. Λαβόντας δὲ 6 οἱ θεοὶ τὴν τῷ ἱε-
 ρεργηθέντος αὐτοῖς 7 βοῆς βύρσαν, ἀπὸ σπέρμηναν εἰς
 αὐτήν· καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν, καὶ μετὰ δέκα
 4 μῆνας ἀνελεῖσθαι· ὦν διελθόντων, ἐγένετο ὁ Οὐρίων 8,
 ὅπως ὀνομασθεὶς διὰ τὸ ὑρῆσαι ὥσπερ 9 τὸς θεός·
 ἔπειτα

pium verbi substantiui Adiecti-
 vis adiungitur fere tum, quum
 iis caussa significatur: vid.
 Aristoph. Plut. 11. 25. 186.
 211. 591. 901. 949.: ita vt
 φιλοξενώτατος ὦν sit, quia
maxime hospitalis erat: sed
 a librariis est innumeris in
 locis praetermissum: vt ap.
 Aristoph. Plut. 1067. in Cod.
 Doruil. perperam legitur γέ-
 ρων ἀνὴρ pro γέρον ἀνὴρ ὦν,
 neque rectius ap. Xen. Cyrop.
 5, 3. 12. in Cod. Altorp. scri-
 ptum est Φλιον pro Φλιον ὦν.
 Conf. ad Aeschin. Socr. 2,
 14. 10.

3. Schol. Hom. ποτε καὶ
 θεός.

4. Tzetzes d. l., omisso
 Mercurio, *Apollinem* nomi-
 nat. At leuitas talis hominis
 non debet tot scriptorum ve-
 terum grauitati praeferri.

5. Sic Tollius malebat le-
 gi pro ὑποδεξάμενοι, quod
 habent libri Palaephathi editi
 omnes, probante Brunero:
 qui praeterea Articulum τὴν,
 qui ab iisdem libris abest, ad-
 di volebat ante Φιλοφροσύ-
 νην. Vtraque emendatio hau-

sta est e scholiasta Homeri,
 ita, vt non dubitarimus has
 lectiones recipere, praefer-
 tim quum videremus, eas
 esse ingenio linguae plane
 accommodatas. Ἀποδεξάμε-
 νοι etiam Leopardus d. l. le-
 git.

6. Schol. Homeri: λαβόν-
 τας ἔν. non male.

7. Pron. αὐτοῖς omittit
 Leopardus d. l.

8. Eudoc. Ὀρίων. male.

9. Sic Ald. Bas. Tol. Brun.
 Pat. Gal., Eudoc., et schol.
 Homeri, legunt: e quo Tol-
 lius fecit ὡς σπέρμα, et diu
 ante eum Leopardus d. l.,
 qui se ea in re ait ducem se-
 quutum esse, et ipsum fabu-
 lae auctorem, qui ante vsus
 esset verbo ἀπὸ σπέρμηναν,
 et interpretem eius Latinum,
 qui vertisset *ut semen*: sed
 quis ille sit, fateor me igno-
 rare. Nam Phasianinus qui-
 dem vertit, *sic primum qui-
 dem denominatus eo, quia dii
 tali passo urinam intra co-
 rium illud infuderant*: sed
 Velareus, *sic nominatus, quod
 deorum urina fuerit genitus*.

At

ἔπειτα, κατ' εὐφημισμὸν, Ὠρίων¹⁰. Συγκυνηγῶν δὲ 5
ἔως Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι· ὀργι-
σθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς
αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀσράγαλον, ἀπέκτενε¹¹.
Ζεὺς δὲ συμπαθήσας κατηξέωσεν¹² αὐτόν.

C 4

ΚΕΦ. ΣΤ'

At quia tamen Leopardus eundem interpretem reprehendit, quod Partic. ὑποδείξάμενοι, vel ἀποδείξάμενοι, explicauerit cum admisisse, quae verba Phasianini sunt: fieri potest, ut usus fuerit exemplo Verfionis viri Latinae ab nostris exemplis diuerso. Brunerus autem coni. πως σπέρμα. Lectio τὸ σπέρμα, quam Dresigius recepit, et probauit Zeibichius d. I. p. 5., videtur auctorem habere ipsum Galeum. nam in margine exempli eius legitur διὰ τὸ εἶησαι τὸ σπέρμα, non edito Codicis vllius nomine. Nobis vero visum est lectionem omnium librorum veterum postliminio redire iubere: cuius rei causas attulimus in libello quarto super locis nonnullis Palaephati f. 5. Certe etiam ap. Tzetzen ad Lycophr. p. 60. pro ἀπασπέρμηναν εἰς αὐτὴν f. 3. est οἱ τρεῖς τῇ τῷ σφαγέντος βοὸς βύρση ἐνέρησαν. Itaque εἶησαι hoc loco idem esse intellegitur, quod ἀποσπερμῆναι· sed auctor Fabulae isto potissimum verbo usus est, ut origo nominis Οὐρίων pate- ret.

10. Etymol. M.: Ὠρίων

κατὰ τὴν τροπὴν τῆς εἰς ὦ· ἀπὸ τῶν ἑρίων· ἔστιν ἀπὸ ἰσορίας· ὡπὸ τῆς ἐρησας τὰς θεὰς ἐν τῇ βύρσῃ, καὶ γενέσθαι αὐτόν. add. Eustath. ad Il. σ' p. 1156. Rom. Ouid. Fast. 5, 535. f. Hunc Hyrieus, quia sic genitus, vocat Vriona: Perdidit antiquum littera prima sonum.

11. Theon ad Arat. p. 80. Oxon. ὁ Ὠρίων, ὃς κυνηγετῶν περὶ Χῖον, τὴν Ἀρταμιν ἐθάσατο, καὶ τῶν πέτρων αὐτῆς ἐλάβετο· ἡ δὲ θυμωθεῖσα παραυτὰ σκορπίον ἐκ τῆς γῆς ἀνέδωκεν, ὃς ἐπλήγη ὁ Ὠρίων· καὶ νῦν ἐν, ὡς διὰ φόβον, ἀνατέλλοντος Σκορπίου, ὁ Ὠρίων δύνει. add. idem p. 43. Eratosthen. Κατα-σερ. c. 7. [τῶτον [τὸν Σκορπίον], Φασίν, ἐποίησεν Ἀρτεμις ἀναδοθῆναι τῆς Κολώνης τῆς Χίε νήσου, καὶ τὸν Ὠρίωνα πλήξαι, καὶ ἔως ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ ἐν κυνηγεσίᾳ ἀπόσμως αὐτὴν ἐβιάσατο. Vid. idem ibid. c. 32.: Nicander Theriaca. v. 13. ff.: Orpheus de lapidd. n. 13.: Libanius orat. 32. p. 662. D To. 2.: Caesar Germanicus Arat. v. 633. ff.: Nonnus Dionysf. 4. p. 132. Hanou.: Q. Serenus Samon. de medic.

p. 28.

Κ Ε Φ. ΣΤ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ *

Λέγε-

p. 28. f. et ibi Keuchenius p. 265.: schol. Hom. ad Odyf. ε, 121.: schol. Eurip. ad Hecub. p. 111. f. Baf. Alii Oriona tradunt sagittis confixum esse a Diana: v. Horat. 3. Od. 4, 71. f.: alii interiisse aliter. v. interpp. Hygini p. 325. f. et p. 486. Stau.: Mosacus ad Plut. de flumm. p. 220. f., et Heinius ad Apollod. p. 53. To. 1.

12. Schol. Homeri habet κατησέρισεν quod verbum sic legitur etiam apud Apollodorum biblioth. 3. p. 205. Fab. et ap. schol. Nicandri ad Therr. 15. Nam hae verborum formae saepe inter se permutatae sunt, et a librariis, et ab ipsis scriptoribus, velut ξένυν et ξενίξεν, ταρταρύν et ταρταρίξεν, aliaeque. Et in iisdem Homeri scholiis post verba κατησέρισεν αὐτὸν leguntur addita haec, Διὸ τῷ Σκαρπίει ἀνατέλλοντος, Ὡρίων δύνει quorum vestigia etiam in Theonis ad Phaenomena Arati scholiis, ante laudatis, comparent.

* In Cod. Mosqn. hoc Caput est Caput tertium, ita, vt in titulo eius, et Artic. τῶν, et nomen Γιγάντων, desit: quo ipso Capite Eudocia quo-

que locupletavit suum Violarium p. 98., idque inscripsit, Περὶ τῶν Γιγάντων τῶν σκαρπέντων καὶ Φυέντων αὐθήμερον. Videri de hac Spartorum Fabula possunt Apollodorus bibl. 3. p. 169. Fab.: Heraclitus fab. 19.: Ovidius Metam. 3. init.: Hyginus fab. 178.: Lactant. Plac. narratt. fabb. 3, 1.: Pausanias, 9, 5. et 10.: Synes. Dion. p. 35. Turn.: Nonnus Dionysii. 4. p. 132. f. Hanou.: Agatharch. ap. Phot. Cod. 250. p. 720. Hoefsch.: Lucian. Pseudops. p. 328. To. 2. Graeu.: Conon narrat. 37. ap. Phot. bibl. Cod. 186. p. 229. Hoefsch.: scholiastes Eurip. ad Phoenn. 5. 7. 684. 1024.: schol. Hom. ad Il. β', 494.: schol. Apol. Rhod. ad 3, 1. 1178. 1185.: cuius verba in Violarium suum transtulit Eudocia p. 248. f.: et Tzetzes ad Lycophronis Cassandr. p. 156. Oporin. p. 180. f. Steph., a quo hoc ipsum libelli Palaephatei Caput laudatur. E recentioribus epistolam copiosam de Spartis ad Marqu. Gudium scripsit Ioh. Ioensenius, quae inserta extat Graevii syntagmati variarum disertatt. rariorum, Ultrai. a. 1702. 4. emissio, p. 205.—221.

Λέγεται¹, ὡς ὁ Κάδμος ἀποκτείνας τὸν ἐν Δίρῃ² ἰδράκοντα, καὶ τὰς ὀδόντας ἐκλεξάμενος³, ἔσπει-
 ρεν ἐν τῇ ἰδίᾳ γῇ⁴. ἔπειτα ἐξεφύησαν ἄνδρες τε καὶ
 C 5 ὄπλα.

1. Cod. Palat. λελέγεται, ὡς ὁ Κάδμος ὄφιν ἀποκτείνας. Etiam in Cod. Gal. et Mosqu. pro ὡς Φασιν, quae verba editt. omnes habent post ὁ Κάδμος, erat ὄφιν. recte: sed tum deleri oportet vocabulum ἰδράκοντα, ut certe in Cod. Mosqu. verba τὸν ἐν — ἰδράκοντα absunt. At facilius intellegi potest, quomodo e verbis ὡς Φασιν natum sit ὄφιν, quam quomodo e vocabulo ὄφιν extiterint verba ὡς Φασιν. Nam fieri potest, ut quis verba ὡς Φασιν sensu commodo carere putarit, ob praecedens verbum λέγεται, atque adeo ea in ὄφιν mutarit. Et videntur sane aliena esse; quae quomodo huc venire potuerint, ostendimus in libello primo super nonnullis locis Palaephathi f. 4.; etiam Brunero assentiente: nisi quis iis sic integritatem asserere malit, ut dicantur referri ad verba ὁ Κάδμος, sed verbum λέγεται ad ipsam fabulam pertineat: quae tamen ratio nobis paulo durior videbatur. Vnde iam nuper edidimus, Λέγεται, ὡς ὁ Κάδμος ἀποκτείνας, sublati verbis ὡς Φασιν et nos recte ita edidisse, etiam ex eo intellegi potest, quod ap. Eudociam p. 98. legitur, Ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας λέγε-

ται, ὅτι Κάδμος, ἀποκτείνας τὸν — ἰδράκοντα. Cod. Arund. Tol. Λόγος τις ἀρχαῖος λέγεται, ὡς ὁ Κάδμος κ. τ. λ. non male: sed repugnante tamen Palaephathi ratione narrandi. Cod. Mosqu. Λόγος τις ἀρχαῖος λέγει.

2. Ita non dubitauimus rescribere pro Λέρνῃ, quod extat in libris editis omnibus non minus, quam in scriptis, etiam in Violario Eudociae. At non raro libri veteres omnes exhibent lectiones vitiosas: cuius rei insignia exempla habentur infra fab. 32, 5. 6. 10.: et nos istius emendationis causas idoneas attulisse speramus in libello super Fabulis Palaephathi primo f. 4. Addi potest Eustath. ad Dion. Perieg. 391. ἐπεὶ καὶ Κάδμος τὸν Ἀρεὸς ἀνείλε ποτὲ ἐν Θήβαις ἰδράκοντα, τὸν τῆς Δίρκης Φύλακα.

3. Cod. Mosqu. ἐκλεξαὶ τὰς ὀδόντας. Hellanicus ap. schol. Apol. Rhod. ad 3, 1185. scripsit, Ὅτι Κάδμος ἐξελὼν τὰ ὄφεις τὰς ὀδόντας ἔσπειρεν.

4. Eudoc. εἰς τὴν ἰδίαν γῆν.

5. Cod. Mosqu. ἐξεφύσαν. bene. Eudoc. καὶ ἀνεδόθησαν ἔνοπλοι ἄνδρες· ἐξεφύησαν δὲ ἀπὸ μηρῶν ἕως ἄνω· καὶ ἕτως ἰσάμενοι ἐπολέμασθον ἀλλήλοις καὶ τοῖς ἄλλοις.

ὄπλα 6. Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν 7 ἀληθές, εἰς αὐτῶν ἀνδρῶν
 ὅσων ἔσπειρεν ἄλλο τι, ἢ ὀδόντας δρακόντων 8. Τὸ δὲ
 ἀληθές ἔτι εἶχει 9. Κάδμος, τῷ γένει ἀνὴρ Φοίνιξ 10,
 ἀφίκετο εἰς Θήβας, πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φοίνικα 11 ἀμιλ-
 ληθη-

6. In Cod. Arund. Tol. pro ἀνδρες τε καὶ ὄπλα lege-
 batur ἄνδρες ὀπλίται· quam
 lectionem ortam esse e glos-
 semate, nemo non videt.
 Nam in verbis ἀνδρες τε καὶ
 ὄπλα est figura illa notissima,
 quam Grammaticorum vul-
 gus vocat ἐν δια δυεῖν, vt ap.
 Xen. Cyrop. 6, 1. 28. Ab
 Apollodoro 3. p. 169. vocan-
 tur ἄνδρες ἐνοπλοι, etiam ab
 Heraclito fab. 19. et ab Hel-
 lanico ap. schol. Apol. Rhod.
 ad 3, 1178., ab Tzetzā item
 ad Lycophronem d. l. et
 ab scholiasta Euripidis ad
 Phoen. 1024., qui tamen
 eosdem ad v. 684. appellat
 ὀπλοφόρους ἄνδρας· vt Phere-
 cydes ap. schol. Apol. Rhod.
 ad 3, 1178. ἄνδρας ὀπλισμέ-
 νους· Agatharchides ap. Phot.
 bibl. Cod. 250. p. 720. Hoesch.
 ὀπλίτας· Lactant. Plac. nar-
 ratt. fabb. 3, 1. armatos, et
 Censorinus D. N. c. 4. extr.
 armatos partus. Conf. Ovi-
 dius herr. 6, 33. ff. Caeterum
 ex eodem fonte manasse puta-
 ri debet ὀφείων, quod in Cod.
 Tol. extabat pro δρακόντων.

7. Cod. Mosqu. τῶτο ἦν.

8. Cod. Mosqu. εἰς ἀν-
 δρώπων ἄλλο τι ἔσπειρεν, ἢ
 ὀδόντας ἀνδρώπων (sic)· καὶ
 εἰ μὴ ἐν ἄλλῃ γῇ ἐφύετο.

9. Apud Eudoc. pro τὸ δὲ
 — εἶχει est, ἢ δὲ ἰσορία ἔτω
 διαλυβάνει. Cod. Mosqu.
 Ἀληθές ἔν ἐστι τῶτο.

10. Haec erat lectio Cod.
 Rauii, a qua non multum
 discrepat lectio Cod. Mosqu.
 Κάδμος ἀνὴρ τὸ γένος Φοίνιξ
 ἀφίκετο. Cod. Tol. ἀνὴρ τῷ
 γένει Φοίνιξ· vt fab. 11, 2.
 ἀνὴρ Θετταλὸς τῷ γένει. Ald.
 Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. τὸ
 γένος ἦν Φοίνιξ. ἀφίκετο·
 vt fab. 8, 5. ἀνὴρ Κέφαλος
 ὀνόματι, τὸ γένος Ἀθηναῖος.
 Hinc Tollius volebat legi, τὸ
 γένος ὦν Φοίνιξ, non omnino
 improbante Brunero: qui ta-
 men lectionem Cod. Rauii
 recte ait commodiorem esse.
 Heumanus Parergg. Critt.
 p. 109. iubebat rescribi Κάδ-
 μος, τὸ γένος Φοίνιξ, ἀφι-
 κέτο. bene. At potest scri-
 ptura libri Aldini immutata
 relinqui, dummodo legatur,
 Κάδμος τὸ γένος ἦν Φοίνιξ·
 ἀφίκετο δὲ εἰς Θήβας· vt
 certe Eudocia legit.

11. Cod. Mosqu. Φοίνικος·
 male. Alii Phoenicem, non
 Agenorem, tradunt fuisse
 Cadmi patrem. v. schol. A-
 pol. Rhod. ad 3, 1185.: qui
 Pherecyden ait auctorem es-
 se, Agenorem fuisse patrem
 Cadmi et Phoenicis: quorum
 hunc

ληθησόμενος ¹² περὶ τῆς βασιλείας, ἔχων ἀδελφὰ τε
πολλὰ, ὅσα βασιλεὺς, ἀδελφὰ δὲ καὶ ¹³ ὀδόντας ἐλεφάν-
των.

hunc pepererit Damno, Beli
filia, illum Argiope, Nili flu-
vii filia. Pro Phoenice alii
nominant Cilicem. v. schol.
Aeschyl. ad septem c. Theb.
p. 94. Steph.

12. Ald. ἀμιλληθησόμενος.
Cod. Tol. μελιξόμενος. male.
Librarius scilicet videtur scri-
bere debuisset ἀμιλλησόμενος.
nam syllaba α̃ potuit facile,
ob postremam praecedentis
vocabuli syllabam, negligi.
Quam quidem in suspensionem
adducti sumus nuper, quum
incidissemus in locum Stra-
bonis 17. p. 796. Casaub. εἰς
α̃ς παρῆι διαμιλλησόμενος
τοῖς ἀνταγωνισαῖς. Et sane
in Mosqu. Codice diserte scri-
ptum ἀμιλλησόμενος inueni-
mus. Sed ἀμιλληθησόμενος
haud dubie verum est. v. ad
Plat. Apol. 17, 16. Cohaeret
autem hoc Partic. cum ver-
bis πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φοίνι-
κα. nam verbum ἀμιλλασθαι
etiam cum Praeposit. πρὸς,
sequente Accusatio perfo-
nae, construi, in Indice Grae-
citatibus docuimus. Vnde sus-
tulimus notam incisā, quae
est in libris editis omnibus
post Φοίνικα, ne quis ea re
deceptus putaret, Cadmum
venisse Thebas ad Phoeni-
cem fratrem. Hic enim, Hy-
gino auctore fab. 178., in
Africam profectus erat, ut

ibi scilicet regnum conderet.
Cadmus igitur idem facere
nitebatur in Boeotia, Thebis,
h. e. in vrbe, ad quam postea
conditae sunt Thebae, atque
sic cum fratre certabat. Ita
enim intellegi debent verba
πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φοίνικα
ἀμιλληθησόμενος περὶ τῆς
βασιλείας. Caeterum pro
ὅσα Brunerus putabat legen-
dum videri posse ὅλα sine
caussa. nam ὅσα βασιλεὺς δι-
ctum putari debet pro ὅσα,
h. e. α̃, εἰς ἃς ἦν ἔχειν βασι-
λεία. v. Max. Tyr. dissert. 10,
p. 104. Dauis. min. Primus
ita edidit Tollius: neque ali-
ter scriptum in Cod. Mosqu.
legitur. Nam Ald. Bas. et
Eudoc. habent ὡς vt ap.
Xen. Cyrop. 3, 3: 5. pro ὅσα
ἰδόναι Cod. Altorp. scriptum
exhibet ὡς ἰδόναι. Neque sa-
ne per se repudiari ista scri-
ptura debet. Nam βασιλεὺς
accipi sic recte de filio regis
potest: quo sensu, non modo
hoc ipsum vocabulum, sed
etiam ἀναξ, vt rex apud La-
tinos, legitur loco optimo-
rum scriptorum non vno. v.
Rupertus ad Pomponii En-
chirid. Iur. p. 33. f. et Index
Graec. h. v.

13. Cod. Mosqu. καὶ δὲ καί.
non male. v. Herodo. 1, 1. 2.,
32. 3, 61. Xen. Cyrop. 4, 2. 1.
Sed Coniunctionem τε etiam
aliis

3 των. Ἦν δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν ¹⁴ Δράκων, Ἄρεως παῖς ¹⁵, ὃν ὁ Κάδμος ἀποκτείνας ἐβασίλευσεν ¹⁶. Οἱ δὲ φίλοι τῷ Δράκοντος ἐπολέμουν αὐτῷ· ἀνέστησαν δὲ ⁴ κατὰ Κάδμω ¹⁷ καὶ οἱ παῖδες τῷ Δράκοντος. Ἐπεὶ ¹⁸ ἐν οἱ φίλοι, καὶ οἱ παῖδες, ἦττες ἐγένοντο, ἀρπάσαντες τὰ χρήματα τῷ Κάδμω, καὶ τὴν ἐλεφαντίνην ὁδόν-

aliis in locis huius libelli sequuntur sic Coniunctiones ἀλλὰ δὴ καὶ, non καὶ δὴ καί. vid. fab. 16, 3. 27, 3.

14. Cod. Mosqu. τότε Θηβαίων.

15. Vid. schol. Eurip. ad Phoen. 7. et ibi Valguenarius p. 596.

16. Cod. Mosqu. τῶτον ὁ Κ. ἀποκτείνας αὐτὸς ἐβασίλευσεν.

17. Sic legebat Cod. Rav. : quam lectionem video extare etiam in libris Eudoc., atque adeo a Galeo in ordinem esse receptam. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. κατὰ Κάδμον. recte. nam particula κατὰ, et secundo Casui, et quarto, sic iungitur, ut sit *adversus, contra* : vid. Xen. Cyrop. 6, 3. 6. Matth. 12, 30. 32. : et Grammatici saepe quartum Casum mutant in secundum, et contra. Sic Matth. 12, 25. pro καθ' ἑαυτῆς Codd. multi habent καθ' ἑαυτήν. v. Abreschius Animaduers. ad Aeschylum p. 107. et p. 274. To. 1. : ubi veram hoc loco lectionem putabat esse κατὰ Κάδμον. - At etiam supra fab. 1, 8. erat κατ' αὐτῷ τῷ Ἰξίω-

νος. et infra fab. 48, 3. est χωρεῖ δὲ κατὰ Ἀπόλλωνος. ut certe vsui loquendi huius aetatis accommodatior videatur scriptura altera. In Cod. Mosqu. totus locus ita scriptus extat, καὶ οἱ παῖδες αὐτῷ ἐν τῷ Κάδμω ἐστησαν. οἱ ἐν φίλοι τῷ δράκοντος ἐπεὶ ἦττες ἐγένοντο ἐν τῇ μάχῃ ἀρπάσαντες.

18. Haec, et sequentia, verba omnia aberant ab Cod. Gal. Sed inter nomen ὁδόντας, et verbum ἔφυγον, inserta legebantur in Cod. Arund. Tol. haec, *κειμένους ἐν τῷ ἱερῷ*, ut in Cod. Mosqu. scriptum est, ὁδόντας *κειμένους ἐν τῷ ἱερῷ ὄρχοντο Φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν* [vid. ad fab. 1, 30.]. ἄλλοι δὲ. Pro ὄρχωντο Aldus edidit ὄρμωτο, quod iam in Bas. mutatum est in ὠρμῶντο, ut legunt etiam Eudociae libri. recte. Nam etiam fab. 1, 9. dixit Παλαεφάτος ὄρχοντο Φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν, ὅθεν ὠρμῶντο. et Hesychius ὠρμῶντο explicat per ἐξήσαν. quam glossam cum glossmate descripsit Phaurinus. Vid. Index Graec. v. ὀρμᾶσθαι.

ὀδόντας, ἔφυγον, ὅθεν ὠρμῶντο. Ἄλλοι δὲ ἀλλαχῇ¹⁹ 5
 διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς τὴν Ἀττικὴν, οἱ δὲ εἰς τὴν Πε-
 λοπόννησον, ἄλλοι δὲ εἰς Φωκίδα, ἕτεροι δὲ εἰς Λοκρί-
 δα²⁰. ἀφ' ὧν χωρῶν ἐρχόμενοι²¹, ἐπολέμουν τοῖς Θη- 6
 βαίοις, καὶ ἦσαν²² ἀργαλέοι πολεμισαί. Ἐπὶ ἔν τες 7
 ἐλεφαντίνες ὀδόντας, ἃς εἶχεν ὁ Κάδμος, ἀρπάσαντες
 ἔφυγον, ἔλεγον οἱ Θηβαῖοι²³, ὅτι τοιαῦτα θανά οὐ Κάδ-
 μος ἐπήγαγεν ἡμῶν, ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα· ἐκ τῶν
 ἐκείνης ὀδόντων πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες σπάρτοι πο-
 λεμῶσιν ἡμῖν. Τότε δὴ τοῖς τε συμβάντος²⁴, ὁ μῦ-
 θος προσανεπλάσθη.

ΚΕΦ. Ζ'

19. Endoc. Ald. Basf. ἄλλοι
 δ' ἀλλαχῇ. Tol. ἀλλαχῇ.

20. Cod. Mosqu. καὶ εἰς
 Φωκίδα, καὶ εἰς Λοκρίδα, ο-
 missis verbis ἄλλοι δὲ, et ἕτε-
 ροι δέ. Eudoc. ἄλλοι εἰς Φω-
 κίδα, ἕτεροι δὲ εἰς Λ.

21. Cod. Mosqu. ἐντεῦθεν
 ὀρμῶμενοι.

22. Abest ab Ald. particula
 καὶ quae tamen iam in Basf.
 reuocata est. recte. At in
 Cod. Tol. et Mosqu. post πο-
 λεμισαί addita erant haec
 verba, ὁμόγλωσσοι ὄντες καὶ
 ἐπιστάμενοι τὰ χωρία quae
 verba adiecta videntur ab ali-
 quo, qui docere voluerit, qua-
 tenus amici et socii Draco-
 nis dicerentur ἀργαλέοι. Cod.
 Mosqu. habet τες ὀδόντας,
 omisso Adi. ἐλεφαντίνες· et
 pro ἃς εἶχεν — ἀρπάσαντες
 legit αὐτὲς διαρκέσαντες.

23. Cod. Tol. οἱ πολῖται
 τοιαῦτα, omissa Coniunctio-
 ne ὅτι. recte, Tollio iudice.
 Sic fab. 8, 4. ἔλεγον οἱ ἄνθρω-
 ποι, Ἀλώπηξ ἡμᾶς κατατρέ-

χων ὑποχωρεῖ. fab. 20, 2.
 ἔλεγον ἂν οἱ ἄνθρωποι, Κότ-
 τος — ἐξήλασαν· et fab. 43,
 4. in Cod. Rau. ἔλεγον ἂν, ὡς-
 περ βῆς — διαφεύγει —
 add. fab. 1, 11. fab. 7, 7. At
 fab. 10, 2. est ἔλεγον — ὅτι
 ἄτρωτος —. Idem Tollius
 in verbis ἐκ τῶν ἐκείνης ὀδόν-
 των inseri volebat Coniun-
 ctionem γάρ· quam etiam in
 marg. Brun. post verba ἐκ τῶν
 extare video. sine causa ido-
 nea: etsi in Cod. Mosqu. par-
 ticulam illam additam inveni-
 mus inter ἐκ et τῶν· qui Co-
 dex totum locum ita scriptum
 exhibet, ταῦτα ἔλεγον οἱ πο-
 λιταί, τοιαῦτα εἰργάσατο ἡ-
 μάς κατὰ ὁ κάδμος δράκοντα
 ἀποκτείνας. ἐκ γὰρ τῶν ἐκ.
 ὀδ. π. καὶ ἀγ. ἄνδρες γενόμενοι
 σπάρτοι πολεμῶσιν ἡμᾶς. τέ-
 τε δὴ τὲ πρᾶγματος ἀληθὲς
 γεγονότος, ὁ μ. προσανεπλ.

24. Cod. Tol. τότε τὲ
 πρᾶγματος ἀληθινῶς γενομέ-
 νου. At altera lectio haud du-
 bie vera est. vid. fab. 7, 8.

3 ῥήψασα ἑαυτὴν ἀνείλεν. Ἐστὶ δὲ ἄπιστος¹⁰ καὶ ἀδύνα-
τος ὁ λόγος. Οὐδὲ¹¹ γὰρ ἰδεὰ τοιαύτη δύναται γενέ-
σθαι· τό, τε τὰς τὰ αἰνίγματα μὴ διαλύοντας ὑπ'
4 αὐτῆς ἀποκτείνεσθαι¹², παιδαριῶδες· τό, τε τὰς
Καδμείους μὴ κατατοξεύσαι¹³ το θηρίον, ἀλλὰ παρορᾶν
τὰς πολίτας, ὡς πολεμίους, κατεσθιομένους, μάταιον.
5 Ἐχει ἔν ἡ ἀλήθεια ὡς¹⁴. Κάδμος ἔχων γυναῖκα
Ἀμαξονίδα, ἥ ὄνομα Σφίγξ¹⁵, ἦλθεν εἰς Θήβας¹⁶,
καὶ ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα¹⁷ τὴν τέττε βασιλείαν
παρ-

Οἱδίτες· qui sunt Nominati-
vi absolute positi pro Geniti-
vis consequentiae. Caeterum
Pronomen αὐτὴν pertinet ad
vtrumque verbum, ῥήψασα
et ἀνείλεν. vid. ad Aeschin.
Socr. I, 4. 3.

10. Cod. Mosqu. ὅπερ δὲ
ἄπιστος· et Eudoc. verba ἐστὶ
δὲ ἄπιστος — μάταιον prae-
teritit omnino.

11. Ita rescribere nuper
ausi sumus pro ἔτε, quod ha-
bent libri editi omnes, etiam
Cod. Mosqu.

12. Cod. Mosqu. τό, τε τὰς
μὴ δυνάμενος [leg. δυνάμε-
νους] τὰ αἰνίγματα κατεσθί-
σθαι αὐτές.

13. Haec erat Cod. Rau.
Mosqu. et Cant. lectio. nam
superiores quidem editiones;
Ald. Bas. Tol. Brun. Pat.
Gal., exhibent κατατοξεύ-
σθαι. Brunero videbatur le-
gi quodque posse κατατοξεύε-
σθαι, aut κατατοξεύεσθαι.
At non opus est his ambagi-
bus, praesertim quum leges
linguae abdicant. haec enim

Astium requirunt, Me-
dium repudiant. Paulo post
Ald. Bas. παρορᾶν· pro quo
Cod. Mosqu. habet περιορᾶν.
bene.

14. Eudoc. τὸ δ' ἀλήθεια
ἔτως ἔχει.

15. Cod. Mosqu. ἥ ὄνομα
ἦν σφίγξ. Eudoc. τένομα
Σφίγξ, omisso Pron, ἥ.

16. Ald. ἀθήνας. At iam
Phasianinus correxit in ver-
sione Latina hoc vitium. ha-
bet enim, Thebas pervenit.
Etiam in Bas. est εἰς Θήβας,
ut in Violar. Eudoc. et Cod.
Mosqu. Atque sic emendavit
Scaliger ad Chron. Euseb. p.
47. et p. 51.: qui ostendit,
nomina Θῆβαι et Ἀθήναι in
libris antiquis inter se per-
mutari solere. Sic ap. De-
metr. Phaler. περὶ Ἑρμην. II
284. pro Θηβαίους Ald. edi-
dit Ἀθηναίους. Alia huius
permutationis exempla ha-
bet Valesius ad Harpocrat.
p. 98.

17. Cod. Mosqu. ἀποκτε-
νὰς Δράκοντα.

παρέλαβε¹⁸. μετὰ δὲ¹⁹ καὶ τὴν ἀδελφὴν Δρακόντος,
ἣ ὄνομα Ἀρμονία²⁰. Αἰσδομένη²¹ δὲ ἡ Σφίγξ, ὅτι²²
καὶ ἄλλην ἐπέγημε²², πείσασα τὰς πολλὰς τῶν πολι-
τῶν

18. In Cod. Mosqu. pro
τέτα scriptum erat ita, τε...
... καί.

19. Ita [μετὰ τῆς δὲ] le-
gendum coniectamus, vt vna
cum regno Draconis filiam
[sororem] quoque ipsius ac-
cepisse vxorem dicatur. Dre-
figius. Cod. Rauui exhibebat
μετὰ τῷτο δέ. Ald. Bas. Tol.
Brun. Pat. Gal. μετὰ δέ· vt
Scaliger ad Euseb. Chron. p.
47.: quae nobis vera videba-
tur lectio: quam confirma-
ri videmus auctoritate Cod.
Mosqu. et Eudoc. Nam quum
Praepositiones absolute po-
sitae non raro vim Aduerbio-
rum habeant: nemo non vi-
det, Pronomen τῷτο a quo-
dam sine caussa additum esse.
v. Aelian. V. H. 10, 17. He-
fychius: Μετὰ· ἐπειτα, με-
τὰ τῷτο. Atque sic iudicasse
etiam Heumanum Parergg.
Critt. p. 109. f. video. Quam
vero suae emendationis ratio-
nem reddidit Drefigius, ea
vana est. nam e vulgata quo-
que lectione intellegi potest,
Cadmum, regno Draconis
occupato, eius sororem vxor-
em duxisse. Possset quidem
μετὰ etiam ad βασιλείαν re-
ferri: sed et sic Praepositio
recte esset simpliciter, sine
Pronomine, posita: vt apud
Homer. Il. β', 446. μετὰ δὲ

est inter eos. Hefychius: Με-
τὰ δέ· ἐν αὐτοῖς δέ. Resti-
tuimus igitur Palaephato sua
verba e libro Aldino, et aliis.
Caeterum alii, vt Dercyllus
apud scholiasten Euripidis ad
Phoenn. 7., Harmonian vo-
cant Draconis filiam [θυγα-
τέρα], sed sororem [ἀδελφὴν]
Dardani fuisse tradunt, vt Ar-
rianus ap. Eustathium ad Dio-
nyf. Perieg. 391.: cuius ver-
ba descripsit Eudocia Ioni. p.
18. Conon narrat. 37. ap.
Phot. biblioth. Cod. 186. p.
229. Hoesch. eam ait fuisse
filiam Martis et Veneris, vt
schol. Hom. ad Il. β', 494.
At Diod. Sic. 5. p. 322. f. BC
To. 1. Rhodom. tradit, Har-
monian fuisse filiam Iouis et
Electrae, ἀδελφὴν Ἰασιῶνος,
καὶ κατὰ πρὸς Ἑλλήνας μυθολο-
γῶσι, τὴν Ἀρεως.

20. Cod. Mosqu. ἣ ὄνομα
ἦν Ἀρμονία.

21. Scaliger ad Euseb. p.
47. ἐπισαμένη. Eudoc. αἰ-
σδομένη.

22. Recepimus hoc ver-
bum e Cod. Arund. Tol. Rau.
Nam libri editi, etiam Bas. et
Eudoc., vt Scal. d. l., habent
ἐγημε· Ald. vitiose ἐγημαι.
Cod. Mosqu. ὅτι ἄλλην ἐγημε.
Certe ἐπιγαμεῖν est verbum
proprium hoc in genere, h. e.
vsurpatur, vel de eo, qui,

D

vxore

τῶν συναπαῖραι²³ αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλεῖ-
 στα ἀρπάσασα, καὶ τὸν ποδῶκυν²⁴ κύνα, ὃν ἦκε Κάδ-
 μος ἄγων, λαβῆσα, μετὰ τέτων²⁵ ἀπῆρεν εἰς τὸ λε-
 γόμενον²⁶ ὄρος Σφιγγίον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ
 Κάδμῳ· ἐνέδρας δὲ ποιημένη καὶ ἑκάστην ὥραν ἀνῆ-
 γρει²⁷. Καλῶσι δὲ οἱ Κάδμειοι²⁸ τὴν ἐνέδραν αἰνύμα.
 Ἐθρύλ-

vxore priore dimissa, amissa-
 ve, ducit aliam: v. Athenag.
 Apol. 28, 11. schol. Hom. ad
 Il. δ', 376.: vel de hoc, qui,
 praeter vxorem priorem, a-
 liam ducit, vt h. l.: vel de eo,
 qui, priore vxore mortua, li-
 beris prioris matrimonii su-
 perducit nouercam: quod
 Herodo. 4, 154. dixit ἐπὶ θυ-
 γατρὶ ἀμήτορι γαμεῖν ἄλλην
 γυναῖκα· vbi vid. Valquena-
 rius, et Mosacus ad Plut. de
 flumin. p. 224. f. Accedit,
 quod ἐπέγγελος orationem red-
 dit pleniorē. Et quis nescit,
 quam saepe librarii verba hu-
 ius generis composita muta-
 rint in simplicia? Sic ap.
 Xen. Cyrop. 8, 1. 12. pro
 ἔπεσθαι e Cod. Altorp. et
 Guelf. haud dubie reponi ἐφέ-
 πεσθαι debet. add. fab. 38, 3.
 Paulo post Brunero Articulus
 τὰς ante πολλὰς delendus
 videbatur. male. nam sic, et
 Plato Apol. 1., Xen. Cyrop.
 2, 1. 2., et alii, loquuntur,
 vt in Indice Graec. docuimus.
 Absit tamen Articulus ab
 Cod. Mosqu.

23. Bas., caeterique libri
 editi, etiam Eudoc., habent
 συναπαίρειν. Sed Ald. edide-

rat συναπάραι· quod Tempus
 non debebat commutari alte-
 ro. Nam primo Cod. Cant.
 Gal. Mosqu. legunt συναπά-
 ραι· deinde continuationem
 rei significari apparet. Vnde
 etiam Scaliger d. l. legit συν-
 ἀπαῖραι· et nos hoc Tempus
 iam nuper reddidimus Palae-
 phato.

24. Scaliger d. l. Ποδῶκυν.
 Eudoc. Ποδῶκυν. Cod. Mosqu.
 ποδῶκη. bene.

25. Ald. τέτ. et paulo post
 σφιγκίον, non Σφιγγίον. Cod.
 Mosqu. Φίγκον.

26. Cod. Mosqu. εἰς τὸ κα-
 λῆμενον.

27. Cod. Mosqu. κατὰ τὴν
 ὥραν ἀνῆρει· ἔς δὲ ἀρπάσα-
 σα ὥχετο. Ἀνῆρει simpliciter
 dictum est pro ἀνῆρει τινά·
 vt Matth. 23, 9. μὴ καλέσητε·
 intell. τινά.

28. In superioribus editio-
 nibus, vt Ald. Bas. Tol. Brun.
 Pat. Gal., etiam ap. Eudoc.,
 est Θηβαῖοι. Altera lectio,
 quam nos recepimus cum
 Dresigio, nititur fide Cod.
 Arund. Tol., etiam Mosqu.,
 in quo extat κάδμειοι, estque
 procul dubio vera. Ab ipso
 Homero Il. δ', 388.—, etiam
 ab

Ἐθρύλῃεν δὲ ²⁹ οἱ πολῖται λέγοντες, Σφίγγξ ἡμᾶς ἡ
 Ἀργεῖα, αἰνιγμά τι λέγῃσα ³⁰, διαρπάζει· ἐξευρεῖν
 D 2 δὲ

ab Hesiodo Θεογ. 326. et
 Ἀσπ. 13., Eurip. Phoen. 225. 575., aliisque, Thebani dicuntur Καδμείοι, adeoque ab ipso Palaephato fab. 8, 1. Vnde Hesychius: Καδμείοι· — — οἱ Θεβαῖοι, ἀπὸ Κάδμου· vt dubium non sit, quin Aldina quoque lectio nata sit e glossmate. Stephanus Byzant., Καδμεία, πόλις, καὶ Θεβῶν ἀκρόπολις· ἀφ' ἧς οἱ Θεβαῖοι Καδμείοι. Eustath. ad Odyf. ξ' p. 1769. Rom. σκοτεινὸς γὰρ λόγος ὁ τοιοῦτος ἄνός ἐστι, καδὰ καὶ πᾶν αἰνιγμα· καὶ ἴσως διὰ τῆτο Θεβαῖοι τὸν λόγον αἰνιγμα ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Παλαίφατος ἐν τῷ περὶ Σφίγγος. Βέλονται γὰρ οἱ λοχῶντες κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν, ὥσεί καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰανῶ ἦσαν. Caeterum Ald. Bas., aliique, etiam Eudoc., habent πολῖται.

29. Δὲ a Cod. Mosqu. abest.

30. Cod. Arund. Tol. αἰνιγματι ὑφισταμένη. Cod. Rau. et Mosqu. αἰνιγμά τι ὑφισταμένη. Brunerus rescribendum potius esse censebat, αἰνιγμά τι ποιῶσα. At leges linguae scribi sic iuberent ποιούμενη. Et quanquam lectio ὑφισταμένη non temere nasci potuisse videatur; quanquam Pier-sonus in notis ad Moerin p. 395. eam alteri praeferendam putabat: tamen sunt non pau-

ca, quae nos in alia omnia discedere iubeant. Nam primo leges linguae Aetium desiderant, vt reponi debeat ὑφιστασα· deinde verba αἰνιγμά τι ἔλεγε, quae f. 2. leguntur, ostendunt satis, Palaephatum scripsisse λέγῃσα, vt appareret scilicet eo magis, quomodo Sphinx dici potuisset aenigma et carmen ponere: denique haec ipsa *neſcendi*, et *faciendi*, notio verbi λέγειν rara et exquisita nos conicere iubet; Participium λέγῃσα explicatum esse per ὑφισταμένη a Grammatico quodam, cuius inscitiam loqueretur ipsum glossema, vt modo demonstraui. Bruneri coniectura est prorsus inepta. Paulo elegantior est, neque tamen omnino necessaria, Pierſoni emendatio, qui d. l. pro ἡ Ἀργεῖα reponi iubebat ἡ ἄγρια h. e. *saeta*, vti Sphinx ab Euripide Phoen. 1527. 1529. ἄγρια αἰδοῦς, ab Sophocle Oed. tyr. 35. αἰδοῦς σκληρὰ, diceretur. v. Valquenarius ad Eurip. Phoen. 50. et 1527. p. 510. Nam quanquam Sphinx de Amazonum numero fuit, ipso Palaephato auctore: tamen fieri potest, vt eam Thebani τὴν Ἀργεῖαν h. e. *Graecam* dixerint, quia Cadmus eam secum in Graeciam duxerat. Caete-

8. δὲ τὸ αἶνγμα εἰς δύνάται 31. Κηρύττει δὲ ὁ Καῖδος, τῷ ἀποκτενῆντι τὴν Σφίγγα 32 δώσειν χρήματα πολλά. Ἐλθὼν ἔν ὁ Οἰδίπεις, ἀνὴρ Κορίνθιος, τὰ τε πολεμικὰ ἀγαθὸς, ἔχων ἵππον ποδῶκυν 33, καὶ τινὰς 34 λαβὼν μεθ' ἑαυτῆ τῶν Καδμείων, νυκτὸς ἀπιδὼν 35 ἐπὶ τὸ ὄρος, ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα 36. Τέτων 37 ἔτω συμβάντων, ὁ μῦθος ἐπετηδεύθη.

Caeterum in Cod. Mosqu. post verbum διαρπάξει addita extant verba haec, καὶ καθίζει ἐπὶ τῇ ὄρεϊ.

31. Eudoc. ἐδύνατο, vt essent verba Palaephathi, non Thebanorum. In Cod. Tol. addiderat manus interpolatoris haec: ἐκ τῆ προφανῶς μάχεσθαι. ἐπ [ἐ] γὰρ τρέχει, ἀλλὰ πέτεται, καὶ ἡ κύων [Tollius corrig. καὶ ὡς κύων], ἡ γυνὴ ἔτω ποδάκης [ποδάκης] ἐστὶ. Cod. Mosqu. idem additamentum exhibet sic, ἐκ τε τῆ προφανῶς μάχεσθαι ἀδύνατον. ἔ γὰρ τρέχει, ἀλλὰ πέτεται, καὶ ὁ κύων, καὶ ἡ γυνή, ἔτως ποδάκης ἐστὶ.

32. ἡ. ἡ. σφίγγα, hic et f. α. δ. Mosqu. χρήματα Paulo ποῦ.

lus τὰς ante, osqu. nam sic, et Plato Apol. 1., Xen. Cyrop. 2, 1. 2., et alii, loquuntur, vt in Indice Graec. docuimus. Abest tamen Articulus ab Cod. Mosqu.

23. Baf., caeterique libri editi, etiam Eudoc., habent συναπαίρειν. Sed Ald. edide-

34. Cod. Mosqu. legit, καὶ λόχους, sed verba λαβὼν μεθ' ἑαυτῆ omittit.

35. Cod. Mosqu. διὰ νυκτὸς ἐξιών· sed verba ἐπὶ τὸ ὄρος in eodem Cod. desunt.

36. Cod. Arund. Tol. διὰ νυκτὸς ἐξιών, καὶ ἐνεδρεύτας αὐτῇ, εὔρετο [εὔρετε] τὸ αἶνγμα, τῆς τῆς ἐνέδραν, καὶ ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα quae ipsa redolere videntur interpolatoris manum.

37. Ald. τέτ' ἔτως. Etiam in Baf. Tol. et Gal. est ἔτως. Altera forma in editionem Dresigianam venit e Bruneriana: quam nobis quoque retinere placuit, quia sequitur Consonans. Sed rescriptus etiam ἐπετηδεύθη, pro ἐπιτηδεύθη, quod est in omnibus libris, etiam ap. Eudoc., iussu legum Grammaticarum. In Cod. Mosqu. λέγεται, τέτων γενομένων τὰ Pat. μὲνδεύεται.

est e
quam
Dresig
Arund.
in quo
procul
Homer

ΚΕΦ. Η'

Κ Ε Φ. Η'

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΩΠΕΚΟΣ *

Φασὶ περὶ τῆς Τευμησίας¹ ἀλώπακος, ὡς ἀρπάξασα ἰ
τὰς Καδμείας κατήσθιεν. Ἔστι δὲ εὐηθές. Οὐ
γὰρ ἄλλό τι² ζῶον, ὃ δύναται ἀρπάσαι ἄνθρωπον, καὶ
D 3 Φέρεται,

* Aberat hoc Caput, quod est in Cod. Mosqu. quintum, ab Cod. Gallico. Sed tribuitur Palaephato, Peripatetico scilicet, etiam a Tzetza Chill. 1, 20.: praeter quem de hac Vulpis fabula legi possunt Apollodorus bibl. 2. p. 101. Fab.: Antoninus Liberalis Metam. 41.: Suidas v. Τελμυσία. Pausan. 9. 19. init.: Pollux 5, 39.: Apostol. Paroem. 18, 42.: Eratosth. Κατας. 33.

1. Ita, et Tollius legendum vidit, et Pater edere non dubitavit: quem nos sequuti sumus cum Dresigio. Nam Ald. Bas. Tol. Brun. Gal. habent Τελμυσίας, vt ap. Plut. Gryl. p. 988. A To. 2. est Τελμυσίαν ἀλώπεκα. Cod. Mosqu. habet τεκμυσσίας. Et discrepant sane libri veteres in scriptura huius vocabuli inter se tantopere, vt, vtra vera sit, vtra ab manibus ipsorum scriptorum profecta, Τελμυσία, an Τευμησία? nam Τευμησσία non differt ab Τευμησία, quum haec vetus ratio scribendi sit, illa recentior; vix definiri posse

videatur. v. Muncquerus ad Anton. Liber. 41. p. 338. f. p. 285. f. Verh. Valquenarius ad Eurip. Phoen. p. 388. f.: cui diuersa vocabuli pronuntiatio peperisse videbatur scripturam eius diuersam: Albertius ad Hesych. p. 1376. To. 2.: Neocorus ad Suidan p. 455. To. 3.: Pantinus ad Apostol. 18, 42. p. 359.: et Gesnerus ad Orphei Argonn. 121. Certe scriptura Τευμησία confirmatur meliorum librorum fide et auctoritate. v. Pollux d. 1.: Stephanus Byzant. v. Τευμησσός. Hesychius v. Ταυμησία. et Etymol. M. v. τευμήσατο.

2. Tollio, praeunte Codice, quo vsus est, et cui hic quidem Arund. quoque responderebat, locus ita constituendus videbatur: ἔ γὰρ ἄλλό τι ἐστὶ χερσαῖον θηρίον, ὃ δύναται ἀρπάσαι ἄνθρωπον καὶ Φεύγειν. At non opus est, vt mutetur quidquam: neque Φεύγειν placere magis posse videtur, quum vulpes deinceps dicatur ζῶον ἀσθενές. Cod. Mosqu. ἔδὲ γὰρ ἄλλό τι ἐστὶ θηρίον χερσαῖον, ὃ δύ-

Φέρειν, χερσαῖον ὄν· ἀλώπηξ δὲ μικρόν ἐστι ζῶον καὶ
 2 ἄσθενές. Ἐγένετο δὲ τι τοιοῦτον. Ἀνὴρ Θηβαῖος κα-
 λὸς καὶ γαθὸς ἐκαλεῖτο Ἀλώπηξ, ὃς ἦν πανἔργος.
 3 Οὗτος συνέσει πάντας ἀνθρώπους ἐνίκαι 3. Δεδιώς δὲ
 ὁ βασιλεὺς, μὴ ἐπιβλεύσῃ 4 αὐτῷ, ἐξελαύνει αὐτὸν
 4 ἐκ τῆς πόλεως. Συναγαγὼν δὲ ἐκείνος 5 πολὺν στρατὸν,
 καὶ ἄλλας μισθοφόρους, τὸν καλόμενον λόφον Τευμή-
 σιον 6 κατέλαβεν, ὃθεν ἐκπηδῶν, ἐσύλα τὰς Θηβαίους 7.
 Ἐλέγον δὲ οἱ ἀνθρώποι, Ἀλώπηξ ἡμᾶς κατατρέχων
 5 ὑποχωρεῖ. Ἀφικνεῖται δὲ ἀνὴρ Κέφαλος ὀνόματι, τὸ
 γένος

ὁ δύναται ἄρπ. ἄνθρ. Φέρειν·
 ἀλώπηξ δὲ καὶ μικρόν ἐστι καὶ
 ἄσθενές. In Ald. est ἄνον,
 pro ἄνθρωπον· et mox f. 2.,
 vt supra, ἄνους, pro ἀνθρώ-
 πος.

3. Cod. Mosqu. ὑπερέφε-
 ρεν.

4. Cod. Mosqu. ἐπιβλεύ-
 σει· recte, opinor. Nam Grae-
 ci Fut. Indicat. sic vtuntur
 pro Praef. Coni. Latinorum
 tum, quum continuatio rei
 indicatur: neque tamen igno-
 ro, Aoristum quoque vtrum-
 que Coni. post Coniunctiones
 ὅπως, μὴ, aliasque eiusmodi,
 ita poni. Qua quidem de re
 diligentius exponetur a no-
 bis, volente deo, in Animad-
 versionibus ad Grammaticam
 Vuelleri.

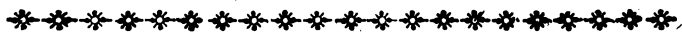
5. Haec Cod. Cant. Arund.
 Tol., etiam Mosqu., erat le-
 ctio: quam ante Drefigium
 iam Galeus receperat. In
 reliquis libris editis, vt Ald.
 Bas. Tol. Brun. Pat., legitur,
 ἐκεί· quae lectio etsi sensu

commodo non caret: tamen
 illam alteram putamus, et rei
 aptiorem esse, et auribus gra-
 tiorem.

6. Hoc iam Pater in suum
 exemplum recepit. Sed Ald.
 Bas. Tol. Brun. Gal. habent
 Τελμήσιον, vt f. i. Cod.
 Mosqu. κατέλαβεν τὸν κα-
 λόμενον λόφον τεκμήσιον.
 Tollius legi malebat Τευ-
 μησσον. sine causa. Immo
 λόφος Τευμήσιος eleganter
 dictum est pro Τευμησός.
 nam ab Antimacho quoque
 mons ille Boeotiae dictus est
 ἡνεμόεις ὀλίγος λόφος, aucto-
 re Strabone 9. p. 629. Almel.
 v. Valquenarius ad Eurip.
 Phoen. p. 389. Caeterum in
 Ald. est ἐκ πηδῶν, et ἄνδι·
 et f. 5. δ' ἀνὴρ, vt in Bas.

7. Cod. Mosqu. ἐντεῦθεν
 ὁρμώμενος, ἦγεν καὶ ἔφερεν
 τὰς Θηβ. In eodem Codice
 verba ἔλεγον δὲ οἱ ἀνθρώποι
 desunt, et pro κατατρέχων
 legitur κατατροχάζων.

γένος ὁ Ἀθηναῖος, πολὺν ἔχων στρατὸν, ἐπικέρως τοῖς
Θηβαίοις. Οὗτος, τὸν τε Ἀλώπεκα ἀπέκτεινε, καὶ
τὸν στρατὸν ἐξήλασεν ἐκ τῆς τόπης.

Κ Ε Φ. Θ'

ΠΕΡΙ ΝΙΟΒΗΣ *

D 4

Φασίν,

8. Cod. Mosqu. simpliciter
γένος, omisso Articulo.

9. Cod. Mosqu. ἐκ τῆς τεκ-
μησίης· ὃν γενομένων ἐμυ-
θολόγει ἐκεῖνα. 1. ἐμυθολο-
γεῖτο, aut certe ἐμυθολόγηεν.

* De Fabula Niobes legi
possunt Homerus Il. ὦ, 602.
ff.: Ovidius Metam. 6, 301.
— 312.: Hyginus fab. 9.:
Laetant. Placid. narratt. fabb.
6, 3.: Diod. Sic. 4. p. 275.
To. 1. Rhodom.: Apollod.
3, 5. 6.: Pausan. 1, 21. 8, 2.:
Nonus Dionysf. 12. p. 330.
14. p. 402. Hanou.: Liban.
p. 143. ff. To. 1. Mor.: Eu-
stath. ad Dion. Perieg. 87.:
schol. min. ad Il. ὦ, 602. ex
Euphorione: et Eustathius p.
1368. Rom., a quo Palaepha-
tus laudatur, sed ita, vt eum
alia de statua Niobes sensisse
ostendat, quam quae hoc in
Capite leguntur, sicut in Pro-
legomenis iam animaduerti-
mus: Tzetzes Chil. 4, 141.
v. 416.—466. Chil. 6, 63. v.
600. ff. Chil. 7, 137. Conf.
Cic. Tusc. 3, 26. et ibi Da-
vis.: Plut. de superstit. p. 170.
B To. 2.: Lucian. p. 10. To.

1. Graeu.: Phauor. v. Νιόβην.
Aeschylus scripserat Nioben,
quae eius fabula laudatur a
Strab. 12. p. 870. Almel.,
schol. Eurip. ad Phoenn. 163.,
et Hesychio v. κάπαλα· item-
que Sophocles. v. Valquen.
Diatr. in reliqu. Eurip. p. 13.
Caeterum descripsit hoc Ca-
put Apostolius Paroemm. 13,
73.: sed post verba τῶν παί-
δων s. i. addidit, nesciebam
vnde, haec, ἔς Ἀπόλλων καὶ
Ἄρτεμις ἐφονεύσαντο, διὰ τὸ
ἐπαρθῆναι ἐπὶ τῷ πλήθει
καὶ κάλλει τῶν παιδῶν αὐ-
τῆς, καὶ εἰπεῖν, εὐτεκνοτέ-
ραν εἶναι τῆς Λήδας. Haec
vero ipsa verba leguntur in
Arsenii, filii Apostolii, Vio-
lario, de quo paulo post di-
cetur: sed pro Ἀπόλλων ibi
est ὁ Ἀπόλλων, ἐφονεύσάτην
pro ἐφονεύσαντο, εἶπεν pro
εἰπεῖν, etiam τῆς Λήδας: pro
quo tamen reponi debet τῆς
Λητῆς v. schol. Voss. Eurip.
ad Phoenn. 164. et Apollod.
3. p. 181. Fab. Etiam Eu-
dokia Violarium suum hoc
Capite auxit p. 307., non mi-
nus, quam Arsenius, Monem-
basiae

¹ Φασίν, ὡς Νιόβη ¹ ζῶσα λίθος ἐγένετο ² ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων. Ὅς ³ πέθεται, ἐκ λίθου γενέσθαι ἀνθρώπον ⁴, ἢ ἐξ ἀνθρώπου λίθον, εὐήθης ³ ἐστίν. Τὸ δὲ ἀληθές ⁵ ἔχει ὧδε. Νιόβη, ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην ⁶, ἔζησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ ⁷ τῶν παίδων. Καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτήν, οἷα καὶ λέγεται.

ΚΕΦ. Ι'

basiae Archiepiscopus, cuius Violarii Codex MS. est in biblioth. Mosqu. S. Synodi. In Cod. Mosqu. est Caput octavum.

1. Cod. Tol. γυνή. Cod. Mosqu. Νιόβη γυνή ζῶσα. Sed in Violar. Arsenii legitur, Νιόβης πάθῃ ἐπὶ τῶν μέγιστα παθόντων. κακῶν· αὕτη γὰρ ζῶσα· quae ipsa verba sunt ap. Apostolium Paroemm. 13, 73. Eudoc. Φασίν, ὅτι Ν.

2. Eudoc. ἀπελιθώθη· quae etiam verba ὅς ³ δὲ — αὐτῆς ἐστὶν omittit.

3. Apostol. ὅς δὲ —.

4. Ald. ἀνὼν· et paulo post ἀνῶν. Sed Cod. Cant. verius, ἐξ ἀνθρώπου λίθον. Recepi- mus igitur. Caeteri libri, etiam Apostol. et Arsen., habent ἀνθρώπων. Sed iam Heumanus censuit legendum esse ἀνθρώπου Parergg. Critt. p. 109. et Poecil. p. 282. To. 2. Cod. Mosqu. legit, ἐξ ἀνθρώπων λίθον γενέσθαι, ἢ ἐκ λίθου ἀνθρώπον.

5. Ald. Bas. Apostol. Arf. τὸ δ' ἀληθές. Eudoc. ἀλλ' ἢ ἀλήθεια ἔτως ἔχει.

6. Eudoc. ἢ Νιόβη ἀποθανόντων τῶν παίδων αὐτῆς — λιθίνην. Cod. Mosqu. νιόβης — τῶν παίδων, ποιήσας τις εἰκόνα λιθίνην. Codd. Oxonn. Arund. Tol. Νιόβης, ἀποθανόντων [Tol. ἀποθανόντων] τῶν παίδων, ποιήσας τις εἰκόνα λιθίνην. Hinc Tollius legendum coni. ποιήσας τις αὐτῇ εἰκ. λιθ. At Galeo, servata lectione vulgata, ἑαυτῇ mutandum in αὐτῇ videbatur ita, vt Brunerus putabat pro ἑαυτῆς re- stitui posse αὐτῆς. Atque haec quidem coniectura ferri potest: sed superiore illa quid opus esset, non videbamus. Caeterum in Ald. est ἀποθα- νόντ'.

7. Cod. Cant. Gal. ἐπὶ τῷ τῶν παίδων τάφῳ. Quae qui- dem lectio an e glossemate nata sit, eo minus certo dici potest, quia Grammatici ve- teres, nominatim Hesychius, et τύμβος explicant per τά-φος, et τάφος per τύμβος. Sed prima tamen Capitis ver- ba eam nos videntur iubere glossema dicere: praesertim quum etiam apud Aposto-
lium,

Κ Ε Φ. Γ'

ΠΕΡΙ ΑΥΓΚΕΩΣ *

Λυγκέα λέγουσιν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἐώρα¹. Τὸτο δὲ
 D 5 ψευ-

lium, qui haec, vti diximus, exscripsit, et apud Eudoc., legatur ἐπὶ τῷ τύμβῳ. Caeterum in Cod. Oxon. i. Arund. Tol. Mosqu. post καί-δων extabant verba haec: εἰ λεγον ἐν οἱ παριόντες, Νιόβη λιθίνῃ ἔστηκεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ [Cod. Tol. τῷ τύμβῳ]. εἰσα-σάμεθα καὶ [haec particula aberat ab Cod. Mosqu. Tol.] ἡμεῖς αὐτήν, ὥσπερ νῦν [Mosqu. ὥσπερ καὶ νῦν. Galeus coni. ἐν] λέγεται, καὶ [Mosqu. παρὰ] τὸν χαλκὸν Ἡρακλεῖ ἐκαθήμην, [Mosqu. addit καὶ παρὰ τὸν πάριον ἐρμῆν ὦν, aut ὦν] τοῦτον ἦν κακέينو, ἀλλ' εἴχῃ [Cod. Tol. Mosqu. εἴχῃ] Νιόβη αὐτῇ [Mosqu. αὐτῇ] λιθίνῃ [Cod. Tol. ordine inuerso, λιθίνῃ αὐτῇ] ἐγένετο. Pro εἰα καὶ in margg. Brun. et Pat. legitur ὥσπερ καὶ. hand dubie e Cod. Rau. Eudoc. pro verbis καὶ ἡμεῖς — λέγεται habet, εἰθεν καὶ ἀπολελιθῶσθαι αὐ-τὴν ἐμυθεύσαντο.

* Ald. legit Λυγγέως, hic et vbique, vt Cod. MS. Apostolii, quo Pantinus vsus est: qua de scriptura, cuius originem a peruerfa pronuntiatione litterae κ repetendam esse idem ille Pantinus in notis

ad Apostolium p. 325. censet, videri, praeter alios, potest Stauerius ad Hygini Fabb. p. 284. Nam Apostolius etiam hac Fabula librum suum [12, 13.] locupletauit, non minus, quam Enarrator Aristophanis sua scholia ad Plut. 210.: ex quibus eandem Fabulam descripsit Eudoc. p. 279., vt Arsenius in Violar. e patris sui Opere. In Cod. Mosqu. hoc Caput est Caput nonum. Caeterum hanc ipsam Fabulam attigerunt etiam Apollodorus biblioth. 3. p. 211.: Pausanias 4, 2. extr.: Hyginus fab. 14. p. 46. Stau., cuius verba digna sunt, quae cum Palaephathi verbis conferantur. Plinius autem H. N. 2, 17. originem fabulae de Lynceo demonstrauit his verbis, *Novissimam vero primamque [lunam] eadem die, vel nocte, nullo alio in signo, quam Ariete, conspici. id quoque paucis mortalium contingit. Et inde fama cernendi Lynceo.*

1. Apostol. et Arsen. Λυγκέως ὁξύτερον ὄρε· ἐπὶ τῶν ἐξυδορκέντων. Λέγουσιν τὸν Λυγκέα, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἐώρα. Cod. Mosqu. Λυγκέα λέγουσι, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἐώρα.

2 ψευδός· τὸ δὲ ἀληθές ἔχει ὥδε 2. Λυγκεύς πρῶτος
ἤρξατο μεταλλεύειν χαλκόν, καὶ ἄργυρον, καὶ τὰ λοι-
πά· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους καταφέρον 3 ὑπὸ
τῇν

ρα. Cod. Gal. Tol. λέγεται, ὡς Λυγκεύς καὶ τὰ ὑπὸ τῇν [aberat Articulus ab Cod. Tol.] γῆν ἐώρα. Tollius, servata lectione vulgata, quae certe sanissima est, et vsui loquendi Palaephathi accommodatissima: nam Λυγκεύς λέγασιν, ὡς — ἐώρα dictum est pro λέγασιν, ὡς Λυγκεύς ἐώρα· vid. fab. II, I. 25, I. coll. fab. 13, I. 18, I. 19, I. conf. ad fab. 3, 19.: ante Articulum τὰ inferi volebat particulam καί. sine caussa idonea. Nam apud scholiasten quidem Aristophanis et Eudoc. legitur, ὥς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὄραν· vt ap. schol. Lucian. p. 22. To. 2. Graeu. ὥς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν· sed est alius verborum contextus. Praecedunt enim ap. schol. verba ὃς ἐλέγετο εἶναι πάντα ὀξυδαρκέστατος. Sed ap. Eudoc. est Λυγκεύς ὀξυδαρκέστατος ἐλέγετο· vt ap. Apollod. d. I. ὀξυδαρκία δὲ Λυγκεύς ἤνεγκεν [leg. διήνεγκεν], ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν θιαρεῖν. Fieri potest, vt καὶ huc venerit e f. 3. At ibi καὶ respicit ad alterum καί, quod sequitur. Si quis tamen Coni. καὶ in ordinem recipiendam esse, ob tot librorum auctoritatem, censeat: nolim ego pertinax dissentire. vid. ad fab. 22.

2. Cod. Gal. ἔτως ἔχει. Cod. Mosqu. pro τῷτο δὲ — ὥδε habet simpliciter ἀληθές. ἔτως. Apostol. τὸ δ' ἀληθές. Schol. Aristoph. et Eudoc. ἔτω μὲν μυθελογῆσι· πρὸς δὲ τὸ πιθανόν τῷ λόγῳ ἐπινανόηται, ὅτι πρῶτος ἔτος. Apollon. Rhod. Argonautt. I, 153. ff. Λυγκεύς δὲ καὶ ὄξυτάτοις ἐπέκατο Ὀμμασιν· εἰ ἐτσόν γε πέλει κλέος ἄνδρα κείνον· Ῥηιδίως καὶ νέρθε καταχθονὸς αὐγάζεσθαι. Mox pro Λυγκεύς Arsen. habet λυγγεύς, et in Cod. Tol. pro eo erat ἔτος, vt in scholiis Aristophanis totus locus legitur sic πρῶτος ἔτος εὖρε μέταλλα χρυσῆ, καὶ σιδήρεα, καὶ τῶν ἄλλων· quae mera videntur glossematata esse. Ex eodem fonte manasse putabam in Codd. Oxon. Arund. Cant. μεταλλεία, pro μεταλλεύσει. Nomen μεταλλεία hoc in genere notavit Pollux 7, 97. Conf. Pierfonus ad Moerida p. 239. Eudoc. ἤρξατο μεταλλεύειν χρυσόν, καὶ ἄργυρον, καὶ χαλκόν, καὶ τὰ ἄλλα. In ed. Pat., operarum culpa, legitur καὶ δὲ τῇ μεταλλ.

3. Hoc verbum Brunerus in Cod. Rarii repererat. nam in Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal., etiam apud Apostolium, Arsen.

τὴν γῆν, τὰς μὲν κατέλειπεν ἐπὶ τῷ τόπῳ· αὐτὰς
δὲ ἀνέφερε ⁴ τὸν χαλκὸν, καὶ τὸν σιδηρον. Ἐλεγον ³
ἐν

Arfen. Eudoc., et enarratorem Aristophanis, est μεταφέρειν. Neque vero aliter legisse Phasianinus videtur, quum in versione eius Latina sit *circumferens*: sed fieri etiam potest, ut legerit περιφέρειν. Cod. Mosqu. habet Φέρων. At verbum καταφέρειν, et ipsi rei accommodatius est, et verbo ἀναφέρειν congruit magis: neque nova est permutatio particularum κατὰ et μετα maxime in verbis compositis. vid. ad fab. 46. Arsen. ὑπὸ γῆν. Sic pro ἐπὶ τῷ τόπῳ, quae verba Galeus in Codd. Oxonn. Arund. Cant., et Tollius in suo Codice, inuenit, ut nos in Cod. Mosqu. ὑπὸ τὸν τόπον, iidem libri editi cum Apostolio, Arsen. Eudoc. et Scholiasta Aristophanis, habent ἐκείσε· quae fieri potest ut sit vera et genuina lectio. Verba enim ἐπὶ τῷ τόπῳ vehementer vereor ne debeantur manibus Grammatici alicuius, qui admonere lectorem voluerit, particulam ἐκείσε hoc loco positam esse pro ἐπὶ τῷ τόπῳ. At quum Palaephatus etiam fab. 8, 5. usus sit formula ἐν τῷ τόπῳ, ita, ut omnino delectatus huius generis formulis videatur: ἐκείσε potius ab Grammaticis adscriptum esse arbi-

tror. Sic ἐν τῷ τόπῳ Ioh. 5, 13.: κατὰ τὸν τόπον Luc. 10, 32.

4. Codd. Oxonn. Arund. ἀναφέρειτο θυλάκας χαλκῆ καὶ σιδήρου. Cod. Tol. θυλάκας ἀναφέρειτο χαλκῆ καὶ σιδήρου. Cod. Mosqu. θυλάκας ἀναφέρειτο τῷ χαλκῷ καὶ τῷ σιδήρῳ. Apostolius et Arsen., ἀνέφερε τὸν χαλκὸν, τὸν σιδηρον καὶ χρυσόν. Scholiastes Aristophanis: ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὰ λοιπά. Eudoc. ἀνέφερε τὸν χαλκὸν, καὶ τὸν σιδηρον, καὶ τὰ λοιπά. Et ἀνέφερε quidem recte habet, sed lectio θυλάκας χαλκῷ — aliunde hac venisse videtur. Pro ἀναφέρει, quod primum receptum video, sed nesciebam vnde, in exemplo Galei Amstelodamensi, probante Hemsterhusio ad schol. Aristoph. d. 1.: nam in Cantabrigiensi exemplo legitur, ut in Ald. Bas. Tol. Brun. Pat., etiam apud Apostolium, Arsen. Eudoc., et in edd. Aristophanis omnibus, περιφέρει· Hemsterhusius tamen recepit ἀναφέρει· melius legi Brunerus opinabatur παραφέρει, quod Cod. Mosqu. habet. male. Certe Phasianinum quoque in libris suis certum est inuenisse, saltem legendum censuisse, ἀναφέρει. vertit enim, sursum afferebat.

Caete-

ἐν οἷ ἀνθρώποι, ὅτι Λυγκεὺς ⁶, καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὄρεα,
καὶ καταδύνων, ἀργύριον ἀναφέρει.

Κ Ε Φ. ΙΑ'

Π Ε Ρ Ι Κ Α Ι Ν Ε Ω Σ *

¹ **Κ**αινέα Φασίν, ὅτι ἄτρωτος ἦν. Ὅς δ' ὑπολαμβάνει
ἄτρωτον ἀπὸ σιδήρεα ἀνθρώπων, εὐήθης ἐστίν ¹.
² Ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει ἔτω ². Καينهὺς ἦν ἀνὴρ ³ Θεττα-
λὸς

Caeterum apud Apostolium et Arsen. est simpliciter ὑπὸ γῆν, omisso Articulo τὰ. male.

5. Cod. Mosqu. ἔλεγον δὲ οἱ ἀνθρώποι, Λυγκεὺς.

6. Arsen. λυγγεύς.

* De Fabula Caenei legi plura possunt apud Ovidium Metam. 12, 177. ff.: Heraclit. fab. 3.: Hygin. fab. 14. p. 41. Stau.: Apollon. Rhod. 1, 59. ff.: vbi v. schol., cuius verba, sed interpolata, habet Eudoc. p. 249.: Phlegonta Trallianum π. Θαυμασ. c. 5.: schol. min. Hom. ad Il. α', 264.: Eustath. ad Il. α' p. 101. Rom. Attigerunt eandem Gellius 9, 4. et Plutarchus p. 1057. CD To. 2. Vechel.

1. Codd. Oxonn. ἄτρωτον εἶναι τινα ἀπὸ τῆ σιδήρεα, ἀνθρώπων ὄντα, ματαιάζει. non male. Cod. Mosqu., in quo hoc Caput est decimum Caput, ὅστις δ' ὑπολ. ἄτρ. τινα ἀπὸ τῆ σιδ. ὄντα ἀνθρώπων, ματαιάζει. At lectio vulgata est etiam in libris Apostolii, qui hanc ipsam Fabulam e

Palaephato hausit [4, 71.], vt Arsenius eam ex Opere patris sui in suum transtulit, praemissis etiam verbis, Ἄτρωτος ὑπάρχεις, ὡς καινεὺς λέγεται γὰρ, ὅτι —: sed vterque tamen pro ἀπὸ σιδήρεα legit ὑπὸ σιδήρεα. In Ald. est, vt alibi, ita hic quoque, ἀνὼν.

2. Ita nuper iam rescriptimus pro ἔτως, quod habent libri editi reliqui, etiam Apostol. et Arsen. Eudocia autem, quae interpretationem Fabulae descripsit p. 250., legit τὸ δ' ἀληθές ἔτως ἔχει περὶ αὐτῆς.

3. Abest ἀνὴρ ab Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Arsen. Eudoc. Sed in Codd. Oxonn. et Mosqu. erat, Καينهὺς ἦν ἀνὴρ Θετταλὸς τὸ γένος: qua de Casuum permutatione supra iam vidimus ad fab. 6, 10. Cod. Tol. videtur legisse ἀνὴρ ἦν Θετταλὸς τῷ γένει, omisso nomine Καينهὺς: qui quidem ordo verborum sane gratior auribus est illo altero.

λὸς τῷ γένει, ἀγαθὸς τὰ πολεμικά, καὶ ἐπισημὸν τῷ
μαίχεσθαι· γενόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, εὐδέποτε
ἐτρώθη ⁴, εὐδὲ ⁵ ὅτε Λαπίταις συμμαχῶν πρὸς τῶν
Κενταύρων ⁶ ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον
κατέχωσαν· καὶ ἔτως ἐτελεύτησεν. Ἐλεγον ἔν οἱ ³

Λαπί-

4. Eudoc. post verbum ἐ-
τρώθη inseruit haec, καὶ ὁ
Τελαμὼν [leg. Τελα-
μῶνιος] Αἴας παρ' Ὀμήρῳ
φαίνεται· vid. fab. 12.: quae
verba sumta sunt ex Eustathio
ad Il. α' p. 101. Rom.

5. Sic nuper rescriptissimus,
quia praecedit εὐδέποτε, pro
ἔτε, quod libri omnes alii
habent. Cod. Mosqu. prae-
terea post ἔτε addit ὅτε· qua
Coniunctione restituta, quae
in omnibus reliquis libris de-
est, sed ob praecedens ἔτε
facile praetermitti a librariis
potuit, quum videremus sen-
tentiam existere reliquae ora-
tioni, et verborum structurae,
atque adeo ipsi rei, conue-
nientiore: ea nunc non du-
bitauimus ordinem verborum
augere. Sensus est, *nec tum
vulneratus est, quum Lapithis
opem ferens a Centauris ne-
catus est*. Sic vero etiam
magis apparet, nos recte re-
scripsisse εὐδέ.

6. Cod. Oxon. 1. et Tol.
πρὸς τὰς Κενταύρας. Cod.
Mosqu. πρὸς Κενταύρας. be-
ne: dummodo haec verba co-
haerent cum Particip. συμ-
μαχῶν, vt πρὸς esset *contra*:
vt ap. Pausan. 6, 10. p. 400.
Λαπίδων πρὸς Κενταύρας

μάχη. Iam vero reliqua ver-
borum series, ἀλλὰ συλλα-
βόντες — ἐτελεύτησεν, ostendit,
verba πρὸς τῶν Κενταύ-
ρων cohaerere cum verbo
ἀπέθανεν· atque iam ex ipsis
verbis Λαπίταις συμμαχῶν
intellegi potest, Caenea La-
pithis auxilium *contra Cen-
tauros* tulisse. Sensus est, vt
iam ante docuimus, *a Cen-
tauris necatus est*, vt Phasia-
ninus ante nos haec verba
rectissime accepit. Nam ver-
ba θνήσκειν, et ἀποθνήσκειν,
quia, qua vim, Passiua sunt,
h. e. idem significant, quod
ἀποκτείνεσθαι, construun-
tur, non modo cum Praepo-
sitione ὑπό· vid. Hom. Il. α',
242. f. Herodo. 6, 92. Xen.
Cyp. 7, 1. 22.: sed etiam,
vt alia verba Passiua [v. fab.
33, 1. et Index Aeschin. v.
πρὸς] cum Praepositione
πρὸς· Eurip. Phoen. 606. f.
ἢ κατθανῇ. Πρὸς τίνος; v.
Valquenarius ad Eurip. Hip-
polyt. p. 287. b. Imitati sunt
Graecos etiam hoc in genere
Latini. v. Muncquerus ad
Hygin. fab. 33. p. 93. f. Sta-
ver. Itaque non male iam in
Ald. Bas. Tol. post Partic.
συμμαχῶν nota incisi posita
cernitur.

Λαπίδω, ἀνελόμενοι τὸν νεκρὸν αὐτῷ, καὶ εὐρόντες
μὴ τετρωμένον τὸ σῶμα, Καίνεὺς τὸν τε ⁷ ἄλλον βίον
ἄτρωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἄτρωτος ⁸.

Κ Ε Φ. ΙΒ'

ΠΕΡΙ ΚΥΚΝΟΥ *

- ¹ Ο αὐτὸς λόγος καὶ περὶ Κύκνου τῷ ἐν Κολώναις ¹.
² Καὶ γὰρ ἐκείνόν ² φαίνει, ὅτι ἄτρωτος ἦν. Καὶ
αὐτὸς ἦν αἰχμητής, καὶ ἐπισήμων μάχης· ἐν δὲ Τροίᾳ
ὑπ' Ἀχιλλεύς ³ λίθῳ πληγεὶς, ἐκ ἐτρώθη. Ἐλεγον
ἔν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ⁴ τὸν νεκρὸν αὐτῷ, ὅτι ἄτρω-
³ τος ἦν καὶ αὐτός. Οὕτω καὶ ἐκεῖνος ⁵ ἄτρωτος ἐκλήθη.
Κατ-

7. Ita ex eodem Cod. Mosqu. rescriptimus pro γε, quod est in caeteris libris omnibus, postulante ipsa sententia.

8. Endocia addidit, ex Eustathio scilicet d. l., verba, λέγεται δὲ καὶ ὅτι κάλλος περιττὴν εἶχεν· leg. περιττόν.

* Videri de Fabula Cycni, qui ab Eustathio ad Dionys. Perieg. 347. et ad Hom. Il. β' p. 167. Rom. ὁ Τρωϊκὸς Κύκνος vocatur, potest Tzetzes ad Lycophronis Cassandram v. 232. p. 46. Oporin., p. 48. Steph., qui ad hoc ipsum Palaephathi Caput videtur ibi respexisse. Pugna Cycni, et certamen cum Achille, ab Ovidio canitur Metam. 12, 72. — 145. In Cod. Mosqu. hoc Caput est Caput vndecimum.

1. Cod. Mosqu. Κολωνάϊς.

2. Cod. Mosqu. ἐκεῖνος. male. nam Pronomen, quod proprie referri debuisset ad verba ὅτι ἄτρωτος ἦν, relatum est ad verbum φασι, vt fab. 10, 1. 11, 1. vid. ad fab. 3, 19.

3. Ald. Bas. ἀχιλλεύς. Cod. Mosqu. μάχης. ἀπέθανεν δὲ ἐν Τροίᾳ ὑπὸ Ἀχιλλεύς βληθεὶς λίθῳ, καὶ εὐδὲ τότε ἐτρώθη. Codd. Oxonn. μάχης. ἀπέθανε δὲ ἐν Τροίᾳ ὑπὸ Ἀχ. λ. βληθεὶς, καὶ εὐδέποτε ἐτρώθη. Galeus emendabat, βληθεὶς, ἐκ ἐτρώθη δέ. fine causa. Omnino verba illa videntur alii, non Palaephato, debere.

4. Cod. Cant. οἱ ὁρῶντες. male. Sed ab eodem libro aberant verba ἦν καὶ αὐτός· quae nec in Cod. Rauui legabantur. male, opinor.

5. Codd. Oxonn. ἔτως ἔτος. Cod. Tol. ἔτω ἔτος. non bene.

Κατηγορεῖ δὲ τέττε τῷ λόγῳ ⁶, καὶ ἐμοὶ συμμαρτυρεῖ,
Δίας ὁ Τελαμώνιος ⁷. Καὶ γὰρ κακῆνος ⁸ ἐλέγετο
ἄτρωτος, ἀναιρεθεὶς ξίφει ὑφ' ἑαυτῷ ⁹.

Κ Ε Θ . ΙΓ'

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΚΑΡΟΥ *

Φασίν,

ne. In Cod. Mosqu. pro ver-
bis καὶ αὐτὸς — ἐκλήθη le-
guntur verba haec, quae ma-
num interpolatoris arguunt,
ὥσπερ καὶ νῦν λέγουσιν τὰς
ἀγωνισὰς, ἐάν τις ἄτρωτος ᾖ,
ἔτιως κακῆνοι ἐκλήθησαν ἄ-
τρωτοι.

6. Codd. Oxonn. τέτων τῶν
λόγων, καὶ ἐμοὶ μαρτυρεῖ.
Cod. Mosqu. τέττε λόγῳ, καὶ
ἐμοὶ μαρτυρεῖ. minus bene.

7. Bas. ὁ Τελαμώνιος.

8. Cod. Tol. ἐκῆνος in
quo ipso libro pro verbis ἀν-
αιρεθεὶς ξίφει ὑφ' ἑαυτῷ ex-
tabant haec: καὶ ἀπέθανε
ξίφει τρωθεὶς ὑφ' ἑαυτῷ.
leg. ὑφ' ἑαυτῷ e Cod. Gal., in
quo ea ipsa verba legebantur:
sed sunt aliena haud dubie:
vt in Cod. Mosqu. καὶ γὰρ
ἐκῆνος ἐλέγ. ἄτρ. καὶ ἀπέ-
θανε ξίφει τρωθεὶς ὑφ' ἑαυ-
τῷ. Plato Sympos. 35. εὖ
γὰρ ᾔδειν, ὅτι χρήμασι γε
πολύ μᾶλλον ἄτρωτος ἦν
πανταχῇ, ἢ σιδήρῳ Δίας.
add. Eustathius ad Hom. Il.
v' p. 934, 43. Rom.

9. Vid. Philostrat. heroiac.
II, 3.

* Ita legebant Codd. O-
xon. Mosqu. Gal. Cant. Rau.
Nam Ald. Bas. Tol. Brun. Pat.
Gal. habent 'Ικαρίωνος' quae
quidem scriptura contemni
neutiquam debet. Nam Pa-
tronymica, vt vocantur, non
raro ponuntur pro ipsis no-
minibus Propriis. Sic Ata-
lanta, vt hoc vtar, dicitur ab
aliis filia 'Ιάσας, ab aliis filia
'Ιάσωνος' et Κῆτος infra fab.
38, vocatur in Codd. Oxonn.
Κῆτων. V. interpp. Aeliani
ad V. H. 13, 1.: Hemsterhu-
sius ad Aristoph. Plut. p. 207.
et p. 325.: V. D. in Obser-
vatt. misc. NN. To. 4. p. 226.:
et Verheiquius ad Anton. Li-
ber. p. 256. In Cod. Mosqu.
hoc Caput est Caput duode-
cimum. Auxerunt eo Vio-
laria sua Eudocia p. 102.: vid.
ad Indic. fab. 2.: et Arsenius;
sed hic quidem illud descripsit
ex Apostolii, patris sui, Syn-
tagmate Paroemm. 6, 71.
Conf. Ludou. Vives ad Au-
gustin. C. D. 18, 13. Caete-
rum de ipsa Daedali, Icarique,
Fabula consuli possunt,
praeter alios, Diod. Sic. 4,
p. 276.

Ἰ Φασὶν¹, ὅτι Μίνως Δαίδαλον, καὶ Ἰκαρον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ², καθεῖρξε διὰ τινὰ αἰτίαν. Δαίδαλος δὲ ποιή-

p. 276. ff. To. 1. Rhodom.: Xen. Memorr. 4, 2. 33.: Strabo 14. p. 946. C. Almel.: Pausan. 7, 4. p. 531. Kuhn.: Ovidius Metam. 8, 183. ff.: Virg. Aen. 6, 14. ff. et ibi Servius: Dio Chrysost. orat. 4. p. 79. A. orat. 70. p. 626. B: schol. Synesii ad librum de somn. p. 132. Turn.: schol. Hom. ad Il. β', 145., qui sua se Philostephano et Callimacho debere ait: Lactant. Plac. narrat. fabb. 8, 3.: Hygin. fab. 40.: Zenobius Prouerb. 4, 92.: Tzetzes Chill. 1, 19. 12, 409.: qui Daedali filium nominat Ἰκάριον. add. Amnelius Antiquitt. rei naut. Specim. f. 4.

1. Arsenius praemittit ipsius Palaephathi verbis ex Apostolii Paroemm. 6, 71. verba haec, Δαίδαλος ποιήμα· ἐπὶ τῶν ἀκριβέντων τὰς τέχνας. Λέγεται γὰρ, ὅτι Μίνως.

2. Excusi adhuc legerunt υἱὸς αὐτοῦ ὄντας· quod quum consensus veterum historicorum refellat, ex coniectura edendum, leui mutatione, curauimus ὑπ' αὐτοῦ ὄντας. Drefigijs. Scilicet Ald. Bas. Brun. Pat., etiam Apostol. Arsen. et Cod. Mosqu., legunt primo καθεῖρξας· pro quo Tollius et Galeus in suis exemplis scripserunt non male κατεῖρξας· vid. fab. 40, 3.: est enim haec

scriptura Ionica, altera Attica: v. ad Aeschin. Socr. 3, 5. 1. et Index Graec. Aeschin. v. καθεργαμένον· deinde libri hi editi omnes post αἰτίαν exhibent υἱὸς αὐτοῦ ὄντας, vt Apostol. et Arsen.: quum Eudoc. legat, καθεῖρξεν εἰς εἰρκτήν, υἱὸς αὐτοῦ ὄντας, ommissis verbis διὰ τινὰ αἰτίαν. At in Codd. Oxonn. Tol. Mosqu. erat, ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ἰκαρον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καθεῖρξας [Cod. Tol. κατεῖρξας] διὰ τινὰ αἰτίαν. Quae quidem scriptura iuuat certe coniecturam Tollii, qui corrigebat υἱὸν αὐτοῦ ὄντας. Etiam Phasianinum credibile est ita legisse, certe legendum censuisse, cuius in versione est, *Daedalum una cum Icaro filio* etc. Drefigii emendatio haud dubie vana est: immo pro ὑπ' αὐτοῦ reponendum sic erat potius ὑπ' αὐτοῦ. At quum non probabile sit, a Palaephato verba adeo distracta esse inter se; quum librarum facile potuerint Pluralem dare pro Singulari: ausi sumus nunc reuocare scripturam Codd. Oxonn. Mosqu. Tol. Ἰκαρον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ· quam Phasianinus etiam expressit in versione Latina, vt diximus. v. Proluf. 4, 3: Caeterum crimen illud, ob quod Minos Daedalum et Icarum

ποιήσας πτέρυγας προσδετάς, ἐξέπη 3 μετα τῷ
 Ἰκάρῃ. Νοῆσαι δὲ ἄνθρωπον πετόμενον ἀμύχανον 4, 2
 καὶ ταῦτα πτέρυγας ἔχοντα προσδετάς. Τὸ ἐν λε- 3
 γόμε-

Icarum in carcerem fertur coniecisse, fuit, Diod. Sic. 4. p. 277. To. 1. Rhod. auctore, ἡ κατασκευὴ τῆς βοός. Vnde etiam Eudoc. p. 102. verbis fab. 2, 1. Δαίδαλον — βοός subiunxit verba huius fabulae Φασίν, ὅτι Μίνως —, interueniente vocabulo διό. add. Zenob. 4, 92. p. 110. Alii filium sororis Minois ab Daedalo interfectum esse dicunt: alii omnino iniurias, quibus affecerit Daedalus regem, commemorant. v. Ind. Graec. v. αἷτα.

3. Sic legit Cod. Rauii et Mosqu. recte. Galeus edidit προσδετάς, ἐξέπη. vitiose. Codd. Oxonn. Arund. Tol. ἀμφοτέροις προσδετάς [Cod. Tol. προσδετάς] ἐξέπη [Cod. Tol. ἐξέπη]. At Ald. Tol. Brun. Pat. Apostol. Eudoc. προσδετάς ἐξῆλθε. Arsen. προσδετάς ἐξῆλθε· vt ap. Xen. Cyrop. 1, 3. 2. est νόμαις προσδέτοις· vbi Cod. Alt. προσδέταις habet. Neque tamen dubitari potest, quin verbum ἐξέπη longe aptius ad rem sit, atque adeo elegantius. Hyginus d. 1. *Daedalus pennas sibi et Icaro filio suo fecit, et accommodavit, et inde auolarunt.* At Zenobius tamen 4, 92. p. 110.

ὁ δὲ πτερὰ κατασκευάσας, inquit, ἐαυτῷ καὶ τῷ παιδί, ἐξῆλθε τῷ Λαβυρίνθῃ· hunc enim fuisse ferunt multi carcerem, in quem incluserit Minos Daedalum: καὶ ἀναπτάμενος ἔφυγε σὺν Ἰκάρῳ.

4. Cod. Tol. ἀδύνατον· quod aperte glossēma tedolet. Phasianinus videtur vtrumque vocabulum reddere voluisse in versione Latina, sed ita reddidit, vt appareret, eum non assequutum esse Palaephati mentem. vertit enim, *scientiam vero hunc volantes homines faciendi, absque vlla machina et artificio, — calluisse, impossibile est.* Paulo post pro ὑποδετάς, quod Dresigius, Tollio, Brunero, Patre, et Galeo, prae-euntibus, recepit, in Cod. Rauii, Mosqu. et Ald. Bas., etiam apud Apostolium et Arsen., est προσδετάς. Codd. Oxonn. Arund. habebant προσδετάς. vitiose. Quorum quidem librorum auctoritate fideque adducti pro ὑποδετάς reuocauimus προσδετάς· praesertim quum Phasianinum quoque videremus in versione Latina expressisse hoc ipsum vocabulum. Pennas enim illas vtroque loco vocat *fiditias*.

E

γόμενον ἦν τοιᾶτον. Δαΐδαλος ὃν ἐν εἰρκτῇ⁵, καθεὶς
 ἑαυτὸν διὰ θυρίδος, καὶ σκαφίδι⁶ ἐμβαῖς σὺν τῷ Ἰκάρῳ
 εἰς θάλασσαν ἀπῆει⁷. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως, πέμ-
 πει πλοῖα διώζοντα⁸. Ὡς ἤσθοντο⁹ δὲ Ἰκαρός τε
 καὶ

5. Cod. Mosqu. ἐν τῇ εἰρ-
 κτῇ. Eudoc. τὸν δὲ Δαΐδαλόν
 Φασι ὄντα ἐν εἰρκτῇ, καθέν-
 τα ἑαυτὸν διὰ θυρίδος, καὶ
 σκαφίδι ἐμβάντα εἰς θάλασ-
 σαν πλεῦσαι. Praeteriit enim
 verba, νοῆσαι δ' ἄνθρωπον —
 ἦν τοιᾶτον, et hanc Fabulae
 partem coniunxit cum Fab. 2.

6. Codd. Oxonn. Arund.
 Tol. Mosqu. καὶ τὸν υἱὸν
 κατασπάσας, σκαφίδι quae
 verba videntur genuina esse.
 Certe textus narratiunculae
 ea requirit. At quum ap.
 Apostol. et Arsen. post Partic.
 ἐμβαῖς addita videremus ver-
 ba σὺν τῷ Ἰκάρῳ, quibus ora-
 tionis infertis, narrationi sua
 constaret integritas, ea reci-
 pere maluimus, quam verba
 καὶ τὸν υἱὸν κατασπάσας.
 nam nuper in editione nostra
 Opusculi quinta operae illa
 ipsa verba perperam transtu-
 lerunt post verbum ἀπῆει.
 Sed ab iisdem Codd. Oxonn.
 Arund. Mosqu. aberant verba
 εἰς θάλασσαν. male. Neque
 melius in Ald. Bas. Tol. Brun.
 Pat. post ἐμβαῖς nota incisi-
 posita est, vt apud Eudoc.
 post ἐμβάντα, et ap. Apostol.
 post Ἰκάρῳ. Nam verba εἰς
 θάλασσαν cohaerent cum
 Participio ἐμβαῖς, non cum
 verbo ἀπῆει, ita, vt σκαφίδι

fit sextus Casus, sicut Virgil.
 Aen. 1, 381. dixit, *Bis denis
 Phrygium conscendi nauibus
 aequor.* v. Stauerius ad Hy-
 gin. fab. 21. p. 66. Nam ver-
 bum ἐμβαίνειν vocabulis na-
 vicularum ita additur, vt se-
 quatur Accusatiuus cum Prae-
 posit. εἰς. v. Appian. B. C. 2.
 p. 787. To. 2. Tol. Anton.
 Liber. 30. p. 196. Verh. Matth.
 13, 2. 15, 39. Luc. 8, 22. Pro-
 fectus autem Daedalus est in
 Siciliam ad Cocalum, regu-
 lum Camici vrbis, quem ipse
 Minos persecutus legitur,
 interemtus ibi a filiabus Co-
 cali. v. Meursius in de Creta
 3, 3.

7. Sic edidimus cum Dre-
 sigio, praeuntibus Codd.
 Tol. et Mosqu., in quibus erat
 ἀπῆει. Nam Ald. Bas. Tol.
 Brun. Pat. Gal. ediderunt ἄ-
 πλεον quae ipsa est librorum
 Apostolii et Arsenii lectio,
 per se non inepta.

8. Apostol. δ' ὁ Μίνως.
 Nam Minos II. fuit classe po-
 tentissimus. v. Thucyd. 1, 4.

9. Codd. Oxonn. Arund.
 οἱ δὲ ὅτε ἤσθοντο διωκόμε-
 νοι, ἀνέμε λάβρεν ὄντος, πε-
 τώμενοι ἐφαίνοντο. εἶτα πλε-
 οντες ἐρίῳ Κρητικῷ νότῳ, ἐν
 τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει περιτρέ-
 πογται. Tollius autem e suo

Codice

καὶ Δαίδαλος διακόμενοι, ἀνέμω λάβρε καὶ σφοδρῆ
 ἄντος, πετόμενοι, ἦγεν πλέοντες, ἐν τῷ πελάγει περι-
 τρέπονται. Καὶ ὁ μὲν Δαίδαλος σώζεται ¹⁰ εἰς τὴν 5
 γῆν· ὁ δὲ Ἰκαρος τελευτᾷ ἐν τῷ πελάγει ¹¹. ὅθεν αἶπ'
 ἐκείνῃ ¹². Ἰκάρειον πέλαγος ἐκλήθη. Ἐκβληθεὶς δὲ ὁ
 Ἰκαρος ¹³ ὑπὸ τῶν κυμάτων παρὰ τῆς πατρὸς ἐτάφη.

Ε 2

ΚΕΦ. ΙΔ'

Codice verba sic laudat: οἱ
 δὲ ὅτι ἦσαν διακόμενοι —
 εἴτα πλέοντες ἔρω κρητικῷ
 νότῳ ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει
 περιτρέπονται. Et nos in
 Cod. Mosqu. ita scriptum in-
 venimus, οἱ δὲ ὡς ἦσαν
 διακόμενοι, ἀνέμω λαύρε καὶ
 φορῶ ὄντος πετόμενοι [sic et-
 iam in libris Apostol. et Ar-
 sen. scriptum est hoc Partic.,
 vt f. 2.] ἦγεν [Arsen. ἦως]
 πλέοντες ἔρω κρήτη [leg. ἔρω
 Κρητικῷ] νότῳ ἐν τῷ Ἰκάρῳ
 [leg. Ἰκαρίῳ] περιτρέπονται.
 At ista videntur aliunde huc
 venisse. Et quanquam verba
 ἦγεν πλέοντες aduenticia vi-
 deri possint, quum ἦγεν fere
 sit glossematum index: ta-
 men quo minus ea delenda
 censeamus, impedit hoc,
 quod Palaephatus hoc loco
 personam interpretis agit.
 Sed pro πατόμενοι, quod ha-
 bent libri editi omnes, iam
 nuper, etiam constantiae caus-
 sa, reposuimus πετόμενοι.

10. Cod. Oxon. i. et Mosqu.
 περισώζεται. non male. Et
 in eodem libro Oxon. pro τε-
 λευτῇ erat, vt in Cod. Tol.,
 διαφθείρεται· quod valde ve-
 remur ne, aut profectum sit
 ab correctore quodam, qui

ignorauerit, τελευτῇ etiam
 de violenta morte dici, aut
 immigrauerit in textum e
 margine, librarii culpa. In
 Cod. Mosqu. verba ὁ δὲ Ἰκ.
 — πελάγει desunt. male.

11. Vid. Pausan. 9, 11. p.
 732.

12. Heumano Parergg.
 Critt. p. 110. verba αἶπ' ἐκει-
 νῃ, vt glossema, inducenda
 videbantur. At loci, quos
 laudat, fab. 4. 6. 7. 16. 19. 21.
 24. 29. 30. 34. 38. 41. 43. 46.,
 huic loco non sunt similes:
 immo ὅθεν pertinet tantum
 ad verba τελευτῇ ἐν τῷ πε-
 λάγει, vt verba αἶπ' ἐκείνῃ
 ad ὁ Ἰκαρος, sic, quia igitur
 Icarus in eo periit, ab eo —.

13. Codd. Oxonn. ἐκβλη-
 θέντα δὲ αὐτὸν ὑπὸ τῶν κυ-
 μάτων ὁ πατὴρ ἔθαψε. Cod.
 Mosqu. ἐκβληθέντα δὲ ὁ πα-
 τὴρ ἔθαψεν. Cod. Tol. ἐκ-
 βληθέντος δὲ ὑπὸ τῶν κυμά-
 των ὁ πατὴρ ἔθαψεν. Pro
 ἐκβληθέντος Tollius cense-
 bat legendum esse ἐκβληθέν-
 τα. recte: etsi non ignoro,
 ἐκβληθέντος simpliciter posi-
 tum, pro ἐκβληθέντος αὐτῆς,
 per se defendi recte posse. vid.
 ad fab. 28, 10. Eudoc. Ald.
 Bas. ἐκβληθεὶς ὁ Ἰκαρος.

Κ Ε Φ. ΙΔ'

ΠΕΡΙ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΚΑΙ ΜΕΙΛΑΝΙΩΝΟΣ *

Ἰ Ἀέγῃσι ἰ περὶ Ἀταλάντης καὶ Μειλανίωνος, ὡς ἡ
μὲν ἐγένετο λέαινα, ὁ δὲ λέων. Τὸ δὲ ἀληθὲς ἐνι
τοῖς-

* In Cod. Mosqu. hoc Caput est Caput tertium decimum, et inscribitur, *περὶ Ἀταλάντης*, omisiss caeteris verbis. Sed legitur etiam in Violario Eudociae p. 20., vbi pro *Μειλανίωνος* scriptum est *Μηλανίωνος*. Fabulam Mila-
nionis et Atalantae persequuti sunt, praeter Palaephatum, Ovidius *Metam.* 10, 560. ff. Apollodorus *bibl.* 3. p. 207. Fab.: Heraclitus *fab.* 12.: et Pseudomusaeus v. 153. ff. Antiphanes scripserat fabulam, quae inscripta erat *Μειλανίων* v. Athen. 10, 6. p. 423. D: vt Philyllius et Phormus, comici. v. Suidas v. *Φιλύλλιος* et *Φόρμος*. Sed de Atalanta singulatim Aelianus V. H. 13, 1. legi potest, et Tzetzes *Chill.* 12, 453., etiam Gyraldus *dialogism.* 20. p. 432, ff. To. 2. Thes. Gruter., vbi hoc totum Caput Palaephati Latine conuersum legitur. Caeterum nomen Mila-
nionis in libris antiquis varie scriptum inuenitur: in aliis *Μειλανίων*, vt ap. Pausan. 5, 19. p. 224.: ap. Apollod. 3. p. 189., in Cod. Palat.: ap. Suid. et Apostol. v. *Μειλανίωνος σωφρονέστερος*. in aliis

Μειλανίων. quam scripturam probant Casaub. ad Athen. p. 717. et Schraderus *animadvers.* ad Musaeum p. 258.: vt ap. Apollod. 3. p. 189. Fab., Pseudomusaeum v. 154., schol. Eurip. ad *Phoenn.* 152., et schol. Apol. Rhod. ad 1, 769.: nam *Μειλανίων* dicitur pro *Μειλανίων* v. Eustath. ad Il. ω p. 1340, 17. Rom. et Etymol. M. v. *μείλιος*. etiam *Μιλανίων*. v. Heinsius ad Ovid. A. A. 2, 188., itemque Passeratius et Vulpius ad Pro-
pert. 1, 1. 9. Et Schraderus quidem *Animadvers.* ad Musaeum d. l. scripturam *Μηλανίων*, quae est in omnibus Mythici libris, etiam apud Eudociam, praeter Cod. Mosqu. Rau. Oxonn. Cant., in quibus *Μειλανίων* scriptum est, non *Μηλανίων*, haec enim in nullo Palaephati libro, quod sciam, extat, sed extitit in Cod. Sarrau. ap. Ouid. *Amorr.* 3, 2. 29., vitiosam esse recte censuit, assentiente Valquernario ad schol. Eurip. d. l. p. 625. Nos verò iam nuper Palaephato scripturam *Μειλανίων* restituimus. Nam primo sciebamur, primam syllabam nominis *Milanion* a poetis Latinis

τοιῦτον². Ἀταλάντη καὶ Μελανίων³ ἐκυνήγην. Ἀνα-
παίσει δὲ τὴν κόρην Μελανίων⁴, μιγῆναι αὐτῷ⁵. Εἰσ-
έρχεται⁶ δὲ εἰς τι σπήλαιον μιχθῆσόμενος. Ἦν δὲ ἐν²
τῷ ἀντρώῳ εὐνὴ λέοντος⁷ καὶ λεαίνης. Οἱ δὲ⁸ ἀκέ-
σαντες φωνῆς⁹, ἐξελθόντες ἀναιρῶσι¹⁰ τὰς περὶ Ἀτα-
λάντην.

Ε 3

λάντην.

Latinis produci: v. Ouid. A-
mon. 3, 2. 29. A. A. 2, 188.:
Propert. 1, 1. 9.: quod esset
Gr. Μελανίων· deinde e Μει-
λανίων videbamus facile nasci
potuisse Μιλανίων, et Μηλα-
νίων, quum nihil vſtatius ef-
fet permutatione literarum η,
ι, et ει, in libris antiquis. v.
Doruillius ad Charit. p. 102.
Amstel.

1. Cod. Tol. Mosqu. λέγεται.

2. Cod. Mosqu. ὡς ὁ μὲν
ἐγένετο λέων, καὶ [leg. ἡ δὲ]
λέαινα. ἦν δὲ τὸ ἀληθὲς τοιῦ-
τον. Eudoc. legit, Ἀταλάν-
την καὶ Μηλανίωνα εἰς ζῶα
μεταμορφωθῆναι μυθεύον-
ται· τὴν μὲν εἰς λέοντα, τὸν
δὲ εἰς λέοντα. Ἡ δὲ ἰσορία
ἔτως ἔχει. Ald. Bas. τὸ δ'
ἀληθές.

3. Cod. Mosqu. Μελανίων.
Eudoc. Μηλανίων.

4. Cod. Mosqu. ὁ Μελα-
νίων. Eudoc. Μηλανίων.

5. Ita, et serie orationis
iubente, et Codicibus Oxonn.
Cant., Ravennaeque, addicenti-
bus, rescriptimus cum Dresig-
io pro αὐτῇ, quod est in Ald.
Bas. Tol. Brun. Pat. Gal., et
iam in Cod. Mosqu. et ap. Eu-
doc. At Phasianini versio La-
tina habet, *ut secum in coitu
misceatur.*

6. Cod. Mosqu. εἰσέρχεται
δὲ εἰς τὸ σπήλαιον. Codd.
Oxon. Cant. Tol. εἰσέρχον-
ται δὲ εἰς τὸ [Cod. Tol. τι]
σπήλαιον μιχθῆσόμενοι. re-
cte, opinor. Vtramque le-
ctionem librorum, et scripto-
rum, et editorum, expressam
video a Phasianino in versio-
ne Latina. vertit enim, *atque
ob id in speluncam coiturus
eam perducit, simulque conue-
niunt.*

7. Cod. Mosqu. ἦν δὲ τὸ
ἄντρον λέοντος, omisso nomi-
ne εὐνῇ.

8. Haec erat lectio Cod.
Arund. Mosqu. et Tol., quam
recepimus cum Dresigio, lin-
guae legum iussu. Reliqui
enim libri editi, etiam Basil.
et Eudoc., habent οἱ καί.

9. Cod. Mosqu. ἀκέσαντες
σφῶν.

10. Codd. Oxonn. Mosqu.
Arund. Tol. ἐμπίπτει
[Mosqu. ἐπιπίπτει] τοῖς πε-
ρὶ Ἀταλάντην καὶ ἀναιρῶσιν
[Cod. Tol. ἀναιρῶσι] αὐτάς.
Quae quidem verba non du-
bito quin etiam Phasianinus
in suis libris repererit. reddi-
dit enim locum sic: *egressi
cum impetu Atalantam et
Milanionem dilaniarunt.*

3 λάντην. Μετὰ δὲ χρόνον τῆς λεαίνης καὶ τῷ λέοντος.¹¹
 ἐξελεθόντων¹², οἱ κυνηγετῶντες σὺν Μελανίωνι¹³ εἰς
 4 ταῦτα τὰ ζῶα ἔδοξαν αὐτὲς μεταβεβλήσθαι. Εἰσ-
 βάλλοντες ἔν εἰς τὴν πόλιν, διεφήμεζον, ὡς¹⁴ οἱ περὶ
 Ἀταλάντην καὶ Μελανίωνα εἰς λέοντας μετεβλή-
 θησαν.

Κ Ε Θ. ΙΕ'

ΠΕΡΙ ΚΑΛΔΙΣΤΟΥΣ *

1 **Κ**αὶ ὁ περὶ Καλδιστοῦς λόγος τοιοῦτος, ὡς κυνηγετῶσαι
 ἄρκτος ἐγένετο. Ἐγὼ δὲ Φημι, καὶ ταύτην εἰς
 ὄρεος

11. Cod. Mosqu. τῷ λέον-
 τος καὶ τῆς λεαίνης.

12. Cod. Gal. ἐξελεθόντες.
 male. Et in Cod. Oxon. 1.
 erat: ἰδόντες τέρας οἱ συγ-
 κυνηγετῶντες — μεταβλη-
 θήναι. non male.

13. Cod. Mosqu. οἱ συγ-
 κυνηγετῶντες τῷ Μελανίωνι
 ἔδοξαν εἰς ταῦτα τὰ ζῶα με-
 ταβαλεῖν, εἰσβαλόντες. Quod
 quidem Tempus etfi accom-
 modatum videri possit verbo
 διεφήμεζον· vt Matth. 8, 33.
 ἀπελεθόντες εἰς τὴν πόλιν
 ἀπήγγειλαν· tamen Tempo-
 re altero declaratur, vt opi-
 nor, magis magnitudo auidi-
 tatis comitum Milanionis di-
 vulgandi rem nouam et in-
 auditam. Eudoc. τῷ Μηλα-
 νίωνι.

14. Coniunctioni ὡς hunc
 locum attribuit Galeus in ex-
 emplo Amstelaedamensi, au-
 thoritate Codd. Oxonn. Cant.

et Rauii: etfi Tollius iam
 verba ita collocanda sponte
 viderat. Sed in Cod. Rau.
 tamen erat, vt in Cod. Mosqu.,
 ordine verborum inuerso, οἱ
 περὶ Μελανίωνα καὶ Ἀταλάν-
 την, vt in Codd. Oxonn. et
 Cant. Μελανίων καὶ Ἀταλάν-
 τη· quae lectio videtur Gram-
 maticis deberi. Nam Ald. Bas.
 Tol. Brun. Pat. ediderunt,
 διεφήμεζον οἱ περὶ Ἀτ. καὶ
 Μηλαν., ὡς εἰς λ. μ., vt legi-
 tur etiam ap. Eudoc. Pro
 διεφήμεζον in Codd. Oxonn.
 et Cant. Galeus ostendit ex-
 titisse διεφήμεσαντο. male.
 Nam leges linguae, et Imper-
 fectum requirunt, et Acti-
 vum, non Medium. nam δια-
 φημιζοσθαι est diuulgare res
 suas.

* De Callistus Fabula v.
 Ouid. Metam. 2, 409. ff. et
 Fast. 2, 15. ff.: Apollodorus
 bibl. 3. p. 203. 205.: Hygi-
 nus

ἄρκος¹ καταντήσασαν, ὅπως ἐτύγγανεν² ἄρκτος, θη-
ρεύσαν³ καταβρωθῆναι· τὰς δὲ κυνηγετῶντας, ἰδόν-³
τας αὐτὴν⁴ εἰσελθῆσαν μὲν ἐπὶ τὴν τῆς ἄρκτος κοι-
την⁵, μηκέτι δὲ ἐξερχομένην, εἰπεῖν, ὡς ἡ κόρη ἄρκτος
ἐγένετο.

Ε 4

ΚΕΦ. ΙΣΤ'

nus fab. 177. et Astron. poet.
2. 1.: Lactant. Placid. narratt.
fabb. 2, 5.: Nonnus Dionysf.
36. p. 892. Hanou.: schol.
min. ad Hom. Il. σ', 487. ex
Callimacho: Eudocia Ion. p.
259.: cuius verba Καλλισώ —
ἰστέον δὲ — ἀληθῶς μὲν —
ἀπονεύει ἄστρον leguntur et-
iam in Commentariis Eusta-
thii ad Il. σ' p. 1156. Rom. Pau-
sanias eandem fabulam attigit
1, 25. p. 59. et 8, 3. p. 603.
In Cod. Mosqu. hoc Caput est
Caput quartum decimum.

λ

1. Cod. Mosqu. εἰς ξύλοχόν
πυ. Codd. Oxonn. et Rau.
εἰς ξύλοχόν πυ. Sed corrigi
debet cum Brunero ξύλοχον
ex Homero, qui vsus est hoc
vocabulo de τόπῳ ὑλώδει et
συνδένδρῳ loco vtriusque Car-
minis non vno, vt Il. ε, 162. —
Odyf. δ', 335. — Videtur
tamen aliunde huc venisse,
profectum ab aliquo, qui do-
cere voluerit, quo vti voca-
bulo Palaephatus debuisset, si
elegantem scilicet scribere vo-
luisset.

2. Cod. Mosqu. ἐτύγγεν.
Sed verbo ἐτύγγανεν fortas-
sis addi Partic. ἔσθαι debet.
Nam etsi etiam apud Plat.
Phaedon. c. 6. legitur τυγ-

χάνει — βέλτιον· tamen nec
ibi dubito, quin legi debeat
τυγχάνει — βέλτιον ὄν. Cer-
te librarii sic faepe peccarunt.
vid. ad Aeschin. Socr. 2, 3. 2.
et ad Plat. Apol. 28, 3.

3. Cod. Mosqu. θηρεύσα.
male. Cod. Cant. καὶ θηρεύ-
σαν. fine caussa.

4. Αὐτὴν deest in Cod.
Mosqu.

5. Cod. Mosqu. εἰσελθῆ-
σαν μὲν, μηκέτι δὲ ἐξερχο-
μένην, caeteris verbis omif-
sis. Tollius reperit in suo
Codice, ἰδόντας εἰσελθῆσαν
μὲν, μηκέτι ἐξερχομένην· e
quibus scripturae vestigiis
legendum ipse odoratus est,
ἰδόντας εἰσελθῆσαν μὲν ἐπὶ
τὴν τῆς ἄρκτος κοίτην, μηκέ-
τι δὲ ἐξερχομένην. Quae qui-
dem coniectura quanti faci-
enda sit, docet scriptura Codd.
Oxonn., ἰδόντας μὲν αὐτὴν
εἰσελθῆσαν. κ. τ. λ., quam
ante nos Dresigius, et Galeus
in exemplo Amstel., in ordi-
nem recepere. Nunc vero ausi
sumus, etiam Cod. Mosqu. ad-
monitu, et legum vsus lo-
quendi auctoritate, particu-
lam μὲν transferre post Partic.
εἰσελθῆσαν, quum apertum
esse videremus, verba εἰσελ-
θῆσαν μὲν referri ad verba
μηκέτι

Κ Ε Φ. ΙΣΤ'

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ *

Ι Φασίν, Εὐρώπην τὴν Φοίνικος ἑπὶ ταύρῳ ὀχυρμένην
διὰ τῆς θαλάττης ἐκ Τύρου εἰς Κρήτην ἀφικέσθαι.
Ἐμοῖ

μηκέτι δὲ ἐξερχομένην. Nam
ab Ald. Bas. Tol. Brun. Pat.
et Gal. Cantabr. absunt verba
αὐτὴν εἰσελθούσαν· quae ad-
eo nec Phasianini Latina ver-
sio habet. legitur enim ibi,
*quicumque igitur in venatione
cum ea erant, non illam am-
plius ex ursae cubili egredien-
tem, sed solam videntes —*
sed verba *sed solam* videtur
Phasianinus ex ingenio addi-
disse. Sed Velareus iam eam,
quam recepimus, lectionem
sponte, vt apparet, reddidit,
*deinde venatores illam ad ur-
sae cubile properantem, nec
redeuntem, conspicientes, di-
xisse, puellam in ursam muta-
tam fuisse.*

* Fabulam Europae ha-
bent, praeter alios, Apollo-
dorus bibl. 3. p. 159.: Mo-
schus Idyl. 2.: Nonnus Dio-
nyss. 1. p. 10. 3. p. 102. f. 4.
p. 128.: Hyginus fab. 178.:
schol. min. ad Hom. Il. μ',
997.: Eudocia p. 162.: Lu-
cianus diall. marinn. p. 259. f.
To. 1. Graeu. In Cod. Mosqu.
hoc Caput est Caput quintum
decimum, et inscribitur, Περὶ
Εὐρώπης, omisso Articulo.

Sed attingitur haec ipsa fa-
bula etiam ab Herodoto 4.
45.: a quo Europa vocatur
ἡ Τυρὶς Εὐρώπη· ab Achille
Tatio 2. p. 101. et 143. Salm.:
Lucian. de Syr. dea p. 657.
To. 2.: Liban. p. 95. A To. 1.
Mor.

1. Cod. Mosqu. Ald. Bas.
τὴν Φοίνικος. vere: vt mirer,
hanc varietatem lectionis fuisse
ab omnibus libelli editori-
bus praetermissam. Sic infra
Εὐρώπην τὴν τῷ βασιλέως·
et fab. 24, 1. περὶ Μήτρας τῆς
Ἐριστχίδους. Plura ea de re
a nobis dicta sunt in libello
quarto super nonnullis Palae-
phati locis f. 3. Renocauimus
igitur Aldinam lectionem.
nam reliqui libri editi
habent τῷ Φοίνικος. Caete-
rum ab aliis Mythicis Euro-
pa dicitur Agenoris filia, so-
ror Phoenicis, vt ab Hygino
fab. 178. et ab schol. Eurip.
ad Phoenn. 226.: ab schol.
Barocc. ad Phoenn. 5. et ab
Eustathio ad Dion. Perieg.
270.: cuius generis similem
veterum diffensionem nota-
vimus ad fab. 7, 16. Schol.
Hom. ad Il. ξ', 321. ἐνταῦθα δὲ
αὐτὴν [Europam], ἢ Φοίνι-
κος,

Ἐμοὶ δὲ ὁδοῖ, ἔτε ταῦρον, ἔθ' ἵππον, τασσῆτον πέ-
λαγος διανύσαι δόνασθαι, ἔτε κόρην ἐπὶ ταῦρον ἄγριον
ἐναβῆναι· ὃ, τε Ζεὺς³, εἰ ἐβέλετο Εὐρώπην εἰς Κρή-
την εἰλθεῖν, εὖρεν αὖν αὐτῇ⁴ ἑτέραν πορείαν καλλίονα.

E 5

T^o

κος, ἀλλ' Ἀγήνορος, εἶπον. Apollodorus bibl. 3. p. 159. Fab. τινὰς δὲ Εὐρώπην, καὶ Ἀγήνορος, ἀλλὰ Φοίνικος, λέγουσι. Hoc in numero sunt ipse Hom. Il. ξ', 321.: Conon. narrat. 32. ap. Phot. bibl. Cod. 186. p. 226. Hoefsch.: schol. Hom. ad Il. β', 494.: schol. vetus Eurip. ad Phoen. 5.

2. Cod. Mosqu. ἐμοὶ δὲ καὶ ἄν ταῦρος, ἔθ' ἵππος, δοκεῖ εἰς τασσῆτον πέλαγος διαν. δύνασθαι. male. Codd. Oxonn. Arund. ἐμοὶ δὲ καὶ ἄν ταῦρος, ἔθ' ἵππος δοκεῖ τασσῆτον πέλαγος διανύσαι δόνασθαι. recte. vid. fab. 2, 3. At nec altera verborum structura aliena est ab ratione Palaephati. vid. fab. 3, 2. Etiam Tollius in suo Codice inuenit διανύσαι· cuius verbi interpretamentum videtur διανύξασθαι, quod legitur in Ald. Basf. Tol. Brun. Pat. Gal. Idem visum est Valquenario in notis ad Euripidis Hippolyt. p. 252.: sed pro διανύσαι reponi διανεῦσαι iubebat. Huic vero coniecturae quid tribuendum sit, ostendere conati sumus in libello quarto super nonnullis Palaephati locis s. 5. Caeterum pro ἔτε κόρην videri possit rescribi debere ἔτε κόρη· nisi quis ἔτε

ita vindicandum censuit, ut cohaerere dicatur cum ἔτε, quod est ante ταῦρον.

3. Ald. Basf. Tol. Brun. Pat. Gal. ὅτε Ζεὺς· quam veram scripturam esse, nobis videbatur declarare diuersitas lectionis. nam in Cod. Tol. erat καὶ ὁ Ζεὺς· et in Cod. Rau. καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς. Verba enim ὅτε interpretatus quis erat per καὶ ὁ· haec verba manus librarii intulit in textum. Aliis vero librariis visum est duplicem loci lectionem simul exhibere: hinc, permutatis etiam inter se litteris e et i, orta est scriptura Cod. Rauii. Sic ap. Homer. Il. ν', 229. in Cod. Lipsf. est ἔθ' τε, nam alii libri habuere ὅθ' i, alii ὅτε· quam vtramque scripturam diligentia librarium Lipsiensem iussit simul exhibere: qua de re quaedam a nobis dicta sunt ad Aeschin. Socr. 3, 13. 3. Restituimus igitur lectionem ἔ, κα, quam Dresigius mutarat haud inepte in ὁ δέ· ut certe in Cod. Mosqu. scriptum est. vid. ad fab. 32, 32.

4. Libri editi omnes habent αὐτῆς, ut Cod. Mosqu. Cod. Cant. εὐρεῖν αὖν αὐτῇ ἑτέραν ὁδὸν λαὶν καλλίονα. Pro αὐτῆς Tollius legendum cen-

3 Τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἀνὴρ Κνώσιος ὁ, ὀνόματι Ταῦρος, ἐπολέμει τὴν Τυρίαν ὁ χῶραν. Τελευταῖον δὲ ἐκ Τύρου,

censebat αὐτῇ. recte. Brunerius autem malebat corrigere ταύτης· quod fieri potest ut Phasianinus etiam suis in libris inuenerit, quia in versione eius Latina est *melio- rem sane viam, quam haec erat*. Nobis lectio Cod. Cant. non omnino contemnenda coniecturam Tollii magis confirmare ita videbatur, ut λίαν male natum suspicabamur e πορείαν, cuius nominis interpretamentum ὁδὸν librarius ipsi glossae addidisset. Huius enim stultae, sed utilis saepe, istorum hominum diligentiae exempla non rara esse, quis nescit? ut Matth. 23, 25. Codd. nonnulli habent, τῆς παροψιδος τῆ πίνακος· quum τῆ πίνακος sit glossema e Luc. 11, 39. petiit. Neque vero meminimus, particulam λίαν esse in numero earum partium, quae Comparatiuis iungerentur. Recepimus igitur αὐτῇ.

5. Cod. Cant. Gal. Κνώσιος. Altera scriptura antiqua est. Sic ap. Virg. Aen. 3, 115. antiquissimi libri habent *Gnosia*, non *Gnosia*, et in nugis vetustissimis scriptum extat *Κνωσίαν*, non *Κνωσσίαν*.

6. Τῇ Τυρηνίᾳ χῶρα primus, nescio quorum librorum

auctoritate, edidit Galeus in exemplo Amstel.: et post eum Dresigius. nam Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. pr. habent τῇ Τυρηνίᾳ χῶρα. Cod. Mosqu. τὴν τυρηνίαν χῶραν. Tollius censebat legendum τῇ Τυρίαν χῶρα· non male. At Meursius in de Creta 4, 14. p. 251. emendabat, ἐπολέμει τῇ Τυρίᾳ χῶρα· ut Casaubonus Casaubonn. p. 14. et Ludou. Vines: quippe qui hunc totum Palaephathi locum in Commentarr. ad Augustin. C. D. 18, 12. ita vertit Latine, *Palaephatus Parius, in- quiens, sic narrat, fuisse Gnosium quendam virum, Taurum nomine: hunc, cum bellum Tyriae regioni faceret, et alias rapuisse virgines, et Europam, Phoenicis filiam, e Tyro. unde nata sit fabula*. Quam quidem emendationem adiuvat Cod. Oxon. 1., in quo totus locus ita scriptus legebatur, ἐπολέμει τὴν Τυρίαν χῶραν — ἀποπλεύσας ἐν ἐκ Τύρου, ἤρπασεν ἄλλας τε πολλὰς κόρας, καὶ τὴν τῆ βασιλ.: probante Vuesselingio ad Diodor. Sic. p. 305. To. 1. Atque nos quidem, non tam iudicio viri summi, quam potius veritate ipsius rei, adducti edidimus τὴν Τυρίαν χῶραν. Nam verbo πολεμεῖν eleganter quartus Casus iungitur,

Τύρε 7 ἤρπασεν ἄλλας τε κόρας, ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν τῷ βασιλέως θυγατέρα, Εὐρώπην. Ἐλεγον ἔν οἱ ἄνθρωποι 8, Εὐρώπην τὴν τῷ βασιλέως Ταῦρος ἔχων ὥχετο. Τὸτα δὲ γενομένης 9, προσάνεπλάσθη ὁ μῦθος.

ΚΕΦ. ΙΖ

gitur, ita, vt sit *oppugnare, bello infestare*. v. Animadversif. ad Gramm. Vuel. p. 320. Vuessel. ad Diod. Sic. p. 150. et p. 305. To. 1., et Obseruatt. misc. Vol. 4. p. 292.: et quum Taurus, Cretae rex, Europam Tyriam abstraxerit, expugnata Tyro [v. Eustathius ad Dionys. Perieg. 27C.]: sponte apparet, eum oppugnasse agrum Tyrium, non Tuscum. Caeterum Phasianus et ipse legit *Τυρηνία*, aut, quae est recentior ratio scribendi, *Τυρρηνία*: sed quum videret, orationem sic non cohaerere cum verbis sequentibus, etiam haec mutavit, perperamque interpretatus est. vertit enim ea sic, *bellum in Tyrrhena regione gerebat. hic quum plures alias in eo loco puellas rapuisset, Europam praecipue, regis filiam, postremo captiuam adduxit*.

7. Ald. δ' ἐκτύρε. Etiam in Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. est δ'. Cod. Mosqu. *τελευτήσας ἔν ἐκ* — ἄλλας τε κόρας, καὶ τὴν τῷ β. Δ., omiffis verbis ἀλλὰ δὴ.

8. Ald. ἀνοῖ. Cod. Mosqu. ἔλεγον δὲ — τέτων γενομένων. Et ap. Eudoc. p. 162. ista omnia verbis expressa le-

gantur his, Ἡ δὲ ἀληθὴς ἱστορία περὶ τῆς Εὐρώπης ἔχει ἕτως. Ταῦρος, ὁ τῆς Κρήτης βασιλεὺς, ἐπολέμει τῇ Τυρρηνίᾳ χώρα· ναυμαχίᾳ δὲ τὴν Τύρον ἐλὼν, ἄλλας τε κόρας ἐλήψατο, καὶ δὴ καὶ τὴν τῷ βασιλέως Ἀγνηορος θυγατέρα, Εὐρώπην. Τότε τοῖσιν συμβεβηκότος, μῦθος προσανεπλάσθη, ὅτι ταῦρος Εὐρώπην, τὴν τῷ βασιλέως, ἐπ' [leg. ἐφ'] αὐτῇ ὀχυμένην ἔχων ὥχετο.

9. Aliter explicandam Europae fabulam Pollux Grammaticus censébat. nam Taurum putabat nomen navis fuisse, ita scilicet ab insigni vocatae. Verba eius [Onom. 1, 83.] haec sunt, *ἔσι δὲ τινα πλοῖα Λύβια, λεγόμενα κριοί, καὶ τράγοι, ὡς εἰκάζειν, ὅτι τοιαῦτον ἦν πλοῖον καὶ ὁ Ταῦρος, ὁ τὴν Εὐρώπην ἀγαγὼν* —. Atque hanc rationem sequutus est e veteribus Lactantius instituit. diuin. 1, 11, 19. *Sed, aut per legionem rapuit, cuius insigne aquila est, aut navis, in qua est impositus, tutelam habuit in aquila figuratam: sicut taurum, cum rapuit, et transiit, Europam: et epit. instituit. diuin. c. 3. Europam transiit in tauro. Quis est taurus?*

Κ Ε Φ. ΙΖ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΥΤΡΕΙΟΥ ΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ *

Ἰ Φασίν, ὡς Ἀχαιοὶ οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ κατεπόρθη-
σαν τὴν Ἰλίον. Ἐστὶ δὲ μυθώδης ἄγαν ὁ λόγος.
Ἡ

*taurus? Utique navis, quae
tutelam habuit tauri specie
figurata*: e recentioribus
Amnellius Antiquitat. rei
nauticae e fabulis erutarum
Specim. f. 2., quod Vpsalae
a. 1757. editum, bibl. Brem.
nouae Claf. 2. fasc. 1. n. 2.
p. 37. insertum est. add. He-
rodo. 1, 2. Conf. Meursius
ad Lytrophronis Cassandram
p. 319. f.: Heinsius Crepundd.
Siliann. p. 138. f.: Monachius
ad Varr. SS. p. 312. f.: Neo-
corus ad Suid. p. 230. To. 3.

* Codd. Oxonn. et Rau.
περὶ τῆ ἐν Τροίᾳ ξυλίνῳ ἵπ-
πῳ: quae lectio etsi prae-
stare alteri videri possit: tamen
eam e glossemate natam su-
spicabar: Eustath. ad Hom.
Odyf. 9' p. 1606. Rom., Δε-
ράτειον δὲ ἵππον τὸν ξύλινον
λέγει, τὸν κοινότερον δάρετον.
genuinumque Indicem Capi-
tis esse putabam περὶ τῆ Δε-
ρείῃ ἵππῳ, omisissis verbis
καὶ τῆς Τροίας. Et sane in
Cod. Mosqu., in quo hoc Ca-
put est sextum decimum Ca-
put, inscribitur, περὶ τῆ δα-
ράτειῃ ἵππῳ, vt ap. Eudo-
ciam, quae verbis, quibus in-

terpretatio Fabulae contine-
tur, Violarium suum auxit p.
126. et p. 149. Nam equus
ille Graecorum ligneus sim-
pliciter appellari solet ὁ δά-
ρειος ἵππος, vel ὁ δαράτειος
ἵππος, praeunte Homero
Odyf. 9', 493. et 512.: vt a
Lucretio 1, 476. *durateus
equus*. v. interpp. Hesychii
p. 1027. To. 1. et Victorius
Varr. lectt. 19, 18. Nicander
Theriacc. p. 44. Colon. eun-
dem equum vocat simpliciter
ἵππον: vbi v. schol.: et Phi-
lostrat. heroicc. 10, 12. p. 717.
Olear. τὸν ἵππον τὸν κοῖλον.
Legi de eo potest Homerus
d. 1.: Virgil. Aen. 2. ipit.:
Hyginus fab. 108., a quo di-
citur *equus Troianus*, et li-
gneus; Pausanias 1, 23. 2, 29.
3, 13. Fabricator eius dici-
tur fuisse Epeos, quem Mi-
nerua adiuerit. Livi-
us Andronicus reliquerat fabulam,
quae inscripta erat *Equus
Troianus*: v. Cic. 7. ep. 1, 8.
et ep. 16, 1.: itemque Nae-
vius. v. Macrob. Saturnn.
6, 1.

1. Ita legitur in libris edi-
tis omnibus. Sed ab Cod.
Rau.

Ἡ δὲ ἀλήθεια ἐστὶν αὕτη². Ἴππον κατεσπεύασαν² ξύλινον³, πρὸς μέγεθος⁴ μετεωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἐλκόμενος⁵ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑπερέχῃ τῷ μεγέθει.

Rau. aberat Articulus οἱ, quem facile tollere potuit ultima nominis praecedentis syllaba, non minus, quam ab Cod. Mosqu., qui habet, ἐν ξυλίνῳ πολῶ ἵππῳ χίλιοι ἑκατὸν κατεβάλλοντο. Cod. Cant. et Gal. ἐκ ξυλίνων ἵππων χιλίων ἑκατὸν ἐπόρθησαν. Codd. Oxonn. Arund. Tol. φασίν, ὡς οἱ Ἀχαιοὶ ἐν ξυλίνῳ πολῶ ἵππῳ χίλιοι καὶ ἑκατὸν κατεβάλλοντο τὴν ἴλιον· leg. κατελάβοντο, vt Galeus putabat: quorum verborum permutatio quo faciliior, eo frequentior, est. Sic in Cod. Vatic. Gen. 33, 18. male legi ponimus παρενέλαβε pro παρενέβαλε. At nobis tamen κατεβάλλοντο non omnino reiiciendum videbatur, modo legeretur κατεβάλλοντο, h. e. κατεπόρθησαν, quod verbum etiam ap. Eudoc. est: et si Aetium hoc in genere visita- tione esse sciebamus.

2. Cod. Mosqu. ἡ δὲ ἀλή- θεια αὕτη, omisso verbo Sub- stantiuo. Eudoc. p. 126. τὸ δ' ἀληθὲς περὶ τῆς δερείας ἵπ- πος ὅτως ἔχει.

3. Eudoc. p. 149. ὁ Ἐπειὸς ἵππον κατεσπεύασε ξύλινον.

4. Cod. Mosqu. Cant. O- xon. 3. et Gal. πρὸς μέτρον τῶν πυλῶν. Cod. Oxon. 1. ἐκ ἰσόμετρον ταῖς πύλαις.

Quae quidem lectiones haud dubie interpretamenta sunt lectionis vulgatae. Sed Ge- nitivus τῶν πυλῶν cohaeret cum Comparatio μετεωρό- τερον. Nam quum μετέωρον dicatur *quicquid est in loco edito et alto*: Gloss. vett. Μετέωρος, ὑψηλός, Sublimis, excelsus: ne quis putaret, verba μετεωρότερον τῶν πυ- λῶν ita intellegi posse, vt e- quus in monte quodam et colle stetitisse diceretur: ne- cesse erat, vt, ambiguitatis tollendae causa, adderentur verba πρὸς μέγεθος h. e. *quod ad altitudinem attinet*. Quae tamen ambiguitas quum in lingua Latina timenda non sit: verba illa Graeca reddi simpliciter possunt *equum al- tiorem porta*, ea, quae fuit ibi, vbi equus relictus a Grae- cis erat. Virgilius Aen. 2, 150. vocat eleganter *molem immanis equi*: et v. 15. *instar montis equum*.

5. Codd. Oxonn. Cant. μὴδ' ἐλκόμενος — ἀλλ'· ve- re, opinor. Deinceps in iis- dem libris diserte scriptum erat, vt in Cod. Mosqu. et ap. Eudoc., ὑπερέχῃ, vt Tol- lius legendum vidit, proban- te etiam Brunero, pro ὑπερ- ἔχειν, quod, et Galeus in Cod. Arund., et Tollius ipse in

9α. Οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθηντο ⁶ ἐν κοίλῳ χωρίῳ περὶ τὴν πόλιν, ὃ ⁸ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρι τῆ νῦν 9. 3 Αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ¹⁰ ὁ Σίνων εἰς Ἴλιον, φράζει τοῖς Ἰλιεῦ-

in suo libro, inuenerant: neque omnino reiiciendum videtur. v. Diod. Sic. 20, 4. p. 408. To. 2. et ibi Vuesfel. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. ὑπερέχει· quod ipsum extat in exemplo Galei Cantabrigien. si. nam in Amstelodamensi est ὑπέχῃ, operarum incuria, pro ὑπερέχῃ. Sed ὑπερέχει tamen lectionem germanam esse, censabat Abreschius ad Aeschyl. p. 104. To. 1., me non assentiente. nam loci scriptorum, quos laudauit, non sunt similes huic loco.

6. Cod. Cant. et Mosqu. ἐνεκάθηντο· quod receptum video in exemplo Galei Amstelodamensi. recte, credo. Certe verbum ἐγκαθήμεναι est, vt ap. Latinos *subsistere*, verbum hoc in genere proprium: vt Arrian. Taett. p. 42. Blanc. εἰς ἐνεδραν ἐγκαθίσσονται — quod quanquam est a verbo ἐγκαθίσταμαι· tamen cognosci inde vsus Praeposit. ἐν hoc in genere verborum potest. Deinde pro Ἀργείων in Cod. Oxon. 3., Cant. Gal. scriptum erat Ἀργεῖος· non male. Caeterum pro ἐκαλεῖτο in margg. Brun. extat καλεῖται· quod vnde sumtum esset, ignorabamus. fortassis e Cod. Rau.

7. Cod. Mosqu. παρὰ.

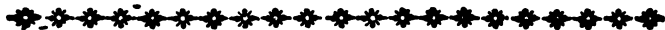
8. Cod. Mosqu. ὅς.

9. Eudoc. p. 149. verba μέχρι τῆ νῦν omittit: sed p. 126. habet, ἐκαλεῖτο, καὶ μέχρι τῆ νῦν σώζεται τὸνομα.

10. Cod. Tol. αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν παρὰ τῶν Ἀργείων Σίνων, φράζει αὐτοῖς κατὰ μαντείαν, ὡς, εἰ μὴ εἰσαγάγειεν εἰς τὴν πόλιν, ὑποσφραῖσιν Ἀχαιοί· τέττε δὲ ὑπ' ἀκέσαντες Τρῶες, εἰς τὸ τεῖχος εἰσάγασιν τὸν ἵππον. εὐωχήμενοι δὲ αὐτοῖς ἐπιπίπτουσιν οἱ Ἕλληνες, ἀφ' ὧ κατήρητο τὸ τεῖχος. καὶ ἔτως ἐάλω ἢ Ἴλιος. Vitia scripturae emendari possunt e Cod. Oxon. 1., in quo fere eadem legebantur: αὐτόμολος δὲ εἰ. ὁ Σ. εἰς Ἴλ. φράζει [φράζει] αὐτοῖς κατὰ μαντείας, ὡς, εἰ μὴ εἰσαγάγειεν τὸν ἵππον εἰς τὴν πόλιν, ὑποσφραῖσιν οἱ Ἀχαιοί· εἰ δὲ εἰσαγάγωσιν, ἔ. τέττε δὲ ὑπ' ἀκέσαντες οἱ Τρῶες εἰς τὸ τεῖχος εἰσάγασιν τὸν ἵππον. εὐωχήμενοι δὲ αὐτοῖς ἐπιπίπτουσιν οἱ Ἕλληνες, ἀφ' ὧ κατήρητο τὸ τεῖχος, καὶ ἔτως ἐάλω ἢ Τροία. Atque haec ipsa fere verba in Cod. Arund. extitisse, Galeus auctor est. Cod. Mosqu. legit, αὐτόμ. δὲ ἐλθὼν παρὰ τῶν ἀργείων σίνων φράζει εἰς Ἴλιον ὑποσφρόντων ἀχαιῶν.

αὐ

Ἰλιεῦσιν εἰσαγαγεῖν ἢ τὸν ἵππον, προσθαῖς καὶ τὸ μὴ εἰσελθεῖν τὰς Ἑλλήνας. Οὐ ὑπακύναντες οἱ Τρῶες¹², 4 καὶ τὰς πύλας καθελόντες, εἰσάγουσι τὸν ἵππον¹³. Εὐωχεμένων δ' ¹⁴ αὐτῶν, ἐπαισέρονται οἱ Ἑλλήνες. Καὶ ἔτως εἶλω ἡ Τροία.

Κ Ε Φ. ΙΗ'

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΛΟΥ *

Λέγε-

αὐν δὲ εἰσαγάγωσι, μηκέθ' ἤξόντων. ὧν ὑπακύναντες οἱ τρῶες καὶ καθελόντες εἰσάγουσι τὸν ἵππον. εὐωχεμένοις δὲ αὐτοῖς ἐπιπίπτουσιν οἱ Ἕλλη- νες. δι' ἧς καθήρητο τὸ τοῦ- χος καὶ ἔτως εἶλω ἡ Ἴλιος. Profecta huc verba ista aliunde videntur. Ald. Bas. εἰσ- αγαγεῖν. mendose. Et pro εἰσελθεῖν Brunerus opinaba- tur melius legi ἐπαισελθεῖν, quod sequeretur ἐπαισέρχε- ται. credo, sine caussa.

11. Eudoc. p. 126. εἰσα- γεῖν. mendose.

12. Ap. Eudoc. p. 149. οἱ τρῶες non legitur.

13. Eudoc. p. 149. τὸν ἵπ- πον εἰσάγουσιν· αὐτῶν δὲ εὐ- ωχεμένων, οἱ Ἕλληες ἐπαισ- έρχονται. Phasian. *prudentibusque mox ipsis cum securitate, ac nil tale verentibus Trojanis*: quae addidisse ipse ex ingenio putandus est.

14. Eudoc. p. 126. δέ.

* Fabulae de Aeolo auctor Homerus est, qui eam per- sequitur Odyf. x' init., a quo

eam acceperunt alii, vt Diod. Sic. 5. p. 291. C To. i. Rhod.: Ovidius Metam. 14, 223. ff.: Hyginus fab. 125. p. 219. f. Stauer.: Eustathius ad Dio- nyf. Perieg. 461. et ad Odyf. x' p. 1644. f. Rom.: Anony- mus de erroribus Vlyffis fab. 3. p. 15. ff. Leid.: Tzetzes Chil. 9. 283.: schol. min. ad Hom. Odyf. x', 1.: schol. Apollon. Rhod. ad 4, 765. add. Strabo i. p. 42. f. Almel.: Plin. H. N. 3, 9.: Apostol. Paroemm. 2, 12.: Agathar- chides ap. Photium biblioth. Cod. 250. p. 719. Hoesch.: cuius verba sunt haec, βο- ρεάν καὶ νότον μετὰ τῶν ἄλ- λων ἀνέμων ἐν ἀσκήῳ πνίγε- σθαι συγκεκλεισμένους. Anti- phanes scripserat fabulam, quae inscripta erat Αἰολος. v. Athen. 12, 13. p. 552. F. In Cod. Mosqu. hoc Caput est Caput septimum deci- mum, et in Indice eius deest Articulus. Auxit eo Viola- rium suum Eudocia p. 15.

- 1 **Λ**έγουν, ὅτι Αἰόλος ¹ ἦν κυριεύων τῶν πνευμάτων, ὅσις ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ τὰς ἀνέμους ἐν ἀσκή. Περὶ δὲ τῆς, ὡς ἐχ' ² οἶόν τε, δῆλον εἶναι πᾶσιν οἴμαι ³.
 2 Εἰκὸς δὲ ⁴, ἀστρολόγον γεγόμενον Αἰόλον φράσαι Ὀδυσσεῖ τὰς χρόνους ⁵, καὶ ⁶ ἐπιτολαί τινες ἀνέμων γενή-
 3 σονται. Φασὶ δὲ ⁶, ὅτι καὶ ⁷ χαλκῆν τεῖχος τῇ πόλει αὐτῇ ⁸ περιβέβλητο· ὅπερ ἐστὶ ψευδές. Ὀπλίτας γὰρ, ὡς οἴμαι, εἶχε, τὴν πόλιν αὐτῇ φυλάττοντας.

1. Cod. Tol. λέγεται, ὅτι ἔ-
 τος ὁ ἀνθρώπος. Cod. Mosqu.
 λέγεται, ὅτι Αἰόλος ἦν ἀν-
 θρώπος κυριεύων πνευμάτων.
 Eudoc. Αἰόλος λέγεται κυρι-
 εῦειν τῶν πνευμάτων· ὅσις
 ἔδωκεν Ὀδ. τὰς ἀν. ἐν ἀσκή.

2. Ald. Bas. ἐχ'.

3. Cod. Mosqu. οἶόν τε γί-
 γνεσθαι, πᾶσιν εἶναι δῆλον
 οἴμαι.

4. Cod. Mosqu. εἰκὸς γὰρ
 ἀστρολόγον αἰόλον γεγόμενον.
 Eudoc., omittis verbis, περὶ
 δὲ τῆς — οἴμαι, legit, πι-
 θανὸν δὲ εἶναι, ἀστρολόγον γε-
 γόμενον τὸν Αἰόλον. Phasia-
 ninus vertit, *Verisimilius uti-
 que fuisset, id, quod erat, di-
 xisse, Aeolum scilicet astrolo-
 gum fuisse: ex ingenio scili-
 cet.*

5. Codd. Oxonn. Arund.
 Tol. τὸν χρόνον, καὶ ⁶ ἐπι-
 τολας ἀνεμοὶ πνευσένται.
 male. Cod. Mosqu. τὰς χρό-

νους, καὶ καὶ ⁶ ἐπ' ἑσὶ τινες
 ἀνεμοὶ πνευσένται.

6. Vt Homerus Odyf. κ',
 3. f. Vrbs autem Aeoli fuisse
 perhibetur Lipara, vrbs insu-
 lae eiusdem nominis. v. Diod.
 Sic. 4. p. 270. A To. i. Rho-
 dom. Sed Plin. H. N. 3, 9.
*Tertia Strongyle, inquit, —
 in qua regnavit Aeolus: quas
 a Lipara liquidiore flamma
 tantum differt: e cuius fumo,
 quinam flaturi sint venti, in
 triduum praedicere incolae
 traduntur. unde ventos Aeolo
 paruisse existimatum. Idem
 7, 56. Ventorum rationem
 Aeolus, Hellenis filius [inve-
 nit].*

7. Καὶ deest in Cod. Mosqu.
 non minus, quam verba ὡς
 οἴμαι.

8. Eudoc. αὐτῇ, sed verba
 ὅπερ — φυλάττοντας omit-
 tit.

Κ Ε Φ. ΙΘ'

ΠΕΡΙ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ *

Λέγουν, ὅτι γυναῖκες ¹ τινες ἦσαν αἱ ² Ἑσπερίδες. ἢ
Ταύ-

* De Hesperidibus, quae feruntur fuisse filiae Noctis [v. Hesiod. *Θεογ.* 213. 215.], earumque malis, quae fere μῆλα χρυσαά, vel χρύσεια, et χρύσεια, dicuntur, sed ab Luciano p. 298. To. 2. Reit. χρυσοῦ ὀπώρα, et ab Iustino M. orat. ad Grr. c. 3. p. 141. Oxon. καρπὸς χρύσεος, legi possunt Apollodorus bibl. 2. p. 131. Fab.: Diod. Sic. 4. p. 232. f. To. 1. Rhodom.: Pausan. 3, 11. 17. 18. 6, 19.: Heraclitus fab. 20.: Hyginus fab. 30. et ibi Munquer. atque Stauer. p. 88. et Astron. poët. 2, 3.: Eratosth. *Κατασπ.* c. 3. f.: Athen. 3, 7. p. 83. B: Dio Chryf. orat. 8. p. 137. A Mor.: Tzetzes Chill. 2, 36. 356. ff.: Strabo 3. p. 150. Casaub.: Lucret. 5, 33. ff.: Servius ad Virg. Aen. 4, 484. et alii. Horti Hesperidum a Plinio H. N. 5, 1., quo loco fabulam earum attingit, dicuntur *auriferum nemus*. Caeterum etiam Varro R. R. 2, 1. *mala aurea* Hesperidum accepit de *capellis* et *ouiculis*: vt Agroetas lib. 3. rerum Libycc. ap. schol. Apollon. Rhod. 4, 1396., cuius verba habet Eudoc. p. 216. et p. 434. f., de solis ouiculis. v.

Clericus ad Hesiod. *Θεογον.* 215. Laudauit hanc de μῆλοις Hesperidum opinionem Diod. Sic. d. l. p. 233., sed addit, *περὶ μὲν τῶν ἐξέσαι διαλαμβάνειν, ὡς ἂν ἕκαστος αὐτὸν πείθῃ*. In Cod. Mosqu. hoc Caput est Caput duodevicesimum. Etiam Eudocia interpretationem Fabulae contulit in Violarium suum p. 159. f., sed verba, quibus Palaephatus ipsam Fabulam complexus est, verbis schol. Apol. Rhod. ad 4, 1399., aliorumque, interpolauit.

1. Cod. Oxon. 1. et Mosqu. λέγεται, ὡς γυναῖκες. In libris editis Apostolii; transtulit enim ille hanc quoque Fabulam ex hoc Palaephati libello in suam Prouerbiorum Syllogen [13, 8.]; legitur λέγασιν, ὅτι γυναῖκες τινες ἦσαν Ἑσπερίτιδες: atque sic vocantur hae feminae apud Apostolium etiam f. 2. Quam quidem nominis formam Panticus in notis probabat, quod regio Ἑσπερίτις diceretur ab Diodoro Siculo [4. p. 233. To. 1. Rhod.]: improbabat et reiiciebat Tollius. recte.

2. Articulus in Cod. Mosqu. deest. male.

F

Ταύταις δὲ ἦν ³ μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας, ἣν ἐφύ-
 λασσε δράκων· ἐφ' αὖ μῆλα καὶ Ἡρακλῆς ἐσρατεύσα-
 2 το ⁴. ἔχει δὲ ἡ ἀλήθεια ὥδε ⁵. Ἐσπερος ἦν ἀνὴρ
 Μιλήσιος, ὃς ὤκει ἐν τῇ Καρίᾳ, καὶ εἶχε θυγατέρας
 3 δύο, αἱ ἐκαλεῖντο Ἐσπερίδες. Τέτω δὲ ἦσαν οἷς καλαὶ
 καὶ εὐκαρποι· οἶα καὶ νῦν αἱ ἐν Μιλήτῳ ⁶. Ἐπὶ τέτῳ
 δὴ ὀνομάζονται χρυσᾶ· κάλλιπον γάρ ⁷ ὁ χρυσός· ἦσαν
 4 δὲ ἐκεῖναί καλῆσαι. Μῆλα δὲ καλεῖται ⁸ τὰ πρόβατα·
 αἶπερ

3. Apostolius: ταύταις δ' ἦν μ. χρ. ἐπὶ μῆλ., αὖ ἐφύ-
 λασσε. non male: sed etiam Eudoc. habet ἦν ἐφ. Et ab Codd. Oxonn. aberant verba ἐφ' αὖ μῆλα καὶ Ἡρ. ἐσρατ. male. Certe ipsa Fabulae explicatio, quae Herculem laudat, abesse ea vetat. Cod. Mosqu. Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Καρίᾳ. ἔχει δὲ ἡ ἀλ. ὥδε.

4. Vid. Lucret. 5, 33. ff.

5. Codd. Oxonn. Tol. ἔχει δὲ ὥδε πως τὸ ἀληθές. non male. Eudoc. ἡ δὲ ἰστορία ὅτως ἔχει, ἥπερ καὶ πλεον ἔχεται τῆς ἀληθείας.

6. Codd. Oxonn. οἷς καλαὶ καὶ εὐκαρποι, ἦτοι πρόβατα, τέτο τὸ γένος, ὃ νῦν ἐστὶν ἐν Μιλήτῳ. Codd. Mosqu. οἷς καλαὶ καὶ εὐκαρποι, τέτο τὸ γένος, ὃ νῦν ἐστὶν ἐν μιλήτῳ. ἐπὶ τέτῳ δὴ ὀνομάζοντο χρυσᾶ. Cod. Tol. οἷς πρόβατα καλαὶ καὶ εὐκαρποι, τέτο τὸ γένος ὃ νῦν ἐστὶν ἐν Μιλήτῳ. Atque εὐκαρποι quidem vera lectio est: quam restituere adeo non dubitauimus Palaephato: cuius rei causas attulimus in libello quarto super locis Pa-

laephati nonnullis f. 3. Edd. caeteri, Apostol., et Eudoc., habent ἐγκαρποι· quomodo etiam Bochartus legit Hieroz. p. 429. To. 1. Sed πρόβατα in Cod. Tol. irrepsit e margine, vt glossēma, omisso glossēmatīs indice, alieno loco: id quod scriptura Codd. Oxonn. satis docet. Paulo post Ald. Bas. Tol. Gal. Apostol. legunt, ἐπὶ τέτῳ δὴ ὀνομάζοντα. Δε, quod est in exemplis Dresigianis, illuc venit ex Bruneri Patrisque exemplis: qui ipse Brunerus pro ὀνομάζοντα in Cod. Rav. videtur reperisse ὀνομάζοντο, et paulo post κακῆναι pro ἐκῆναι. Posuit enim has lectiones in margine exempli sui. Sed vt ὀνομάζοντο fortassis recta scriptura est: ita particulam δὴ iam nuper e caeteris libris reposuimus pro δέ· quam particulam receperamus ipsi cum Dresigio in exemplis a. 1761. et a. 1770. editis.

7. Pro γὰρ Cod. Mosqu. habet ἔν.

8. Cod. Mosqu. ἐκαλεῖτο. Bru-

εἶναι ⁶ ταῦτα, ἀρπάζοντα ἀπὸ τῆς τράπεζης τῆς ⁷ Φινέως τὸ δεῖπνον. Ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει ἔτω ⁸. Φινεύς ² ἦν Παιονίας βασιλεὺς ⁹. Γέροντα δὲ αὐτὸν ὄντα ¹⁰ ἢ ὄψις

requirit. vid. f. 2. In Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. est γῆν· quod iam Casaubonus Casaubb. p. 15. mutari iussit in βίον. Origo permutationis horum verborum videtur esse inde repetenda, quod in membranis antiquis, etiam in libris editis primis, vt in editione Ptolemaei Basileensi, et Frobeniana Callimachi, litteram β constat ita scriptam inveniri v, adiuncta a dextris lineola. Vid. Pantinus ad Apostolii Paroemm. 18, 52. p. 360.: Nethamus ad Theophrastum Charr. 9, 1. p. 45.: Matthaeus ad Isocrat. epp. p. 77.: et nos ad fab. 21, 11. Phasianinus et ipse odoratus erat scripturae vitium. vnde vertit, *substantiam eius*.

5. Κα' abest a Cod. Mosqu.

6. Abest hic Infinitivus ab Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Eudoc. vnde Brunerus malebat pro ἐνιοι legi ἐνιοις. At Dresigius recte Infinitivum recepit auctoritate Codd. Oxonn. et Gal., a quibus nec Cod. Mosqu. discrepat. In iisdem libris scriptum etiam erat ἀρπάζειν δέ. Tollius quoque in suo libro inuenerat ἀρπάζειν, vti apud Apostolium, cuius libri quoque editi Infinitivum εἶναι habent,

paulo post f. 2. pro ἔτω legitur ἔτως, et ὃν γέροντα pro γέροντα δὲ αὐτόν.

7. Τῆ non est in Cod. Mosqu.

8. Cod. Mosqu. ἡ δὲ ἀλήθεια αὐτῇ· vt fab. 17, 2. 21, 2.

9. Eudoc. βασιλεὺς ἦν Παιονίας. Ab aliis Phineus traditur fuisse rex Paphlagoniae et Bithyniae Europaeae, etiam Thraciae. v. schol. Apol. Rhod. ad 2, 178. et 181.

10. Haec erat scriptura Codd. Oxonn. Mosqu. et Tol. Nam Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Eudoc. Apostol. habent γεγονότα. non male. Praeterea pro ἀπέλειπεν, quod libri editi omnes habent, etiam Eudoc., apud Apostolum extat ἀπέλειψεν. At fortassis rectius legetur ἀπέλειπεν, vt fab. 26.: et quum in Cod. Mosqu. postea inuenissemus ita scriptum: iam nuper ausi sumus, Aor. 2. substituere pro Imperfecto. De Phineo luminibus oculorum a Borea orbato v. Diod. Sic. 4. p. 248. To. 1. Rhodom. add. Asclepiades ap. schol. Hom. ad Odys. μ', 70.: schol. Apol. Rhod. ad 2, 1. 181.: et Vuessell. ad Diod. Sic. 4, 44. p. 288. To. 1.

ὄψις ἀπέλιπεν, οἱ τε ἄρρενες αὐτῷ¹¹ παῖδες ἀπέθανον· θυγατέρες δὲ ἦσαν αὐτῷ Πυρία, καὶ Ἑρασσία¹²,
 3 αἵτινες τὸν τῷ πατρὸς βίον διεφθέρων. Ἐλεγον ἔν¹³
 οἱ πολῖται¹⁴, Δύσηνος ὁ Φινεύς, ὅτι αἱ Ἀρπυιαὶ τὸν
 4 βίον αὐτῷ διαφθείρουν. Οἰκτεῖραντες δὲ αὐτὸν Ζῆθος
 καὶ Κάλαις¹⁵ ἀτυγχείτονες αὐτῷ¹⁶, Βορέε παῖδες, ἀν-
 δρῶς

11. In Codd. Oxonn. additum erat Pronomen αὐτῷ, quod ab omnibus libris editis, etiam ab Cod. Mosqu., abest, nec ap. Apostol. et Eudoc. legitur. Nos vero illud iam nuper addidimus, ipsius sententiae iussu. Eudocia inter verba παῖδες ἀπέθανον, et θυγατέρες δὲ ἦσαν, inseruit verba haec, παῖδες γὰρ Φησιν αὐτῷ γενέσθαι Ἡσίοδος δύο, Θυννὸν καὶ Μαριανδρόν. leg. Μαριανδρόν. Scilicet Phineus fertur fuisse filius Agenoris: unde ab Apol. Rhod. 2, 178. vocatur Ἀγηνορίδης Φινεύς· et habuisse uxores duas Cleopatram et Idaeam: et e Cleopatra quidem suscepisse Parthenium, vel Oryithum, et Crambin, sed ex Idaea Thy-num et Mariandynum. v. schol. Apol. Rhod. ad 2, 140. 238.

12. Ap. Tzetzen Chill. 1, 7, 220. dicuntur Ἑράσεια et Ἀρπύρεια, vt in Cod. Mosqu. scriptum est ἑρασεία καὶ ἀρπύρεια· quo ipso in Codice nec τῷ πατρὸς legitur.

13. Pro ἔν Cod. Mosqu. habet ἐν.

14. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal., etiam Phasfanin., ποιηταί· quod recte Tollius vidit mutandum esse in πολῖται. Confirmant hanc viri docti emendationem, praeter libros Apostolii editos, Codd. Oxonn. Gal. Rau. Mosqu. Apud Eudoc. pro ἔλεγον ἔν — διαφθείρουν leguntur verba haec, ὅθεν ἀφορμὴν ἔλαβον οἱ ποιηταὶ δύστηνον τὸν Φινέα ἀποκαλεῖν, τὰς Ἀρπυίας τὸν βίον αὐτῷ διαφθεῖρουν μυθολογῶντες. Cod. Mosqu. ὁ Φινεύς, αἱ ἄρπυιαὶ αὐτῷ διαφθεῖρουν τὸν βίον.

15. Ald. τάλαις. perperam. Hesychius: Κάλαις· — ὄνομα κύριον. Sed alter Boreae filius ab aliis vocatur Ζήτης, vt ab Apol. Rhod. 1, 211.: Orpheo Argonn. 220.: Apollodoro 1. p. 59. 3. p. 247.: Pausania 3, 18. p. 256.: Hygino fab. 14. 19. 273.: Eustathio ad Il. α p. 18. v p. 934. Odyf. ε p. 1547. μ' p. 1712. Rom.: Asclepiade ap. schol. Hom. ad Odyf. μ', 70.: ap. quem ad Odyf. ξ', 533. legitur Ζῆτος, vt apud Hygin. fab. 7.: schol. Sophoclis ad Antig. 1095.: Porphyrio A. NN.

ιδρὸς ἐκ ἀσήμε¹⁷, βοηθήσαντες αὐτῷ, ταῖς¹⁸ θυγα-
τέρας ἐξήλασαν¹⁹ ἐκ τῆς πόλεως, καὶ τὰ χεῖματα
συν-

NN. c. 26.: Etymol. M. v. Ζήτης· Suida v. γαμβρὸς Ἐρεχθίδης et v. Ζήτης· Tzetz. Chill. 1, 7. 209. 224. 12, 409., et aliis. V. Muncquerus ad Antonin. Lib. p. 226. Verh. et ad Hygin. p. 49. Stau., atque Burmanus Catal. Argonautt. v. Calais. Sed Ζῆθος uocatur etiam a Triclinio in scholiis ad Sophocl. Antigon. 1082.: et ap. Ouid. Metam. 6, 716. in omnibus Codd. legitur *Zethus*: etsi Heinsius ibi cum Ciofano praetulit scripturam *Zethes*, ut legitur etiam ap. Propert. 1, 20. 26. Itaque quum scriptores ipsi Zethum et Zeten confudisse inter se viderentur; quum in omnibus Palaephathi libris, etiam in Cod. Mosqu., et ap. Apostol. atque Eudoc., Ζῆθος, non Ζήτης, scriptum extaret: nec nobis reponere Ζήτης pro Ζῆθος placuit. Eorundem nominum scripturae varietas fuit in libris antiquis ap. Hom. Odyss. τ', 523.: ubi v. Eustathius p. 1874. extr. Rom. Caeterum pro οἰκτεῖραντες δὲ αὐτὸν Ζῆθος ap. Eudoc. est simpliciter Ζῆθος δὲ, omittis etiam verbis ἀσυγείτονες αὐτῷ.

16. Ald. Bas. αὐτῶν. Cod. Mosqu. αὐτῷ. Et pro Βορέα libri Apostolii exhibent Βο-

ρεῖα. male. Eudoc. οἱ Βορέα παῖδες· qui a Diod. Sic. 4. p. 247. To. 1. Rhod. vno verbo Βορεάδες nominantur, ut ab Apol. Rhod. 1, 211. βορήϊοι υἱες.

17. Codd. Tol. Arund. Oxonn. ἀνδρὸς, ἐκ ἀνέμης· probante Tollio, me non item. Immo videbatur mihi illa lectio ostendere ingenium Grammatici, qui pueris verba illa interpretatus fuerit. Schol. Apol. Rhod. ad 1, 211. Ἡσαγόρας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς, τοῦ τὴν Ὀρίθυιαν ἀρπάσαντα Βορέαν, υἱὸν Στρυμόνος Φησὶν, ἔχει δὲ τὸν ἀνεμὸν.

18. Cod. Mosqu. τὰς τε.

19. Codd. Oxonn. Rar. Mosqu. ἐξεδῶξαν. Vtra lectio genuina sit, non ausim definire. nam etsi ἐκδιώκειν exquisitius est ac rarius verbum: tamen et apud Aristophanem [Plut. 463.] scio ἐκβάλλειν, verbum notius, ab scholiasta Dornuilliano explicari per ἀποδιώκειν, verbum rarius. Sed pluribus de hac lectionis varietate disputauimus, et verbum ἐκδιώκειν interpretamentum esse verbi ἐξελάνυνεν, docere conati sumus, in libello secundo super nonnullis locis Palaephathi f. 4.

συναθροίσαντες, ἐπίτροπόν τινα ²⁰ κατέστησαν τῶν
Θρακῶν ²¹.

Κ Ε Φ. ΚΔ'

Π Ε Ρ Ι Μ Η Τ Ρ Α Σ *

¹ Περὶ Μήτρας ¹ τῆς Ἑρσίχθονός Φασιν, ὡς, ὅποτε
βέλοιοτο ², ἀλλάσσειν ³ τὴν ἰδέαν. Ὁ δὲ μῦθος
κατα-

20. Apostol. ἐπίσκοπόν τι-
να. Sed Pantinus tamen ver-
tit Latine, *curatorem quen-*
dam.

21. Sic Ald. recte. Eudoc.
τῶν Θρακῶν. Edd. caeteri,
etiam Bas. et Apostol., τῶν
Θρακῶν. In Cod. Rau. erat
τῶν Θρακῶν τινα. non male.
Cod. Mosqu. ἐπίτροπον αὐτῶ
κατ. τῶν Θρακῶν τινά. Certe
τινα cohaeret cum verbis τῶν
Θρακῶν. Caeterum pro τῶν
Θρακῶν Heumanus Parergg.
Critt. p. 111. reponendum cen-
sebat τῶν χρημάτων, quod
nil attineret narrare, curator
Phinei Tros, Rutulusue, fuisset,
et quod fab. 31, 7. lege-
retur ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν
χρημάτων. At primo lectio
τῶν Θρακῶν auctoritate Co-
dicum omnium confirmatur:
deinde quum praecedant ver-
βα καὶ τα χρηματα συναθρο-
σαντες: quid attinet nomini
ἐπίτροπον addere vocabulum
τῶν χρημάτων? denique
quum Phineus praefuisse fe-
ratur multis ciuitatibus, et
sedisse Salmydessi, vrbe ad

Pontum Euxinum sita: v.
schol. Apol. Rhod. ad 2, 177.
facile apparet, necesse fuisse,
vt ostenderetur, ex qua ciui-
tate lectus fuisset curator ille
rei et bonorum Phinei.

* Afuisse hanc Fabulam ab
Cod. Cantab., Galeus ait, et
tamen varias ex eo lectiones
attulit. In Cod. Mosqu. est
Fabula tertia et vicesima. De
Metra ipsa v. Ouidius Metam.
8, 738. ff.: Isaacius Tzetzes
ad Lycophronis Cassandram
p. 173. Oporin. p. 203. Steph.
et Ioh. Tzetzes Chill. 2, 47.:
qui iidem explicationem Fa-
bulae e Palaephato adiecere.
Conferri de eadem Fabula
possunt Erasmus Adagg. p.
344. a Hanou. et Leopardus
emendatt. 13, 19., qui eam
ex ipsa Palaephato integram
repetiit.

1. In Cod. Mosqu. defunt
verba περὶ Μήτρας. Sic vo-
catur etiam in libris Aposto-
lii, qui nec hanc Fabulam
omisit in sua Graecorum Pro-
verbiorum Sylloga [12, 61.].
At in Codd. Oxonn. Arund.
Tol.

καταγέλαστος ⁴. Πῶς γὰρ εἰκός, ἐκ κόρης γενέσθαι
βῆν, καὶ αὐθις κύνα, ἢ ὄρνεον ⁵; Τὸ δὲ ἀληθές ⁶ ἔχει ²
G 2 ὡς.

Tol. Rau. erat *περὶ Μήτρας*.
Atque sic eam nominant Is.
Tzetzes in scholiis ad Lyco-
phrona d. l., Ioh. Tzetzes
Chill. d. l., et Lactant. Pla-
cidus Narratt. Fabb. Ouidii
8, 11. in libris optimis. Ab
Nicandro ap. Anton. Liber.
c. 17. p. 118. Verh. dicitur
Τπερμήτρα.

2. Mira est hoc loco lectio-
nis diuersitas. Aldus edidit
primus, *ὡς ὁ ποιητὴς βέλοι-
το* quae lectio seruata est in
Basil. et a Leopardo d. l.:
neque dubito, quin Phasiani-
nus quoque eam in versione
Latina expresseit verbis, *quo-
tiescunque pater suus utique
uoluisse*: etsi non ignoro,
Brunerum suspicatum esse,
eum legisse, *ὡς ὅποτε ὁ πα-
τὴρ βέλοιτο*. Leopardus d. l.
coni. *ὅποι τις*, vel *ὅπη τις*,
βέλοιτο, ἀλλάσσει. Sed re-
liquam quoque, lectionis va-
rietatem in medio ponemus.
Nam in libris Apostolii est,
ὡς ὁ ποιητὴς, ὅτε βέλοιτο.
vnde Pantinus emendabat,
ὡς ὅποσάκις βέλοιτο. Tol-
lius autem ex Aldina scriptu-
ra primus fecit *ὡς, ὅποτε τις
βέλοιτο* quam lectionem
postea retinuerunt Brunerus,
Pater, Galeus, ita tamen, vt
ediderint *ὅποτε*. non male.
Nam primo *ποιητὴς* de *patre*
insolens vocabulum est in tali

quidem libello: deinde ter-
minatio *της* indicat tamen,
requiri syllabam similiter de-
finientem. Propius ad eam
accedit scriptura Cod. Gal.
ὡς ὅποταν τις βέλοιτο et
Cod. Arund. *ὡς, ὅποταν βέ-
λοιτο* quae tamen repugna-
re videtur verbis *ἀλλάσσειν
τὴν ἰδέαν*. Lectio, quam nos
cum Dresfigio sequuti sumus,
nititur fide Cod. Oxon. -1.
Rau. et Mosqu. Neque sane
videbamus, quare deberet re-
iici: etsi leges consequutio-
nis Temporum scribi potius
ὅπότ' ἂν iubere fatemur. nam
ὅποτε βέλοιτο est *quum uellet*:
vid. fab. 28, 3.: sed *ὅπότ' ἂν
βέλοιτο* est *quum uoluerit*.

3. Brunerus putabat, aut
ἡλλάσσει legendum esse, aut
intellegi debere *εἰῶθε*. te-
mere. Nam *ὡς* saepissime
Infinitiuos sibi iunctos habet,
etiam in hoc ipso libello:
vid. quae hanc in rem scripsi-
mus ad fab. 1, 15. 2, 16.: et
Praef. *Φασὶν* sequi debebat
Praef. *ἀλλάσσει*, non Imper-
fectum.

4. Cod. Mosqu. ὦ μύθε
καταγέλασε.

5. Cod. Cant. *κύνα καὶ ὄρ-
νεον*. Cod. Arund. Tol. *κύνα*,
ἢ ὄνον, ἢ ὄρνεον.

6. Ald. Bas. Leopard. Apo-
stol. *τὸ δ' ἀληθές*. Cod. Rau.
τὸ δὲ ἀληθές τὸδε.

ὥδε. Ἐρυσίχθων ἦν ἀνὴρ Θετταλὸς, καὶ διαφθεύρας
 3 τὰ χρήματα, πένης ἐγένετο. Ἦν δὲ θυγαῖτηρ αὐτῷ
 καλὴ καὶ ὠραία, Μήτηρ τὸ ὄνομα⁸. Ὅσις δὲ εἶδεν
 4 αὐτήν, ἦρα ταύτης. Ἀργυρίῳ μὲν ἔν οι τότε ἀνθρώ-
 ποι ἐκ ἐμνησεύοντο· ἐδίδοσαν δὲ, οἱ μὲν ἵππους⁹, οἱ δὲ
 βῆς, τινὲς δὲ πρόβατα, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλοι¹⁰ ἡ Μήτηρ.
 5 Ἐλεγον δὲ¹¹ οἱ Θετταλοὶ, ὁρῶντες ἀθροϊζόμενον τῷ
 Ἐρυσίχθωνι τὸν βίον, ὅτι ἐγένετο ἐκ Μήτρας αὐτῷ, καὶ
 ἵππος, καὶ βῆς, καὶ τὰλλα¹². ἀφ' ὧν ὁ μῦθος προσ-
 ανεπλάσθη.

ΚΕΦ. ΚΕ'

7. Cod. Mosqu. διαφθεύρας
 δὲ, omisso καί.

8. Apostol. Μήτηρ ὄνομα.
 non male. Xen. Cyrop. 2, 2.

4. ἐτύγχανέ τις ὧν τῶν τα-
 ξιαρχῶν, Ἀγλαϊτάδας ὄνομα.
 At etiam fab. 40, 3. est τένο-
 μα Μολοττός. In Cod. Mosqu.
 deest τὸ ὄνομα. Mox Ald. ha-
 bet vitiose ἦρα. Sed in Codd.
 Oxonn. Arund. Tol. pro ἦρα
 ταύτης legebatur ἐπιθυμη-
 τικῶς διέκειτο πρὸς αὐτήν.
 Quae quidem lectio an glos-
 sematis speciem habeat, alii
 viderint. Fortassis ex alio
 Mythici cuiusdam libro in
 hoc Palaephati Corpusculum
 venit. Etiam in Cod. Mosqu.
 legitur ἐπιθυμητικῶς διέκει-
 το, sed Pronomine ταύτης
 non minus, quam verbis πρὸς
 αὐτήν, omisiss.

9. Sic iam Aldus edidit, et
 post eum Bas. et Galeus in
 exemplo Amstel. Et confir-
 mant hanc lectionem, prae-
 ter leges linguae, Codices
 scripti manu, in quibus est
 Mosqu., et, Galeo auctore,

Cantabrigienfis. In exemplo
 Tolliano scriptum est οἱ τὰς
 ἵππους, haud dubie operarum
 peccato: quod vitium miror,
 nec a Brunero, nec a Patre,
 animaduersum fuisse, et sub-
 latum. Apostol. ἐδίδωσαν.
 male.

10. Haec est scriptura Codd.
 Oxonn. Cant. Arund., etiam
 Mosqu., in quo tamen deest
 ἂν· recte, vt opinor. nam
 ὅ, τι ἐθέλοι est *quicquid vellet*.
 Tollius in suo libro ostendit
 extitisse ὅτι ἂν ἐθέλη. Ald.
 Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. A-
 postol. Leopard. ὅ ἂν ἐθέλη.
 male. nam ὅ, τι ἂν ἐθέλη, et
 ὅ ἂν ἐθέλη est *quicquid velit*.
 Hoc vero Tempus repudiant
 leges consequutionis Tem-
 porum.

11. Apostol. ἔλεγον ἔν. vid.
 fab. 38, 5.

12. Cod. Tol. ὅτι ἡ Μήτρα
 ἐγένετο πάντα. Cod. Rau. ὅτι
 ἡ Μήτρα ἐγένετο αὐτῷ πάν-
 τα. Apostol. ὅτι ἐγένετο ἡ
 Μήτρα αὐτῷ, καὶ ἵππος·
 sicut Tollius legendum existi-
 mabat,

Κ Ε Φ. Κ Ε'

ΠΕΡΙ ΓΗΡΥΤΟΝΟΥ *

Γηρυόνην Φασίν, ὅτι τρικέφαλος ἐγένετο ¹. Ἀδύνα-
τον δὲ, σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν. Ἦν δὲ τοιόνδε α

G 3

τῆτο.

mabat, ὅτι ἐγένετο ἡ Μῆστρα
αὐτῷ, καὶ ἵππος κ. τ. λ. At
non est, quod vulgatam le-
ctionem alia commutandam
censeamus. In Cod. Mosqu.
deest ὅτι. Ald. Bas. τᾶλλα.
Leopard. τὰ ἄλλα. Caeterum
ab libris Apostolii abest ver-
bum προσανεπλάσθη. Ne-
que vero per se opus est, vt
id cum Pantino addendum
putemus. nam etiam supra
fab. 19, 5. aberat ab Cod. Ra-
vii. Cod. Mosqu. habet, ver-
bis ἀφ' ὧν omissis, ὁ δὲ μῦ-
θος προσανεπλάσθη. Sed
Leopard. verba ἀφ' ὧν ὁ μ.
προσανεπλ. omnino praeter-
misit.

* De Geryone, eiusque
bubus, v. Hesiodus Θεογ.
287. ff. 981. ff.: Herodo. 4,
8.: Apollodorus bibl. 2. p.
123. f.: Diod. Sic. 4. p. 216.
et p. 224. f. To. 1. Rhod.:
Pausanias 3, 16. 4, 36. 5, 19.:
Iustinus 43, 1. 9. 44, 4. extr.:
etiam Tzetzes Chill. 2, 36.
322. ff. 4, 136. 353.: Eudo-
cia p. 97.: Tzetzes ad Ly-
cophron. p. 107. Steph.: Eu-
stathius ad Dion. Perieg. 558.:
et alii, quos laudat Stauerius
in notis ad Hygini Fabulas
p. 87. Attingitur haec Fa-

bula, quae in Cod. Mosqu. est
quarta et vicesima, ab Stra-
bon. 3. p. 257. f. 5. p. 352. B
et p. 375. C. Almel., et a Plut.
praec. reip. ger. p. 819. C
To. 2. Geryones ipse a Lucia-
no Toxar. p. 75. To. 2. Graeu.
vocatur ἀνδραποκ ἐξάχειρ,
καὶ τρικέφαλος, vt ab Lucret.
5, 28. *tripetitora tergemini vis
Geryonai*. Sedes ei ab aliis
tributa est Erythia insula, a
Poenis Gadir dicta. Plin. H.
N. 4, 22. *In hac Geryones ha-
bitasse a quibusdam existiman-
tur, quorum armenta Hercu-
les abduxerit.*

1. Sic legebant Codd. O-
xon. Arund. Tol. Mosqu.
Nam in Ald. Bas. Tol. Brun.
Pat. Gal. est ἦν pro ἐγένετο.
Apostolius, cuius in Sylloga
Proverbiorum etiam haec Fa-
bula est [19, 64.], legit, Φασί
Γηρυόνην, ὡς τρικάρηνος ἦν.
per se non male. nam ipse
Hesiodus Θεογ. 287. homi-
nem vocat τρικάρηνον. Koe-
nius autem in notis ad Gre-
gorium de Dialectis p. 53.
post σῶμα excidisse putabat
ἐν, legendumque adeo, σῶ-
μα ἐν τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν
vt fab. 39, 1. ἔχων πεντήκον-
τα κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἐν et
fab.

τῷτο². Πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, Τρικαρηνία³
καλεσμένη. Ἦν δὲ Γηρυόνης⁴ ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις⁵
ὀνομαστός, πλέτω τε, καὶ τοῖς ἄλλοις, διαφέρειν⁶.
3 Εἶχε δὲ καὶ⁷ βοῶν ἀγέλην θαυμαστὴν⁸, ἐφ' ἣν ἐλθὼν
Ἡρακλῆς⁹, ἀντιποιέμενον Γηρυόνην ἔκτεινεν· οἱ δὲ
4 θεώμενοι περιελαυνομένας τὰς βῆς ἐθαύμαζον. Ἦσαν
γάρ

fab. 29, 2. τρεῖς ἔχον κεφα-
λαίς, σῶμα δὲ ἓν, vt in mul-
tis Codd. legitur. At loci illi
non videntur esse huic simi-
les: neque quenquam fore
speramus, quin, si verba ἀδύ-
νατον δὲ, σῶμα τρεῖς κεφα-
λαίς ἔχειν legat, sponte cogi-
tet de vno corpore, etiam si
absit ὅν· vnde etiam Vela-
reus verba Palaephathi inter-
pretatus est sic, *At fieri ne-
quit, vt vnum corpus tria ha-
beret capita*: et quis nescit,
vocabulum εἷς in tali quidem
verborum serie non raro o-
mitti? v. Abreschius dilucid.
Thucc. p. 344. et Valquen.
ad Eurip. Phoen. p. 201.
Accedit, quod in tot diuersis
Codicibus nullum vllius lacu-
nae vestigium apparet. Cae-
terum non negamus, existere
ex illa viri docti emendatione
concinnitatem orationis ele-
gantem, qualis cernitur in
verbis Ciceronis 9. ep. 14, 7.
his, *atque haec una vox
omnium est*. nam τρεῖς sic ha-
bet, quo referatur.

2. Codd. Oxonn. et Mosqu.
τοῖστο· vt fab. 22, 2. τὸ δὲ
ἀληθὲς τοῖστον.

3. Cod. Mosqu. τρικαρηνία.

4. Cod. Mosqu. ὁ Γηρυόνης.

5. Cod. Mosqu. ἀνθρώπος.
non male. At etiam fab. 3, 5.
24, 2. est οἱ τότε ἀνθρώποι.

6. Codd. Oxonn. Arund.
Tol. καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπερφέ-
ρων τῶν ἄλλων. Eadem ver-
borum διαφέρειν et ὑπερφέ-
ρειν permutatio occurret in-
fra fab. 28, 2. Et quum vide-
remus, etiam in Cod. Mosqu.
scriptum legi, καὶ τοῖς ἄλλοις
pro καὶ ἄλλοις, quod habent
libri editi omnes, etiam Apo-
stolius: non dubitauimus nu-
per iam ita edere. Nam πλέ-
τῳ pertinet ad pecunias: vid.
fab. 1, 8.: et τοῖς ἄλλοις re-
ferendum est ad caetera, qui-
bus censentur diuitiae: quo
in numero quis nescit *armen-
ta* esse?

7. Καὶ omittit Apostolius.
male:

8. Cod. Cant. θαυμαστῶν.
non male. Mox in eodem li-
bro erat ἀντιποιέμενος· quod
ferri non potest, quum ἀντι-
ποιέσθαι sit resistere, sibi quae
sua vindicare studere: et in
Cod. Rau. legebatur, vt in
Cod. Mosqu., ἀπέκτεινεν, pro
ἔκτεινεν. bene.

9. Cod. Mosqu. ὁ Ἡρακλῆς.

γὰρ τὸ μὲν μέγεθος μακρά¹⁰, ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἐπὶ τὴν ὀσφύν μακρά, καὶ σιμαί, κέρατα ἐκ ἔχουσαι, ὅσῃ δὲ μακρὰ καὶ πλατέα. Πρὸς τὰς πυνθανομένους ἔν 5 ἔλεγόν τινες, Ἡρακλῆς ταύτας περιήλασεν, ἕσας Γηρύονα τῷ Τρικερῆνι· τινὲς δὲ ἐκ τῶ λεγομένου ὑπέλαβον, αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλὰς.

10. Codd. Oxonn. Cant. Gal. ἦσαν τῷ μεγέθει [non male. v. Index Graec. v. μικρός] μακρά — ἐπὶ τὴν ὀσφύν [sic legebat etiam Cod. Rau. et Mosqu.] μακρά καὶ σιμοκέρατα. Cod. Tol. ἐπὶ τὴν ὀσφύν μακρά. Cod. A. yund. ἐπὶ τὴν ὀσφύν. Sed vt ὀσφύν male natum videtur ex ὀσφύν· ita certissimum putamus, pro ἐπὶ τῇ ὀσφύϊ, quae est librorum editorum omnium, etiam Apostolii, lectio, legi debere e Codd. Britannicis, Rau. et Mosqu., ἐπὶ τὴν ὀσφύν, et pro μικρά ante verba καὶ σιμαί, quod habent libri editi omnes, vt Apostolius, reponendum esse μακρά, quod etiam in Cod. Mosqu. inuenimus: qua de re plura a nobis dicta sunt in libello quarto super locis nonnullis Palaephati f. 3. Et in

hoc quidem exemplo, vt in secundo, tertio item, et quarto, ausi sumus vtramque illam lectionem recipere. Mox apud Apostolium legitur ἐκ ἔχουσαι· et in Cod. Tol. erat ὅσῃ δὲ μεγάλα· puto non male. Etiam Cod. Mosqu. habet, ὅσῃ δὲ μεγάλα. Caeterum videndum erit amplius, annon ante verbum ἔλαγον verba quaedam desint, aut certe intellegi debeant. In Phasianini quidem Latina versione legitur: *Percunstantibus itaque hominibus*, cuiusnam boues illae essent, *eas etc.* Quae tamen verba addiderit ille auctoritate librorum veterum, an ex ingenio, non satis apparet. Hoc vero certum esse videtur, eum etiam aliis in locis multa addidisse sponte, postulante re et sententia.

Κ Ε Φ. ΚΣΤ'

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ ΣΙΣΥΦΟΥ *

Φασιν, ὅτι καὶ ¹ ἔτος κατεβράβη ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀγνοῦντες, ὅτι ἵπποτροφῶν, καὶ τῶν οἰκείων ἔδεν ἐπιμελόμενος, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιεῖμενος, ἐπετρίβη, καὶ ἀπέλιπεν αὐτὸν ² ὁ βίος.

Κ Ε Φ. ΚΖ'

* De Glaucō, Sisyphi filio, v. Hom. Il. ζ', 153. ff.: Pausan. 2, 4. 6, 20.: Hyginus fab. 20. ibique Muncquerus, et fab. 272.: scholl. Eurip. ad Phoen. 1141.: Etymol. M. v. ποτνιαῖδες. In Cod. Mosqu. hoc Caput est Caput quintum et vicesimum: sed inscriptum est ibi perperam, περὶ Γλαυκῆ καὶ Σισύφου. Etiam Arsenius auxit hac Fabula suum Violarium, praemissis verbis, Γλαῦκος ἄλλος ἱππόβρωτος, ex Apostolii, patris sui, Sylloga Paroemiarum.

1. Abest haec particula ab libris Apostolii editis [6, 31.] non minus, quam verba, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιεῖμενος, quae tamen Pantinus addenda esse censebat. Et particulam καὶ quidem Apostolius recte omisit, quia respicitur ea ad fab. 4., vt fab. 28, 1. ad fab. 27.: quam ipse non transtulit in Paroemiarum Syllogen. Patrem sequutus est in Violario suo Arsenius, filius, etiam hac in Fabula. Mox Codd. Oxonn. et Rau. reliqua Fabulae verba ita le-

gebant, ἀγνοῦντες, ὅτι ὑπὸ τροφῶν [Rau. ὑπὸ τροφῶν vtraque lectio vitiosa est, et extitit ex altera, eademque integra, ἵπποτροφῶν] καὶ μεγάλων δαπανῶν, ἃς ἐποίη, ἔδεν ἐπιμελόμενος τῶν οἰκείων [Cod. Rau. ordine in verso τῶν οἰκείων ἔδεν ἐπιμελόμενος] ἐπετρίβη, καὶ ἀπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος. Etiam in Cod. Tol. et Mosqu., vt in libris Apostolii et Arsenii, erat ἀπέλιπεν. recte. v. Herodo. 2, 174. Aristoph. Plut. 554. Xen. Cyrop. 1, 6. 9. f. 2, 4. 8. 5, 2. 2. 8, 1. 1. Aelian. V. H. 4, 23. At etiam ἀπέλιπεν recte habet: vt fab. 23, 2.: ap. Isocr. ad Demonic. p. 8. Vuolf.: ap. Aristoph. Plut. 833. et ap. Zosim. 4, 29. 1. vid. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 286. Eadem verborum ἀπέλιπε et ἀπέλιπε permutatio est in libris antiquis, ap. Herodotum 7, 42. vbi v. Vuesfel. p. 530. Itaque reliquimus Palaephato verbum ἀπέλιπεν quod certe in recentioribus scriptoribus ferendum videtur, quos Gram-

Κ Ε Φ. ΚΖ

ΠΕΡΙ ΕΤΕΡΟΥ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ ΜΙΝΩΟΣ *

Καὶ ἔτος ὁ μῦθος παγγέλοιος, ὡς δὴ τῷ Γλαύκῃ 1
ἀποθανόντος¹ ἐπὶ τῷ μέλιτι², ὁ Μίνως ἐν τῷ
G 5 τύμβῳ

Grammatici saepe veterem elegantiam et diligentiam sequi coegerunt: Gloss. vett. Ἀπολείπω Deficio, desero, destituo: sed pro ἔδανος, quod habent Cod. Mosqu. Apostol. Arsen., et libri Palaephati editi omnes, e Codd. vetustis supra laudatis reposuimus ἔδεν, linguae maxime legibus iubentibus. v. libellus quartus super locis nonnullis Palaephati s. 3. Caeterum lectiqnem eorundem Codicum καὶ μεγάλων δαπανῶν, ἃς ἐποίησιν, reperisse videtur mendosa lectio ὑπὸ τροφῶν quibuscum verbis Grammatici verba alteram inopiae Glauci causam declarantia coniungenda statim censes pro καὶ μεγ. δαπ. ποιήμενος scripserunt, ut eadem verborum structura maneret, καὶ μεγάλων δαπανῶν, ἃς ἐποίησιν.

2. Αὐτὸν abest a Cod. Mosqu.

* Haec de Glauco, Minois filio, Fabula narratur ab Apollodoro bibl. 3. p. 167.: ab Hygino fab. 49. vbi v. Muncquerus; fab. 136. 251. et Astron. poet. 2, 14.: et ab Isaac. Tzetzta ad Lycophronis Cas. p. 114. Oporin. p. 129.

Steph. Attingitur a Luciano p. 489. To. 2. Graeu.: Aenea Gazaeo Theophr. p. 76. vbi v. Barthius: Plutarch. p. 984. F To. 2.: Agatharchide apud Phot. bibl. Cod. 250. p. 720. Hoeschel.: et ab Aeliano H. AA. 5, 2. Caeterum hoc Caput in Cod. Mosqu. est Caput sextum et vicesimum, et inscribitur, περὶ γλαύκῃ τῷ μίνωος. Arsenius autem, qui hac ipsa Fabula locupletavit Violarium suum, pro verbis Palaephati, Καὶ ἔτος — ὡς δὴ τῷ, habet haec, Γλαῦκος πίων μέλι ανέστη· ἐπὶ τῶν κηρυχθέντων, ὅτι ἀπέθανον, εἴτα φανερωμένων· quae sumit ab Apostolio patre: cuius in Pronerbb. Sylloga hoc ipsum Caput extat 6, 32. In Eudociae Violario legitur haec ipsa Fabula p. 97.

1. Apostol. et Arsen. post ἀποθανόντος addunt verba, ἔ τῷ Σισύφε. Eudoc. Γλαῦκος τῷ Μίνωος ἀποθανόντος, omisissis verbis, καὶ ἔτος — ὡς δὴ τῷ.

2. Cod. Mosqu. ἐν τῷ μέλιτι ἀποθανόντος. Codd. Oxonn. Arund. Tol. ἐν τῷ μέλιτι· quod non magis placet, quam Pantini coniectura, qui legere

τύμβῳ κατώρυξε τὸν τῷ Κοιρανῆ 3 Πολύιδον 4, ὃς ἦν ἐκ τῷ Ἀργεῖ· ὃς ἰδὼν 5 δράκοντα ἐτέρῳ 6 δράκοντι πῶς ἐπιθέντα τεθνεῶτι, καὶ ἀναστήσαντα αὐτὸν, καὶ 2 ἔτω 7 τὸ αὐτὸ ποιήσας τὸν Γλαῦκον ἀνέστησε 8. Τῷτο δὲ

legere se hic quoque ὑπὸ τῷ μέλιτος malle in notis ad Apostolii Paroemias p. 304. ostendit. Nam Palaephatus videtur consulto scripsisse ἐπὶ τῷ μέλιτι, quae verba leguntur in omnibus libris editis, etiam ap. Eudoc., atque Apostol. et Arsen., vt posset fabulam interpretari eo facilius f. 4. Qua ipsa de causa reiiciendam docuimus in libello quarto super locis nonnullis Palaephati f. 5. Valquenarii coniecturam, qui pro ἐπὶ τῷ μέλιτι reponi iubebat ἐν πύρρῳ μέλιτος, probante Heinio ad Apollodor. p. 544. f. Tō. 2. v. eius Diatribe in Eurip. dram. reliquias p. 201. Mox in Cod. Oxon. i. scriptum erat Κυράνης. vitiose: vt ap. Plut. de flumin. c. 21. p. 74. Mossac. μάντιν τὸν Κυράνης Πολύιδον.

3. Cod. Mosqu. τὸν Κοιρανῆ, omisso τῷ.

4. Cod. Mosqu. πολύιδον. Nam utroque modo scribitur hoc nomen. v. Eustathius ad Il. v' p. 953, 27. Rom.

5. Cod. Rau. ἔτος ἰδὼν. bene.

6. Verba δράκοντα ἐτέρῳ Arsen. omittit. Et Cod. Mosqu. ante πῶς addit τεθνηκότι, sed omittit τεθνεῶτι.

τι post ἐπιθέντα Apostol. τεθνεῶτι.

7. Cod. Mosqu. καὶ ἔτως. recte: quod adeo substitui-mus pro ἔτος, quod caeteri libri editi omnes, etiam Eudocia, Apostol. et Arsen., habent, ita tamen, vt rescripserimus ἔτω. Sic omnia apte cohaerent inter se, neque necesse est, vt ὃς mute-tur in ἔτος. nam καὶ ἔτω est et tum: vt ap. Aelian. V. H. 5, 2.

8. Omisimus Praepositio-nem εἰς, vocibus τὸν Γλαῦκον ad verbum ἀνέστησεν, non vero, vt vulgo, ad Participium ποιήσας, relatis. *Dressigius.* Aldus enim, et post eum Basileenses, Tollius, Brunerus, Pater, Galeus, ediderunt, τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησεν quae est ipsa librorum Eudociae, Apostolii, et Arsenii, lectio. Tollius autem in suo libro inuenit, καὶ αὐτὸς αὐτὸ ποιήσας τῷ Γλαύκῳ ἀνέστησεν αὐτόν. Verba posteriora, τῷ Γλαύκῳ ἀνέσ. αὐτόν, erant etiam in Codd. Oxonn. et Arund.: vt in Cod. Mosqu. τῷ γλαύκῳ τὸ αὐτὸ ποιήσας, τῷτον ἀνέστησεν. Iam utram-que lectionem, cum εἰς τὸν Γλαῦκον, tum τῷ Γλαύκῳ, puta-

δὲ ἀδύνατον 9. Ἐγένετο δὲ τοιόνδε τι ¹⁰. Γλαῦ-
κος πῶν μέλι ἐπαράχθη ¹¹. χολῆς δὲ αὐτῷ, πλείο-
νος

putabamus profectam esse a manu correctoris. nam verbum ποιεῖν sic Casum quartum postulat, vt ap. Plat. Criton. 12. f.: vt δρᾶν apud Aristophanem Plut. 87. ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν· et si non ignoro, interdum iungi ita his verbis Casum tertium, vt ap. Xen. anab. 5. p. 420.: vbi v. Hutchinsonus, etiam Marclandus ad Lysiam p. 565. Sed quum libri veteres dissident inter se, ita, vt in aliis quartus Casus inueniatur, in aliis tertius: tum vero Accusatiuum Datio praefendum arbitror. Conf. Doruillius ad Charit. p. 191. Amstel. Drefigius igitur dabium non est, quin recte atque ordine fecerit, quod Praepositionem illam deleuit. Errauit autem in eo, quod opinatus est, verba τὸν Γλαῦκον coniungenda esse cum verbo ἀνέστης· sic enim rescripsimus pro ἀνέστησεν, quod habent libri Palaephathi editi omnes, ex Apoll. et Arsen.: non cum verbo ποιήσας. Immo pertinent ad vtrumque, et ad verbum ἀνέστης, et ad Participium ποιήσας. Sic supra fab. 1, 5. ἀναβάντες τὰς κέλητας ἡλαυνον· et ap. Plat. Phaedon. 2. ἔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδεύς ἔλεος εἰσέχει verba ἀνδρὸς ἐπι-

τηδεύς pertinent, cum ad vocabulum ἔλεος, tum ad nomen θανάτῳ. Quae quum ita sint, retinuius quidem lectionem τὸν Γλαῦκον ab Drefigio receptam, sed notam incisi post Participium ποιήσας sustulimus.

9. Codd. Oxonn. Arund. ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, ἀποθανόντα ἄνδρα ἀναστῆναι διὰ πόντος, ἢ ὅψιν, ἀλλ' ἐδὲ ζῶον ἄλλο. Cod. Tol. ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον ἀποθανόντα ἄνδρα ἀναστῆναι, ἢ ὅψιν, ἀλλ' ἐδὲ ἄλλο ζῶον. Cod. Mosqu. ὁ ἐστὶν ἀδύνατον ἀποθανόντα ἀναστῆσαι, ἢ ὅψιν, ἀλλ' ἐδὲ ἄλλο ζῶον. Quae quidem ad ditamenta et si non inēpta sunt, tamen superuacanea videntur, neque necessaria.

10. Cod. Mosqu. ἐγένετο ἐν τοιόνδε, omisso τι. Eudoc. pro τῷτο δὲ — τοιόνδε τι habet, Οὕτως ὁ μῦθος διαλαμβάνει· ἢ δὲ ἰστορία ἔτιω εἶχει.

11. Codd. Oxonn. Mosqu. et Rau. addunt verba τὴν κοιλίαν· et Brunerus legi malebat aliquando ἐσπαράχθη, quod verbum παράσσεσθαι absolute positum vix de corpore diceretur. male. Nam verbum παράσσεσθαι ab medicis veteribus vsurpatum reperitur dupliciter: vel de eo, cuius venter turbatur, crepat, et

1 Ἰδεται¹, ὅτι καὶ ἔτος ὁ Γλαῦκος πόαν φαγὼν πο-
τε², ἀθάνατος ἐγένετο³, καὶ νῦν ἐν τῇ θαλάτ-
τῃ⁴ οἰκεῖ. Τὸ δὲ τῇ πόᾳ ταύτῃ μόνον Γλαῦκον⁵ ἐν-
τυχεῖν, καὶ λίαν ἐνι γε⁶ εὐηθες, τό, τε ἀνδρωπον ἐν
2 θαλάττῃ⁷, ἢ ἄλλό τι τῶν χειρσαίων, ζῆν. Ἐχει δὲ
τὸ

Mosqu. hoc Caput est Ca-
put septimum et vicesimum.
Conf. interpp. Hygini ad fab.
199. p. 331. Stauer.

1. Codd. Oxonn. Cant.
Gal. Rau. Mosqu. λέγεται.
non male. In libris Apostolii
et Arsen. legitur, ἄδεται, ὅτι
Γλαῦκος ὁ θαλάττιος [Arsen.
ὁ θαλάσσιος] φαγὼν πόαν
ποτὲ [Arsen. omittit ποτὲ]
— ἐν θαλάττῃ οἰκεῖ. recte.
nam Apostolius et Arsen. In-
dicem Capitis omisere, eius-
que loco habent haec, Γλαῦ-
κος φαγὼν πόαν οἰκεῖ ἐν θα-
λάττῃ· ὁμοίᾳ τῇ προτέρᾳ·
nempe Παροιμία, Γλαῦκος
πιὼν μέλι ἀνέστη. Eudoc. ὁ
Γλαῦκος ἔτος ἄδεται, ὅτι
πόαν φαγὼν ποτε.

2. Cod. Mosqu. ποτὲ φα-
γών.

3. Cod. Mosqu. γέγονεν.

4. Cod. Mosqu. et Eudoc.
ἐν τῇ θαλάσῃ.

5. Cod. Mosqu. Γλαῦκον
μόνον. Sed Eudoc. verba τὸ
δὲ τῇ πόᾳ — τῶν χειρσαίων
ζῆν omisit.

6. Cod. Rau. ἐσι. Cod.
Cant. ἐσιν. Cod. Mosqu. λίαν
ἐσιν εὐηθες, omisso καί. e
glossimate, opinor. Heuma-
nus Parergg. Critt. p. 112. af-
fert scripturam mendosam

ἐνιγει, et emendari iubet ἐνι
γε, ita, vt etiam καί trans-
feratur e loco suo, et pona-
tur ante verba τό, τε ἀνδρω-
πον. Scilicet ἐνιγει operarum
incuria extitit in exemplo
Patris: sed καί loco mouen-
dum non esse, vel τε loqui-
tur: immo καί λίαν εὐηθες
est, vel maxime absurdum,
vel absurdissimum, vt καί μά-
λισα vel maxime fab. 3, 1.

7. Cod. Mosqu. Apostol.
θαλάσῃ· et Ald. Bas. ζῆν.
Sed in Codd. Oxonn. et A-
rund. post verbum ζῆν addita
erant haec: ὁπότε ἔτε πο-
τάμιόν τι δύναται ζῆν ἐν θα-
λάσῃ, ἔτε τὸ ἀνακαλιντὰ
θαλάσσια δύνανται ζῆν ἐν τῷ
ποταμῷ· μάταιος ἐν ὁ λόγος.
ἔχει δέ. Cod. Tol. ἢ ἄλλό τι
τῶν χειρσαίων ἐν θαλάττῃ
ζῆν, ὁπότε ἔτε ποτάμιον ἐν
τῇ θαλάττῃ, ἔτε τὸ ἀνάπα-
λιν ἐν τῷ ποταμῷ τὰ θαλάσ-
σια ζῆν δύναται· μάταιος ἐν
ὁ λόγος. ἔχει δὲ π. τ. λ. Cod.
Mosqu. ὁπότε ἔτε ποτάμιον
ἐν θαλάσῃ, ἔτε ἀνάκαλιν.
μάταιον ἐν ἔχει τὸ ἀληθές
ᾧδε. Quae quidem verba
aliunde huc venere. v. libel-
lus noster primus super locis
nonnullis Palaephati. f. 2.

τὸ ἀληθές ἔτω⁸. Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἀλιεύς, Ἀνθηδό-
νιος τὸ γένος. Ἦν δὲ κολυμβητής, ἐν τέτῳ ὑπερφέ-
ρων πάντων τῶν κολυμβητῶν⁹. Κολυμβῶντος δὲ ἐν
τῷ λιμένι¹⁰, ὁρῶντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει, αὐτὸς
δια-

8. Apostol. Arsen. ἔτως·
et mox omittunt verba τὸ
γένος. male. Eudoc. pro ἔχει
— ἔτω habet ἡ δὲ ἰσορία ἔχει
ἔτω.

9. Arsen. ἐν τέτῳ. male.
Eudoc. πάντων τῶν κολυμ-
βητῶν· cuius auctoritate nu-
per iam restituumus Articuli-
um τῶν, qui ab reliquis li-
bris omnibus abest. v. ad Ae-
schin. Socr. 2, 19. 3. Cod.
Oxon. 1. Arund. ἐν τέτῳ δὲ
ἦν διαφέρων τοῖς ἄλλοις, ο-
missio κολυμβητῶν. Cod. Tol.
διαφέρων τοῖς ἄλλοις. Cod.
Rau. διαφέρων τῶν ἄλλων,
omisso κολυμβητῶν· vt Cod.
Mosqu. διαφέρων πάντων, ο-
missio eodem vocabulo. non
male. V. ad fab. 25, 6.

10. Antea hoc ordine le-
gebatur, κολυμβῶντος, vel,
vt Tollius maluerat, κολυμ-
βῶντα, δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρῶν-
των αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει
κ. τ. λ. Nos praeter ordinem
verborum nihil ex coniectu-
ra mutauimus, quia Codex a
Tollio usurpatus diserte legit
primam vocem κολυμβητῶν.
Dresigius. Varietas lectionis
haec est. Eudoc. Ald. Basf.
Tol. Brun. Pat. Gal. κολυμ-
βῶντος δὲ ἐν τῷ λιμένι [Basf.
λιμένῃ], ὁρῶντων αὐτὸν τῶν
ἐν τῇ πόλει. Apostolius et

Arsen. κολυμβῶντα δὲ ἐν
τῷ λιμένι ὁρῶντων αὐτὸν τῶν
πολιτῶν· sed τῶν πολιτῶν
glossema est. Etiam Tollius
legendum censebat κολυμ-
βῶντα, probante Brunero.
Sed ipse tamen Brunerus
quaerendum putabat, annon
commodus existeret sensus,
si legeretur, κολυμβῶντος
μὲν αὐτῷ ἐν τῷ λιμένι, ὁρῶν-
των δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει. Cod.
Oxon. 1. et Arund. κολυμβῶν
δὲ ἐπὶ τῷ λιμένι ὠρᾶτο ἀπὸ
τῆς πόλεως. Cod. Mosqu.
κολυμβῶν δὲ ἐπὶ τῷ λιμένι,
ὁρῶντων αὐτὸν τῶν ἀπὸ τῆς
πόλεως. Cod. Tol. κολυμ-
βητῶν δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρῶν-
των αὐτὸν τῶν ἀπὸ τῆς πό-
λεως. At mihi non modo
hae scripturae Codicum, et
lectio librorum Apostolii, ex
ingenio correctorum fluxisse
videbantur: sed nec conie-
cturae virorum doctorem pla-
cebant: omnium minime au-
tem necessarium credebam,
vt ordo verborum mutaretur;
praesertim quum manifestum
sit, κολυμβητῶν Cod. Tol.
errore librarii ortum esse e
κολυμβῶν. Nam lectio vul-
gata κολυμβῶντος δὲ ἐν τῷ
λιμένι, ὁρῶντων αὐτὸν τῶν
ἐν τῇ πόλει, et aptum sen-
sum parit, et se eo facile tue-
tur,

διακολυμβήσας ¹¹ εἰς τινὰ τόπον, καὶ μὴ ὀφθεῖς τοῖς οἰκείοις ἐπὶ ¹² ἡμέρας ἱκαναίς, διακολυμβήσας πάλιν, 3 ὠφθῇ αὐτοῖς. Πυνθανομένων δὲ τῶν οἰκείων ¹³, πᾶ δια-
τρίβειν ¹⁴, αὐτὸς ψευδόμενος ¹⁵ ἔφη, Ἐν τῇ θαλάττῃ
καὶ

tur, quod scriptores antiqui vtriusque linguae non raro magnam orationis virtutem in negligentia sitam putarunt: cuius tamen ne apparent quidem hoc loco vlla vestigia. Nam Genitiui Participiorum saepe ponuntur ab diligentissimis scriptoribus simpliciter, omiſſis Pronominibus: vid. Xen. Cyrop. 5, 4. 20. 6, 2. 7. 6, 3. 2. et nos ad Plat. Euthyphron. 2, 6. et ad Axioch. 7, 8.: ita, vt κολυμβῶντος δὲ dictum sit pro κολυμβήσας δὲ αὐτῷ. Itaque restituimus hanc lectionem. Similis fere scripturae varietas animaduersa a nobis est supra ad fab. 13, 13. Nam οἱ ἐν τῇ πόλει sunt Anthedonii, et ὁ λιμὴν est portus Anthedonius, ὁ λιμὴν Ἀνθηδόνιος, vt dicitur a Dicaearcho Graec. 91. Caeterum si quis e Codd. Britann. Tol. Mosqu. legere malit, κολυμβῶν δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρῶντων αὐτὸν τῶν ἀπὸ τῆς πόλεως: nolim intercedere. Nam Nominatiui Partic. saepe absolute ponuntur pro Genitiuis consequentiae: et ciues rectius hoc loco dici videntur οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως, quam οἱ ἐν τῇ πόλει, ob Partic. ὁρῶντων, vt fab. 43, 2.: sed lectio ἐπὶ

τῷ λιμένι e glossemate extitisse videtur.

11. Ab Codd. Oxonn. Arund. verba αὐτὸς διακολυμβήσας — ἱκαναίς aberant, vt ab Cod. Mosqu. Pron. αὐτός. Caetera in Codd. Oxonn. et Arund. ita legebantur, καὶ διακολυμβήσας, πάλιν ὠφθῇ αὐτοῖς. πυνθανομένων δὲ — πᾶ διατρίψας τὰς ἡμέρας, ἔφη, ἐν — καὶ συγκλείσας εἰς αὐτόν. Et superiora quidem verba illa vt omitterentur a librariis, Participium διακολυμβήσας fecit, primum duorum versuum verbum.

12. Ἐπὶ deest in Cod. Mosqu. et Violar. Arsenii. Apostol. ὠφθεῖς. vitiose.

13. Cod. Mosqu. omittit τῶν οἰκείων. bene. vid. not. 10. et 23.

14. Apostol. διέτριβε. Cod. Rau. διέτριψεν ἡμέραν: Cod. Mosqu. διέτριψας. Mox in Cod. Tol. erat, vt in Oxonn. et Arund., συγκλείσας. Eudoc. Ald. Bas. Tol. Gal. εἰς αὐτόν. male. nam verba εἰς αὐτόν referenda sunt ad locum portus, in quo Glaucus vrinatus ante dictus est. vnde non necesse est, vt cum Casaubono Casaubb. p. 15. legatur εἰς ταυτόν. Et pro ὅποτε χαμῶν γένετο, vt ἀνα-
κόλε-

καὶ συγκλείων εἰς αὐτὸν ἰχθύας, ὅποτε χειμῶν γένοιτο, καὶ μηδεὶς τῶν ἄλλων αἰλιέων¹⁶ ἰχθύς δύνατο λαμβάνειν¹⁷, καὶ ἔλεγε¹⁸ τοῖς πολίταις, τίνας βέλονται¹⁹ τῶν ἰχθύων ἀποκομισθῆναι αὐτοῖς· καὶ κομίζων, ἕς ἂν ἤθελον²⁰, Γλαῦκος Θαλαάττιος²¹ ἐκλήθη²². καὶ περιτυχὼν θηρίῳ θαλαάττιῳ ἀπώλετο. Μὴ ἐλθόντος δὲ⁴ αὐτοῦ²³ ἐκ τῆς θαλαάττης, ἐμύθευσαν²⁴ οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐν θαλαάττῃ οἰκεῖ, καὶ κεῖ μένει.

ΚΕΦ. ΚΘ'

κόλῃθον vitaretur, Brunerus putabat legi posse ὅπως ὅτε χειμῶν γένοιτο. sine causa: modo particula καὶ ante verbum ἔλεγε explicetur per *ad- eo, etiam.* nam respicit ad verba πυνθανομένων — ψευδόμε. ἐφῆ.

15. Cod. Mosqu. ψευδόμενος αὐτός.

16. Cod. Cant. et Gal. ἀγρευτῶν. non male.

17. Cod. Mosqu. λαβεῖν.

18. Cod. Rau. Mosqu. ἐπυνθάνετο τῶν πολιτῶν, τίνας βέλονται. Codd. Oxonn. ἐπυνθάνετο τῶν πολιτῶν, τίνας δὴ βέλονται. recte. Neque tamen propterea altera lectio reiici debet. Apostolius et Arsen. ἐλέγετο τοῖς πολίταις, τίνας βέλονται. male.

19. Bas. ταῖς πολ. — βέλονται. male.

20. Corrector in Cod. Mosqu. ex ἤθελον fecit ἤθελεν. male.

21. Arsen. θαλάσσης. male. Nos vero, constantiae causa, ex Apostol. nuper iam rescriptissimus Θαλαάττιος pro θαλάσσιος· quae vocabali for-

ma est in caeteris libris editis, etiam ap. Eudoc. et in Cod. Mosqu.

22. Post ἐκλήθη in Cod. Mosqu. addita leguntur haec, ὥσπερ νῦν, εἴ τις ἐν ὄρει οἰκεῖ, καὶ ὧν ἀγαθὸς θηρευτῆς, ὄρειος ἄνθρωπος κληθεῖν, ἔτω καὶ γλαῦκος ἐκλήθη θαλαάσιος. Scilicet satis apertum est, verba ista ab Grammatico quodam adscripta fuisse in margine Codicis sui, sed a librario quodam inepto inde translata in ordinem.

23. Cod. Mosqu. μὴ ἐξελθόντος δὲ, omisso αὐτοῦ. bene. vid. not. 10. et 13.

24. Codd. Oxonn. ἐμύθευσαντο οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Γλαῦκος καὶ κεῖ τῶ λοιπῷ διάγει ἐν θαλαάττῃ. Cod. Rau. ἐμύθευσαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐν θαλαάττῃ τῷ λοιπῷ διάγοντα. Cod. Mosqu. ὡς ἐν θαλαάττῃ τὸ λοιπὸν οἰκεῖντα. At vt ἐμύθευσαν recte habet, ita nec opus est, vt vulgata lectio commutetur alia. Arsen. ἐμύθευσαντο. Ald. ἀνοῖ. Eudoc. ἐν θαλάσσει.

Η

Κ Ε Φ. ΚΘ'

ΠΕΡΙ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΟΥ *

Ἰ Φασὶν ¹, ὅτι Βελλεροφόντην ὑπόπτερος ἵππος Πήγα-
σος ἔφερεν. Ἐμοὶ δὲ ἵππος ² ἐδέποτε δοκεῖ δύνα-
σθαι

* De Bellerophonte, Glau-
ci filio, Pegaso item, et Chi-
maera, v. Homerus Il. ζ',
152. ff. et ibi schol. min. ad
v. 155. et Eustathius p. 634. f.
Rom.: Hesiodus Θεογ. 319.
ff.: Plut. de virtut. mulierr.
p. 247. f. To. 2.: Liban. p.
168. To. 1. et p. 732. f. To.
2.: Apollod. bibl. 2. p. 87. f.
Fab.: Heraclit. fab. 15.: Lu-
cret. 5, 902. ff.: Hyginus fab.
57. 151.: Nonnus Συναγ. ἱερ.
1, 50. p. 144. Eton.: Eudoc.
Ion. p. 88. ff. 337. f. 432.:
Ioh. Tzetzes Chill. 7, 149.
12, 409.: et Isaac. Tzetzes
ad Lycophron. p. 7. Oporin.
p. 4. f. Steph.: Zenob. Pro-
verb. 2, 87. Attinguntur
partes huius Fabulae quae-
dam ab Strabon. 8. p. 582. B
14. p. 981. B Almel.: Aelia-
no H. AA. 9, 23.: Sen. ep.
113. p. 551. To. 2.: Dion.
Chryf. orat. 32. p. 369. D
Mor. add. Hesychius et Pha-
vorinus v. χίμαιρα. In Cod.
Mosqu. haec Fabula est Fa-
bula duodetricesima. Auxe-
runt ea Apostolius Corpus
Paroemiarum 16, 10. et Ar-
senius Violarium suum. Par-
tem eam, quae interpretatio-
nem Fabulae continet, inde

a f. 4. Eudocia habet p. 89.:
et particulas eius nonnullas
Latine vertit Ludou. Viues
ad Augustin. C. D. 18, 13.
Caeterum de Bellerophonte,
eiusque aetate, et rebus, ex-
tant Banierii, et Frereti, dis-
sertationes in Commentariis
Acad. Paris. regiae, To. 7. p.
37.—43. 69.—82. 83.—112.
add. Amnellius Antiquitt. rei
naut. Specim. f. 5.

1. Arsen. cum Apostol.
Πηγάσος ταχύτερος Φασίν.

2. Cod. Rau. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ
τοῖστον ἵππον ἐδέποτε γενέ-
σθαι. quam lectionem prae-
ferebat Brunerus vulgatae.
At ea recepta, non cohaere-
ret oratio. Cod. Cant. Gal.
ἐμοὶ δὲ ἵππος τῶτο ἐδέποτε
δοκεῖ δύν. Cod. Mosqu. ἐμοὶ
δὲ τῶτο ἵππος ἐδέποτε δοκεῖ
δύνασθαι. Apostolius: ἐμοὶ
δὲ ἵππος ἐδέποτε δοκεῖ ἵπτα-
σθαι. Arsen. ἐμοὶ δὲ ἵππος
ἐδέπ. δ. δύνασθαι ἵπτασθαι.
non male. Nos vero retinui-
mus lectionem Arsenii, ita,
vt iam nuper rescripserimus
ἵππος pro ἵππον, quod ha-
bent Ald. Bas., reliquique libri
editi. Nominatius enim no-
bis videbatur accommodatio-
esse verbis, ἐδ' εἰ — λάβη.

σθαί ἵπτασθαι, ἐδ' εἰ πάντα τὰ τῶν πτηνῶν ³ πτερὰ
λάβη ⁴. Εἰ γάρ ποτε τοῖστον ζῶον ἦν ⁵, καὶ νῦν ἂν εἴη ⁶.
Τῆστον ⁷ δὲ Φασι καὶ τὴν Ἀμισοδάρε ⁸ Χίμαιραν ἀνε-
λεῖν. Ἦν δὲ ἡ Χίμαιρα ⁹, ὥς Φασιν, ἔμπροσθεν μὲν ²

H 2

λέων,

3. Ald. Basf., reliquique li-
bri editi, etiam Apost. et Ar-
fen., τὰ πτηνῶν. Sed Cod.
Cant. et Mosqu. τὰ τῶν πτη-
νῶν. recte. nam τὰ πτηνα,
non πτηνα, sunt volucres.
Vnde iam in superiori exem-
plo Articulum reuocauimus.

4. Cod. Mosqu. λάβοι, le-
gibus consequutionis Tem-
porum aduersantibus. nam εἰ
λάβοι est si sumsisset.

5. Cod. Mosqu. ἦν ποτὲ
τοῖστον ζῶον.

6. Absunt verba εἰ γάρ
ποτε — εἴη ab libris Aposto-
lii. Cod. Oxon. 1. εἰ γάρ π.
τ. ζ. ἦν, ἦν ἂν καὶ νῦν. Cod.
Mosqu. ἂν ἦν. recte, credo.
nam ἂν ἦν est esset: sed ἂν
εἴη est fuerit. Ed. Pat. εἰ —
ῶν εἴη. incuria operarum:
quae ipsae in exemplis Drefi-
gianis omisisse particulam ἂν
videntur. non male. nam et
iam εἴη est esset. De ipsa au-
tem hac Palaephathi sententia
v. prooem. 3.

7. Cod. Mosqu. τέτω. male.

8. Apostolius: καὶ Ἀμισο-
δάρε, omisso Articulo. non
male. Chimaera enim fertur
fuisse filia Typhonis et Echid-
nae [v. Hygin. fab. 151.] ab
Amisodaro educata. v. Hom.
Il. π', 328. f. Aelian. H. AA.
9, 23. At etiam f. 8. est in

omnibus libris τὴν Ἀμισοδά-
ρε Χίμαιραν. Fuerunt enim,
qui Chimaeran dicerent Ami-
sodari filiam. v. Eudocia p.
432. et Phauor. v. χίμαιρα.
In Cod. Mosqu. scriptum est
Ἀμισοδάρε, vt f. 5. et 8.
Etiam libri Homeri Il. π',
328. omnes habent hanc no-
minis scripturam; nonnulli
ap. Apollod. 2. p. 89. et Plut.
p. 247. F To. 2.: neque ap.
Eustath. ad Il. ζ' p. 635, 23.
Rom., et Suidan, aliter scri-
ptum est. Sed Ἀμισόδαρος
habent libri Aeliani H. AA.
9, 23. Ap. Eudociam p. 432.
legitur Ἀμισόδωρος, et ap.
Phauorinum v. χίμαιρα, qui
sua hausit ex eodem fonte,
quem Eudocia adierat, Ἀμι-
δόδαρος.

9. Verba ἦν δὲ — μέση δὲ
χίμαιρα aberant ab Cod. Tol-
liano: sed ab Cod. Mosqu.
absunt tantum verba ὥς Φά-
σιν. nam in libris Apostolii
recte est Φασιν pro Φασι, quae
est scriptura reliquorum li-
brorum editorum: quod nos
quoque reposuimus: et μέσ-
ση pro μέση. Basf. μέση. Pan-
tinus p. 341. ex Hesiodo
[Theogon. 323.], sed sine
caussa, legi volebat, πρόσθε
[Cod. Mosqu. habet πρόσθεν]
λέων, ὅτιθεν δὲ δράκων, μέσ-
ση

λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα· ἔνιοι δὲ ¹⁰
δοκῶσι, τοῖσδε γένεσθαι θηρίον, τρεῖς ἔχον κεφαλὰς.
3 Ἀδύνατον δὲ, ὅφιν ¹¹, καὶ λέοντα, καὶ αἶγα ¹², ὁμοίαι
τροφῇ χρῆσθαι· καὶ τὸ θνητὴν ¹³ ἔχον φύσιν πῦρ
ἀποπνέειν ¹⁴, εὐήθες. Ποῖα ¹⁵ δὲ τῶν κεφαλῶν τὸ σῶ-
μα

ση δὲ χίμαιρα. Nam et si fieri
potest, ut Palaephatus respe-
xerit ad illum Hesiodi locum,
vel potius Homeri Il. ζ', 181.,
qui etiam ab Heraclito in hac
Fabula laudatur, et ad quem
respexit ipse Cicero ad Att.
2. ep. 16.; aut certe vtriuf-
que: tamen, id quod Tullius
iam praeclare vidit, eum nul-
quam hoc in libello verbis
poëtarum ipsis vsum esse ap-
paret, ut ea hic inculcari et
reponi necesse sit.

10. Cod. Mosqu. ἔνιοι δο-
κῶσι, omisso δέ. Cod. Rau.
ἔνιοι ἔν. Post nomen κεφα-
λὰς Brunerus opinabatur de-
esse verba quaedam, ut sen-
sus plenus existeret, et oratio
magis cohaereret, v. c. καὶ
ταύτας πῦρ ἀποπνεύσας,
vel potius πῦρ ἀποπνέσας,
aut certe similia. recte, opi-
nor. Neque enim verba, καὶ
τὸ θνητὴν ἔχον φύσιν πῦρ
ἀποπνέειν, εὐήθες, habent,
quo referantur. In Codd.
Oxon. Cant. Arund. Gal.
Tol. et Mosqu. inter κεφα-
λὰς et ἀδύνατον inserta exta-
bant verba, σῶμα δὲ ἔν. sine
caussa: neque tamen inepte,
quum sequantur verba ποῖα
δὲ τῶν κεφαλῶν τὸ σῶμα
ἐπημολύθαι; Certe Koenius

in notis ad Gregor. de Dia-
lectis p. 53. verba illa infe-
renda censebat. vid. ad fab.
25, 1.

11. Cod. Mosqu. pro ὅφιν
légit ἐφ' ἧ. Apud Apostol.
et Arsen. verba ὅφιν καὶ de-
sunt.

12. Haec erat scriptura
Codicum, quos modo lauda-
vimus, Oxonn. Cant. Arund.
Gal., etiam Mosqu. et Rau.,
nisi quod in ultimo hoc Con-
iunctio καὶ ante λέοντα ab-
erat: quam lectionem nos
cum Dresigio recepimus.
Nam superiores quidem edi-
tiones, Ald. Bas. Tol. Brun.
Pat. Gal., habent simpliciter
λέοντα, omisis verbis ὅφιν
καὶ, et καὶ αἶγα· ut Phasia-
ninus in Latina versione ab-
solute *leonem* nominat. Tol-
lius tamen auctor est, in suo
libro fuisse scriptum, λέοντα
καὶ αἶγα, omisso draconis
vocabulo. Atque sic Apo-
stolium et Arsen. legisse vi-
deo, ut supra iam notavi-
mus.

13. Arsen. θνητόν. male.
Cod. Mosqu. φύσιν ἔχον.

14. Arsen. ἀναπνέειν. Cod.
Mosqu. ἀποπνέειν. male.

15. Brunerus legi malebat
ποῖα. vere. Atque sic iam
Phasia-

μα¹⁶ ἐπικολῶθαι; Τὸ δὲ ἀληθὲς ἔτως ἔχει¹⁷. Βελ- 4
λεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνὴρ¹⁸, τὸ¹⁹ γένος Κορίνθιος,
H 3 καλὸς

Phasianinum legisse, Latina eius versio declarare videtur, in qua est, *cuinam — ex tribus illis capitibus*. Recepimus igitur. Nam Cod. Mosqu. Apostol. Arsen. Ald. Bas., caeterique libri, et editi, et scripti, habent *ποῖαις*.

16. Codd. Oxonn. τὸ λοιπὸν σῶμα. sine caussa. Apostol. ἐπικολῶθῃ. mendose.

17. Ἐχει abest a Cod. Mosqu. et Violar. Arsenii MS.

18. Verba Φρύγιος ἀνὴρ aberant ab Codd. Oxonn. et Ravii. Cod. Mosqu. Φρυγίας ἀνὴρ. Pierfonus in notis ad Moerin p. 395. emendabat Φυγὰς ἀνὴρ. vt fab. 32, 10. Περσεύς ἀνὴρ Φυγὰς ἐξ Ἀργεῖς. eleganter sanè: neque melius quidquam, et aptius, excogitari posse videtur, si quidem mutandum aliquid sit. Nam Bellerophontes dicitur, Bellerò, Corinthiorum principe, occiso, Argos fugisse, et venisse *exul* ad Proetum regem in hospitium. Neque tamen loci sunt omnino similes. Brunerus putabat, verba τὸ γένος Κορίνθιος deleri posse, vt spuria, si legeretur Ἐφυραῖος ἀνὴρ, vt Amnelius d. l. p. 63. bibl. Bremonou. Claf. 2., qui tamen, servatis verbis τὸ γένος Κορίνθιος, verba Φρύγιος ἀνὴρ,

Cod. Rau. auctoritate, delenda censebat. nam Corinthus olim Ἐφυρα dicta est. v. Plin. H. N. 4, 4. Apollod. bibl. 1. p. 41. At Tzetzes ad Lycophrona p. 7. Oporin, quem ipse Brunerus laudavit, Bellerophontem et ipse vocat ἀνδρα ὑπάρχοντα Φρυγίας. Vnde verba Palaephati illa Φρύγιος ἀνὴρ, quae nec Scaligero ad Euseb. Chron. p. 42. b suspecta visa sunt, ita explicari, atque adeo vindicari, posse videbantur, vt nomen Phrygiae Magnae olim tam late patuisse dicetur, vt etiam Lyciam comprehenderit. Nam, et ipse Bellerophontes legitur in Lyciam se contulisse, et Iobates, rex Lyciae, Proeti socer, dicitur ei in matrimonium dedisse filiam [v. Hygin. fab. 57. et Pausan. 2, 4.]; ita, vt his de caussis recte dictus a Palaephato videatur Φρύγιος ἀνὴρ. Quam quidem medicinam leniorem prius admitti posse sperabamus, quam illam asperiozem. Mox in Cod. Cant. et Gal. erat, κατασκευάσας μικρὸν — παραθαλάσσια πλέων, καὶ ἐπὶ ὁρθεῖ αὐτά. male. Cod. Mosqu. κατασκευάσας δὲ πλοῖον — χωρὶα πλέων καὶ ἐξ ἐπὶ ὁρθεῖ.

19. Τὸ non legitur in Cod. Mosqu.

καλὸς καὶ ἀγαθός ²⁰. ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν, ἐληΐζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία. Ὀνομα δὲ ἦν ²¹ τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει· μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοίῳ, ἢ ἵππῳ, 5 ὄνομα εἶναι Πήγασος. Βασιλεὺς δὲ Ἀμισόδαρος ᾧκει ἐπὶ ²² τῷ Ξάνθῳ ποταμῷ. Ὅρος ²³ δὲ ἦν ὑψηλὸν
ὑπ'

20. Cod. Mosqu. καὶ ἀγαθός, vt Eudoc.

21. Apostolius et Arsen. ὄνομα ἦν. Deinde pro μᾶλλον δὲ — Πήγασος in Cod. Gal. legebatur, ὅμοιον δὲ δοκεῖ πλοίῳ μᾶλλον, ἢ ἵππῳ, ὄνομα εἶναι Πήγασος. Cuius quidem scripturae auctoritate confirmatur Pantini p. 341. opinio, qui si apud Apostolium legeretur, ὅμοιον δὲ δοκεῖ πλοίῳ [non πλοῖον, quod est in libris editis] μᾶλλον ἢ ὄνομα ἵππῳ εἶναι Πήγασος, sperabat, non fore, quod dici contra posset. Etiam Arsen. legit, ὅμοιον δὲ δοκεῖ πλοῖον μᾶλλον, ἢ ὄνομα ἵππῳ. Cod. Mosqu. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ πλοίῳ μᾶλλον, ἢ ἵππῳ, ὄνομα κεῖσθαι Π. De re ipsa conf. Vuesfelingius ad Diodor. S. p. 290. To. I. et quos ibi laudat, in primis Scaliger ad Euseb. Chron. p. 42. f.

22. Apostolius: δὲ ἦν Ἀμισόδαρος, ᾧκει δὲ ἐπὶ κ. τ. λ. In Codd. Oxonn. nomen regis scriptum erat Ἀμισιδωρος. Exemplum Patris habet Ἀμισόδαρος. peccato operarum. Cod. Mosqu. Ἀμισιδωρος ᾧκει ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ. Ὅρος δὲ

κ. τ. λ. Eudoc. ἐπὶ Ξάνθῳ τῷ ποταμῷ. recte.

23. Cod. Rau. Mosqu. ὅρος δὲ ἦν ὑψηλὸν, ἐξ ἧς ἡ τελευτισίς ὕλη προκέρχεται [Cod. Mosqu. προσκέρχεται] πρὸς ὅ. Codd. Oxonn. et Arund. ὅρος δὲ ἦν ἐγγὺς ὑψηλὸν, ἐξ ἧς ἡ τελευτισίς ὕλη προκέρχεται. ἐκεῖ δὲ προβάσεις ἐμπροσθεν ἐκ πόλεως τῆς Ξανθίων. Tullius e vestigiis scripturae suae Codicis ait erui posse verissimam lectionem hanc, ὅρος δὲ ἦν ὑψηλὸν ὑπ' αὐτῷ, ἢ ἡ Τελευτισίς ὕλη προκέρχεται. Certe verba καὶ ἡ Τελευτισίς κατεκάρη s. 7. docere videri possent, Auctorem libelli aliquid ante dixisse de sylva, nisi aliis etiam in locis consuevisset attingere res, antea praeteritas, sed eiusmodi tamen, quae mens cuiusque addere ipsa posset. Strothius in exemplo Chrestomathiae suae secundo verba ὑπ' αὐτῷ omisit; cuius rei causam afferre ipsi non placuit. nam post ὑψηλὸν sic ait intellegi debere verba ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ ποταμῷ. At hoc est ὑπ' αὐτῷ. Nova sane emendandi libros veterum ratio! Caeterum
apud

ὑπ' αὐτῶν, ὃ ὄνομα Τελμισσός· πρὸς δὲ δὴ ὅρος προ-
βάσεις εἰσὶ δύο μὲν ²⁴ ἐμπροσθεν ἐκ πόλεως τῆς Ξαν-
θίων ²⁵, τρίτη δὲ ὀπισθεν τῆς Καρίας, τὰ δ' ἄλλα
κημηνοί ²⁶. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ αὐτῶν χάσμα ἐστὶ τῆς
γῆς ²⁷ μέγα, ἐξ ἧς δὴ καὶ πῦρ ἀναδίδεται ²⁸. Ἐπὶ 6

H 4

τέτοις

apud Apostolium et Arsen. scriptum est Τελμισσός simpliciter. Atque sic Aldus etiam f. 7. edidit, more scilicet scribendi antiquo. v. Iungermanus ad Pollac. 10, 72. p. 1235. not. 97. Sed pro προβάσεις, et πρόσβαιν. f. 6., vt legitur in libris omnibus, et scriptis, praeter Cod. Mosqu., et editis, etiam ap. Eudoc. Apostol. Arsen., προβάσεις et πρόσβαιν reposuimus, rei ipsius iussu, et auctoritate Cod. Mosqu. Nam πρόσβαιν. est *aditus*, non *πρόβασιν*. v. Herodo. 3, 111. Thuc. 6, 96. Eurip. Phoen. 188. Atque sic locum constituendum esse, etiam Abreschius vidit Dilucc. Thucydid. p. 654.

24. Coniunctionem μὲν, quae in omnibus libris editis deest, etiam ap. Eudoc. Apostol. Arsen., & Cod. Mosqu. addidimus, legum linguae iussu. Certe facilius omitti a librariis ob primam vocabuli sequentis syllabam potuit, quam adiici.

25. Cod. Mosqu. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Arsen. τῶν Ξανθίων. Vti nos cum Dresigio edidimus, ita scriptum legebatur in Codd. Oxonn. Arund. Tol. Per se

utraque lectio recte habet. Ap. Strabon. 14. p. 981. Alm. est ἡ πόλις ἡ τῶν Ξανθίων. Pro ὀπισθεν Ald. Bas. Tol. habent ἔπιθεν. vid. not. 9.

26. Codd. Oxonn. τὰ ἄλλα κημηνοί ὑψηλοί. Cod. Mosqu. τὰ δ' ἄλλα κημηνοί ὑψηλοί. Apostol. Arsen. τὰ δ' ἄλλα κημηνοί. Iam etsi altera lectio κημηνός, quae est in libris editis omnibus, etiam ap. Eudoc., reiici per se non debet: nam κημηνός simpliciter de *praecipitiis* dicitur, vt ap. Aristoph. Plut. 69.: tamen, et natura ipsius rei, et auctoritate Codicum illorum, ad ducti, recepimus Pluralem κημηνοί.

27. Cod. Mosqu. ἐν δὲ μέσῳ. Arsen. εἰ τῶν τῆς γῆς male.

28. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Arsen. ἀναδίδεται· sed Codd. Oxonn. Mosqu. et Tol. habebant ἀναφέρεται. Vtrum verbum a Palaephato profectum sit, difficile est definire. nam ἀναδίδοναι eleganter *ea* dicuntur, quae *proferunt* aliquid et *existere iubent*, atque adeo ἀναδίδονται *ea* ipsa, quae *existunt*. v. Strabo 12. p. 856. B Alm. Lucian. Contemplantt. p. 344.

T o. i.

τέτοις ²⁹ δὲ εἰν ἕτερον ὄρος, ᾧ ὄνομα Χίμαιρα. Τότε δὲ, ὡς λέγουσιν οἱ προσχώριοι, ἦν οἰκῶν λέων κατὰ τὴν πρόσθεν μὲν πρόσβασιν, κατὰ δὲ τὴν ὀπισθεν δράκων· 7 οἱ δὲ καὶ εἰσινον τὰς νομέας, καὶ τὰς ὑλοτόμους. Τότε δὲ

To. 1. Graec. Heliodor. Aethiopp. 2. p. 110. Comel. Apollodor. bibl. 2. p. 111. Aesop. fab. 1.: et ap. schol. vet. Eurip. ad Phoen. 236. legitur, ἐκ ἀπὸ τῶν δύο δὲ κορυφῶν ἀναδιδόται αὐτόματον πῦρ. Sed etiam verbum ἀναφέρεισθαι ita dicitur de flamma et fumo ap. Apollodorum bibl. 1. p. 65. Praetulimus tamen nunc quidem lectionem ἀναδιδόται, plurium scilicet librorum bonorum auctoritate munitam.

29. Etiam hoc loco mira est in libris, cum editis, tum scriptis, lectionis varietas. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Eudoc. ἐπὶ τέτοις δὲ εἰν ἕτ. ὄρ. ᾧ [Ald. ᾧ] ὄν. Χ. τότε δὲ ἦν, ὡς λέγ. οἱ προσχώριοι [Apostol. παραχώριοι], κατὰ μὲν τὴν πρόσβασιν οἰκῶν, λέων ἐμπροσθεν, ὀπισθεν δὲ δράκων· οἱ δὲ καὶ εἰσινον τὰς νομέας καὶ τὰς ὑλοτόμους. Arsen. ἐπὶ τέτοις δὲ εἰν ἕτ. ὄρος, ᾧ ὄν. Χίμ. τότε δὲ ἦν, ὡς λέγ. οἱ προσχ., κατὰ μὲν τὴν ἐμπροσθεν πρόβ. οἰκῶν λέων, ὀπισθεν δὲ δρ. κ. τ. λ. At in Cod. Rarii erat: ἀναδιδόται. τέτρω δὲ τῷ ὄρει ὄνο-

μα εἰς χίμαιρα — κατὰ μὲν τὴν πρόσθεν οἰκῶν πρόσβασιν λέων, τὴν δὲ ὀπισθεν δράκων. Codd. Oxonn. recedebant paululum ab hac scriptura. exhibebant enim verba Palaephathi sic: ἀναφέρειται. τέτρω δὲ τῷ ὄρει ὄνομα εἰς χίμαιρα· τότε δὲ, ὡς λέγουσιν οἱ ἐγχώριοι, ἦν οἰκῶν λέων κατὰ τὴν πρόσθεν μὲν πρόσβασιν, κατὰ δὲ τὴν ὀπισθεν, δράκων. οἱ δὲ καὶ εἰσινοντο τὰς ἐν μέσῳ νομέας καὶ ὑλοτόμους. Cod. Mosqu. ἀναφέρειται. τέτρω τῷ ὄρει ὄνομα εἰς χίμαιρα. τότε δὲ ἦν, ὡς λέων (sic) οἱ προσχώριοι, κατὰ μὲν τὴν πρώτην πρόσβασιν λέων οἰκῶν, κατὰ δὲ τὸ ὀπισθεν δράκων· οἱ δὲ εἰσινοντο τὰς ὑλοτόμους καὶ νομῆας· sed syllaba εἰς est ab correctoris manu. Atque horum librorum auctoritatem sequuti sumus cum Dresigio in constituendo hoc loco. Tollius, ordine verborum paululum immutato, legendum censebat, κατὰ μὲν τὴν πρόσθεν πρόσβασιν λέων οἰκῶν, κατὰ δὲ τὴν ὀπισθεν δράκων. De Actiuo εἰσινον, quod Medio εἰσινοντο praetulimus, vid. quae dicta sunt ad fab. 1., 12.

ὅη καὶ Βελλεροφόντης ³⁰ ἐλθὼν, τὸ ὄρος ἐνέπρησε, καὶ ἡ Τελμισσὸς κατεκαή, καὶ τὰ θηρία ἀπώλετο. Ἐλθ- 8
 γον ἔν ³¹ οἱ προσχώριοι, Βελλεροφόντης ἀφικόμενος
 μετὰ Πηγᾶς τὴν Ἀμισοδάρε Χίμαιραν ³² ἀπώλεσε.
 Τότε δὲ γεγονότος ³³, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

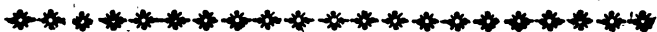
30. Apostolius: τότε δὲ Βελλεροφόντης. Cod. Mosqu. τότε δὲ Βελλεροφ. Pro ἡ Τελμισσός Ald. Apostol. et Arsen. habent ἡ Τελμισός. Bas. ἡ τελμησός. in marg. Brun. extat ἡ τελμησσιος ὕλη. quae erat lectio Cod. Rau. haud dubie: et in marg. Gal. video esse ἡ Τελμησία. quae videtur fuisse Codd. Oxonn. scriptura. Nos quidem in Cod. Mosqu. scriptum invenimus ἡ τελμισσία. sed Galeus nullius Codicis nomen, in quo ita scriptum legeretur, edidit. Per se non putamus necesse esse, ut quidquam mutetur. nam ἡ Τελμισσός recte potest de sylua accipi. Caeterum Τελμισσός f. Τελμισός, et Τελμησός f. Τελμησός, saepe a librariis inter se permutata sunt. v. Iungermanus ad Polluc. 10,

72. et Vuesfeling. ad Herodo. 1, 78. p. 39.

31. Apostol. ἔλεγον δέ. bene. v. ad fab. 38, 6. Atque mox in libris eiusdem Apostolii, ut in Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal., etiam in Cod. Mosqu., et in Eudoc. Violario, est, Βελλεροφόντην ἀφικόμενον — ἀπολέσαι. Arsen. Βελλεροφόντη ἀφικόμενοι — ἀπολέσαι. Alteram lectionem, quam consuetudo Palaephati, mosque scribendi, confirmat: vid. fab. 8, 4. 11, 3. 16, 3. 19, 5. 20, 2.: quamque nos recepimus cum Drefigio, inuenerat Galeus in Codd. Oxonn. et Cant.

32. Cod. Mosqu. μετὰ τῇ Πηγᾶς τῇ ἀμισωδάρε χίμαιραν.

33. Cod. Mosqu. τότε δὲ γενομένε. Eudoc. τότε ἔν γεγονότος.

Κ Ε Φ. Α'

ΠΕΡΙ ΠΕΛΟΠΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΠΠΩΝ *

Ι Φασιν, ὅτι Πέλοψ¹ ἦλθεν, ἔχων ἵππους ὑποπτέ-
 ρες², εἰς Πίσαν, μνηστεύόμενος³ Ἴπποδάμειαν,
 τὴν

* Cod. Oxon. 1. καὶ Ἴπ-
 ποδάμειας. Sed de Fabula
 Pelopis et Oenomai ipsa v.
 Diod. Sic. 4. p. 274. f. To. 1.
 Rhodom.: Hyginus fab. 84.:
 Philostrat. Iconn. 1, 17. 30.
 et Philostrat. iun. Iconn. 9.:
 Lucian. Charidem. p. 792. f.
 To. 2. Graeu.: schol. Apol.
 Rhod. ad 1, 752., cuius ver-
 ba descripsit Eudoc. p. 314.:
 schol. Hom. ad Il. β, 104.:
 schol. rec. Pindari ad Olym-
 pionicc. p. 134. Steph.: Tze-
 tzes ad Lycophron. 156. p.
 31. f. Steph.: qui in expli-
 canda fabula ducem sequutus
 est Palaephatum: Serulius ad
 Virg. Georgg. 3, 7. add. A-
 mnellius Antiquitt. rei naut.
 Specim. f. 5. In Cod. Mosqu.
 haec Fabula est Fabula vnde-
 tricesima: quam excerpfit e
 Palaephati Corpusculo Eudo-
 cia p. 332. ita: Τινὲς δὲ καὶ
 μυθικῶς τῷτο Φασιν, ὅτι Πέ-
 λοψ ἦλθεν ἔχων ἵππους ὑπο-
 πτέρεις εἰς Πίσαν, μνηστεύο-
 μένος Ἴπποδάμειαν. Ἄλλοι
 δὲ πάλιν τῷτο ἀναιρεῖντες Φα-
 σιν, ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων
 πλοῖον. Ἐγγράπτο δὲ ἐπὶ
 τῷ πλοῖε Ἴπποι ὑπόπτεροι.
 Ἀρκάσας δὲ τὴν κόρην, ὥχε-
 το Φεύγων· ὅθεν ὁ μῦθος

προσανεπλάσθη. Attigerunt
 eandem Pausan. 5, 10. 17. 6,
 21. 8, 14., et Ovidius A. A.
 2, 7. f. Amm. 3, 2. 15. f.

1. Vitiosa scriptura Πέλωψ
 e Basileensi exemplo in Tol-
 lianum, et ex hoc venerat in
 reliqua. Conf. Bentleius ep.
 ad Millium p. 73. Sed nos
 rescripsimus, praeceunte libro
 Aldino, Πέλοψ hic et f. 3.
 Sic mox in Cod. Cant. scrip-
 tum erat Πίσαν, simplici σ·
 quod recepimus pro Πίσσαν,
 vt legitur in libris editis reli-
 quis, etiam ap. Aelian. V. H.
 9, 2., exemplo Vuesfelingii,
 qui etiam ap. Herodo. 2, 7.
 reposuit Πίσαν, quia in Cod.
 Med. et Asqu. scriptum inue-
 nerat Πείσαν. Confirmant
 hanc scripturam ea, quae
 Grammatici veteres de origi-
 ne nominis tradunt. v. Eu-
 stathius ad Il. υ p. 1193. χ
 p. 1253. Rom., atque ex eo
 Phauorinus v. Πίσσα· et
 Etymol. M. v. Πίσσα. Conf.
 Sylburgius ad Pausan. p. 921.
 Kuhn. Etiam in Cod. Mosqu.
 librarius scripserat primo πί-
 σαν· sed addidit deinde ipse
 alterum σ.

2. Cod. Mosqu. ἵππους ὑ-
 ποπτ. ἔχων.

τὴν Οἰνομάει θυγατέρα. Ἐγὼ δὲ τὰ αὐτὰ λέγω καὶ 2
 περὶ τῆ Πέλοπος, ἅπερ καὶ περὶ τῆ Πηγάσθ. Εἰ γὰρ 4
 Οἰνόμαος ἦδει ὑποπτέρους ὄντας 5 τὰς τῆ Πέλοπος ἰπ-
 πους 6, ἐκ αὐτῶν δὴ τὴν θυγατέρα αὐτῆς 7 ἔδωκεν ἐπὶ τὸ
 ἄρμα 8 αὐτῆς ἀναβιβάσασθαι. Ῥητέον ἔν, ὅτι Πέλοψ 3
 ἦλθεν ἔχων πλοῖον· ἐπεγέγραπτα 9 δὲ ἐπὶ τῆ πλοῖς,
 Ἰππαι

3. Cod. Mosqu. *μνησεύο-
 μενος*. male.

4. Codd. Oxonn. *ἐπεὶ ὁ
 Οἶν*. Cod. Rau. *ἐπεὶ ἦδει Οἶ-
 νόμ*. non bene. Cod. Mosqu.
*λέγω, ἅπερ καὶ περὶ τῆ πη-
 γάσθ. ὅτι Οἶνομ. εἰ ἦδει*.

5. Addidimus cum Dresi-
 gio hoc Participium, quod
 abest ab Ald. Bas. Tol. Brun.
 Pat. Gal., auctoritate Codd.
 Oxonn. Arund. Tol. Mosqu.
 Certe ingenium legesque lin-
 guae vetant illud abesse.

6. Cod. Mosqu. *τὰς ἰππους
 πέλοπος*.

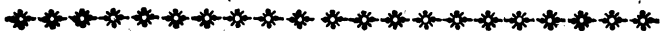
7. Cod. Mosqu. *τὴν αὐτῆς
 θυγατέρα*.

8. Ita non modo in Codd.
 Oxon. i. Cant. Rau. et Mosqu.
 legebatur, sed nec Aldus ali-
 ter ediderat, et cum eo Basil.
 In Tolliano autem exemplo
 quum operae, opinor, ex *ἐπὶ*
fecissent *περὶ* manavit hoc
 vitium inde in caetera exem-
 pla. vid. fab. 32, 51. In ex-
 emplo tamen Galei Amstelo-
 damensi reuocatam esse video
 veram scripturam.

9. Ald. Bas. et libri editi
 raliq̄ui habent, vt Eudocia,
ἐγέγραπτο. Sed Cod. Rau. et
 Mosqu. *ἐπεγέγραπτο*. opinor,

rectius. Vnde nuper iam hoc
 verbum compositum substi-
 tuimus pro simplici verbo.
 Delectatus enim Palaephatus
 hoc genere verborum vide-
 tur. vid. fab. 32, i. 38, i. Mox
 pro *ἐπὶ τῆ πλοῖς* in Cod. Tol.
 Arund. erat *ἐπὶ τῆς σκευῆς*
 et in Codd. Oxonn. Galeus
 ostendit fuisse, *ἐπὶ τῆς σκευῆς
 τῆς ἐν τῇ πρύμνῃ, ἰππαι κ.
 τ. λ.* Cod. Mosqu. *ἐπὶ τῆς
 κύνῃς, vel κρῖνῃς*. Voluit
 scilicet librarius scribere *σκη-
 νῇς*. At quum Palaephatus
 loquatur de *παρασῆμῳ* et In-
 signi navis, non de Tutela:
 haec enim deus semper, aut
 dea, erat, et collocabatur,
 nunc in prora, nunc in pup-
 pi, quum Insigne esset sem-
 per in prora, ita, vt simula-
 crum eius in ea pictum esset,
 aut certe vocabulum eius ei-
 dem inscriptum; v. Scaliger.
 ad Euseb. Chron. p. 40.: Sal-
 masius exercitatt. in Solin.
 p. 402. ff., qui p. 404. C e Pa-
 laephato laudat *κριοφόρον* pro
ἰπποφόρον. Heinsius Cre-
 pundd. Siliann. p. 138. f.: Cel-
 larius ad Lactant. i, ii, 19.:
 Kusterus ad Suid. p. 90. To.
 i.: Amnellius Antiquitt. rei
 nauti-

Ἴπποι ὑπόπτεροι. Ἀρπάσας δὲ τὴν κόρη, ὥχεται Φεύγων· ἀφ' ἧς ὁ μῦθος προσανεπλάσθη¹⁰.

Κ Ε Φ. ΑΑ'

ΠΕΡΙ * ΦΡΙΞΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΗΣ.

Ἰσοῦσιν, ὡς ὁ κριὸς αὐτῶν¹ πρῆλεγεν, ὅτι ὁ πατήρ αὐτὸν μέλλοι θύειν. Καὶ λαβὼν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς,

nauticae Specim. f. 2. p. 38. ff. in bibl. Brem. nou. Claf. 2. et Ioh. Enschedius differt. de tutelis et insignibus navium, L. B. A. C. 1770. 4. edita: σκηνὴ autem in puppi fuerit [vid. Schefferus de milit. nau. p. 52.]: facile intellegetur, quanti facienda sit ista lectionis varietas. De permutatione vocabulorum σκευὴ et σκηνὴ in libris scriptis ipsa habet quaedam Pierſonus ad Moeridem p. 22.

10. Pro ἀφ' ἧς — προσανεπλάσθη Cod. Mosqu. habet, καὶ ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη.

* Codd. Oxonn. Περὶ τῆς Κριῆς καὶ Φρ. In libris Eudociae, et Apostolii, nomen Phruxi vbiſque scriptum est Φρύξος· quam scripturam praeferebant alteri Mosſacus ad Plut. de fluminn. p. 286. et Pantinus ad Apostol. Paroemm. p. 331., quod Phrygia ab eo nomen habuisse ferretur. Sed de ipsa hae Fabula, eiusque partibus, v., praeter multos aliōs, Ovidius

herr. 6, 13. f. et Faſt. 3, 851. ff.: Hesiodus Θσογ. 992. ff.: Apollodorus bibl. 1. p. 39. f. 53.: Heraclitus fab. 24.: Hyginus fab. 3.22.: Pausan. 1, 24. 9, 34.: Diod. Sic. 4. p. 244. ff. To. 1. Rhodom.: Eratoſthenes Κατασερ. 19.: Agatharchides ap. Phot. bibl. Cod. 250. p. 719. Hoeschel.: schol. Hom. ad H. ἡ, 86. ex Philoſtephano: Eustathius ad Il. ἡ p. 667. Rom.: schol. Apollon. Rhod. ad 2, 406. 1147. etc.: schol. Aeschyli ad Perſſ. p. 128. Steph.: schol. Luciani p. 15. To. 2. Graen.: schol. Aristoph. ad Nubb. p. 73. Baſil., cuius verba in Violarium suum tranſtulit Eudocia p. 25., Apostolius in Prouerbh. 13, 46., et in Lexicon suum Phavorinus v. Ἀθαμάντιον πεδίων· Eudocia Violar. p. 146. f. et p. 419. f.: Tzetzes ad Lycophronis Caſ. p. 10. f. Oporin. p. 7. f. Steph.: Zenobius Prouerbh. 4, 92.: Phauorinus v. Ἰνώ. In Cod. Mosqu. hoc Caput est Caput tricesimum, et in Violario Eudo-

τῷ, ἀναβάς τε ἐπ' αὐτὸν σὺν αὐτῇ, διὰ τῆς θαλάσσης ἀφίκοντο ³ εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον· ὅπερ ἐστὶ δύσπισον ⁴, τὸ, ὡς πλοῖον, τὸν κριὸν διανήχασθαι ⁵, καὶ ταῦτα βασιάζοντα δύο ἀνδράπεις. Καὶ πῶς τὰ ³ σιτία, καὶ ποτὰ, καὶ αὐτῷ, καὶ ἐκείνων; ὃ γὰρ δὴ περ ἄσιστοι

Endociae legitur p. 146. f., quae tamen initium eius, ἰσορῶσιν — πόντον, omisit. Partem Capitis alteram, quae sententiam Fabulae completitur, habet Apostolius Paroemm. 13, 46. Huius partis particulas nonnullas Latine interpretatus est Ludou. Vives ad Augustin. C. D. 18, 13. Caeterum de historia Argonautarum v. Banierii differt. To. 12. Commentarr. Acad. reg. Paris. p. 123. ff. et Caroli differt. Mantuae A. C. 1785. 8. edita.

1. Cod. Mosqu. pro αὐτῷ habet Φρίξω. Eiusdem Codicis auctoritate confirmari videmus lectionem μέλλοι, quam nuper substituimus, legum consequutionis Temporum iussu, pro lectione μέλλει, quae est in libris caeteris omnibus. nam μέλλει θύειν est *immolaturus sit*, sed μέλλοι θύειν est *immolaturus esset*: sed praecedit προλέγειν, non προλέγει.

2. Brunero placebat legere, λαβὼν ἔν. temere. nam particula καὶ non raro valet idem, quod ἔν. vt ap. Xen. anab. 5. p. 399. καὶ παραλαβόντες· vbi in Cod. Eton.

sine caussa scriptum extabat παραλαβόντες ἔν. Mox post αὐτῷ in Codd. Oxonn. additum erat nomen Ἑλλην, et post ἐπ' αὐτὸν inserta legebantur verba τὸν κριόν· quae quidem sunt haud dubie glossmata.

3. Cod. Ran. ἀφίκετο. male, opinor. Pertinet enim hoc verbum etiam ad sororem Phrixi. id quod verba quoque declarant, quae post πόντον in Cod. Arund. Tol. et Mosqu. inserta extabant, haec, πρὸ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν τὸ πᾶν διανύσαντας.

4. Cod. Mosqu. ἄπερ ἐστὶ δύσπισα. Eudoc. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐστὶ δύσπισα καὶ μυθώδη.

5. Codd. Oxonn. κριὸν διανήχασθαι θάττον νηὸς, καὶ ταῦτα βασι. Cod. Mosqu. δύσπισα, κριὸν θάττον (sic) νηὸς διανήχασθαι, καὶ τ. β. Cod. Rau. τὸ θάττον νηὸς τὸν κριὸν διαν. καὶ τ. βας. Idem liber omiserat s. 3. particulam πῶς, vt verba καὶ τὰ σιτία cohaererent cum verbo βασιάζοντα, et pro αὐτῷ, atque ἐκείνων, exhibebat αὐτῷ — ἐκείνοις. non male. Etiam Cod. Mosqu. habet καὶ αὐτῷ καὶ ἐκείνοις.

7 ἀρίστες τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' ἔτ' ὁ Φρίξος ἔτως ἀχά-
 ριστος ἦν, ὥς τε τὸν εὐεργέτην ἀνελεῖν, ἔτ' εἰ σμαράγδιον
 8 ἦν τὸ κώδιον, ἔδραμεν ἂν ἡ Ἀργὼ ἐπ' αὐτό ¹⁸. Τὸ δὲ
 ἀληθές ¹⁹ ἔτως ἔχει. Ἀθάμας ὁ Αἰόλος ²⁰, τῷ Ἑλ-
 ληνος,

Τέτων δ' ὑπάρχειν ἐνδοξο-
 τάτας Κάτορα καὶ Πολυδέρ-
 κην, ἔτι δ' Ἡρακλέα καὶ Τε-
 λαμῶνα· πρὸς δὲ τέτοις Ὀρ-
 Φέα καὶ τὴν Σχοινίως Ἀτα-
 λάντην· ἔτι δὲ τὰς Θεσπίε
 καῖδας, καὶ αὐτὸν τὸν τελ-
 λόμενον τὸν πλεῖν ἐπὶ τὴν
 Κολχίδα. Caeterum Eudocia
 verba, λέγεται δὲ — τὰς ἀρί-
 στες τῶν Ἑλλήνων omnino
 omisit hoc loco, sed transfu-
 lit ea post verba ἐπέπλευσεν
 ἡ Ἀργὼ δι' αὐτό, sic, καὶ γὰρ
 λέγεται, ὅτι Ἰάσων ἐπὶ τὸ
 κώδιον τῆτο τὴν Ἀργὼ ἔσει-
 λε, καὶ τὰς τῶν Ἑλλήνων
 ἀρίστες αὐτὸ κομισομένους·
 ἀλλὰ περιττὸν τὸ τὰ γελοῖα
 ἀνασκευάζειν· καὶ γὰρ γε-
 λωιδέστερον πως φαίνεται.

18. Haec erat Codd. O-
 xonn. scriptura: ad quam
 prope accedebat lectio Cod.
 Arund. et Tol., in quibus ex-
 tabat, ἔδραμεν ἡ Ἀργὼ δι'
 αὐτό. Cod. Mosqu. ἐπλευ-
 σεν ἂν ἡ Ἀργὼ ἐπ' αὐτό.
 Eudoc. Ald. Bas. Tol. Brun.
 Pat. Gal. ἐπέπλευσεν [Cod.
 Cant. ἐπλευσεν] ἡ Ἀργὼ δι'
 αὐτό. At sedes hoc quidem
 in genere Praepositioni ἐπὶ
 propria est: vt f. 6. ἐπὶ τὸ
 κώδιον ἔσειλε· fab. 40, 4.
 πέμπει Ἡρακλέα ἐπὶ ζήτη-
 σιν τῷ κυνός. Sic fab. 32, 16.

Aldus recte edidit, προσ-
 πλεύσας — ὁ Περσεύς ἐπὶ
 τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημά-
 των. Posteriores editores,
 excepto Bas., inepte recepe-
 runt περὶ τὴν ἀπαίτησιν, vt
 ad eum locum dicitur. Ca-
 eterum pro εἰ ὁ Φρίξος, vt
 legitur in libris editis omni-
 bus, etiam ap. Eudoc., repo-
 suimus ἔτ' ὁ Φρίξος, quia se-
 quitur ἔτ' εἰ —. Cod. Mosqu.
 tamen habet ἀλλ' ἐν ἂν εἰ δὲ
 Φρίξος ἔτως ἀχ. ἦν, ὥς —
 σμαράγδειον.

19. Haec ῥῆσις vsque ad
 finem Capituli extat apud A-
 postolium Paroemm. 13, 46.:
 cuius in libris editis vbique
 scriptum est Φρύξος. Scilicet
 Fabulam ipsam Apostolius
 retulit verbis schol. Aristoph.
 ad Nubb. p. 73. Bas.: sed ex-
 plicationem eius petiit ex
 Opusculo Palaephathi. Cod.
 Mosqu. τὸ δὲ ἀληθές ἔτως,
 omisso verbo ἔχει. Apostol.
 τό, τε ἀληθές ἔτως ἔχει.
 Eudoc. ἡ δὲ ἀληθετέρα ἱε-
 ρία ἔτως ἔχει.

20. Ὁ τῷ Αἰόλῳ legendum
 coniecit Galeus: quod rece-
 pit Dresigius. Tollius, omis-
 so Articulo, legebat ὁ Αἰό-
 λος· et iam ante eum Leo-
 pardus emendatt. 7, 23., Sca-
 liger ad Euseb. Chron. p. 40. b,
 et

ληνος, ἐβασίλευσε τῆς Φθίας ²¹. Ἦν δὲ αὐτῷ ἀνὴρ
ἐπίτροπος τῶν χρημάτων ²², ὃν μάλιστα πισὸν ἡγήτο,
ὀνό-

et Ludou. Viues ad Augustin. C. D. 18, 13.: idque rectius: addicentibus etiam Codicibus Oxonn. et Tol.: in quibus tamen scriptum erat, duplici λ, ὁ Αἰόλλης. Ald. Basf. Tol. Brun. Pat. Gal. et Eudoc. ὁ εὐλὲς τῷ ἔλ. Apostolius: ὁ Στόλης παῖς Ἐλληνος. male: et παῖς quidem glossema redolet. Nos vero recepimus ὁ Αἰόλλης, cum Codicum veterum auctoritate, tum vsus loquendi iussu; praesertim quum huius ipsius lectionis vestigia comparare videmus in corrupta libri Aldini scriptura. Nam Athamas fuit filius Aeoli: vid. Herodo. 7, 197. et schol. Apol. Rhod. ad 1, 143.: etsi Stephanus Byzant. v. Ἀργυυνος eum filium Sisyphi, Aeoli nepotem, fuisse ait: sed Aeolus numeratur in filiis Hellenis tertius. v. Apollod. bibl. 1. p. 27. et 39. Pausan. 7, 3. Lucian. Halcyon. 1. Vnde Athamas appellatur vno verbo Αἰόλλιδης ab Hesiodo fragmm. 74. f. Cler. et ab Oppiano Cynegg. 3, 246. Sed in scholiis minoribus Homeri ad Odyf. κ', 2. perperam legitur, Αἰόλλοι δύο. ἕτος μὲν Ἰππότῃς τῷ Μίμαντος ἕτερος δὲ Ἐλλην, ὃς ἦν Διός· ἔ καὶ Ἡσιόδος μέμνηται. Nam pro Ἐλλην reponi debere Ἐλληνος, ex iis, quae

modo dicta sunt, satis apparet. nam Pron. ὃς facile tollere potuit syllabam ος. Barnesius edidit Ἐλληνος, τῷ Διός, vt legit etiam Koenius ad Gregor. de dialectis p. 5. Cod. Mosqu. Ἀθάμας Αἰόλλης, omisso Articulo. non omnino male.

21. Debetur haec lectio, quam etiam Apostolii libri exhibent, Codicibus Oxonn. Arund. Cant. Gal. Tol. Mosqu. In Ald. Basf. Tol. Brun. Pat. Gal. est τῆς Φρυγίας, Eudoc. ἐβασίλευε τῆς Φρυγίας. male: etsi etiam Scaliger ad Euseb. d. 1. et Viues ad Augustin. d. 1. legerunt τῆς Φρυγίας. Sed iam Amnellius Antiquitt. rei nauticae Specim. f. 3., vbi de fabula arietis Phrixi exposuit, suspicatus est, Palaephatum Φθίας, non Φρυγίας, scripsisse. Ab Apollodoro bibl. 1. p. 39. Athamas dicitur δυναστεύων Βοιωτίας, et ap. Tzetzen ad Lycophronis Cas. p. 10. Oporin. βασιλεὺς Θηβῶν. Cuius quidem inconstantiae veterum hoc in genere causas aperire studuit Stauerius in notis ad Hygin. p. 16. f.

22. Ald. Basf. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Eudoc. et Cod. Mosqu. legunt τῶν χρημάτων. quod nos quoque retinuimus, ob causas eas,
I
quas

ὀνόματι Κριός ²³. ὃς αἰσθόμενος τὸν Ἀθάμαντα ἀπο-
κτεῖναι ἐθέλοντα τὸν Φρίξον, δηλοῖ τῷ τῷ Φρίξῳ.

quas attulimus in libello se-
cundo super locis nonnullis
Palaephati f. 3. Nam χρή-
ματα haud dubie sunt res hoc
loco, et *negotia*, non *pecunia*.
id quod loqui videntur ea,
quae f. 9. leguntur. Eusta-
thius ad Il. η p. 667. homi-
nem vocat εὐνεν ὑπηρέτην.
Tzetzes ad Lycophron. p. 7.
Steph. ἀνθρῶπον ὄντα Φίλον
τῇ Ἐλῃ καὶ Φρίξῳ. Diony-
sius Mitylenaeus ap. schol.
Apollon. Rhod. ad 4, 119.
177. παιδαγωγὸν τῷ Φρίξῳ.
vid. Scaliger. ad Euseb. d. 1.
Sed altera lectio τῶν πράγ-
μάτων, quam Dresigius rece-
pit, erat in Codd. Oxonn.
Arund. et Rau. Atque in
Codd. quidem Oxonn. et A-
rund., quibus etiam Tollia-
nus addi debet, et Mosqu.,
post verba τῶν πραγμάτων
[Mosqu. τῶν χρημάτων] in-
serta extabant haec: καὶ τῆς
βασιλείας [Cod. Mosqu. Tol.
τῆς ἀρχῆς] ὑποβασιλεύς, ὃν
μάλισα π. ἡγ. καὶ πλείεα ἄ-
ξιον, καὶ ἦν ὄνομα [Mosqu.
ὄνομα δὲ ἦν] αὐτῷ Κριός
[Cod. Tol. ὀνόματι Κριός].
ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν [Cod. Tol.
ἀπέθανε] ἡ μήτηρ, Φρίξῳ,
[Cod. Mosqu. Φρίξῳ] ὅτι ἦν
πρεσβύτερος [Cod. Tol. πρ.
ἦν. Cod. Mosqu. ὅτι πρεσβύ-
τατος ἦν] ἔδωκε τὴν ἀρχὴν
[Cod. Tol. τὴν ἀρχὴν ἔδωκεν

Cod. Mosqu. ἀρχὴν ἔδωκεν].
αἰσθόμενος δὲ τῷ τῷ [Cod.
Mosqu. Tol. ταῦτα] ὁ Κριός,
πρὸς μὲν τὸν Ἀθάμαντα ἐδ-
ὲν λέγει. πρὸς [Cod. Mosqu.
ὡς] δὲ τὸν Φρίξον Φησί, κε-
λεύων ἀπαλλάττεσθαι αὐτὸν
ἐκ [Cod. Mosqu. omittit ἐκ]
τῆς γῆς. καὶ αὐτῷ [Cod.
Mosqu. αὐτὸς] ναῦν ἔσειλε
[Cod. Mosqu. Tol. σείλας]
καὶ ἐνθήμερος ὃ, τι ἦν πολλὸν
ἄξιον [Cod. Tol. ἐκθέμ. ὅτι
ἦν π. ἄξιος. Cod. Mosqu. καὶ
ἐνθέμ. Ἀθάμαντι ὅτι ἦν π.
ἄξιον] Ἀθάμαντι, καὶ [Cod.
Mosqu. omittit καὶ] γεμίσας
τὴν ναῦν ἀπάντων ἀγαθῶν
[Cod. Mosqu. ἄπασαν τῶν
ἀγαθῶν] καὶ χρημάτων, ἑαυ-
τῷ [Cod. Mosqu. καὶ χρημά-
των καὶ ἀλίσας ἣ ἦν ἡ μήτηρ
πέλοπος, θυγάτηρ ἡλίου. ὄνο-
μα δὲ ἦν αὐτῇ κῶς. αὐτὴ ἐκ
τῶν ἰδίων χρημάτων ἑαυτῆς]
εἰκόνα ἰσομετρον χρυσῆν ἐ-
ποίησατο. ἦν δὲ ὁ [Cod.
Mosqu. omittit ὁ] χρυσὸς
πολύς, καὶ λόγος [Cod.
Mosqu. δοτός. Cod. Tol. ὁ
λόγος] περὶ αὐτῆς μέγας ἐγέ-
νετο [Cod. Mosqu. ἐγένετο].
Quae quidem verba adiecta
videntur a Grammaticis, qui
vellent aliorum Mythicorum
interpretationes Fabulae de
aureo vellere afferre, vel
suae, vel alienae, memoriae
caussa. Certe Mythicus ille,
cuius

Ὁ δὲ Φρίξος ²⁴ κατεσκεύασε ναῦν, καὶ ἐνέθετο ἐν ²⁵ 9
αὐτῇ χρημάτα πάμπολλα, ἐν ἣ νηὶ καὶ ἡ μήτηρ Πέ-
λοπος· ὄνομα δὲ αὐτῇ Ἡώς. Καὶ αὕτη ἐκ τῶν αὐτῆς
χρημάτων εἰκόνα ποισαμένη χρυσῇ ἐνέθετο. Σὺν τοῖς ¹⁰
χρημασι γέν, καὶ Φρίξον, καὶ Ἑλλήν, ὁ Κριὸς ἐν ταύ-
τῃ ἐνθεῖς, ὥχετο ἀπίων. Ἡ μὲν ἔν Ἑλλῃ κατὰ τὸν
πλὴν ἀσθενήσασα ἀπέθανεν ²⁶. ἐξ ἧς καὶ Ἑλλήσπον-
τος ἐκλήθη. Αὐτοὶ δὲ ἀφικόμενοι εἰς τὰς Κόλχας ²⁷ 11

I 2.

κατ-

cuius libellus περὶ Ἀπίστων a
Galeo positus est post Hera-
cliti libellum, vellus aureum
de huius generis volumine
interpretatus est fab. 3. Ver-
ba eius haec sunt, ὅτι τὸ ἐν
Κόλχοις φυλασσόμενον, ἐκ
ἦν δέρας ἀληθῶς χρυσῆν·
τέτο γὰρ ποιητικευόμενον
ἐστίν· ἀλλὰ βιβλίου ἐν δέρμα-
σι γεγραμμένον, περιέχον,
ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χυ-
μείας χρυσόν. εἰκότως ἐν οἷ
τότε χρυσῆν ὠνόμαζον αὐτὸ
διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐνέργειαν.
Leguntur illa etiam ap. Eu-
doc. Ion. p. 108. et apud Sui-
dan v. δέρας, atque Phauori-
num v. δέρμα· sed Eudoc. et
Suidas habent, καὶ δέρας
χρυσόμαλλον, ἔχ, ὡς ποιη-
τικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίου
ἦν κ. τ. λ. Qua quidem re
confirmari videtur coniectu-
ra, qua ducti, Codices Palae-
phati veteres interpolatos
esse, et auctos, ex aliis eius-
dem argumenti libris, statui-
mus in libello primo super
locis nonnullis Palaephati f.
2. Conf. Valquen. ad Hero-
do. p. 399.

23. Apostol. Κριόν. male.

24. Verba ὁ δὲ Φρ. κατ.
ναῦν καὶ ab Codd. Oxonn.
Arund. Mosqu. afuerunt. Pro
Φρίξος Tollius reponendum
ostendit Κριός.

25. Codd. Oxonn. Arund.
Tol. Mosqu. ἐνέθετο ἐν εἰς
τὴν ναῦν [Codd. Ox. Ar. εἰς
ναῦν] ταῦτα [Cod. Mosqu.
omittit ταῦτα] καὶ Φρίξον
καὶ Ἑλλήν, καὶ ὥχετο ἀπίων·
omissis verbis caeteris. Apo-
stolius: ἔθετο. male. Ald.
πάμπολλα· more scribendi
antiquo.

26. Cod. Oxon. 1. ἀπέθα-
νεν ἐν τῷ σενῶ πορθμῶ· ἐξ
ἧς κ. τ. λ. vereor, ne e glos-
femate nata sit isthaec lectio.

27. Cod. Oxon. 1. Arund.
Tol. εἰς Κόλχας. Ald. Bas.
Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol.
Phasian. Eudoc. εἰς τὸν Φά-
ρον· pro quo Galeus Φεράς,
vel Φάραν, restituendum ar-
bitratur. At fieri potest, vt
librariis scribere voluerint εἰς
τὴν Φάσιν. Xen. anab. 5. p.
400. Hutchinsf. πλεῖν εἰς Φά-
σιν — καὶ κατασχεῖν τὴν
Φασιανῶν χώραν. Αἰήτης δ'
υἱός

κατοικῶσιν αὐτῇ²⁸, καὶ γαμῶ²⁹ Φρίξος τὴν τῇ τῶν Κόλχων³⁰ βασιλέως θυγατέρα Αἰήτη, δὲς ἔδνα³¹ τέτω τὴν χρυσὴν εἰκόνα τῆς Ἥβης, ἀλλ' ἔχι δέρμα κριῆ³². Οὕτως³³ ἡ ἀλήθεια ἔχει.

ΚΕΦ. ΛΒ'

υἱὰς ἐτύγχανε βασιλεύων αὐτῶν. Certe in Cod. Mosqu. scriptum extat εἰς τὸν Φασιν.

28. Dresigius edidit ἐκεῖ ex Cod. Oxon. i. Arund. Rau. non male. Sed nos tamen nuper iam restituimus αὐτῇ ex Cod. Mosqu. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Eudoc. Hesychius: Αὐτῇ ἐκεῖ. vid. Xen. Cyrop. 8, 5. 11.: vbi pro αὐτῇ Zonaras i. p. 120, 10. To. i. Vuolf. ipse quoque substituit ἐκεῖ. Neque tamen ignoramus, infra fab. 34, 2. sic legi ἐκεῖ.

29. Cod. Tol. καὶ γ. Φ. τ. τ. Κ. βασιλέως Αἰήτη θυγατέρα καλλιόπην. Cod. Rau. καὶ — βασιλέως χαλκιόπην θυγατέρα Ἀλήθης. Cod. Arund. Oxon. i. καὶ ἐγγυε Φρίξος τῇ τῶν Κ. βασ. Αἰήτη θυγατέρα χαλκιόπην. Non dubito, quin nomen filiae Aeëtae a Grammaticis additum sit. *Chalciope* vocatur etiam ab Hygino fab. 3. p. 24. et fab. 21. p. 66. Stauer., ab Apollodoro bibl. i. p. 41., et ab Tzetzta ad Lycophrona p. 10. Oporin.

30. Cod. Mosqu. τὴν Κόλχων.

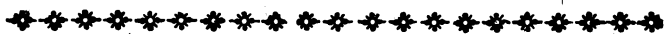
31. Cod. Oxon. i. Arund. Tol. δὲς ἔδον τὴν χρυσὴν εἰ-

κόνα τῇ κωδίσ. ὕπερον δὲ τελευτήσαντος τῇ Ἀθάμαντος [Cod. Tol. Ἀθάμαντος τελευτήσαντος] Ἰάσων πλέει τῇ Ἀργοῖ ἐπὶ τοῖστον χρυσόν, ἀλλ' ἔχι ἐπὶ δέρμα [Cod. Tol. ἔχι δέρμα] κριῆ. Tollerius pro Αἰήτη, errore librarii, irrepsisse suspicabatur Ἀθάμαντος. Et Phasianinus Brunero videbatur pro τέτω legisse αὐτῇ, vel ταύτῃ. vertit enim hunc locum ita: *Oëtae — filiam in matrimonium duxit, cui dotis nomine* etc, non puto.

32 Cod. Mosqu. δὲς ἔδνα τέτω τὸν χρυσὸν τὸν κωδίσον, ἀλλ' ἔχι δ. κριῆ. mendose.

33. Cod. Tol. ὅτως ἔχει ἡ ἀλήθεια. Cod. Mosqu. ὅτως ἔχει τὸ ἀληθές. Bas. Tol. Brun. ὅτως ἀλήθεια ἔχει. male. Eudoc. verba, ὅτως — ἔχει, omisit. Caeterum in Cod. Oxon. i. litteris minutioribus addita erant haec: ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἦν βιβλίον ἐρμηνεύον τὴν ἀλχημίαν τέχνην κ. τ. λ. inepte. vid. not. 22. Caeterum ea potius veterum quorundam sententia commemorari poterat, qui *Arietem* Phruxi de Insigni navis interpretati reperiuntur. v. Diod. Sic. 4, 47. p. 290.

To. i.

Κ Ε Φ. ΑΒ'

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΟΡΚΥΝΟΣ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ *

Καὶ περὶ τέτων πολὺ γελοϊότερος φέρεται λόγος, ὡς ὁ Φόρκυν ἔῤχε θυγατέρας τρεῖς, αἵτινες ἔνα
 I 3 ὀφθαλ.

Το. 1. Vuesfel. et Eustathius ad Il. ἡ p. 667. Rom. Atque hanc rationem confirmare studuit Amnellius Antiquitt. rei naut. Specim. f. 3. Tacitus Ann. 6, 34. *ariete — credito vexisse Phrixum, siue id animal, seu navis insigne, fuit.*

* Cod. Oxon. 1. exhibebat Indicem Capitis hunc: *περὶ τῆ Φόρκυνος καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς, καὶ τῆ ἐνὸς ὀφθαλμῶ αὐτῶν.* Cod. Mosqu., in quo hoc Caput est Caput primum et tricesimum, legitur *περὶ τῶν Φόρκυνος θυγατέρων.* De Fabulâ ipsâ Phorcidum legi possunt Apollodorus bibl. 2. p. 91.: quem Apollodori locum illustravit in Specimine nouae editionis Mythici Ger. Iac. Suindenius Obseruatt. misc. Nouu. Vol. 1. To. 3. p. 37.—99.: Heraclitus fab. 13.: Ouidius Metam. 4. extr.: Fulgentius Mytholog. 1, 26.: Strabo 10. p. 746. f. Almel.: Iamblichus V. Pythag. p. 42. Kust.: Nonnus Συναγ. 1. 76. p. 153. f. Eton.: Agatharchides ap. Phot. bibl. Cod. 250. p. 720. Hoesch.: Pherecydes ap. schol. Apollon. Rhod. ad 4,

1515.: verba schol. descripsit Eudoc. p. 334. f.: Eratosthenes Κατασ. 22., qui Φορκύδας, fabulam Aeschyli, laudat: Zenobius Prouerbb. 1, 41.: schol. Aeschyli ad Prometh. vinct. p. 48. Steph.: schol. Pindari ad Pyth. od. 12. p. 325. Steph.: Tzetzes ad Lycophron. p. 135. ff. Steph.: Tzetzes chill. 5, 22. 717. ff.: et Eudoc. Ion. p. 288., cuius verba a verbis Tzetzae non discrepant, ita, vt videantur sua ex vno eodemque fonte hausisse. Ex Opusculo Palaephati hanc Fabulam transtulerunt in Violaria sua illa ipsa Eudoc. p. 417. ff., et Arsenius, qui tamen eam descripsit ex Apostolii, patris sui, Paroemm. 6, 44. Magnam eius partem inde a f. 5. Latine interpretatus est Ludou. Viues ad Augustin. C. D. 18, 13.

1. Codd. Oxonn., vt opinor, ὁ Φόρκυς, recte: scribitur etiam Φόρκος. Apud Apostolium et Arsen. est, *Φασὶ τὸν Φόρκυνα [Apostol. Φόρκυν] τρεῖς ἐσχηκέναι θυγατέρας.* Eudoc. *Φέρονται δὲ προσέτι τῷ Φόρκυνι θυγατέρας τρεῖς, Σθενῶ, Εὐρυάλη, καὶ*

ὁφθαλμὸν ἔχουσα, ἀνὰ μέρος ἐχρῶντο τέτω. Ἡ δὲ
 χρωμένη ² ἐνετίθει αὐτὸν ³ εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔτως
 ἔβλεπε· καὶ μιᾶς αὐτῶν τῇ ἐτέρᾳ ἀποδιδέσσης τὸν
² ὁφθαλμὸν, ἔβλεπον πᾶσαι ⁴. Ἐλθὼν δ' ὁ Περσεύς
 ὀπίσω

καὶ Μένεσσα, αἵτινες ἕνα ὁφθ.
 ἔχ. Ab ed. Brun. abest τρεῖς.
 operarum peccato.

2. Quoniam Codices non-
 nulli, testibus Tollio et Gale,
 pro τέτω, quod vulgati ex-
 hibent, legunt τέτων· nos
 exigua varietate iam damus
 τέτον, et ad sequens Prono-
 men αὐτὸν, more Auctori
 nostro perquam familiari, re-
 ferimus. *Dresigius*. Τέτων
 δὲ ἡ χρ. erat in Cod. Tol. In
 Codd. autem Oxonn. Galeus
 inuenerat τέτω. τέτων δὲ ἡ
 χρ., vt nos in Cod. Mosqu.
 Ald. Baf. Tol. Brun. Pat. Gal.
 Apostol. Arsen. Eudoc. τέτω
 δὲ ἡ χρ. E scriptura Codd.
 Oxonn. et Mosqu. apparet,
 duplicem in libris antiquis
 lectionem extitisse. Nos ve-
 ro nuper iam edere ausi su-
 mus ἐχρῶντο τέτω. Ἡ δὲ
 χρωμένη. nam verbum ἐ-
 χρῶντο vix carere putaba-
 mus Pronomine posse: vid.
 fab. 24. 3.: quod tamen post
 Partic. χρωμένη recte intel-
 legi posset.

3. Arsen. αὐτῆς. male. Eu-
 doc. ἔβλεπεν.

4. Cod. Oxon. i. ἔβλεπεν,
 ἔτως ἔν ἐκᾶς αὐτῶν τῇ ἐτέ-
 ρᾳ τὸν ὁφθαλμὸν παρέχουσα
 εἰδὼς τὸ βλέπειν. non male.
 Sed locus videtur, vt alii, in-

terpolatus esse a Grammati-
 cis. Cod. Mosqu. καὶ ἔτω δὲ
 μιᾶς αὐτῶν ἀποδιδέσσης τὸν
 ὁφθαλμὸν τῇ ἐτέρᾳ βλέπειν
 ἀποδώσειν αὐτοῖς, εἰάν μὴ
 φράσωσιν αὐτῷ τὴν γοργόνα
 ὅπη ἐστίν. φράζουσι δ' ἔτω. ὁ
 δὲ ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν
 αὐτῆς εἰς ἔριν [i. Σέριφον]
 ἤλθεν καὶ δείξας πολυδέκτη
 λίθινον αὐτὴν ἐποίησεν, καὶ
 τέτο γελοιότερον ἄνδρα ζῶν-
 τα, omiffis, quae interiecta
 sunt, verbis omnibus.

5. In Cod. Oxon. i. locus
 ita legebatur: Περσεύς καὶ
 λαβὼν τὸν ὁφθαλμὸν αὐτῶν,
 ἔφησεν ἐκ ἀποδώσειν, εἰάν
 μὴ φράσωσιν αὐτῷ, ὅπη ἐστίν
 ἡ Γοργώ. φράζουσι δ' ἔν ἔτως.
 ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν
 αὐτῆς εἰς Σέριφον ἤλθε. καὶ
 δείξας Πολυδέκτη, λίθινον
 αὐτὸν ἐποίησε. Ald. Baf. ἐν
 ἡρεμαίῳ. Apostolius et Ar-
 sen. ἐλθὼν δὲ [Arsen. δ'] ὁ Π.,
 et τὴν ἔχουσαν [Arsen. omit-
 tit τὴν ἔχουσαν] τὸν ὁφθ. καὶ
 [Arsen. omittit καὶ] κατέχων,
 καὶ ξίφος γεγυμνωμένου —
 αἱ δὲ Φοβ. φράζουσιν [Arsen.
 αἱ Φοβ.]. Etiam in Ald. Baf.
 Tol. Gal. est φράζουσιν· quod
 adeo restituiamus: reliqui li-
 bri editi Palaephathi habent
 φράζουσι.

ὀπίσω αὐτῶν ἐν ἡρεμαίῳ βαδίσματι, κρατήσας τὴν κατέχευαν τὸν ὀφθαλμόν, καὶ τὸ ξίφος γυμνώσας, φησὶ δέξαι αὐτῷ τὴν Γοργόνα· εἰάν δὲ μὴ φράσῳσιν, ἀποκτεῖναι αὐτάς· αἱ φοβέμεναι φράζουσιν. Ὁ δὲ 3 ἀπότεμνών⁶ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας, εἰς αἴερα ἤλθε· καὶ δέξας ταύτην τῷ Πολυδέκτῃ, λίθινον τῦτον ἐποίησε⁷. Καὶ τῦτο δὲ γελοιότερον⁸, τὸ ἀνδρα ζῶν⁹ τα⁹, νεκρῷ κεφαλὴν ἰδόντα, ἀπολυθῶσθαι. Τίς γάρ δύναμις τῷ νεκρῷ; Ἐγένετο δὲ¹⁰ τοιοῦτόν τι. Φόρ- 5 κυν¹¹ ἦν ἀνὴρ Κερναῖος. Οἱ δὲ Κερναῖοι κατὰ γέ-

I 4

vos

6. Editt. Drefigg. ἀποταμών. Sed Ald. Basf. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Arsen. et Oxon. 1. Mosqu. ἀποτεμνών. recte. Mox Cod. Tol. et Rau. cum Cod. Oxon. 1. habebant εἰς Σέριφον ἤλθε pro εἰς αἴερα ἤλθε. Eudoc. Ald. Basf. πολυδέκτη. Apostolius: Πολυεύκτη. Contra vero in aliis libris pro Πολυδέκτης librarii scripsisse reperiuntur, nunc Πολυδεύκης, vt hoc loco Arsen. πολυδεύκει, nunc Πολυδεύκτης. V. Obseruatt. misc. Nouu. To. 3. p. 60.

7. Vid. Hygin. fab. 64. Xen. Sympos. 4, 24.

8. Apostol. καὶ τῦτο δὲ γελοῖον. Arsen. τῦτο δὲ γελοῖον, omisso καί. vid. fab. 31, 15. Eudoc. ἐποίησεν. καὶ ταῦτα μὲν τὰ μυθώδη. ἡ δὲ ἱστορία ἔτω πως ἔχει. Φόρκυν ἦν κ. τ. λ.

9. Arsen. ζητῶντα. vitiose. Cod. Mosqu. ἰδόντα νεκρῷ κεφαλῇ.

10. Pro δὲ Cod. Mosqu. habet ἄν.

11. Cod. Mosqu. et Apostol. Φόρκυς, vbiq̃ue: etiam Arsen. hoc loco. Et Vuesfelingius ad Diod. Sic. 3, 54. p. 222. To. 1. pro Κυρηνῶος — Κυρηνῶοι — Κυρήνην, quae est scriptura librorum editorum omnium, etiam Eudoc. Apostol. Arsen., qui tamen pro Κυρήνην habet κύρυνον, et Cod. Mosqu., legendum docuit contra Doduclum de periplo Hann. 6., Κερναῖος — Κερναῖοι — Κέρηνην, praeceunte Vossio ad Mel. 2, 7. p. 508. 3, 9. p. 600. et ad Scylacis Peripl. p. 126. Gron. vere: vt docere studuimus in libello quarto super locis nonnullis Palaephathi f. 4. add. Faber epp. Critt. 8. p. 31. f. To.: Bosius ad Nepot. fragmm. 8. p. 364.: Valquen. ad Herodo. p. 283. Rescriptimus igitur ita etiam in hoc exemplo. Ludou. Viues ad Augustin. C. D. 18, 13. iam animaduertit, scripturam scilicet librorum editorum sequutus, Palaephatum multum in topographia

vos¹²· μέν εἰσιν Αἰθίοπες· οἰκῶσι δὲ νῆσον τὴν Κέρην,
 ἔξω ἔσαν τῶν Ἑρακλείων σηλῶν· ἀρῶσι δὲ Διβύην περὶ
 τὸν Ἀνωνα ποταμὸν, κατὰ Καρχηδόνα· εἰσὶ δὲ σφό-
 δρα χρυσοῖ. Οὗτος ὁ Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν Ἑρα-
 κλείων σηλῶν¹³· εἰσὶ δὲ τρεῖς· ποιεῖ δὲ τετράπηχυ
 ἀγαλμα

graphia falli. In Cod. Oxon. 3. scriptum erat Κυρήν, et Cod. Cant. Galeo videbatur habuisse Κύρην· sed vtrumque librarium scribere putabat voluisse Κύρην.

12. Cod. Tol. γένει. Cod. Mosqu. γένος, omiffa Praepositione. non male. Mox in eodem libro Mosqu. erat δὲ τὴν νῆσον Κυρήνην τῶν Ἑρακλ. σηλῶν — παρὰ τὸν Αὔν. ποτ. — χρυσῇ (sic). Sed Cod. Tol. pro περὶ τὸν Αὔωνα, vt legunt libri editi omnes, Eudoc. item, et cum Apostol. Arsen., habebat παρὰ τὸν Ἀνωνα, vt Cod. Mosqu. παρὰ τὸν Αὔωνα· et in Cod. Rau. verba εἰσὶ δὲ σφόδρα χρυσοῖ deerant. In marg. exempli Galei vtriusque legitur παρὰ τὸν Ἀνωνα. ἔτος ὁ Φόρκυς. Quae quidem verba ex ingenio sumferit Galeus, an e Codice Arundel., alioque, petierit, latet. Nos vero nuper iam edidimus περὶ τὸν Ἀνωνα, h. e., e vetere scribendi ratione, Ἀνωνα, etiam Viuis ad Augustin. d. 1. et Vossii ad Mel. 3, 9. p. 594. auctoritate. Certe Ἀνων fuit vocabulum Libycum, cuius memoriam seruauit nomen Annonis Carthaginien-

sis. v. Aelian. V. H. 14, 30. H. AA. 5, 39. Plin. H. N. 5, 1. 6, 31. 8, 16.

13. Has tres voces νήσων τῶν ἔξω ex Codice Constantinopolitano recepimus, propterea quod paulo post insularum diserta fit mentio. *Dresigijs*. Recte. At iam Tollius ita e suo Codice legendum docuit: neque ratio Dresigiū idonea est, vt mox dicetur. Cod. Rau., qui idem Constantinopolitanus dicitur, totum locum exhibebat sic, ἔτος ὁ Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν νήσων, τῶν ἔξω Ἑρακλείων σηλῶν. εἰσὶ δὲ τρεῖς αὐταί. Ποιεῖ δὲ ἀγαλμα Ἀθηνᾶς χρυσῆν, ὅπερ ἦν τετράπηχυ. Ab Cod. Oxonn. et Gal. abierant verba εἰσὶ δὲ τρεῖς· reliqua legebantur ita, ὃς Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν Ἑρακλείων σηλῶν· ποιεῖ δὲ ἀγαλμα Ἀθ. χρυσῆν, ὅπερ ἦν τετράπηχυ. Cod. Mosqu. habet, καὶ νῦν ἐτι ἔτος ὁ Φόρκυς ἐβασίλευσε τῶν νήσων, τῶν ἔξω Ἑρακλέες σηλῶν. εἰσὶ δὲ τρεῖς. καὶ ποιεῖ τετρ. ἄγ. Ἀθ. Eudoc. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. ὃς Φόρκυν [Eudoc. Ald. Bas. Φόρκυς] ἐβασίλευσε τῶν Ἑρακλείων σηλῶν — καὶ ποιεῖ τετρά-

ἀγαλμα Ἀθηναῖς χρυσῆν. Καλεῖσι δὲ τὴν Ἀθηναῖν
Κερναῖοι ¹⁴ Γοργῶ ¹⁵, ὥσπερ τὴν Ἀρτεμιν Θρᾷκες Βέν-
δειαν, Κρητες δὲ Δίκτυναν ¹⁶, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὔπιν.
Ὁ μὲν ἔν Φόρκυν ¹⁷ ἀποδηήσκει, πρὶν εἰς τὸ ἱερὸν ἀνα-
θεῖναι τὸ ἀγαλμα· κατέλιπε δὲ κόρας τρεῖς ¹⁸, Σθε-
νῶ, Εὐρυάλην, καὶ Μέδεσσαν. Αὐταὶ μὲν γήμασθαι ¹⁹

I 5

ἐδενί

τετράπηχυν [Ald. τετράπυ-
χυν]. Apostolius: ὁ δὲ Φόρ-
κυσ ἐβασίλευε τῶν Ἡρα-
κλείων τηλῶν — καὶ ποιῇ
κ. τ. λ. Arsen. ἕτος ὁ Φόρ-
κυν ἐβασίλευε τῶν Ἡρακλ.
τηλῶν — καὶ ποιῇ — At-
que nos quidem reposuimus
nunc lectionem Aldinam ἐβα-
σίλευσε τῶν Ἡρακλείων τη-
λῶν. Nam primo eam vide-
mus niti fide et auctoritate
plurium Codicum: deinde
scimus, Hesychio aliisque au-
ctoribus, multos veterum Ἡ-
ρακλείας τηλας habuisse pro
insulis, earumque numerasse
tres: quo in numero quid-
ni putemus ipsum Palaephatum fuisse? v. libellus
quartus super locis nonnullis
Palaephati f. 5.

14. Libri editi omnes, et-
iam scripti, Eudoc. Apostol.
Arsen., legunt Κυρηναῖοι. vid.
not. II. Cod. Mosqu. Κυρη-
ναῖοι τὴν Ἀθηναῖν.

15. Sic Codd. Oxonn. Ar-
rund. Mosqu. Libri editi, vt
Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal.,
etiam Eudoc. Apostol. Arsen.,
habent Γοργόνην. At forma
Γοργῶ Attica est et antiqua.

V. Valquenarius ad Eurip.
Phoenn. p. 168. Sed recen-
tior aetas forma Nominatiui
Γοργόνῃ vsa est. v. Suidas v.
γαργονεῖον, et Valquenarius
ad schol. Eurip. Phoeniss. p.
664.

16. Eudoc. Apostol. Δι-
κτυναν. non male: e recen-
tiore scilicet scribendi ratio-
ne. V. Vuesfelingius ad He-
rodo. p. 226. Eudoc. Arsen.
Οὔπιν.

17. Cod. Mosqu. Φόρκυς.
Apostolius, ὁ μὲν Φόρκυς.
male. Cod. Mosqu. πρὶν ἢ εἰς.
bene. Mox ab exemplo Brun.
et Pat. absunt verba εἰς τὸ
ἱερὸν. male. Sed Articulum
το ante ἀγαλμα, quem Dresi-
gius omiserat, reuocauimus,
cum auctoritate omnium li-
brorum, tum iussu legum
linguae.

18. Eudoc. κατέλ. δὲ τὰς
προλαχθείσας κόρας τρεῖς·
et in Cod. Mosqu. καὶ ante
Μέδεσσαν abest.

19. Cod. Mosqu. Apostol.
Arsen. αὐταὶ γήμασθαι μὲν·
recte, opinor. Sed in Apost.
et Arsen. deest vocabulum
μῖας. non bene. Cod. Mosqu.
νήσω μῖας εἶρχεν (sic).

ἔδεν ἡ βελήθησαν· διελόμενα δὲ τὴν ἑστίαν, ἐκάστη
8 μιᾶς ἤρχε νῆσθ. Τὴν δὲ Γοργῶ²⁰, ἔτε ἀναθεῖναι²¹
εἰς τὸ ἱερόν αὐταῖς ἐδόκει²², ἔτε διελθῆν, ἀλλ' ἐν μέρει
9 κατετίθεντο θησαυρόν²³ ἑαυταῖς. Ἦν δὲ τῷ Φόρκυνι
ἑταῖρος

20. Haec erat scriptura
Codd. Oxonn. Tol. Rau.
Mosqu. In Cod. Cant. et Gal.
extabat, quae est ipsa libro-
rum Apostolii et Arsenii le-
ctio, τὴν δὲ Γοργῶνα, vt f. 10.
Nam Graeci omnes etiam
forma Nominatiui Γοργῶν
vsi sunt. v. Tho. Magister v.
Γοργῶ, et Eustathius ad H. 4
p. 601. extr. Rom. Aldus edi-
dit, τὴν δὲ γοργόνην· quod
in Bas. mutatum esse videmus
in τῇ Γοργόνῃ· vt legitur in
Violar. Eudoc. male. Sed
hanc prauam scripturam reti-
nuit Tollius, a quo eam Brun.
et Pater acceperunt.

21. Cod. Rau. ἔτε πε ἀνα-
θεῖναι, et Cod. Mosqu. ἔτε
τῷ ἀναθεῖναι, omisissis verbis
τὸ ἱερόν, quae leguntur in
Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal.
et ap. Eudoc. Cod. Gal. ha-
bebat simpliciter ἱερῶ. Sed
apud Apostolium et Arsen.
additus est Articulus τῷ ἱερῶ.
Εἰς τὸ ἱερόν recepimus cum
Dresligio de sententia Galei,
o f. 7. Caeterum pro ἀναθεῖ-
ναι in Ald. Bas. Tol. Gal. et
ap. Eudoc. extat ἀναθεῖναι.
vitiose.

22. Cod. Mosqu. ἀναθεῖ-
ναί γε σφίσιν ἐδόκει.

23. Θησαυρόν in editis mu-
tandum coniecimus in θη-

σαυρῶ, ita quidem, vt perti-
neat ad voces ἐν μέρει. Dre-
sigius. Atque sic iam Brune-
rus legendum censuit, ita
quidem, vt particula ἀναλλὰξ
poneretur ante verba ἐν μέ-
ρει. Mihi vero alter ordo ver-
borum magis placebat. Ac-
cusatiuo θησαυρόν, qui est in
Cod. Mosqu. Ald. Bas. Tol.
Brun. Pat. Gal., itemque ap.
Eudoc. Apostol. Arsen., re-
tento, necesse erit, vt alter-
vtrum, aut ἐν μέρει, aut ἀναλ-
λάξ, e margine irrepsisse di-
catur. Qua quidem de re ma-
luimus admonere lectorem,
quam Dresigii audaciam imi-
tari, et contra omnium libro-
rum auctoritatem θησαυρῶ
edere pro θησαυρόν. Nam
in verbis τὴν δὲ Γοργῶ —
κατετίθεντο — θησαυρόν
elegantem video Graecis-
mum, quem desidero, rece-
pta lectione altera: et quis
credat, Palaephatum verba
ἐν μέρει θησαυρῶ adeo distra-
xisse inter se? Accedit, quod
dubitari potest, an verba ἐν
μέρει θησαυρῶ valeant loco
thesauri, pro thesauro. Ita-
que iam nuper ausi sumus,
sublato Aduerbio ἀναλλὰξ,
edere, ἀλλ' ἐν μέρει κατα-
τίθεντο θησαυρόν ἑαυταῖς.
Nam ἀναλλὰξ, pro quo in li-
bris

ἑταῖρος ²⁴, καλὸς καὶ ἀγαθὸς ²⁵ ἀνὴρ, καὶ αὐτῷ ἐν παντὶ πράγματι ἐχρῶντο, ὥσπερ ὀφθαλμοῖ. Περ- ¹⁰
σεὺς δ' ἀνὴρ Φυγαῖς ἐξ Ἀργεὺς ²⁶ ἐληΐζετο τὰ κατὰ θάλατταν ²⁷, ἔχων πλοῖα, καὶ ἰσχύν τινα περὶ αὐτόν. Πυθόμενος δὲ, ταύτην τὴν Γοργόνα βασίλισσαν εἶναι γυναί-

bris Apostolii perperam legitur ἀναλαξ, certissimum esse putabamus poni debere interpretamentum formulae ἐν μέρει, pro qua f. 11. ἐν τῷ μέρει, et f. 1. ἀνὰ μέρος, legitur. Et quanquam non ignoro, ἐναλλαξ esse probum et exquisitum vocabulum, quo iam Herodotus 3, 40. 6, 52. usus sit: tamen nec me fugit, recentiores Grammaticos illud ita posuisse, vt haberet vim formularum ante laudatarum. Sic res, quam Palae-phatus supra f. 1. significavit verbis αὐτινες ἕνα ὀφθ. ἔχουσαι, ἀνὰ μέρος ἐχρῶντο τῷ, ea a Tzetza ad Lycophr. Caf. 845. expressa est verbis his, αἱ τρεῖς ἐποδήγηεν ἀλλήλαις ἐναλλαξ ἕνα ἔχουσαι ὀφθαλμέν. Quis igitur negare sustineat, Grammaticos Adu. ἐναλλαξ adscribere verbis ἐν μέρει, tanquam interpretamentum, potuisse? Quis autem nescit, quam saepe librarij ordinem verborum glossæmatis auxerint, etiam ita, vt ea ab ipsis glossis disiunxerint? Et quem prae-terit, omnes interdum Codices eodem esse modo contaminatos? Certe exempla hu-

ius posterioris generis nonnulla haec ipsa Fabula exhibet. vid. not. 11. 28. 37.

24. Cod. Mosqu. omittit nomen ἑταῖρος.

25. Codd. Oxonn. Cant. καλὸς τε καὶ ἀγαθός· τῆνομα ὀφθαλμός, ὅτι αὐτῷ — ἐχρῆτο. Recte opinor addita esse verba τῆνομα ὀφθαλμός. At illis eiectis, quid impediret, quo minus retineretur ἐχρῶντο, ego quidem cum Galeo non videbam: pertinet enim ad ipsas Phorceidas: etsi Tollerianus quoque Codex et Mosqu. exhibebant Singularem ἐχρῆτο, qui ad patrem earum referendus esset. In Violar. Arsen. MS. ἀνὴρ deest: et in Cod. Mosqu. legitur ἐν πράγματι παντί.

26. Eudoc. Φυγαῖς Ἀργόθεν.

27. Cod. Mosqu. τὰ κατὰ θαλάσσης. Apostolius, τὰ κατὰ τὴν θάλατταν. vere, vt opinor. Intellegitur certe mare medium. Mox in Cod. Mosqu. et Rau. erat ταύτην βασιλείαν, omisso nomine τὴν Γοργόνα. leg. f. ταύτην βασιλείαν. Moeris: Βασιλείαν, Ἀττικῶς· βασιλισσαν Ἑλληνικῶς.

γυναικῶν, καὶ πολύχρυσον μὲν, ὀλίγανδρον δὲ, πρῶτα μὲν ²⁸ ναυλοχῶν ἐν τῷ πορθμῷ, καὶ μεταξὺ τῆς Κέρνης, καὶ τῆς Γαδειρέων, διαπλέων τὰ παρὰ τῆς ἐτέρας εἰς τὴν ἐτέραν, τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει. Οὗτος δὲ ²⁹ φράζει αὐτῷ, ὅτι ἄλλο ³⁰ μὲν ἔδεν ἔχει λαβεῖν ³¹ παρ' αὐτῶν, εἰ μὴ τὴν Γοργόνα· μνηύει τε ³² αὐτῷ τὸ
 11 πλῆθος τῆς χρυσῆς. Αὐταὶ ἔν ³³ αἱ κόρα, ἐπεὶ ἐκ ³⁴ εἶχον

28. Cod. Mosqu. ὀλίγανδρον δὲ, ἀφικνεῖται καὶ πρῶτα μὲν ναυλοχῶν ἐν τῷ κ. μεταξὺ τῆς κύρνης καὶ τῆς σαρδῆς διαπλέοντα παρὰ — λαμβάνει. Cod. Cant. πρῶτον μὲν. Tollius autem totum locum e vestigiis libri sui, vt ait, ita restituit: πρῶτα μὲν ναυλοχῶν ἐν τῷ πορθμῷ μεταξὺ τῆς Κυρήνης καὶ τῶν Σάρδεων διαπλέοντα [sic et Cod. Rau. legebat pro διαπλέων τὰ] παρὰ τῆς ἐτέρας πρὸς τὴν ἐτέραν τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει. Nos edidimus, cum auctoritate Vuesfelingii: vid. not. 11.: tum ex ingenio, μεταξὺ τῆς Κέρνης καὶ τῆς Γαδειρέων pro μεταξὺ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Σάρδεων, vt legitur in libris editis omnibus, etiam ap. Eudoc. Apostol. et Arsen.: sed Eudociae tamen libri habent τῆς Σάρδεως. Viues d. l. Latine vertit *inter Corsicam et Sardiniam*. Sed de ipsis huius emendationis, mutationisque, causis expositum a nobis pluribus est in libello quarto super locis nonnullis Palaephati f. 4.

29. Pro ὧν μία iterum ex Codice Constantinopolitano damus ἕτος δὲ, pro quo Tollius maluit ὅς μὲν. *Dresigius*. Immo ὁ μὲν· etfi etiam in margine exempli Bruneriani extat ὅς μὲν. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Arsen. Eudoc. habent ὧν μία. Sed lectio ἕτος δὲ confirmatur quoque Cod. Oxon. 1. auctoritate, in quo erat, vt in Cod. Rau. et Mosqu., ἕτος δὲ αὐτῷ φράζει. Itaque eam retinuimus.

30. Cod. Mosqu. ἄλλος.

31. Apostolius: λαμβάνειν. Codd. Oxonn. et Mosqu. λαβεῖν παρ' αὐτῶν ἄξιον λόγου, ὅτι μὴ τὴν Γ. eleganter sane. nam ὅτι μὴ est nisi, et ἄξιον λόγου dicitur *quidquid excellit et praestat suo in genere*. Mox pro αὐτῷ in Cod. Arund. et Tol. erat αὐτοῖς· et in Codd. Oxonn. Rau. Mosqu. αὐτῆς. male.

32. Apostol. δέ. non male: sed sine causa tamen. vid. fab. 16, 2. 31, 1.

33. Cod. Mosqu. αὐταὶ δὴ. non male.

34. Cod. Rau. ἐπειδὴ ἔχῃεν

ἔχον τὸν ὀφθαλμὸν ἐν τῷ μέρει κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον· συνήεσαν ὁμόσε, καὶ ἡτιάτο ἡ ἑτέρα³⁵ τὴν ἑτέραν. Ὅποτε δὲ³⁶ ἐπηρενῶντο³⁷ μὴ ἔχειν, ἐθαύμαζον, τί αὖ εἴη τὸ γεγονός· Ἐν τῷ προσπλεῖ αὐταῖς³⁸ ὁ Περ- 12
σεύς, καὶ φράζει, ὡς αὐτὸς ἔχει τὸν ὀφθαλμὸν³⁹· καὶ
Φησι, μὴ ἀποδῆναι⁴⁰ αὐταῖς, εἰ μὴ φράσωσιν, ὅποι⁴¹
ἐσὶν ἡ Γοργώ· Ἐπηπείλει δὲ καὶ προσποκτενεῖν⁴² μὴ
εἰπέ·

ἦκεν ὁ ἐν ὀφθαλμῷ μέρει.
Cod. Mosqu. ἐπεὶ ἐχ ἦκεν ὁ
ὀφθαλμός. Cod. Tol. ἐπειδὴ
ἐχ ἦκεν ὁ ὀφθαλμός ἐν τῷ
μέρει κατὰ τὸ εἰρημένον,
συνήεσαν ὁμόσε. Etiam in
Cod. Mosqu. est, vt ap. Apo-
stol. et Arsen., κατὰ τὸ εἰρη-
μένον, omisso nomine λόγον
et in Cod. Rau. scriptum erat,
vt ap. Apostol. Arsen., et in
ed. Gal. Amstel., ὁμόσε et
συνήεσαν· etiam Eudoc. ha-
bet συνήεσαν· quae tamen,
vt Cod. Mosqu., cum Tol. et
Gal. Cantabr. legit ὁμόσα.
Ald. Bas. Brun. Pat. ὁμόσα.
Quae quidem verba duo, ὁμό-
σε et ὁμόσα, multis aliis in
locis permutata sunt a libra-
riis. vid. Theophrastus charr.
6, 1. Xen. Cyrop. 7, 4. 2.
Dio Cas. 54, 10. p. 740. To. 1.
Reimar.

35. Ἡ ἑτέρα ex Cod. Mosqu.
edidimus. nam in libris cae-
teris omnibus deest Articulus.
vid. f. 10.

36. Cod. Mosqu. δῆ.

37. Cod. Tol. ἐπηρενῶντο·
e quo fecimus cum Drefigio
ἐπηρενῶντο, vt scriptum erat
in Codd. Oxonn. et Arund.

Cod. Rau. ἀπηρενῶντο· pro
quo Brunerus legebat ἀπηρε-
νῶντο. non male. Cod. Mosqu.
Eudoc. Ald. Tol. Brun. Pat.
Gal. Apostol. Arsen. ἐπε-
νοῦντο.

38. Codd. Oxonn. Cant.
Rau. αὐταῖς ὁμῶς ἔσαις. Cod.
Mosqu. αὐταῖς προσπλεῖ ὁμῶς
ἔσαις. bene: sed possunt ista
verba addita esse a Gramma-
ticis ob ea, quae f. 11. dicta
sunt a Palaephato. Eudoc.
Tol. Gal. αὐτοῖς. Sed in ex.
Tol. hoc scripturae vitium
inecuriae operarum debetur,
quod Tollius ipse corrigi ius-
sit. Ald. αὐτ., imposito capiti
litterae τ, et Spiritu leni du-
plici, et Circumflexo.

39. Arsen. ὀφθαλμὸν, o-
misso Articulo, vt f. 13.

40. Cod. Rau. Mosqu. ἀπο-
δώσειν. bene. Deinde in li-
bris Apostolii est Γοργών.

41. Cod. Mosqu. et Arsen.
ὅπη. Apostol. ὅπα.

42. Sic scriptum reperit
Galeus in Cod. Arund. et O-
xon. 1. Cod. Tol. προσπο-
κτείνειν. non male. vid. fab.
41, 3. Cod. Mosqu. Ald. Bas.
Tol. Brun. Pat. Gal. προσ-
κατα-

- 13 εἰπύσας 43. Ἡ μὲν ἔν Μένδουσα ἔφράζει δέξαι· ἡ δὲ
Σθενώ καὶ Εὐρυάλη ἔδειξαν. Τὴν μὲν ἔν Μένδουσαν
ἀποκτείνει, ταῖς δὲ ἄλλαις τὸν Ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσι.
14 Καβῶν δὲ 44 τὴν Γοργόνα κατέκρυσεν· ἀπαιτήσας 45
δὲ τριήρη, ἐπέθηκε τῆς Γοργόνας τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐ-
τήν, καὶ τῇ νηὶ ὄνομα 46 ἔθετο Γοργώ. Ἐν ταύτῃ 47
δὲ περιπλέων 48 χρήματα παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσε-
15 πρέστυτο· καὶ τὰς μὴ διδόντας ἀνήγει. Οὕτω 49 δὴ
καὶ

κατακτενεῖν. Apostol. et Arsen. προσκτενεῖν.

43. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. εἰπύσαις. Sed Cod. Rau. Mosqu. et Gal. in utroque exemplo, εἰπύσας· recte: vt fab. 41, 3. Nam Dat. εἰπύσαις vix pendere sic potest a verbo ἐπηκτείνει. Apostolius et Arsen. εἰ μὴ ἔποιεν. non male. Mox in ed. Gal. Amstelod. est φράζει ἔδειξαι. male. Cod. Mosqu. ἔφησιν δείξειν. bene.

44. Sic libri omnes legunt, etiam Apostolius, Arsen. Eudoc.: nec per ingenium linguae aliter legi potest. In exemplo enim Drefigiano particulam δὲ omiserant operae neglegentes.

45. Cod. Rau. ἀπαιτησάμενος — ἐπέθηκε. Cod. Mosqu. ἀπαιτησάμενος δὲ τρ. ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτὴν τῆς γοργόνας τὴν κεφαλὴν. Etiam Apostolius et Arsen. habent ἐπέθηκε. Vnde recepinus, pro ἀπέθηκε, quod habent caeteri libri editi, etiam Eudoc. Codd. Oxonn. ἀπέθ. ἐπὶ τῇ

πρύμνῃ αὐτῆς τὴν τῆς Γοργόνας κεφαλὴν.

46. Apostol. et Arsen. καὶ τῇ νηὶ δὲ ὄνομα — Γοργών. Etiam in Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. et ap. Eudoc. est Γοργών. At Codd. Oxonn. et Rau. eam, quam nos cum Drefigio recepinus, formam exhibebant. vid. supra not. 15.

47. Apostol. ἐν αὐτῇ.

48. In reliquis editionibus est παραπλέων, etiam ap. Eudoc. Apostol. Arsen. At altera illa lectio nititur, cum fide Codd. Oxonn. Arund. Tol. Rau. Mosqu., tum ingenio linguae. Sed admodum frequens est isthaec Praepositionum κατὰ et παρὰ permutatio in libris antiquis. Sic supra fab. 19, 4. in aliis vidimus extare παρὰ τῇ θαλάττῃ, in aliis κατὰ τὴν θαλ. Vid. Animaduerff. ad Gram. Vuelleri p. 382.

49. Cod. Mosqu. et Rau. ἔτος. Eudoc. ἔτω δέ. Ald. Bas. Tol. Gal. τὰς Σεριφίας. Sed Brun. Pat. τὰς Σεριφίας· quam scripturam confirmant, praeter rem ipsam, Codd. Oxonn.

καὶ τὰς Σεριφίας ἦται, προσπλεύσας ⁵⁰ ἐκείνοις, χρήματα, καὶ συναγαγόντων αὐτῶν, ὁ Περσεὺς ἦει πάλιν εἰς τὴν ἀγοράν. Οἱ δὲ ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον ὤχοντο. Προσπλεύσας ἔν παλιν ὁ Περσεὺς ἐπὶ τὴν ἀπαύτησιν ⁵¹ 16 τῶν

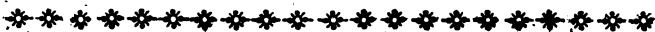
Oxon. Cant. Arund. Tol. Mosqu.

50. Ald. προσπλεύσας. mendose. Codd. Oxonn. Cant. Arund. προσπελάσας, omisso altero verbo ἦται, vt in Cod. Rau. aberat προσπελάσας. Apostol. et Arsen. ἦται, προσπελάσας. Quae quidem lectio contemni non debet. Sic nauis legitur τῇ γῇ προσπελάσαι ap. Heliod. 5. p. 230. Comel. Sed posset quis etiam προσελάσαι reponendum censere. nam verbum ἐλαύνειν, et verba inde ducta, ponuntur etiam de iis, qui vehuntur nauibus: vt προσελάσαντες ap. Lucian. Catapl. p. 436. To. 1. Graeu. v. Gesnerus ad Orphea Argonn. 223. et Reitius ad Lucian. p. 724. To. 2. At vt in Cod. Mosqu. verba ἐκείνοις, χρήματα desunt: ita in eodem Cod. et in Codd. Oxonn. Arund. Tol. Rau. pro verbis καὶ συναγαγ. — ὤχοντο legebantur haec: οἱ δὲ ἡμέρας [Cod. Tol. ἡμέραν. Cod. Mosqu. ἡμέρας] αὐτὸν ἠτήσαντο, ἐν αἷς συλλέξουσιν [Cod. Mosqu. ὡς συλλεξόμενοι] τὰ χρήματα. συναγαγόντες ἔν λιθῆς ἀνδρομήκεις, ἔθηκαν [Cod. Mosqu. ἔθασαν] εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ἐκλιπόντες τὴν νῆσον [ab

Cod. Tol. Rau. aberat νῆσον, vt ab Cod. Mosqu., qui habebat etiam τὸν] Σέριφον ὤχοντο. bene. Apostolius: συναγαγ. δὲ — ἦται — οἱ δὲ —. Arsen. συναγ. δὲ — ἦται — οἱ καὶ —. Nos recepimus οἱ δὲ, iussu legum linguae. Reliqui libri editi habent, vt Arsen., οἱ καὶ. Eudoc. οἱ καὶ. Cod. Mosqu. οἱ, omisso καὶ.

51. Reuocauimus hanc lectionem, cum legibus linguae iubentibus: vid. ad fab. 31, 18.: tum Codd. Rau. et Mosqu., librisque Ald. Bas. Eudoc. Apostol. et Arsen., auctoribus. Aldus enim verissime, sed per notam eam, quae etiam in libris scriptis illa Praepositio expressa est, edidit ἐπὶ τ. Ex quo quum in Tolliano exemplo, editoris, an operarum, errore nescio, factum esset περὶ τὴν ἀπ.: vt fab. 30, 2. περὶ τὸ ἄρμα ex ἐπὶ τὸ ἄρμα, et fab. 40, 2. περὶ ταῖς βυσίν ex ἐπὶ ταῖς βυσίν. falsa haec et absurda lectio, quam miror Abreschium quoque retinuisse Dilucc. Thucydd. p. 348., venit in editiones, quae Tollianam sequuntae sunt, omnes, ita tamen, vt in exemplo Galei Amstelodamensi περὶ, nescio cur, mutatum sit, aequae male, in

τῶν χρημάτων, καὶ ἐλθὼν εἰς ⁵² τὴν ἀγοράν, ἀνθρώ-
πον μὲν εὐρεῖ, λίθους δὲ ἀνδραμῆκεις. Τοῖς ἔν-
λοιπῶσι τῶν κησιωτῶν ⁵³ ἔλεγεν ὁ Περσεύς, ἐπειδὴ μὴ
παρεῖχον τὰ χρέματα, Ὁρᾶτε, μὴ, ὡς Σερῖφιοι, τῆς
Γοργόνης θρασυάμενοι τὴν κεφαλὴν ⁵⁴, ἀπελιθώθησαν,
τῆτο πάθῃτε καὶ ὑμεῖς.

Κ Ε Φ. ΑΓ'

ΠΕΡΙ ΑΜΑΖΩΝΩΝ *

Περὶ Ἀμαζόνων τάδε λέγουσιν¹, ὅτι ἑ γυναῖκες ἦσαν²,
ἀλλ' ἀνδρες βάρβαροι. Ἐφόρεν δὲ χιτῶνας ποδή-
ρεις,

in παρὰ. Conf. Matthaeus V.
C. ad Isocr. epp. p. 85.

52. Apostol. 46.

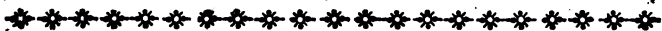
53. Bas. κησιωτῶν. men-
dose.

54. Apostolius: ὁρᾶτε, ὡς
— θρασυάμενοι τὴν τῆς Γορ-
γόνος κεφαλὴν — τῆτο μὴ
πάθ. —. Arsen. ὁρᾶτε, μὴ,
ὡς — θρασ. τὴν τῆς Γοργό-
νος κεφ., τῆ πάθ. καὶ ὑμεῖς.
Cod. Mosqu. ὅρα, μὴ, ὡς Σ.,
θρασυάμενοι τῆς Γοργῆς τὴν
κεφαλὴν, καὶ ὑμεῖς τῆτο
πάθῃτε.

* Abest Index ab Cod.
Aug. et Mosqu. De Amazoni-
bus v. Herodo. 4, 110. ff.:
Apollodorus bibl. 2. p. 119.:
Diod. Sic. 2. p. 128. ff. 3. p.
186. 4. p. 223. f. 234. To. 1.
Rhodom.: Strabo 11. p. 770.
f. 12. p. 827. ff. Almel., qui
e Palaephato ea attulit de
Amazonibus, quae hoc in
Capite non leguntur: Barde-

fanus ap. Euseb. P. E. 6, 10.
p. 277. B Colon.: Eustathius
ad Il. γ' p. 402. f. Rom. ad
Dion. Perieg. 653., et ex eo
Eudoc. Ion. p. 37. f.: schol.
Apol. Rhod. ad 2, 369. 373.
389. 948. 967. 992. f.: Cur-
tius 6, 5. 24. ff.: Stephanus
Byzant. v. Ἀμαζόνες: Iusti-
nus 2, 4.: quem Iustini lo-
cum peculiari libello, qui in-
scribitur *Antiquitates Ama-
zoniae*, illustravit Casp. Sagit-
tarius Ienae a. 1685. 4. Prae-
ter Sagittarium de Amazoni-
bus scripsere Pe. Petitus Pa-
ris. a. 1682. 12. et Amstel.
a. 1687. 8.; Guionius, cuius
historia Amazonum lingua
Francogallica composita exiit
Paris. a. 1740. 8.: et Frere-
tus, cuius Observationes de
Amazonibus extant insertae
Commentariis Acad. regiae
Paris. To. 21. p. 106. — 119.
In Cod. Mosqu. hoc Caput
est

ρεις, ὡς περ αἱ Θρηῖσαι³, καὶ τὴν κόμην ἀνεδύντο μί-
τρας· τὰς δὲ πώγωνας ἐξυρῶντο· καὶ διὰ τῆτο⁴ ἐκα-
λῶντο πρὸς τῶν πολεμίων γυναῖκες. Ἀμαζόνες⁵ δὲ τὸ²
γένος μάχεσθαι ἀγαθοὶ⁶ ἦσαν. Στρατεῖαν δὲ γυναι-
κὸς ἐδέποτε⁷ εἰκὸς γενέσθαι· ἐδὲ γὰρ νῦν ἔδαμῃ⁸.

Κ Ε Φ. ΛΔ'

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ *

Ψευδὴς καὶ ὁ περὶ τῆς Ὀρφείως μῦθος¹, ὅτι κιθαρί-
ζοντι αὐτῶ ἐφείπετο τὰ τετράποδα, καὶ τὰ ὀρ-
γεα,

est Caput secundum et trice-
simum, et in Eudociae Vio-
lario legitur p. 38.

1. Cod. Mosqu. λέγεται
περὶ ἀμαζόνων. Eudoc. τινὰς
δὲ ὁμῶς λέγουσιν. Cod. Aug.
τάδε λέγουσι περὶ Ἀμαζόνων.

2. Cod. Mosqu. post ἦσαν
addit αἱ στρατεύσασαί.

3. Cod. Cant. Gal. Aug. αἱ
Θρηῖσαι. perperam. Idem
Cod. Aug. ποδήρις.

4. Ald. Bas. διατῆτο. Cod.
Mosqu. et Tol. ὡς καὶ νῦν,
καὶ διὰ τῆτο. Cod. Aug. ἀνε-
διδύντο — πρὸς πολ. — Ἀ-
μαζόνες — στρατίαν — γὰρ
ἦν ἔδαμῶς. male.

5. Eudoc. Bas. Ἀμαζῶνες.

6. Cod. Mosqu. ἀγαθοὶ δέ.
Eudoc. καὶ μάχεσθαι ἀγαθοί.

7. Cod. Mosqu. γυναικῶν
ἐδὲ πῶποτε. Sed Eudocia
verba στρατεῖαν δὲ — ἔδαμῃ
omisit.

8. At v. Clemens Alex.
Strom. 4. p. 498. D Colon.

* Codd. Oxonn. ΠΕΡΙ
ΟΡΦΕΩΣ ΚΙΘΑΡΑΣ.
De Fabula Orphei v. Apollo-
dorus bibl. 1. p. 9.: Hera-
clitus fab. 23.: Conon nar-
ratt. 45.: Philostratus iun.
Iconn. 6.: Callistratus Ἐκ-
φράς. 7.: Diod. Sic. 4. p. 232.
To. 1. Rhodom.: Eratosthe-
nes Κατατ. 24.: Nonnus
Συναγ. ἱστορ. 1, 69. p. 150. 1,
77. p. 154. Eton.: Tzetzes
Chill. 1, 12. 9; 268. Attige-
runt eam Dio Chrysost. orat.
32. p. 381. f. 53. p. 555. B, 78.
p. 655. B Mor.: Themistius
p. 342. Petau.: Clemens A-
lex. Protrept. p. 1.: Horat.
A. P. 391. ff. Caeterum haec
Fabula in Cod. Mosqu. est
Fabula tertia et tricesima, et
in Violario Eudociae legitur
p. 318., vt ap. Apostol. Pro-
verb. 18, 62.

1. Cod. Cant. λόγος· quae
duo nomina hoc in libello
permutantur inter se multis
Κ in

2 νεα², καὶ τὰ δένδρα³. Δοκεῖ δὲ μοι ταῦτα εἶναι. Βάν-
 χαί μανεῖσαι πρόβατα διέσπασαν ἐν τῇ Πιερίᾳ· πολλαὶ
 δὲ καὶ ἄλλα βιαίως ἐργάζοντο⁴. τρεπόμεναί⁵ τε⁶ εἰς
 τὸ ὄρος, διέτριβον⁷ ἐκεῖ τὰς ἡμέρας⁸. Ὡς δὲ ἔμε-
 ναν, οἱ πολῖται, δεδιότες περὶ τῶν γυναικῶν καὶ θυγα-
 τέρων, μεταπεμψάμενοι⁹ τὸν Ὀρφέα, ἐδέοντο μηχα-
 νᾶσθαι,

in locis, quos Index Graeci-
 tatis lectori monstrabit: ut
 verba μυθεύεσθαι, et λέγε-
 σθαι, fab. 2, 1. coll. fab. 39.
 1. Mox Ald. Tol. Brun. Pat.
 Gal. δένδρα, simpliciter, o-
 misso Articulo: quem nos
 addidimus cum Drefigio e
 Cod. Rau.

2. Cod. Mosqu. καὶ ὄρνεα,
 καὶ δένδρα. Eudoc. ὁ Ὀρφεὺς
 γέγονε μυσικός, Θράξ τὸ γέ-
 νος· ὃς λέγεται ὅτι ἔτω προσ-
 ηνῶς ἦδεν, ὥς ἐπακολυθεῖν
 τῇ ᾠδῇ αὐτῆς, μᾶλλον δὲ τῇ
 μαγείᾳ αὐτῆς, τὰς δρυς, καὶ
 τῶν ζώων τὰ ἄλογα, καὶ τὰς
 λίθους, καὶ τὰς ποταμούς. Ea-
 dem verba habet Apostol.,
 sed omittit tamen verba μᾶλ-
 λον δὲ τῇ μαγείᾳ αὐτῆς, et
 post nomen ποταμούς addit
 verba, τῆτο δὲ ψευδὲς καὶ
 μῦθος.

3. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat.
 Gal. καὶ δένδρα. Sed in Cod.
 Rau. erat καὶ τὰ δένδρα. Eu-
 doc. δοκεῖ δὲ ταῦτα Βάνχα
 μανεῖσαι, αἵτινες πρόβατα
 διέσπ. Cod. Rau. πρόβατα
 διασπάσσαι — πολλαὶ καὶ
 ἄλλα. non male.

4. Apostol. ἐργάζοντο.

5. Sic legebant, praeter

Apostolium, Cod. Cant. Tol-
 Mosqu. Nam Eudoc. Ald.
 Bas. Tol. Brun. Pat. Gal.
 habent vitiose τρεπόμεναί·
 quod iam Phasianinus vidit
 in τρεπόμεναί mutari debere.
 vertit enim, *quum ad monta-
 na loca se recepissent*. Sed
 per τὸ ὄρος intellegitur, cre-
 do, *Pierus*, Musis facer. Cae-
 terum Pantinus ad Apostol.
 p. 360. putabat etiam legi
 posse ερεφόμεναί. At altera
 illa medicina propinquior est,
 et melior.

6. Apostol. δέ. fine caussa.
 vid. fab. 16, 2. 31, 1. 32, 10.

7. Eudoc. ὄρος, ὅθι καὶ
 διέτριβον τὰς ἡμέρας.

8. Scriptura Codd. Oxonn.
 et Gal. erat τὰς λοιπὰς ἡμέ-
 ρας· quam Drefigius recepit.
 Vnde Brunerum apparet ve-
 re coniecisse, librarium Cod.
 Rauiani pro τὰς λιπὰς, quae
 erat illius libri lectio, scri-
 bere voluisse τὰς λοιπὰς.
 Sed putabat tamen idem Bru-
 nerus, legi quoque posse τι-
 νὰς ἡμέρας, pro τὰς ἡμέρας,
 ut recte edidit Aldus; et post
 eum Bas. Tol. Brun. Pat. Gal.
 Neque certe Cod. Mosqu.,
 Eudoc., et Apostol., aliter
 legunt.

ναῶσαι, ὃν τρόπον καταγάγοι αὐτάς ἐκ τῆ ὄρες ¹⁰.
 Ὁ δὲ συνταξάμενος ¹¹ τῷ Διονύσῳ Ὀργια, κατὰγει ³
 αὐτάς βακχεύσας κιθαρίζων. Αἱ δὲ νάρθηκας τότε
 πρῶτον ἔχουσαι, κατέβαινον ἐκ τῆ ὄρες, καὶ κλῶνας ¹²
 δένδρων παντοδαπῶν. Τοῖς δὲ ἀνθρώποις ¹³ θαυμασὰ ⁴
 τότε θεασαμένοις, ἐνεφαίνετο ¹⁴ πρῶτον τὰ ¹⁵ ξύλα
 καταγόμενα· καὶ ἔφασαν, ὅτι ¹⁶ Ὀρφεὺς κιθαρίζων
 ἄγει τὴν ὕλην ἐκ τῆ ὄρες. Καὶ ἐκ τούτου ὁ μῦθος ἀνε-
 πλάσθη ¹⁷.

legunt. Vnde iussimus hanc
 lectionem redire postliminio.
 nam τὰς ἡμέρας, quod ap.
 Xen. Cyrop. 1, 3. 11. est in-
 terdiu, hoc loco idem est,
 quod ἡμέρας τινάς· quem
 usum Articuli illustravit mul-
 tis exemplis, nec hoc Palae-
 phati loco neglecto, vir qui-
 dam doctus Obseruatt. misc.
 Vol. 3. p. 149. Sic autem
 intellegi posse speramus, ver-
 ba ὡς δὲ ἔμειναν pertinere ad
 mulierculas istas furiosas, ita,
 vt μένειν sit diutius commo-
 rari in monte. Vnde verba
 ἔμειναν, et οἱ πολλοί, iam
 nuper seiunximus incisi nota.

9. Apostolius: μεταπεμ-
 ψομεναί. male. Mox in Ald.
 vitiose scriptum est, ὃν τρό-
 σον.

10. Cod. Mosqu. ἀπὸ τῆ
 ὄρες μὲντάς.

11. Cod. Mosqu. ἐκ θυσα-
 μενος. male.

12. Verba haec Brunerus
 putabat melius poni posse

post verbum ἔχουσαι. At non
 rarae sunt huius generis tra-
 iectiones verborum apud o-
 ptimos scriptores, etiam in
 oratione non graui.

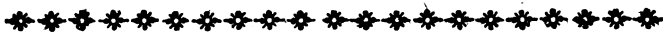
13. Eudoc. Apostol. Ald.
 Bas. τοῖς δ' ἀνθρ. Deinde in
 Cod. Tol. erat, ἐκ τῆ ὄρες
 καὶ τῆς ὕλης ἄγει. Brunerus
 sic deesse suspicabatur voca-
 bulum δένδρα. sine causā.
 nam intellegi recte e supe-
 rioribus potest ξύλα. Sed
 fortassis librarius scribere vo-
 luit καὶ τὴν ὕλην. Certe Cod.
 Mosqu. habet, ἄγει ἐκ τῆ ὄ-
 ρες καὶ τὴν ὕλην.

14. Cod. Mosqu. ἐφαίνετο.

15. In Cod. Mosqu. Arti-
 culus deest. male.

16. Cod. Mosqu. et Apo-
 stol. omittunt ὅτι. non male.
 vid. fab. 25, 5. 29, 8. —

17. Cod. Mosqu. ἐκ τούτου
 ὁ μ. προσανεπλάσθη, omissa
 copula. Etiam Eudoc. habet
 προσανεπλάσθη. vid. fab. 29,
 8. 30, 3.

Κ Ε Φ. ΛΕ'

ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ *

Ὁ περὶ Πανδώρας ἐκ ἀνεκτὸς λόγος ¹, ὡς, γῆς ἀναπλασθείσης ², ἀναδῆναι αὐτὴν καὶ ἄλλοις τὸ πλάσμα. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τῷτο. Πανδώρα γυνὴ ἐγένετο Ἑλληνίς ³, μάλισα πλεσίᾳ· καὶ ὅτε ἐξήει ⁴, ἐκοσμεῖτο, καὶ ἐχρίετο πολλῇ τῇ γῇ ⁵. Καὶ τὸ μὲν ἔργον ἔτως ἔχει· ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τὸ ἀμήχανον ἐτραπῇ.

* Fabula haec aberat ab Codd. Oxonn., quantum licet conijci e verbis Galei. In Cod. Mosqu. est Fabula quarta et tricesima. Legi de ea possunt Hesiodus *Ἔργ.* 60. ff. *Θεογ.* 571. ff.: Hyginus fab. 142.: Eudocia Ion. p. 327. f., cuius verba leguntur etiam ap. Ioh. Tzetzen ad Hesiod. *Ἔργ.* p. 25. b Heinsf.

1. Cod. Mosqu. περὶ Π. ἐκ ἀνεκτὸς ὁ λόγος.

2. Brunerus legendum censēbat ἀναπλασθεῖσαν. sine causa. Nam ἀναπλασθείσης dictum est pro ἀναπλασθείσης αὐτῆς, vt supra fab. 28, 2. πολυμβῶντος δὲ ἐν τῷ λιμένι, et γῆς est Genitivus materiae, vt ap. Hesiodum *Θεογ.* 571.: neque sequitum posset αὐτήν. Vulcanus enim Pandoran finxisse dicitur e luto.

v. Hygin. fab. 142. et Hesiod. *Ἔργ.* 61., cuius locum laudat Lucianus *Prometh.* p. 195. To. 1. Graep. Phasianinus vertit eleganter, *quod quum ipsa ex terra formata fuisset* —. Cod. Mosqu. ὡς ἐκ γῆς ἀναπλασθεῖσαν καὶ ἀναδῆναι ἐκ τῷ πλάσματος. ἐμοὶ δὲ τῷτο δοκεῖ.

3. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Ἑλληνος. At Phasianinus iam legit Ἑλληνίς. est enim in versione eius Latina, *mulier Graeca*. Cod. Mosqu. habet Ἑλλην.

4. Cod. Mosqu. ἐξῆι. male.

5. Cod. Mosqu. inter verba τῇ γῇ, et καὶ τὸ μὲν, inserit haec, *πρώτη γὰρ αὕτη ἐξ-εῦρε χρίσθαι τῇ γῇ διὰ τὸ χρώμα. καὶ νῦν δὲ πολλάκι. ὀνομάζεται δὲ ἑδεμῖα διὰ τὸ κλεῖσον.*

ΚΕΦ. ΛΣΤ'

Κ Ε Φ. ΛΣΤ'

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΩΝ ΓΕΝΕΑΣ *

Καὶ τί Φαυλότερόν ἐστι, τῷ τὸ πρῶτον¹ γένος ἐκ με-
 λιῶν γενέσθαι; Ἀλλὰ Μελίος τις ἐγένετο, καὶ²
 Μελίαι ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς, ὥσπερ Ἕλληνες ἀπὸ
 Κ 3 Ἑλλη-

* Ab Codd. Oxonn. et Cant. aberat vocabulum γε-
 νεᾶς. non male.

1. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal τῷ πρῶτον. Sed Brunerus legi malebat, τῷ τὸ πρῶτον. recte. nam leges linguae Genit. Articuli abesse non patiuntur. Sed quum in Codd. antiquis legatur τὸ πρῶτον facile intellegitur, librario-
 rum, alios τῷ, alios τὸ, prae-
 termisisse. Vnde nuper iam edidimus τῷ τὸ πρῶτον. Mox Ald. ἐκμελίας. Caeterum in Codd. Oxonn. Arund. Tol. Rau. totum Caput fere ita legebatur: τὸ πρῶτον γένος ἄνωθεν ἐκ μελιῶν γενέσθαι Φασίν [Cod. Tol. Φασί]. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀμήχανον, ἐκ ξύλων ἀνθρώπους γενέσθαι. Ἀλλὰ Μελίος τις ἐγένετο, καὶ Μελίαι ἀπὸ τῆς ἐκλήθησαν [Cod. Tol. ἐκλήθ. ἀπὸ τῆς], ὥσπερ Ἕλληνες ἀπὸ Ἑλληνος [Cod. Tol. ἀπὸ τῷ Ἑ.], καὶ Ἴωνες ἀπὸ Ἴωνος [Cod. Tol. ἀπὸ τῷ Ἴ.]. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐφθάρη τὸ γένος ὅλον, καὶ δὴ καὶ τὸ ὄνομα ἀπέσβη. σιδηρᾷ δὲ καὶ χαλκῇ γενεᾷ εἰδέ-
 ποτε ἐγένετο, ἀλλ' [Cod.

Tol. ἀλλὰ] ἐφλυαρήθη ταῦτα. Cod. Mosqu. hoc ipsum Caput exhibet scriptum sic, Ταῖς ἑλλὰς Φασίν ἔτος. καὶ τὸ πρῶτον γένος ἐκ μελίας γε-
 νέσθαι. ἀλλοὶ ἄλιος τις ἐγένετο, καὶ μελίαι ἐκλήθησαν ἃ ἐν τῷτο, ὥσπερ Ἕλληνες ἀπὸ Ἑλληνος, καὶ Ἴωνες ἀπὸ Ἴωνος· ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐφθάρη τὸ γένος ὅλον. καὶ δὴ καὶ τῷνομα ἀπέσβη. σιδηρᾷ δὲ καὶ χαλκῇ γενεᾷ εἰδέποτε ἐγένετο, ἀλλ' ἐφλυαρήθη ταῦτα. Menda scripturae facile poterunt, indicio superiorum Codicum, tolli a quoque. Haec vero oratio plenior sane, atque ad eum ingenio Palaephati dignior, est: ita, vt inde contracta videatur Fabula, vt nunc editur. Caeterum ipsa Fabula respicitur, opinor, ad locum Hesiodi Ἑργ. 145.: vbi Iupiter dicitur, extincta aetate argentea, aliam fecisse aeneam, ἐκ μελιῶν, h. e. duram, feram. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Μελίας καρπός· τὰ τῶν ἀνθρώπων γένος. Vnde suspicari quis possit, pro ἐκ μελίας, quae est librorum edito-

Ἑλληνος, καὶ Ἴωνες ἀπὸ Ἴωνος². Σιδηρὰ δὲ καὶ χαλκὴ γενεὰ ἐδέποτε ἐγένετο.

Κ Ε Φ. ΑΖ

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΦΥΛΛΙΤΟΥ *

Λέγεται, ὡς ἐφ' ἑαυτῷ ἔσχε φύλλα. Ὁ ἔν Φυλλίτης¹, εἰ καὶ² ἰδιώτης ὑπῆρχεν, ἐπὶ πόλιν αἰὲς ἔκυσεν³. Ὁ δὲ λόγος ἐντεῦθεν ἐλέχθη ἔτως⁴.

Κ Ε Φ. ΑΗ

editorum omnium lectio, legendum esse ἐκ μελιῶν, praefertim quum in Codd. antiquis ante laudatis scriptum extet ἐκ μελιῶν. At quum μελιῶν Dorice dictum sit pro μελιῶν, et Palaephatus dialecto communi vsus reperitur: pro μελίας in superiore iam exemplo restituiimus μελιῶν. Nam verba Palaephati sequentia Pluralem numerum postulare videbantur. vid. Proclus ad Hesiod. Ἔργ. p. 45. b, et Tzetzes p. 48. a Heinf.

2. Vid. Apollod. 1. p. 27. Fab.: Pausan. 7, 1.: et Strabo 8. p. 587. Almel.

* Aberat vocabulum Φυλλάτης, ut ab Ald. Bas., ita ab Cod. Mosqu., in quo haec Fabula est Fabula sexta et tricesima, et Cant.: qui Codex Cant. omnino desinebat in hac Fabula. In Codd. Oxonn. de-erat totum Caput: et in Cod. Gal. vocabulum Φυλλάτης scriptum erat, simplici λ, Φυλλίτης: more scilicet scribendi

antiquo. Φυλλάτης Tollius primus addidisse videtur de sententia Isaaci Vossii, servatum ab editoribus reliquis, atque adeo a nobis. Certe Fabula ipsa, quae tamen non integra, sed misere mutilata, uti superior, videtur: vid. Casaubonn. p. 15.: requirit istud vocabulum, quo *Claue* [ρόπαλον] Herculis significatur. Certe in Cod. Mosqu. pro λέγεται — ἔσχε legitur, Τοῦτο δὲ καὶ περὶ ἡρακλέους ἐγένετο. ἐφ' ἑαυτῷ φασὶν ἔσχε.

1. Cod. Mosqu. Φιλοίτης.

2. Cod. Mosqu. εἶτα καὶ ἰδιώτης. Brunerus coni. ἐπεὶ ἰδιώτης, male.

3. Ita primus edidit Tollius de coniectura Isaaci Vossii, probante Brunero. Galeus autem pro πόλιν putabat legi posse γῆ. recte. At πόλιν propius accedit ad scripturam Aldini libri, in quo, ut in Basileensi, legitur ἐπρωήσας ἔκασθεν, quam lectionem revocavit Pater, et in Cod. Mosqu.

Κ Ε Φ. ΑΗ'

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΗΤΟΥΣ *

Περὶ τῆς Κήτης τάδε λέγεται¹, ὡς τοῖς Τρωσὶν ἐκ
 Κ 4 τῆς

Mosqu. scriptum est, ὑπάρ-
 χων, ἐπινοήσας ἔκκυσεν, καὶ
 ὑγείαν ἐποίησεν. nullo sensu.
 Vnde mirandum non est,
 Phasianinum, qui non anim-
 aduertisset, certe non inda-
 gasset, scripturae menda, to-
 tum locum non intellexisse,
 neque adeo recte interpreta-
 tum esse. vertitenim eum sic,
 ipse igitur *Phillytes dictus,*
et si priuatus humilisque for-
tis existeret, cogitans tamen,
quorsum illa [folia] Hercules
gestaret, combussit. Sed ver-
 borum ei καὶ ἰδιώτης ὑπῆρ-
 χεν, ἐπὶ πόρ τας, ἔκυσεν
 quae sit sententia: intellegi
 e loco Pausaniae potest hoc
 [2,31. p. 185. f. Kuhn.]: Πρὸς
 τέτρω τῷ ἀγάλματι το ῥόπα-
 λον θάιναι φασιν Ἡρακλέα.
 καὶ, ἦν γὰρ κοτίνε, τῆτο μὲν,
 ὅτρω πια, ἐνέφω τῇ γῇ, καὶ
 ἀνεβλάστησεν αὐθις, καὶ ἔστιν
 ὁ κοτίνος πεφυκὼς ἔτι. τὸν
 δὲ Ἡρακλέα λέγουσιν ἀνευρόν-
 τα τὸν πρὸς τῇ Σαρωνίδι κό-
 τινον, ἀπὸ τῆς τεμεῖν ῥό-
 παλον. Neque enim necesse
 est, vt cum Isaaco Vossio et
 Brunero ἰδιώτης reponatur
 pro ἰδιώτης, praesertim quum
 structura verborum leuis sic
 reddatur aspera.

4. Haec verba omisit in ex-

emplo suo Brunerus, verbis
 Tollii male intellectis. Haec
 enim tantum ad priorem Fa-
 bulae partem pertinent, quam
 Tollius a Vossio ita, vt ipse
 edidisset, constitutam esse ait;
 sed Brunerus accepit de tota
 Fabula. Cod. Mosqu. habet,
 ὁ δὲ λόγος ἐλέχθη ἔτιως ἐν-
 τσῦθαν.

* Codd. Oxonn. περὶ Κή-
 τωνος. recte. Etiam in Cod.
 Rau. ita scriptum fuisse vide-
 tur. Qua quidem de varie-
 tate formae nominum pro-
 priorum quaedam dicta sunt
 a nobis supra ad Fabulam
 Daedali et Icari. Sed consi-
 lium Mythici requirit hic for-
 mam Κήτης: sed verba, quae
 leguntur f. 4. f., mouere
 Grammaticos potuerunt, vt
 pro Κήτης scriberent Κήτω-
 νος. De ipso Ceto v. Diod.
 Sic. 4. p. 246. To. 1. Rho-
 dom.: Apollodorus bibl. 2.
 p. 123. Fab.: Hyginus fab.
 89.: schol. Hom. ad Il. ὁ,
 145. ex Hellanico. Caete-
 rum in Cod. Mosqu. haec Fa-
 bula est Fabula septima et
 tricesima: et in Violar. Eu-
 dociae legitur p. 256. f.

1. Codd. Oxonn. Arund.
 περὶ — τὰ δὲ καὶ περὶ τέτρε
 λέγεται: quam scripturam
 Tollius

τῆς θαλάττης ἐπεφοίτα ². καὶ εἰ μὲν αὐτῷ δοῖεν
 κόρας, ἀπῆρχετο, εἰ δὲ μὴ, τὴν χώραν αὐτῶν ἐλυ-
 μαίνετο. Ὡς δὲ μάταιον, τὸ ἀνδρας ἐκτίθεσθαι ταῖς
² ἐαυτῶν θυγατέρας, τίς ἔκ οἶδεν; Ἀλλ' ἦν ἀνὴρ ³ βα-
 σιλεὺς μέγας, καὶ πολλὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ναυτικὸν
 πολὺ, ὃς κατέστρεψε τὸ παραθαλάσσιον τῆς Ἀσίας
³ ἔλος, ὃ Τρῶες ἐκτῶντο. Ἐδίδεν δὲ φόρον, ὃν τινες
 δασμὸν καλεῖσιν. Ἀργυρίῳ ⁴ μὲν ἔν οἱ τότε ἀνδραποῖ
 ἔκ

Tollius quoque e suo libro
 enotavit. Eudoc. περί τῆ
 Τρωϊκῆς κήτας μηθεύεται,
 ὅτι —.

2. Cod. Rau. ἐπαφοίτα.
 vere, opinor. Recepimus igitur
 nuper hoc verbum com-
 positum pro simplici ἐφοί-
 τα, quod habent libri editi
 omnes, etiam Cod. Mosqu. et
 Eudoc. vid. ad fab. 7, 22. —
 Mox pro κόρας, ἀπῆρχετο —
 θυγατέρας in Codd. Oxonn.
 Arund. Tol. erat κόρας εἰκο-
 αι, ἀπῆρ — μάταιόν ἐστι
 ἀνδρας ἰχθυοῖσιν συνθήκας τί-
 θεσθαι, τίς ἔκ οἶδεν; Cod.
 Mosqu. κόρας εἰκός, ἔπλες
 [leg. εἰκοσιν ἀπῆρ], εἰ δὲ
 μὴ, ἐλυμαίνετο τὴν χώραν
 εἰπὼν [l. αὐτῶν]. ὥς δὲ μά-
 ταιον, ἀνδρας ἰχθυοῖσιν συνθή-
 κας τίθεσθαι, τίς ἔκ οἶδεν.
 non male. At non opus est,
 ut altera lectio hac commu-
 tetur. nam ἐκτίθεσθαι est
 idem, quod apud Apollodo-
 rum d. l. προτιθέναι βορὰν
 κῆται. Vid. Index Graec. v.
 ἐκτίθεσθαι. Vnde ap. Era-
 tosth. Κατας. pro προστέθη
 τῷ κῆται leg. προστέθη τῷ

κήται, ut ap. Xen. Cyrop. 1,
 6. 15. pro ἄθλα προτιθεῖς in
 Cod. Alt. perperam scriptum
 est ἄθλα προστιθεῖς.

3. Codd. Oxonn. Arund.
 Tol. ἀλλ' ἦν τῆτο. ἀνὴρ. Cod.
 Tol. βασιλεὺς μὲν. Deinde
 ab iisdem libris aberat voca-
 bulum ἔλος: sed in Tolliano
 reliqua verba ita legeban-
 tur, κατέστρ. ἅπαν τῆς Ἀσίας
 παραθαλάσσιον. non male.
 Cod. Mosqu. ἀλλ' ἦν τῆτο.
 ἀνὴρ β. μ. καὶ π. ἔχων δύνα-
 μιν, εἶχεν ναυτ. πολὺν, ὃς
 κατεστρέψατο ἅπαν τὸ πα-
 ραθ. τῆς Ἀσίας, omiſſis ver-
 bis ἔλος — φόρον, sed addito
 verbo ἐτέλεν post καλεῖσιν.

4. Eudoc. Ald. Bas., et li-
 bri editi reliqui, habent ἀρ-
 γυρίοις. Sed Cod. Rau. et
 Mosqu. legunt ἀργυρίῳ. bene.
 Recepimus igitur hunc Nu-
 merum, cum, quia eo fere,
 non Plurali, utuntur scripto-
 res probi de numis, ut in In-
 dice Graec. docuimus, atque
 adeo ipse Palaephatus: vid.
 fab. 24, 2. 42, 2.: tum quia
 facile fieri potuit, ut Gram-
 matici, qui sequi viderent
 σκεύεσι,

ἐν ἐχρῶντο, ἀλλὰ σκεύεσι. Προσέταξε δὲ ὁ βασι- 4
 λεύς, τῶν πόλεων τινὰς μὲν ἵππας διδόναι, τινὰς δὲ
 κόρας· τὸν δὲ βασιλέα, ᾧ ὄνομα Κήτων, οἱ Βάρβαροι
 ἐκάλεον Κῆτος. Περιέπλεε ⁶ δὲ ὁ Κήτων ⁷ κατὰ τὸν 5
 θέοντα χρόνον, ἀπαιτῶν τὸν δασμόν· τῶν δὲ μὴ ⁸
 ἀποδιδόντων ἐκάλεε τὰς χώρας. Ἐξέρχεται δὲ εἰς
 Κ 5 Τροίαν,

σκεύεσι, ἀργυρίῳ mutarent in
 ἀργυρίοις. Mox pro ἐχρῶντο
 Codd. Oxonn. Arund. Tol.
 habebant ἐτέλεον.

5. Codd. Oxonn. προσ-
 ἔταξε τῶν πόλεων αἷς μὲν
 ἵππας διδόναι· αἷς δὲ βόας·
 αἷς δὲ κόρας. Ab qua qui-
 dem lectione non longe re-
 cedebat scriptura Cod. Rau.,
 quam Brunerus ait hanc fuisse:
 προσετέταντο μὲν τῶν
 πόλεων, αἷς μὲν ἵππας διδό-
 ναι, αἷς δὲ βόας, αἷς δὲ κό-
 ρας, omisissis verbis ᾧ ὄνομα
 Κήτων, quae leguntur in li-
 bris editis omnibus, etiam
 apud Eudoc. recte. Nam ver-
 ba ᾧ ὄνομα Κήτων quum pau-
 lo post repetantur, quid hic
 sibi velint, certe non licet vi-
 dere. Vnde ea tollenda cen-
 suimus hoc loco. Quam qui-
 dem audaciam nostram ad-
 iuvat quodammodo Cod.
 Mosqu., in quo hic locus ita
 scriptus legitur, προσετέτα-
 πτο δὲ τῶν πόλεων, αἷς μὲν
 ἵππας διδόναι, αἷς δὲ κόρας.
 τῷ τῷ βασιλεῖ ὄνομα κη-
 τῶν. οἱ δὲ Βάρβαροι αὐτὸν
 ἐκάλεον κῆτος. Nam in tali
 quidem orationis serie no-

men regis hunc locum suum
 recte tenet: sed in eo verbo-
 rum ordine, quem nos, prae-
 eunte Aldo, servauimus, le-
 ges narrationis bonae iubent
 nomen regis locum occupa-
 re posteriorem, non prio-
 rem. Caeterum in Ald. Bas.
 pro κόρας extat κέρας· quod
 ne vitium operarum ducatur,
 impedit, quod Cod. Gal. ean-
 dem exhibebat scripturam;
 ita, vt intellegatur potius
 hinc, quam fideliter Aldus
 suum Codicem reddiderit.

6. Sic pro περιπόλει, quae
 est caeterarum editionum, et-
 iam Eudoc., lectio, rescripti-
 mus cum Dresigio, auctori-
 tate Cod. Arund. Tol. Rau.
 et Mosqu. In Cod. Rau. et-
 iam ἔν erat pro δέ. vid. fab.
 24, 5. 29, 8. et ad Plat. Cri-
 ton. 10, 29.

7. Ὁ Κήτων in Cod. Mosqu.
 deest.

8. Codd. Oxonn. plenius,
 et, vt videtur, verius: ἔσοι
 μὲν ἐδίδαν, εἰρηνικῶς διηγόν,
 ἔσοι δὲ ἐν ἀπέδοσαν, ἐκακῶ-
 το τὰς χώρας. Cod. Mosqu.
 pro τῶν δὲ — χώρας legit,
 ἔσοι δὲ ἐν ἀπέδιδεσαν, ἐκα-
 κῶντο τὰς χώρας.

Τροίαν⁹, καὶ ὃν χρόνον καὶ Ἡρακλῆς ἦκεν ἔχων στρα-
τιάν¹⁰ τῶν Ἑλλήνων. Μισθῆται δὲ τὸν Ἡρακλέα Λαο-
6 μέδων ὁ βασιλεὺς¹¹, ἀρῆξαι τοῖς Τρωσίν. Ἀποβιβά-
σας δὲ τὴν στρατιάν ὁ Κῆτων¹², ὠδοιπόροι¹³ ὑπαντιά-
σαντες¹⁴ δ' αὐτῷ Ἡρακλῆς καὶ Λαομέδων, ἀναιρέθισιν
αὐτόν· ἐγγενομένε, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

ΚΕΦ. ΛΘ'

9. Cod. Mosqu. ἔρχεται δὲ
εἰς τὴν Τροίαν.

10. Codd. Oxonn. ἔσχε
τὴν Ἑλλήνων στρατιάν. Cod.
Tol. ἔχεν στρατιάν τ. Ἑλ.: in
quo ipso libro deinde loco
nominis τὸν Ἡρακλέα erat
Pronomen αὐτόν. vtrumque
male. Nam ἦκεν, ἔχων στρα-
τιάν eleganter dictum est pro
venit cum exercitu: et perspi-
cuitatis natura poni τὸν Ἡρα-
κλέα iubet. Cod. Mosqu. καὶ
ὃν χρόνον ἦκεν Ἡρακλῆς ἔ-
χων τὴν στρατιάν — μισθῆ-
ται δὲ αὐτόν. Sed de ipsa illa
Herculis expeditione, et Ce-
tonis clade, v. Apollodorus
bibl. 1. p. 11. et 2. p. 137.,
Diod. Sic. 4. p. 237. f. To. 1.
Rhodom., etiam Hyginus fab.
31. et 89.

11. Cod. Mosqu. βασιλεὺς,
fine Articulo.

12. Cod. Mosqu. ὁ κῆτιος.

13. Eudoc. et Bas. Tol.
ὠδοιπόροι.

14. Cod. Rau. ὑπαντιάσαν-
τες δὲ αὐτῷ Ἡρακλῆς καὶ
Λαομέδων, ἐκάτεροι ἔχοντες
τὴν ἑαυτῶν στρατιάν, ἀναιρ.
Verba ἐκάτεροι — τὴν ἑαυ-
τῶν στρατιάν Galeus etiam
in Codd. Oxonn. inuenerat.

Cod. Mosqu. ὑπαντήσαντες δ'
αὐτῷ Ἡρακλῆς τε καὶ Λαομ.,
ἐκάτεροι ἔχοντες τὴν ἑαυτῶν
στρατιάν, ἀναιρέθισιν· ἔ —.
Neque vero dubito, quin
ὑπαντιάσαντες praeferri de-
beat verbo alteri, ὑπαντήσαν-
τες. Nam ὑπαντιάζειν est
verbum Homericum, et He-
rodoteum: vid. Homer. Il.
ζ', 17. Herodo. 4, 121.: vbi
construitur cum Accusatiuo:
et veteres Grammatici illud
interpretati sunt verbo ὑπαν-
τῆν. Schol. Homeri ad Il.
d. 1. ὑπαντιάσας· ὑπαντή-
σας. Hesychius: Ὑπαντιάζει·
ὑπαντᾷ. Ὑπηντιάζον·
ὑπῆντων· quae glossa ex He-
rodo. d. 1. sumta videtur.
Suidas: Ὑπαντιάζων ὑπαν-
τῶν. Sic ap. Xen. Cyrop.
4, 2. 10. pro ὑπαντᾶν Cod.
Guelf. habet ὑπαντιάζειν·
quo ipso in Cod. 5, 5. 4. le-
gitur inter versus ὑπαντῶσι,
pro ὑπαντιάζεσι, quod est in
Cod. Altorp. atque libris edi-
tis antiquis. Et Xenophon
quidem quin vsus sit verbo
ὑπαντιάζειν, eo minus dubi-
tari posse puto, quo magis
constat, eum distinxisse ora-
tionem verbis poëticis, ma-
xime-

Κ Ε Φ. ΛΘ'

ΠΕΡΙ ΤΔΡΑΣ *

Λέγεται δὲ ἰ περὶ Ὑδρας, ὅτι Λερναῖος ὄφης ἦν, ἔχων

ximeque Homericis: sed nec apud Palaephatum reici hanc verbi formam debere arbitror, quia eam dialectus Macedonica et Alexandrina, quae eum usum esse apparet, recepisse videtur. Legitur ὑπαντιάζειν etiam ap. Iosephum Archaeol. 8, 3. et 7. Basil. Substituimus igitur iam nuper hoc loco ὑπαντήσαντες, quod est in libris editis omnibus, etiam ap. Eudoc. et in Cod. Mosqu., praesertim quum sciremus, in Cod. Rau. multorum aliorum locorum lectiones veras servatas extare.

* Codd. Oxonn. περὶ τῆς Λερναίας Ὑδρας quod tamen additamentum non videtur esse necessarium, si retineantur in ordine verba ὅτι Λερναῖος ὄφης ἦν. Cod. Mosqu., in quo hoc Caput est Caput duodequadragesimum, περὶ τῆς ὕδρας. Hac de Hydra v., praeter alios, Hesiodus Theog. 313. f.: Ouid. Metam. 9, 69. ff.: Apollodorus bibl. 2. p. 109. f. Fab.: Hyginus fab. 30. et Astron. poet. 2, 23.: Eratosthenes Κατακ. 11., cuius verba in Lexicon suum transtulit Phauorinus v. Καρκίνος. Diodor. Sic. 4. p. 219.

f. To. 1. Rhodom.: Nonnus Dionysf. 25. p. 652. Hanou.: Nonnus Συναγ. ἰσορ. 1, 49. p. 144. Eton.: scholiastae Euripidis ad Phoen. 1152. f.: Zenobius Prouerb. 6, 26.: Apostol. Prouerb. 19, 85.: Tzetzes Chill. 2, 36. 237. ff.: Eudocia Ion. p. 408. add. Synesius encom. calu. p. 43. f. Turn. et Suidas v. ὕδραν τέμνειν. Partem huius Capituli alteram, inde a verbis τοῖστον δ' εἶτις f. 1. usque ad finem, habet Apostolius d. l., et, inde a verbis Λέρνος ἦν f. 2. usque ad finem, Eudocia d. l. p. 409.

1. Fabula haec, inde ab his verbis usque ad verba ὁ δὲ Λέρνος ἐν ἤθελεν f. 3., multo auctior extabat in Codd. Oxonn. Arund. et Tol., nimirum sic: Λέγεται δὲ περὶ Ὑδρας τῆς Λερναίας, ὡς ὄφης ἦν, ἔχων πεντήκοντα κεφαλας, σῶμα δὲ ἓν. καὶ ἐπειδὴν μίαν αὐτῆς ἀφείλετο Ἡρακλῆς κεφαλὴν [Cod. Tol. αὐτῆς ἀφέλετο μίαν Ἡρ. κεφ.], δύο ἀνεφύοντο. καὶ ὁ καρκίνος [Cod. Tol. καὶ καρκίνος] δὲ ἦλθε βοηθῶν τῇ ὕδρᾳ [ab erat ab Cod. Tol. τῇ ὕδρᾳ]. καὶ τότε δὴ ὁ Ἰόλαος [Cod. Tol. καὶ τότε δὲ ἔτι Ἰόλαος]

ἔχων πεντήκοντα² κεφαλαῖς, σῶμα δὲ ἓν· καὶ ἐπειδὴ αὐτῆς ἀνέλοι Ἡρακλῆς³ κεφαλὴν μίαν, δύο ἀναφύεσθαι·

Ἰόλαος] ἀμύνει τῷ Ἡρακλεῖ, ἐπειδὴ καὶ ὁ Καρκίνος ἤμυνε τῇ ὕδρᾳ [Cod. Tol., ordine inuerso, ἐπ. καὶ τῇ Ὑδρᾷ ἤμυνεν ὁ καρκίνος]. τοιοῦτον δ' [Cod. Tol. τέτων δὲ] εἴ τις κείθ. τι γεν. μᾶτ. ἐσί. γελοῖα γὰρ ἡ ὄψις, καὶ πῶς ὁπότε Ἡρακλῆς ἀφέλοιτο μίαν κεφαλὴν [Cod. Tol. γελ. γὰρ καὶ ἡ ὄψις, καὶ ὁπότε ἀφέλειτο μ. κεφ.], ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἔκατεσθίετο καὶ ἤλγει; ἦν ἂν τοιοῦτον [Cod. Tol. τοιοῦτο]. Λέρνος ἦν βασιλεὺς τῆ χωρίε. ἔσχε δὲ [Cod. Tol. addebat καὶ] ἀπ' ἐκείνη τὸ ὄνομα καὶ τὸ χωρίον. Ἀργεῖοι [Cod. Tol. Ἀρχεῖοι] δὲ νῦν ἔχουσιν. ἦσαν δὲ πόλεις τότε Ἄργος, Μυκῆνη, Τυρῆνη, Λέρνη. καὶ βασιλεὺς ἐφ' ἐκάστῳ τέταντο τῶν χωρίων τέτων· οἱ μὲν ἂν ἄλλοι βασιλεῖς Εὐρυσθεῖ τῆ Σθενέλειω τῆ Περσέως ὑπετάττοντο [Cod. Tol. Εὐρυσεῖ τῆ Στεν. τῆ Π. ἐπετάττοντο]. εἶχε γὰρ αὐτὸς [aberat αὐτὸς ab Cod. Tol.] τὸ μέγιστον χωρίον [aberat χωρίον ab Cod. Tol.] καὶ πολυανδρότατον, τὰς Μυκῆνας. Cod. Mosqu. habet, λέγεται περὶ τῆς λερναίας ὕδρας, ὡς ὄψις ἦν ἔχων κεφαλαῖς ν'. σῶμα α'. καὶ ἐπειδὴ αὐτῆς ἀνέλοι κεφαλὴν μίαν ὁ Ἡρακλῆς, δύο ἀναφύοντο. καὶ ὁ καρκίνος ἤλθεν

βοηθῶν τῇ ὕδρᾳ. καὶ τότε δὴ ὁ Ἰόλαος ἀμύνει τῷ Ἡρακλεῖ. ἐπειδὴ καὶ τῇ ὕδρᾳ ἤμυνεν ὁ καρκίνος. τοιοῦτον δ' εἴ τις κείθεται γενέσθαι, μάταιος. γελοῖα γὰρ καὶ ἡ ὄψις. καὶ ὁπότε ἀφέλοιτο μίαν κεφαλὴν, ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἔκατεσθίετο καὶ ἤλγει. ἦν τοιοῦτον. Λέρνος ἦν βασιλεὺς τῆ χωρίε. εἶχε τὸ ὄνομα τῆ χωρίε, ἀποκτείνας. ὤκεν δὲ πάντες ἀνθρώποι κῶμας. καὶ τῆτο τὸ χωρίον νῦν ἀργεῖοι ἔχουσιν. ἦσαν δὲ καὶ βασιλεὺς ἐκάστῳ ἐτέταντο τῶν χωρίων τέτων. περσέως εἶχεν τὸν τὸ μέγιστον καὶ πολυανδρότατον τῶν μυκηνῶν.

2. Apud Apostolium est ἐκατόν. Discrepant enim veteres, et diffident inter se, de numero capitum hydrae: ita, vt Heraclitus fab. 18. eam recte dixerit omnino πολυκέφαλον θηρίον, vt Iustin. M. orat. ad Grr. f. 3. πολύκεραν Ὑδραν, et Seuerus rhet. ethop. 3. πλατῆσαν ταῖς κεφαλαῖς, h. e. *Hydran multa habentem capita* Sen. ep. 113. p. 553. To. 2. Gron. Nam *septem* capita ei tribuunt numi veteres; *nonem* Hyginus p. 15. et 82. Stauer. et Apollodorus d. 1.; etiam scholia Euripidis d. 1. eam vocant *έννεακέφαλον*, vt Alcaeus ap. schol. Hesiodi ad Θεογ.

ἔθαι 4· καὶ τὸν Καρκίνον ἐλθόντα, βοηθεῖν τῇ Ὑδρᾷ. Τοῖτον δ' εἰ τις πείθεται γενέσθαι, μάταιός ἐστι. Τὸ δ' ἀληθές ἔχει ὧδε 5. Λέρνος ἦν βασιλεύς. Ὡς 2 δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι κατὰ κόμας 6· ἦσαν δὲ καὶ βασιλεῖς ἐφ' ἐκάσῳ τῶν χωρίων τῶν. Σθένελος 7 δὲ, ὁ τῷ Περσέως, εἶχε τὸ μέγιστον καὶ πολυανθρωπότατον, τὴν Μυκλήν. Ὁ δὲ Λέρνος ἐκ ἠθέλεν αὐτῷ 3 ὑποτετάχθαι. Ἐπολέμην ἔν οἱ δύο διὰ τῷτο. Ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας ἦν τῷ Λέρνῳ πολίχνιον 8 τι καρτε-

Θεογ. p. 257. b Heinf.: sed Simonides ap. eundem schol. d. l. πεντηκοντακέφαλον, et Euripides Herc. Fur. 1188. ἑκατογκέφαλον. V. Dracquenborchius ad Sil. 2, 158.: Schottus ad Zenobii Proverbb. 6, 26. p. 160.: Muncquerus et Stauerius ad Hygin. p. 83.: Heiniius ad Apollod. p. 345. To. 1.

3. Ἡρακλῆς abest ab Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Sed series orationis requirit nomen Herculis: quod addidimus cum Dresigio e Codd. supra laudatis.

4. Lectio Cod. Rau. erat ἀναφύεται quam recepit Dresigius. In caeteris libris editis legitur ἀναφύεσθαι quam veram putamus scripturam esse, mutatam a correctore, quem ἀνακολυθία offenderit: qua tamen nihil frequentius est in scriptis optimorum utriusque linguae auctorum, atque adeo in hoc ipso Fabularum Corpusculo. v. ad fab. 2, 1. Restituimus igitur Infinitivum; praefer-

tim quum eundem Modum sequi videremus, καὶ τὸν Καρκίνον — βοηθεῖν —. Caeterum Lucianus de gymnast. p. 294. To. 2. Graev. illam ipsam rem expressit verbis his, κατὰ τὸν τῆς Ὑδρας μῦθον, εἰ τινα ἦκυσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ αἰετὶ ἀλλὰ ἀνεφύοντο.

5. Apostolius: ὧδε ἔχει ab cuius libris abest particula καὶ ante βασιλεῖς. non bene. Ap. Eudoc. est, οἱ δὲ τὸν μῦθον ἀπαγορεύοντας ἰσορροπότερον περὶ αὐτῆς διαλαμβάνεσι· καὶ γὰρ φασιν, ὅτι Λέρνος ἦν βασιλεύς.

6. Eudoc. addit verba τῷ τότε καιρῷ.

7. Ald. σθένελος. Sed Σθένελος, ut iam in Bas. scriptum est, vocatur, ut ab aliis, ita etiam ab Apollodoro bibl. 2. p. 97. Fab.

8. Cod. Mosqu. ἔν αὐτῷ. διὰ τῷτο ἦν αὐτῷ καὶ τῷ λέρνῳ ἐν τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας πολίχνιον τι.

9. Eudoc. ἰσχυρόν. bene: at vereor tamen, ne sit glossa, m.

τὴν ἰσχὺν, καὶ πολεμικός, καὶ σὺν τέττω²⁶ ἀντεῖχε⁶
 πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Εἶτα βοηθεῖ ὁ Ἰόλεως²⁷ ὁ Ἰφι-
 κλέης, ἀδελφιδῆς ὦν τῷ²⁸ Ἡρακλεῖ, ἔχων στρατιάν²⁹
 ἀπὸ

26. Bas. τῆτο. mendose.

27. Apostolius: ὁ Ἰόλαος.
 non male. Cod. Mosqu. Ἰό-
 λαος, omisso Articulo. Oc-
 currit haec forma in omnibus
 libris paulo inferius fab. 46,
 2. et 3.: itemque ap. Hesio-
 dum Θεογ. 317. et Ἀσπ. 74.
 78. 118. 323. Apud eundem
 Apostolium est paulo post,
 ut ap. Eudoc. et in Ald. Tol.
 Brun. Pat. Gal., ὁ Ἰφικλέης,
 et in Cod. Mosqu. Ἰφεκλέης.
 Sed ὁ Ἰφικλς exhibebant
 Codd. Oxonn. et Tol. Vtram-
 que nominis formam probant
 Vuesselingius ad Diod. Sic.
 p. 279. To. 1. et Valquena-
 rius ad Theocriti Adoniazz.
 p. 411., praeeunte Eustathio
 ad Odyf. λ' p. 1685. Rom.,
 et Ruhnquen. ad Hom. h. in
 Cerer. 153. edit. pr., non item
 Salmasius ad Solin. p. 21. 2.
 Conf. Muncquerus ad Hygin.
 p. 192. et Stauerius in Add.
 p. 943.: Heiniius ad Apollod.
 p. 123. f. To. 1. Nobis qui-
 dem praeferre visum est ὁ
 Ἰφικλέης, ob auctoritatem,
 cum librorum veterum, non
 modo Palaephathi, sed etiam
 aliorum, ut Pindari Pyth. 9,
 155., Pausaniae 4, 36. 8, 14.,
 tum ipsorum scriptorum, qui
 Ἰφικλήα dixere, ut Hesiodus
 Ἀσπ. 54., et Iolaum vocant
 Ἰφικλείδην, ut idem Hesiodus

Ἀσπ. 111.: Pindar. Pyth. 11,
 91.: ut ap. Hom. Odyf. λ',
 295. est βίη Ἰφικλείη. Conf.
 Muncquerus ad Anton. Liber.
 p. 226. f. Verh. Sed in Oxo-
 niensibus quidem libris prae-
 terea legebatur, ὁ ἀδελφιδῆς
 τῷ Ἡρακλεῖ — προελθὼν —
 καὶ θαιρεῖ — γενομένη γραΨα-
 σι τὴν Ὑδραν —. admodum
 mendose. Contra vero ab
 Cod. Rau. aberant verba, quae
 leguntur in omnibus libris,
 etiam ap. Apostol., haec, καὶ
 γραΨας τὴν Ὑδραν ὅφιν, καὶ
 τὸν μῦθον ἀναπλάττεσιν, pro-
 bante Brunero. Cod. Mosqu.
 post γενομένη legit γραΨας
 τὴν Ὑδραν ὅφιν καὶ τὸν μῦθον
 ἀναπλάττεσι. Certe alter-
 utrum alienum videtur: et
 quia verba καὶ γραΨας —
 ἀναπλάττεσιν ab ratione Pa-
 laephatea videbamus aliena
 esse: ea superiore iam in ex-
 emplo sustulimus, etiam li-
 brorum Eudociae auctorida-
 te, in quibus scriptum est, ὁ
 γενομένη τῷ πεντηκονταπλά-
 λει θηρίῳ ὁ μῦθος προσανα-
 πλάσθη, omiſſis verbis reli-
 quis, quae Henmanus quo-
 que Parergg. Critt. p. 110. f.
 inducenda censuit.

28. Articulus abest ab Cod.
 Mosqu. Eudocia ante τῷ Ἡ-
 ρακλεῖ addit, ὡς εἶρηται.

29. Eudoc. τὴν στρατιάν.

ἀπὸ Θηβῶν καὶ τὸν πεφυκότα πύργον πρὸς τῇ Ὑδρῇ
προσελθὼν ³⁰ ἐνέπρησε, καὶ σὺν ταύτῃ τῇ δυνάμει
ἐπόρθησεν αὐτὰς ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τὴν Ὑδρὰν ἀνείρεϊ,
καὶ τὴν σρατιὰν ἀπόλλυσιν. Οὐ γενομένοις, ὁ μῦθος ἔ
ἀνεπλάσθη.

Κ Ε Φ. Μ

ΠΕΡΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ *

Λέγασιν ¹ περὶ Κερβέρε, ὡς κύων ἦν ², ἔχων τρεῖς κε-
φαλάς ³. Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἔτος ἀπὸ τῆς πόλεως
ἐκλήθη Τρικάρηνος ⁴, ὡς περὶ ὁ Γηρυόνης ⁵. Ἐλεγον δὲ
οἱ ἄνθρωποι, Καλὸς τε, καὶ μέγας ⁶, ὁ Τρικάρηνος
κύων.

³⁰. Hoc Partic. deest in
Cod. Mosqu.

* De Cerbero, eiusque fa-
bula, v. Hom. Il. 9', 368.
Odyf. λ', 622. ff.: Hesiodus
Θεογ. 311. ff.: Apollodorus
bibl. 2. p. 123. ff. 131., cuius
verba descripsit schol. Hom.
ad Il. 9', 368.: Diod. Sic. 4.
p. 232. To. 1. Rhodom.: Pau-
san. 3, 25. p. 275.: Heracli-
tus fab. 21. et 33.: Anony-
mus π. Ἀπκ. 6.: Seneca
Herc. Fur. 1, 148. ff.: Non-
nus Συναγ. 1509. 1, 51. p. 144.
Eton.: Eustathius ad Il. 9'
p. 777. Rom.: Tzetzes Chill.
2, 36. 389. ff.: Eudocia Ion.
p. 159. 214. f. p. 255. f. In
Cod. Mosqu. hoc Caput est
Caput vndetricesimum: ex-
plicationem fabulae inde in
Violar. suum transtulit Eu-
doc. p. 255. f.: Latine ean-
dem particulam vertit Ludou.

Vines ad Augustin. C. D. 18,
13.

1. Cod. Mosqu. ἔρηται, et
post Κερβέρου addit τῷ θηρίῳ.

2. Cod. Mosqu. ὄν.

3. Cod. Mosqu. τρεῖς ἔχον
κεφαλάς. Vnde a Sophocle
Trachinn. 1105. vocatur τρι-
κρανος σκύλαξ: ab Iustin. M.
orat. ad Graec. 3. κύων τρι-
κάρηνος: κύων τρισσός in epi-
gram. ap. Suid. v. βέρεθρον.
triceps Cerberus ap. Cic. Tusc.
1, 5. vbi v. Danisius: canis
triceps ap. Hygin. fab. 32. 79.,
et canis Cerberus triceps fab.
151.: Tricerberus canis ap.
Fulgent. mythol. 1, 5. et 27.

4. Cod. Mosqu. τρικάρηνος
hic, et paulo post.

5. Vid. fab. 25. Cod.
Mosqu. γηρυόνης, omisso Ar-
ticulo.

6. Cod. Mosqu. καλὸς καὶ
μέγας.

L

κῶαν. Λέγεται ⁷ δὲ περὶ αὐτῶ, ὡς Ἡρακλῆς ἐξ Αἰδῶς ⁸
² ἀνήγαγεν ⁹. Ἐγένετο δὲ τοιοῦτόν τι ¹⁰. Γηρυόνη ἐπὶ
 ταῖς βεσὶν ¹¹ ἦσαν κύνες μεγάλαι τε, καὶ νεανικαί.
 Ὀνόματα ¹² δὲ ἦν αὐταῖς τὰδε· τῷ μὲν Κέρβερος, τῷ
 δὲ

7. Cod. Tol. et Mosqu. ἔ-
 ρηται. non male.

8. Cod. Mosqu. ὡς Ἡρα-
 κλῆς αὐτὸν ἐξ αἰδῶς. bene.

9. Cod. Mosqu. ἀνήγαγε
 μυθικῶς.

10. Cod. Mosqu. ἐγένετο
 ἔν τοιούδε τι.

11. In Tol. Brun. Pat. Gal.
 Drefig. legitur περὶ τ. β., vt
 ap. Heinsium ad Sil. Ital. 13,
 845. Aldus edidit, vt Bas.,
 ἐπὶ ταῖς βεσὶν: quod reuo-
 cauimus, etiam natura parti-
 culae ἐπὶ, et elegantia, iu-
 bente, praefertim quum nec
 in Cod. Mosqu., et ap. Eudoc.,
 aliter legeretur. nam ἐπὶ ter-
 tio Casui nominum ita iungi-
 tur, vt curam et custodiam
 indicet. vid. Xen. Cyrop. 1,
 2. 5. 6, 2. 12. Iam supra fab.
 30, 2. et 32, 16. ἐπὶ a Tollo
 vidimus perperam mutatum
 esse in περὶ. Eudocia habet,
 οἱ δὲ Φασιν, ὅτι Γηρυόνη ἐν
 Τρικαρηνίᾳ, πόλει τῇ Εὐξεί-
 νῃ πόντῃ, διάγοντι ἐπὶ ταῖς
 βεσὶν ἦσαν. Pro Γηρυόνη in
 Cod. Tol. male legebatur
 Γηρυόνειοι. fortassis librarius
 scribere voluit Γηρυονεῖ. nam
 dicitur, non solum Γηρυῶν et
 Γηρυόνης, sed etiam Γηρυο-
 νεύς. vid. Eustath. ad Dionys.
 Perieg. 558.: schol. Apol.
 Rhod. ad 4, 1399.: et Ver-

heiquius ad Anton. Liber. 4.
 p. 27. Mox pro νεανικαί Ga-
 leus in exemplo Amsteloda-
 mensi ait Codicem Rauui ha-
 buisse νεανίαι· quod vnde
 hauserit, nescio. nam in Bru-
 neri quidem exemplo nihil
 ea de re animaduersum repe-
 ri. Nos vero in Cod. Mosqu.
 scriptum inuenimus μεγάλοι
 καὶ νεανίαι. male. nam loqui-
 tur Palaephatus hoc loco de
 canibus, qua canibus, non ha-
 bita ratione sexus: et sequi-
 tur deinceps, ὀνόματα —
 αὐταῖς. Sed ap. Eudoc. non
 male legitur μεγάλαι τε καὶ
 νεανικαί pro μεγάλαι καὶ νεα-
 νικαί, quae est librorum edi-
 torum lectio. Nos quidem
 iam nuper ita scribere ope-
 ras iussimus. nam, et ante
 Palaephatus scripsit καλὸς τε
 καὶ μέγας, et librarii sic sae-
 pissime neglexerunt Coniun-
 ctionem τε.

12. Ald. Bas. ὄνομα. Puto
 in Codice scripto Aldi fuisse
 ὀνόμα'. nam hac nota expri-
 mi solebat olim ab librariis
 syllaba τα. V. ad prooem. 6.
 et Animaduersf. ad Gram.
 Vuel. p. 92. Heinsius ad Sil.
 Ital. 13, 845. legit αὐτοῖς.
 sine caussa.

13. Editi libri omnes ha-
 bent, τῇ δὲ Ὠρεῖ. Τὴν μὲν
 ἔν

δὲ Ὀρθρος¹³. Τὸν μὲν ἔν Ὀρθρον Ἡρακλῆς ἐν Τρικαρηνίᾳ¹⁴, πρὶν περιελεῖν τὰς βῆς, ἀναρρεῖ· ὁ δὲ Κέρβερος συνηκολέθει¹⁵ ταῖς βεσίν. Ἐπιδυμήσας δὲ τῷ³ κυνός¹⁶ ἀνὴρ Μυκηναῖος, τένομα Μολοττός¹⁷, τὸ μὲν

L 2

πρῶ-

ἐν Ὀρῳ. Eudoc. ὃν ὁ μὲν Κέρβερος τρικάρηνος, ἡ δὲ Ὀρθρος· τὴν μὲν ἔν Ὀρθρον. Codd. Oxonn. Arund. Gal. Tol. Rau. Mosqu. τῷ δὲ Ὀρθρος. τὸν μὲν ἔν [ἐν aberat ab Cod. Tol.] Ὀρθρον. Etiam ab Hesiodo Θεογ. 293. et 309. dicitur Ὀρθρος, vt ap. schol. Apol. Rhod. ad 4, 1399., Eustath. ad Il. ω p. 1352, 16. Rom., schol. Hesiodi p. 255. Heinf., schol. Pindari p. 436. Steph., et Tzetzen ad Lycophr. p. 107. Steph. Ab Polluce 5, 46. vocatur Γαργύριος. At quum sciremus, hunc canem ab Apollod. 2. p. 125. appellari Ὀρθρον, et ab Silio Ital. 13, 845. *Orthrum*; quum non ignoraremus, quam saepe manus librariorum omnium in nominibus propriis hominum, bestiarum, locorum, scribendis peccassent: v. Reinesius Varr. lectt. 1, 25.; quum meminissimus, hunc canem a veteribus tradi fuisse Cerberi ἀδελφόν· vid. Pollux 5, 46. et schol. Apol. Rhod. ad 4, 1399.; quum Palaephatum videremus hic de canibus istis loqui, ratione sexus habitata: ausi sumus nunc edere, τῷ δὲ Ὀρθρος. Τὸν μὲν ἔν Ὀρθρον. Heinsius iam ad

Sil. Ital. 13, 845. ap. Palaephatum reponendum censuit Ὀρθρος et Ὀρθρον, siue Ὀρθρος et Ὀρθρον. Sed περιελεῖν prauum videri possit, mutandum in περιελάυνειν· quo verbo Palaephatus sic de Hercule vsus est supra fab. 19., et de bubus Geryonis ab eodem Hercule abactis fab. 25. At non est. nam est Aor. 2. ab antiquo Praef. περιέλω, vt Hebr. 10, 11. Nam ἔλω, a quo, et ἐλάω, et ἐλαύνω, ducta sunt, valuit *pello, ago*. Sic ἔλσαι est ap. Hom. Il. α, 409. et ἐξελόντας ap. Herodo. 2, 30., pro quo Reisquius ἐξέλοντας rescribere volebat, quum tamen res ipsa Aor. 2. postulet. v. interpp. Hesychii v. ἐξέλας, et ἐξέλης.

14. Ita nuper rescriptimus pro Τρικάρια, quod legitur in libris editis omnibus. Nam ap. Eudoc. diserte legitur τρικαρηνία, vt fab. 25, 2. in omnibus libris: ad quam scripturam accedit etiam Cod. Mosqu. scriptura τρικαρανία.

15. Cod. Mosqu. συνηκολέθησε.

16. Cod. Mosqu. τῆς κυνός. At sequitur τὸν κύνα.

17. Cod. Mosqu. ὄνομα λοτός (sic).

πρῶτον ἦται τὸν Εὐρυσθέα ἀποδένα¹⁸ τὸν κύνα. Οὐ
βυλομένοις δὲ τῷ Εὐρυσθέως¹⁹, ἀναπαίδει τὰς βυλό-
λας, καὶ τὸν κύνα καθεργγύουσιν ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπὶ
Ταινάρῳ ἐν σπηλαίῳ τινὶ²⁰, καὶ ἀφίησιν²¹ αὐτῷ κύνας
4 θηλείας συμβατεύειν²². Εὐρυσθέως δὲ πέμπει Ἡρα-
κλέα ἐπὶ ζήτησιν²³ τῷ κυνός. Ὁ δὲ πᾶσαν περιῶν
τὴν

18. Cod. Arund. ἀποδεδό-
σθαι. Cod. Tol. ἀποδεδόσθαι
τὸν αὐτὸν κύνα. male. Scili-
cet αὐτὸν adscripserat Gram-
maticus quidam, qui docere
vellet, Palaephatum pro τὸν
κύνα scribere tantum αὐτὸν
potuisse. Mox in Cod. Rau.
erat καθεργγύσι. vnde cor-
rigendus Cod. Gal., qui ha-
bebat καθεργγυσιν, et Cod.
Mosqu., in quo scriptum est,
καὶ καθεργγυσι τὰς κύνας.
non male: vt dicitur δεικνύ-
σιν, et δεικνύουσιν. v. Moeris
h. v. In Bas. Tol. Brun. Pat.
Gal., et ap. Eudoc., legitur
καθεργγύουσιν quae est so-
lennis hoc in genere scriptu-
rae varietas. Vid. supra fab.
13, 2.

19. Cod. Mosqu. ἔ βυλό-
μενος δὲ, omisso nomine τῷ
Εὐρυσθέως.

20. Cod. Mosqu. post τινὶ
addit ἀποπίας ἐνεκεν.

21. Cod. Mosqu. ὑφίησιν.
Fortassis Palaephatus scripsit
ἐφίησιν quod est certe ver-
bum hoc in genere proprium:
v. Xen. Cyrop. 7. 2. 4. 7, 5.
12.: et verbo ἀφίησιν sic ad-
di potius Accusatiuus αὐτὸν
debuisset. v. οἱ ὁ Pl. 104, 14.

Matth. 23, 13.: vbi ἐκ ἀφίε-
ναι idem est, quod πωλεῖν
Luc. 11, 52.

22. Cod. Mosqu. ἐμβα-
τεύειν. Cod. Rau. ἐπὶ κύνας
θηλείας ἐμβατεύειν. Sed tum
pro ἐμβατεύειν Ravius puta-
bat legi debere ἐπιβατεύειν.
bene. Συμβατεύειν fortassis
potest ita vindicari, vt referri
dicatur ad alios canes, prae-
ter quos Cerberus inierit ca-
nes illas feminas; aut con-
strui ita, vt verba simplicia
βατεύειν et βαίνειν, quorum
vim habeat. Certe librarii
Praepositiones ἐν et σὺν in
verbis compositis saepe inter
se permutarunt: vt ap. Xen.
Cyrop. 5, 5. 7. pro συμβαί-
νοι Cod. Guelf. habet ἐμβαί-
νοι sed 7, 5. 25. Ald. et Cod.
Bodl. Guelf. συμμένοισιν pro
ἐμμένοισιν, quod. corr. Cod.
Guelf. reposuit.

23. Cod. Tol. et Mosqu.
κατὰ ζήτησιν. Sic infra fab.
43, 4. κατὰ ζήτησιν ἐξιόν-
τες vt vix definiri posse vi-
deatur, vtrum sit ab auctore
libelli profectum. Schol. A-
ristoph. ad Plut. 431. sic dixit
eis, et ἐπὶ ζήτησιν. Mox
in eodem Codice Tolliano
pro

τὴν Πελοπόννησον ²⁴, ἦλθεν, ὅπερ ὁ κύων αὐτῷ ἐμηνύθη εἶναι ²⁵, καὶ καταβαῖς, ἀνάγει ²⁶ ἐκ τῆς ἀντρες τὸν κύνα. Ἐλεγον ἔν οι ἄνθρωποι ²⁷, Ὅτι διὰ τῆς ἀντρες ⁵ καταβαῖς εἰς Αἶδαν ὁ Ἡρακλῆς ἀνήγαγε τὸν κύνα.

Κ Ε Φ. ΜΑ

ΠΕΡΙ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ *

Λέγεται ¹ μῦθος τραγικῶδης ². ὥς δὴ μέλλοντός ποτε ¹ τῆς Ἀδμήτης ³ θανεῖν ⁴, αὕτη εἴλετο ὑπὲρ αὐτῆς

L 3

τὸν

pro εἶναι extabat ὑπάρχων. recte.

24. Ald. πελοπόννησον. more scribendi antiquo. v. Aemil. Portus ad Xenoph. p. 1173. Paris. Cod. Mosqu. πᾶσαν πελοπόννησον περιῶν.

25. Cod. Mosqu. ἐμηνύθη εἶναι αὐτῷ.

26. Cod. Mosqu. ἀγει.

27. Eudoc. ἔλεγον εἶναι τότε, ὅτι. Cod. Mosqu. omitit et Coni. ὅτι, et Articulum ante nomen Ἡρακλῆς.

* De Alcestide, praeter Euripidis Fabulam, ex qua Ennius suam Alcestin duxerat [v. Columna ad fragmentum Ennii p. 287. f. Hessel.], legi potest Apolloderus bibl. 1. p. 51. 2/p. 135.: Hyginus fab. 51.: Fulgentius Mythol. 1, 27.: Plato Sympol. 7.: Zenobius Prouerb. 1, 18.: Eudocia Ion. p. 20. f.: Tzetzes Chill. 2, 53. 9, 273., qui probat Palaephati interpretationem Fabulae: Phanorinus v. Ἀλκῆσις, qui sua petiit ex

Eustathii Commentariis ad Il. β' p. 326. Rom. Scripserant Fabulas huius nominis Antiphanes: v. Athen. 12. p. 553. C: et Phrynichus, tragicus: v. Suidas. v. Ἀλκῆσις. Conf. Begeri Alcestis pro marito moriens, Colon. Brandeb. a. 1703. f. mai. edita. In Cod. Mosqu. haec Fabula est Fabula quadragesima. Contulit eam in Violarium suum Arsenius ex Apostolii Sylloga Paroem. 2, 72.: sed interpretationem eius ex Opusculo Palaephati descripsit Eudoc. p. 21. f.

1. Cod. Mosqu. ἔρηται.

2. Arsen. Ἀλκίτιδος ἀνδρία ἐπὶ τῶν καρτερῶν καὶ ἀλκίτιδος ἀναβίωσις ἐπὶ τῶν ἀδυνατῶν καὶ ἀπίστων. Λέγεται γὰρ μῦθος τραγικῶδης: quae ipsa verba leguntur ap. Apostol. d. 1.

3. Cod. Mosqu. μέλλοντα τότε ἄδμητον.

4. Cod. Mosqu. ἀποθανεῖ. Cod. Rau. ἀποθανεῖν. minus

ἐξίας 14 ἐν ἐβέλετο 15 Ἀδμητος Ἀκαίῳ ἑκδοτον ἐξα-
 3 τμήνων δῶναί 16. Ὁ δὲ πολλὴν στρατιάν παρακαθί-
 σκας 17 ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐπυρπόλει αὐτὴς. Ἐπεξὼν δὲ
 ὁ Ἀδμητος, ἔχων καὶ λοχαγὸς, νύκτωρ, συνελήφθη
 4 ζῶν· ἠπείλει δὲ Ἀκαίους ἀποκτείνειν αὐτόν 18. Πυθο-
 μένη

καθεζόμενος. Cod. Gal. καθ-
 εξόμενος. Bas. Tol. Brun. Pat.
 Gal. Eudoc. καθιζόμενος.

14. Cod. Mosqu. ἐπὶ τῆς
 οἰκίας. male. v. Index Graec.
 v. ἐξία. Sed idem tamen vi-
 tium est in verbis schol. Hom.
 ad Il. ω, 480., quae iam Ga-
 leus laudavit, Ἔθος ἦν τὸν
 αἰεσίον Φόνοκ ἐργασάμενον
 Φεύγειν ἐν τῆς πατρίδος, καὶ
 παραγίνεσθαι εἰς τινος οἰκίαν
 ἄνδρὸς πλεσίς, καὶ καθίζεν
 ἐπὶ τῆς οἰκίας συγκαταλυμ-
 μένον, καθαρσίῳν δεόμενον.
 leg. ἐπὶ τῆς ἐξίας.

15. Cod. Tol. δύναντα.
 Fortassis vera haec est et ge-
 nuina lectio, altera nata e
 glossmate. nam δύνασθαι
 saepe ponitur pro velle. cer-
 te Grammatici veteres ver-
 bum ἐθέλειν interpretati sunt
 verbo δύνασθαι, et contra.
 vid. Albertius ad Marc. 6, 5.
 Nam quae facere possumus,
 ea facere volumus: sed no-
 lumus facere ea, quae facere
 non possumus, vel per se, vel
 propter impedimenta quae-
 dam, quae remoueri non pos-
 sint. Nam Admetus quidem
 Alcestin in foco sedentem
 prodere non poterat, nisi
 vellet religionem, et pieta-
 tem aduersus deos, violare.

16. Cod. Mosqu. ἄκασον
 ἐξαιτήμενος δῶναί. male.

17. Libri Apostolii editi,
 παρακαθίσας. operarum
 incuria. Cod. Mosqu. περι-
 καθίσας στρατιάν πολλὴν περὶ
 τὴν πόλιν. Mox in Cod. Rau.
 erat, ἐπυρπόλει αὐτὴν — ὁ
 Ἀδμ. νύκτωρ, ἔχων καὶ λοχα-
 γον. —. Αὐτὴν puto ex
 ingenio scioli correctoris
 cuiusdam natum esse, vt con-
 veniret scilicet cum nomine
 πόλιν. At αὐτὰς referri de-
 bet ad πολίτας. quod nomen
 latet in vocabulo πόλις, vt
 ap. Homer. Odyf. I, 4c. ἐνθα
 δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραδον, ὅλα-
 σα δ' αὐτὰς. vid. ad Eryx. I,
 6. Cod. Mosqu. νύκτωρ ἔχων
 λοχαγὸς συναλ. ζῶν.

18. In Codd. Oxonn. Tol.
 Rau. Mosqu. addita erant
 haec, εἰ [Cod. Mosqu. εἰς]
 μὴ παραδώσῃ [Cod. Mosqu.
 Tol. παραδώσει. Cod. Rau.
 παραδοίῃ. bene.] τὴν ἑστὴν
 ἔσαν. non sine causa: sed
 intellegi ea per se possunt.
 Cod. Mosqu. Apostol. Ἀρσεν.
 ἀποκτείνειν αὐτόν. male. Vi-
 deri possit rescribi debere
 ἀποκτείνειν, vt fab. 32, 12.
 At ap. Plantum quoque Afin.
 3, 3. 14. legitur, ab hac mi-
 natur se abire. Vnde ap.
 Eudoc.

μένη δὲ ἡ Ἀλκίσις¹⁹, ὅτι μέλλει ἀναιρεῖσθαι Ἀδμη-
τος δι' αὐτήν, ἐξεληθῆσα²⁰ ἑαυτὴν παρέδοκε. Τὸν
μὲν ἔν²¹ Ἀδμητον ἀφίησιν ὁ Ἀκάσος²², ἐκείνην δὲ
συλλαμβάνει. Ἐλεγον ἔν²³ οἱ ἄνδρες οἱ, Ἀνδρεία γε ἡ
Ἀλκίσις²³ ἐκῆσα ὑπεραπέθανεν Ἀδμήτῃ. Τοῦτο
μέντοι ἐκ ἐγένετο, ὡς ὁ μῦθος φησι²⁴. Κατὰ γέν²⁵ 6
τὸν καιρὸν τῆτον²⁶ Ἡρακλῆς ἤκεν ἄγων²⁷ ἐκ τινων τό-
πων²⁸ τὰς Διομήδους ἵππους. Τῆτον ἐκῆσε πορευόμε-
νον ἐξένισεν Ἀδμητος. Ὀδυρομένῃ δὲ Ἀδμήτῃ²⁹ τὴν 7
συμφερεῖν τῆς Ἀλκίσιδος, ἀγανακτησάμενος³⁰ Ἡρα-

L 5

κλῆς,

Eudoc. pro ἀποκτείνειν leg.
ἀποκτείνεν.

19. Cod. Mosqu. πυθομένη
ἐν Ἀλκίσις.

20. Ald. ἐξεληθῆσα.

21. Ita legebant Codd. O-
xonon. Arund. Mosqu. Tol.
Ab Ald. Bas. Tol. Brun. Pat.
Gal. Apostol. Arsen. Eudoc.
abest particula μὲν. male.

22. Cod. Mosqu. ἀκάσος,
fine Articulo.

23. Cod. Mosqu. Apostol.
Arsen. γε ἡ Ἀλκίσις.

24. Verba ταῦτο — φησι
Eudoc. non habet. Cod.
Mosqu. τῆτο μέντοι ἐκ ἐγέν-
ετο, omisiss verbis ὡς ὁ μῦ-
θος φησι. bene.

25. Κατὰ γὰρ erat Cod.
Tol. scriptura: quam Dresli-
gius recepit. Cod. Mosqu.
Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal.
Eudoc. Apostol. Arsen. κατὰ
γέν²⁵ quod non reiciendum;
immo retinendum, putaba-
mus. Restituimus igitur. v.
ad Aeschin. Socr. 2, 13. 4. et
3, 10. 2.

26. Cod. Mosqu. τῆτον τὸν
καιρὸν.

27. Cod. Mosqu. ἀποχω-
ρῶν, sed post ἐκ τινων inferit
ἄγων.

28. Apostol. et Arsen. ἐκ
τινος τόπου. minus bene. Sci-
licet e Thracia equos Diome-
dis, occiso domino, perduxit
Mycenas ad Eurythea Her-
cules. v. fab. 4. Diod. Sic.
4. p. 223. To. 1. Rhodom.:
Gellius 3, 9.: Tzetzes Chill.
2, 36. 209. ff. v. Index v.
Διομήδης.

29. Cod. Mosqu. ἐκ τῆ
Ἀδμήτῃ.

30. Sic primus, quod sciam,
verissime correxit, iubente
ἐναφείᾳ orationis; et prae-
sente Brunero, Galens in
exemplo Amstelodamensi,
pro ἀγανακτῶμενος, quod ex
Ald. editione venit in reli-
quas, atque etiam nunc est
in libris Eudociae, Apostolii
et Arsenii, etiam in Cod.
Mosqu. V. libellus quartus
super locis nonnullis Palaeo-
phati s. 4.

κλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἀκάσῳ, καὶ τὴν στρατιὰν αὐτῆ διαφθερεῖ, καὶ τὰ μὲν λάφυρα τῇ αὐτῇ ³¹ στρατιᾷ διανέμει, τὴν δὲ Ἀλκῆσιν τῷ Ἀδμήτῳ παραδίδωσιν.
 8 Ἐλεγον ἔν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐντυχὼν Ἡρακλῆς, ἐκ τῆ θανάτῃ ἐρέυσσατο τὴν Ἀλκῆσιν. Τῶτων γενομένων ³², ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Κ Ε Φ. ΜΒ'

ΠΕΡΙ ΖΗΘΟΥ ΚΑΙ ΑΜΦΙΟΝΟΣ *

Ι Ίσορῶσιν ἄλλοι τε, καὶ Ἡσιόδος, ὅτι κινάρα τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ¹ ἐτείχισαν ². Δοκεῖσι δὲ ἔνιοι, κινάρι-

31. Cod. Mosqu. τῇ αὐτῇ. Eudoc. τῇ αὐτῇ.

32. Ald. Bas. γινομένην. male. Eudoc. legit, Διὸ καὶ λέγεται, ὡς ἐντυχὼν Ἡρακλῆς, ἐκ τῆ θανάτῃ ἐρέυσσατο τὴν Ἀλκῆσιν, omisiss. verbis reliquis.

* Cod. Tol. περὶ Ἀμφίωνος [mendose. v. Bentleyus ep. ad Mil. p. 73.] καὶ τῆς λυρῆς αὐτῆς. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. περὶ Ζήθα, simpliciter. Verba καὶ Ἀμφίονος addita sunt ab Dresigio de sententia Galei. recte, nam, cum verba ἐτείχισαν — αὐτῆς — κινάραδοι ἔσται, tum res ipsa, iubent ea addi: cui veritatis voci nos quoque parauimus, etiam Cod. Mosqu. auctoritate: etsi non nesciebamus, etiam ab aliis scriptoribus alterutrum, vel Zethum, vel Amphiona, simpliciter nominari, ita tamen,

vt vterque intellegi deberet. Sic *sepulcrum Zethi et Amphionis* ab Aeschilo S. c. Theb. 534. dicitur τύμβος Διογενῆς Ἀμφίονος, sed ab Eurip. Phoen. 147. μνήμα τὸ Ζήθα: ad quem locum schol. vet., κοινὸς μὲν ἀμφοῖν, inquit, ὁ τάφος Ζήθα καὶ Ἀμφιόνος· συλληπτικῶς δὲ εἶπε. recte, nam Pausan. 9, 17. p. 744. Ζήθῳ δὲ, inquit, μνήμα, καὶ Ἀμφίονι, ἐν κοινῷ γῆς χώματι ἐπέτα. Caeterum de Zetho et Amphione, eorumque fidium vi, v. Homer. Odyss. λ', 261. ff.: Pausanias 6, 20. 9, 5. 14. Apollod. bibl. 3. p. 179. f.: Nonnus Dionys. 4. p. 134. Hanou.: Ioh. Malela Chronogr. p. 55. ff. Oxon.: Philostratus Iconn. 1, 10.: Macrobius in Somn. Scip. 2, 3.: Hyginus fab. 7. 9. et 69. et ibi Stauer.: schol. Hom. ad Il. v,

διαρίζεν αὐτὰς 3, καὶ τὰς λίθους ἐπὶ τὸ τεῖχος
αὐτομάτως ἀναβαίνειν. Τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὥδε. 2
Κιθαρωδοὶ ἔτοι ἀρίστου ἐγέναντο 4, καὶ ἐπεδύκνυντα
μυθῶ.

Il. v, 302. e Pherecyde:
schol. Apol. Rhod. ad i, 735.
4, 1090.: Eustathius ad Il. v
p. 933. et ad Odys. λ' p. 1682.
f. Rom.: Apostolius Pro-
verbb. 3, 44. Etymol. M. v.
Ἀμφος et ἀπωμαδόν. Sui-
das v. Ἀντιόπη. Tzetzes ad
Lycophron. p. 77. a Steph.:
Eudoc. Ion. p. 18. f.: scho-
liastes Eurip. ad Phoen. 115.
f.: Tzetzes Chill. i, 13. 10,
332. Nam in Hesiodi qui-
dem Carminibus, quae re-
stant hodie, nihil ea de re
quidquam legitur: ad quam
tamen, praeter alios, et Plut-
archus respexit p. 779. 1131.
To. 2., et Propertius i, 9. 10.:
itemque Eurip. Phoen. 840.
f., vbi v. Valquen.: Max.
Tyr. differt. 21. p. 218. Da-
vis. min.: Horatius A. P. 394.
ff.: Aristides p. 474. To. i.
Cant.: Themistius p. 242.
Petan.: Lucian. de salt. 41.
p. 293. To. 2. Reit.: Cle-
mens Alex. Protrept. p. 1.:
a quo Stram. i. p. 323. Co-
lon. Zethus et Amphion di-
cuntur μυσητῆς σύραται, qui
Cadmi temporibus vixerint.
add. Plin. H. N. 7, 56. In li-
bris Hygini fab. 7. et 9. no-
men Zethi scribitur Zetus,
ἀπὸ τῆ ζῆτιν τόπον quae
tamen verba Scheffero aliena
esse videbantur: vt in libris

Dionis Chrysostomi p. 237.
C et p. 238. D Mor. Ζῆτος.
Caeterum haec Fabula in
Cod. Mosqu. est Fabula pri-
ma et quadragesima. Auxit
ea Violarium suum Eudocia
p. 202. Conf. Ludou. Vines
ad Augustin. C. D. 18, 13.

1. Cod. Mosqu. τῆς θῆβης.

2. Ita rescriptimus ex Ald.
pro ἐτείχισαν, quod primo,
operarum negligentia irre-
psit in exemplum Bas., et ex
hoc in Tollianum exemplum:
deinde ex eo venit in editio-
nem Galei utramque. Bru-
nerus autem in suo exemplo
hoc vitium scienter correxit,
et cum eo Pater. Cod. Tol.
habebat, e fine capitis, ἐπι-
σθῆ. fine causa. Sed in Cod.
Gal. addita erant nomina Ζῆ-
τος καὶ Ἀμφίων. quali Codic-
e etiam Phasianinus vsus vi-
detur. nam in versione eius
Latina legitur, *Thebana mo-
nia Zethus et Amphion ci-
tharae sono struxerunt.* Cer-
te ex ingenio addidit ista
verba.

3. Cod. Rau. pro αὐτὰς ha-
bebat Ἀμφίονα. male. Cod.
Mosqu. τῶ κιθαρίζειν αὐτὰς,
τὰς λίθους αὐτομάτως ἀνα-
βαίνειν ἐπὶ τὸ τεῖχος.

4. Eudoc. Ζῆτος καὶ Ἀμ-
φίων μυθεύοντα, ὅτι κιθα-
ρίζε τὰς Θῆβας ἐτείχισαν.
κιθα-

μισθῶ 5. Ἀργύριον δὲ ἔκ' ἔχον τότε οἱ ἄνθρωποι 6.
 3 Ἐκέλευον ἔν οἱ περὶ τὸν Ἀμφίωνα καὶ εἰ τις βέλοιο
 ἀκῆσαι 7 αὐτῶν, ἐρχόμενος ἐργάζεται ἐπὶ τὸ τεῖχος·
 8 μέντοι οἱ λίθοι ἀκρωόμενοι ἴσαντο. Εὐλόγως ἔν οἱ
 ἄνθρωποι ἔλεγον, Λύρα τὸ τεῖχος ἐκτίσθη.

ΚΕΦ. ΜΓ'

κινδυνίζοντες γὰρ, αὐτοὶ οἱ
 λίθοι αὐτομάτως ἐπὶ τὸ τεῖ-
 χος ἀνέβησαν. Ἡ δὲ ἱστορία
 ἔχει ὥδε. Ζῆθος καὶ Ἀμ-
 φίων, Θηβαῖοι τὸ γένος, ἀρι-
 στοὶ κινδυνῶν ἐγένοντο.

5. Codd. Oxonn. Arund.
 Tol. ἀπαδείκνυντο μισθόν.
 male. Neque vero lectio ἀπα-
 δείκνυντο μισθῶ, quae est in
 omnibus libris editis, etiam
 ap. Eudocian, recte habet:
 immo legi debet, vt Galeus
 praeclare coniecit, ἐπεδεί-
 κνυντο μισθῶ. nam ἐπεδεί-
 κνυσθαι est verbum hoc in
 genere proprium. Confirma-
 tur ea coniectura etiam fide
 Cod. Mosqu. et Rau.: in hoc
 diserte scriptum erat ἐπεδεί-
 κνυντο μισθόν, in illo ἐπα-
 δείκνυντο μισθῶ. Recepimus
 igitur. Μισθόν ortum no-
 bis videbatur e μισθῶι, vel
 ΜΙΣΘΟΙ, aut e μισθῶ.
 nam utrumque Casum admit-
 tit vsus loquendi. Sed innu-
 meris in locis oculi, manus-
 que, librariorum sic pecca-
 runt, vt ap. Theophrastum
 Charr. 5, 2. et apud Aesopum
 fab. 170. —: neque rarius
 permutata inter se reperiun-
 tur ab iisdem hominibus ver-
 ba ἀποδείκνυσθαι et ἐπιδεί-
 κνυσθαι. v. Doruillius ad

Chariton. p. 467. et p. 594. f.
 Amstel. et Proluff. Palaephatt.
 4, 3.

6. Cod. Mosqu. οἱ τότε ἄν-
 θρωποι. bene. vid. fab. 3, 5-
 24, 4, 25, 2. 38, 3.

7. Cod. Tol. ἀκῆεν. Cod.
 Rau. Ἀμφίωνα, εἰ τις β. ἀ-
 κῆεν — ἐργάζεσθαι. Hinc
 Brunerus legi volebat ἐρχό-
 μενον ἐργάζεσθαι. Certe in
 Cod. Mosqu. scriptum diserte
 est, Ἀμφίωνα, εἰ τις βέλοιο
 ἀκῆσαι αὐτῶν, ἐπὶ τὸ τεῖχος
 ἐρχόμενον ἐργάζεσθαι. At
 altera lectio recte habet. nam
 κελεύειν est, hoc quidem lo-
 co, cohortari, arcessere, ad
 se audiendum. Scilicet hoc
 verbum saepe est omnino hor-
 tari: zuruffen, ermuntern:
 ita, vt nunc verba addantur,
 quibus indicetur res, ad cu-
 ius studium quis alios cohort-
 atur, vt ap. Eurip. Phoeni.
 39. f. Καὶ νῦν κελύει Λαίη
 τροχληάτης, Ὡς ξένη, το-
 ράννοις ἐκποδῶν μεθίσκω·
 nunc simpliciter ponatur, ita,
 vt verba, quibus significetur
 id, quod quis fieri ab aliis
 velit, addi debeant: vt ap.
 Xen. Cyrop. 7, 1. 1. καὶ τὰς
 ἀμφ' αὐτὸν ἐκέλευεν· in-
 tell. ὧς ἄνδρες, ἀναβαίνατε
 ἐπὶ τὰς ἑπτάς. Itaque hoc
 loco

Κ Ε Φ. ΜΓ'

ΠΕΡΙ ΙΟΥΣ *

Φασὶ τὴν ¹ Ἰὼ ἐκ γυναικὸς βῆν γεγονέναι ², καὶ ἐξοι- ¹
 σρήσασαν ἐξ Ἀργεὺς διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Αἴγυ-
 πτον ἀφικέσθαι ³. Τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε ⁴. Ἰὼ βα- ²
 σιλέως

loco ἐκέλευον οἱ περὶ τὸν
 Ἀμφίωνα dictum est pro ἐκέ-
 λεινον οἱ περὶ τὸν Ἀμφί-
 να, Ὡς ἄνθρωποι, ἀκέραια
 ἡμῶν.

8. Cod. Tol. εἶποντο ἀ-
 κροώμενοι in quo ipso libro
 mox, vt in Arundeliano, erat
 ἐτειχίσθη, pro ἐκτίσθη. v-
 trumque, et εἶποντο, et ἐτει-
 χίσθη, glossēma esse puta-
 mus. nam ἵστασθαι quidem
 est se erigere et in murum ad-
 scendere. Cod. Mosqu. οἱ λί-
 θοι ἀκροώμενοι εἶποντο. ἐν
 λόγῳ ἐν ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι,
 λῦρα τὸ τείχος ἐτειχίσθη.
 Eudoc. εὐλόγως ἐν ὁ μῦθος
 προσανεκλάσθη, ὅτι λῦρα
 τὸ τείχος ἐκτίσθη.

* De Fabula Ius v. Diony-
 sius Perleg. 140. f. ibique Eu-
 stathius: Pausanias 1, 25.:
 Appianus B. Mithr. p. 399.
 To. 1. Tol.: Anonymus π.
 Ἀπίς. 15., ap. quem pro ἡ-
 ρᾶτο τῇ Ἡρᾷ legi iussit Val-
 quen. ad schol. Eurip. ad
 Phoen. p. 734. ἱερᾶτο τῇ
 Ἡρᾷ. Nonnus Dionys. 3. p.
 100. Hanou.: Apollod. bibl.
 2. p. 75. Fab.: Hyginus fab.

145.: Laſtant. 1, 11. 20.:
 Eudocia Ion. p. 242. f. Conf.
 Bochartus Hieroz. 4, 14. p.
 546. To. 2. In Cod. Mosqu.
 hoc Caput est Caput secun-
 dum et quadragesimum. Ex-
 plicationem autem Fabulae
 ex eo in Violarium suum
 tranſtulit Eudocia p. 243.

1. Cod. Rau. Φασὶ καὶ τὴν
 Ἰὼ. non male. vid. fab. 24, 1.

2. Cod. Tol. γενομένην.
 non male. Et pro ἐξοισρή-
 σασαν in Cod. Rau. erat ver-
 bum simplex οἰσρήσασαν. ma-
 le, hoc quidem loco.

3. In Cod. Tol. addita e-
 rant verba haec: ὅπερ ἐστὶν
 ἀπέθανον [1. ἀπὶθανον] τὸ,
 καὶ τοσαύτας ἡμέρας ἀσίτον
 μένειν. quae profecta Tol-
 lius recte censebat a manibus
 interpolatoris.

4. Cod. Mosqu. Φασὶ τὴν
 Ἰὼ ὡς ἐκ γυν. βῆς γενομένη,
 καὶ οἰσρήσασα διὰ τῆς θα-
 λάττης ἐξ Ἀργεὺς εἰς αἴγυ-
 πτον ἀφίκοιτο. ὅπερ ἐστὶν
 ἀπὶθανον. τὸ δὲ ἀληθὲς ὧδε.
 Eudoc. ἄλλοι δὲ πάλιν ἔτω
 Φασὶ περὶ τῆς Ἰῶς μὴ πίδα-
 να τὰ τῷ μῦθῳ νομίζοντες.
 Ἰὼ κ. τ. λ.

σιλέως τῶν Ἀργείων ἦν θυγάτηρ. Ταύτη ¹ οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως τιμὴν ἔδωκαν τὸ ἱερεῖαν ⁶ εἶναι τῆς Ἀργείας ³ Ἡρας. Αὕτη ἔγκυος γεγονυῖα ⁷, καὶ ⁸ δέισασα τὸν πατέρα, καὶ τὰς πολίτας, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως. ⁴ Οἱ δὲ Ἀργεῖοι κατὰ ζήτησιν ἐξιόντες, ὅπως ἂν εὗρον ⁹ συλλαμβάνοντες ἐν δεσμοῖς ¹⁰ εἶχον. Ἐλεγον δὲ, ¹¹ ὅτι, ὥσπερ βῆς οἰκρήσασα, διαφεύγει εἰς Αἴγυπτον· ἔνθα ἀφικομένη τίκται. Ὄθεν ¹² ὁ μῦθος προσανεπλάσθη ¹³.

Κ Ε Φ. ΜΔ'

Π Ε Ρ Ι Μ Η Δ Ε Ι Α Σ *

¹ Φασιν, ὡς ἀφέψασα τὰς πρεσβυτέρους ¹, νέας ἐποίησεν. ² Ἐγένετο δὲ τοιοῦτον ². Μήδεα πρώτη τοιοῦτον ἀνδρος

5. Cod. Mosqu. ταύτην.
6. Aberat. Articulus ab Cod. Rau. et Mosqu. non male, credo. Idem Cod. Mosqu. legit, ἱερεῖαν τῆς Ἡρας τῆς ἀργείας, omisso Infinitivo εἶναι.

7. Cod. Mosqu. Tol. γυναιμένη.

8. Καὶ abest ab Cod. Mosqu.

9. Cod. Mosqu. ὅπως δ' ἂν.

10. Ald. ἐνδεσμοῖς. coniunctim, more in libris manuscriptis recepto. Sic infra fab. 46. 2. in eodem libro est ἐνδεσμοῖς.

11. Cod. Rau. ἔλεγον ἔν. omissa Coniunctione ὅτι. non male. v. ad fab. 6, 23. Mox verbum διαφεύγει in Cod. Tol. sequebantur haec: καὶ τελευταίων ἐμπόροις τισὶ ξένοις δίδωσι, καὶ ἰκα-

ταύει ἐξάγειν εἰς Αἴγυπτον. Cod. Mosqu. τὰ τελευταῖα ἐμπόροις τισὶ ξένοις δίδωσιν αὐτήν, καὶ ἰκετεύει ἐξάγειν εἰς Αἴγυπτον. Haec vero ipsa verba videntur aliena esse.

12. Pro ὅθεν Cod. Mosqu. habet καί.

13. Eudoc. ἀνεπλάσθη.

* Codd. Oxonn. et Rau. περὶ τῆς ἀφέψεως τῆς Μηδείας. recte. Sed de ipsa Medae Fabula v. Ovidius Metam. 7, 252. ff.: Apollodorus bibl. 1. p. 69. Fab.: Pausan. 8, 11.: Diod. Sic. 4. p. 254. f. To. 1. Rhodom.: Hyginus fab. 24.: Zenobius Prouerb. 2, 92.: Eudocia Ion. p. 289. f. add. Agatharchides ap. Phot. bibl. Cod. 250. p. 720. Hoefsch.: Themistius orat. 6. p. 165. Petau.: schol. Apol. Rhod. ad

ἀνδρος ³ εὗρε, δυνάμενον καὶ τὰς λευκάς ⁴ τρίχας ποιῆσαι μελαίνας. Τὸς ἔν γέροντας ⁵ ἐκ πολλῶν μελαίνας τρίχας

ad 3, 200.: Clemens Alex. Ström. 1. p. 307. C Colon.: Suidas v. Μῆδεια. Respexerunt ad hanc Fabulam Cicero Cat. M. 23. et Lucianus pro imagg. p. 17. To. 2. Graeu, Et Theon quidem Progymn. 6. p. 92. habet de ea ex hoc ipso libelli Palaephathi loco ista: ἡ δὲ Μῆδεια βάπτισα τὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶπων πολιὰς, καὶ μελαίνας ποιῶσα, ἐφημίσθη, τὸς γέροντας εἰς λέβητα καταπόπτισα, νέας ποιῶν. De historia Medae extat Banierii differt. in Commentar. Acad. regiae Paris. To. 14. p. 41. — 55. Caeterum hoc Caput in Cod. Mosqu. est Caput tertium et quadragesimum, et in Violario Eudociae legitur p. 290.

1. Cod. Mosqu. ἀφ᾽ ἑψῶσα τὸς πρεσβύτας, sed ante verbum ἐγένετο addit verba haec, εἰδέναι δὲ δεικνύται νέον ποιῆσασα. Eudoc. ἐμυθεύθη, ὡς ἀφ᾽ ἑψῶσα τὸς πρεσβυτέρους, νέας ἐποίησε.

2. Cod. Mosqu. εὔτο. Eudoc. τοιῦτο.

3. Cod. Mosqu. ἀνδρῶπον, pro ἀνδρος. Eudoc. ἡ Μῆδεια ἀνδρος τι πρώτη εὗρε. Sic cortex porri capitati decoctus illitusque inficere canos legitur apud Plin. H. N. 20, 6. f. 22. Hard.

4. Eudoc. Cod. Mosqu. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. δυνάμενον καὶ λευκάς ποιῆσαι τὰς τρίχας καὶ μελαίνας [Cod. Mosqu. Ald. Bas. μέλανας]. At in Codd. Oxonn. Galeus ita scriptum inuenit: δυνάμενον καὶ τὰς λευκάς τρίχας ποιῆσαι μελαίνας. quorum librorum auctoritatem ac fidem nos sequuti sumus cum Dresigio, ipsius sententiae admonitu. nam Palaephathus, pro consilio suo, tantum docere vult, Medeam canos reddidisse nigros, non contra, ita, vt Articulus Adi. λευκάς, non Substant. τρίχας, adiungi debeat, et καὶ sit etiam. Flos enim ille, praeter alias virtutes, dicitur habuisse hanc, vt ope ipsius cani fierent nigri. Plato Politic. c. 14. τῶν μὲν πρεσβυτέρων αἱ λευκαὶ τρίχες ἐμελαίνοντο.

5. Eudoc. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. τὸς ἔν χαίροντας ἐκ τῶν πολιὰς ἔχειν, μελαίνας [Eudoc. Ald. Bas. μέλανας] τρίχας ἐπολεῖ φαίνεσθαι. Tollius legendum arbitrabatur: τὸς ἔν χαίρ. ἐκ πολλῶν μελαίνας ἔχειν τὰς τρίχας, ἐπολεῖ φαίνεσθαι. In Cod. Gal. erat, τὸς ἔν χαίρ. ἐκ πολιὰς μελαίνας ἔχειν, ἐπολεῖ φαίνεσθαι. Cod. Mosqu. τὸς ἔν γάρ, ἐκ πολλῶν μελαί-

τρίχας ἔχοντας ἐπολεῖ φαίνεσθαι. Πυρίαν ἔν πρώτῃ ⁶ Μήδεια ἐξεῦρεν. Ἐπυρία δὲ τὰς βελομένους ⁷, ἐκ ἔν τῷ προφανεί, ἵνα μή τις ⁸ μάθῃ τῶν ἱατρῶν ὄνομα ³ δὲ ἦν τῷ πράγματι ⁹ παρέψῃσις. Οἱ γὰρ ¹⁰ ἀνδραποιοταῖς πυρίασσεσιν ἐγίνοντο καὶ φότεροι καὶ ὑγιεινότεροι ¹¹. Ἐκ δὲ τέττε, ὀρῶντες τὴν ¹² παρασκευὴν, λέβητας, καὶ ξύλα, καὶ πῦρ, ἐνόμισαν ¹³, ὡς ἔπει τὰς ἀνθρώπους. Ο δὲ Πελίας, ἀνδρῶπος γέρον καὶ ἀσθενῆς, πυρία χρώμενος ἐτελεύτησε.

ΚΕΦ. ΜΕ'

μελαίνας τρίχας ἔχοντας ἐπολεῖ φαίνων. At Brunerus, e vestigiis Codicis Rauriaci, locum ita restituit: τὰς ἔν γέροντας ἐκ πολιῶν μελαίνας τρίχας ἐπολεῖ φαίνεσθαι ἔχοντας. Atque ex his viro- rum doctorum coniecturis facta est ab Dresligio, et composita, lectio, quam nos quoque nuper in ordinem receperamus, haec, τὰς ἔν γέρ. ἐκ τῶν πολιῶν ἔχειν μελ. τρίχας ἐπολεῖ φαίνεσθαι. Nunc vero locum aliter constituimus Cod. Rau. et Mosqu. auctoritate. Neque enim leges linguae videbamus ferre sic Infinit. ἔχειν, immo reponi iubere Partic. ἔχοντας.

6. Cod. Rau. πυρίαν πρώτῃ· et mox ἐφεῦρεν pro ἐξεῦρεν. bene: vt fab. 52, 2. Cod. Mosqu. παρείαν ἔν πρώτῃ μήδεια ἐξεῦρεν ἀνθρώποις ὄφελος.

7. Cod. Arund. Tol. Rau. ἐπυρίαζε γὰρ [Cod. Arund. omittit γὰρ] τὰ σώματα. Nos vero pro ἐπυρία ἔν, quae est librorum editorum

omnium lectio, restituimus nunc ex Eudoc. Violar. ἐπυρία δὲ, quod oratio sic magis cohaerere nobis videbatur.

8. Cod. Rau. μηδεῖς· in quo ipso libro post ἱατρῶν addita legebantur haec: πυρίῳσα ὥρκε μηδενὶ μὴ θύειν· corrig. μηνύειν, e Cod. Mosqu., qui ipse habet, ἵνα μή τις μάθῃ τῶν ἱατρῶν· πυρίῳσα δὲ ὥρκε μηδενὶ μηνύειν. Sed pro μάθῃ leges consequutionis Temporum videntur rescribi iubere μάθοι, et si etiam c. 53, 5. sic legi videmus, ἵνα μὴ λυθῇ.

9. Cod. Arund. Tol. Rau. πυρίαματι· quod videtur esse interpretamentum nominis πράγματι.

10. Cod. Rau. ὥσπερ ἔν, posita nota incisi post παρέψῃσις.

11. Cod. Mosqu. ὥσπερ ἔν καφότεροι οἱ ἀνθρώποι καὶ ὑγιεινότεροι ἐγίνοντο πυριώμενοι.

12. Articulus abest a Cod. Mosqu.

13. Cod. Mosqu. Tol. ἐπεί-σθη.

Κ Ε Φ. ΜΕ'

ΠΕΡΙ ΟΜΦΑΛΗΣ *

Λέγεται, ὡς λατρεῦσι Ἡρακλῆς ταύτη. Ὁ δὲ λό-
γος μάταιος ¹. Ἐξὸν γὰρ ² καὶ κείνης, καὶ τῶν
ὑπάρ-

σθῆσαν. in quibus ipsis
Codd., vt in Arund. et Rau.,
pro πυρὶα χρώμενος ἐτελεύ-
τησε extabat πυριώμενος ἀπέ-
θανε [Cod. Mosqu. ἀπέθα-
νεν]: quae scriptura extitit
fortassis e glossemate. Conf.
Valquenarius ad Herodo. p.
315. Eudoc. ὁ δὲ Πελλίας, ὃν
Φασιν ὑπὸ τῆς ἐψήσεως τῆς
Μηδείας τελευτῆσαι, ἀνθρω-
πος γέρων καὶ ἀσθενὴς ὢν,
πυρὶα χρώμενος ἐτελεύτη-
σεν.

* De Omphales Fabula v.
Apollodorus bibl. 2. p. 135.:
Dibd. Sic. 4. p. 237. To. 1.
Rhodom. et ap. Euseb. Prae-
par. Euang. 2, 2. p. 55. f. Co-
lon.: Hyginus fab. 32.: La-
ctantius Institutt. 1, 9. 7.:
Fulgentius mythol. 2, 5.:
Plutarchus p. 785. E To. 2.
et V. Rom. p. 3. D To. 1.:
Tzetzes Chill. 2, 36. 428. ff.
Scripserat de Omphala fabu-
lam Ion. v. Pollux 5, 101.
Caeterum hoc Caput in Cod.
Mosqu. est Caput quartum et
quadragessimum, quo etiam
Eudocia p. 315. et Arsenius
Violaria sua instruxere: sed
Arsenius tamen verba petiit
ex Apostolii Corpore Par-
oem. 14, 49.

1. Cod. Mosqu. εἴρηται πε-
ρὶ ταύτης, ὡς Ἡρακλῆς λα-
τρεῦσι παρ' αὐτῇ. μάταιος δὲ
λόγος. Eudoc. τῇ Ὀμφάλῃ
λέγεται ὅτι Ἡρακλῆς λα-
τρεῦσι. ὁ δὲ λόγος μυθώδης.
Apostol. et Arsen. Ὀμφάλῃ
Ἡρακλῆς λατρεῦσι. ἐπὶ τῶν
ἀπίστων. λόγος ἦν μάταιος,
ὅτι Ἡρακλῆς ἐλάτρευε τῇ
Ὀμφάλῃ, καίτοιγε ἐξὸν Ἡ-
ρακλεὶ καὶ κείνης — δεσπό-
ζειν.

2. Brunerus particulam
γὰρ putabat deleri posse, si
post μάταιος distinctio mini-
ma poneretur. recte. leges
linguae verba ita distingui
sinunt. At videndum tamen
erit amplius, annon pro γὰρ
restitui possit, et debeat, γὰρ
vt ἐξὸν γὰρ sit *quum quidem
posset* Hercules, *quum quidem
liceret* Herculi: vt ἐξὸν legi-
tur ap. Xen. anab. 2. p. 159.
167. 3. p. 208. — Hutchinsf.
min. et ap. Pausan. 3, 7. p.
221. Kuhn. Sed quum nul-
lum vllius varietatis vesti-
gium appareat in libris anti-
quis ipsius Palaephati: prae-
stat intacta omnia relinquere,
et ἐξὸν accipere pro ἐξῆν, vt
2. Cor. 12, 4. et Aët. 2, 29.
legitur pro ἐξῆσι. qui poste-
rior

M

rior

2 ὑπαρχόντων αὐτῇ, δεσπόζεν. Ἐγένετο 3 ἔν τοιόνδε τι.
 Ὀμφάλη ἦν Ἰαρδάνη 4 θυγάτηρ, Λυδῶν βασιλέως.
 Αὕτη ἀνέσασα τὴν ἰσχὺν Ἡρακλῆος 5 προσεποιήθη
 3 ἔρᾶν αὐτῆς. Ἡρακλῆς δὲ πλησιάσας 6, ἔρωτι 7 ἐάλω
 4 αὐτῆς· γενναῖ δὲ ἐξ αὐτῆς 8 υἱὸν Λαομήδην 9. Ἠδόμε-
 νος

rrior locus laudatur a Suida v. ἐξόν. Apollodorus 2. p. 131. dixit ἦν — ἐκ ἐξόν —. Neque aliter Lucas loquutus est Act. 22, 22. εἰ γὰρ καθῆκον, h. e. καθήκει, αὐτὸν ζῆν· vbi tamen in Codd. multis legitur καθῆκεν, quod Grifbadius, et Matthaeus, in ordinem recepere. Conf. Dorrillius ad Charit. p. 670. Phasianus vertit, *quum et ipsi Omphalae, et caeteris super illam existentibus maioris conditionis hominibus, Hercules imperare potuerit*. Legit scilicet καὶ τῶν ὑπερεχόντων αὐτῆς, vel αὐτῇν.

3. Libri editi omnes habent, ἐγένετο τοιόνδε τι. Sed Cod. Mosqu. legit ἐγένετο ἔν τοιῶτόν τι, vt Cod. Rau. ἐγένετο ἔν τοιόνδε τι· quod nuper iam recepimus. Poteramus etiam edere, ἐγένετο δὲ τοιόνδε τι, ex Eudociae Violario. vid. fab. 27, 2.: quo tamen ipso in loco pro δὲ in Cod. Mosqu. est ἔν. Apostol. et Arsen. legunt, τὸ δ' ἀληθές τοιόνδε τι. non male.

4. Ita ex Herodoto 1, 7. et Diodoro Siculo d. l. scribendum docuit Tollius. recte. Cod. Mosqu. Ὀμφάλη ἔν ἦν Ἰαρδάνη. Etiam in libris A-

pollodori d. l. vocatur Ὀμφάλη Ἰαρδάνη, et ab Pseudomusaeo v. 151. Ἰαρδανὴ νύμφη· vbi v. Schraderus. Laudat locum Musaei Tzetzes d. l. v. 440., sed in Basil. legitur perperam Ἰορδανὴ νύμφη· ab ipso Tzetzza ibid. v. 428. f. Omphale recte vocatur ἡ Λυδία, ἡ Ἰαρδάνη θυγάτηρ. Sed Eudoc. Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal. Apostol. Arsen. habent Ἰορδάνη. Cod. Tol. Ἰαρδάνη.

5. Arsen. ἡρακλέος. non male.

6. Libri editi omnes, etiam Apostol. et Arsen., habent Ἡρακλῆς πλησιάσας. Sed Eudoc. et Cod. Rau. Ἡρακλῆς δὲ πλησιάσας. vere. Edidimus igitur ita iam nuper. Cod. Mosqu. πλησιάσας δὲ Ἡρακλῆς ἐρῶν, ἐάλω αὐτῆς.

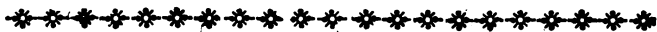
7. Cod. Tol. ἐρῶν, vt Cod. Mosqu. male.

8. Cod. Mosqu. ἐξ αὐτῆς. Eudoc. γενναῖ τοιγαρῆν ἐξ αὐτῆς.

9. Apostolius: Μαομήδην· operarum incuria. Cod. Mosqu. λαμήδη. Ab Diodoro Sic. 4, 31. appellatur Λάμος· vbi v. Vuesfelingius.

10. Cod. Mosqu. ἡδομένη. male.

νος¹⁰ δὲ αὐτῇ¹¹ ἐποίει, ὅ, τι προστάττοι¹² ἢ Ὀμ-
φάλη¹³. Οἱ δὲ εὐήθεις ὑπέλαβον, λατρεύειν αὐτὸν
αὐτῇ¹⁴.

Κ Ε Φ. ΜΣΤ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ *

Φασίν, ὡς Ἡρακλῆς τῆτο ἔφερε πανταχῶ¹. ἐξ ὧ¹
ἐγίνετο αὐτῶ, ὅσα ἐβέλετο². Ἡ δὲ ἀλήθεια
Μ 2 ἔτως

11. Eudoc. Ald. Baf. Apo-
stol. δ' αὐτῇ.

12. Ald. Apostol. ὅτι προσ-
τάττει· caeteri libri editi ha-
bent, ὅ, τι προστάττει. At
Cod. Rau. ὅ, τι ἂν προστά-
ττοι αὐτῶ. verius, opinor,
dummodo deleatur Coni. ἂν.
Atque sic nuper edidimus,
iussu legum consequutionis
Temporum, et ipsius rei.
nam ὅ, τι προστάττοι est
quod imperaret, sed ὅ, τι ἂν
προστάττοι est quod impera-
tura esset: vt fab. 5, 2. ἂν βέ-
λοιτο. At Futurum videba-
tur alienum esse a verbo
ἐποίει· et apparet sic facilius
origo alterius lectionis προσ-
τάττει. Mox in Dresigiano
exemplo secundo perperam
omissum erat, operarum cul-
pa, Pronomen αὐτὸν, quod
e reliquis libris in sedem pri-
stinam restituimus.

13. Cod. Mosqu. ὀμφάλη,
sine Articulo.

14. Eudoc. διὸ ὑπέλαβον,
λατρ. αὐτὸν αὐτῇ, pro οἱ δὲ
εὐήθεις ὑπέλ. κ. τ. λ.

* De Cornu Amaltheae
v. Ouidius Fast. 5, 115. ff.:
Diod. Sic. 4. p. 241. To. 1.
Rhodom.: Apollod. 2. p.
143.: Eustathius ad Dionys.
Perieg. 431.: Zenobius Pro-
verb. 2, 48.: Eudocia Ion.
p. 38. f. et p. 254. f. Ab
Dione Chryf. orat. 64. p. 591.
D vocatur Ἡρακλέως κέρα.
Caeterum haec Fabula in
Cod. Mosqu. est quinta et
quadragesima, eaque vltima.
Auxit explicatione eius Cor-
pus Paroemiarum Apostolius
2, 86., et ex eo Violarium
suum Arsenius, vt Eudociā
p. 254. f.

1. Cod. Tol. τὸ Ἀμαλ-
θείας κέρα καλέμενον παν-
ταχῶ περιέφερον. bene. Et-
iam Zenob. 2, 48. Ἡρακλεῖ
δέδωκεν — ἀντὶλυτρον περι-
άξαντι θάτερον τῶν κερά-
των αὐτῆς. Cod. Mosqu. παν-
ταχῶ περιέφερον αὐτὸ, omis-
so Pron. τῆτο.

2. Cod. Mosqu. αὐτῶ εὐ-
ξαμένω, ὅσα ἠβέλετο.

2 ἔτως ἔχει 3. Ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ Βοιωτίαν, μετ' Ἰολάει 4 τῷ ἀδελφῷ 5 καταλύει ἐν Θεσπιαῖς 6 ἐν τῇ πανδοκείῳ 7, ἐν ᾗ ἦν 8 τις γυνή, καλεσμένη Ἀμαλθία,

3. Cod. Arund. Tol. ἡ δὲ ἀλήθ. ὡδὲ πως ἔχει. opinor, recte. Nam libri editi Palaephathi omnes habent, ἡ δὲ ἀλήθεια ἔτως, vt Cod. Mosqu. ἡ δὲ ἀλήθεια ὡδε. Nos vero iam in superiore exemplo addidimus ἔχει, non tam auctoritate Cod. Arund. et Tol., quam potius vsus loquendi Palaephathi iussu. vid. fab. 7, 5. 11, 2. 31, 11. et quae dicta sunt ad fab. 20. not. 3. In Violario Arsenii MS. pro verbis Φασιν — ἔτως leguntur eadem, quae Apostol. d. 1. habet, sed vitiis scripturae corrupta his, Ἀμαλθίας — ἀμαλθία — ἐπέβλυζεν — ἀμαλθία — ὑπέβαλλεν — αἶγα καθισόρησεν — ἀμαλθία — αἰτήσας — ἀμαλθίας —. Eudoc. κέρας τῆς Ἀμαλθείας τὸ τῆς μυθικῆς αἰγὸς τῆς θρεψαμένης τὸν αἰγλόχον Δία ἐνιοί Φασιν εἶναι· ὁ Φέρων πανταχῷ ὁ Ἡρακλῆς, ἐγένετο αὐτῷ, ὅσα ἐβέλτετο —. Ἄλλοι δὲ πάλιν Φασιν, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἀποδημῶν —.

4. Ald. Bas. habent κατὰ Ἰολάει. Tol. Brun. Pat. κατ' Ἰολάει. male. Sic supra fab. 10, 2. verba καταφέρειν et μεταφέρειν ab librariis permutata inter se esse vidimus: vt ap. Xen. Cyrop. 5, 1. 13. καταστῆσαντας et μεταστῆσαν.

τας. Conf. Kuhnii ad Diog. Laërt. 1, 32. Eudoc. et Apostolius: μετὰ Ἰολάει.

5. Cod. Mosqu. τῷ ἀδελφῷ. male.

6. Sic primus emendasse videtur Tollius: haud dubie libri scripti auctoritate, aut certe ex Apostolio, apud quem diserte legitur ἐν Θεσπιαῖς, vt ap. Arsen.: etiam Phasian. habet, in Thespiis: ad quam scripturam quam proxime accedit scriptura Cod. Mosqu. ἐν Θεσπείαις. Nam Aldus quidem edidit ἐν Θεσπεσίαις: procul dubio fide Codicis scripti, quo vsus est. Bas. et Eudoc. habent ἐν Θεσπεσίαις. Idem scripturae mendum est ap. Dicaearchum in Geogr., vbi v. Stephanus p. 64.

7. Πανδοκείῳ edidit Tol. Brun. Pat. Gal. ex Basil.: etiam in libris Eudociae et Apostolii ita scriptum est hoc nomen, quum Arsen. habeat πανδοχεῖ. At Ald. πανδοκείῳ, vt Cod. Mosqu.: quae scriptura non debebat mutari. Nam, Thoma Magistro v. πανδοκεύς, et Phrynicho p. 134. Pau., cuius verba Phavorinus descripsit, auctoribus, altera scriptura vitiosa est. Quae quidem nominis formae quanquam a librariis saepe

θεία⁹, αἰσαία καὶ καλή¹⁰. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς¹¹ ἠδόμε-
νος αὐτῇ, πλείονα χρόνον ἐξενίζετο. Ἰόλαος δὲ βα-
ρέως φέρων¹², ἐπινόει τὴν ἐμπολὴν¹³ τῆς Ἀμαλ-
M 3
θείας

saepissime sunt inter se per-
mutatae: tamen in optimo
quoque Codice Aldina illa
scriptura inuenitur. Sic apud
Theophrastum Charr. c. 6, 2.
legebatur nuper in libris edi-
tis, praeter Camot., omni-
bus πανδοχεῦσαι· at ego in
vtroque Codice Guelferbyta-
no scriptum reperi πανδο-
κεῦσαι· quam ipsam scriptu-
ram extare in Cod. Vossiano,
auctor est Audendorpius ad
Tho. Mag. p. 676. Atque
mox in hac ipsa Fabula post
Ἀμαλθεα in Codd. Oxonn.
et Mosqu. additum erat παν-
δοκεύεσσα, non πανδοχεύεσσα.
Contra vero apud Aristopha-
nem Plut. 426. pro πανδο-
κεύτριαν in Cod. Doruilliano
erat πανδοχεύτριαν. Quae
quidem tenenda sunt, ne quis
e scriptura recentiorum libro-
rum praua indicium faciat de
praeceptis Grammaticorum
veterum, neque repudiet ea,
ut vana et falsa. Vnde etiam
in Glossario Hesychiano glos-
sa Πανδοκεῖον explicata extat
forma nominis communi παν-
δοχεῖον.

8. Cod. Tol. ἐτύγχανε.
Cod. Rau. ἐτύγχανε γυνή.
Cod. Mosqu. τυγχάνει γυνή.
At tum debbat etiam Partic.
ἴσα addi.

9. Cod. Mosqu. et Apostol.
ἀμαλθεία. Arsen. ἀμαλθία.

10. In Cod. Mosqu. post
καλή additum extat σφόδρα.

11. Particula δὲ in exem-
plis Dresigianis male omissa
erat. Cod. Mosqu. ἡρακλῆς δέ.
Pro ἐξενίζετο Codd. Oxonn.
Arund. Rau. Mosqu. Tol. ex-
hibebant ἐπεξενῆντο. fortas-
sis vere. Certe Thomas Ma-
gister verbum hoc elegans
tradit esse et probum, non
item ἐξενίζομαι· et Eupho-
rion fab. 5, 2. dixit, ἐπιξενω-
θέντες αὐτῷ. At fab. 41, 6.
legitur ἐξένκζεν. Conf. Pier-
nus ad Moerin. p. 167. atque
Index Graec. v. ἐπιξενῶσθαι
et ἐξενίζειν.

12. Arsen. φέρων βαρέως.

13. Arsen. Ald. Gal. ed.
Amstelod. ἐμπωλήν· et de-
inde, ἐμπωλῆς· de qua scri-
pturae vocabuli diuersitate v.
Reitius ad Lucian. p. 537.
To. 2. Mox pro ἀνελέσθαι,
quod est in libris editis omni-
bus, etiam in Cod. Mosqu. et
ap. Eudoc. Apostol. Arsen.,
in Cod. Rau. erat ἀφελέσθαι·
quod nos nuper iam in locum
alterius verbi, postulante eius
ingenio, substituiimus. Vfus
est hoc ipso verbo eodem in
genere Eustathius ad Dio-
nyf. Perieg. 431. ἐπεὶ δὲ ὁ
Ἡρακλῆς ἀφελόμενος αὐτὸ
πλήρες

Θείας ¹⁴ ἐν κέρατι κειμένην ἀφελέσθαι· ἐξ ἧς ἐμπο-
⁴ λῆς ¹⁵, εἴτι ἤθελεν ¹⁶, ὠνεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ. Ἐλεγον
 ἔν οἱ συνέκδημοι, Ἡρακλῆς τὸ κέρας ἔσχε τῆς Ἀμαλ-
 θείας, ἐξ ᾧ ¹⁷ ὠνεῖτο ¹⁸, ὅσα βελητέον ¹⁹ αὐτῷ· ἐξ ᾧ ²⁰
 ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΚΕΦ. ΜΖ'

πληρες τῷ ἐγκειμένῳ κέρμα-
 τος —.

14. Arsen. ἀμαλθείας.

15. In Cod. Mosqu. spa-
 tium erat hoc loco vacuum,
 deeratque ἐμπολῆς.

16 Brunerus legi volebat:
 ὅ, τι ἤθελεν, ὠνεῖτο ἑαυτῷ
 τε καὶ Ἡρακλεῖ, vel ἑαυτῇ.
 Cod. Mosqu. ὅ, τι ἤθελεν,
 ὠνεῖτο ἑαυτῷ τε καὶ τῷ Ἡρα-
 κλεῖ. Gal. ed. Amstel. Apo-
 stol. Arsen. εἴτι ἤθελεν, ὠνεῖ-
 το καὶ τῷ Ἡρακλεῖ.

17. Cod. Mosqu. τὸ ἀμαλ-
 θείας κέρας ἔσχε· δι' ᾧ. Ar-
 sen. τῆς ἀμαλθείας. Et Eu-
 doc. post ἔν addit διὰ τῆτο.

18. Cod. Mosqu. ὠνεῖται.

19. Pro βέλοιτο ἐπ' αὐτῷ,
 quod lectio vulgaris habet,
 nos βέλοιτο αὐν, αὐτῷ, dedi-
 mus. Dresigius. Cod. Mosqu.
 ὅσα βέλεται, αὐτῷ. Eudoc.
 Ald. Bas. Tol. Brun. Pat. Gal.
 Apostol. ὅσα βέλοιτο ἐπ' αὐ-
 τῷ. Arsen. ὅσα βέλοιτο, αὐ-
 τῷ. Cod. Rau. Okonn. ὅσα
 βελητέον αὐτῷ· quae lectio
 valde placet, ita, vt eam ausi
 sumus recipere. nam ex Aldi-
 na lectione sensus commo-
 dus, ingenioque verborum
 aptus, elici non potest: sed
 Dresigii coniectura, vt lectio
 Cod. Mosqu., etiam repugna-

re videbatur reliquae oratio-
 nis libelli simplicitati, quae
 verba sic distrahi non vult.
 Et talia Verbalia, quale est
 βελητέον, fere simpliciter,
 sine verbo Substantiuo, po-
 nuntur. Caeterum Zenobius
 2, 48. vim prouerbii Ἀμαλ-
 θείας κέρας explicans, ἐπεὶ,
 inquit, καὶ ὁ τὸ κέρας Ἀμαλ-
 θείας ἔχων, πάν, ὃ ἐβέλετο,
 ἀφθόνως ἐλάμβανεν.

20. Cod. Arund. Tol. ἐν
 τέτων ἔν ὁ μῦθος προσανε-
 πλ., probante Brunero. Cer-
 te etiam Cod. Laurent. ap.
 Bandin. Catal. Codd. MSS. p.
 609. To. 2. legit, ἐκ τέτων
 ἔν ὁ μῦθος, sed omisso ver-
 bo προσανεπλάσθη. Aposto-
 lius et Arsen. ὅθεν ὁ μ. πρ.
 In Violar. Arsenii MS. post
 verbum προσανεπλάσθη ad-
 iecta leguntur haec, ὃ δὲ Σω-
 κράτης τὸ τῆς ἀμαλθείας κέ-
 ρας ἐξηγγέμενος τοιαύτης τι-
 γὸς ἀναφορᾶς ἤξίωσεν· εἶναι
 γὰρ σύμβολον, ἂν μή τις ἢ
 μάλθων, ἀλλὰ ἐργάτης, πάν-
 τα ἔξεν τὰ ἀγαθὰ. κατὰ
 μὲν τὴν ἀμαλθεῖαν τῷ μὴ
 μάλθωνος ταπτομένης, κατὰ
 δὲ τὸ κέρας τῷ βοᾷς ἐργατι-
 κωτάτῃ ἔντος, τὸν ἐργάτην
 ἐνσημαίνεσθαι. βότρως δὲ ἐν
 τῷ κέρατι εἶναι, καὶ τὰ ἑ-
 μοια,

Κ Ε Φ. ΜΖ'

ΠΕΡΙ ΤΑΚΙΝΘΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ *

Υάκινθος Ἀμυκλαῖον ἦν μεираάκιον, ὠραῖον καὶ κα-
 Μ 4 λόν.

μοια, ὅτι ἐν τῇ γεωργίᾳ πάν-
 τα ἐνεσιν, ὧν χρεῖαν ἔχομεν.
 διὸ καὶ ἔχοντες αὐτὸ εἰσά-
 γονται, ὅ, τε ἀγαθὸς δαίμων,
 καὶ ἡ ἐγκαθ' ἡ τύχη.

* Haec Fabula, et sequen-
 tes, aberant ab omnibus Co-
 dicibus scriptis, quibus vsi
 sunt viri docti, Tollius, Bru-
 nerus, Galeus, excepto Gal-
 lico, etiam ab Cod. Mosqu.,
 et Cod. 490. Veneto bibl. S.
 Marci. v. Villoisonius A-
 necdd. Grr. p. 243. To. 2.
 Iam quum oratio quoque et
 genus scribendi diuersum sit
 a superiori; quum absint prae-
 terea explicationes Fabula-
 rum: assentior Brunero et
 Galeo, qui quemuis alium
 potius, quam Palaephatum
 illum, putabant auctorem
 horum Διηγημάτων esse: vt
 iam Casaubonus censuit ante
 eos Casaubb. p. 14. Atque
 hanc quidem de Hyacintho
 Narrationem ab inepto quo-
 dam declamatore profectam
 esse, Hemsterhusius iudicat
 in notis ad Lucian. p. 6. To.
 1. Sed auxit tamen illa Par-
 oemiarum Corpus Apostolius
 21, 19., vt Violarium suum
 Eudocia p. 408. De ipsa Hy-
 acinthi, eiusque amatorum,
 Fabula v. Ouidius Metam. 10,

162. ff.: Apollodorus bibl. 1.
 p. 11. et 3. p. 211.: Pausan.
 3, 1. 19, 2. 35.: Coluthus v.
 235. ff.: Lucian. de salt. 45.
 p. 294. To. 2. Reit. diall. deor.
 p. 187. 209. f. 212. To. 1.
 Graeu.: Libanius narrat. 2.
 p. 3. To. 1., vbi pro ἀνῆκε
 leg. ἀντε. Philostratus Iconn.
 1, 24. et Philostratus iun.
 Iconn. 14.: Nonnus Dionysf.
 3. p. 92. f. 12. p. 336. 29, p.
 746. Hanou.: Nicander The-
 riacc. p. 60. Colon. et ibi
 schol.: Tatianus orat. ad Grr.
 c. 14.: Lactant. Plac. narr.
 fabb. 10, 5.: Tzetzes Chill.
 1, 12. add. Lactant. Institutt.
 1, 10. 3. epit. Institutt. 8, 2.

1. Eudoc. Ald. Bas. ἀμι-
 κλαῖον et ab libris Apostolii
 abest ὠραῖον. male. Nam Ἀ-
 μυκλαῖον non cohaeret cum
 verbis καὶ καλόν. Immo vt
 Hyacinthus Ἀμυκλαῖον με-
 ράκιον vocatur, vel quia filius
 Amyclae, regis Spartano-
 rum, minimus fuit, υἱὸς Ἀ-
 μήκλη πατρὸς Tzetz., Amy-
 clides Ouid.: vel quia Amy-
 clis, opido Laconicae, natus
 fuerat: ita ob insignem cor-
 poris pulchritudinem et ve-
 nustatem μεираάκιον ὠραῖον
 καὶ καλόν dicitur, hoc est
 τὸ εἶδος κάλλιστον, vt eum
 Pausa-

λόν. Εἰς τῆτον ² εἶδε μὲν ὁ Ἀπόλλων. εἶδε δὲ καὶ ὁ
 Ζέφυρος ³, καὶ ἄμφω κατεῖχοντο τῇ μορφῇ, καὶ Φιλό-
² τιμος ἦν, ἀφ' ὧν εἶχεν, ἑκάτερος. Ἐτόξευε μὲν ὁ
 Ἀπόλλων, ἔπνει δὲ ὁ Ζέφυρος. Μέλῃ μὲν ἦν τὰ παρ'
 ἐκείνῃ, καὶ ἡδονή· φόβος δὲ τὰ παρὰ τέττ ⁴, καὶ
³ ταραχή. ῥέπει πρὸς τὸν δαίμονα τὸ μεираκίον, καὶ
 Ζέφυρον ὑπὸ ζηλοτυπίας ὀπλίζει ⁵ πρὸς πόλεμον.
 Μετὰ ταῦτα ⁶ ἦν γυμνασία τῷ μεираκίῳ, καὶ τιμωρίας
⁴ παρὰ Ζεφύρου. Δίσκος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς ⁷
 διακονήσας, ὑπὸ τέττ μὲν ἀφεθείς, ὑπ' ἐκείνῃ δὲ ἐν-
⁵ εχθείς. Καὶ ὁ μὲν ἐκεδήνκει· τὴν γῆν δὲ ἐκ ἦν ἔρημον.
 ὑπομνήματος ⁸ ἀφεῖναι τὴν συμφορὰν, ἀλλὰ τὸ ἀνδρὸς
 ἀντὶ τῆς μεираκίᾱ γίνεται, καὶ τῆνομα δέχεται ⁹. Λέ-
 γουσι δ', ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ¹⁰ ἐν φύλλοις ἐπιγέ-
 γραπταὶ τὸ προοίμιον.

ΚΕΦ. ΜΗ'

Pausanias 3, 1. nominat. Sic
 fab. 46, 2., γυνή — ὠραία καὶ
 καλή, et fab. 24, 3, θυγάτηρ
 καλή καὶ ὠραία.

2. Eudoc. εἰς ὄν.

3. Ald., reliquique libri
 editi, habent εἶδε καὶ ὁ Ζ.
 Apostolius: εἶδε δὲ ὁ Ζέφ.
 recte: vt paulo post est, ἐτό-
 ξευε μὲν — ἔπνει δὲ —.
 Scilicet legi debet ex Eudoc.
 εἶδε δὲ καὶ ὁ Ζ., vt nuper iam
 edidimus. Sic ap. Xen. Cy-
 rop. 8, 1. 13. pro αὐτὸς δὲ καὶ
 Cod. Guelf. legit perperam
 αὐτὸς δέ.

4. Apostolius: τὰ παρ' ἐ-
 κείνῃ. male.

5. Apostolius: ὀπλίζει. vi-
 tiose.

6. Ald. Bas. μεταταῦτα.

7. Eudoc. Apostol. ἐκείνῃ.

8. Apostolius: ὑπὸ μνή-
 ματος. perperam.

9. Eudoc. post verbum δέ-
 χεται addit haec, ὑποκυανί-
 ζει δὲ τὴν χροάν τὸ ἀνδρὸς,
 κατὰ σκεπτον ἐν ἐνίοις.

10. Rigaltius in notis ad
 Tertulliani libellum de Co-
 rona legit, auctore Brunero,
 παρηγορίας. male. Sed in li-
 bris Apostolli locus ita legi-
 tur, γίνεται, ὁ τῆνομα —
 καὶ ἡ προσηγορία ἐν φύλλοις
 ἐπιγέγραπται· cui tamen le-
 ctioni praeferenda videtur
 altera. Nam etiam Ouidius
 Metam. 10, 215. ai, inquit,
 ai Flos habet inscriptum, h. e.
 τὸ προοίμιον τῆς προσηγορίας,
 non τὴν προσηγορίαν. Plinius
 H. N. 21, 11. Hyacinthum co-
 mitatur fabula duplex, ludum
 praeferens eius, quem Apollo
 dilexerat, aut ex Aiakis cruo-
 re editi, ita discurrentibus ve-
 nis, vt Graecarum literarum
 figura

Κ Ε Θ. ΜΗ'

ΠΕΡΙ ΜΑΡΣΥΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ *

Ο Μαρσύας ἀγροῖκος ἦν· γίνεται δὲ ἔτῳ² μισι-
κός. Ἐμίσησεν Ἀθηναίᾳ τὰς αὐλὰς· ἐκ ὀλίγον
Μ 5 γὰρ

figura AI legatur inscripta.
Conf. interpp. Virgilii ad Ecl.
3, 106.: Meursius ad Theo-
crit. p. 52. et Brunerus ad
h. l.

* De Marfya, Olympi filio,
eiusque casu, v., praeter alios,
Herodo. 7, 26.: Apollodorus
bibl. 1. p. 13.: Pausan. 1, 24.
2, 7.: Diog. Sic. 3. p. 192. f.
5. p. 342. To. 1. Rhodom.:
Plut. Symposi. 7, 8. p. 713.
To. 2.: Xenoph. anab. 1, 2.
8., quem eius locum laudat
Anon. de rhetor. f. 5. Gal.:
Philostratus iun. Iconn. 2.:
Nonnus Συναγ. ἰσορ. 2, 10. p.
164. Eton.: Aristoteles Polit.
8, 6. p. 611. D E To. 3. Du-
val.: Nicander Alexipharm. p.
83. Colon. et ibi schol.:
Zosimus 2, 27. 4.: Iulian. ep.
41. p. 420. C: Philostrat. ep.
55. p. 941.: Melanippides ap.
Athen. 14, 1. p. 616. E, et ibi
Casaub.: Strabo 12. p. 866.
Almel.: Gregor. Nazianz.
orat. 2. in Iulian. p. 121.:
Plut. de flumin. c. 10. p. 36.
Mosac.: Eustath. ad Dionys.
Perieg. 321.: Eudocia Ion.
p. 5. f.: Ouid. Metam. 6. fab.
5. et Fasti. 6, 697. ff.: La-
ctant. Plac. narratt. fabb. 6, 5.:

Apuleius Floridd. p. 341. f.
Elmenh.: Hyginus fab. 165.
et ibi Muncquerus: Fulgen-
tius Mythol. 3, 9.: Liu. 38,
13.: Plin. H. N. 5, 29. 7, 56.:
Tzetzes Chyll. 1, 15. 7, 106.:
Suidas v. Μαρσύας. Conf.
Plin. H. N. 16, 89. Harduin.:
interpp. Ouidii ad Metam. 6,
400.: Leopardus Emendatt.
13, 2.: Gyraldus dialogisimm.
23. p. 440. ff. To. 2. Thef.
Gruter. Caeterum extat hoc
Caput ap. Eudoc. Ion. p. 285.,
et ap. Apostol. Proverb. 12,
45.: et ex eo in Violarium
suum transfudit illud Arsenius,
qui adeo ipsi Fabulae prae-
misit haec, Μαρσύας κομπά-
ζων ἐρίζει· ἐπὶ τῶν ἐρίζόν-
των ἐν ἀγνώσει [leg. ἀγῶσι],
καὶ πολὺ ἀπολιμπανομένων.
Ὁ γὰρ Μαρσύας π. τ. λ.

1. Apostol. δ'.

2. Οὗτος habent libri editi
omnes, etiam Eudocia. Sed
legendum est ex Apostolio et
Arsenio ἔτῳ. Mox in eius-
dem Apostolii libris pro ἡ
πηγῇ, quae est lectio omnium
librorum editorum, etiam Eu-
doc. et Arsen., extat ἡ δὲ πη-
γῇ. vere. Recepimus igitur
vtrumque.

γὰρ ἀφῆρ᾽ ἔντο τῷ κάλλει 3· ἡ δὲ πηγὴ, τὴν εἰκόνα
δεξαμένη, τὸ συμβαῖν ἐδίδαξεν. Οὕτω 4 δὲ ἐξῆμιμέ-
2 νων τῶν αὐλῶν, ὁ Μαρσύας ὑφίσταται. Προσάπτει ἔν-
τοῖς χεῖλεσιν, ἀνελαὼν αὐτὸς ὁ ποιμὴν· οἱ δὲ ἦδον, Φα-
3 σί 5, θεία δυνάμει, καὶ ἄκοντος τῷ χρωμένῳ. Τέχνην
ὁ Μαρσύας ἐνόμισεν εἶναι τὴν δύναμιν· καὶ χωρεῖ μὲν
κατὰ Μουσῶν, χωρεῖ δὲ κατὰ Ἀπόλλωνος· λέγων, εἰδ'
ἐθέλειν 6 εἶναι λοιπὸν, ἂν μὴ πλεονεκτήσῃ τῷ δαίμονος.
Ἐν ἐκείνῃ τῇ Φιλονεκίᾳ νικᾶται, καὶ τὸ δέρμα μετὰ
4 τὴν 7 ἥτταν ἐκδύεται. Εἶδον ἐγὼ ποταμὸν ἐν Φρυγίᾳ,
Μαρσύας ὄνομα τῷ ποταμῷ· καὶ ἔλεγον οἱ Φρύγες,
ὅτι τὸ ρεῦμα τῷτο 8 ἐξ αἵματός ἐστι τῷ Μαρσύν.

ΚΕΦ. ΜΘ'

3. Sic Alcibiades traditas sibi tibias, quum ad os adhibuisset, inflassetque, pudefactus oris deformitate, abiecit infregitque. v. Gellius 15, 17.

4. Apostolius et Arsen. καὶ ἔτω δέ. non male. Et mox idem Apostol. habet ἐφίσταται, non ὑφίσταται. Vtrumque verbum admittere videtur, cum ipsa res, tum linguae natura. Nam vt ἐφίστασθαι ii dicuntur, qui accedunt, et *superueniunt*: vid. Longus Pastorr. 2, 16. init.: ita ὑφίστασθαι ponitur nonnunquam sic, vt valeat idem, quod *πρυφίως* ἵστασθαι. v. Thomas Mag. h. v. Doruillius ad Chariton. p. 55. et Index Graec. h. v. Et sane ἐφίσταται extitisse videtur ex ὑφίσταται, incuria operarum, quae eadem ap. eundem Apostol. derunt πλεονεκτήσῃ pro πλεονεκτήσῃ.

5. Hoc verbum, quod deest in libris editis omnibus, etiam ap. Apostol. et Arsen., addidimus nunc ex Eudociae Violario, admonitu sententiae, et vsus loquendi auctoris harum Narrationum. v. fab. 51, 4.

6. Libri editi omnes, Eudoc. et Arsen., habent εἰδὲ θέλειν· sed ap. Apostol. est εἰδὲ ἐθέλειν. vnde edidimus εἰδὲ ἐθέλειν. vid. ad fab. 3, 4.

7. Articulus non est ap. Arsen.

8. Apostolius: οἱ ρεῦμα τῷτο. mendose. Arsen. habet τὸ ρεῦμα τῷτο· sed in m. Cod. Mosqu. pro ρεῦμα legitur αἷμα. perperam. Conf. Mossacus ad Plut. de flumin. p. 265. Eudoc. legit, ἐστὶ δὲ καὶ ποταμός ἐν Φρυγίᾳ, Μαρσύας· καλέμενος· οἱ δὲ Φρύγες, ὡς Φασί, δοξάζουσι, τὸ ρεῦμα τῷ ποταμῷ ἐξ αἵματος εἶναι τῷ Μαρσύν.

Κ Ε Φ. ΜΘ'

ΠΕΡΙ ΦΑΩΝΟΣ *

Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλατταν ¹. ἰ
 Πορθμὸς ἦν θάλασσα ². ἔγκλημα δὲ ἔδεν παρ'
 ἑδενὸς ἐνομίζετο· ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν, καὶ παρὰ τῶν
 ἔχόντων μόνον ἐδέχετο. Θαῦμα ἦν τὸ τῷ τρόπῳ ³ παρὰ 2
 τοῖς

* De Phaone nauiculario
 v. Ouidius herr. ep. 15.: Lu-
 cian. diall. mortt. 9. p. 276.
 To. 1. Graeu.: Suidas v.
 Σαπφῶ et Φάων· verba, quae
 ap. Suidan posteriore in loco
 leguntur, habent Apostol.
 Prouerbb. 20, 15. et Arsenius
 in Violario MS.: Seruius ad
 Virgil. Aen. 3, 279.: et omni-
 no Aelianus H. V. 12, 18. ibi-
 que Perizonius: quem Aelia-
 ni locum Latine explicauit
 Egnatius Annotatt. c. 1. p.
 321. To. 1. Thes. Gruter.
 Plato Comicus scripserat Fa-
 bulam, quae inscripta erat
 Φάων. vid. Athen. 4, 11. p.
 146. F. Fabula haec ipsa ex-
 tat in Corpore Parioemiarum
 Apostolii 20, 15. et in Viola-
 rio Arsenii MS., etiam in Eu-
 dociae Ion. p. 413. f.

1. Eudoc. θάλασσαν. bene.

2. Haec verba videntur
 omitti potuisse: et omissa illa
 esse hoc loco videmus ab Eu-
 docia, quae tamen illa addi-
 dit infra post verba περὶ πλῆ,
 sed pro θάλαττα habet ὁ
 πλῆς. Nam vt superiora illa,
 τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον

εἶναι καὶ θάλατταν, idem
 significant, quod verba Aelia-
 ni, ἦν πορθμεύς, καὶ εἶχε
 τῷτο τὸ ἐπιτήδευμα, h. e.
Phaon erat nauicularius, f.
faciebat nauiculariam, i. e.
traiciebat, mercede trans-
uehebat, homines a Lesbō
in continentem: v. Seruius
d. l.: ita πορθμὸν arbitror
hoc loco esse traiectum, δια-
κέραμα, atque adeo verba
πορθμὸς ἦν θάλασσα verti
debere, traicere solebat ho-
mines per mare. Caeterum
pro μέτριος operae Aldinae
dederunt perperam μέτροις.

3. Apostolius: τὸ τῷ τρό-
 πῳ· quae lectio mirifice pla-
 cet. nam τὸ τῷ τρόπῳ ele-
 ganter dictum est pro ὁ τρό-
 πος, hoc sensu, *Lesbii admi-*
rabantur humanitatem homi-
nis: vt τὸ τῆς εἰρήνης est pax
ap. Demosthen. de coron. c. 8.
 Itaque recepimus eam iam
 nuper. Altera lectio ἦν τῷ
 τρόπῳ, quam habent libri e-
 diti omnes, etiam Eudoc. et
 Arsen., ita potest defendi, vt
 Genitius τῷ τρόπῳ pendere
 dicatur ab particula ἐνεκα, et
 θαῦμα

τοῖς Λεσβίοις· ἐπαινᾷ τὸν ἀνδρωπον ἢ θεός· Ἀφρο-
δίτην λέγειν τὴν θεόν· καὶ ὑποδύσα θέαν ἀνδρώπῃ
γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας⁴; τῷ Φάωνι διαλέγεται
περὶ πλῆ⁵. Ταχύς ἦν ἐκεῖνος, καὶ θεραπεῦσαι, καὶ
3 διακομίσαι, καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι⁶. Τί ἔν ἐπὶ ταῖς
ἢ θεός; Ἀμείψαι⁷ φασὶ τὸν ἀνδρωπον· καὶ ἀμείβε-
ται

Σαῦμα referatur ad ipsum
Phaonem. ita, Phaon admi-
ratione afficiebatur a Lesbiiis
ob humanitatem.

4. Apostolius: γεγηρακυίας
μορφῇν· male. nam μορφῇν
est glossema et interpreta-
mentum vocabuli θέαν, quod
formam hoc loco, et speciem,
significat, ita, vt ὑποδύσα
θέαν ἀνδρώπῃ γυναικὸς ἤδη
γεγηρακυίας sit mutata in
anus formam, vt loquitur
Servius d. l. Sic statuit et-
iam Coppierius nuper Obfl.
Philoll. c. 4. p. 43.: qui ipse
nomen γυναικὸς, vt glosse-
ma, deleri iubebat, auctori-
tate Valquernarii, magistri sui,
qui idem censebat ad Theocr.
Adoniaz. p. 395. Temere,
opinor. nam praecedens no-
men ἢ θεός requirere vide-
tur nomen ἀνδρώπῃ, quum
γυνῇ etiam dea esse possit: et
γυναικὸς potest Genituo ἀν-
δρώπῃ iunctum esse per ap-
positionem. v. Vuesfeling. ad
Diod. Sic. p. 124. To. 1.

5. H. e. agit cum Phaone,
ut ipsam traiceret a Lesbo in
continentem. Lucianus, qui
p. 512. To. 2. Graeu. Phao-
na ait fuisse Chium, p. 276.

To. 1. habet, Μῶν καὶ σύ
τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀ-
φροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμεν-
σας. Sed in libris Apostoliis
legitur τῷ Φάωνι δὲ διαλέγε-
ται, omisissis verbis περὶ πλῆ·
quae tamen abesse vetant vel
sequentia verba ταχύς ἦν —
διακομίσαι —. Et videntur
sane operarum negligentia
omissa esse, quum Pantinus
ea in versione Latina expref-
ferit. Eudocia post verba
περὶ πλῆ addit haec, πορθ-
μὸς ἦν ὁ πλῆς.

6. Arsen. ἀπατῆσαι. per-
peram.

7. Ald. Bas. ἢ θεός, ἀμ.
Mox pro ἀμείβεται Tollio
legi placebat ἀμείβασθαι,
probante Brunero: qui etiam
ἀμείψασθαι corrigi posse pu-
tabat. sine causa. neque e-
nim cohaerent haec verba
cum superioribus. Inest au-
tem magna elegantia in usu
verborum ἀμείψαι et ἀμεί-
βεται. nam ἀμείψαι est mu-
tasse, sed ἀμείβεται valet re-
muneratur, gratiam refert.
Nam Phaon accepit a Vene-
re vas vnguentarium: quo
vnguento delibutus ipse eua-
sit

ταυ νεότητι, καὶ κάλλει, τὸν γέροντα⁸. Οὗτος ὁ Φάων
ἔστιν, ἐφ' ὃν τὸν ἔρωτα⁹ αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλαίς
ᾄσμα ἐποίησε¹⁰.

fit formosissimus. v. Aelian.
V. H. 12, 18.

8. Eudoc. τὸν γέροντα.
ὁθεν ὅταν ἀκῆσις [leg. ἀκῆ-
σης, vel ἀκῆς] Φάων, τῶν
εὐμόρφων νοητέον. ὁτος —.

9. Ald. Bas. et caeteri li-
bri editi, etiam Eudoc. Apost.
et Arsen., ἐφ' ὃ τὸν ἔρωτα.
quam ipsam lectionem reti-
nuit Ioh. Christ. Vuolfius in
fragmm. Sapphus n. 126. p.
114. Tollius rescribi iube-
bat, ἐφ' ὃ διὰ τὸν ἔρωτα αὐ-
τῆς. bene. Sed sanari locum
corruptum etiam ita posse
putabamus, vt pro ἐφ' ὃ re-
poneretur ἐφ' ὃν, vt ἐπὶ esset
in honorem, et verba τὸν ἔ-
ρωτα αὐτῆς cum verbis ἐφ'
ὃν sic cohaerent, vt per
τὸν ἔρωτα intellexeretur ipse
Phaon, Sapphus deliciae.
Nam apud Apostolium et Ar-
sen. etiam haec leguntur, τῆ
γὰρ Φάωνος ἐρασθῆναι Φασι-
τὴν Σαπφὼν· ἔ τὴν ποιή-
τριαν, ἀλλὰ τὴν Λεσβίαν,

καὶ ἀποτυγχάνεσαν βίβαι
ἐαυτὴν ἀπὸ τῆς Λευκάδος
πέτρας. — quae inde repetit
Ioh. Christ. Vuolfius in
fragmm. Sapphus n. 124. p.
114. Edidimus igitur ita.
Etiam ᾄσμα debetur ingenio
Tollii. nam Aldus quidem
edidit αἶμα. quod ipsum in
Bas. exemplo esse videmus.
Neque vero aliter legerunt
Apostolius, Arsen. et Phasia-
ninus, in cuius versione La-
tina mirabatur Brunerus esse,
sefe interimens, amorem illum
in sanguinem moeroremque
vertit. Sed ᾄσμα, quod et-
iam Eudocia in Violario ha-
bet, sensum parit rei accom-
modatissimum. Nam Sappho
Eressia fuit, vt meretrix no-
bilis, ita quoque poëtria. v.
Aelian. V. H. 12, 19. et ibi
interp. Athen. 13, 7. p. 596.
E et ibi Casaub. p. 880. Ce-
cinit igitur saepe, et carmine
celebrauit, Phaonem.

10. Eudoc. Apostol. ἐποι-
ησεν.

Κ. Β. Φ. Ν'

ΠΕΡΙ ΛΑΔΩΝΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑ *

1 Ἐδοξε τῇ Γῇ Λάδωνι τῷ ποταμῷ πρὸς συνουσίαν ἔλ-
 θεῖν· καὶ ἐπεὶ συνῆλθον ἀλλήλοις, κύει μὲν ἡ Γῆ,
 τίκτεται δὲ ἡ Δάφνη¹. Φιλεῖ δὲ ἐκείνην ὁ Πύθιος, καὶ
 2 ῥήματα ἦν ἐρασῆς πρὸς κόρην. Ἀλλ' ἡ Δάφνη τὴν σω-
 φροσύνην ἐφίλει. Διῶκειν ἔν ἔδει, καὶ ἐδιώκετο. Πρὶν
 δὲ ἀπειπεῖν ἐν τῇ Φυγῇ, παρακαλεῖ τὴν μητέρα αὐ-
 τῆς, πάλιν αὐτὴν εἰσω ποιῆσαι, καὶ τηρεῖσαι, οἷα γε-
 3 γέννηται². Ἡ μὲν ἔν ᾧδε ἐποίει, καὶ τὴν Δάφνην
 εἶχεν ἐν ἑαυτῇ. Κατὰ δὲ τὸ μέρος ἐκείνο εὐθὺς ἀνε-
 πήδα Φυτόν· καὶ παραπεσὼν αὐτῷ κατὰ τὴν ἀκμὴν
 τῆ ἔρωτος ὁ θεός, ἔκ εἶχεν, ὅπως ἀποσῇ τῆ Φυτῆ·
 ἀλλ' αἱ τε χεῖρες ἀνελαμβάνοντο, καὶ ἡ κεφαλὴ τὸ
 4 λοιπὸν ἐκοσμεῖτο. Λέγεται δὲ καὶ ὁ τρίπους ἔκ ἀνευ τῆς
 δάφνης ἰδρυσθαι κατὰ Βοιωτίαν ἐπὶ τῆ χάσματος.

ΚΕΦ. ΝΑ'

* De Ladone, Arcadiae fluuio, et Daphna, eius et Terrae filia, v., praeter alios, Pausan. 8, 20.: Hyginus fab. 203.: Aphthonius Progymn. 6. p. 27. ff. Heinsf.: Achil. Tattus 1. p. 19. Salm.: Cyril. Alex. 6. p. 196. C Spanh.: Iustin. M. orat. ad Grr. f. 3.: Clem. Alex. Protrept. p. 20. B Colon.: Eustathius ad Dionys. Perieg. 416.: Ouidius Metam. 1, 452. ff. et Lactant. Plac. narratt. fabb. 1, 9.: Anacreon fragm. 1, 12. ff.: Philostratus V. Apol. Tyan. 1, 16. p. 19.: Nonnus Συναγ. ἱερ. 2, 16. p. 165. f. Eton.: schol. Hom. ad Il. α', 14., cuius verba in Violarium suum

transfuit Eudocia p. 106., et Phauorinus in Lex. v. Δάφνη· Parthenius Erott. c. 15. et 136.: Eustathius de amorr. Ismen. 8. p. 310.: Lucian. p. 187. 210. To. 1. Graeu.: Plutarchus V. Agid. p. 799. To. 1.: Eudocia Ion. p. 273. f., et, qui eadem verba habet, Tzetzes ad Lycophron. p. 2. Steph.: Libanius p. 147. To. 1. Mor. Conf. interpp. Hygini d. l. p. 334. f. Stauer. et Sabinus Lectt. subficc. c. 11. p. 1219. f. To. 1. Thef. Gru-ter.

1. Ald. τίκται δὲ ὑδάφνη· vitiose: quae tamen vitia iam in Bas. correctae sunt.

2. Ald. Bas. οἷα γεγέννηται.

Κ Ε Φ. ΝΑ'

ΠΕΡΙ ΗΡΑΣ *

Ἀργεῖοι πολιῆχον αὐτοῖς τὴν Ἥραν ἡγῶντο ¹. καὶ ¹
 διὰ τῆτο ² καὶ πανήγυριν αὐτῇ τεταγμένην ἄγασ-
 σιν ³. ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐορτῆς ⁴, ἀμαζαβοῶν τὸ χρω-
 μα λευκῶν ⁵. Ἀπὸ δὲ ⁶ τῆς ἀμάξης εἶναι δεῖ τὴν ἰε-
 ρεῖαν. ἔτω δὲ ἔχειν ἄχρι τῆ νεῶ. τὸ δὲ ἱερὸν ἔξω τῆ
 αἵσεως.

* Respiciunt ad hanc Fabulam, quae aliquanto copiosius et suavius narratur ab Herodoto I, 31. et ab Hygino fab. 254., Cicero Tuscc. I, 47.: Plut. V. Solon. p. 39. To. I.: et Auctor Axiochi c. 10.: ubi, vt id obiter addam, ἡ Ἀργεῖα ἱερεῖα idem valet, quod apud Palaephatum supra fab. 43, 2. ἱερεῖα τῆς Ἀργείας Ἥρας. Atque e tali interpretamento fortasse orta est lectio Basf. 2. τῆς Ἀργείας Ἥρας ἱερεῖς. leg. ἱερεῖας. At Bilibaldus Pircamerus, qui dialogum illum cum aliis nonnullis Latine vertit, legit, vt est in reliquis libris, τῆς Ἀργείας ἱερεῖας. Habet enim Latina eius versio, *Arginae sacerdotis*. Plura a nobis ea de re dicta sunt ad Axioch. d. I. not. 6. add. Pausan. 2, 20. p. 155. Caeterum auxit hoc Capite Violar. Eudoc. p. 208.: sed ibi inscriptum est, περὶ τῆς Ἥρας ἐν τῷ Ἀργεῖ ἰδρύματος.

1. Eudoc. τὴν Ἥραν πο-

λιῆχον οἱ Ἀργεῖοι αὐτοῖς ἡγῶντο.

2. Ald. διατῆτο.

3. Eudoc. ἦγον.

4. Eudoc. ὁ δὲ τῆς ἐορτῆς τρόπος.

5. Cod. Gal. λευκόν. vitiose: quod vitium peperit voc. χρωμα.

6. Brunerus malebat legi, ἐπὶ δέ. perperam. Nam ἀπὸ in hac aliisque formulis valet idem, quod ἐπὶ, et ἐν. v. Doruillius ad Charit. p. 703. Bene igitur Phasianinus vertit: *in quo curru sacerdotem quoque esse oportebat*. Mox reposuimus Articulum ante ἱερεῖαν ex Ald. Basf. et Eudoc., quae habet εἶδει τὴν ἱερεῖαν εἶναι, ab Tollio, reliquisque editoribus, male, puto, omissum: et pro νεῶ ex eodem libro Ald. et Basf. revocauimus νεῶν, vt legit etiam Meursius Graec. Fer. v. Ἡραῖα p. 130. Est enim in iis ἄχρι τῆ νεῶ. Neῶ, quod habent libri editi reliqui, est vocabulum nihili. Vnde video, Galeum quoque in exemplo Am-

3 ἄσπεος 7. Ἦκεν ὅν ποτε ὁ χρόνος Φέρων 8 τὴν ἐορτήν·
 ὁ δὲ νόμος ἀπὸ τῶν βοῶν ἐκ ὄντων ἐχώλευεν· ἀλλ' ἐσο-
 φίσατο τὴν ἀπορίαν ἡ ἱέρεια 9, μήτηρ ἑσσα νεανίσκων,
 4 ἀντὶ βοῶν τῷ σχήματι γενομένων. Ἐπεὶ τοίνυν τὸ
 παρὰ τῶν βοῶν, παρὰ τῶν παίδων ἐγένετο, εἴσα
 κατὰ τὸ ἀγαλμα, μισθὸν ἀπήτε τῷ πόνῳ· καὶ ἔδω-
 κε, Φασίν, ἡ θεός. Ὑπνος ἦν ὁ αὐτὸς καὶ τῷ βίβ-
 πέρας γενομένος 10.

Amstelodamensi emendasse
 ναῖ. Eudoc. ἤχειν ἄχρι τῆ
 ναῖ.

7. Eudoc. post ἄσπεος addit
 haec, ὅπε καὶ τὸ αὐτῆς εἶδω-
 λον ἴδρυτο· ὁ καὶ ψαλῖδα
 χαλκῆν ἀνεβάσας· ἀπὸ
 μεταφορᾶς τῆς πειράσεως ψα-
 λίδος τὰς τρίχας, καὶ καθα-
 ρὸν ἀποδεικνύσας τὸ σῶμα·
 ἐπεὶ ὁ αἶψα καθαίρει, εἰς δὲ
 ἀλλογορεῖται ἡ Ἥρα.

8. Bas. Φέρων· vitiose.

9. Ald. ἱσρεία· et f. 4. ἔδω-
 κε Φασίν ἡ, vt Bas. Eudoc.
 ἀλλ' ἡ ἱέρεια τὴν ἀπορίαν
 ἐσοφίσσατο, μήτηρ ἑσσα νεα-
 νίσκων δύο, Βίτωνος καὶ Κλεό-
 βε, ἀντὶ βοῶν. Bas. ἀντι-

βοῶν. Atque hac in Fabula
 desinunt, praeter librum Al-
 dinum et versionem Phasia-
 nini Latinam, etiam Basil.
 editio, et exemplum Patris
 prius. Addita tamen sunt in
 omnibus exemplis haec ver-
 ba: τέλος τῷ περὶ ἀπίστων
 ἱστοριῶν [Ald. Bas. ἱστορίων]
 Παλαιφάτης χρησίμης συν-
 τάγματος. Phasianini versio
 Latina habet, *Palaeophati de
 Fabulosis Narrationibus Fi-
 nis*, vel, vt legitur in Bas. a.
 1543., *Finis utilis compositio-
 nis Palaeophati de non creden-
 dis falsis narrationibus*.

10. Eudoc. addit, ταῦτα
 παρὰ τῶν Ἀργείων ἐθρυλ-
 λείτο.

Κ Ε Φ. ΝΒ

ΠΕΡΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΣ ΚΟΓΧΤΛΗΣ *

Εν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τῆς Φοίνικος ἢν Ἡ-
ρακλῆς ὁ φιλόσοφος, ὁ λεγόμενος Τύριος, ὅστις
ἐφευρε

* Primus hanc, et sequen-
tem, Fabulam cum reliquis
edidit e Chronico Alexandri-
no, vel potius Paschali, s.
Constantinopolitano: v. Ob-
servatt. miscell. Vol. 2. p. 172.
et Menagius ad Laërt. 1, 48.:
Tollius, et in suis exemplis
retinuit Galeus, etiam Bru-
nerus, et in posteriore exem-
plo Pater. At certum satis
exploratumque videtur, eas
auctorem habere Palaeph-
tum Aegyptium, aut Abyde-
num historicum, non eum, a
quo superiores Fabulae pro-
fectae dicuntur. Ab Ioh. Ma-
lela Chronogr. p. 26. Oxon.
vocatur Παλαίφατος ὁ σοφώ-
τατος χρονογράφος, et ὁ σο-
φώτατος, p. 38. 48. 63. 75.
101. Sed quia Dresigius quo-
que, Tollii, reliquorumque
editorum, exemplo, iisdem
exemplum suum ornauit:
neque nobis omittere eas
placuit. Contulimus eas cum
exemplo Oxoniensi a. 1691.
8. historiae Chronicae Iohan-
nis Antiocheni, Malalae, vel
potius Malelae, cognomine,
e qua p. 36. ff. sua hausisse
putatur auctor Chronici Con-
stantinopolitani s. Paschalis:

de quo v. iudicium Reinesii
Varr. Lectt. 2, 17.: ita, vt
consuluerimus etiam Ipsi-
us huius Chronici editionem Ra-
derianam [Monach. a. 1615.
4.] p. 100. s. et Cangianam
[Parisi. a. 1688. f. max.] p. 43.
s. Caeterum de re ipsa, quae
attingitur hoc Capite, v. A-
chilles Tat. 2. p. 87. s. Salm.:
Pollux 1, 45. ff., cuius verba
leguntur ap. Eudoc. Ion. p.
42. s.: Nonnus Συναγ. ἰσορ.
1, 66. p. 148. s. Eton.: Non-
nus Dionysii. 40. p. 1034. Ha-
nou.: Eudoc. Ion. p. 42.: et
Suidas in v. Ἡρακλῆς, item-
que Cedrenus p. 18. s. To. 1.
Parisi. Conf. Trillerus ad Gro-
tium Christ. patient. p. 248. s.
Pro ἐφευρήσεως, quod habent
Tol. Brun. Gal. Pat., edidi-
mus ἐφευρέσεως, non quod
hanc nominis formam, vt
vitiosam, reiiciamus, quum
Moeris et Thomas Magister
praecipiant, Atticos εὐρημα,
non εὐραμα, dixisse, sed quia
infra s. 4. in optimis libris
Chronici Constantinop. εὐρε-
σιν, non εὐρησιν, legitur.

1. Oxon. Φοίνικος, Ἡρα-
κλῆς. Cedren. ἐν τοῖς μετὰ
ταῦτα δὲ χρόνοις, ἐπὶ τῆς
Ν Βασι-

ἔφευρε τὴν κογχύλην. Ἐωριζόμενος.² γὰρ ἐπὶ τὸ
 παρὰ λίον μέρος τῆς Τύρου πόλεως, εἶδε³ ποιμενικὸν
 κύνα ἐσθίοντα τὴν λεγομένην κογχύλην, ὅπερ ἐστὶ μι-
² κρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιῶδες· καὶ ποιμένα⁴ νομί-
 ζοντα

βασιλείας τῆς Φ. Mox in eo-
 dem libro Oxon., et in Tollii,
 Brunerique, et Patris, exem-
 plis, et ap. Cedren., legitur
 ὁ φιλόσοφος, ὁ λεγόμενος
 Τύριος. Sed Dresigius Ga-
 leum sequutus est, ab cuius
 exemplo Amstelodamensi ver-
 ba ὁ λεγόμενος, absunt: quae
 nos tamen reuocauimus.

2. Lectio vulgaris hic ha-
 bet ἑωριζόμενος, pro quo Tol-
 lius conl. αἰωράμενος [immo
 iam in marg. ex. Rader. legi-
 tur, ἴσως, αἰωράμενος]: Gale
 autem μετεωριζόμενος. Nos
 coniectura ducti scripsimus
 ποριζόμενος, in natua notio-
 ne hoc verbum accipientes.
 Dresigius. Etiam Cedrenus,
 et Cod. Hamartoli manu scri-
 ptus, habent μετεωριζόμενος.
 At non erat, quod sollicita-
 rent lectionem vulgatam, h.
 e. Rader. Cang. Oxon., viri
 docti. Hesychius: Ἐωρίζε-
 ται· μετεωρίζεται, ἀναπατεῖ.
 Quae quidem verba Gramma-
 tici eodem consilio laudari vi-
 deo ab Abreschio Obseruatt.
 Misc. Belg. Vol. 7. p. 307.
 f. ad Hesych. p. 1571. To. 1.
 Restituimus igitur lectionem
 ἑωριζόμενος· quod verbum
 idem est, quod αἰωράμενος.
 Hesychius: Αἰωράμενος· με-
 τεωριζόμενος. Scilicet anti-

qui scriptores αἰωρεῖσθαι di-
 xere: quam formam verbi re-
 centiores commutarunt for-
 ma altera αἰωρίζεσθαι, et
 ἑωρίζεσθαι, vt pro ξενεῖσθαι
 dixerunt ξενίζεσθαι, et ἑώρα
 pro αἰώρα. Vtrumque ver-
 bum, et αἰωρεῖσθαι, et ἑωρι-
 ζεσθαι, dicitur proprie de iis,
 qui gestantur. Gloss. vet. Αἰω-
 ρέω Gestio, is. leg. Gestio, as.
 Αἰωρῆμαι Pendeo. Αἰωρίζεται
 Gestatur. Ἐώρα Gestatio.
 Ἐωρίζομαι Gestor. Itaque
 verbo ἑωρίζεσθαι, vt in Indi-
 ce docuimus, declaratur hoc
 loco gestatio, quae fit, aut
 lectica, aut vehiculo. Sed ac-
 cipi tamen cum Chilmeado,
 et aliis, recte, opinor, potest
 etiam de ambulatione, quum
 auctor Narrationis aliis quo-
 que verbis subiecisse nouam
 potestatem reperiatur. Conf.
 Rhoerius ad Porphy. de Ab-
 stinent. 4. 8. p. 318. et Pro-
 luff. 4. 5. f. Caetetur pro
 ἐπὶ Cedren. habet εἰς, sed
 omittit πόλεως.

3. Tol. Brun. Pat. Gal. Dre-
 sig. Rader. Cang. ἴδε. Cedren.
 οἶδε. male. Mox in Oxon. est
 κοχλιοειδές. Tol., vitio ope-
 rarum, κοχλιῶδες.

4. Oxon. καὶ τὸν ποιμένα
 ἀπὸ τῶν προβάτων — ἐκ
 πόματος· etiam Cedren.
 habet

ζῶτα αἰμάσσειν τὸν κύνα, λαβόντα ἀπὸ προβάτης
 πόκον ἐρέας, καὶ καταμάσσοντα τὸ καταφερόμενον ἐκ
 τῆς εἰσόδου τῆς κυνὸς, καὶ βάπτοντα τὸν πόκον. Ὁ 3
 δὲ Ἡρακλῆς προσεσχηκώς, μὴ εἶναι αὐτὸ αἶμα, ἀλλὰ
 βάμματος παραξέινε ἀρετήν, ἐθαύμασε⁵ καὶ γινέσ,
 ὅτι ἐκ τῆς κογχύλης ἐστὶ τὸ βάμμα⁶ τῆς πόκος, εἰλη-
 φώς ἐκ τῆς ποιμένος τὸν πόκον, ὡς μέγα δῶρον, τῆτον
 προσήγαγε τῷ βασιλεῖ τῆς Τύρης, Φοίνικι. Καὶ ἐκ- 4
 πλαγεῖς καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ⁷ τῆς ξένης χοροῖας τῆς
 βάμματος, θαυμάζων τὴν αὐτῆς εὐρεσιν⁸ ἐκέλευσεν
 ἐξ αὐτῆς τῆς βάμματος τῆς κογχύλης βαφῆναι ἐρέαν,
 καὶ γενέσθαι αὐτῷ περιβόλαιον βασιλικόν, καὶ ἐφόρε-
 σεν αὐτὸς πρῶτος περιβόλαιον ἐκ πορφύρας καὶ πάν-
 τες ἐθαύμασαν τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, ὡς ξένην θέαν.
 Καὶ ἐξ ἐκείνης⁹ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Φοίνιξ, μηδένα 5
 ὑπὸ τὴν αὐτῆς βασιλείαν ὄντα¹⁰ τολμᾶν φορεῖν τὴν
 αὐτὴν ἐνάρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης ἔσαν φορεσίαν,
 εἰ μὴ τι αὐτὸν, καὶ τὰς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς
 Φοινίκης, διὰ τὸ γινώσκεισθαι τὸν βασιλέα τῷ στρατῷ,
 καὶ παντὶ τῷ πλήθει, ἐκ τῆς θαυμαστῆς καὶ παρα-
 ξένης φορεσίας. Πρώην γὰρ ἐκ ἐγίνωσκον οἱ ἄνθρωποι 6

N 2

βάπτειν

habet ἀπὸ τῶν προβάτων.
 Sed Cod. Hamart. et Chron.
 Constantinop. Rader. Cang.
 Cedren. habent, ἐκ τῆς εἰ-
 σόδου.

5. Libri editi Palaephathi
 omnes, etiam Rader. et Cang.,
 ἐθαύμασε.

6. Oxon. τὸ κατιὸν βάμ-
 μα — τῆτο προσήγαγε. non
 male.

7. Oxon. ἐπὶ τῇ θέᾳ.
 Scriptum videlicet erat θέᾳ
 inde imperita librarii manus
 fecit θέαν. Mox pro χοροῖας,

quod etiam apud Cedrenum
 est, Oxon. habet χοροῖας.

8. Editi libri Palaephathi
 omnes habent εὐρεσιν. Oxon.
 τὴν τέτε εὐρεσιν — βάμμα-
 τος κογχύλης — ἐκ πορφ.
 περιβόλαιον — τὴν αὐτῆς βα-
 σιλικήν.

9. Oxon. καὶ ἐκτοτε —
 μηδένα τῶν ὑπὸ τὴν αὐτῆς
 ὄντα βασιλείαν τὴν τοιαύτην
 ἐνάρετον.

10. Hoc Partic. abest a
 Rader. Cangijs edidit, ὑπε-
 τὴν αὐτῆς ὄντα βασιλείαν. ὄν

100

βαίπτειν χροῦς ¹¹ ἱματίων, ἀλλὰ τὰς τῶν προβάτων
ἐρέας, οἷα καὶ ἦσαν, ἐποίεν ἱμάτια, καὶ ἐφόρεν· καὶ
ἐκ εὐχερῶς ¹² ἐγκωρίζοντο τῷ ὑπηκόῳ πλήθει οἱ βασι-
7 λεῖς. Λοιπὸν ἔν οἱ κατὰ ¹³ τόπον βασιλεῖς, ἥτοι ῥή-
γες, καὶ τοπάρχαι, ἀκηκόες τῆτο, οἱ μὲν περιβό-
λαια, οἱ δὲ Φίβλας, καὶ μαντία, ἐπενόησαν ἑαυτοῖς
πορφυρεῖα, ἢ ῥεσσαῖα, βάπτοντες αὐτὰ ἀπὸ βοτα-
νῶν, καὶ ἐφόρεν διὰ τὸ γινώσκεσθαι τῷ ἰδίῳ πλήθει·
καθὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος ἐξέδετο.

11. Rader. Tol. Brun. Gal.
ex. Cantabr. Cedren. Cang.
χρωῖς. Mox Oxon. οἷα καὶ
ἦσαν, ταύτας ἐποίεν ἱμ. —.

12. Oxon. καὶ οἱ βασιλεῖς
δὲ τὰς αὐτὰς χροῖς τῆς τυ-
χῆσης ἐρέας ἱμάτια ἐφόρεν,
καὶ ἐκ εὐχερῶς —.

13. Rader. Cang. Tol. Brun.
Gal. Pat. ἔ κατὰ — εἶτοι —
τῆτω — μαντεῖα — βάπτ.
τὰ ἀπὸ —. Oxon. vere: λοι-
πὸν ἔν οἱ κατὰ τόπον βασ.,

ἥτοι — ἀκηκ. τῆτο — Φί-
βλας χρυσᾶς καὶ μανδυᾶς —
πορφύρεα, ἢ ῥέσσα [Cedren.
ῥέσσα] βάπτοντες αὐτὰ ἀπὸ
βοτανῶν τινων — ὁ σοφώτα-
τος συνεγράψατο. Recipi-
mus igitur λοιπὸν ἔν οἱ κατὰ
τόπον βασιλεῖς, — τῆτο —
καὶ μαντία, — αὐτὰ ἀπὸ —.
Μαντία legit etiam Salmafius
ad scrr. h. Aug. p. 343. b Pa-
rif., vt αὐτοῖς πορφυρεῖα —
τὸ ἀπὸ βοτ.

Κ Ε Φ. ΝΓ'

ΠΕΡΙ ΣΙΔΗΡΟΥ ΤΙΣ ΠΡΩΤΟΣ
ΕΦΕΥΡΕΝ *

Ο δὲ αὐτὸς Ἡφαιστος ἀπὸ μυτικῆς τινος εὐχῆς τὴν ἰ
ὀξυλάβην ἐδέξατο ἐκ τῆ ἀέρος, εἰς τὸ κατασκευά-
ζεν ἑκ σιδήρου ὅπλα· ὅθεν καὶ ἐπικρατὴς σιδήρεα νύρε-
θη εἰς τὰς πολέμους. Ἀπεδέωσαν ἔν αὐτὸν, ὡς σω-
φροσύνην νομοθετήσαντα, καὶ τροφὴν ἀνθρώποις διὰ
κατασκευῆς ὀπλων εὐρηκότα, καὶ ἐν τοῖς πολέμοις δύ-
ναμιν καὶ σωτηρίαν ποιήσαντα. Πρὸ γὰρ αὐτῶ ῥοπά-
λοις καὶ λίθοις ἐπολέμεν. Μετὰ δὲ τελευτὴν Ἡφαί-
3
στου, ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὀνόματι ἡ
Ἡλίου, ἡμέρας δυοῖ, ὡς εἶναι ἔτη ιβ', μῆνας γ', ἡμέ-
ρας δ'. Οὐ γὰρ ᾔδεισαν ὁ Αἰγύπτιοι τότε ἄλλον
τινὰ ἄριθμόν ἐν τῷ ψηφίζεσθαι, ἀλλὰ τὰς περιόδους
N 3 τῶν

* Leguntur haec ap. Anonym. excc. Chronologg. p. p. 23. f. et ap. Ioh. Malelan Chronogr. p. 25. f. Oxon., itemque in Chron. Constantinop. p. 106. Rader. p. 45. f. Cang.: sed v., praeter Cedrenum p. 19., etiam Euseb. Chron. i. p. 7. Scal., cuius verba descripsit Cedrenus, in primisque Suidas v. Ἡλίου, et Ἡφαιστος.

1. Rader. Oxon. κατασκευάζειν. Et mox Oxon. εὐρέθη.

2. Abest ὀνόματι ab Oxon. Mox legit, ἡμέρας δυοῖ. ὡς εἶναι ἔτη ιβ' καὶ ἡμέρας γ'. At altera lectio, quae est in omnibus aliis libris, etiam apud Suidan, vera videtur.

Nam anni XII. folares, menses III., quorum quisque habeat XXXI. dies, et dies III., constant IIIIMCCCCCLXXVII diebus. vnde in ex. Galei Amstel., et in exemplis Dresigg., nostrisque superioribus, perperam legi ἡμέρας θ' apparet. Apud Suidan est ἡμέρας ε'.

3. Rader. Cang. Tol. Brun. Pat Gal. ex. Cantabr. εἰδῶσαν — τότε, ἢ ἄλλον· sed in ex. Gal. Amstel. est ᾔδεισαν.

4. Oxon. τότε, ἢ ἄλλοι τινες, ἀριθμὸν ψηφίσαν. Vnde Chilmeadus ita legendum censebat: ἂν γὰρ ᾔδεισαν οἱ Αἰγ. τότε, ἢ ἄλλοι τινες, ἄλλαν τινὰ ἀρ. ἐν τῷ ψηφ. recte. Certe pro τότε ἢ ἄλλόν τινά,

τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη ἐψηφίζον. Οἱ γὰρ τῶν β' μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξότε ἐνομίσθη ὅτι ὑποτελεῖς εἶναι τὰς ἀνθρώπων τοῖς βασιλευσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς Ἥλιος βασιλεὺς⁷, ὁ υἱὸς τῆς Ἡφάιστος, ἦν φιλόσοφος⁸ δυνατὸς, ὅστις ἐδιδάχθη παρὰ τινος, ὡς γυνή τις Αἰγυπτία τῶν ἐν εὐπορίᾳ⁹ καὶ ἀξίᾳ ὕσων παρ' αὐτοῖς,

τινα, quod est in aliis libris, reponi debet τότε ἄλλόν τινα quam rationem nunc sequuti sumus. Caeterum de re ipsa, quae hoc loco attingitur, omnia alia tradit Censorinus D. N. c. 19., *Et in Aegypto quidem*, inquit, antiquissimum ferunt annum bimestrem fuisse; post deinde ab Ifone rege quadrimestrem factum; nouissimo Arminon ad tredecim menses et dies quinque perduxisse: vbi v. Lindebrogius. Plin. H. N. 7, 48. *Annum — unum determinabant — quidam lunae senio, ut Aegyptii. Itaque apud eos aliqui et singula millia annorum vixisse produntur.* v. ibi Harduinus.

5. Oxon. ἀλλ' οἱ μὲν τὰς περιόδ. τῆς σελήνης ἐψηφίζον εἰς ἐνιαυτὸς· οἱ δὲ τὰς περιόδους τῶν ἡμ. εἰς ἔτη ἐψηφίζον. Similia additamenta leguntur ap. Suidan v. Ἥλιος.

6. Rader. Tol. ἐξότε ὀνομάσθη. Brun. ἐξότε ὀνομάσθη. Oxon. ἐξότε ἐπωνομάσθη τὸ ὑποτ. male. Gal. ex. Amstel. ἐξ ὅτε ἐνομίσθη. Caeterum de anno et menfi-

bus Aegyptiorum ap. Herodo. 2, 4. haec leguntur, πρῶτης Αἰγυπτίως ἀνθρώπων ἀπάντων ἐξευρέειν τὸν ἐνιαυτὸν, δωδέκα μέρεα δασαμένους τῶν ὥρέων εἰς αὐτόν· ταῦτα δὲ ἐξευρέειν ἐκ τῶν ἄστρον ἔλαγον. Ἀγασσι δὲ τοσῶδε σοφώτερον Ἑλλήνων, ἐμοὶ δοκεῖν, ὅσω Ἑλλήνες μὲν διὰ τρίτης ἔταος ἐμβόλιμον ἐπεμβάλλασσι, τῶν ὥρέων εἵνεκεν· Αἰγύπτιοι δὲ τριηκοντημέρους ἀγοντες τὰς δωδέκα μῆνας, ἐπάγασσι ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πάρεξ τῆς ἀριθμῆ· καὶ σφι ὁ κύκλος τῶν ὥρέων εἰς τῷτὸ περιῶν, παραγίνεται.

7. Abest βασιλεὺς ab Oxon. non minus, quam Articulus τῆς ante Ἡφάιστος.

8. Oxon. φιλότιμος — ὁ πό τινος. male.

9. Rader. ἐν εὐπορίᾳ καὶ ἐξιασῶν· sed in m. ἀξία ὕσων. Tol. Gal. ex. Cantabr. εὐπορίᾳ καὶ ἐξιασῶν· sed in m. ἀξία ὕσων. Brun. Pat. εὐπορίᾳ καὶ ἐξιασῶν· m. ἀξία ὕσων. Gal. ex. Amstel. εὐπ. καὶ ἐξιασῶν· sed Oxon. εὐπορίᾳ καὶ ἀξία ὕσα. Chillmeadus coni. καὶ ἐν ἀξίᾳ ὕσα.

αὐτοῖς, ἐρῶσά τινος, ἐμοιχεύετο ὑπ' αὐτῆ. Καὶ ἀκῆ- 5
 σας ὁ Ἥλιος ¹⁰, ἐζήτησεν αὐτὴν πιάσαι διὰ τὴν τῆ
 πατρός αὐτῆ ¹¹, Ἡφαίστη, νομοθεσίαν, ἵνα μὴ λυθῇ·
 καὶ λαβὼν στρατιώτας ἐκ τῆ ἰδίας στρατῆ, μαδῶν τὸν
 καιρὸν τῆς μοιχείας αὐτῆς, ὅτι γίνεσθαι ἔμελλε ¹²
 νυκτός, ἐπιβρίψας ¹³ αὐτῇ ¹⁴, τῆ ἀνδρός αὐτῆς μὴ
 ὄντος αὐτόθι, εὔρεν αὐτὴν μετ' ἄλλῃ καθεύδουσαν, τῆ
 ἐρωμένη παρ' αὐτῆς· ἦντινα εὐθέως καταγαγὼν ἐπόμ-
 πευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος
 αὐτήν ¹⁵. καὶ γέγονε σωφροσύνη μεγάλη ἐν τῇ γῇ τῆς
 Αἰγύπτου. Κακείνης ¹⁶ δὲ τὸν μοιχὸν ἀνείλε, καὶ ἠύχα-
 ρισήθη. Περὶ δ' ἰσορῆ ποιητικῶς Ὀμηρος ὁ ποιητής ¹⁷· 6

N 4

ὡς

ῥσα. Cang. εὐπορία ἐν καὶ
 ἀξία ῥσων. Galeus coni. τῶν
 ἐν εὐπορία καὶ ἐξεσία, vel
 καὶ ἀξία, ῥσων, παρ' —: et
 Abreschius Obseruatt. ad N.
 T. p. 621. To. i. Aeschyl. καὶ
 ἐξεσιαζῶσων, ita tamen, vt
 receptam lectionem huic con-
 iecturae praeferret. recte.
 nam αἱ ἐν εὐπορία καὶ ἀξία
 ῥσαι sunt feminae opulentae
 et dignitosaе f. honoratae.

10. Oxon. ἀκῆσας ἀπ' αὐ-
 τῆ ὁ Ἥλ. male.

11. Oxon. αὐτῆ.

12. Rad. Cang. Tol. Brun.
 Pat. Gal. ἔμελλεν.

13. Rad. Cang. Oxon. Tol.
 Brun. Pat. Gal. ex. Cantabr.
 ἐπιβρίψας· sed in ex. Amstel.
 Galei est ἐπιβρίψας· quod
 nos cum Dresigio in superio-
 ribus exemplis expressera-
 mus. Nunc vero reuocauim-
 us ἐπιβρίψας, auctoritate
 caeterorum librorum omni-
 um. nam ἐπιβρίπτειν est ver-

bum grauius, atque rei non
 minus, quam verbis λαβὼν
 στρατιώτας, accommodatius,
 vt in Indice verborum Grae-
 corum docuimus.

14. Oxon. αὐτῆς γίνεσθαι,
 νυκτῶν ἐπιβρίψας αὐτῇ —
 μετὰ ἄλλῃ. male.

15. Abest αὐτὴν ab Oxon.

16. Rad. Cang. Tol. Brun.
 Pat. Gal. ex. Cantabr. κακεί-
 νον δὲ — ἀνείλεν καὶ ἠύχα-
 ρισήθη. Oxon. κακείνον —
 ἀνείλε — εὐχαρισήθη. non
 male.

17. Rad. Cang. "Ὀμηρος
 ποιητής — ἐκάλεσεν — ἀπὸ
 τῆ Ἡλύς [Cang. Ἡλ/ς] —.
 Oxon. ὁ ποιητής — ἤλεγξε
 — ἀπὸ τῆ Ἡλ/ς — ὁ σοφώ-
 τατος χρονογράφος συνεγρά-
 ψατο. Nos quidem vt ante
 rescriptimus ἀνείλε pro ἀνεί-
 λην, quod est in reliquis li-
 bris omnibus, ita etiā pro
 "Ομ. ποιητής, quod ipsum est
 in Oxon. Tol. Gal., edidimus
 cum

ὡς ὁ ἥλιος, φησὶν, ἤλεγξε¹⁸ τὴν Ἀφροδίτην συμ-
 γνυμένην νυκτὸς Ἀρεῖ. Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλεσε¹⁹ τὴν
 ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας²⁰, ὅφ' Ἡλίου βασιλείας ἐλεγ-
 χθεῖσαν. Τὸ δὲ ἀληθές, ὡς προεγγράψαται, Πάλλι-
 φατος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

cum Brun. Pat. Ὁμηρος ὁ
 ποιητής. Nam Ὁμηρος non
 esse glossēma, Vuesfelingius
 quoque animaduertit in notis
 ad Diod. Sic. p. 310. To. 1.,
 et scriptorum vsu loquendi
 docuit. Sic Eratosth. Κατα-
 περ. c. 24. Δίσχυλος ὁ ποιη-
 τής· c. 25. Κράτης ὁ ποιη-
 τής· c. 34. Ἀριστέλης ὁ Φι-
 λόσοφος. Et ap. Diod. Sic.
 16. p. 253. C To. 2. est μάρ-
 τυρα παρῆχεται τὸν ἐπιφα-
 νέσαστον καὶ ἀρχαιότατον τῶν
 ποιητῶν Ὁμηρον. Sed locus
 Homeri ipse, quo res illa
 narratur, est Odyss. 9, 266. ff.
 Verba poëtae, ad quae re-
 spicitur hoc loco, sunt v.
 270. f., ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελοι
 ἦλθον Ἥλιος, ὃ σφ' ἀνέχεσθαι

μειγνυμένης φιλότητι. Conf.
 Nonnus Συναγ. Ἰσορ. 1, 86.
 p. 152. Eton.

18. Rad. Cang. Tol. Brun.
 Pat. Gal. ἤλεγξεν.

19. Tol. Brun. Pat. Gal.
 ex. Cantabr. ἐκάλεσαν.

20. Tol. Gal. ex. Cantabr.
 πορνείας τῇ Ἡλίῳ. Brun.
 Pat. πορν. ὑπὸ τῇ Ἡλίῳ. Sed
 Gal. in ex. Amstel. edidit,
 πορν. ὑφ' Ἡλίῳ. Suidas v.
 Ἥλιος habet, ὅπαρ μετέβα-
 λε ποιητικῶς Ὁμηρος, ὅτι ὁ
 ἥλιος τὴν Ἀφροδίτην ἐδείξε
 μινυμένην τῷ Ἀρεῖ. Ἀφρο-
 δίτην μὲν τὴν ἐπιθυμίαν κα-
 λέσας, Ἀρεῖ δὲ τὸν μετ' αὐ-
 τῆς καταληφθέντα στρατιώ-
 την. Conf. Hygin. fab. 148.
 et ibi Stauer. p. 261.

INDEX PRIMVS
VERBORVM FORMVLARVMQVE
GRAECARVM
QVAE LEGVNTVR
IN
PALAEPHATI FABVLIS

Αβατος *Inaccessus*: *inuius*: *inaccessibilis*: quibus vocabulis explicatur in Gloss. vett.: de montibus, 1; 3. Idem enim valet, quod ἀπρόσιτος. Legitur de montibus apud Herodo. 4, 25. 7, 176. 198. 89. 138., etiam apud Xen. anab. 4. p. 311. Hutch., vbi ei opponitur βατός: sed 5. p. 389. est de Parthenio, flumio Bithyniae; et apud Porphy. de abstin. anim. 4, 11. extat de templo Hierosolymitano, ita, vt etiam opponatur vocabulo βατός. Conf. Goenius ad Porphy. A. NN. p. 86. b, et Ioh. Bapt. Pius Annotatt. posterr. c. 82. p. 489. To. 1. Thes. Gruter.

Ἀγαθός *ἀγαθοὶ Fortes* 6, 7. Suidas: Ἀγαθός — ὁ ἀνδρεῖος. V. Vuesfeling. ad Diod. S. 15, 32. p. 27. To. 2. * τὸ γένος μάχεσθαι ἀγαθοὶ *Ad pugnandum facti a natura: bellatores boni natura* 33, 2. Brunerus reddidit *pugnare boni*: vt Virg. ecl. 5, 1. f. — *boni* — *Tu calamos instare leues, ego dicere versus*. Sic Aelian. V. H. 12, 16. κραττεγεῖν ἀγαθός. H. AA. 16, 25. ἀγαθοὶ ποιεῖν. Liban. ep. 98. p. 52. Vuolf. mai. ἀγαθός

χάριτος ἀπομνημονεύσας.

* τὰ πολεμικά ἀγαθός *Bel-lator, puginator, miles, bonus: bellicosus* 7, 9. 11, 2.: vbi addita sunt verba καὶ ἐπισήμων τῷ μάχεσθαι. qui 12, 2. αἰχμητῆς καὶ ἐπισήμων μάχης dicitur. Sic leguntur haec verba etiam ap. Plat. Sympos. c. 2. et ap. Pausan. 6, 14. p. 488.: qui tamen 8, 50. p. 702. ἀγαθός τὰ ἐς πόλεμον dixit, vt Herodo. 9, 122. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια, et 7, 9. 3. ἄριστοι τὰ πολέμια. et Xen. Cyrop. 1, 3. 13. οἱ ἀγαθοὶ τὰ πεζικά. Vid. Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 17. * ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων *Fortissimi, principes, Graecorum*: de Argonautis, 31, 6. Ab Apollod. 1. p. 53. Fab. dicuntur οἱ ἄριστοι τῆς Ἑλλάδος, et ab Ennio ap. A. ad Her. 2, 22. *Argui dilecti viri*: et a Varrone R. R. 2, 1. 6. *regio genere Argonautae*. Nomina eorum leguntur ap. Apollod. d. 1. p. 53. f. Hygin. fab. 14. et Eudoc. Ion. p. 220. f.: sed de singulis dignus est, qui legatur Pe. Burmanni Catalogus Argonautarum C. Valerii Flacci Argonauticis praemissus. * ἄριστοι κιθαρῳδοὶ *Optimi, doctissimi, cithar-oedi*

oedi 42, 2. * καλὸς καγαθός
Bonus: probus 8, 2. * κα-
λὸς καὶ ἀγαθός Fortis: stre-
nuus 29, 4.: bonus: probus
32, 9.

* Ἀγαλμα Statua: simulacrum:
signum 22, 3.: quatenus spe-
cie sua oculos spectatorum
laetat. * ἄγαλμα Ἀθηνᾶς
χρυσῆν Statua Minervae au-
rea 32, 6. Sic τὸ ἄγαλμα
Simulacrum Iunonis 51, 4.
* ἀγάλματα Statuae: simu-
lakra 22, 1. Quo quidem in
Capite ἄγαλμα, et ἀνδριάς,
posita sunt, vt vocabula idem
declarantia. Hesychius: Ἀ-
γαλμα· ξόανον, ἀφομοίωμα
εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάν-
των. Suidas v. ἀγάλματα.
— ἀγάλματα δὲ, καὶ τὰς
γραφαίς, καὶ τὰς ἀνδριάντας,
λέγουσιν. Lex. Anonym. bibl.
Laurent. Catal. To. 2. p. 418.
Ἀγάλματα· ξόανα, ἀφομοι-
ώματα, εἰκόνες, ἢ ἀνδριάντες.
Omnino de potestate huius
vocabuli multiplici diligen-
tissime disputavit Ruhnque-
nius ad Timaei Gloss. p. 3. f.,
vt de verbo ἀγάλλειν, vnde
ductum est, Hemsterhusius
ad Tho. Mag. p. 4. f.

* Ἀγαλματοποιοὶ Sigillarii: fi-
dores simulacrorum: qui
signa fabricantur [Cic. Off.
1, 41.] 22, 2.: vbi distin-
guuntur ab ἀνδριάντοποιοῖς.
Phauorinus: Ἀγαλματο-
ποιοὶ· τετέτι, χειρουργοὶ ἀ-
γαλμάτων. Quae quidem
verba sumta videntur e Le-
xico Suidae, in quo tamen
nunc deest ἀγαλμάτων.

* Ἄγαν Admodum: valde: mi-
tis: additur Posituo, 17, 1.
Ἀγανακτεῖσθαι Indignari 41,
7.: vbi legitur ἀγανακτησα-
μενος, vt ἀγανακτησαμένης
δὲ τῆς μητρὸς ap. Lucian.
Somn. 4. p. 4. To. 1. Graeu.
Vid. Tho. Mag. p. 416. Bern.
Nam ἀγανακτεῖν proprie vim
Aetivam habuisse videtur.
Conf. Phauorinus h. v., et
nos ad Plat. Phaedon. 66,
21.

* Ἀγέλη ταύρων Grex taurorum
1, 3. 5. * βοῶν ἀγέλη Grex
boui 25, 3. Etymol. M.:
Ἀγέλη· βοσκημάτων πλη-
θος κυρίως. Phauorinus:
Ἀγέλη λέγεται, ὅταν ποῖα
πρόβατα ὁμῶς βόσκηται, ἢ
ποῖοι χοῖροι, ἢ βόες, ἢ τοιῶ-
ν τῶν τι.

* Ἀγνοεῖν Ignorare 26.

* Ἀγορά Forum 32, 15. f.

* Ἀγριος ταῦρος Ferus, effera-
tus, vel potius, consternatus,
taurus 16, 2. V. infra v. ἀπ-
αγρίσθαι, et v. ταῦρος.

* Ἀγροῖκος Rusticus: qui habitat
ruri: de Marfya, 48, 1.: vbi
f. 2. dicitur ποιμήν.

* Ἄγω· ὃν ἔκτε Κάθμος ἄγων
Quem [canem] secum addu-
xerat Cadmus 7, 6. * ἦλθε
— αὐτῷ ἄγων τὴν τρατιὰν
Venit ei cum exequitu auxi-
lio 39, 5. Sic Plato Phae-
don. 66. ἦκεν ἄγων τὸν μέλ-
λοντα δώσειν τὸ Φάρμακον
Venit cum eo, qui daturus
erat bibere cicutam: et He-
siod. Ἔργ. 84. f. Εἰς Ἐπι-
μηθέα πέμπε πατὴρ —
Ἀργεφόντην Δῶρον ἔγοντα
θεῶν

Ἰεῶν *Ad Epimethæa mittebat Iupiter Mercurium cum munere deum.* add. Hom. Odyf. 9, 62. Eurip. Phœn. 454-479. Xen. Cyrop. 3, 3. 22. v. Proluff. Palaephatt. 3, 7. * *abducere: deducere:* sequente Praepositione ἐκ, 19, 5. 34, 4. * *ἀγειν πανήγυριν τεταγμένην Facere sacrificium solenne et statum* 51, 1. Sic ἐορτὴν ἀγειν est ap. Xen. Cyrop. 6, 2. 3.

Ἀδελφὴ *Soror* 7, 5. 31, 1. etc.

Ἀδελφίδες *Fratruelis: fratris filius* Gloss. vett. 39, 6. 46, 2. Etiam a Pausania 7, 2. p. 524. Iolau dicitur ἀδελφίδες ὁ Ἡρακλῆς. nam Iphicles, Iolai pater, erat frater Herculis. v. Diod. Sic. 4. p. 252. D To. 1. Rhodem. Hefychius: Ἀδελφίδες ὁ τῷ ἀδελφῷ υἱός.

Ἀδελφός *Frater* 2, 6. 6, 2. etc.

Ἀδιαλείπτως *Continenter: assidue: usque: sine intermissione* 39, 3.

Ἀδιυὼν *Facinorosus* 2, 9.

Ἀδμητος *Admetus: rex Phœrarum in Thessalia, sobrinus s. patruelis [ἀνεψιός], filius fratris vterini patris, Alcestidis, 41, 1. ff. Nam Admetus fuit nepos Crethæi, Phœretis filius; Alcestis neptis Neptuni, Pelia filia. Sed mater, et Pelia, et Phœretis, fuit Tyro, Salmonei filia, vxor, et Neptuni, et Crethæi. v. Apollod. 1. p. 42. ff. Fab.*

Ἀδύνατος λόγος *Res, quae fieri nequit, vel fabula, continens*

res, quae fieri nequeant, 7, 3.

* ἀδύνατον *Quod fieri non potest* 1, 2. 27, 2. * ἀδύνατον, sequente Infinitivo, *Fieri non potest, ut* — 2, 2. [vbi etiam est ἡ δύνατον] 25, 1. 29, 3. * ἀδύνατον εἶναι *Fieri non posse* 22, 1.

Ἀἴρ *Aër: caelum* 32, 3. 53, 1.

Ἀθάμας *Athamas: filius Aeoli: v. Herodo. 7, 197. Pausan. 7, 3. p. 528.: vnde ab Hesiodo fragm. 73. Cler. appellatur Αἰθλῶς, etiam ab Oppiano Cynegg. 3, 246.: h. e. Αἰθλὴ πᾶς schol. Hom. ad Iliad. 7, 86.: pater Phrixi, rex Phthiae, 31, 8. f. V. Apollod. 1. p. 27. 39.: vbi Athamas vocatur rex Boeotiae, δυναστεύων Βοιωτίας, fortassis quia Phthiotis fuit finitima Boeotiae.*

Ἀθάνατος *Immortalis* 28, 1.

Ἀθηνᾶ *Minerva* 48, 1.: quae a Cernaeis dicta est Γοργῶ, 32, 6.

Ἀθροίζεσθαι *Collegi: cogi: cumulari: de opibus et fortunis, 24, 5.*

Αἴας *Ajax, Telamone creatus, 12, 3. V. de eo Philostratus heroic. c. 11. et Eudoc. Ion. p. 27. f.*

Αἰγύπτιοι *Aegyptii* 53, 3.

* γυνή τις Αἰγυπτία *Mulier quaedam Aegyptia* 53, 4.

Αἴγυπτος *Aegyptus: regio Africae, 43, 1. 4. 53, 5. Schol. Apol. Rhod. ad 4, 1569.*

Πᾶσα ἡ οἰκούμενη εἰς ἡπείρους τρεῖς διήρηται, Ἀσίαν, Εὐρώπην, Λιβύην. ἡ δὲ Αἴγυπτος, κατὰ μὲν τινὰς, τῆς Ἀσίας

'Ασίας δελ' κατὰ δέ τινας,
τῆς Λιβύης.

Αἶδεν Canere: de tibiis, 48, 2.

* Pass. ἄδεται Fertur 28, 1.
Idem, quod fab. 6, 1., et ali-
bi, λέγεται.

Αἶδης proprie *Pluto*: *Dis*:
deus Inferorum: nam ap.
Anacr. 56, 9. f. est 'Αἶδω —
μυχός, sed ap. Sophoclem
Aiac. flagellif. 573. μυχοί
τῷ κάτω θεῷ. Vnde 40, 1. 5.
41, 1. in formulis εἰς Αἶδου
Ad Inferos fab. 40, 5., in-
tell. δόμος, et εἰς Αἶδου fab.
40, 1., atque ἐκ τῷ Αἶδου fab.
41, 1., *Ab Inferis*, intell. δέ-
μων. Conf. Index Graec.
Aeschin. h. v.

**Αἰδοῖα, τὰ, Pars corporis pu-
dibunda** 2, 4. f.

Αἰήτης Aëtes: rex Colchorum,
31, 4. 11. V. Apollod. 1. p.
39. f. et schol. Apol. Rhod.
ad 3, 242.

Αἰθίορες Aethiopes: ita dicti ab
Aethiopia, regione Africae,
32, 5. De origine eorum,
et generis vetustate, extat
dissertatio Furmontii Com-
mentarr. Acad. regiae Parif.
To. 5. p. 318. — 331.: sed
loci de iis classici sunt ap.
Diod. Sic. 3. p. 143. ff. To.
1. Rhodom. Plin. H. N. 6,
29. f. et Strabon. lib. 15.

Αἷμα Sanguis: cruor 48, 4.
52, 2.

Αἱμάσσειν Sanguinare [bluten]
Gloss. vett. 52, 2. Ap. Sui-
dan v. Ἡρακλῆς est ἀπὸ κυ-
νὸς αἱμάχθεντος τὰς σιαγό-
νας: vt ap. Plut. V. Rom.
p. 31. B To. 1. ἡμαγμένη

μάχουρα. Sed ap. Eurip.
Phoenn. 62. χρυσηλατοῖς
πόρπησιν αἱμάσσειν κόρας est
*aureis fibulis transfigere pu-
pulas*. nam tum cruor effluit
ex oculis.

Αἶνγμα Aenigma: *scirpus* f.
scirpus [Gell. 12, 6.]: *quae-
stio obscura*: *carmen* [Hy-
gin. fab. 67.] 7, 2. f. Ety-
mol. M. Αἶνγμα: παραβο-
λή, ἥ ὁ δεινὸς καὶ σκοτεινὸς
λόγος. add. Phauorinus h. v.
et Abreschius animaduerrf.
ad Aeschyl. p. 169. To. 2.
Et aenigma quidem illud,
quod Sphinx proposuiffe
Thebanis fertur, fuit, A-
pollodoro 3. p. 183. aucto-
re, hoc, τί ἐστίν, ὃ μίαν ἔ-
χον Φωνήν, τετράπεν, καὶ
δίπεν, καὶ τρίπεν, γίνεταί;
add. Diod. Sic. 4. p. 266.
To. 1. Rhodom., schol. Hom.
ad Odyf. λ', 270. ex Andro-
tione, Zenob. Prouerb. 2,
68. Asclepiades illud com-
plexus est versiculis quin-
que, qui leguntur ap. Athen.
10, 22. p. 456. B. Quomo-
do autem Oedipus carmen
istud interpretatus sit, docet
idem Diod. Sic. d. l. p. 266.
f. verbis his: Ἀπορεμένων
δὲ τῶν ἄλλων, ὁ Οἰδίπεις ἀπε-
φῆνατο, ἄνθρωπον εἶναι τὸ
προβληθέν. Νήπιον γὰρ αὐ-
τὸν ὑπάρχοντα τετράπεν εἶ-
ναι· αὐξήσαντα δὲ δίπεν·
γηράσαντα δὲ τρίπεν, βα-
κτηρίᾳ χρώμενον διὰ τὴν
ἀσθένειαν. add. schol. Au-
gust. Eurip. ad Phoenn. 50.
* a Thebanis ita vocata est
ἔνεδρος

ἔναδρα 7, 7. V. Eustathius ad Odyf. ε', 508. p. 1769. Rom., qui eius rei causam affert hanc: σκοτεινός γάρ λόγος ὁ τοιῆτός ἐστι, καθὰ καὶ πᾶν αἰνιγμα· καὶ ἴσως διὰ τὴν Θεβαῖον τὸν λόγον αἰνιγμα ἔλεγον, ὡς ὁλοῖ Παλαίφατος ἐν τῷ περὶ Σφίγγος· βύλονται γάρ οἱ λοχῶντες κρύπτεσθαι, καὶ λανθάνειν, ὥς τε καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰατῷ ἦσαν. add. Vossius Rhe-
tor. 4, 11. 5. p. 203. To. 2. Sed per αἰνιγματί τι, et τὸ αἰνιγμα, 7, 7. intelleguntur, credo, Thebani illi, qui cum Sphinge secesserant, reliquif-
que insidias tendebant.

Αἴξ Capra 29, 3. Extitisse videtur ex Hebr. יצ. v. Bochartus Hieroz. 1, 2. 51. p. 621. To. 1.

Αἰόλος Aedus: deus ventorum, 18, 1.: a Libanio p. 667. D To. 2. vocatur ὁ τῶν ἀνέμων ταμίας: immo astrologus 18, 2.: pater Athamantis, filius Hellenis, 31, 8. V. Hemsterhusius ad Lucian. p. 177. To. 1. Ferunt enim Aeoli fuisse tres. v. Eustath. ad Hom. Odyf. κ' p. 1644. Rom. Genealogia eorum est ap. Rhodom. ad Diod. Sic. 5, 81. p. 361. To. 1. et Vuesfel. p. 397. To. 1.

Αἰρεῖσθαι θάνατον, sequente particula ὑπέρ, Mori pro 41, 1. Idem enim est, quod θνήσκειν: sed Mythicus periphrasi vsus est, ut apparet, Alcestin sponte mor-

tuam esse pro Admeto. unde f. 5. est εἰῶσα ὑπεραπέθανεν. Hygin. fab. 51. Ea illud ab Apolline accepit, ut pro se alius voluntarie moreretur. Pro quo quum, neque pater, neque mater, mori voluissent, uxor se Alceftis obtulit, et pro eo yicaria morte interiit, quam postea Hercules ab inferis reuocauit. Sen. ad Helu. 17. Nobilitatur carminibus omnium, quae se pro coniuge vicariam dedit. Sed verba Palaephathi etiam verbis Apollodori 1. p. 51. illustrari possunt his: ἂν ἐκασὼς τις ὑπὲρ αὐτῆς θνήσκειν ἐληται — ἡ γυνή — Ἀλκίης ὑπὲρ αὐτῆς ἀπέθανε, vel ὑπεραπέθανε, ut Heiniius edidit e Codd. vett. V. infra v. ὑπέρ, et v. ὑπεραπαθνήσκειν.

Αἰσθάνεσθαι Videre: cognoscere: comperire 2, 8. 7, 6. 13, 4.: vbi construatur cum Partic., quod vim Infinitiu habeat: v. Heymanus Parergg. Critt. p. 108.: 31, 9.

Αἶσμα ποιεῖν Canere: carmine celebrare 49, 3. Aelian. V. H. 9, 4. τὸ δὲ αἶσμα τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κομῆς Ἀνακρέων ἀσάτω. Nam Sappho Eresia fuit, ut meretrix nobilis, ita etiam poetria. v. interpp. Aeliani V. H. 12, 19.

Αἰτεῖν Petere 5, 2. Apollod. 1. p. 25. vsus est hoc in genere Med. αἰτεῖσθαι. * τὰς Σεριφίους ἤτει χρήματα Ἀλ Seriphiis petiit pecuniam

32, 15. Vid. de hac verbi constructione Leopardus E-mendatt. 3, 13. * ἤρει τὸν Εὐρυσθέα ἀποδῶναι τὸν κύνα Rogauit Eurysthea, ut sibi traderet canem, 40, 3. * Med. ἤρῃσατο παῖδα Petiit sibi filium 5, 2. Conf. Pataretus ad Matth. 18, 19. *Atria Crimen* 13, 1.: vbi v. notae: vt ap. Herodo. 3, 69. 4, 43. Nam Pausanias 7, 4. p. 531. καταγνωσθεὶς δὲ, inquit, ἀδικεῖν ὑπὸ τῷ Μίνῳ, καὶ ἐς δεσμοτήριον ὁμῶς τῷ παιδί ἐμβληθεὶς ἐκδιδράσκει —: et Hyginus fab. 44. Minoi ait accidisse, Daedali opera, multa incommoda.

Αἰτιάσθαι Accusare 32, 11. Construitur cum casu quarto personae.

Αἰχμητής Bellator: pug-nator: miles 12, 2.: vbi coniungitur cum verbis ἐπισήμων μάχης, ita, vt αἰχμητής καὶ ἐπισήμων μάχης dici possit miles, bellator, pug-nator, bonus, doctus. Hesychius: Αἰχμητής μάχιμος, πολέμιος. A Tzetzza ad Lycophr. Alex. p. 48. Steph. Cynus vocatur περὶ δέξις στρατιώτης. Nescio enim, an vana sint, quae Ammonius v. πολέμιος de differentia huius nominis, et vocabuli αἰχμητής, tradit: Πολέμιος, καὶ Αἰχμητής, διαφέρει. Πολέμιος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητής δὲ ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος. V. supra v. ἀγασθός.

* *Ἀκαστος Acastus: filius Peliae, frater Alcestitidis*, 41, 2. f. V. Apollod. 1. p. 45.

* *Ἀκμή τῷ ἔρωτος Summus, acerrimus, flagrantissimus, amor: vis amoris summa: ardor amoris summus* 50, 3. Nam ἀκμή proprie est acies, cuspis: vt ap. Hom. II. x', 173. ξυρὲ ἀκμή nonaculae acies: deinde dicitur de eo, quod summum est in aliquo genere, quod summum et altissimum gradum suo in genere attigit. Atque ita ponitur, vel de aetate, sic, vt significet eam aetatis partem et tempus, quo, vt aliarum animantium, ita hominum, corpora non minus, quam animi, maturitatem adepti, maxime vigent, florem aetatis: quod tempus etiam ὥρα, et ἡβη, vocatur: nam vt iuniores dicuntur οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, et exoletus, qui egressus est iuuentam, ὑπέρακμος vid. 1. Cor. 7, 36.: pro quo ap. Aeschin. ep. 10. est ὑπέρωρος. Suidas: Ὑπέρακμος ὑπεκράμων τὴν ὥραν qui ap. Horat. orat. ad Phil. p. 200. Vuolf. opponitur ἀνδρὶ ἀνδῶσαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντι vt ap. Sym. Gen. 18, 12. est μετὰ τὸ παλαιωθῆναι με ἐγένετό μοι ἀκμή. et ap. Anacr. Od. 34, 3. f. puellae adultae, quae corpore viget, dicitur παρῆναι ἄνδρος ἀκμαῖον ὥρας, h. e. ἡβη Od. 56, 3.: vel omnino de tempore, indicans articulum temporis, momen-

momentum rei alicui gerendae et conficiendae opportunum: vel de aliis rebus, significans summum earum gradum: vt ap. Aelian. V. H. 2, 10. ἀκμή τῆς εὐτυχίας summus felicitatis, fortunae, gradus, fastigium: ibid. 12. 1. extr. τῆ πένθους ἡ ἀκμή summa vis luctus. Itaque τὴν ἀκμὴν τῆ ἔρωτος esse vim amoris summam, quis non videt?

Ἀκολυθεῖν Apparere 2, 4. Nam Seruius ad Virg. Aen. 6, 14. auctor est, Taurum fuisse notarium Minois. Construitur cum Dativio personae.

Ἀκοντίζειν Iaculari 1, 5. f.

Ἀκῶσαι Audire [citharoedos] 42, 3. * cognoscere: accipere: vt, ὡς ἀκούειν περὶ ἐνάτης αὐτῶν Quid acciperent, audirent, de singulis pr. 6. add. 45, 2. 52, 7.: vbi construitur cum Accus. rei. * de leone et leaena, 14, 2.: vbi construitur cum Genit. rei.

Ἀκροᾶσθαι Audire 3, 3.: vbi est Partic. οἱ ἀκροώμενοι. * auscultare: de saxis, 42, 3.

Ἀρκάων Ἀρκάων, Arcas, 3, 1. ff. Dicitur fuisse filius Aristaei et Autoñoēs, filiae Cadmi, educatus a Chirone, et doctus artem venandi. V. Apollod. 3. p. 173. Nomina canum eius habet Polux 5, 47. add. ibid. f. 38. In epigrammate Damocharidis, quod est Anthol. 3, 24. 4. p. 264. Steph., vocantur v. 2. Ἀρκαιονίδας σκύλα-

κας: qui versiculus laudatur a Suida, et ex eo a Phaurino, v. ἀνδροβόρων.

Ἀκων Inuitus 48. 2.

Ἀλγεῖν τὰ αἰδοῖα Laborare partibus genitalibus corporis 2, 4. Apud Hyginum Astron. poet. 2, 35. Procris Minoas laborantem dicitur sanasse. Is morbus qui fuerit, intellegi potest e verbis Antonini Liberalis metamorphh. 41. his: ὁ γὰρ Μίνως ὄφεις, καὶ σκορπίους, καὶ σκολοπένδρας, ἔρρεσκεν, καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες, ὅσους ἐμίγνυτο: vt Salmasius locum constituendum vidit: v. Tollius ad Palaeph. d. 1. p. 153.: probante etiam Doruillio ad Char. p. 322. Amstel. Sed Heinsius ad Ouid. Remedd. Am. 453. verba Palaephathi ita accipit, vt Minos laborasse ex vlcere circa pudenda dicatur.

ἢ Ἀλγηδὼν τῶν αἰδοίων Morbus partis corporis pudibundae. 2, 5.

ἢ Ἀλήθεια ἡδὲ Res sic se habet 4, 2. Quod ipsum significatur formulis his: ἢ ἀλήθεια αὐτῇ 21, 2.: ἢ ἀλήθεια ἔτως ἔχει 46, 2.: ἔχει ἢ ἀλήθεια ὥδε 7, 5.: ἢ ἀλήθεια ἔχει ἔτω 11, 2. 23, 2.: ἔτως ἢ ἀλήθεια ἔχει 31, 11.: ἢ ἀλήθεια εἰν αὐτῇ 17, 2.

Ἀληθής: εἰ μέντοι δὲ ἀληθές Neque vero verum est 3, 2.

* εἰ αὐτὸ ἦν ἀληθές Si hoc esset verum 6, 1. * τὸ ἀληθές ἔχει ὥδε Res sic se habet 1, 3. 19, 2. etc. Leguntur eodem

eodem sensu, hoc in libello, formulae hae: τὸ ἀληθές ἔχει ἔτω 2, 4.: τὸ ἀληθές ἔως ἔχει 6, 2. 20, 2.: ἔχει τὸ ἀληθές ἔτω 28, 2.: τὸ ἀληθές ἐν τοιῷτον 14, 2.: τὸ ἀληθές τοιῷτον 22, 2. add. 53, 6.

Ἀλιεύς *Piscator* 28, 2. f.

Ἀλίσκειν ἑάλω ἢ Τροία *Capta est Troia* 17, 4. * ἔρωτι ἀλῶσα *Cuius amore capta* 2, 4. Sic 45, 3. ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς *Amore illius captus est*. Sed Xen. *Cyrop.* 6, 1. 18. dixit λεηστὴς ἔρωτι τῆς γυναικός. Moeris: "Ἦλω καὶ ἑάλω, Ἀττικῶς· ἐληφθῆ, Ἑλληνικῶς. Scilicet Aor. ille ductus est a Praef. ἑλω-μι· sed Aor. 2. verborum in μι definientium habet vim Medii, ita, vt ἑάλων sit *capite fui* f. *passus sum*, h. e. *captus sum*.

Ἀλκίσις *Alcestis*: filia Peliae natu maxima [Diod. Sic. 4. p. 255. To. 1. Rhodom.], soror Acasti, sobrina, filia fratris vterini patris, Admeti, quae pro Admeto mortua est, sed ab Hercule revocata ab Inferis, 41, 2. 4. f.: vbi vocatur ἀνδρεία. V. Apollod. 1. p. 51. et Pausan. 5, 17. Sen. ad Helu. 17. *Nobilitatur carminibus omnium, quae se pro coniuge vicariam dedit*.

Ἀλκίνοος *Alcinous*: rex Phaeacum in Corcyra, maris Ionii insula, 21, 3. Apollod. 1. p. 65. εἰς τὴν Φαιάκων νῆσον

Κέρκυραν ἦγον· ἧς βασιλεὺς ἦν Ἀλκίνοος.

Ἀλκυόνη *Alcyone*: filia Atlantis, mater Hyriei, 5, 1.

Ἀλλὰ *Immo* 38, 2. add. pro oem. 2. * ἀλλὰ δὴ καὶ *Et adeo: et vero etiam* 6, 2. 16, 3. 27, 3. Vid. v. δῆ. * ἀλλ' οὐχὶ *Neque* 22, 3.

Ἀλλάσσειν τὴν ἰδέαν *Mutare formam* 24, 1. Ovidius *Met.* 8, 872. f. at illa [Metra] *Nunc equa, nunc ales, modo bos, modo ceruus, abibat*.

Ἀλλοτῇ *Alio* 6, 5.

Ἀλλήλοις συνέρχεσθαι *Concumbere* 50, 1.

Ἄλλο *Aliud* 6, 1. etc. * ὁ ἄλλος *Reliquus* 11, 3. 21, 1. etc. * τὰ ἄλλα *Castera* 25, 2. 29, 5.: et τὰ ἅλλα 24, 5.

Ἄλλοτε *Alias: alio tempore* pr. 3.

Ἀλλοτε καὶ *Maxime: in primis* 3, 1. Hesychius, et Suidas: Ἀλλοτε καὶ μάλιστα.

Ἀλώπηξ *Vulpes* 8, 1. * ἡ Τευμησία ἀλώπηξ *Teumesia vulpes*. 8, 1. * nomen Thebani cuiusdam, 8, 2.

Ἀμαζόνες *Amazones* 33, 1. f. Dicuntur fuisse feminae, vel potius viragines, origine Scythissae. Habitarunt ad Thermodonta fluvium, in ora Cappadociae: et nomen traxisse feruntur inde, quod mammas dextras [μαστές f. μαστές δεξιές] habuerint invitas, ne iactus sagittarum impediretur. v. Iustin. 2, 4.: Apollod. 2. p. 119.: Diod. Sic. 3. p. 186. To. 1. Rhodom.: Eustath. ad Odyf. α p. 1428.

p. 1428. Rom.: schol. Aeschyl. ad Prometh. p. 45. Steph.: et interpp. Stephani Byzant. in v. Ἀμαζόνες. Nomina principum earum habet Hyginus fab. 163. Vsa sunt dialecto Thracia. v. schol. Apol. Rhod. ad 2, 948. Caeterum Palaephatus ipse Amazonas tradit mares fuisse, non feminas.

Ἀμαζόνις Amazonis 7, 2. Eustath. ad Dionys. Perieg. 653. τὸ δὲ Ἀμαζονίδες, ἔχ' ὑποκοριστικόν· ἵνα μὴ τὰς ἰφθίμους τῶ ὑποκοριστικῷ ταπεινῶ· ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν. Inde etiam ap. Virg. Aen. 1, 490. Amazonides dicuntur: et Berquellius ap. Stephanum Byzant. in Ἀμαζόνες pro Ἀμαζονίδης reponi Ἀμαζονίδες iubebat.

Ἀμάλθεια Amalthea: femina formosa, cuius cornu habuisse dicitur Hercules, 46, 2. ff. Dicitur fuisse filia Haemonii. v. Apollod. bibl. 2. p. 143.

Ἀμαξα βοῶν Plaustrum, currus, qui ducitur, trahitur, a bubus 51, 1. f. v. Schefferus R. V. 1, 8. et 2, 19. p. 250.

Ἀμείβειν Mutare 49, 3. Hesychius: Ἀμείβοντα· ἀλλάσσουντα. Ἀμείβων· ἀλλάσσαν. Ἀμειψεν· ἤλλαξεν. Ἡμείψα· ἤλλαξα. * Med. ἀμείβεσθαι Remunerari: gratiam referre 49, 3.: vbi v. not. Phauorinus v. Ἀμείβομαι — καὶ ἀμείβομαι σε λόγοις, ἢ δώροις, ἀντὶ τῷ ἀποδίδωμι.

Ἀμαλῆν τῶν αὐτῶ πραγμάτων, et τῶν οἰκείων. Neglegere rem familiarem 3, 4. f.: quod fab. 26. dicitur τῶν οἰκείων εὐδὲν ἐπιμελεῖσθαι. Sic ap. Plat. Phaedr. p. 1212. B. Francof. est ἡ τῶν οἰκείων ἀμέλεια· sed ap. Isocr. Busr. p. 167. To. 2. Bat. τῶν οἰκείων ἐπιμελεῖσθαι.

Ἀμύχανον νοῆσαι Fieri non potest, ut quis cogitat 13, 2. Sic Plut. E. PP. 4, 9. τὰς γὰρ μὴν καμπύλας τῶν ὑποκριτῶν — βακτηρίας ἀπειθύνειν ἀμύχανον. * ὁ λόγος ἐπὶ τὸ ἀμύχανον ἐτραπή Fabula mutauit rem in id, quod fieri nequeat: fabula rem ita detorsit, ut fieri non potuisse videatur: fabula efficta est incredibilis 35, 3.

Ἀμιλλᾶσθαι Certare: contendere 6, 2.: vbi v. not. Construitur cum particula πρὸς, sequente Accus. personae, ut ap. Plut. de flumm. p. 79. Μοί. ἔτος γὰρ πρὸς Ἀρβηλον τὸν πάππον ὑπὲρ σκήπτρων ἀμιλλώμενος· sed p. 67. legitur, ἀμιλληθεῖς Κερκάφῳ τῷ ἀδελφῷ περὶ ἀρετῆς. Idem verbum ap. Xen. Cyrop. 1, 4. 15. iunctam sibi habet Praeposit. ἐπὶ, sequente Accusatio. Sed πρὸς Τιτᾶνας περὶ τῆς ἀρχῆς ἐπολέμησε legitur ap. Athenag. Apol. 16, 4.

Ἀμισόδαρος Amisodarus: rex Lyciae, 29, 1. 5. 8. Ab eo educata est Chimaera, Typhonis et Echidnae filia. v. Hom. Il. π', 328. f.

Ἀμυκλαῖον μετράκιον *Amyclaeus adulescens* 47, 1. Ap. Nonnum Dionysii. 12. p. 336, 11. Hanou. est Ἀμυκλαῖος παῖς. Vocatur ita *Hyacinthus*, vel quia fuit filius minimus *Amyclae*, regis Spartanorum: v. Pausan. 3, 1. p. 204. et Apellod. 3. p. 211.: vel quia patria eius fuit *Amyclae*, opidum Laconicae. vid. Plin. H. N. 4, 5. Certe Claudian. 35, 133. Gesn. *Hyacinthum* ait *natum Amyclis* esse: et *Amyclaeenses* celebrarunt *Τακινθία*. v. Pausan. 3, 10. p. 228. Sed Ovidius Met. 10, 162. eum vocat *Amyclidem*: vbi v. interpp.

Ἀμφίων *Amphion*: citharoedus doctissimus, 42, 3. Fuit frater Zethi [Pausan. 9, 8.], filius Iouis et Antiopes, Afopi filiae: v. Apol. Rhod. 1, 735. et ibi schol. itemque ad 4, 1090. et schol. Hom. ad Odys. τ', 518.: discipulus Mercurii. v. Horat. 3. od. 11, 1. f. * fertur muros Thebarum cithara aedificasse, 42, 1. Vnde a Propertio 1, 9. 10. dicuntur *Amphiontae moenia lyrae*, et ab Eurip. Phoen. 116. f. Λαῖνεα Ἀμφιόνοιο ὄργανα Τείχεος.

Ἀμφω *Ambo* 47, 1.

Ἄν μὴ Νῖσι: sequente Coniunctiuo, 48, 3. * εὔρεν ἄν *Reperisset* 16, 2. add. 2, 3. 43, 4. * ἐκ ἄν ἔδωκεν *Non permisset* 30, 2. * ἐκ ἄν ἐλέγετο *Non dicerentur* prooem. 6.: v. 6, 1. ἄν ἔσπειρεν *Sereret*:

28, 3. ἄν ἤθελον *Vellent*. Nam Imperfecto, et Aoristo utroque, Indicatiui vtuntur Graeci de rebus, quae fieri possent, vel potuissent, h. e. pro Imperf. et Plusquamperf. Coniunctiuui Lat., aut simpliciter, aut adiecta particula ἄν. vid. Iensius Lectt. Luciann. p. 27. ff. f. ad Lucian. p. 116. To. 1. et Reitius ad Lucian. p. 193. To. 2. * ὅ, τι ἄν βέλαιοτο *Quicquid vellet* 5, 2.

Ἀνά μέρος *Vicissim*: alternis Gloss. vett. 32, 1. Eodem sensu extant haec verba 1. Cor. 14, 27. Non inepte illa Hesychius interpretatur per ἐν μέρει, vt Glossar. Sangerm. ap. Valquen. ad Eurip. Phoen. p. 175. Nam ipse Palaephatus eadem in Fabula paulo inferius [f. 8. et 11.] dixit ἐν μέρει, vt Plato Theaet. 27. Xen. Cyrop. 2, 3. 7.: et ἐν τῷ μέρει, vt Aristoph. Rann. 32., pro ἀνά μέρος. v. Abreschius animaduers. ad Aeschyl. p. 18. To. 1.: Berglerus ad Aristoph. d. 1.: Gronou. ad Arrian. 3, 26.: et Vuesfelling. ad Herodo. 7, 212. Apud Apollodorum 2. p. 91. est, καὶ ταῦτα παρὰ μέρος [vt ap. Helioc. 10. p. 496. Comel. et Anton. Liber. 30. p. 196. Verh.] ἡμεῖς δὲν ἀλλήλους, et ap. Eudoc. Ion. p. 288. ὃν μόνον ἔχον κατ' ἀμοιβήν.

Ἀναβαίνειν *Adscendere* in turrim 39, 4. * ἀναβαίνειν τὸς πέλῃ-

κέλητας *Conscendere in equos singulares* 1, 5. Xen. Cyrop. 8, 3. 13. dixit, ἀναβάς ἐπὶ τὸν ἐμὸν ἵππον. * ἀναβαίνειν ἐπὶ ταῦρον *Conscendere in taurum* 16, 2. add. 31, 1. v. interpp. Moeridis p. 3. Pierf. * ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ τεῖχος *Adscendere in murum*: de saxis, 42, 1.

* Ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὰς ἵππους *Inferre in equos* 1, 9.: vt ap. Xen. Cyrop. 4, 5. 16. Sic in Verf. Alex. Ex. 4, 20. ἀνεβίβασεν αὐτὰ ἐπὶ τὰ ὑπεζύγια. vt Luc. 10, 34. ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον πτῆνος. et Xen. Cyrop. 6, 1. 27. ἀνεβίβασε δὲ ἐπὶ τῶν πύργων ἕνασιν ἄνδρας εἰκοσιν. Sed Zofimus 1, 55. 2. dixit καμήλω τὴν Ζηνοβίαν ἀναβιβάσαντες. * ἀναβιβάσαι ἐπὶ τὸ ἄρμα *Conscendere currum*, vel potius *inferre in currum*, 30, 2.: vt ap. Xen. Cyrop. 4, 2. 14. οἱ δὲ τὰς γυναῖκας ἀναβιβάζον ἐπὶ τὰ ὀχήματα. Nam si ἀναβιβάσαι esset *conscendere*: Palaephatus pro ἐκ ἂν δὴ τὴν θυγ. αὐτῇ ἔδωκεν scribere, opinor, debuisset ἐκ ἂν δὴ τῇ θυγατρὶ αὐτῇ ἔδωκεν. vid. Xen. Cyrop. 1, 3. 10. 1, 5. 5. Iam vero ἔδωκεν simpliciter dictum puto pro ἔδωκεν αὐτῷ, nempe Pelopi: vt ap. Homer. Il. γ', 351. δὸς τίσασθαι, pro δός μοι τίσασθαι. Conf. Hemsterhusius ad Lucian. p. 278. To. 1. et Lennepius ad Phalar. epp. p. 24.

* Ἀναβιώσας *Vitam reddere* 41, 1. Thesaurus Stephanianus ignorat hanc potestatem verbi, quam tamen illud etiam ap. Artemidor. 2, 67. habet: et Audendorpius ad Tho. Mag. p. 66. *Saepius*, inquit, ἀναβιώσκαμα *Adiuvē usurpatur, nunquam vero ἀναβιώω*. Vnde ap. Aelianum H. AA. 2, 29. pro ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν legi iubebat ἀναβιώσει. male, vt apparet, etiam Abreschio iudice Auctar. Thucyd. p. 237. Sane ap. Seuerum ethop. 3. p. 214. legitur, καὶ νῦν μὲν τὰς τεθνηκότας ἀναβιῶν παρεσκεύαζον, h. e. *et nunc quidem mortuos in vitam reuocare instituebam*. Sed hoc certum videtur, ap. Thomam Mag. pro ἀνεβλώσα ἐγὼ, ἀμεταβάτως legendum esse ἀνεβιωσάμην ἐγὼ, etsi etiam Phanorinus, qui verba Thomae descripsit v. ἀναβιῶναι, legit ἀνεβλώσα. Nam Moeris quoque tradit, ἀναβιώσασθαι in lingua communi valere idem, quod in Atticā dialecto ἀναβιώωαι h. e. *revixisse*. Sic enim legendum ibi puto, non ἀναβιῶν, vt Pierfonus edidit.

* Ἀνάγειν ἐκ ᾗδης *Ducere Cerberum ab Inferis* in terram 40, 1. 5. * ἀνάγειν ἐκ τῆ ἀντροῦ τὸν κῆνα *Reducere ex antro canem* 40, 4. * ἀνάγειν ἐκ τῆ ᾗδης *Reducere ab Inferis* 41, 1.

* Ἀναδεῖσθαι τὴν κόμην μίτραις *Redimire capillos mitris* [Ovid. vid.

vid. herr. 9, 63.]: de Amazonibus, 33, 1. Est verbum hac in re proprium. v. Herodo. 1, 195. Aristoph. Plut. 589. 764. Pausan. 1, 8. p. 20. 5, 11. p. 401. 6, 4. p. 461. et Lucian. Bacch. 2. p. 76. To. 3. Ap. Lucian. diall. deorr. p. 187. To. 1. Graeu. est τῇ αἰτῇ τέττις [τὰς βατρύχας] ἀνελιγμένως. Figura est ap. Tailorum Lectt. Lysiac. p. 686. add. Paschalius in de Coronis 4, 20. p. 268. Leid. et Ruhnque-
nius ad Timaei Glossar. Plat. p. 176.

Ἀναδιδόναι τὸ πλάσμα *Fingere* 35, 1. * ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον *Existere iussit e terra scorpionem* 5, 5. Sic Apollod. 2. p. 117, τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδοθέντα ἐκ θαλάσσης. Neque aliter v-
surpatur nomen ἀνάδοσις. v. Reitius ad Lucian. p. 297. To. 2. * Pass., vel Med., ἀναδίδοσθαι *Prodire: vomire: de igni*, 29, 5.: vbi vid. not.
Ἀναιρεῖν *Necare: interimere:* de iis, qui interficiunt tau-
ros, 1, 4. 7. * de Theseo Minotaurum necante, 2, 10. * de Sphinge se et Theba-
nos necante, 7, 2. 6.: vbi intell. τινὰς, nempe Theba-
nos. Ἀναιρεῖν autem 7, 2. idem est, quod καταβιβρῶ-
σκειν ap. Apollod. 3. p. 183. et Ceбетem πίν. c. 3.: Hy-
ginus fab. 67. vsus est verbo *consumere*. * de canibus Actaeonem in ceruum mu-
tatum necantibus, 3, 2. * de

leone et leaena Atalantam et Melanionem deuoranti-
bus, 14, 2. * de Bellerophonte Chimaeram occiden-
te, 29, 1. * de Phrixo, 31, 7. * de Perseo, 32, 14. * de Hercule et Laomedonte, 38, 6. * de Helio, rege Aegy-
pti, 53, 5. * ἀναιρεῖν κεφα-
λὴν *Abscindere, amputare, caput* 39, 1. * τὴν ὕδραν ἀναιρεῖ *Hydram opidum euertit* 39, 6. * *tollere tibiae abiectas: de Marfya*, 48, 2. Apud Pausan. 1, 24. init. de eodem est Medium, ὅτι ἐπὶ τὰς πύλας ἀνέλοιτο. recte. nam Marfyas eas sustulit, vt iis caneret. At quia erant alienae tibiae: nec Palae-
phatus male vsus est Actiuo. * Pass. ἀναιρεῖσθαι *Necari* 41, 4.: ἀναιρεῖσθαι *Eximere: eximere* 5, 3. * ἀναιρεῖσθαι τὸν νεκρὸν *Tollere cadaver, quo sepeliatur*, 11, 3.: vt ap. Xen. Cyrop. 7, 3. 1. ἀνελο-
μένη τὸν νεκρὸν. Est enim verbum hoc in genere pro-
prium de iis, qui corpus mortui tollunt et sepeliunt. v. Vuesfelingius ad Herodo. p. 704. et Obseruatt. 1, 1. Nam verbum ἀναιρεῖσθαι refertur omnino ad τὸ κεί-
μενον. Marcus c. 6, 29. sic ἄρειν dixit, vt Matth. 14, 12. Expres-
serunt enim hoc verbo Euangelistae, vt οἱ ὁ 2. Sam. 2, 32., verbum Hebr. נָחַץ. Nomen ἡ ἀναιρέσις ita legitur ap. Polyb. 5, 86.

Ἀναι-

- ¹ *Ἀναίρεσις* *Interitus*: *nex* 47, 4.
² *Ἀναλαμβάνεσθαι* *Constringi*: *redimiri*: lauro, 50, 3.
³ *Ἀναμίγνυσθαι* *Coire*: *inire*: de tauro, 2, 3. Construitur cum Dativo, idemque valet, quod *μίγνυσθαι* ibid. 1.
⁴ *Ἀναπείθεν* *Persuadere*: *mo- vere*: *sibi conciliare* 14, 1. 40, 3.: vt ap. Xen. *Cyrop.* 2, 2. 9. Construitur cum Accusat. personae.
⁵ *Ἀναπηδᾶν* *Prodire*: *existere*: *nasci*: de lauro, 50, 3.
⁶ *Ἀναπλάττεσθαι*: ὁ μῦθος ἀνα- πλάσθη *Fabula conficta est* f. *extitit* 34, 4. 39, 7. * γῆς ἀναπλασθέντος *Formata* [Pandora] *e luto* 35, 1.: vbi v. not.
⁷ *Ἀνακτιθέναι* *Dedicare*: de si- mulacro Mineruae, 32, 7. f.: vt ap. Herodo. 1, 70. ἀνα- θεῖναι μιν [τὸν κρητῆρα] ἐς τὸ Ἡραῖον.
⁸ *Ἀναφέρειν* *Efferre* 10, 2. f.
⁹ *Ἀναφύεσθαι* *Nasci*: *existere*: de capitibus Hydrae, 39, 1.: vt ap. Apollod. 2. p. 111. τῶν ἀναφυσόμενων κεφαλῶν περιγενόμενος.
¹⁰ *Ἀνδρείος* *Fortis* 39, 3. f. * ἀν- δρεία *Fortis*: quae contem- nit mortem: de Alceſtide, 41, 5.
¹¹ *Ἀνδριάς* *Statua* 22, 1.: vt ap. Herodo. 2, 110. 121. * *sta- tua et signum* 22, 2.
¹² *Ἀνδριαντοποιοῖ* *Statuarii* 22, 2.
¹³ *Ἀνδρομήκεις* λίθοι *Magnitudi- nis, altitudinis, humanae la- pides*: *saxa virorum statu- ram aequantia* 32, 16. Sic ἀνδρομήκεες ταύρωμα ap. Xe- noph. h. Gr. 3, 2. 3.
¹⁴ *Ἀνδροφάγοι* ἵπποι *Equi huma- na carne*: *corporibus homi- num, vescentes, eiusque vi- ctus alimento vitam ducentes* [Hygin. fab. 30. et Gell. 9, 4.], h. e. quorum cura nimia dominum priuat re, inopem- que reddit, 4, 3. In Indice Capituli ἀνδρωποφάγοι ap- pellantur, vt ab Apollodoro 2. p. 119. Conf. Herodo. 4, 106. Dicuntur horum equo- rum Diomedis fuisse qua- tuor, Podargus, Lampon, Xanthus, Dinus. vid. Hygi- nus fab. 30.
¹⁵ *Ἀνεκτός*: ὁ περὶ Πανδώρας ἐκ ἀνεκτὸς λόγος *Fabula de Pandora prorsus est absur- da* 35, 1.
¹⁶ *Ἄνεμος* *Ventus* 13, 4. * οἱ ἄ- νεμοι *Venti* 18, 1. f.: vbi et- iam τὰ πνεύματα dicuntur: vt ap. Plin. H. N. 2, 48. *ven- ti*, et *flatus*, sunt synonyma. Idem Plin. 2, 43. *ventus non aliud intellegitur, quam flu- xus aëris*: vbi v. Harduinus et Dalecampius.
¹⁷ *Ἄνευ* *Sine* 50, 4. Construitur cum Genitino rei.
¹⁸ *Ἀνέχεσθαι* *Sustinere* 2, 3. He- fychius; Ἠνέσχετο κατα- δέξατο. Moeris: Ἠνέσχε- το, Ἀττικῶς ἀνέσχετο, Ἐλ- ληνικῶς. Scilicet Tollius verba Palaephathi ἐκ ἂν δὲ ἡνέσχετο καὶ γυνὴ ταύρου ἐπι- βαινόντες vertit, *Non enim tauri ruentis in Venerem pondus mulier tolerasset. ma- le, credo. nam simulacrum* O 4 iuuen-

iuvencae ligneum facile ferre tauri pondus poterat. Immo ἀνέχεσθαι esse arbitrabar *sustinere, ferre, pati, coitum tauri.* hoc enim fieri per naturam rerum non potest. Sic ap. Aelian. V. H. 1, 15. de columbis, μὴ γὰρ ἀνέχεσθαι τὰς θηλείας τὴν τῶν ἀρρένων ὁμίλειαν, τῷ Φιλήματος ἔρημον et ap. schol. Hom. ad Il. β', 547. de Minerva, nolente coire cum Vulcano, ἡ δὲ, ὡς σάφρων, καὶ παρθένος, ὡς ἐν ἡνείχετο quae ipsa verba leguntur ap. Apollod. 3. p. 241.: sed pro ἡνείχετο Apollodori libri habent ἡνέσχετο.

Ἀνεψιός Sobrinus: patrueilis: filius fratris uterini patris 41, 2. Hesychius: Ἀνεψιοί· ἀδελφῶν υἱοί. Gloss. vett. Ἀνεψιοί, ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀρρένων, Patrueles. sobrini, consobrini. Ammonius v. ἀνεψιοί et ἐξανέψιοι. Ἀνεψιοί — εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες. Pollux 3, 28. ἀδελφῶν παῖδες, ἀνεψιοί, εἴτε ἐκ πατραδέλφων εἴτε ἐκ μητραδέλφων —. V. supra v. Ἀδμητος.

Ἀνὴρ Homo: mas 1, 2. 7. 12. 2, 1. 3, 2. etc. * maritus 53, 5. Eustathius ad Odyf. α' p. 1381, 4. ὅτι ἀνὴρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τετραχῶς, ὁ ἥδη τέλειος τὴν ἡλικίαν, καὶ ὁ συζευχθεὶς γυναικί, καὶ ὁ ἀνδρείος, καὶ ὁ φύσει, τῶν ἐστὶν ὃν ἐξ ἀνάγκης οἶδεν ἡ φύσις ἀντιδιηρημένον τῇ γυναικί. * vir quidam 8, 5.

* ἀνὴρ ξένος Hospes 31, 6. * ἀνὴρ βασιλεὺς Rex 38, 2. * ἀνὴρ ἐπίτροπος Curator 31, 8. * ἀνὴρ ἄλιεὺς Piscator 28, 2. Sic Herodo. 6, 92. στρατηγὸς ἀνὴρ. Eurip. Phoen. 474. ἀνὴρ Φίλος v. 578. ἄνδρες πολεμιοί. Plures huius generis formulas collegit Muncquerus ad Anton. Lib. 35. p. 284. f. p. 238. f. Verh. et loh. Henr. Maius dissert. de pleonasmis N. T. p. 12. f. * ἀνὴρ Φυγὰς Exul 32, 10. V. Vuesfelingius ad Herodo. 1, 73. * ἀνὴρ Θετταλὸς Theffalus 11, 2. 24, 2.: Θεβαῖος Thebanus 8, 2.: Κνωσσιος Cnosius 16, 3.: Κορίνθιος Corinthius 7, 9.: Κερναῖος Cernaeus 32, 5.: Μιλήσιος Milesius 19, 2.: Μυκηναῖος Mycenaeanus 40, 3.: Φοῖνιξ Phoenix 6, 2.: Φρύγιος Phryx 29, 4.: vbi v. not. * ἄνδρες βάρβαροι Viri barbari 33, 1. * ἄνδρες τε καὶ ὅπλα Viri armati 6, 1.: qui ab Apollodoro 3. p. 169. dicuntur ἄνδρες ἑνεπλοι. vid. ibi not. et Palaretus ad 1. Cor. 2, 4. p. 384. Puerunt eorum quinque, Vdaeus, Chthonius, Pelor, Hypenor, Echion. v. Hellanicus ap. schol. Apol. Rhod. ad 3, 1178. 1185.

Ἀνθηδόνιος Anthedonius: de Glaucō marino, 28, 2. Ab Fulgentio mythol. 2, 12. et aliis, minus recte vocatur Glaucus Anthedonis filius, vt a Mnasea ap. Athen. 7,

12. p. 296. B: vid. interpp. Fulgentii d. l.: rectius schol. Hom. ad Il. β', 508. Ἀνθηδών πόλις Βοιωτίας ἐκ ταύτης ἦν Πλαῦκος θαλάσσιος: qui poëtae locus laudatur ab Stephano Byzant. v. Ἀνθηδών. add. Plin. H. N. 4, 7. et Pausan. 6, 10. Situm fuit hoc opidum ad Euripum contra Euboeam. v. Strabo 9. p. 620. f. Almel. et Dicacearchus, atque ibi Stephanus, p. 61. f. Vnde ab Ouidio Met. 13, 905. vocatur *Anthedon Euboica*, vt a Plut. de mus. p. 1132. A To. 2. Ἀνθηδών τῆς Βοιωτίας.

Ἀνθος Flos 44, 2. 47, 5.

Ἀνθρώπειον σόμα *Humanum os* 1, 2. * ἀνθρώπιος Φάρυγξ *Humana gula* 1, 2.

Ἀνθρώπινα κρέα *Humanae carnes* 4, 1.

Ἀνθρωπος *Homo*: de nauiculario, 49, 2. f. * ἀνθρωπος γυνή *Homo femina* 49, 2. * ἀνθρωπος γέρον *Senex* 44, 3. * ἀνθρωπος τὸ γένος Ἀρκάδιος *Natione, genere, Arcas* 3, 4. * ἀνθρωποι *Homines*: de mare et femina, 31, 2. etc. Sic οἱ ἀνθρωποι 52, 6.

Ἀνιστάτωι *Spiritum restituere* [Hygin. fab. 136.]: vitam reddere 27, 1.: vt ap. Apollod. bibl. 3. p. 167.: sed 27, 4. ἀνέστησεν ita positum est, vt sit excitauit, h. e. salutem reddidit: sanum reddidit. * ἀνέστησαν κατὰ Κάδμου καὶ οἱ πᾶντες τῷ Δράκοντος Oppugnarunt *Cadmmum etiam*

filii Draconis 6, 3. Eodem modo vsurpatum occurrit verbum hoc Marc. 3, 26. εἰ ὁ σατανᾶς ἀνέστη ἐφ' ἑαυτόν et compositum verbum Matth. 10, 21. Marc. 13, 12. ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς. add. Herodo. 3, 61. 62. 65. Eustathius ad Il. α' p. 146. Rom. Ὅρα δὲ τὸ εὐρχαῖκόν τῆς λέξεως τῷ ἐπανίστασθαι. Πάλα μὲν γὰρ ποτε τὸ ἐπὶ τιμῇ ἀνίστασθαι εἰρήλη. ὕστερον δὲ μάχιμος ἢ λέξις τῷ ἐπανίστασθαι, καὶ τῆς ἐπανατάσεως, τῆς ἐπὶ προθέσεως τὸ κατὰ δηλέσεως. — ὡς εἶναι παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ ἐπανίστασθαι ὅμοιον τῷ κατεξανίστασθαι. Scilicet Hebraei ita vsi sunt verbo ἔστη, sequente Praeposit. ἐν h. e. ἐπὶ. v. 2. Sam. 18, 32.: et ἡ h. e. κατὰ. vid. Pl. 27, 12. Florus 2, 12. i. dixit hoc sensu *se erigere*.

Ἀνωγν *Anno*: fluius Libyae, 32, 5.: vbi v. not.

Ἀνομήλῃτοι σοφίας καὶ ἐπιστήμης *Stulti rerumque imperiti: sapientia doctrinaque carentes* pr. 1. Opponuntur πυκνότεροις τῇ φύσει καὶ πολυπράγμοσι. Vfus ille verbi ἀνομήλῃτος, quum dicitur de eo, qui re aliqua caret, qui expers est alicuius rei, est Platonius. nam Plato ep. 7. p. 1282. B Francof. Dionysium vocat ἀνομήλῃτον παιδείας, ἀνομήλῃτον συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν.

Ἀντέχειν. ἀντέχετο πρὸς τὸν Ἡρακλέα *Resistebat, repugnabat*,
O 5

INDEX PRIMVS

gnabat, *Herculi* 39, 5. Sic Anton. Liber. c. 3. ὁ δυνάμενοι δὲ πρὸς τὸ κῆτος — ἀντέχεν. Sed ap. Xen. Cyrop. 6, 4. 5. εἰ, ἵπποις αὐτὲς πρῶτον δέησαι ἀντέχεν.

* *Antì Loco: pro* 39, 4. Con-
struitur cum Genitiuo per-
sonae.

* *Ἀντιποιῶσθαι Resistere: repu-
gnare: se opponere: vt tibi
tuum vindices, neque eripi
finas: quae videtur esse pri-
ma et propria verbi pote-
stas: de Geryone repugnan-
te Herculi, ipsi armenta au-
ferenti, 25, 3. Positum enim
ibi est, vt verbum ἀντιπράτ-
τεσθαι, quod ab Hesychio
explicatur verbis ἀντιμάχε-
σθαι, et ἀναντιῶσθαι.*

* *Ἄντρον Antrum: spelunca* 14,
2.: quod f. 1. dixit Palae-
phatus σπήλαιον. Etymol.

M. Ἄντρον τὸ σπήλαιον.
Hesychius: Ἄντρον σπή-
λαιον, ἢ ὑπόγαος τόπος, ἢ
βαθὺς, ἢ σκοτεινὸν σπήλαιον.

Ammonius: Ἄντρον καὶ
Σπήλαιον διαφέρει ἄντρον
μὲν, τὸ αὐτοφύεος πόλωμα·
σπήλαιον δὲ τὸ χειροποιητόν.

* *antrum iuxta Taenarum
in Laconica, e quo Hercu-
les eduxisse dicitur Cerbe-
rum, 40, 4. f. Strabo 8. p.
363. Casaub. ἐν δὲ τῷ κόλ-
πῳ τῆς παραλίας, τὸ μὲν
Τάιναρὸν ἀπὸ τῆς ἐκκειμέ-
νῃ, τὸ ἱερὸν ἔχουσα τῷ Πο-
σειδῶνος, ἐν ἄλσει ἰδρυμένον·
πλησίον δ' ἐστὶν ἄντρον, δι' ὃ
τὸν Κέρβερον ἀναχθῆναι*

μυθεύουσιν ὅφ' Ἡρακλῆος ἐξ
Αἰδου.

* *Ἀξιος ἄξιον τῷ μηδενὸς νομί-
ζειν Nihili aestimare* 31, 5.

* *Ἀξία Dignitas: honos* 53, 4.
Hesychius, et ex eo Phauo-
rinus: Ἀξία τιμὴ — ἀξίω-
μα. Gloss. vett. Ἀξία —
Dignitas. Ἀξίωμα Digni-
tas, honos.

* *Ἀπαγριῶσθαι Efferari: con-
sternari: oestro exagitari,
quibus verbis Seruius ytitur
ad Georgg. 3, 115.: quod
fab. 43, 1. 4. ἐξωτρῆν, et
οἰστῆν, dicitur: de tauris, 1,
3. Stephanus in Thesauro
nihil de hoc vsu verbi habet.
Verba ἀγριῶν et ἐξαγριῶν de
Neptuno, taurum conster-
nante, leguntur ap. Apol-
lod. 2. p. 117. et 3. p. 163.
Ab Eustathio ad Il. α' p. 102,
9. Rom. dicuntur ταῦροι
ἀγριανθέντες.*

* *Ἀπαίρειν, sequente particula
eis, Discedere: secedere* 7, 6.
Hesychius: Ἀπαίρειν ὁδῶν,
ἀποδημῆν, ἀναχωρεῖν.

* *Ἀπαιτῆν τριήρη Petere, flagi-
tare, triremem* 32, 14. * *ἀπ-
αιτῆν τὸν δασμὸν Exigere
tributum* 38, 5. * *μηδὲν ἀπ-
αιτῆσαι Nihil mercedis pe-
tere: nihil quidquam exige-
re* [Sen. benef. 6, 18.]:
gratis, 49, 2. * *μισθὸν ἀπῆται
τῷ πόνῳ Mercedem et prae-
mium petebat laboris* 51, 4.

* *Ἀπαιτήσις ἐπὶ τὴν ἀπαιτήσιν
τῶν χρημάτων Ad exigen-
dam pecuniam* 32, 16.

* *Ἀπειλῆν Minari: sequente
Praesenti Infinitiu, 41, 3.*

Ἀπει-

Ἀπειπεῖν ἐν τῇ Φυγῇ *Deficere in fuga*, h. e. ita fatigari, ut fugere amplius non possis, 50, 2. Nam ἀπειπεῖν, vt ἀπαγορεύσαι, ἀπαυδῆσαι, et ἀπειρημένον [v. Eustath. ad Odys. π' p. 1804. Rom.], dicuntur omnino ii, qui eo rediguntur, redactiue sunt, vt negent, se amplius ferre laborem posse. vid. omnino Phauorinus, et Harpocratio, v. ἀπειπεῖν, et Suidas v. ἀπέπατο. Latini ita vtuntur verbo *deficere*. v. Cic. Acad. 4, 3.

Ἀπέρχου *Abire: discedere: de iis, qui vehuntur equis, 1, 11. * de Ceto 38, 1.*

Ἀπιέναι *Abire 7, 9. 31, 10. * aufugere 13, 3. V. infra v. ἐμβάλλειν.*

Ἀπισεῖν *Non credere pr. 1.: vbi opponitur verbo πείθεσθαι. Construitur cum Infinitiuo.*

Ἀπισα *Incredibilia [Tacit. Ann. 4, 11.] pr. 1. Lucianus Philopseud. p. 329. To. 2. Graeu. coniunxit ἄπισα et μυθώδη. * ἄπισος ὁ λόγος Incredibilis fabula: incredula res [Gell. 9, 4.] 7, 3. * γεγόμενά τινα οἱ ποιηταὶ παρέτρεψαν εἰς τὸ ἀπισότερον Facta quaedam, res quasdam, poetae ita ornarunt et auxerunt, ut minus credibiles viderentur, pr. 5.*

Ἀπίως ἐπλάσθη ὁ μῦθος *Incredibilis efficta est fabula: fabula ita conficta est, ut incredibilis videretur, 1, 12.*

Ἀπό ἵππε καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν ἀπὸ τῶ ἔργου *Equi et hominis*

*forma est ab re 1, 7. * ἄπρωτος ἀπὸ σιδήρου Qui vulnerari ferro nequit 11, 1. * ἀφ' ὧν χωρῶν ἐρχόμενοι E quibus regionibus excurrentes 6, 6. * ἀρπάζοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης τῷ Φινέως δεῖπνον Rapientes e mensa Phinei coenam s. cibos 23, 1. * ἀπὸ κεφαλῆς ἐπὶ τὴν ὀσφύν Ab capite ad lumbos 25, 4. * ἀπ' ἐκείνου Ἰκάριον πέλαγος ἀκλήθη Ab eo Icarium mare dictum est 13, 5. add. 40, 1. * βοηθεῖ — ἔχον στρατιὰν ἀπὸ Θηβῶν Auxiliatur — cum exercitu Thebano: auxilio venit — cum exercitu Thebis 39, 6. * ἀφ' ὧν προσανεπλάσθη ὁ μῦθος E quibus conficta est fabula 21, 3. add. 24, 5. 50, 3. * οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως Cives, Argiui, 43, 2.: qui s. 3. dicuntur οἱ πολῖται. v. Doruillius ad Charit. p. 703. Amstel. * Φιλότημος ἦν, ἀφ' ὧν ἔιχεν, ἐκάτερος Placere studebat adulescenti, gratiam captabat adulescentis, uterque arte sua 47, 1. * ἐκ ἔιχεν, ὅπως ἀποσῇ ἀπὸ τῶ Φυτῆ Nullo modo potuit a frutice anelli 50, 3. * ἀπὸ δὲ τῆς αἰμάξης εἶναι δεῖ ἰέρειαν In curru esse, curru vehi, oportet sacerdotem 51, 2. Idem est, quod ap. Herodo. 1, 31. * ἐπὶ τῆς αἰμάξης ὀχέισθαι. * ἀπὸ τῶν βοῶν ἐκ ὄντων Quia non erat copia boum 51, 3. Herodo. d. l. οἱ δὲ σφι βόες ἐκ τῶ ἀγρῷ ἐ παρεγίνοντο ἐν ὥρῃ. * βάπτοντες αὐτὰ*

- αὐτὰ ἀπὸ βοτανῶν *Tingentes*
ex succis herbarum 52, 7.
 * ἀπὸ — εὐχῆς *Per — pre-*
ces: precibus 53, 1. Xen.
Cyrop. 8, 1. 1. Κύρος τέ μοι
 δοκεῖ νῦν συμβαλεῦσιν ἡμῖν,
 ἀφ' ὧν μάλιστα ἂν εὐδαιμονῶν-
 τας διατελεῖμιν.
- Ἀποβιβάζειν τὴν στρατιὰν *Ex-*
ponere in terram copias
 38, 6.
- Ἀποδέρειν τὸ δέρμα *Detrahere,*
deripere, pellem 31, 4. Pote-
 rat omitti τὸ δέρμα. nam-
 que ἀποδέρειν per se hanc
 vim habet: v. Herodo. 2,
 40, 42.: vt δέρειν Il. α', 459.
- Ἀποδέχασθαι τὴν Φιλοφροσύ-
 νην *Delectari liberalitate* 5,
 2. Leopardus Emendatt. 13,
 22. vertit *laudare, probare.*
Aesop. fab. 44. ἀποδεξάμε-
 νος αὐτῇ τὴν δικαιοσύνην —
 — μισήσας — τὴν τοιαύτην
 ἀναιδείαν.
- Ἀποδημεῖν κατὰ Βοιωτίαν *Pe-*
reginari in Boeotia 46, 2.
- Ἀποδίδοναι *Reddere* 32, 12. f.
 41, 1. * *tradere* 32, 1. * *da-*
re 38, 5. 40, 3.
- Ἀποθεῖν *Referre inter deos:*
deum facere 53, 2.
- Ἀποθνήσκειν *Mori: necari* 2,
 10, 9, 2. 11, 2.: vbi v. not.:
 27, 1. etc.
- Ἀποκομισθῆναι αὐτοῖς *Afferri*
sibi 28, 3.
- Ἀποκτείνειν *Necare: de homi-*
nibus, 2, 6, 6, 1. 3. 7. etc.
 * *de scorpione*, 5, 5. * Pass.
ἀποκτείνεσθαι Necari, h. e.
deuorari: de Sphinge, 7, 3.
- Ἀπολείπειν γέροντα αὐτὸν ὄν-
 τα ἢ ὄψις ἀπέλιπεν *Senem*
vsus destituit & defecit: senect-
visu orbatus est 23, 2. * ἀπέ-
 λιπεν αὐτὸν ὁ βίος *Destituit*
eum vietus: defecit eum res
[Cic. Catil. 2, 5.]: familia-
res opes eum defecerunt
[Sallust. Catil. 13, 4.]: in-
ops factus est 26.: vbi v.
 notae.
- Ἀπολιθῆσθαι *Lapidem fieri:*
in lapidem conueriti 32, 4. 16.
 Quod ipsum verbum ita le-
 gitur ap. Apollod. 2. p. 95.
 Plut. Amator. p. 766. D To.
 2. et Heraclit. fab. 1. Conf.
 infra v. λίθινος. Sic ἀπορρι-
 θῆσθαι *auem fieri*, et ἀπο-
 δεδρῆσθαι *arborem fieri*, ex-
 tant ap. Heraclitum fab. 35.
 et 36.: vt ἀπολιθῆν est ap.
 Eratosth. Κατασ. 33. et Stra-
 bon. 10. p. 746. Almel. Dio
 Chryf. orat. 66. p. 610. D
 dixit ποιεῖν λίθας. Alia hu-
 ius generis verba congescit
 Gataquerus ad Antonin. 6,
 30. p. 186. f. Trai. Sic ἀπ-
 ορνεῖν legitur ap. Apollod.,
 1. p. 27. et alibi. Caeterum
 respexit ad hanc de Gorgo-
 ne fabulam Xenophon Sym-
 pos. 4, 24.
- Ἀπόλλυμι *Perdo: vt, ἀπώλεσε*
τὰ αὐτῇ Perdidit rem 4, 2.
 * τὴν Χίμαιραν ἀπολέσαι
Chimaeram perdidisse 29, 8.
 * τὴν στρατιὰν ἀπόλλυσι *Ex-*
ercitum delet 39, 6. * Med.
ἀπόλλυσθαι Perire 28, 4.
 29, 7.
- Ἀπόλλων *Apollo: amator Hya-*
cinthi, 47, 1. f.
- Ἀποπέμπειν εἰς ὄρος *Amanda-*
re in montem 2, 6.
- Ἀπο-

* *Ἀποπνέειν* *pūr Exspirare ignem: ore efflare flammam* 29, 3. Ipse Homerus vsus est de Chimaerae monstro his verbis Il. ζ', 182. Δεινὸν ἀποπνέεισα πυρὸς μένος αἰθόμενοιο quae retinuit Hesiodus Θεογ. 324. Vnde Chimaera ab Apollodoro 1. p. 41. dicitur πυρπνέας.

* *Ἀπορία Absentia, mora, boum* 51, 3.

* *Ἀποσπερμαίνειν Semen effundere: semine replere: madefacere* 5, 3. Ignorat hanc vim verbi Thesaurus Stephani. Sed legitur eodem sensu de Vulcano Minervam persequente ap. Apollodorum 3. p. 241. f. ὁ δὲ ἀποσπέρμηκεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς quae eadem verba leguntur ap. schol. Hom. ad Il. β', 547., qui tamen pro τῆς θεᾶς legit τῆς θεᾶς, et ipsius fabulae auctorem laudat Callimachum ἐν Ἑκάλῃ sed Apollodorus 2. p. 145. pro verbo ἀποσπέρμηκεν vsus est formula τὸν γόνον ἀφῆκε.

* *Ἀποσέλλειν Mittere* 2, 10.

* *Ἀποτέμνειν τὴν καφαλήν Amputare, demetere ferro, caput* 32, 3. Eadem formula vsus est etiam Xenophon Agefil. 1, 35. Scriptores N. T. dicunt ἀποκεφαλίζειν simpliciter: vid. Matth. 14, 10. Marc. 6, 16. 27. Luc. 9, 9.: quod videtur esse verbum Macedonicum, atque adeo Alexandrinum, vt βαπίζειν, ἐνωτίζεισθαι, μεγιστάνες, et complura alia.

* *Ἀποτρέχειν Repetere: recurrere: de equitibus*, 1, 10.

* *Ἀποφεύγειν Aufugere* 1, 6.

* *Ἀργαλέοι πολεμισταὶ Graues, acres, callidi, bellatores* 6, 6. Gloss. vett. Ἀργαλέος — Callidus.

* *Ἀργεῖοι Argini: Graeci*, 17, 2. Hesychius Ἀργεῖοι οἱ Ἕλληνες. Sic Sphinx 7, 7. vocatur Σφίγξ ἡ Ἀργεῖα, id est, Graeca, quia Cadmus eam secum duxerat in Graeciam.

* *Argini ciues Argorum, vrbis Argolidis*, 43, 2. f. 51, 1. Sic Iuno dicitur ἡ Ἀργεῖα Ἥρα 43, 2., quia Argos urbem credita est tueri, eique praesidere. vid. 51, 1. Ab Athenagora Apol. 14. vocatur ἡ ἐν Ἀργεῖ Ἥρα vt a Plutarcho p. 983. F. To. 2. ἡ Ἥρα ἐν Ἀργεῖ, et ἡ ἐν Ἀργεῖ Ἥρα ab Etymol. M. v. ὀβελίσκος, et Ἀργολίς Ἥρη a Nonno Dionysii. 47. p. 1234. extr. Hanou. V. infra v. Ἥρα.

* *Ἀργος Argi: vrbis Argolidis, regionis Peloponnesi, nobilis*, 27, 1. 32, 10. 43, 1. v. Strabo 8. p. 568. f. Almel.

* *Ἀργυρος Argentum rude* 10, 2.

* *Ἀργύριον Argentum rude* 10, 3.

* *argentum signatum: numi argentei: pecunia* 24, 4. 38, 3. 42, 2. Nam Attici quidem vtuntur Singulari numero, non Plurali, de argento signato. v. Pollux 3, 86. et 9, 89. ibique Hemsterhusius: et Index Graec. Aeschin. h. v. Qui quidem numerus Pluralis pro altero est fab.

fab. 38, 3. in libris fere omnibus, vt in notis docuimus.

Ἀργώ *Argo*: nauis, quae profecta est Colchos ad deportandum vellus arietis aureum, 31, 6. f.: vt ap. Herodo. 4, 145. 179. 7, 193. Aristot. Polit. 3, 13. p. 473. E To. 3. Strabon. 9. p. 666. A, Dion. Chrysost. 4. p. 78. D, 37. p. 458. C. Fuit πεντηκόντορος, nomenque traxit ab auctore et fabricatore, qui fuit Argus, Phrixi filius, qui eam aedificauit consilio et auctoritate Minervae. Certe haec de origine nominis nauis sententia videtur ad verum quam proxime accedere. Apollod. 1. p. 53. ἀρχέωνος [Ἀργός], Ἀθηναῖος ὑποθεμένης, πεντηκόντορον ναῦν κατασκευάσας τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τῆς κατασκευάσαντος Ἀργώ. Vnde ab ipsa Minerva dicitur aedificata ap. Hygin. fab. 14.: vbi v. interpp. p. 55. f. Stauer. Alexander Cornelius ap. Plin. H. N. 13, 22. eam factam fuisse tradit ex Eone arbore. Alii enim nauem illam ita dictam esse tradunt ab celeritate: v. Diod. Sic. 4. p. 245. B To. 2. Rhodom. et Hyginus Astron. poet. 2, 37.: alii ab Argiuis vectoribus, vt Ennius ap. Cic. Tusc. 1, 20. et A. ad Heren. 2, 22. Schol. Apol. Rhod. ad 1, 3. Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος καλεῖ τὴν Ἀργὴν ἀπὸ Ἀργε τῆς κατασκευά-

σαντος. Φερειεύδης δὲ ἀπὸ Ἀργε τῆς Φρίξε υἱᾶς ταύτην δὲ Φασὶ πρώτῃν ναῦν γενέσθαι μακράν· ἄλλοι δὲ λέγουσι Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτῃ, πρώτον κατασκευάσαι· ὅθεν καὶ Δαναῖς ἐκλήθη· quae verba descripsit Eudocia Ion. p. 79. Certe in marmore Arundel. primo p. 7. Londin. Danaus ex Aegypto naui πεντηκόντορον vectus in Graeciam, Amphictyone Athenis regnante, transiisse legitur. Caeterum de expeditione Argonautarum, fatisque Iasonis et Medae, edidit dissertationem Carolus, Mantuae a. 1785. 8.: et de Argo naui v. Philostratus iun. Iconn. 11. et Amnellius Antiquitt. rei naut. Specim. f. 3. p. 51. ff. bibl. Brem. nou. Clas. 2.

Ἀρετὴ βάμματος παραξένης *Color nouus, isque excellens*, 52, 3.

Ἀρήγειν *Opitulari* 38, 5. Construitur cum Casu tertio personae.

Ἀριάδνη *Ariadne*: filia Minois secundi, regis Cretae, cuius ope Theseus interemit Minotaurum, 2, 10.

Ἀριθμὸς *Numerus* 53, 3. * ἀριθμοὶ *Numeri* 53, 3.

Ἀρκάδιος *Arcas*: qui est ex Arcadia, Peloponnesi regione: de Actaeone, 3, 4.: qui ibi vocatur ἄνθρωπος τὸ γένος Ἀρκάδιος.

Ἄρκτος *Vrsa* 15, 1. ff.

Ἄρμα *Currus* 1, 5. 30, 2.

Ἀρμονία *Harmonia*: soror Dra-

Draconis, regis Thebanorum, vxor Cadmi, 7, 5. Vid. de ea Nonnus Dionysf. 3. et 4. init. Conf. Martinius Varr. leſt. 3, 8.

* *Ἀρῶν Arare* 32, 5. Moeris: *Ἀρῶν Ἀττικῶς ἀροτριᾶν*, *Ἑλληνικῶς*. Thomas Magister: *Ἀρῶν Ἀττικοί, ἐκ ἀροτριᾶν*. Conſtruitur cum Accuſatiui loci.

* *Ἀρπάζειν τὰς γυναῖκας Rapere uxores* 1, 9. add. 6, 4. 7. 16, 3. 30, 3. * de vulpe, aliifque beſtiis, 8, 1. * de Harpyiis, 23, 1. * *rapere: diripere* 1, 10.: vbi v. not. * *ἀρπάζειν βοσκήματα Abigere, rapere, pecudes* 2, 8.

* *Ἀρπυιά Harpyiae*: monſtra volucris [*θῆρια πτερυγὰ*], quae diſſipari feruntur rem Phinei, atque cibos ei ap- poſitos rapuiſſe, 23, 1. Vultus iis dicuntur virginei fuiſſe. v. Virgil. Aen. 3, 216. ff. Species earum viſitur in monumentis antiquis paſſim, vt ap. Begerum Theſ. Brand. p. 371. To. 3. Vid. de Harpyiis omnino Apollod. 1. p. 59. et Eudocia Ion. p. 81. Dicuntur fuiſſe earum tres *Ἀελλῶ, Ὠκυπέτη, Ποδοργή*. v. ſchol. Hom. ad Il. π', 150. * im- mo filiae Phinei duae, Pyria et Eraſia, 23, 3.

* *Ἀρρενες παῖδες Filii* 23, 2. Atque ſic haec verba leguntur etiam ap. Xenophontem Cyrop. 4, 6. 2. et 8, 5. 10. Eurip. Phoen. 16. Iſocrat. Panathen. p. 245. To. 2. Bat.

Pauſan. 3, 4, et alios. Ap. Herodo. 1, 109. 7, 205. ita eſt *ἔρσην γόνος*. V. infra v. *παῖς*.

* *Ἀρς Mars*: pater Draconis, regis Thebarum, 6, 3. * rem habuit cum Venere, 53, 6.

* *Ἀρτεμις Diana* 3, 2. 5, 5. Nomen habet ἀπὸ τῆς ἀρτεμέας ποιῆν, auctore Strabone 14. p. 942. A Almel. * a Thracibus dicta eſt *Βένδεια*, a Cretibus *Δίκτυνα*, a Lacedaemoniis *Οὔπις*, 32, 6.

* *Ἀρχεῖν Imperare* 32, 7. Conſtruitur cum Genitiuo loci. * Med. *πρῶτος ἤρξατο μεταλλεῖν χαλκὸν Primus coepit fodere*, h. e. *fodit, aes* 10, 2.

* *Ἀρχή ἐν ἀρχῇ Olim*: quondam pr. 4.

* *Ἀσημος ἀνὴρ ἐκ ἄσημος Vir non ignobilis, h. e. nobiliſſimus et clariffimus*, 23, 4. Sic ap. Clem. Alex. Strom. 6. p. 685. C Colon. *ποιητὴς τις ἐκ ἄσημος* et Tarſus Actt. 21, 39. vocatur τῆς Κιλικίας ἐκ ἄσημος πόλις h. e. *urbis nobiliſſima et clariffima*: vbi v. Pricaeus et Palaretus: vt Troezen ap. Strabon. 8. p. 573. B. Almel. Eandem vrbaneſcitatem ſequutus eſt Achilles Tat. 8. p. 465. et p. 501. Salm., vbi ἀνὴρ ἐκ ἄδοξος eſt *vir clariffimus*: vt ap. Quinctil. 1, 12. 18. non ignobilis tragicus, i. e. nobiliſſimus: Euripides. Contra vero *γονεῖς ἐκ ἐπιφανείας* ſunt *parentes perabſcuri* ap. Anton. Liber. c. 39. Vid. Her.

- Hermogenes περὶ μεθ. δι-
νότ. c. 37. et Koenius ad
Gregor. de dialectis p. 41.
Ἀσθενεῖν *In morbum incidisse:*
aegrotare 31, 10.
Ἀσθενής *Infirmus: imbecillis:*
de vulpe, 8, 1. * de Pelia,
44, 3.
Ἀσία *Asia minor* 38, 2.
Ἄσιτος *Ieiunus: sine cibo et*
potu 31, 3. Neque enim ibi
σιτία tantum, h. e. *cibum,*
esculenta, sed etiam ποτὰ,
h. e. *potum, potulenta*, in-
tellegi debere, verba, quae
praecedunt, declarant. Est
igitur ἄσιτος, vt ap. Xen.
Cyrop. 4, 2. 20., idem, quod
ἄσιτος καὶ ἄποτος ap. Xen.
Cyrop. 7, 5. 18. 8, 1. 15. et
ap. Lucian. merc. cond. 26.
p. 683. To. 1. Reit. Nam
saepenumero vocabula v-
nius partis rei alicuius, eius-
que potioris et praestantio-
ris, ponuntur pro vocabu-
lis totius rei. v. Prolus. 12.
de vitiis Lexicc. N. T. p.
5. ff.
Ἀσπὸς *Vter* 18, 1. Hic vter,
quem ventis grauem Aeolus
pro munere dedisse Vlyssi
fertur, ab Homero Odyss. κ',
19. dicitur ἀσπὸς βοὸς ἐν-
νεύροιο.
Ἀσράγαλος *Talus* 5, 5. Hesy-
chius: Ἀσράγαλον τὸν
σφόνδυλον, καὶ τὸ ὑποκάτω
τῆ σκέλης. Dilucidius Pol-
lux 2, 192. παρὰ δὲ τὴν πέ-
ζαν ἐπατέρωθεν πρῆχασιν
ἄσράγαλοι, εἰς ἃς αἱ περόναι
καταλήγασιν. Οἱ δὲ ἄσράγα-
λοι, ἃ τὰ πρῆχοντα, ἅλλα
τὰ ἐνδοθεν προκτώμενα ὑπὸ
τῶν σφυρῶν.
Ἀσρολόγος *Astrologus: qui in-*
genii et naturae siderum
scientiam proficitur: de
Aeolo, 18, 2.
Ἄσυ *Urbs: Argi*, 51, 2. Ste-
phanus Byzantius: Ἄσυ, ἢ
κοινῶς πόλις διαφέρει δὲ,
ὅτι τὸ μὲν κτίσμα δηλοῖ, ἢ δὲ
πόλις καὶ τὰς πολιτάς —.
Ἀσυγεῖτων *proprie urbi vici-*
nus: Hefychius: Ἀσυγεῖ-
των τῇ πόλει γειτνιῶν: de-
inde vicinus, proximus, sim-
pliciter, 23, 14.: vbi adiu-
ctum sibi habet Casum ter-
tium: vt ap. Herodo. 2, 104.
Μάκρωνες οἱ τέτοισι ἀσυγεῖ-
τονες ὄντες. Suidas: Ἀσυ-
γεῖτων πλησιόχωρος. Pol-
lux 6, 113. ἐρεῖς ἐν τὰς γεῖ-
τονας, ἀσυγεῖτονας —. Sic
Aeschin. c. Ctesiph. p. 416.
To. 2. Tayl. Θῆβαι, πόλις
ἀσυγεῖτων. add. Demosth.
de Cor. p. 532. et Isocrat.
de Pace p. 403. To. 1. Bat.
Vnde Leoclauius ap. Xen.
h. Gr. 1. p. 339. verba ἀσυ-
γεῖτονας ὄντας debebat ver-
tere simpliciter *finitimos*,
non *opido eorum finitimos*.
Ἀταλάντη *Atalanta: puella*
venatrix, 14, 1. f.: in Arca-
dia, et quidem in Maenalo
monte. v. Apol. Rhod. 1,
769. f. et ibi schol. De eius
cane v. Pollux 5, 45. * οἱ
περὶ Ἀταλάντην *Atalanta*
et Melanion 14, 2.: sed ibid.
3. οἱ περὶ Ἀταλάντην *Ata-*
lanta. Dicitur fuisse filia
Iasi: v. Apollod. 3. p. 205.: quem

quem alii *Iasum*, vt Callim. h. in Dian. 216. alii *Iasona*, vt schol. Apol. Rhod. ad 1, 769.: vbi non erat, quod Hoellinus pro *Ἰάσωνος* reponi mallet *Ἰασίωνος*, aut *Ἰασίης* alii *Iasiona*, vt Aelian. V. H. 13, 1., vocant. v. Valquernarius ad Eurip. schol. in Phoen. p. 625. Sed de Atalanta ipsa v. omnino Aelianus V. H. 13, 1. ibique interpp.: Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 216.: et Muncquerus ad Hygin. fab. 99.

Ἀρε *Vtpote*: quippe 4, 2.: vt ap. Aelian. V. H. 5, 7. * *ἄρε* δὲ *Vtpote*: quippe 27, 3.: vt ap. Herodo. 2, 172. Hefychius: "*Ἀρε* καθάπερ. Suidas: "*Ἀρε* ὡς ἄν. "*Ἀρε* δὲ ὡς δὲ. Gloss. vett. "*Ἀρε* δὲ *Vtpote* [i. *utpote*], quippe.

Ἀτεκνος *Sine liberis*: improles 5, 2. Hefychius: "*Ἀτεκνος* ἄγονος. Gloss. vett. "*Ἀτεκνος* *Orbus*, *sine liberis*, *sterilis*, *improles*. Pollux 3, 25. ὁ δὲ ἐν ἔχων παῖδας, ἄποις, καὶ ἄτεκνος. "*Ἀποις* ita legitur ap. Eurip. Phoen. 13.: sed ἄτεκνος *sine filiis* est ap. Luc. 20, 28. ff., qui Matth. 22, 24. dicitur μὴ ἔχων τέκνα: nam Deut. 25, 5. est ἡ-רמ יגד. Nam Hyrieo fuerat vxor: cui morienti promisit, se non ducturum esse aliam, et tamen volebat pater fieri. v. Ouid. Fast. 5, 525.— 530.

Ἀτλας *Atlas*: rex Mauritaniae, pater Alcyones, annus

Hyriei, 5, 1. v. Diod. Sic. 3. p. 193. f. To. 1. Rhodom.

Ἄτρωτος *Inuulneratus*: *inuulnerabilis* [Sen. benef. 5, 5.]: *qui nullis vulneribus saucius fieri potest* [Ouid. Met. 12, 206. f.] 11, 1. 3, 12, 1. 3.: vt ap. Eurip. Phoen. 607. * *ἄτρωτος ἀπὸ σιδήρε* *Qui ferro vulnerari nequit: qui ferro non potest occumbere* [Ouid. Met. 12, 207.] 11, 1. Diodorus Sic. 4, 11. dixit ἄτρωτος σιδήρῳ, vt Plato Sympo. 35. de Aiace Telamonio.

Ἀττικὴ *Attica*: regio Graeciae, 6, 5.

Ἀῦθις *Postea* pr. 3.: vt ap. Xen. Cyrop. 2, 1. 2, 2, 2. 6.

* *rursus* 24, 1. Hefychius: *Ἀῦθις* πάλιν — ἢ μετὰ ταῦτα. Etymol. M. et ex eo Phauorinus v. *Ἀῦθι* μένειν — τὸ δὲ *Ἀῦθις* σημαίνει τὸ πάλιν καὶ μετὰ ταῦτα —.

Αὔλοι *Tibiae* 48, 1.

Αὐτόθι *Ibi* 53, 5. Hefychius: *Αὐτόθι* — ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

Αὐτομάτως *Sponte* 42, 1. Gloss. vett. *Αὐτομάτως* *Temere*, *sponte*.

Αὐτόμολος *Transfuga* 17, 3. Hefychius: *Αὐτόμολος*: ὁ πρὸς τὰς πολεμίας ἀπελθὼν προδότης. Suidas, et ex eo Phauorinus: *Αὐτόμολος*: ὁ πρόσφυξ. Dicitur ita, quia talis homo venit sponte, et fere solus.

Αὐτὸς saepe positum est loco Pronominis reciproci, vt vocant, v. c. 28, 3. 30, 2, 31,

31, 1. 50, 2. etc. * αὐτοῖ
redundat post nomen, 20, 2.
* ἡ πόλις αὐτῆ Regia 18, 3.
* ὁ αὐτὸς Idem 12, 1. 27, 1.
51, 4. 52, 5. 53, 1. 4. * τὰ
αὐτὰ Eadem 30, 2. * τὰ αὐ-
τῆ Res: res familiaris 4, 2.:
idem, quod τὰ οἰκία 3, 5.
* αὐτῆ Ibi: illic 31, 11.: vbi
v. not.: idem, quod αὐτόθι
53, 5. Hesychius: Αὐτῆ
ἐκεῖ, αὐτόθι· ἐπὶ τόπῳ. add.
Xen. Cyrop. 3, 1. 3.

Αὐτργός Qui ipse opus facit
sibi: qui ipse agrum suum
colit 3, 5.: vbi sequitur, αὐ-
τοῖ ἐγεώργεν· 4, 2.: nempe
homo liber. nam 3, 5. ab
αὐτργοῖς distinguuntur οἰ-
κέται. Hesychius: Αὐτργ-
γός· ὁ δὲ ἑαυτῆ ἐργαζόμενος.
Thomas Mag.: Αὐτοχειρία,
καὶ αὐτργία, πράττειν λέ-
γε, ἐκ αὐτργεῖν· αὐτργός
δέ. Legitur ap. Xen. Oe-
con. 5, 4.: a quo Persae
αὐτργοὶ dicuntur Cyrop. 7,
5, 24., quia ipsi agros cole-
bant suos. V. Perizonius
ad Aelian. V. H. 1, 31. 12, 43.

ΑΦαιρεῖσθαι Auferre: rapere
41, 1.: de Hercule Alcestin
Plutoni eripiente. Nam Her-
cules dicitur pugnasse cum
Plutone. Apollod. 1. p. 51.
ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς
μαχσαμένος Αἰδῇ. * aufer-
re: de lolao pecuniam A-
maltheae auferente, 46, 3.:
vbi v. not. * ἐκ ὀλίγον ἀΦη-
ρῆντο τῇ κάλλος Non parum
minuebant pulchritudinem.
Nam ap. Ouid. Fast. 6, 699.
1. Minerua, liquidis, inquit,

faciem referentibus undis,
Vidi virgineas intumuisse
genas. Apud Aristotelem
Polit. 8, 6. p. 611. D To. 3.
est, Φασὶ γὰρ δὴ, τὴν Ἀθη-
ναῶν εὐρύσαν ἀποβαλεῖν τὰς
αὐλὰς. Οὐ κακῶς μὲν ἐν ἔ-
χει Φάνασ καὶ διὰ τὴν ἀσχη-
μοσύνην τῆ προσώπῳ τῶτο
ποιῆσαι δυσχεράνασαν τὴν
θεόν· et ap. Apollod. 1. p.
13. διὰ τὸ τὴν ὄψιν αὐτῆς
ποιεῖν ἄμορφον.

ΑΦέψειν Decoquere Gloss.
vett.: coquere: de Medea
venefica, 44, 1. Idem est,
quod καθεψῆσαι ap. Apol-
lod. 1. p. 69.: et Palaeph-
tus ipse ibid. 3. vsus est sim-
plici verbo ἔψεν.

ΑΦιέναι Missum facere 41, 4.
Opp. συλλαμβάνειν. * sine-
re: permittere 40, 3.: vbi
Datiuus additus est, ita, vt
Infinitiuus sequatur. v. ibi
not. * relinquere: sinere esse
47, 5. * Πασὶ ἀΦίσσθαι Iaci:
mitti: de disco, 47, 4. Pol-
lux 3, 151. τὸ δὲ δίσκον ἀΦέι-
ναι, δίσκον ἐκπέμψαι, δίσκον
ἐκρίψαι. Eustath. ad Il. Ψ,
827. p. 1331. Rom. τὸ ρί-
πτειν, ὃ ἐστὶν ἀΦιέναι καὶ
πέμπειν, καὶρῶς λέξις ἐπὶ
σόλῳ, ὃ ἐστὶ δίσκος.

ΑΦικνεῖσθαι Venire 6, 2. 8, 5.
16, 1. 27, 3. 29, 8. 31, 1.
43, 1.

ΑΦίστημι ἀπασῆναι Abire: a-
velli 50, 3. * Med. ἀΦίστα-
σθαι εἰς τὰ ὄρη Abire, fece-
dere, in montes 2, 8.

ΑΦροδίτη Venus 49, 2. 53, 6.
Αχαιοὶ Achini: Graeci, 17, 1.:
qui

qui f. 3. Ἐλθὼς dicuntur,
et f. 2. Ἀργεῖοι.

Ἀχάριος *Ingratus* 31, 7.

Ἀχιλλεύς *Achilles* 12, 2. Eius
pugna cum Cycno expressa
legitur ap. Ovidium Met. 12,
72. — 145.

Ἀχρὶ *Vsq̄ue ad* 51, 2. Con-
struitur cum Genitlivo loci.
Moeris: Ἀχρὶ, ἄνευ τῷ σ̄,
Ἀττικῶς ἄχρῃς, Ἐλληνι-
κῶς. Vid. Verheiquius ad
Anton. Liber. p. 294. f.

B

Βαδίζω *Gradi: ire* 22, 1.: vbi
pro eo legitur verbum πο-
ρεύσθαι. Ap. Xen. de rep.
Laced. p. 540. Leocl. refe-
runtur inter se verba τρέχειν
et βαδίζειν.

Βαδίσμα· ἐν ἡρεμαίῳ βαδίσματι
Suspensio gradu placide 32, 2.
Nam quod Pseudomusaeus
v. 100. dixit ἡρέμα ποσσὶν
βαίνειν id apud Terentium
Phorm. 5, 6, 28. vocatur *ire*
gradu suspensio placide, et
apud Ouid. Fast. 1, 425. *us-*
stigia furtim suspensio digitis
ferre taciturno gradu.

Βαθὺ ὄρυγμα *Profundum, al-*
tum, vastum, antrum 2, 9.

Βάχχαι *Bacchae*, h. e. sacer-
dotes Bacchi, proprie: v.
Suartius miscell. polit. hu-
manit. c. 3, 12.: quae quia
Baccho plenae furere [Διο-
νύσω μαινέσθαι Pausan. 2, 7.
p. 127. Kuhn.] credebantur:
feminae furiosae omnes ita
vocatae sunt, 34, 2. V. Pe-
rizonius ad Aelian. V. H. 3,
42. not. 6.

Βαχχεύειν *Bacchari: furere*
34, 3.: vbi f. 2. est μαινέ-
σθαι.

Βάμμα *Color* 52, 3.: qui f. 4.
dicitur χροιά. Hesychius
Βάμβα· τὸ χρώμα — Συ-
ρακῆσιοι. V. Salmasius ad
Tertul. Pal. p. 123. add. Pol-
lux 7, 169. * *lana tineta* 52,
4. * *juccus purpuræ* 52, 4.

Βάπτειν *Tingere* 52, 2. 6. 7.
* Pass. βάπτεσθαι *Tingi* 52, 4.

Βάρβαροι *Barbari* 33, 1. 38, 4.

Ita a Graecis vocantur o-
mnes aliae ciuitates. - Pro-
fectum enim in Graeciam
vocabulum est, vt alia plu-
ra, ex Oriente. ἑτερογενεῖς
dicuntur ξένοι, *exteri, ex-*
terni, peregrini. vnde ap.
Gell. 12, 1. legitur, *exter-*
nae atque barbarae nationis.
Conf. Strabo 14. p. 977. f.
Omnes igitur, qui non sunt
de ciuitate ea, de qua sermo
est, dici possunt, et vero
dicuntur, *barbari*, ita, vt, si
vim huius vocabuli reperire
velis, semper videndum sit,
de qua ciuitate sermo sit, et
quinam sint ii, qui eius ra-
tione *barbari* dicantur. Sic
ap. Iustin. M. Apol. 1, 5. βάρ-
βαροι s̄ont Iudaei ratione
Ἐλλήνων et ap. Plaut. Tri-
num. prol. 19. *Plautus ver-*
tit barbare est Plautus ver-
tit Latine, ratione Philemo-
nis, qui Thesaurum fabulam
Graece scripserat.

Βαρέως Φέρειν *Grauit̄ ferre*
46, 3.

Βασιλεία *Regnum: imperium*
6, 2. 7, 5. 52, 5. etc.

Βασιλεύειν *Regnare: regem esse* 6, 3. 31, 4. 8. 32, 6. 52, 5. 53, 3. Construitur cum Genitiuo nominum, et regionum, et ciuium.

Βασιλεύς *Rex* 6, 2. 3. etc. Sed si priore loco ὅσα ita accipias, vt idem sit, quod ὢς, *utpote: βασιλεύς* erit *filius regis*, nempe Agenoris. nam *βασιλεύς*, vt *ἄναξ* [v. Harpocrat. v. *ἄνακτες*], non raro legitur de *filiis regum*, vt ap. Latinos *rex*. Sic Cyrus Iunior ap. Xen. Oecon. 4, 16. vocatur *βασιλεύς* vt Polynices ap. Eurip. Phoen. 301. *ἄναξ* et Antiochi regis filii pueri ap. Cic. Ver. 4, 27. dicuntur *reges Syriae*: vt Rhea Syluia Aen. 1, 273. *regina*, et Antigone ap. Eurip. Phoen. 95. *ἄνασσα*. Vid. Rupertus ad Pomponii Enchir. p. 33. f.

Βασιλικός *Regius: regalis* 52, 4.: vbi est ἡ βασιλικὴ ἐσθῆς, vt Act. 12, 21.

Βασίλισσα *Regina* 32, 10. Moeris: *Βασιλειαν*, Ἀττικῶς *βασιλισσαν*; Ἐλληνικῶς. Phrynichus p. 96. *βασιλισσα* εἰς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ *βασιλεια*, ἡ *βασιλὶς*. add. p. 112. Eadem praecipit Tho. Magister: *Βασιλεια γυνή — καὶ βασιλὶς — βασίλισσα δὲ γυνή*, εἰς τῶν ἀρχαίων εἶπεν. At legitur tamen hodie ap. Xen. Oecon. 9, 15. in libris quidem editis: quem locum etiam Hemsterhusius laudauit ad Thomam Magistrum. At-

que ex caeteris sane locis, quos idem Hemsterhusius, et Abreschius ad Aeschyl. p. 217. To. 1., alique, collegerunt, vt erroris conuincerent veteres Grammaticos, apparere satis opinamur, formam illam vocabuli in dialecto Macedonica, et Alexandrina, maxime frequentatam fuisse; vt quaerendum amplius videatur, an loci illi veterum Atticorum, in quibus nunc *βασίλισσα* legitur, integri sint. Certe recentiorum temporum, et Grammatici, et librarii, formas verborum Atticas reperiuntur, vel sponte, vel Grammaticorum auctoritate inducti, fere in formas communes et Macedonicas mutasse, ita, vt eiusmodi locorum auctoritate labefactari grauitas veterum Grammaticorum nullo modo, nedum euerti, possit.

Βασάζειν *Gestare: de ariete*, 31, 2.

Βελλεροφόντης *Bellerophon: Corinthius*, 29, 1. ff. Fuit enim filius Glauci, nepos Sisyphi. v. Apollod. 2. p. 87. Sisyphus autem, Aeoli filius, Ephyran condidit, quae vrbs postea Corinthus dicta est. v. Apollod. 1. p. 41. Extat de Bellerophonte Frereti dissertatio in Commentarr. Acad. regiae Paris. To. 7. p. 83. ff.

Βένδεια nomen *Dianae* apud Thracas, 32, 6. Timaeus Gloss. Platon. p. 46. *Βένδεις* ἡ Ἀρτεμις Ὁρακλῆα Φωνή.

Φωνή· καὶ Βενδίδια Ἀρτέμι-
δος ἑορτὴ παρὰ Θραξίν· vbi
v. Ruhnqueniū. Hesychius,
et ex eo Phaurinus: Βέν-
διδις· ἢ Ἀρτεμις· Θραξίσι·
παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ
Βενδίδια· vbi v. Albertius,
et p. 553. To. 2. Idem He-
sychius: Μεγάλη Θεός· Ἀ-
ρισοφάνης ἔφη τὴν Βένδην·
Θραξία γὰρ ἡ Θεός· leg. Βέν-
διν. Vnde templum Bendi-
dium in Thracia commemo-
ratur ap. Liu. 38, 41. 1.: vbi
v. Dracquenborchius, et Al-
melouen. ad Strabon. 10. p.
721.: itemque Brodaeus
miscell. 1, 32. p. 465. To. 2.
Thes. Grut. et Morus Ind.
Graec. h. Gr. Xen. v. Βενδί-
δειον· sed in primis Meur-
sius Gr. Fer. in Βενδίδεια p.
57. ff. Et mensis, quem La-
cedaemonii Ἀρτεμίσιον δι-
xerunt, a Bithynis dictus est
Βενδιδάιος. v. Treschouius
Tentam. descript. Codd.
MSS. N. T. p. 132.

Βιάως πολλά ἐργάζεσθαι Mul-
ta violenter facere 34, 2.

Βιάσασθαι Vim inferre: vitia-
re: stuprare per vim: vio-
lare 5, 5. Gloss. vett. Βιάζε-
ται παρθένον Vicio. Βιάζε-
ται παρθένον Compremit.
Moeris: Βιάσασθαι, Ἀττι-
κῶς· Φθεῖραι, Ἑλληνικῶς.
Thomas Magister: Βιάσα-
μενος πόρην λέγε, μὴ Φθε-
ρας. — Eustathius ad Odyf.
ψ' p. 1936, 51. Rom. τὸ δὲ
βιάσθαι πρωτότυπὸν ἐστὶ τῷ
βιάζεσθαι· ὁῦλον δὲ, ὡς οἱ
μετ' Ὀμηρον καὶ ἐπὶ γυναι-

κείας· πείρας τὴν λέξιν ἐπι-
θεντο. Atque sic legitur ap.
Herodo. 3, 80. 4, 43. Xen.
Cyrop. 6, 1. 19. De anicula
est ap. Aristoph. Plut. 1093.
per iocam.

Βίος Vita 11, 3. 51, 4. * vitae
genus: v. Etymol. M. h. v.:
vt, βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι
καὶ θάλατταν Erat nauicu-
larius s. nauiculator [Cic. p.
L. Manil. c. 4.]: faciebat
nauiculariam: de Phaone,
49, 1. Aelianus V. H. 12,
18. de eodem Phaone: ἦν
πορθμεὺς, καὶ εἶχε τὸ ἐπιτηδεύμα. De vitu acce-
pit. Schultingius ad Sen.
Controuerf. 1, 1. p. 70. To.
3. Gron. * facultates: βό-
να: res 3, 5. 23, 2. 3. 24,
5. 26. Sic Odyf. α', 160.
377. β', 300. Herodo. 8,
106. Aristoph. Plut. 751.
coll. 754. Luc. 8, 43. coll.
Marc. 5, 26. Luc. 15, 30.:
vbi pro τὸν βίον Codd. non ἔ-
χουσιν τὴν ἑστίαν, vt ibid.
v. 13. Cod. Cantabr. Bezae
τὸν βίον pro τὴν ἑστίαν. He-
sychius: Οὐσία — βίος,
κτῆσις. v. Leopard. Emen-
datt. 11, 4. et Iac. Nic. Loën-
fis miscell. 6, 3. p. 488. ff.
To. 6. Thes. Gruter. * cibi,
τροφῇ, ἐδέσματα, 23, 1. Sed
Palaephatus de industria v-
sus est eo vocabulo, quod
accipi posset de omnibus fa-
cultatibus, quo prius et fa-
cilis interpretari Fabulam
de Phineo ita posset, vt a
veritate non videretur alie-
na.

Βλέπειν *Videre* 32, 1.

Βοηθεῖν *Succurrere: opitulari* 20, 2. 23, 4. 39, 1. 6. Con-
struitur cum Casu tertio per-
sonae.

Βοιωτία *Boeotia*: regio Grae-
ciae inter Phocidem et At-
ticam, 5, 1. 46, 2. 50, 4.

Βορέας *Boreas*: nomen viri,
23, 4. Dicitur fuisse rex
Thraciae. vid. Eustathius
ad Dionys. Perieg. 423. Fi-
lii eius, et Orithyiae, E-
rechthei filiae [Herodo. 7,
189.], fuisse Zethus s. Ze-
tes, et Calais, 23, 4.: vbi v.
not. Ab Philostrato Iconn.
2, 15. p. 832. dicuntur Βο-
ρέαδες.

Βόσκειν *Med. Pascere: de*
quibus, 19, 4.

Βοσκήματα *Pecudes* 2, 8.

Βοτάνη *Herba* 27, 3.: quae
paulo ante vocatur πῶα.

* ἀπὸ βοτανῶν *Succis herba-*
rum 52, 7.

Βέβαλος *Bubalus* 2, 2. Gloss.
vett. Βέβαλος *Vrus, bos sit-*
ue. leg. e Cod. Sangerm. et
Reg. *bos situester.* At Hesy-
chius verius: Βέβαλος *δορ-*
κάδιον —. Nam est, auctore
Plinio H. N. 8, 15., fera vi-
tuli, ceruique, similitudine
quadam: quam gignit Afri-
ca, et quidem Mauritania.
vid. Herodo. 4, 192. Strabo
17. p. 1103. Almel.-Salma-
sius exercitatt. Plinn. p. 163.
Bochartus Hieroz. 1, 3. 22.
et Blasius Merrenius differt.
de animalibus Scythicis, e-
dita Gottingae a. 1781.
Figura bubuli est ap. Pe.

Bellonium Obseruatt. 2, 50,
p. 282. Plant. At Hardui-
nus ad Plin. d. l. eam potius
vaccae barbaricae [*Vache*
de barbarie] figuram sibi vi-
deri esse ostendit.

Βυκόλοι *Bubulci* 2, 6. 40, 3.
Hesychius: Βυκόλος *βοο-*
νόμος, βοσκός. Βυκόλοι —
οι τῶν βοῶν νομεῖς: quae
ipsa verba leguntur in Ety-
mol. M. v. Xen. Cyrop. 1,
1. 2.

Βύλεσθαι *Velle* 5, 2. 16, 2. etc.

* * βυλαμένε τῷ Εὐρυσθέως
Nolente Eurystheo 40, 3.

* ἡ βελήθησαν *Voluerunt* 32,
7. Ammonius: Βέλεσθαι
μὲν ἐπὶ μόνῃ λεκτέον τῷ λο-
γικῷ· τὸ δὲ θέλειν καὶ ἐπὶ
ἀλόγῳ ζῶν.

Βελητέον *ὅσα βελητέον αὐτῷ*
Quaecumque volebat 46, 4.
Intell. ἦν.

Βῆς *Bos* 5, 3. [vbi. intell. *bos*
ab Hyrieo *immolatus* Ioui,
Neptuno, et Mercurio, et
ab iis comesus: quem Ouid.
Fastt. 5, 515. s. nominat *cūl-*
terem agri — et *bouem*:
sed v. 531. *iunuentam*. v.
Muncquer ad Hygin. fab.
195.] 24, 4. * *vacca* 24, 1.
43, 1. * βῆς *ξύλινη Bos,*
vacca, lignea [Hygin. fab.
40.], h. e. *lignum iunuentae*
simulacrum [Suet. Ner. 12.]
2, 1. 3.: vt ap. Herodo. 2,
129. βῆς *ξύλινη καὶλη.* Et-
iam ab Apollodoro 3. p. 163.
sic vocatur: qui addit, si-
mulacrum positum fuisse in
rotis, et corio vaccae oper-
tum; eius scilicet, quam
tau-

taurus maxime appetebat, vt traditur a Seruio ad Aen. 6, 24. * βοῶν ἀγέλη *Boum, armentorum, grex* 25, 3.: de armentis Geryonis. Nam diuitiae veterum constabant tum maxime, vt ouibus, ita bubus, et equis. vid. Iustinus 44, 4. et Pausan. 4, 36.

Ab Strabone 3. p. 258. A Almel. dicuntur τὰ βεικόλια τῆ Γηρύονος a Macrobio Sat. 1, 7. Geryonis pecus, sed 1, 11. armenta, et 1, 12. boues. * ἁμαξα βοῶν τὸ χρῶμα λευκῶν *Currus, cui subiuncti sunt boues candidi, s. qui trahitur a bubus candidis*, 51, 1. V. Schefferus R. V. 1, 8. p. 87. add. 51, 2. s.

Βριάρεως *Briareus*: Centimanus, 20, 2. Hesychius: Βριάρεων ἄνθρωπον ἐκκτοντάχειρα vid. Plutarch. p. 93. B et p. 95. E To. 2.: interpp. Virg. ad Aen. 6, 287. et Perizon. ad Aelian. V. H. 5, 3.

Βρῶμα ἐργάζεσθαι *Quaerere vitam, h. e. ea, quae ad vitam tuendam pertinent: parare sibi victum e rapina* 21, 2. Sensus loci est, *navis illa piratica, h. e. Tyrreni piratae, excepit alias naves, eas diripuit, et de rapto vixit*. Sic Ioh. 6, 27. ἐργάζεσθαι βρῶσιν est *quaerere victum*. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 54. vertit, *Ipsa navis alia navigia correpta deuorabat, id est. spoliabat, perdebat*. Sic Thucyd. 1, 5. τὸν πλείστον τῷ βίῳ

ποιεῖσθαι dixit, et Herodo. 8, 105. τὴν ζόην κατετήσατο. v. omnino Graeuius ad Hesiodi Ἔργ. 43. et Abreschius Dilucc. Thucydd. p. 758.

Βύρσα *Corium: terga* [Ouid. Fast. 5, 531.] 5, 3.

Γ

Γαδειρεῖς ἡ Γαδειρέων *Gades*: insula ad fretum Herculeum extra columnas Herculis [v. Hesychius v. Γάδειρα]: Plinius praefat. lib. 19. vocat *Gades ad Herculis columnas*: non longe distans a Cerna insula, 32, 10. Vid. Stephanus Byzant. v. Γάδειρα, ibique Bercquellius: Strabo 2. p. 191. A, 3. p. 256.: Plin. H. N. 4, 22. et Eustathius ad Dionys. Perieg. 451. Intell. νῆσος.

Γαμεῖν *Vxorē ducere* 31, 11.: vt Matth. 22, 25. coll. Marc. 12, 20. Luc. 20, 29. * Med. γήμασθαι *Nubere* 32, 7. Construitur cum Dat. personae, vt ap. Xen. Cyrop. 8, 5. 10. Thomas Mag., et ex eo Phauorinus, v. γῆμαι — καὶ ἐγγημεν ὁ ἀνὴρ ἐγγήματο δὲ ἡ γυνή. Pollux 3, 45. καὶ γῆμαι μὲν τῷ ἀνδρὶ λέγεται γήμασθαι δὲ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, ἢ γαμηθῆναι. Hesychius v. γαμησεῖν — καὶ γαμεῖται μὲν ἡ γυνή, γαμεῖ δὲ ὁ ἀνὴρ. add. Ammonius v. γῆμαι, et conf. Beza ad Matth. 22, 30.

Γάρ *Enim: quippe* 45, 1. etc. Γαυριᾶν *gaυριῶντες ἐπὶ τῇ πράξει Exultantes, je effren.*

rentes, iactantes, fasto, quod tauros necarant. 1, 8. Hefychius: Γαυριῶν· χαίρων, ἀγαλλόμενος, ἐπαυρούμενος, ἀλαζονευόμενος. Suidas: Γαυριᾶ· δοτικῇ· ἀγάλλεται, ἐπαίρεται, θρασύνεται. Scilicet γαῦρος vocatur is, qui *incedit ore tumente, supercilii erectis, et ita, ut corpus iactet, ut exultet: is, qui se iactat, qui gestit.* Quae cum signa sint, vel superbiae, et arrogantiae, vel laetitiae et alacritatis: verba γαῦρος et γαυριῶν ponuntur de iis, qui, et superbi sunt, gloriantur, se efferunt, et laetantur atque alacres sunt. Ap. Aqu. Pl. 5, 12. γαυριῶν legitur pro verbo Hebr. גָּוַר: et ap. Eurip. Phoen. 128. de Hippomedonte duce, ὡς γαῦρος, est *quam gestit! quam se iactat!* Medium γαυριῶσθαι de equo superbiente et exultante legitur ap. Xen. Hippi. 10, 16.: vt γαυριῶσθαι de feminis passu superbo et graui incedentibus ap. Aelian. V. H. 12, 21.: et compositum verbum ἐπιγαυρωθεῖς de Chrysanta, praecepto Cyri exultante, extat ap. Xen. Cyrop. 2, 4. 18. Vid. Bochartus Hieroz. 1, 2. 8. p. 129. f. To. 1. et Carpzouius Obseruatt. Palaephatt. p. 69. f. *Γὰ Quidem: certe* 2, 3. 22, 3. 41, 5. * δοκεῖ ἔμοιγε *Videtur mihi quidem* 22, 1. etc. *Γελοῖον Ridiculum* 4, 1. Moeris: Γέλοιον, Ἀττικῶς γελοῖον, προπερισπωμένως,

Ἑλληνικῶς. Etymol. M. v. γελοῖος — τὰ διὰ τῆ οἰδῆς ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀπαντα προπερισπᾶται — οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν, τὸ γελοῖος καὶ ὁμοῖος, προπαροξύνησιν· ἐκ εὖ —. add. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 164. * πολὺ γελοῖότερος λόγος *Multo magis ridicula, perquam ridicula, fabula* 32, 1. Neque enim dubitari potest, quin Palaephatus verbis istis respexerit ad fabulam superiorem. * καὶ τῶτο δὲ γελοῖότερον *Et vero hoc est ridiculum* 32, 4. Nam Comparatiue eleganter loco Positiui positus est. v. Heusingerus ad Plutarch. E. P. 2, 1. Imitati sunt posteriores scriptores Graeci etiam hoc in genere Homerum Il. α', 32. σαώτερος ὥς κε νέηαι· vbi Pseudodidymus: σαώτερος· σῶος, ὑγῆς. *Γέλως Rîsus* 31, 6.: vbi est Accusat. τὸν γέλων· de qua forma Accusatiui vid. not. *Γενεὰ σιδηρὰ καὶ χαλκῇ Aetas ferrea et aenea* 36, 2. Locus de hac aetate classicus est ap. Hesiodum Ἔργ. 143. ff. *Γεννᾶν Gignere*: de viro, 45, 3. * *parere*: de femina, 2, 4. Sic legitur etiam Luc. 1, 13. 57. et apud τὰς ὁ Ex. 6, 20. coll. 25., etiam ap. Apollod. 3. p. 163. V. interpp. Thomae Mag. p. 187. et Muncquerus ad Hygin. fab. 3. Conf. Plato Sympos. 15. * Pass. *γεννᾶσθαι Nasci*: de puella

puella, 50, 2.: vbi τηρήσαι, οἷα γενένηται, est praestare, seruare, virginem. nam ap. Eustathium de amor. Ismen. 8. p. 310. de Terra Daphnen amplexum Apollinis fugientem intra se recipiente leguntur haec, ἡ δὲ ἐλαεῖ τὴν κόρη, καὶ Φεύγασαν κρύπτει, καὶ παρθέ-
νον τηρεῖ. Sed Athenagoras Apol. 28, 10. habet formam loquendi de maribus simili ei, qua auctor narrationis de Daphna vsus est, ἡ οἶος τις ἐτέχθη, μένειν, ἡ εἶθ' ἐνὶ γάμῳ. nam οἶος τις ἐτέχθη, μένειν dicitur caelebs, qui nullam attingit feminam.

Γένος· ἄνθρωπος τὸ γένος Ἀρκάδιος Natione, genere, Arcas 3, 4.: vt ap. Eurip. Phoen. 126. Μυκηναῖος γένος· et ap. Xen. Cyrop. 4, 6. 2. τὸ γένος Ἀσσύριος. Sic τὸ γένος Ἀθηναῖος 8, 5.: τῷ γένει ἀνὴρ Φοῖνιξ 6, 2.: ἀνὴρ Θετταλὸς τῷ γένει 11, 2.: Ἀνθηδόνιος τὸ γένος 28, 2.: τὸ γένος Κορίνθιος 29, 4.: κατὰ γένος Αἰθίοπας 32, 5. * πρῶτον γένος Primi homines 36, 1. * τὸ γένος μάχασθαι ἀγαθοὶ Boni natura bellatores 33, 2.

Γέρων Senex: decrepitus 23, 2. 44, 2. f. 49, 3.

Γεωργεῖν Agrum colere 3, 5.: quod fab. 4, 2. dicitur τὴν γῆν ἐργάζεσθαι.

Ἡ Terra: agri 4, 2. 5, 5. 6, 1. 10, 1. f. 47, 4. 50, 1. * ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου Aegyptus 53,

5.: vt Act. 7, 36. 40. γῆ Αἰγύπτου. * continens 13, 5. * limus: lutum, πηλός, 35, 1. Plato Theaet. 4. ὅτι γῆ ὑγρῶ Φυραδεῖσα πηλός ἂν εἴη. Nam Vulcanus Pandoram dicitur finxisse e luto, Iouis iussu. Hesiod. Ἔργ. 60. f. ἩΦαιστον δ' ἐκέλευσε — ὅττι τάχιστα Γαῖαν ὕδει Φύρειν —.

* genus quoddam terrae, qua feminae utebantur ad conciliandum cuti candorem, 35, 2. Talis fuit, auctore Plinio H. N. 35. 16., terra Chia et Selinusia. nam, Est in medicaminibus, inquit, et Chia terra candicans —. Vsus ad mulierum maximo cutem. Idem et Selinusiae. Lactei coloris est haec, et aqua dilui celerrima. Sic terra cimolia ab Theophrasto Charr. 10, 4. dicitur simpliciter γῆ. Qua quidem de re Stephani Thesaurus nihil praecipit. * ἐνάρετος ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης. Ἰσα Φορεσῖα Pallium purpureum 52, 5. Ex γῆς dicitur esse, quatenus est laneum.

Ἡράσκω· γυνὴ ἥδη γεγηρακῶτα Anus 49, 2.

Ἡρυδνής Geryones: qui dicitur fuisse Triceps [v. Suidas v. τρικέφαλος], cuiusque armenta abegit, interfecto domino, Hercules, 25, 1. 2. 5. 40, 1. f. Ap. Ouid. herr. 9, 91. f. dicitur prodigium triplex — in tribus unus: ap. Virg. Aen. 8, 202. tergeminus: ap. Sen. Apocol. p. 850. To. 2. terge-

minus rex: ap. Hygin. fab. 30. et 151. *trimembris*: ap. Horat. 2. od. 14. 7. *ter amplius*. add. Sil. Ital. 1, 278. f. Graeci vtuntur forma nominis eius triplici. Eustathius ad Dion. Perieg. 558. λέγεται δὲ, καὶ Γηρυῶν, καὶ Γηρυόνης, καὶ Γηρυονεύς. Etymol. M. v. Γηρυῶν. — τριχῶς σχηματίζεται τὸ ὄνομα Γηρυῶν, Γηρυονεύς, Γηρυόνης [Herodo. 4, 8.]. v. Verheicquius ad Anton. Liber. p. 27.: Abreschius animaduers. ad Aeschyl. p. 353. To. 1.: Reitius ad Lucian. p. 111. To. 3. Caeterum Geryones regnauit Ambraciae in Epiro, non in Iberia, neque circa Gades. v. Bochartus Geogr. S. 2, 1. 34.

Γίνεσθαι *Existere*: oriri: fieri: nasci proem. 1. f. 5, 4. 15, 3. 43. 1. etc. * γενόμενά τινα *Facta* quaedam proem. 5. * γενόμενος ἐν πολλαῖς μάχαις. *Etsi* interfuit multis pugnis 11, 2. * τέταγενομένε 16, 3., et τέταγενομένος 29, 8., et τέτωνγενομένων 41, 8., *Hoc factum*: his factis: vt ἔγενομένε Quo factum 38, 6. 39, 7. * καθ' ἑς [χρόνους] ἐπιτολαί τις ἀνέμων γενήσονται *Quibus venti spirent* 18, 2. * ὅποτε χειμῶν γένοιτο *Coorta tempestate* 28, 3. * ὅτι ἐγένετο ἐκ Μήτηρας αὐτῶ, καὶ ἵππος, καὶ βῆς, — *Accipere eum per Metran*, et equos, et boues, — 24, 5. * εἰς τρεῖς δὲ γυ-

ναυκὸς ἐδέετο αἰὲς γενέσθαι *Militasse autem mulierem unquam, non est credibile* 33, 2. * γέγονε σωφροσύνη μεγάλη ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου *Pudicitia, sanctitas, floruit, vixit, in Aegypto* 53, 5. * τί ἂν εἴη τὸ γεγονός *Quid hoc rei esset* 32, 11. V. infra τίς. Sic Marc. 5, 14. ἐξήλθον ἰδεῖν, τί ἐστὶ τὸ γεγονός. * τοιῦτόν τι καὶ τὸ περὶ τὸν Ἀκταίωνα γέγονεν *Sic fere se habet, sic fere intellegi debet, etiam id, quod Actaeoni accidisse fertur* f. quod de Actaeone narratur 3, 7.

Γινώσκειν *Putare*: censere proem. 5. * *videre*: intellegere 2, 5. * *comperire*: resciscere 2, 10. 52, 3. * ἔγινώσκαι *Nescire*: non nosse 52, 6. * Παλλ. γινώσκουσθαι *Agnoisci*: dignosci 52, 5.: idem, quod γνωρίζουσθαι 52, 6. Construitur cum Datio personae.

Γλαῦκος *Glaucus*: Sisyphi filius, 26. Memoratur Il. ζ', 154. Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν. Cognominatus est Ποτνιαῦς a Ποτνιαῖς, opido Boeotiae. v. Eustathius ad Il. β' p. 269. Rom. et Strabo 9. p. 627. Aeschylus scripserat fabulam, quae inscripta erat Γλαῦκος Ποτνιαῦς, quae a Grammaticis antiquis saepe laudata legitur. vid. Hesych. v. Ἀμφίσωπον, εὐφήμεος, ἵτηλον, et Εἰφῆρα λιμήν. schol. Eurip. ad Phoen.

1211. et schol. Aristoph. ad Rann. p. 184. Basil. * filius Minois II., 27, 1. ff. Eustath. ad Il. β' p. 369. Rom. καὶ Κρής δὲ Γλαῦκος, ὁ καὶ Γλαῦκων παρωνύμως, Μίνως καὶ Πασίφαης υἱός. v. Meurs. Cret. 3, 3. p. 127. f. * Marinus, Anthedonius, 28, 1. ff. Aeschylus scripserat tragoediam, Πόντιον Γλαῦκων. v. Rutgerius Varr. Lectt. 2, 6. p. 92. et Scherpezelius ad Strabon. 10. p. 686. f. Almel. Conf. Pausan. 9, 22. p. 754. 10, 4. p. 807. Etiam Cicero adhuc puer composuerat Glaucum Pontium tetrametris. v. Plut. V. Cic. p. 861. E To. 1. Ab Pausania 6, 10. p. 475. vocatur Γλαῦκος ὁ ἐν Θαλάσση δαίμων, vt ab Athen. 7, 12. p. 296. A Θαλάττιος δαίμων, et ab Diod. Sic. 4. p. 251. B To. 1. Rhodom. ὁ προσεγορευόμενος Θαλάττιος Γλαῦκος. a Nonno Dionysii. 39. p. 996. Hanou. Γλαῦκος πόντιος Ἀουίης Ἀνθηδόνης ἀσὸς ἀρέρης. et ap. Etymol. M. v. ποτνιαδὲς θεῶν, Γλαῦκος ὁ Ἀνθηδόνης ἀλιεύς. ap. Athen. 7, 12. p. 296. audit ναυτικός, καὶ κολυμβητὴς ἀγαθός. Omnino de tribus his Glaucis v. Leopardus Emendatt. 11, 24. et 25. Γνωρίζεσθαι Nosci: agnosci 52. 6.: idem, quod ibid. 5. γινώσκεισθαι. Construitur cum Dativio personae. Vnde γνωρίσματα dicuntur insignia, ea, quibus quis agno-

scitur, et internoscitur, infantes maxime expositi. v. Hesychius h. v.

Γοργῶ, et Γοργῶν Gorgo: nomen feminae, 32, 2. * nomen Mineruae apud Cernaeos, 32, 6.: vbi v. not. * simulacrum Mineruae, 32, 8.: vbi v. not. * nomen reginae, 32, 10. 12. 14. 16. * nomen navis, 32, 24.

Ἔν Ἰgitur: enim: scilicet 1, 8. 31, 10. 41, 6. 44, 3.

Γράφεισθαι Pingi: scribi 22, 3.

Γύγης Gyges: Centimanus, 20, 2.: vbi v. not.

Γυμνασία Exercitatio disci iaciendi, instituta ab Hyacintho et Apolline, 47, 3.: vbi ἦν γυμνασία τῷ μαιρακίῳ est exercebat se adulescens cum Apolline in iaciendo disco. Nam nudi iaciebant discum, et oleo nitentes. v. Ouid. Met. 10, 176. — 185.

Γυμνῆν τὸ ξίφος Nudare ensen 32, 2.: vbi pro γυμνάσας debebat esse γυμνασάμενος, quum Perseus suum ipsius gladium destrinxerit. At etiam Matth. 26, 51. est ἀπέσπασε τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, pro ἀπεσπάσαντο vt Marcus c. 14, 47. dixit σπασάμενος τὴν μάχαιραν. Homerus Il. α', 190. Φάσγανον ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῶ et v. 194. ἔλκετο ἐκ κολοῖο μέγα ξίφος.

Γυνή Femina 2, 1. * γυνή τις Αἰγυπτία Mulier quaedam Aegyptia 53, 4. * γυναῖκες Vxorēs 1, 9. etc.

Δ

Δαίδαλος *Daedalus*: fabricauit bouem ligneam, 2, 1. * a Minoë coniectus in carcerem, inde cum filio euadit, 13, 1. 4. * dicitur fabricasse simulacra sponte se mouentia, 22, 1. Nomen putatur habuisse a *ξοάνοις*, h. e. simulacris ligneis, et lapideis, quae a Graecis priscis *δαίδαλα* dicta sunt. v. Pausan. 9, 3. p. 716. Kuhn. Omnino de Daedalo, eiusque doctrina et solertia, v. Diod. Sic. 4. p. 276. f. To. 1. Rhodom. et Pausan. 7, 4., in primisque, praeter Franc. Iunium in Catal. architectorum h. v., Gedoinus in historia Daedali, Francogallice scripta, Commentar. Acad. regiae Paris. To. 9. p. 177. — 188. Plato Comicus, et Aristophanes, scripserant fabulas Daedali nomine inscriptas. v. Clemens Alex. Strom. 6. p. 628. D. Colon.

Δαίμων *Deus* [Apollo] 47, 3. 48, 3. Quae quidem potestas verbi ex Homeri poematis [Il. α', 222.] profecta est in aliorum scriptorum libros. vid. interpp. ad Fulgent. p. 712. Stauer.

Δαπάνας *μεγάλας ποιήμενος* *Prodigus*: *sumtuosus* 26. Socrates ap. Xenophontem Apol. 19. vocat vno verbo *πολυδάπανον*, opponitque *εὐδαίμων*.

Δασμός *Tributum*: idem, quod *Φόρος*, 38, 3. 5. Hesychius: *Δασμός* *Φόρος*. Legitur sic

etiam ap. Xen. Cyrop. 2, 4. 8. 9. 3, 1. 6. 19. — Scilicet *δασμός* proprie est *diuisio*, *distributio*, *partitio*, *μερισμός*, Hesychio interprete: nam *δάσσειν* est *diuidere*, *partiri*, *inter se*: deinde ita dicitur *tributum*, quod confertur et penditur a pluribus: denique *tributum*, quod penditur ab uno, velut a rege: quia collegitur, et exigitur, a ciuibus, ita, vt quisque partem det virilem.

Δάφνη *Daphne*: filia Terrae et Ladonis, 50, 1. 3. * *laurus* 50, 4. Vid. Plin. H. N. 15, 30., et Ioh. Bodaeus Stapelius ad Theophrast. hist. plantt. 3, 11. p. 185. ff.

Δὲ *Enim* prooem. 2.: vbi v. not. * *igitur* 22, 3. 24, 5. 38, 5. * *καὶ* — *δὲ* *Et vero* 32, 4. * *δ' ἔν* *Igitur* 27, 3.: vt ap. Xen. Cyrop. 2, 2. 1. 2, 3. 6. etc. * simpliciter, ita, vt non praecedat *καὶ*, 29, 5. * *μέντοι δὲ* *Vero* 3, 2.

Δεῖ *Oportet* 50, 2. 51, 2. **Δείδειν** proprie significasse videtur *terrere*: sed *δεῖσθαι* *timere* est 43, 3. Hesychius: *Δεῖσθαι* *εὐλαβηθῆναι*, *φοβηθῆναι*: vt Praeter. Med. *δεδέναι* 8, 3. 34, 2.

Δείκνυμι *Ostendo*: *dico* 32, 2. 3. 13. Synon. *φράζω*. Vid. Valquenarius ad Eurip. Phoen. p. 195.

Δεῖλός *Miser* 3, 6.

Δευνά *Pericula*: *mala* 6, 7.

Δείπνου *Coena* [Terent. Phorm. 2, 2. 28.]: *cibi* 23, 1. Sic ap,

ap. Herodo. 9, 111. δέπνυ προκειμένον. Xen. Cyrop. 8, 1. 13. δέπνον ἤρετο. 8, 7. 2. δέπνον παρελθέσαν. et Laërt. 8, 64. ὡς τὸ δέπνον ἐκ εἰσεφέρετο. v. Etymol. M. v. δέπνος. Apuleius metam. 10. p. 245. Elmenh. ut olim Harpyiae fuere, quae diripiebant Phineias dapes.

Δέσθαι Rogare: sequente Infinitiuo, et cum Accusat. personae, 34, 2.

Δέκα Decem 3, 3.

Δένδρα Arborea 1, 3. 34, 1.

Δέρμα Pellis: vellus 48, 3. 31, 4. 5. 6. 11.: vbi legitur de vellere arietis Phrixi aureo, quod vocatur χρυσόμαλλον δέρας ab Apollod. 1. p. 53. et Diod. Sic. 4. p. 223. 245. To. 1. Rhodom. et Strabon. 11. p. 763.: et pellis inaurata arietis ab Ennio ap. Cic. Tusc. 1, 20.: Phrixiae vellera ouis ab Ouidio Fast. 3, 852. Caeterum plura de hoc vellere disputata sunt a Banierio in dissertatione, quae inscripta est, les Argonautes, ou differt. sur la Conquête de la toison d'or, Commentari. Acad. regiae Paris. To. 9. p. 54. — 96.

Δέσμιος Vinculus. 2, 7.: vbi opponitur λελυμένω. v. Abreschius animaduertit. ad Aeschyl. p. 45. To. 2.

Δεσμοί, vel δεσμά, Vincula 43, 4. Moeris: Δεσμά, ὁδὲ τέρας, Ἀττικῶς δεσμοί, ἁρσενικῶς, Ἑλληνικῶς. Thomas Magister: Δεσμά καλίων, ἢ δεσμοί.

Δεσπόζειν Dominari 45, 1. Construitur cum Casu secundo personae, et rei, atque refertur ad verbum λατρεύειν.

Δεσπότης Dominus 3, 1.

Δέχεσθαι Accipere 47, 5. 53, 1. * de vndis liquidis referentibus faciem, 48, 1. coll. Ouid. Fast. 6, 699. * mercedem petere s. poscere: mercedem accipere 49, 1. Nam refertur ad formulam μηδὲν ἀπατηῆσαι s. 2.: et qui mercedem petit, is fere eam accipit.

Δέων κατὰ τὸν δέοντα χρόνον Iusto, legitimo, tempore 38, 5.

Δὴ Igitur 1, 12. 6, 7. etc. Hesychius: Δὴ ἔν συνδέσμος. Sic enim scribendum esse censeo: etsi non nescio, etiam in Phauorini Lexico particulas δὴ ἔν non disiunctas legi. * scilicet 27, 1. * certe: sane 30, 2. * Sed nonnunquam haec ipsa particula hoc in libello ita eleganter posita, aliis particulis ita iuncta, legitur, vt Latine exprimi apte non possit. vid. 27, 3. 29, 6. s. 41, 1. Qua ipsa in re posteriorum temporum scriptores imitati sunt Homerum, qui particulam δὴ aliis particulis comitem dare solet, ita, vt elegantia eius et grauitas sentiri facile, reddi Latine nullo modo, certe non vbi-que, possit. Sic εἰ δὴ Il. α', 574.: ὅτε δὴ Il. η', 186.: γὰρ δὴ ibid. 172.: δὲ δὴ Il. θ', 30. — v. Index Graec. Aeschin.

Aeschin. h. v. * καὶ — καὶ
 δὴ καὶ Et — et adeo s. et ve-
 ro etiam: non solum — sed
 etiam 1, 8. Nam possunt
 verba, καὶ πολλὰ κακὰ εἰρ-
 γάζοντο, καὶ δὴ καὶ κατ' αὐ-
 τὴ τὴ Ἱέρους, etiam ita red-
 di, Neque aliis solum mala
 multa inferebant, verum ipsi
 adeo Ixioni: vt ap. Xen.
 Cyrop. 4, 2. 1.: qui aliis
 tamen in locis eiusdem O-
 peris sic vsus est particulis
 τε — καὶ δὴ, vt 1, 3. 1. f.,
 vel τε — καὶ δὴ καὶ, vt 1,
 6, 18.: et quidem Herodo-
 to praesente, vt 1, 1. 2, 32.
 110. 3, 61. v. Hogenueus
 ad Vigeri Idiom. 8, 5. 6.
 * τε — ἀλλὰ δὴ καὶ Et —
 et adeo s. et vero etiam: non
 solum — sed etiam 6, 2. 16,
 3. 27, 3.

Δῆλον, ὅτι καὶ ἔτος κ. τ. λ. Ap-
 paret, etiam hunc etc. 40, 1.

* δῆλον εἶναι πᾶσιν οἷμαι Con-
 stare omnibus puto 18, 1.

Δηλὲν Significare: indicare
 31, 9.

Δῆκε Opinor: credo 31, 3.

Διὰ a) cum Casu secundo: vt,
 διὰ στόματος καὶ Φάρυγγος
 ἀνθρώποις Per os et fauces
 humanas 1, 2. * διὰ τῆς θα-
 λάττης Per mare 16, 1. 31,
 1. * διὰ θυρίδος Per fene-
 stram 13, 3.: vt 2. Cor. 11,
 33. * διὰ τῆ ἀντρού Per an-
 trum 40, 5. * διὰ νυκτός
 Νοκτῇ 1, 10. * δι' ἧς ὁ Θεὸς
 ἀναιρεῖ τὸν Μινώταυρον Quo
 Thejus occidit Minotaurum
 2, 10. * ἀγάλματα δι' ἐαυ-
 τῶν πορευόμενα Statuae, si-

mulacra, per se s. sponte
 gradientia s. se mouentia 22,
 1.: vbi etiam est δι' αὐτῶ,
 eodem sensu. b) Cum Casu
 quarto: vt, διὰ τῷτο Pro-
 pterea 33, 1. 39, 3. 51, 1.
 add. 53, 5. * δι' αὐτὴν Ipsius
 causa 41, 4. * διὰ τινος: αἰ-
 τίας Criminis cuiusdam caus-
 sa 13, 1. add. 41, 1. * διὰ
 τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι αὐτῶν
 τῇ Πασιφάῃ Quod non con-
 cubuisset cum Pasiphaa 2, 5.
 add. 2, 6. et 5, 4. * διὰ τὸ
 συλλαβεῖν αὐτὸν Ad eum
 comprehendendum 2, 9. * διὰ
 τὸ γινώσκεισθαι Vt noscere-
 tur, agnosceretur, 52, 5. 7.

Διαβαίνειν ἀνδριάντες διαβε-
 βηκότες τὸν ἑνα πόδα Sta-
 tuae, quae protendunt pedem
 alterum, 22, 2. Daedalus
 enim omnium primus per-
 hibetur fabricasse statuas,
 quae haberent pedes discre-
 tos, et distantes, et dinari-
 catos. Themist. orat. 15. p.
 358. Petau. Δαίδαλος — πρῶ-
 τος διήγαγε τὸ πόδα. Diod.
 Sic. 4, 76. πρῶτος δὲ [ὁ Δαί-
 δαλος] — διαβεβηκὸτα τὰ
 σκέλη ποιήσας — Tzetzes
 Chill. 1, 19. Πρῶτος δ' ὁ Δαί-
 δαλος αὐτὸς διέειλε χεῖρας,
 πόδας. Suidas v. Δαίδαλος
 ποιήματα — ὁ δὲ Δαίδαλος
 — τὰς πόδας διέτρησε. Hae
 statuae dicuntur ἀνδριάντες
 διαβεβηκότες, et ἀγάλμα-
 τα διαβεβηκὸτα [Philostrat.
 Iconn. 1, 16.]: et pedes dis-
 creti vocantur πόδες διαβε-
 βηκότες, σκέλη διαβεβηκὸ-
 τα, quibus opponuntur πό-
 δες

δες συμβεβηκότες, h. e. iun-
 Eri neque discreti: vt Palla-
 dium ap. Apollod. 3, 12. 3.
 dicitur τοῖς περὶ συμβεβη-
 κός, vid. Neocorus ad Sui-
 dan p. 514. To. 1. Vnde
 circinus, cuius haec est figu-
 ra Λ, vocatur διαβήτης ap.
 Plat. Phileb. 34. Sed ἀν-
 δριάντες διαβεβηκότες τὸν
 ἕνα πόδα sunt statuae, pedes
 habentes ita discretos, vt
 protendant alterum, προβε-
 βηκότες τὸν ἕτερον. vid. Pol-
 lux 3, 91. Sed omnino de
 hoc inuento Daedali, et ver-
 bi διαβεβηκέναι vsu, vid.
 Scaliger ad Euseb. p. 45. f.:
 Meursius Thes. p. 54. f.:
 Reinesius Varr. Lectt. 3, 5.
 p. 417. f.: Casaubonus ad
 Theophr. Charr. 3, 3.:
 Vuesselingius ad Diod. Sic.
 p. 111. et p. 319. To. 1.:
 Albertius ad Hesych. p. 138.
 To. 1.: Obseruatt. Miscell.
 Vol. 1. p. 126. ff.: Salmasius
 exercitatt. Plinn. p. 663.:
 Villoisfonius ad Apollon.
 Soph. Lex. Homer. p. 610.
 Διαζῆν· ἀρπάζων βοσκήματα
 ἔγω διέζῃ Abigendo pecore
 visum quae siuit 2, 8. Moe-
 ris: Ἐζῆν, Ἀττικῶς ἔζων,
 Ἑλληνικῶς. Sic διέζης ap.
 Aristoph. Plut. 907. et ἔζῃ
 ap. Plat. Theaet. 21. et Xen.
 Cyrop. 4, 6. 2. 8, 3. 15.
 Διαυρεῖν· διελεῖν Diuidere 32,
 8. * Med. διελείσθαι τὴν ἐ-
 σίαν Diuidere inter se patri-
 monium 32, 7.
 Διακολυμβᾶν Vrinari, h. e.
 mergere se in aquas, et inde

rursus emergere: subire a-
 quas, et inde rursus existerē,
 28, 2. V. infra v. κολυμβᾶν,
 et κολυμβητής.

Διακομίσαι Traicere: de Phao-
 ne nauiculatore, 49, 2. Sic
 de Neflo Deianiram traii-
 ciente, et διακομίζειν, et δια-
 πορθεύειν, legitur ap. A-
 pollod. 2, 7. 6., vt 3, 5. 3.
 βυλόμενος δὲ ἀπὸ τῆς Ἰα-
 ρίας εἰς Νάξον διακομισθῆ-
 ναι.

Διακονεῖν πρὸς τὴν ἀναίρεσιν
 eleganter dicitur discus, quo
 quis utitur ad interimendum
 alterum, 47, 4.

Διαλαμβάνειν· διέλθα Arbitror: existimo: statuo pro-
 oem, 6. Hesychius, et ex
 eo Phauorinus: Διελήφ-
 τες, ἀντὶ τῷ νομίσαντες. Sic
 legitur in litteris Ptolemaei
 Philopatoris 3. Maccab. 3,
 26. add. 2. Macc. 5, 11. 6,
 29. Diodor. Sic. in excc.
 Peirescc. p. 241. med. et O-
 cellus de nat. mundi c. 4.
 Conf. Bosius Animaduersi.
 p. 19. Sic διάληψις est opi-
 nio, et διαλήψεις opinioniones,
 ap. Polyb. 6, 54. Conf. Sui-
 das v. διάληψις. Nam δια-
 λαμβάνειν est proprie sume-
 re rei alicuius partes singu-
 las: deinde diuidere: v.
 Xen. Cyrop. 5, 1. 13.: por-
 ro discernere: denique sta-
 tuere, existimare.

Διαλέγεσθαι Loqui: agere 49,
 2. Construitur cum Dativo
 personae.

Διαλύειν τὰ αἰνίγματα Dissol-
 vere aenigmata: reperire
 vim

*vim et sententiam carmi-
num: carmina interpretari*
7, 3. Hyginus fab. 67. vsus
est hoc in genere formulis
soluere carmen, et *carmen*
interpretari. Idem enim
valet, quod *εὕρισκειν* 7, 2.
Apollod. 3. p. 183. dixit τὸ
ἀνιγμὰ λύνειν, vt Dio Chry-
sost. Orat. 10. p. 151. A Mor.
et Zenob. Prouu. 2, 68.:
Androtio ap. Schol. Hom.
ad Odys. λ', 270. *ἐπιλύεσθαι*
Cebes Tab. 3. *συνιέναι*, et
Eurip. Phoen. 48. 50. *μα-
θεῖν*. Ita *ἐπιλύειν* legitur
Marc. 4, 34. et *ἐπιλυσις*
2. Pet. 1, 20. et ap. Aqu.
Gen. 40, 8. pro Hebr.
מִתְּנָה: qui idem ibidem
pro verbo Hebr. *תָּנָה* vsus
est verbo *ἐπιλύεσθαι*. Conf.
Carcinus et Kypquius ad
Matth. 5, 19.
Διαμένειν Manere: durare 31,
3.: vbi *διόμειναν* est *mansis-
sent: manere, durare, po-
tuissent*.
Διανέμειν τὰ λάφυρα τῇ στρατιᾷ
Diuidere spolia, praedam,
exercitui 41, 7.
Διανήχσθαι Nare, currere,
për mare: de ariete, 31, 2.:
vt ap. Apollod. 2, 5. 10. de
tauro, *διανηξάμενος εἰς Σι-
νελίαν*. Moeris: Νεῖν, καὶ
νήχσθαι, Ἀρτικῶς κολυμ-
βῶν, Ἑλληνικῶς. Hesychius:
*Διανηξάμενοι διακολύμβη-
σαντες, διαπεράσαντες*.
* *Διανύσαι πέλαγος Transire*
mare: transmare mare: de
tauro et equo, 16, 2. Quem
quidem vsum verbi non ob-

seruauit Stephanus, sed nos
eum pluribus explicauimus
Proluss. Palaephatt. 4, 5.
Διαπλέειν Nauigare 32, 10.:
vbi *διαπλέων τὰ παρὰ τῆς*
ἐτέρας εἰς τὴν ἐτέραν est *mo-
do hanc, modo illam, classe,*
nauibus, petens.
*Διαρπάζειν Diripere: nume-
rum ciuium diminuerē, iis*
necandis, 7, 7. Construitur
cum Accusat. personae.
Διασπᾶν Discerpere 34, 2.
*Διασπείρεσθαι Dispergi: dis-
cedere* 6, 5.: vbi est Aor. 2.
δισσάρεσαν. Sic legitur
Actt. 5, 1.: quo ex loco
sumta videtur glossa ap. He-
sychium: *Δισσάρεσαν δι-
σκορπίσθησαν*.
Διασώζειν Seruare 31, 4.
Διατρίβειν Commorari 28, 3.
34, 2.
Διαφέρων κλέτω Abundans,
affluens, diuitiis: praediues
25, 2.
Διαφεύγειν Effugere: euadere
21, 3. * *fugere, sequente*
Praepositione εἰς, 43, 4.
*Διαφημίζειν Diuulgare: disa-
mare* Gloss. vett. 14, 4. Sic
Marc. 1, 45. *διαφημίζειν τὸν*
λόγον, h. e. *diuulgare rem*.
Διαφθείρειν τὸν βίον Perdere
rem: de filiabus Phineï, 23,
2. f. * *διαφθείρειν τὰ χρή-
ματα Perdere rem: rem fa-
miliarem corrumpere* [Sal-
lust. Iugurth. 64, 6.] 24, 2.
* *διαφθείρειν τὴν στρατιάν*
Concidere exercitum 41, 7.
* Passi. *διεφθάρη ὁ βίος Per-
dita res est* 3, 3.
Διαφορεῖν τὸν βίον Diripere
rem

rem 23, 1. V. Proluff. Pa-
laephatt. 2, 3.

Διδάξαι ἵππους κέλητας ἐπινοῶ-
σιν *Excogitant artem do-*
mandi equos, qui singulos
*seffores ferrent, 1, 5. * ἡ*
πηγή τὴν εἰκόνα δεξαμένη
τὸ συμβάν ἐδίδαξε Liquidis
faciem referentibus undis, vi-
dit virgineas intumuisse ge-
nas [Ouid. Fast. 6, 699. f.]

48, 1. * Pass. διδάσκεισθαι
Doceri: cognoscere: compe-
rere 53, 4.

Διδόναι Dare 7, 8. 38, 1.: vbi
est Aorist. 2. Optat. δοῖεν.
* concedere: permittere: se-
quente Infinitiuo, 30, 2. In-
tell. αὐτῶ. v. supra v. ἀνα-
βιβάζειν. Quae quidem no-
tio verbi videbatur nobis
esse Hebraica. nam Hebraei
verbo יָדָה vtuntur, sequente
Infinitiuo, de iis, qui sinunt
aliquid fieri, vt Ex. 3, 19.
1. Sam. 18, 2. Iam ap. Ho-
merum non vno in loco ita
legitur, vt Il. γ', 351.: vt
ap. Xen. Cyrop. 4, 1. 9. * δι-
δόναι φόρον Pendere tribu-
tum 38, 3. * τιμὴν διδόναι
*Honorem habere 43, 2. * ἐκ-*
δοτὸν δῶναι Tradere: dedere
41, 2.

Διέρχεσθαι ἔτε διὰ στόματος
— ἀνθρωπίην δυνατόν ἵππε
τροφὴν διελθεῖν *Neque fieri*
potest, ut per os — huma-
num cibus equi descendat 1,
*2. * ὡν διελθόντων Quibus*
[mensibus] elapsis 5, 4.

Διηγείσθαι Narrare 21, 3.

Δίκτυνα [Herodo. 3, 59.] f.
Δίκτυνα Dictynna: nomen

Dianae apud Cretas, 32, 6.
v. Phanorinus v. Δίκτυνα,
qui tamen sua debet scho-
liaetae Aristoph. ad Rann.
p. 182. Basil. vt Apostolius
Paroemm. 7, 12. De nomi-
nis istius origine et caussa
v. Diod. Sic. 5. p. 342. f.
To. 1. Rhodom.: Meursius
in de Creta 4, 3.: Spanhe-
mius ad Callim. h. in Dian.
198.: Muncquerus ad An-
ton. Lib. c. 40. p. 318.: in-
terpp. Hygin. p. 372! Sta-
ver.: Berglerus ad Aristoph.
Vespp. 367.: Olearius ad
Philostr. V. Apol. Tyan.
830. p. 369. f.: Tiraquellus
ad Alex. Neapol. DD. GG.
6, 4. p. 463. To. 2. Alii e-
nim ductum illud esse pu-
tant a *retibus [διαιτύοις]*, vt
Pollux 5, 13., quae fuerint
in tutela Dianae, venationis
praefidis: alii a Britomarti-
de Nympha, Iouis et Car-
mes filia, *Dictynna* dicta,
quod inter venandum de
monte delapsa in mare, a
Diana seruata sit ope retium
piscatoriorum. v. Strabo 10.
p. 733. f. Almel.

Διομήδης Diomedes: cuius e-
qui dicti sunt ἀνδροφάγοι f.
ἀνθρωποφάγοι, quos Her-
cules e Thracia, Eurysthei
iussu, Mycenae, vel Argos
[Gellius 3, 9.], transtulit,
4, 3. 41, 6. Diomedes enim
dicitur fuisse Thrax, Martis
et Cyrenes filius, rex Bisto-
num, ciuitatis Thraciae. v.
Apollod. 2. p. 119. Fuerunt
equorum eius quatuor, Pod-

Q

argus,

argus, Lampon, Xanthus, Dinus. v. Hygin. fab. 30. Plin. H. N. 4, 11. *Oppidum fuit Tirida, Diomedis equorum stabulis dirum.*

Διόνυσος Bacchus: Liber 34, 3.

Δίρκη ὁ ἐν Δίρκῃ δράκων *Draco Dircaeus*: quem Cadmus fertur confecisse, 6, 1. Fuit fons prope Thebas in Boeotia, qui Ἀρεία κρήνη vocatur ab Apollodoro 3. p. 169. add. Pausan. 9, 10. p. 730. Plin. H. N. 9, 7. Ap. Eurip. Phoen. 182. dicitur Δίρκης νῆμα, v. 381. Δίρκης ὕδωρ. V. Proluff. Palaephatt. 1, 4. Ab Hygino fab. 6. vocatur *draco, fontis Castalii custos.* add. fab. 178.

Δις, διός, Iupiter 5, 2.

Δίσκος Discus 47, 4. Formam disci, atque vsum, Lucianus de gymnast. p. 289. To. 2. Graeu. his expressit verbis, Εἶδες δὲ καὶ ἄλλό τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῶν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ σοικὸς ὄχανον ἐκ ἐχέσῃ, ἐδὲ τελαμῶνας καὶ ἐπειράδης γε αὐτῇ, κειμένῃ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. Ἐκείνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτῃσιν εἰς τὸν αἴερα, καὶ ἐς τὸ πάρος φιλοτιμύμενοι, ὅσις ἐπιμήμιον ἐξέλθοι, καὶ τὰς ἄλλας ὑπερβάλοιτο. Καὶ ὁ πόνος ἔτος, ὥμῃς τε αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Etymol. M.: Δίσκος σημαίνει λίθον τροχοειδῆ εἰς γυμνάσιον ἡρωϊκόν

ἐπιτήδειον· παρὰ τὸ δῖκω τὸ ρίπτω, δίκος ὁ ριπτέμενος, καὶ πλεονασμῷ τῷ σ. add. Eustathius ad Odyf. 9' p. 1591. Rom. Fuit igitur lamina lapidea, etiam ferrea, orbicularis; vnde ab Ouidio Metam. 10, 183. orbis dicitur; quam Mercurialis putabat fuisse crassam tres, quatuorue, digitos: et in qua media Isaaco Vossio videbatur fuisse foramen, per quod transmitteretur lorum, cuius ope discus in orbem ageretur. V. Mercurialis A. G. 2, 12.: vbi variae disci species exhibentur: et Vossius ad Catul. p. 59. add. Valquenarius Animaduerff. ad Ammon. p. 60. Inuentor disci, certe generis eius cuiusdam, fuisse fertur Perseus, qui eo Acrisium auum interemerit. v. Pausan. 2, 16.

Διώνειν Persequi 13, 4. 41, 2. 50, 2.: vbi legitur de Apolline Daphnen persequente, vt ap. Liban. p. 98. B To. 2. * Pass. διώνεσθαι *Premi: urgeri 1, 6. 13, 4. 21, 3.* * Med. διώνεσθαι *Fugere 50, 2.* Nam sequitur πρὶν δὲ ἀπεικῆν ἐν τῇ Φυγῇ. Sic ap. Achil. Tat. 8, 13. p. 710. Boden. ἄλλ' ἐκείνη μὲν ἐφυγεν διώνοντα αὐτὸν ἐν πεδίῳ, καὶ ἐδιώκετο ἐν πλατεί. Cuius quidem notionis caussa ducenda est a prima verbi διώνειν potestate, quae est *agere.* v. Proluff. Palaephatt. 2, 4.

Δοκῆν

Δοκεῖν *Putare: existimare* 14, 3. 23, 1. 29, 2. 42, 1. * *διὰ τὸ δοκεῖν εἶναι* Quia videbatur esse 2, 6. * *ἐμοὶ δοκεῖ, et δοκεῖ μοι, Mihi videtur: videtur mihi* prooem. 2. 2, 3. 3, 2. 16, 2. 29, 1. 32, 8.: vbi est αὐτῶς ἐδόκει *Ipsis videbatur: 35, 2. etc.* * *δοκεῖ* *Videtur* 29, 4.

Δράκων *Draco: serpens: anguis* 27, 1. * *de serpente, incola fontis Dircae, 6, 1.: de quo v. Nonnus Dionys.* 4. p. 132. f. Hanou. * *de serpente, custode malorum Hesperidum aureorum, 19, 1. etc.: qui a Luciano p. 805. To. 1. Graeu. vocatur ὁ Φρερός τῆς χρυσεῖς ὀπώρας* ab Sophocle *Trachin.* 1106. f. * *χρυσέων δράκων μῆλων Φύλαξ, h. e., interprete Cicerone Tusc. 2, 8., draco, auriferam obtutu obseruans arborem: ab Apollod. 2, 5. 11. ὁ Φρερῶν ὄφις* ab Hygino *fab. 151. draco, qui mala Hesperidum trans Oceanum seruabat.* Hesychius: * *ὄφις* — ὁ δράκων ὁ φυλάσσων τὰ χρυσᾶ μῆλα, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς. * *nomen regis Thebarum, Martii filii, 6, 3. 7, 5. * nomen pastoris ouicularum Hesperii, 19, 4. f. * nomen medici cuiusdam, 27, 3.*

Δρέμειν [pro quo τρέχειν dicitur] *Currere: de Argo naue, 31, 7.*

Δύναμις *Virtus: vis* 32, 4. 48, 2. f. 53, 2. * *copiae: milites* 38, 2. 39, 6. *Fab. 32, 10.*

dicuntur *ισχύς.* Legitur saepe in Xen. *Cyrop.*, vt 5, 4, 20.: vbi στρατιά, et δύναμις, sunt vocabula idem declarantia: vt ap. Xen. *Cyrop.* 3, 1. 1. pro ἀθροίζων τὴν αὐτῇ δύναμιν Zonaras p. 107. To. 1. Vuolf. habet ἀθροίζων τὴν αὐτῇ στρατίαν. *Δύνασθαι* *Posse* 3, 2. 7, 2. etc. *Δυνατὸν διελθεῖν* *Fieri potest, vt descendat* 1. 2. add. 2, 2. * *δυνατὸς Φιλόσοφος Magnus, doctus, philosophus* 53, 4.

Δύο *Duo, ae, 19, 2. 29, 5. 31, 2. Δύσπιστον* *Incredibile* Gloss. vett.: *vix credibile* 31, 2.

Δύσηνος *Miser* 23, 3. Hesychius: *Δύσηνον· μοχθηρὸν, ταλαίπωρον* quae glossa sumpta est ex Hom. *Odyf. α., 55. ll. χ', 59. Etymol. M.: Δύσηνος· δυστυχῆς, ταλαίπωρος, ἄθλιος. Ταλαίπωρος, et δύσηνος, coniuncta extant ap. Aesop. fab. 55.*

Δυστυχῆς *Infelix* 3, 7.

Δῶρον *Munus: donum* 52, 3.

E

Εάν μὴ *Si non* 32, 2. Construitur cum Aor. 1. Coniunctiu.

οἱ ἑαυτῇ παῖδες *Sui liberi* 2, 6. add. 9, 3. * *ὑφ' ἑαυτῇ* *Ab se* 12, 3. etc. * *ἑαυτὴν* *Se* 7, 2. * *δι' ἑαυτῶν* *Per se: sponte* 22, 1. * *ἐν ἑαυτῇ* *Intra se* 50, 3.

Ἐγκλείειν *Includere: sequente Praepositione eis, 2, 1. Apollodor. 3, p. 163. habet τὴν Πασίφην ἐνέβιβασεν.*

Ἐγκλημα *Querela* 49, 1.

Ἐγκυος *Grauida* 43, 3. *Ety-*
mol. M.: Ἐγκυος ἡ γυνὴ
ἐγγαστραμένη παρὰ τὸ κύειν,
τὸ κατὰ γαστρὸς ἔχειν.

Ἐδνον sic enim scribi debet,
quum extiterit ex Hebr.
נָדָן: v. Casaub. ad Sueton.
Calig. 40. p. 425. Argent.:
non ἔδνον [v. Eustath. ad Il.
i. p. 742, 57. Rom.]: *Spon-*
salia Gloss. vett.: munera,
quae a sponso dantur patri
sponsae, 31, 4. f.: vbi voca-
tur sic vellus arietis aureum,
quod Phrixus, Chalciopes
sponsus, dono dedit Aeëtae
socero. * ἔδνα f. ἔδνα *Spon-*
salia 31, 11.: vbi dicitur ita
simulacrum Eus, matris Pe-
lopi, aureum, quod Phri-
xus, sponsus Chalciopes,
Aeëtae socero dedit. Nam
solebant tum proci etiam
parentibus puellarum, non
tantum ipsis puellis, quas in
matrimonium petebant [v.
Xen. Cyrop. 8, 4. 12. He-
sychius, et *Etymol. M.*, v.
ἔδνα, et Eustathius ad Odyf.
α p. 1417. Rom., cuius ver-
ba descripsit Phauorinus v.
ἔδνα. Verheiquius ad An-
ton. Lib. c. 39. p. 261. f. et
Meursius ad Theocrit. p.
151.] munera dare. Cuius
quidem consuetudinis vesti-
gia passim extant in libris
antiquis, etiam diuinis. v.
Gen. 34, 12.: Hom Il. i,
146. Odyf. θ', 318. f.: Pau-
san. 3, 12. p. 235. ibique
Kuhnus: 4, 36. p. 372.:
Xen. anab. 7. p. 714. Hutch.:

Ioseph. Archaeol. 6, 11. p.
169. Bas.: Perizonius ad
Aelian. V. H. 4, 1.: Feithius
AA. HH. 2, 11. Vnde נָדָן
ap. Chaldaeos et Syros est
nuptum dare, despondere.
Caeterum ἔδνα eodem sensu
legitur ap. Ioseph. Archaeol.
d. l.

Ἐθέλειν *Velle* 2, 6. 3, 2. 24, 4.
28, 3. 31, 9. 39, 3. 48, 3.

Εἰ Si: cum Optatiuo, 2, 7. 38,
1. * cum Indicatiuo, 6, 1.
16, 2. 30, 2. * cum Aor. 2.
Coniunctiui, 29, 1.: vt ap.
Xen. Cyrop. 8, 7. 3. Iunt.
Ald. et Cod. Gu. εἰ τελευτή-
σω vbi mortuus fuero: vbi
tamen Steph. et Cod. Alt.
Aug. habent ἤν τελευτήσω.
* εἰ δὲ μὴ *Sin minus* 2, 7.
* εἰ καὶ *Et si* 37. * εἰ ποτε *Si*
quando 2, 9. * εἰ μή τι *Nisi*
52, 5. Phauorinus: Εἰ μή
τι· ἀντὶ τῆς πλήν· ἔτω Πλά-
των. Gloss. vett. Εἰ μή τι
Nisi si: sed si delendum vi-
detur.

Εἶδεν *Videre*: scire prooem.
7, 15, 3. 19, 4. 30, 2. 52, 1.
53, 3. etc. * 27, 3. pro ἰδῶν
τὴν πόαν puto Palaephatum
debuisse scribere εἰδῶς τὴν
πόαν, vt sane in Codd. non-
nullis legitur, quum ἰδῶν sit
quum meminisset. vel, vt
Phasianinus interpretatus
est, *cum in memoria herbae*
cuiusdam naturam haberet.
Ἰδῶν autem est fere oculis
aliquid cernere, sed εἰδέναι
mente, animo, aliquid cerne-
re et consequi. v. Xen. Cy-
rop. 5, 2. 10. Hesychius:
Εἰδέναι

Εἰδέναι γινώσκει. At saepe tamen negligitur haec differentia ab ipsis scriptoribus. Sic Luc. 11, 17. εἰδὼς τὰ διανοήματα αὐτῶν at c. 9, 47. ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν. Vid. Abreschius Animaduerff. ad Aeschyl. p. 543. To. 1. et Carcinus ad Matth. 9, 4. * τίς ἐκ οἷδεν; *Quis non videt, intellegit?* 38, 1.

Εἶδος μικρὸν θαλάσσιον κοχλιῶδες *Bestiola marina conchae similis* 52, 1. * εἶδη καὶ μορφῇ *Species et formae* prooem. 3.

Εἶδος *Verisimile, credibile, est* 18, 2. 24, 1. 33, 2.

Εἰκὼν λιθίνη *Statua lapidea* 9, 3. * εἰκὼν χρυσοῦ *Simulacrum aureum* 31, 9. 11. * *facies* [Ouid. Fast. 6, 699.] 48, 1.

Εἶμι ὡς ἔστιν ἕκαστον ἔχον *Quomodo se haberet quisque* [locus]: *qualis esset quisque* [locus] prooem 7. * ἦν κυριεύων τῶν πνευμάτων, h. e. ἐκυριεύε, *Erat dominus ventorum* 18, 1. add. 29, 6.: vbi est ἦν οἰκῶν pro ὡκεῖ. vid. Ioh. Reinh. Iuncquii dissert. de pleonasmis linguae Graecae in N. T. p. 54. [Gissae a. 1728. 4.]. * δοκεῖ μοι ταῦτα εἶναι *Videtur mihi res se sic habere* 34, 2. * γυμνάσκει ἡν τῷ μετὰ κλῖν *Exercebat se adulescens cum Apolline in iaciendo disco* 47, 3. * ἐκ ἦν *Nefas erat* 47, 5. * ἔλεγον — ὅτι τὸ ρεῦμα τῆτο ἐξ αἵματος ἐστὶ τῷ Μαρσίῳ *Dicebant — Flu-*

men hoc ex cruore ortum est Marfyae 48. 4. * θαῦμα ἦν τὸ τῷ τρόπῳ παρὰ τοῖς Λεσβίοις *Admirabantur humanitatem hominis Lesbii* 49, 2. * τί ἂν εἴη τὸ γεγονός *Quid hoc rei esset* 32, 11. v. Vorstius dissertt. SS. 3. p. 176. f. et Kypquius ad Actt. 10, 17. Conf. infra v. τίς. * μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτὴν βασιλείαν ὄντα *Neminem civium* 52, 5. * αἱ ἐν εὐπορίᾳ καὶ ἀξίᾳ ἔσονται *Mulieres opulentae et dignitate conspicuae* 53, 4. Sic Laërt. 3, 9. ἐν εὐπορίᾳ ἦν. * ἔστιν ἃ *Quaedam* prooem. 4. * ἦν *Vivebat* 52, 1. * Participium ὦν iungitur Adiectivis fere tum, quum indicatur causa, vt 5, 1. f.: vbi v. notae.

Εἶμι *Ex* 32, 15. Construitur cum Praeposit. εἰς, sequente Accusatio loci.

Εἰρητὴ *Carcer* 2, 10. 13, 3.

Εἰς παρέτρεψαν εἰς τὸ ἀπιστότερον *Fecerunt magis incredibilia* prooem. 5. * εἰς τὰ οὐκ ἰδόμενα κατιόντες *In loca culta descendentes* 1, 3. * ἵνα μὴ ὑβρίζοιεν εἰς τὸ θεῖον *Ne contumeliosi essent in numen divinum* 3, 3. * ἀφίκετο εἰς Θήβας *Venit Thebas* 6, 2. add. 1, 9. 7, 5. 16, 1. 31, 1. * καταφεύγει εἰς Φεράς *Confugit Pheras* 41, 2. * εἰσβάλλοντες εἰς τὴν πόλιν *Revenientes in urbem* 14, 4. * διασπάρησαν εἰς τὴν Ἀττικὴν *Dispersi sunt, discesserunt, per, in, Atticam* 6, 5. * σώζεται εἰς τὴν γῆν *Salvus pervenit*

venit in terram 13, 5. * δια-
κολυμβήσας εἰς τινὰ τόπον
Mersus undis altissime 28, 2.
* σκαφίδι ἐμβὰς εἰς θάλασ-
σαν ἀπῆει *Scaphula conscen-
dens aequor aufugit* 13, 3.
* εἰς αἶρα ἦλθε *In aërem
abiit* 32, 3. * ἐξέρχεται εἰς
Τροίαν *Venit Troiam*, vel
potius *exit in agrum Troia-
num*, 38, 5. * καθεῖρξεν ἐαυ-
τὸν εἰς αὐτὸ *Continuit se eo*
2, 9. * ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐ-
τὴν *Semen effuderunt in illud*
5, 3. * εἰς ταῦτα τὰ ζῶα ἔ-
δοξαν αὐτὰς μεταβεβλήσθαι
*In has bestias putarunt eos
mutatos esse* 14, 3. add. 3, 2.
* πρὶν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναθεῖναι
τὸ ἄγαλμα *Ante, quam in
templo dedicassent simula-
crum*, 32, 7. * καταβάς εἰς
Αἴδου *Descendens ad Inferos*
40, 5. Intell. δόμους· quod
vocabulum diserte additum
legitur *Odyf.* κ', 175. At
ap. Pausan. 8, 48. p. 698. est
περὶ ὅδου τὴν εἰς Αἴδου. * τὰς
περιόδους τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη
ἐψηφίζον *Singulos dies nu-
merabant annos* 53, 3. * ἐπι-
κρατὴς σιδήρου — εἰς τὰς πο-
λέους *Potens ferri — ad
usum bellorum s. pugnarum*
53, 1. * εἰς τὸ κατασκευά-
ζειν — ὅπλα *Ad paranda
— arma* 53, 1.

Εἰς, μία, ἐν *Vnus, a, um*, 5, 1.
32, 1. 39, 1.

Εἰσάγειν τὸν ἵππον *Ducere e-
quum intro*, in moenia, 17,
3. f. * εἰσάγειν εἰς οἶκον *De-
ducere domum* 19, 4.

Εἰσβάλλειν εἰς τὴν πόλιν *Reci-
pere se, reuerti, in urbem*
14, 4. Nam *Actium* habet
vim *Medii*, vt 1, 5. ἐπισ-
βάλλειν. Hesychius: Εἰσ-
βάλλει· εἰσέρχεται. Mat-
thaeus c. 8, 33. dixit ἀπέρ-
χεσθαι εἰς τὴν πόλιν.

ἢ Εἰσβολὴ τῆς χώρας *Aditus
regionis* 39, 3.

Εἰσέρχεσθαι εἰς τι σπήλαιον
*Intrare in speluncam quan-
dam* 14, 1. * ἐπὶ τὴν τῆς
ἄρκτου κοιτὴν *Ad cubile ursae*
15, 3. * ἐλκόμενον εἰσέρχε-
σθαι *Duci in moenia* [Virg.
Aen. 2, 187.]: de equo Tro-
iano, 17, 2. * *irruere, ir-
rumpere*: de Graecis, 17, 3.

Εἰσπράττεσθαι χρήματα *Exi-
gere pecuniam* [Gellius 15,
14.]: sequente Praepositio-
ne παρὰ, et Casu secundo
personae, 32, 14. Tho. Ma-
gister, et ex eo Phauori-
nus: Πράττω εἰ μόνον τὸ
ποιῶ —, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαι-
τῶ, ὃ καὶ εἰσπράττω λέγο-
μεν —. Hesychius: Εἰσ-
πραξάμενος — ἀπαιτήσας.
Εἰσπράττει· ἀπαιτεῖ. Sci-
licet εἰσπράττειν fere dici-
tur is, qui pecuniam exigit
alieno nomine, sed εἰσπράτ-
τεσθαι, qui suo.

Εἴσω· ποιῆσαι εἴσω *Recipere
intro*, h. e. *intra se*, 50, 2.

Εἴτα *Deinde* 31, 4. * εἴθ' ἔτως
Tum vero: deinde prooem.
2.: vt ap. Theophr. charr.
prooem. 4. et Laërt. 2, 47.
Hesychius: Εἴτα· ἔπειτα,
μετὰ ταῦτα. Εἴθ' ἔτως· μετὰ
ταῦτα· vbi v. Albertius p.

1102. To. 1. et Obseruatt. miscell. p. 149. Vol. 2.

Εἰωθέναι Solere 3, 7.

Ἐκ' ἐκ κώμης τινός *E vico quodam* 1, 5. * ἐκ τινων τόπων *Nescio unde* 41, 6. add. 40, 1. 41, 1. v. supra v. Αἰδής 43, 1. * ὡς ἐκ ἔστιν ἐξ αὐτῆς ὁ πᾶς *Puerum non esse satum a se* 2, 5.: vbi est, eodem sensu, ἐκ τῆ Ταύρου ἐστὶ τὸ κυηθέν. add. 6, 7. v. Palaretus ad Ioh. 8, 44. * ἔλαφον ἐξ ἀνδρός γενέσθαι *Cervum ex homine factum esse* 3, 2, add. 9, 2. 24, 1. 43, 1. * ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπιόν *Existere iussit e terra scorpionem* 5, 5. De loco vsurpatur etiam 8, 3. 16, 1. 27, 1. 28, 4. 34, 3. * ἀνὴρ Φυγὰς ἐξ Ἀργεῖς *Exul Argivus* 32, 10. * ἡγαγεν ἐξ Ἑσπερίδων *Abduxit ab Hesperidibus* 19, 5. * ἐκ τῆ θανάτῃ ἐρρύσατο τὴν ἈλκΗΣιν *A morte eripuit Alcestin* 41, 8. * ἐκ δὴ τέτῃς *Hinc igitur* 44, 3. * ἐξ ἧς καὶ Ἑλλάσποντος ἐκλήθη *Ab qua etiam Hellepontus dictus est* 31, 10. * τινὲς ἐκ τῆ λεγομένης ὑπέλαβον *Quidam ea ex re callegerunt* 25, 5. * ἐκ τέτῃς ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη *Ea ex re fabula conficta est* 34, 4. * καὶ αὕτη ἐκ τῶν αὐτῆς χρημάτων εἰκόνα ποιησαμένη χρυσῆν ἐνέθετο *Atque hanc statuam auream, quam fabricandam curauerat e sua pecunia, suo auro, imposuit in nauem* 31, 9. add. 53, 1. * ὅτι ἐγένετο

ἐκ Μητράς αὐτῶ, καὶ ἵππος, καὶ βῆς, *Eum a Metra accipere, et equum, et bouem,* 24, 5. add. 46, 1. 52, 3. * ἐξ ἧς ἐμπολῆς ὠνεῖτο Ἡρακλεῖ *Qua pecunia emebat Herculi* 46, 3. * ἐξ ἧς ὠνεῖτο *Ex quo, h. e. cuius pecunia, emebat* 46, 4. * ἐφόρεσεν περιβόλαιον ἐκ πορφύρας *Gestauit pallium purpureum* 52, 4. Sic ibid. 5. ἐνάρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης ἔσαν φορεσίαν *Foras Vestem, pallium, purpureum gestare.* Nam ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης esse dicitur, quia est confectum e lana, succo purpurarum tincta. * ἐκέλευσεν ἐξ αὐτῆς τῆ βαύματος τῆς κογχύλης βαφῆναι ἐρέαν *Iussit ipso succo purpurae tingi lanam* 52, 4. * ἐξ ἐκείνης *Ex illo tempore* 52, 5. * ἐκ τῆ αἰέρος *De caelo* 53, 1. * ἐκ τῆ ἰδίας στρατῆ *De suo exercitu* 53, 5. * ἐκ τῶν πολιῶν ἔχειν μελαίνας τρίχας *Pro canis habere nigros capillos* 44, 2. * intellegi debet 35, 1: in verbis γῆς ἀναπλασθείσης. nam γῆς est Genitiuus materiae. vid. ibi notae. Etiam fab. 29, 2. τρίτῃ δὲ ὀπίσθεν τῆς Καρίας dictum est, credo, pro τρίτῃ δὲ ὀπισθεν ἐκ τῆς Καρίας, h. e. tertius [aditus] a tergo e Caria —.

Ἐκαστος, ἐκάστη, ἑκάστον, *Quisque, quaeque, quodque*, 7, 2. 29, 4. 32, 7. 39, 2. etc. * καὶ ἐκάστην ὥραν *Vsq̄ue: continenter* 7, 6.

Ἐκάτερος *Uterque* 47, 1.

INDEX PRIMVS.

Ἑκατόν *Centum* 20, 1.

Ἑκατοντάχειρες *Hecatontachires*: h. e. urbem Hecatontachirian incolentes: de Cotto, Briareo, Gyge, 20, 2.: vbi vid. not. Ab Plutarcho V. Marcelli p. 307. B To. 1. dicuntur οἱ μυθικοὶ ἑκατόγχειρες.

Ἑκατονταχειρία *Hecatontachiria*: nomen vrbis in Orestiae, quae fuit particula Epiri, 20, 2.

Ἐκβάλλεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων *Euci fluctibus*, e mari, 13, 5.

Ἐκδοτον δῶναι *Tradere: prodere: dedere*: eam, quae exposcitur, 41, 2.: quod ap. Herodo. 9, 86. vno verbo ἐκδιδόναι dicitur. Nam ἐκδοτος vocatur is, qui deditur. Hesychius: Ἐκδοτος· προδομένος, ἀποδομένος. v. Raphaelius et Kypquius ad Aett. 2, 23.

Ἐκδύεσθαι τὸ δέρμα μετὰ τὴν ἦταν ἐκδύεται *Pellis vincto deripitur* ab Apolline 48, 3. Apollod. 1. p. 13. ὁ Ἀπόλλων, κρεμάσας τὸν Μαρσύαν ἐκ τινος ὑπερτενῆς πίτυος, ἐκτεμὼν τὸ δέρμα ἄτως διέφθειρεν. Xen. anab. 1, 2. 8. ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν, νικήσας ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας, καὶ τὸ δέρμα κρεμάσας ἐν τῷ ἄντρῳ. Eustathius ad Dionys. Perieg. 321. ὁ πηνίνα Μαρσύας ἐκεῖνος ὁ μυσικός ἀπεδάρη τὸ σῶμα ὑπ' Ἀπόλλωνος, ὁ ἄσκηός κρεμασθεὶς κ. τ. λ.

Ἐκεῖ *Illic* 34, 2.

Ἐκεῖνος, η, ο, *Ille, a, ud*, 48, 3. 50, 1.

Ἐκεῖνα *Illuc* 41, 6.

Ἐκλέγεσθαι *Eximere* 6, 1.

Ἐλβεῖται *Relinquere* 32, 15.

Ἐκῶα *Ultro: sponte* 41, 5.

Ἐκπηδᾶν *Excurre: excursiones facere* 8, 4.: vbi etiam verbum κατατρέχειν ita legitur.

Ἐκπλήττεσθαι *Stupere* 52, 4. Construitur cum Praepositione ἐπὶ, sequente Dativio, vel potius Ablativio, rei: vt ap. Xen. Cyrop. 1, 4. 27.: qui tamen 8, 3. 7. huic verbo simpliciter Ablativum addidit.

Ἐκπορθεῖν τὸ πολίχνιον *Euertere, euertere inhere, opidum* 39, 4.

Ἐκτίθεσθαι de Troianis filias suas Ceto tradentibus 38, 1. Tollius reddidit *prostitueret*: sed Phasianinus, et Velareus, melius et planius *exponere*, scilicet deuorandas: poterant etiam verbo *proponere* vti. v. Hyginus A. P. 2, 9. et 11. et ibi Muncqueus. nam Apollod. 2. p. 123. vtitur verbis προτιθέναι βορὰν κήτες. nam pro προσθῆ, quod est in libris Apollodori editis, reponendum esse προσθῆ iam Faber vidit. Sequitur enim ibi paulo post idem verbum ὁ δὲ πρόσθηκε. V. Copierius Obs. Philoll. p. 112. * *exponere: tradere* 52, 7.

Ἐκφεύγειν *Effugere: euadere* 21, 3.: cum Accusat. rei.

* ἵνα τὸν γέλων ἐκφύγῃσι
Vt

- Vt risum effugiant: ne rideantur* 31, 6.
- Ἐκφύεσθαι Existere: nasci* 6, 1.
- Ἐλαύνειν Veli* 1, 5. Nam Accusatiuus τὰς κέλγας pertinere videtur ad vtrumque verbum, et ad ἀναβάντες, et ad ἡλαυνον· vt fab. 7, 2. ῥήψασα ἑαυτὴν ἀνείλεν· et ap. Lucian. Nigrin. 17. p. 56. To. 1. Reit. ἐπισήσας ἑμαυτὸν λόγον ἀπήτην τῆς δεῦρο ἀφίξεως· et ap. Eurip. Phoen. 262. ff. Ἄν' Ἀρης τάχ' οἴσεται Παισὶν Οἰδίπῃ Φέρων Πημωναῖν Ἐριννύων. Sic ap. Cic. 7. ep. 28. 5. dicere te ex meis libris animum meum desiderare. Atque ex hac ratione explicandus mihi semper visus est locus Lucae Act. 8, 7. πολλῶν γὰρ τῶν ἐχόντων πνεύματα ἀκάθαρτα — ἐξήρχετο, ita, vt πνεύματα cohaereret, et cum Participio ἐχόντων, et cum verbo ἐξήρχετο. Neque enim quenquam sic sperabamus offendi Casum diuersitate posse. Conf. Kyprius ad Act. 7, 45.
- Ἐλαφος Cervus* 3, 2. etc. * *cervus* 2, 2.
- Ἐλέγχειν Deprehendere* 53, 6. * Pass. ἐλέγχεσθαι *Castigare: puniri* 53, 6.
- Ἐλέφας Elephantus* 6, 2. v. Bochartus Hieroz. 1, 2. 23.
- Ἐλεφάντινοι ὀδόντες Elephantini dentes* 6, 4. 7.: qui s. 2. dicuntur ὀδόντες ἐλεφάντων [dentes elephantorum Plin. H. N. 12, 4.]. Ab Cic. Ver. 4, 46. vocantur *eburnci dentes*. Sed cornua, κέρατα, illa, non dentes, ὀδόντας, belluae esse, Pausanias 5, 12. docere instituit. At v. Plin. H. N. 8, 3. 10. et Bochartus Hieroz. 1, 2. 24.
- Ἐλπεσθαι ἐλπίμενον εἰσελθεῖν Duci in moenia* [Virg. Aen. 2, 187.]: de equo Troiano, 17, 2.
- Ἐλλη Helle: soror Phrixi, filia Athamantis* [Herodo. 7, 58. Apollod. 1. p. 39.], regis Phthiae, 31, 10. Vnde Ἀθαμαντίς Ἐλλη vocatur ab Aeschilo Perff. p. 128. Steph. et Dionys. Perieg. 515., h. e., interprete paraphrasta, ἡ Ἀθάμαντος θυγάτηρ, vt ab Apol. Rhod. 1. 927. κῆρη Ἀθαμαντίς, h. e., interprete scholiasta, ἡ Ἀθάμαντος θυγάτηρ· sed ab Colutho v. 381. dicitur Αἰολίς Ἐλλη, h. e. *Aeoli neptis*. nam Athamantis pater, atque adeo atus Helles, fuit Aeolus.
- Ἐλλην Hellen: pater Aeoli, Deucalionis filius* [Strabo 8. p. 587. C. Almel. Apollod. 1. p. 27. Fab.], 31, 8.: a quo Graeci, non tamen omnes, sed Phthiotidis tantum incolae, primo dicti sunt Ἐλληνες, 36, 2. At Apollod. 1. p. 27. Αὐτὸς [Hellen] μὲν ἔν, inquit, ἀφ' αὐτῆς τὰς καλεμένους Γραικὰς προσηγόρευσεν Ἐλληνας.
- Ἐλληνες Graeci* 17, 3. s. 31, 6. 38, 5. * *Phthiotae*, incolae Phthiotidis, 36, 2. Nam Hellen imperavit tantum

Phthiae et Phthiotidi [v. Strabo 8. p. 587. C]. Vnde, et vrbs [v. Etymol. M. v. "Ελλην. schol. Hom. ad Il. α, 2. π', 595.: Hesychius v. "Ελλάς, et Eustathius ad Il. β' p. 320.], et regio tota, [Hom. Il. 6, 395. 474. Apol. Rhod. 3, 992. et ibi schol. Plin. H. N. 4, 7.] ab eo dicta est "Ελλάς. v. Stephanus Byzant. v. "Ελλάς qui tamen urbem ab Hellene, Phthii et Chrysippes, filiae Iri, filio, conditam esse ait, vt Eustathius ad Il. β' p. 320.: Dicaearchus Descr. Graec. p. 73. f. Steph.: schol. Apol. Rhod. ad 3, 992.: atque *urbis*, et *regionis*, incolae appellati sunt "Ελληνες, sed reliquae Graeciae ciuitates Πανέλληνες. vid. Strabo 8. p. 568. Almel. et Graeu. ad Hesiod. "Εργ. 528. Sed praeter incolas Phthiae, et Phthiotidis, "Ελληνες dicti sunt etiam *Thessali*, et *Graeci* omnino omnes: vt nomen "Ελλάς etiam *Thessaliae* [Apol. Rhod. 1, 904. et ibi schol.], et *universae Graeciae* [Plin. H. N. 4, 7.], tributum est. Pausan. 3, 20. p. 262. καθ' ὅτι καὶ "Ελλήνας τὸ σύμπαν γένος ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ποτὲ καλεμένης "Ελλάδος. Conf. Thucyd. 1, 3. ibique Hudsonus: Aristoteles Meteorologg. 1, 14. p. 772. To. 1. Duval.: Salmasius exerc. Plinn. p. 100. et de Hellenist. p. 165. ff. 273. 352. f.

406.: Normannus ad Aristid. Πρεσβευτ. πρὸς Ἀχιλ. p. 63. f.

"Ελληνίς γυνή *Graeca femina* 35, 2.

"Ελλησπόντος *Hellepontus*: angustiae maris, quae Europam ab Asia septem stadiis diuidunt [Plin. H. N. 4, 11.], ita dictae, ab Hella, filia Athamantis, Phrixi sorore, quae in iis periit, 31, 10. v. Apollod. 1. p. 39. Ab Dionys. Perieg. 515. vocatur στενωπὸν ὕδαρ Ἀθαμαντίδος "Ελλης, et ab Aeschylo Persf. p. 128. Steph. πορθμὸς Ἀθαμαντίδος "Ελλης.

* "Ελος τῆς Ἀσίας παραθαλάσσιον *Ora Asiae maritima* 38, 2. Ignorat hanc notionem vocabuli Thesaurus Stephanianus.

Ἐμβάινειν σκαφίδι ἐμβαὲς εἰς θάλασσαν *Scaphula conscendens mare* 13, 3.: vbi v. notae.

* Ἐμβρυον *Fetus*: qui adhuc in vtero gestatur, 2, 3.

Ἐμπολή *Pecunia* 46, 3. Nimirum ἐμπολή dicitur proprie, vt de ipsa *venditione*, et *emitione*, vno verbo *negotiatione*, πραγματεία, ita etiam de *mercibus*, quatenus venduntur, et emuntur, vel venditae sunt, et emtae, vt ἐμπόλημα ap. Theophr. charr. 6, 4. Nam ἐμπολᾶν est *vendere*, vt ἀπεμπολᾶν ap. Ioseph. Archaeol. 6, 11. p. 169. Bas. et ap. Apollod. 2, 7. 4. 3, 2. 2. 3, 5. 3. 3, 6. 4.: cuius in libris scriptum hoc ver-

verbum legitur littera ω, non ο· atque *emere*: Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ἐμπολήσαντες· πριάμενοι, ἀνησάμενοι. Moeris: Ἐμπολήσαντες, Ἀττικῶς· ἀνήσαντες, Ἑλληνικῶς. Vnde Mercurius, negotiationis praeses, dictus est Ἐμπολαῖος· v. Aristoph. Plut. 1156.: vbi ab scholiastis, vet. et Doruil., explicatur per πραγματευτής, sed ab Hesychio vocabulo ὁ κερδῶας, et a Nonno Συναγ. ἰσop. 1, 90. p. 158. Eton. verbis κέρδης ἔφορος. nam pro ἐμπόλεον ibi leg. ἐμπολαῖον. Deinde ponitur *de lucro, quod fit vendendis mercibus*: vnde ἐμπολᾶν est *lucrum, quaestum, facere* ap. Achil. Tat. 8, 16. p. 718. Boden.: vbi v. Salmasius: atque adeo *vendendo quasi ad tempus corpore*: denique omnino *de pecunia* dicitur. Pollux 3, 127. Ἐνοφῶν δὲ καὶ τὴν ἐμπολὴν ἐπὶ τῇ ἀγοράζειν ἔταξε. Locus est Cyrop. 6, 2. 11. extr.: vbi eis ἐμπολὴν est *ad coëmendas merces, ad coëmendanda cibaria*: zum Einkauf. Hesychius: Ἐμπολή· κέρδος· οἱ δὲ τὰ φορτία, ἢ τὴν ἀργυρέην ἀλλαγὴν. Moeris: Ἐμπολή, τὰ φορτία, Ἀττικῶς· — τὸ δὲ ἐκ τῶν φορτίων συνειλεγμένον, Ἑλληνικῶς. Suidas, et ex eo Phauorinus: Ἐμπολή· φορτίον· ἢ τὸ τῆς πραγματείας κέρδος· ἢ συναγωγή τῆς κέρδης —.

Sed Eustathius ad Dionys. Perieg. 431., persequens fabulam de Cornu Amaltheae, Amalthean fuisse ait γραῦν κερδαλέον, ἐμπορικὴν, τὸ πολὺ τῆς ἐμπολῆς ἐντιθεῖσαν κέρατι, sed Cornu ipsum vocat πλήρες τῷ ἐγκειμένῳ κέρματος [v. Prolus. 10. de vitiiis Lexicorum N. T. p. 14. ff.], h. e. τῆς ἐμπολῆς ἐν κέρατι κειμένης. Haud scio, an accipi debeat de pecunia, quam Amalthea acceperit ab amatoribus, vt praemium et mercedem amoris: quae a Latinis *captura* dicitur. Gloss. vett. Ἐμπολή *Captura*. v. Casaub. ad Suet. Calig. 40. p. 435. Argent. Caeterum de hac triplici vocabuli ἐμπολή potestate v. Salmasius Obseruatt. ad I. A. et R. p. 164. 526. et ad Vopisc. p. 387. Paris.: Lederlinus ad Polluc. 3, 127.: Pierseonius ad Moerin p. 155. f. et Obseruatt. miscell. Vol. 6. p. 275. f. h. e. Abreschius ad Hesych. p. 1204. f. To. 1. Ἐμπρήθειν *Incendere* 29, 7. 39, 6.: vt Matth. 22, 7. Ἐμπροσθεν *Prima* [Hygin. fab. 57.]: *a fronte: a parte antica* 29, 2. 5.: vbi refertur ad particulam ὀπισθεν. Ἐμφαίνεσθαι *Apparere: videre* 34, 4. Ἐν· ἐν Φρυγίᾳ *In Phrygia* 48, 4. * ἐν ἀρχῇ *Olim: quondam* prooem. 4. Sic ἐν τῷ προφανεῖ *Palam* 44, 2.: ἐν μέρει, et ἐν τῷ μέρει, *Alternis: inuicem: vicissim* Gloss.

Gloss. vett. 32, 8. 11.: vt ap. Xen. Cyrop. 2, 3. 7. Suidas: Ἐν τῷ μέρει ἀντὶ τῆς κατὰ τι μέρος διαδεχόμενος ἕτερος τὸν ἕτερον. Antiphanes in Ἀγροίκῳ ita dixit ἐκ διαδοχῆς. v. Copiersii Obseruatt. philologg. c. 1. p. 12. * ὁ ἐν Δίρκῃ δράκων Dircaeus draco 6, 1. Sic Κύκνος ὁ ἐν Κολώναις Cynus Colonaeus 12, 1.: αἱ ἐν Μιλήτῳ Milesiae oues 19, 3. * ἐν τῇ μεταλλεύσει Dum quaerebat et effodiebat metalla 10, 2. * γενέσθαι ἐν πολλαῖς μάχαις Interfuisse multis pugnis 11, 2. * ἐν Τροίᾳ Ad Troiam 12, 2. add. 25, 2. Quo etiam pertinere videtur 21, 1. ἐν Τυρρήνιᾳ Ad Etruriam: non procul ab Etruria. * ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις Inter homines eius aetatis 25, 2. * ἐν τᾷ τῷ Interea 32, 12. Sed 28, 2. ἐν τᾷ τῷ est hac arte, scilicet urinandī. nam referri debet ad verbum τὸ πολυμῶν, quod continetur nomine πολυμῶν. * ἡ ἐν ξυλίνῳ ἱππῷ In ligneo equo latentes 17, 1. add. 50, 3. * ἐν τῷ ψηφίζειν In computando 53, 3. * ὅστις ἔδωκεν Ὀδυσσεὶ τὰς ἀνέμους ἐν ἀσκήῳ Qui dedit Ulyssi ventos inclusos utre 18, 1. * ὃν ἐν εἰρκτῇ Quum esset in carcere 13, 3. De loco extat etiam 3, 4. 5, 1. * ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν Inter eos 29, 5. * ἐν θεράποντος μοίρᾳ Pro famulo: pro ministro 2, 6. * ἐν τῷ τύμβῳ

κατορύττειν In sepulcro includere 27, 1. * ἐν ἡραυαῖῳ βαδίσματι Suspensio gradu placide 32, 2. * ἐν Φύλλοις ἐπιγέγραπται Foliis inscriptum est 47, 5. * ἐν ἐκείνῃ τῇ Φιλονεικίᾳ In illo certamine 48, 3. * ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τῆς Φοίνικος Saeculo, aetate, Phoenicis, regis. 52, 1. * ἐν εὐπορίᾳ καὶ ἀξίᾳ εἶναι Diutem, et dignitate conspicuam, esse 53, 4. * Ἐνάρτεος ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης ἕσκα Φορεσία Purpureum pallium 52, 5.: idem, quod f. 4. περιβόλαιον ἐκ πορφύρας. Vocatur ἐνάρτεος propter praestantiam coloris, purpurei scilicet. Nam ἐνάρτεον dicitur quicquid bonum, praestans, eximium, nobile, est suo in genere. Gloss. vett. Ἐνάρτεος Eximius, supereminens, industrius, nobilis. Quam quidem vim vocabuli ignorat Thesaurus Stephanianus. * Ἐνεδράει Insidiae 1, 10. 7, 6. * Thebani ἐνεδραν vocarunt αἰνιγμα, 7, 7. V. supra v. αἰνιγμα. * Ἐνεκε τῆς θαυμάζειν ἔνεκε Vt admirationem mouerent prooem. 5. * Ἐνθα Ibi 2, 9. Hefychius: Ἐνθα. — ἐκεῖ. * ἰλλυς 43, 4.: vt ἐνταῦθα ap. Xen. Cyrop. 1, 4. 16. Sed potest etiam coniungi cum verbo τίκτει, ita, vt sit ibi: vt ap. Xen. Cyrop. 2, 4. 9. ἐνθα δύναιτ' αὖν ἀπελθὼν ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι. * Ἐνθεν

- Ἐνθεν *Inde*: de re et caussa, 19, 5. Idem enim est, quod ἐκ τῆς fab. 34, 4.
- Ἐνι *Est* 14, 1. 28, 1. Pro ἐστὶ. v. Animaduers. ad Vuelleri Gram. p. 108.
- Ἐνιοι *Nonnulli*: quidam 3, 2. 23, 1. 29, 2. 42, 1. Hesychius: Ἐνιοι τινές —. Scilicet ἔνιοι ortum est ex ἐνι, h. e. εἰσιν, οἱ —. v. Nicephori Gregorae Gram. ap. Matthaeum Anecd. Grr. p. 2. To. 1.
- Ἐννοεῖν *Cogitare* 21, 1. Idem, quod simplex verbum νοεῖν fab. 13, 2.
- Ἐντεῦθεν *Inde*: de loco, 7, 6. 21, 1. * *inde*: ea ab re 1, 7.: vbi paulo post est ἀπὸ τῆς ἔργου 37. Hesychius: Ἐντεῦθεν ἐκ τῆς.
- Ἐντιθέσθαι *en ταύτῃ Imponere in hanc [nauem]* 31, 10. Quae quidem est formula Homerica. vid. Odyf. ε, 265. 267. * ἐντίθει εἰς τὴν κεφαλὴν *Ponebat in capite* 32, 1. * Med. ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν *Imposuit in nauem* 19, 4. * ἐνέθετο ἐν αὐτῇ χρήματα πάμπολλα *Imposuit in eam [nauem] prae- grandem pecuniae vim* 31, 9.: vbi etiam ἐνέθετο simpliciter, sed eodem sensu, extat: vt ap. Xen. anab. 1. p. 35. Hutchins. et ap. Apollod. 2, 1. 4. 3, 5. 3. Est enim ἐνθέσθαι verbum hoc in genere proprium, vt γεμίσασθαι [Cebes tab. c. 20.], et ἐπιφορτίσασθαι. v. Polylux 1, 99.
- Ἐντυγχάνειν *Incidere* 28, 1. Construitur cum Dativio rei. * ἐντυχάν *Superueniens* 41, 8. Hesychius: Ἐντυγχάνει προσέρχεται.
- Ἐξαίτεσθαι *Exposcere*: postulare, vt qua datur, 41, 2. Sic legitur etiam ἐξαίτεσθαι ap. Herodo. 9, 89. et Pausan. 7, 4. p. 531. Vid. Raphaelius ad Luc. 22, 31.
- Ἐξελάυνειν ἐκ τῆς πόλεως *Exigere, eiicere, ex vrbe* 8, 3. 23, 4. * τὸν στρατὸν ἐξήλασεν ἐκ τῆς πόλεως *Exercitum expulit finibus* 8, 5. * ἐξήλασαν τὰς Τιτῶνας ἐκ τῆς Ὀλύμπου *Expulerunt Titanas Olympo* 20, 2.
- Ἐξέρχασθαι *Egredi*: exire: e cubili, 14, 2. 15, 3. * ex antro, 14, 3. * ex vrbe, 41, 4. * e naui, 38, 5.
- Ἐξευρίσκειν *Inuenire*: comminisci: excogitare 44, 2. * re- perire: capere: deprehendere 7, 7.
- Ἐξιέναι *Prodire*: prodire in publicum 35, 2. * exire: egredi 43, 4.
- * Ἐξίπτειμι. Aor. 2. ἐξέπτην *Auolavi*: euolavi 13, 1. Praetermisit hoc verbum in Thesauro Stephanus. Sed vsus est eo etiam Hesiodus Ἔργ. 98., et Ach. Tat. 6. p. 383. Salm.
- * Ἐξοισρεῖν f. ἐξοισρῶν *Oestro* f. *asilo* [Sen. ep. 58. init.] *agitari: consternari*: de lo in vaecam mutata, 43, 1. v. Muncquerus ad Hygin. fab. 145. p. 258. Stauer. Poterat

rat vti hoc loco Stephanus in Thesaurō. Vid. v. *αἰσρεῖν*.

Ἐξόν Licebat ei: poterat 45, 1.: vbi v. notae. Nam *ἐξόν* idem est, quod *δυνατόν*. v. Raphaelius ad 2. Cor. 12, 4.

Ἐξότε Ex quo 53, 3. Nam idem est, quod *ἐξ ὅτε* [Odyf. β', 27. et *ἐξ ὅτε* Xen. Apol. 16.], nam scriptores probi, vt praecipit Herodianus ad calcem Eclogg. Phrynichi p. 206. Pau. et Moer. p. 469. Pierf., *καθόλε χρονικοῖς ἐπιβήμασιν ἐσυντάττασι τὰς προθέσεις*.

Ἐξω Extra 32, 5. 51, 2. Construitur cum Genitiuo loci. *Ἑορτὴ Sacra*: dies festus s. solennis 51, 1. 3.

Ἐπάγειν *δυνατὸν* Auctorem malorum esse: sequente Datiuo personae, 6, 7. Sic Hesiod.

Ἐργ. 242. *Τοῖσιν δ' ἐρανόθεν μὲν ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων*.

Ἐπαινέειν Laudare: probare 49, 2. prooem. 4.

Ἐπακολουθεῖν Sequi 29, 3. Construitur cum Datiuo rei.

Ἐπαπειλὴν Minari: sequente Futuro Infinitiu, 32, 12.

Ἐπαρνέσθαι Negare 32, 11.

Ἐπεὶ Postquam: quum: quippe: nam 6, 4. 7. 32, 11. 49, 1. 50, 1. 51, 4. etc.

Ἐπειδὴν Si 32, 16. 39, 4. Construitur cum Imperf. Indicat., quo exprimitur Imperf. Coni. Lat. nam *ἐπειδὴν* dicitur pro *ἐπειδὴ ἂν*. vnde in Codd. vetustis scriptum legitur sic, *ἐπειδὴν*, vt ap.

Xen. Cyrop. 8, 1. 1. in Cod. Altorp.

Ἐπεὶδὴ Postquam: vbi 39, 1.: vbi construitur cum Aor. 2. Optat., qui respondeat Plusquamperf. Coni. Lat.: 41, 2.

Ἐπειν Dicere 15, 3.

Ἐπεὶπερ Quandoquidem 3, 7.

* *Ἐπεισβάλλειν τῇ ἀγέλῃ* Irruere in gregem: aggredi gregem 1, 5. Intell. τὰς κέλητας, vel potius αὐτὰς, vt Act. habeat vim Medii, vt fab. 14, 4. *εἰσβάλλοντες εἰς τὴν πόλιν*. Caret hoc verbo Thesaurus Stephani.

Ἐπεισέρχεσθαι Superuenire: irrumperere necopinato 17, 4.

Quam quidem vim particula *ἐπὶ* habet fere in huius generis verbis: vt *ἐπέρχεσθαι*

ap. Ioseph. Arch. 6, 2.: *ἐπισῆναι* Luc. 2, 9. 20, 1: *ἐπιγίγνεσθαι* ap. Xen. Cyrop.

1, 6. 19. p. 52. Lips. Virgilius Aen. 2, 265. rem illam canens, *Inuadunt*, inquit,

urbem somno vinoque sepultam. Sic ap. Apollod. 2.

p. 109. de Hercule, leonem Nemeaeum opprimentem, *ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ*.

add. Herodo. 4, 154. et Ioseph. Archaeol. 7, 4.

Ἐπεὶτα Deinde 5, 4. 6, 1. etc.

Ἐπεξιέναι Egredi: erumpere 41, 3. Sic *ἐπεξέρχεσθαι* legitur ap. Xen. h. Gr. 3. p.

377. Leocl.

Ἐπέρχεσθαι Obire: peragere prooem. 6. s. Construitur cum Accusat. loci. Sic *ἐπέρχεσθαι τὰς πόλεις* est

ap. Plut. V. Pompeii p. 634. C

To. 1.

To. 1. de Pompeio Asiae
urbes obeunte et visente:
et ap. Diod. Sic. 1. p. 4. C
To. 1. Rhodom. ἐπήλθομεν
πολὴν τῆς τε Ἀσίας, καὶ
τῆς Εὐρώπης, ἵνα τῶν ἀναγ-
κειοτάτων καὶ πλείων με-
ρῶν αὐτοῖται γενηθῶμεν.

Ἐπεσθα Sequi 2, 7.

Ἐπὶ 1) cum Genitiuo: vt, ἐφ'
ἵππων ὀχεῖσθαι *Equis vehi*
1, 5. add. 16, 1. v. Obseruatt.
miscell. p. 153. Vol. 2. * ἐφ'
ἢ *Iluc*, ubi 1, 5. Est for-
ma loquendi contracta, vt
Matth. 2, 9. εἴη ἐπάνω ἢ ἦν
τὸ παιδίον. * καθεζομένη
ἐπὶ Σφίγγις ὄρεος *Sedens in*
Sphingio monte 7, 2. add.
41, 2. 50, 4. * κατέλιπεν
ἐπὶ τῷ τόπῳ *Reliquit ibi*, i. e.
sub terra, 10, 2.: vbi v. not.
* ἐπὶ μηλέας *In malo* 19, 1.
* ἐπὶ τῷ πλοίῳ *In prora* 30,
3. * ἐπὶ τῆς ἐσίας *Ad fo-*
cum: in foco 41, 2. 2) Cum
Datiuo: vt, ἐπὶ τέτῳ *Pro-*
pterea 19, 3.: ἐπὶ τέτοις
Iuxta 29, 6.: *ad haec* 49, 3.
* γαυριῶντες ἐπὶ τῇ πράξει
Exultantes facto 1, 8. add.
52, 4. * ἐπὶ τῷ τύμβῳ *In*
sepulcro: in tumulo 9, 1. 3.
add. 39, 4. * ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ
ποταμῷ *Ad Xanthum flu-*
uium 29, 5. Sed 40, 2. di-
cuntur esse ἐπὶ ταῖς βεσὶν
canes *armentorum custodes*:
vbi v. not.: qui a Dione
Chryf. orat. 7. p. 101. D
Mor. dicuntur κυνὲς ἐπόμε-
ναι ταῖς βεσὶν. * ἀποθνή-
σκεν ἐπὶ τῷ μέλιτι *Perire*
melle 27, 1.: vbi f. 4. est ὑπὸ

μέλιτος. * ἦσαν βασιλεῖς ἐφ'
ἐκάστῳ τῶν χωρίων τέτων
Praestant reges singulis his
locis s. pagis 39, 2. * ἐφ'
ἑαυτῷ *In se*, vel *a se*, 37.
3) Cum Accusatiuo: vt,
ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὰς ἵππους
Imponere in equos 1, 9. add.
30, 2. 31, 1. 42, 1. * ἀπέ-
τρεχον ἐπὶ τὰ ὄρη *Recurre-*
bant in montes 1, 10. add. 7,
9. * κεκλημένοι ἐπὶ θοήνῃ
Inuitati ad epulas 1, 9.
* εἰργάζετο ἐπὶ τὸ τεῖχος
Opus faciebat in muro, vt
murus exstrueretur, 42, 3.
* ἐπὶ τὸν Ταῦρον ἀπέσειλεν
Ad Taurum amandauit 2,
10. * ὁ δὲ πολὴν στρατιὰν
παρακαθίσας ἐπὶ τὴν πόλιν
Ille vero magnum exercitum
ad mouens opido 41, 3. * ἀπὸ
κεφαλῆς ἐπὶ τὴν ὄσφυν *A*
capite lumborum tenus 25, 4.
* ἐπὶ ἡμέρας ἱκανὰς *Diutius:*
per plures dies 28, 2. * ὁ
λόγος ἐπὶ τὸ ἀμήχανον ἐτρά-
πη *Fabula mutauit rem in*
id, quod fieri nequeat: fa-
bula efficta est incredibilis
35, 3. * ἐφ' ὃν — ἔσμα
ἐποίησε *Quem — cecinit* 49,
3. Nam ἐπὶ est in honorem:
quo sensu construitur fere
cum Datiuo personae. v.
Xen. Cyrop. 8, 7. 3. extr.
Aelian. V. H. 4, 5. et Anim-
aduersi. ad Vuelleri Gram.
p. 386. 388. f. * ἐπὶ ζήτη-
σιν τῷ κυνός *Vt quaereret*
canem 40, 4. Sic Apollo-
dor. 1. p. 65. πολλὰς δὲ τῶν
Κόλχων ἐπὶ τὴν ζήτησιν τῆς
Ἀργεῖ ἐξέπεμψεν. et 3. p.
161,

161. ὁ πατήρ αὐτῆς Ἀγνήνωρ ἐπὶ ζήτησιν ἐξέπεμψε τὰς παῖδας — συνεξήλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς Τηλεφάσσα· sed ap. Diod. Sic. 4. p. 210. B To. 1. Rhodom. est, ἀποσταλῆναι πρὸς ζήτησιν τῆς Εὐρώπης, et ap. schol. Aristoph. ad Plut. 431. εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Κόρης. * ἐφ' ἃ μῆλα *Quae mala ut raperet* 19, 1. Sic ἐφ' ἡν. 25, 3. est *ad quas boues rapiendas*: et fab. 31, 6. f. ἐπὶ τὸ κώδιον τῶτο *ad petendum hoc vellus*. Neque aliter Herodo. 7, 193. ἐπὶ τὸ κῶας ἐπλεον· et Apollodor. 1. p. 53. ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν — ἐπὶ τῶτο πεμπομένος. *Quae quidem potestas particulae ἐπὶ optime cognosci potest ex his locis*. Xen. anab. 6. p. 438. Hutchinsf. ἐνθα λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κῶνα καταβῆναι· sed Hom. Il. 9, 367. f. Εὐτέ μιν — πρᾶπεμψεν, Ἐξ Ἑρέβεος ἄξοντα κῶνα συγερᾷ Αἴδαο. Xen. h. Gr. 1. p. 346. Leocl. κᾶκειθεν πέμψας τριήρεις — ἐπὶ χρήματα· sed paulo post, ἔς ἐγὼ ἔπεμψα χρήματα ἄξοντας. Thucyd. 6, 53. Καὶ καταλαμβάνουσι τὴν Σαλαμινίαν ἐν τῶν Ἀθηναίων ναῦν ἦκησαν ἐπὶ τε Ἀλκιβιάδην — h. e. *quae ad Alcibiadem erat deportandum missa* Nep. Alcib. 4, 3. Luc. 15, 4. πορεύεται ἐπὶ τὰ ἀπωλόλος· sed Matth. 15, 12. ἐπὶ τὰ ὄρη — πορεύεῖς ζητεῖ τὸ πλανώμενον· add. A-

ristoph. Plut. 683. Xen. Cyrop. 5, 3. 7. 6, 3. 4. Luc. 7, 44. Vid. Valquenarius ad Herodo. 7, 15. p. 516. 7, 193. p. 596.: Abreschius dilucc. Thucydid. p. 352. et Obsevatt. ad N. T. p. 561. To. 1. Aeschyl.: Raphelius ad Matth. 3, 7.: Loesnerus ad Luc. 7, 44. Sic Cic. 6. ep. 8, 3. *an ad reliquias Asiaticae negotiationis proficiscare*, h. e. *ad reliquias Asiaticae negotiationis collegendas*: v. 13. ep. 66, 4.: Coelius ap. Cic. 8. ep. 9, 9. *habes eos, quos ad Sittianam syngrapham misi*, h. e. *quos misi, ut exigerent pecuniam, quam Sittius mihi e syngrapha debet*: vbi v. Cortius. Interdum Praepositioni sic additur Casus tertius: vt ap. Dion. Caf. 42. p. 198. B Leocl. διὸ καὶ ἐν τῶν εὐπατριδῶν ἐς τὸ πλῆθος ἐπὶ τῇ δημοarchίᾳ μετέση, h. e. *ad petendum tribunatum*. Atque sic ab optimo quoque scriptore positae leguntur etiam Praepositiones μετὰ· v. Hom. Odyf. α', 184. Apollon. Rhod. 1, 4. et Valquenarius ad Eurip. Phoeniss. p. 445. f.: πρὸς· v. Aristoph. Plut. 828. f. coll. v. 841. f. Aët. 3, 10. coll. v. 2. Longus Paftorr. 1, 2. extr.: εἰς· v. Hom. Odyf. α', 427. Xen. Cyrop. 7, 1. 3. Matth. 13, 52. 25, 46. coll. Iustin. M. Apol. 1, 12. et Gronovius ad Gell. 9, 2. Nonnunquam huius Praepositionum-potestatis

statis declarandae caussa adduntur Futura Participiorum: vt ap. Eurip. Phoen. 156. "Ὁς γ' ἐπ' ἐμὴν πόλιν ἔβα πέρσων.

Ἐπιβαίνειν *Conscendere*: coëvndi caussa, 2. r. 3.: de tau-ro: vt ap. Anton. Liber. 23. p. 152. Verh. Pollux 5, 92., et ex eo Phauorinus v. μίγνυσθαι καὶ μὴν τὸ μίγνυσθαι, ἐπὶ μὲν τῶν ἀλόγων, βαίνειν, ἐπιβαίνειν —. recte. Ἐπιβαίνειν de gallo est ap. Aesop. fab. 145. et Plutarch. Gryl. p. 990. E To. 2.: de columbo ap. Aelian. V. H. 1, 15.: de Pane ap. Lucian. diall. deor. p. 230. To. 1. Graeu.: et verres ap. Hom. Odyss. λ', 130. vocatur συὼν ἐπιβήτωρ. Sic ἀναβαίνειν ap. Herodo. 1, 192. extat, et ἀναβαίνεσθαι ap. Pausan. 5, 27. p. 448., de equo: de arietibus et hircis βαίνειν est ap. Longum 3, 8. p. 314. Boden., et βαίνεσθαι de equabus ap. Herodo. 1, 192. V. Gataquer. in de Stylo N. T. c. 11. p. 781. Trai.: Pierſonius ad Moerin p. 3. f.: Hemſterhuſius ad Lucian. p. 272. To. 1.

Ἐπιβλεύειν *Insidiari* 8, 3. Conſtruitur cum Dativo perſonae.

Ἐπιγαμεῖν *Ducere* 7, 6.: vbi v. not.

Ἐπιγράφεσθαι *Inſcribi* 47, 5. 30, 3. Nam inſigne, ſive παρασημον, nauis, certe eius vocabulum, pictum erat, aut ſcriptum, in prora. Ouid.

Trist. 1, 10. 1. f. est mihi — Nauis, et a picta casside nomen habet. Conf. Schefferus mil. nau. 3, 1.

Ἐπιδείκνυσθαι *Cithara*, fidi-bus, canere, artis ostentandae caussa, 42, 2.: vbi v. not. Sic ap. Pausan. 2, 16. p. 146. de Perſeo, καὶ τῷ δίσκῳ χαίρων τῷ εὐρήματι, ἐπεδείκνυτο ἐς ἅπαντας. *

* Ἐπιέναι *Obire* 39, 3. Conſtruitur cum Praepoſitione ἐπὶ, ſequentē Dat., vel potius Ablatino, loci. Ignorat hanc verbi poteſtatem Stephani Theſaurus.

Ἐπιθυμεῖν *Cupidum eſſe* 40, 3. Conſtruitur cum Genitiuo.

Ἐπιθυμία *Cupiditas*: ſtudium 53, 6.

Ἐπίκρος ἀφικνεῖται τοῖς Θεβαίοις *Auxilio venit Thebanis* 8, 5. Ammonius: Ἐπίκροισι μὲν — εἰσὶν οἱ τοῖς πολεμικμένοις βοηθῶντες καὶ συλλαμβανόμενοι —. Heſychius: Ἐπίκρος βοηθός. Eran. Philo p. 166.: Ἐπίκροισι καὶ βοηθοὶ διαφέρουσιν. Ἐπίκροισι μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ τοῖς πόλεμικμένοις ἐπικερῶντες, ὡς τοῖς Τρωσίν. Βοηθοὶ δὲ οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμικτων, ὡς τῶν Ἑλλήνων. Schol. Hom. ad Il. β', 130. Ἐπίκροισι οἱ ἀπὸ ξένης χώρας σύμμαχοι τῶν πολεμικμένων καὶ βοηθοί. ἐπίκροισι τῶν πολεμικζόμενων εἰσὶ σύμμαχοι δὲ τῶν πολεμικζόντων. add. idem ad Il. γ', 188.

Ἐπικρατής σιδήρεα *Potens ferri* 53, 1. dicitur Hephaestus, R rex

rex Aegypti, quia e ferro, ope forcipis, fabricatus est, certe fabricanda curauit, arma, et alia belli pugarumque instrumenta. vnde etiam verba eis τὰς πολέμας addita sunt.

* *Ἐπιλαμβάνεσθαι ἵπποτροφεῖν ἐπελάβετο Equos alere instituit, aggressus est*, 4, 2. Stephanus in Thesauro hanc verbi potestatem non attigit. Ducta est ab iis, qui manu capiunt et apprehendunt aliquid. Idem igitur eius vsus est, qui est verbi *ἐπιχειρεῖν*. Bernholdus in notis ad Bosii librum de ellipfi Graeca intellegi iubet τὴν βελὴν, repugnante, vt opinor, linguae ingenio.

Ἐπιλογίζεσθαι Recogitare Gloss. vett.: *computare: supputare* 2, 5. Construitur cum Accusat. temporis.

Ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων Curare rem familiarem 26.

Ἐπινοεῖ ἀφελέσθαι Excogitat, qui auferat, 46, 3. * *ἐπινοῶσιν ἵππους κέλητας διδάξαι Excogitant, qui doment s. instituunt domare, caballos s. equos singulares* 1, 5. Eustath. ad Il. α p. 102. Rom. de Centauris, *κελητίζειν ἐπετηδεύσαντο, ἤγαν ἀξέυκτοις ἵπποις ὀχεῖσθαι*. * *περιβόλαια — ἐπενόησαν εαυτοῖς πορφυρεῖα Pallia — faciunda sibi curarunt purpurea* 52, 7. Ponitur enim hoc verbum de iis, qui comminiscuntur et excogitant ea, ad quae excogitanda

opus sit ingenio et solertia. Herodo. 1, 48. *ἐπινοήσας, τὰ ἦν ἀμήχανον ἐξευρεῖν τε, καὶ ἐπιφράσασθαι*. Xen. Cyrop. 6, 2. 3. *ὡς δὲ ἀνὴρ ἔδεν μικρὸν ἐπινοῶν πρᾶττειν*. Ioseph. Archaeol. 1, 3. de Caino, *γῆν τε ἀρεῖν ἐπενόησε πρῶτος*. Clemens Alex. Strom. 1, p. 307. C D Colon. *Μήδεα τε, ἡ Αἰήτε, ἡ Κολχίς, πρώτη βαφὴν τριχῶν ἐπενόησεν*. — *καὶ τὴν Δωρίον [ἀρμονίαν] Θάμυριν ἐπινοήσας τὸν Θράκα*. Nomen ἐπίνοια de solertia et ingenio legitur ap. Xen. Cyrop. 2, 3. 8. * Pass. *ἐπινοήσῃναι Excogitatum, inuentum, esse* 53, 3.: vbi verba οἱ γὰρ τῶν ἱβ' — *ἐπενόηθησαν* verte nam singulis annis *mensēs duodeni postea attributi sunt*.

Ἐπιξενῶσθαι Hospitio excipi 5, 2.: vbi Iupiter, Neptunus, et Mercurius, dicuntur *ἐπιξενωθέντες αὐτῷ*, h. e. *hospitio excepti ab Hyrieo*: vt verba Graeca bene accipit Phasianinus, quum Tullius ea perperam verterit *hospitio coniuncti*. Offendisse enim virum doctum videtur constructio verbi: quam ipse Hemsterhusius ad Tho. Mag. p. 338. minus obuiam vocat. At etiam ap. Strab. 5, p. 352. B Almel. est, *ταῦθ' ἐπιξενωθῆναι τὸν Ἡρακλέα*. Apollod. 2. p. 113. *ἐπιξενῶται Κενταύρων*, et 3. p. 179. *ἐπιξενῶται Πέλοπι*. *Ἐπιξενῶσθαι* τινι autem idem

idem est, quod ξενῶσθαι παρὰ — ap. Xen. anab. 7. p. 576. Hutchinsf.: ξενίζεσθαι παρὰ — ap. Apollod. 3. p. 199. et Xen. Cyrop. 6, 2. 3.: et ξενίζεσθαι ὑπὸ — ap. Xen. anab. 7. p. 516. Gloss. vett. Hospitor ἐπιξενῶμαι, ξενίζομαι. Caeterum forma ξενῶσθαι elegantior est, quam altera ξενίζεσθαι, auctoribus antiquis Grammaticis. Moeris: Ἐξενώθησαν, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων Νόμων ἁ' ἐξενώθησαν καὶ ἐπεξενώθησαν, Ἑλληνικῶς. Ita Pierfonus edidit e Codd. MSS. nam Hudsonus ἐπεξενώθησαν mutarat in ἐπιξενώθησαν. quam tamen mutationem Hemsterhusius ad Tho. Mag. p. 338. ita probabat, ut post verba Νόμων ἁ' inferenda censeret verba καὶ ἐπεξενώθησαν. recte, opinor. Tho. Magister, et ex eo Phauorinus, v. ξενίζω. ξενίζομαι δέ τινι, τὸ εἰς ξενίαν ὑπὸ τινος δέχομαι. σὺ δὲ ἐπιξενῶμαι λέγε, ἐπὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων.

Ἐπιρρίπτειν *Supervenire*: *opprimere*: *uebersallen*: 53, 5. Construitur cum Dativō personae. Gloss. vett. Ἐπιρίπτω, [1. ἐπιρρίπτω] *Super-ventum facio*. eleganter. v. Veget. 1, 21. Actium scilicet habet vim Medii.

Ἐπίσασθαι *Scire* 1, 5.: sequente Infinitivo.

Ἐπισήμων τῷ μάχεσθαι *Pugnandi peritus* 11, 2.: qui

fab. 12, 2. vocatur ἐπισήμων μάχης.

* Ἐπιτηδεύεσθαι *Confinigi*: *nasci*: *existere*: de fabula, 7, 9. Idem enim valet, quod alibi verba πλάττεσθαι [1, 12.]: ἀναπλάττεσθαι [34, 4.]: προσαναπλάττεσθαι [6, 7.]: προάγεσθαι [4, 3.]. Ditari potest hoc loco Thesaurus Stephani. Hesychius: Ἐπίνοια. ἐπιτήδευμα. item: Ἐπιτήδευμα. ἐπίνοια. sed ἐπίνοια est *commentum*. Gloss. vett. Ἐπιτηδεύματα *Adinventiones*.

Ἐπιτιθέναι *Imponere* 27, 1.: vbi construitur cum Dativō: 32, 14.: vbi construitur cum Praeposit. ἐπὶ, et Accusativo. Conf. Abreschius dilucc. Thucydd. p. 141. * Med. ἐπιτίθεσθαι *Aggredi*: *adoriri* 41, 7.: vbi construitur cum Dativō personae, ut ap. Xen. Cyrop. 6, 3. 6. V. Raphelius ad Aët. 18, 10. Respondet verbo Hebraeorum נִיַּו sequente particula הַן. vid. Pf. 3, 7.

Ἐπιτολαὶ ἀνέμων *Ortus ventorum* 18, 2.

* Ἐπιτρίβεσθαι *Decoquere*: de eo, cuius opes atteruntur et imminuuntur, 26. Neque vero hanc potestatem verbi video ab Stephano observatam esse in Thesauro. Sed etiam Actium sic legitur ap. Aristoph. Nubb. 437. διὰ — τὸν γάμον, ὃς μ' ἐπέτριψεν. vbi schol. ὃς αἰτιός μοι πάντων

τῶν συμβάντων κακῶν· ἢ δι'
ὃν ἐδυστύχησα.

Ἐπίτροπος *Curator*: *procurator* [Plin. H. N. 7, 11.]: de eo, qui praeest rei familiari et bonis, atque adeo pecunias, et rationes, tractat, 23, 4. Hesychius: Ἐπίτροπος· ὁ προσατῶν χωρίων καὶ ὅλης τῆς οἰκίας· vt ap. Xen. Cyrop. 8, 3. 19. coll. f. 18. et 15. Matth. 20, 8.: vbi v. Kypquius et Loesnerus: Luc. 8, 3. Ab Iosepho Archaeol. 18, 8. p. 633. E Geneu. vocatur τῆς οἰκίας ἐπίτροπος· ab Herodo. 3, 61. τῶν οἰκείων μελεθωνός, sed c. 63. ἐπίτροπος τῶν οἰκείων. * ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημάτων *Curator*, αἴτορ, negotiorum 31, 8.: vbi v. not. Stauerius ad Hygin. p. 23. accepit de *quaestore pecuniarum*, et Scaliger ad Euseb. Chron. p. 41. a hominem vocat *dispensatorem*: qui ab Xen. Cyrop. 4, 5. 14. χρημάτων ταμίης nominatur. Certe verba ἐπιτροπεύειν τὰ χρήματα ita legi videntur ap. Appian. B. C. 2. p. 787. To. 2. Tol. At nostram tamen interpretationem putabamus magis adiuuari iis, quae a Palaephato de isto homine dicuntur.

Ἐπιφοιτᾶν *Ventitare* ad 38, 1. Nam quamquam veteres Grammatici, vt Moeris, Hesychius, et alii, verbum Φοιτᾶν interpretantur simpliciter verbo παραγίνεσθαι· tamen vsus loquendi ipse ei

tribuisse reperitur fere: nam ap. Apollod. 1, 7. 4. est συν-εχῶς Φοιτᾶν· potestatem itandi et ventitandi, vt esset πυκνὰ παραγίνεσθαι. v. Tho. Mag. v. Φοιτᾶν. Nam dicitur maxime de discipulis ad magistros itantibus, qui ipsi Φοιτητα appellatur. v. Xen. Cyrop. 1, 2. 6. Construitur cum Datio personae.

Ἐπιχειρεῖν *Conari*: sequente Infinitiuo, 5, 5. V. Rapphelius ad Luc. 1, 1.

Ἐρᾶν *Amare*: de femina, 45, 2. 53, 4. * de maribus, 24, 3. Construitur cum Genitiuo personae. * Pass. ἐρασθῆναι, vim Medii habens, *Amasse*: *amare*: de femina, 2, 1. f.: vbi construitur cum Genitiuo personae: vt ap. Herodo. 2, 131. ὡς Μυκερίνος ἡράσθη τῆς ἐωυτῆ θυγατρὸς· Aelian. V. H. 10, 18. p. 672. ἡράσθη αὐτῆ Νύμφη μία· et Plut. praec. coniugg. p. 139. A To. 2. τὴν Πασιφάην ἀπισῶσιν ἐρασθῆναι βοῶς, βασιλεῖ συνῶσαν. add. Eratosth. Κατὰς. 13. 25. 29. Ap. Apollod. 3. p. 163. verbum ἐρασθῆναι, et formula ἐλθεῖν εἰς ἐκιδυμίαν, idem declarant. * ἐρᾶσθαι *Amari* 53, 5. Construitur cum Praepositione παρὰ, et Genitiuo personae.

Ἐρασία *Erasia*: vna de filiabus Phinei, 23, 2.

Ἐρασῆς *Amator* 50, 1.

Ἐργάζεσθαι *Opus facere* 42, 3.

* ἐργάζεσθαι κακὰ *Facere*, *moliri*,

moliri, inferre, mala 1, 8. 11.: vbi, et cum Accusatiuo personae construitur, et cum Praepositione κατὰ, sequente Genitiuo personae. * ἐργάζεσθαι πολλά βιαιώς *Facere multa violenter* 34, 2. * τὴν γῆν ἐργάζεσθαι *Agros colere*: quod vno verbo γεωργεῖν [fab. 3, 3.] dicitur, 4, 2. Verbum ἐργάζεσθαι simpliciter positum hanc vim habet ap. Xen. Cyrop. 3, 2. 12. * ἐργάζεσθαι ἀγαλμα *Fabricari statuam* 22, 3. * ἐργάζεσθαι βρῶμα *Parare sibi victum ex rapina: viuere de raptis* 21, 2. V. supra v. βρῶμα. Nam qui opus facit, is inuenit victum. Sic προσεργάζεσθαι legitur ap. Xen. h. Gr. 3, 1. 25. et Cyrop. 4, 5. 8. Nam in m. Steph. ibi rectius legi videtur ἀν προσεργασώμεθα, vt in Cod. Gu., in quo tamen alia manus reposuit ἀνκατ-εργασώμεθα, quam ἀν κατ-εργάζώμεθα, quae est librorum editorum omnium lectio, ita tamen, vt etiam pro ἐπὶ τοῖς ἐφ' ἡμῖν γιγνομένοις rescindi debeat τοῖς ἐφ' ἡμῖν γενομένοις, praesertim quum sequatur γενέσθαι, h. e. εἶναι, ἐφ' αὐτοῖς.

* Ἐργασινός *Laboriosus: operosus: assiduus in agro colendo* 3, 5.

* Ἐργον ἔτω; ἔχει *Res sic habet* 35, 2. * ἀπὸ τῶ ἔργου *Ab re* 1, 7. * τὰ ἔργα *Res prooem.* 2.

* Ἐρέα *Lana: ἐρέα Lanae* 52, 2. 4. 6.

* Ἐρημος ὑπομνήματος — ἡ συμφορὰ *Casus, cuius non extat monumentum: casus, qui est sine monumento* 47, 5.

* Ἐπισχθῶν *Erisichthon: Thesifalus, cuius filia fuit Metra,* 24, 1. 2. 5.

* Ἐρμῆς *Mercurius* 5, 1. f.

* Ἐρχεσθαι *Venire* 2, 7. 6, 6. etc. * ἔρχεσθαι εἰς αἶρα *Abire in aërem* 32, 3. * γευε-
νιρε 28, 4. * πρὸς συνουσίαν
ἐλθεῖν *Concumbere* 50, 1.

* Ἐρως *Amer* 2, 4. 45, 3. 50, 3. * *deliciae* 49, 3.: vbi Phaon vocatur ἔρως Sapphus, quia ab ea amatus est. Sic Cleobulus dicitur ἔρως Anacreontis ap. Dion. Chrysost. orat. 2. de regno p. 32. Mor. h. e. fragm. Anacr. 29, 11.: neque aliter vsurpauit nomen μέλημα Sappho ap. Iulian. ep. 18. p. 386. C Spanh. vid. Koenius ad Gregor. de dialectis p. 78.

* Ἐσθῆς *Vestis: pallium* 52, 4.: vbi est synon. περιβόλαιον.

* Ἐσθίειν *Mandere: de cane,* 52, 1.

* Ἐσπερίδες *Hesperides: Noctis filiae*, 19, 2.: vbi v. notae. Nomina earum feruntur fuisse Ἀγλή, Ἐρύθεια, Ἐσία, Ἀρέθουσα. vid. Apollod. 2, 5. 11. * filiae duae Hesperii Milesii, 19, 2. 5.

* Ἐσπερος *Hesperus: Milesius, qui in Caria habitauit; pater Hesperidum*, 19, 2. 4.

* Ἐσία *Focus* 41, 2.: vbi Alceftis dicitur καθεζομένη ἐπὶ
R 3 τῆς

INDEX PRIMVS

τῆς ἐσίας. Supplices enim, qualis erat Alceſtis, vt ad aras confugere [v. 1. Regg. 1, 50.], ita etiam ad focos, et in focis, sedere, solebant. vid. Homer. Odyſ. η', 153. coll. 160.: Xen. hist. Gr. 2. p. 366. Leocl.: Lyſias p. 13. Vanderh.: Plutarch. Themist. p. 124. A To. 1. Conf. Feithius AA. HH. 3, 14. extr.: interpp. Thucydidis p. 86. 88. Ducqu.: Verportenius differt. de verbo Graeco ξένος c. 1, 6.: Iunius Animaduersif. 2, 1 r. Vnde ἐπίσιος ap. Herodo. 1, 35. *supplex* vocatur: vbi v. Vnesſelingius. Tollius, et Phasianinus, verba Palaephati non intellexere. Phasianinus enim ea vertit, *qui tum forte ad ignem sedebat*. Tollius, *hic vero, domo se sua tenens*. Sed nec Brunero meliora docere placuit. Velareus verba recte accepit de Alceſtide, atque vertit *lari infidens*.

Ἐταῖρος *Amicus: familiaris* 32, 9.

Ἐτερογενής *Diuerſi generis* 2, 2. Hefychius, et ex eo Phauorinus: Ἐτερογενές· ἁλλογενές, ἁλλόφυλον.

Ἐτερον ζῶον *Animans alius ſ. diuerſi generis* 2, 2. * ἑτέρα πορεία *Alia via* 16, 2. * ἕτερος *Alter* 27, 1. * ἑτέρα τὴν ἑτέραν *Vna alteram* 32, 11. * διαπλέων τὰ παρὰ τῆς ἐτέρας εἰς τὴν ἑτέραν *Petens claſſe, nauibus, modo hanc, modo illam*, 32, 10. Sic

Xen. anab. 5. p. 375. Hutchinſ. ἀναβοῶντων δὲ ἁλλήλων, συνήκκον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἐτέρας πόλεως.

Ἐτη *Anni* 53, 3.

Εὐειδής *Pulcher: formoſus: facie venuſta* 2, 4. Hefychius: Εὐειδέα· εὐμορφα. Tho. Magiſter: Εὐειδής· ὁ τὸ εἶδος παντὸς τῆ σώματος καλῶς διακείμενος· καλὸς δὲ ὁ τὴν ὄψιν ἀσείος. v. Herodo. 1, 196. Ariſtot. P. A. c. 25. p. 30. E To. 4. Duual. τὸ γὰρ εὐειδὲς οἱ Κρῆτες εὐπρόσωπον καλῶσι. add. Ammonius v. εὐμορφος, et Euſtath. ad Il. γ' p. 832. Rom., cuius verba tranſtulit in Lexicon ſuum Phauorinus v. εὐειδής, et ad Odyſ. π' p. 1799. Rom.

Εὐεργέτης *Benefactor* 31, 7.

Εὐήθης *Stultus: credulus* 9, 2. 11, 1. 45, 4.: qui fab. 39, 1. dicitur μάταιος. Nam etiam εὐήθεια refertur ad ἀπίſτιαν. v. Caſaubonus ad Theophr. Charr. 18. init. * εὐήθες *Stultum: abſurdum* 8, 1. 20, 1. 21, 1. 28, 1. Moeris: Εὐήθες, τὸ χρῆſον, Θεκυδίδης, Ἀττικῶς· εὐήθες, τὸ ἀνόητον, Ἑλληνικῶς. Hefychius: Εὐήθες· ἀπλῆν, μωρόν, ἀνόητον, ἀσύνετον· et: Εὐήθης· βλαξ, χρῆſοθήης, ἀνόητος. v. interpp. Tho. Magiſtri p. 382. et Ruſſenquienius ad Timaei Gloſſ. p. 95. ſ. Herodo. 2, 45. εὐήθης δὲ αὐτέωι καὶ ὅδε ὁ μῦθος ἐſτι.

Εὐθέως *Statim* 53, 5.

Εὐθύς

Εὐδὺς *Confestim* 50, 3.

Εὐκαρποὶ οἷς *Fecundae ouiculae* 19, 3.: vbi v. not.

Εὐλόγως *Racē*: non temere 42, 3.

Εὐνή *Cubile* [Sen. Consol. ad Marc. c. 7.]: de leone et leaena, 14, 2. Respondet Latino vocabulo *cubile*. nam Cicero N. DD. 2, 49. *bestiae*, inquit, *delitefcunt in cubilibus*. De *cubili* ceruae est ap. Hom. Il. λ', 115.: de *cubili* leporum et caprearum ap. Dion. Chryf. orat. 7. p. 102. C Mor. v. Valquenar. ad Theocr. Adoniazz. p. 251. Ipse Palaephatus pro *εὐνή* fab. 15, 3. habet *κοίτη* quo vocabulo nomen *εὐνή* explicatum est ab antiquis Grammaticis, vt Hefychio, Etymol. M., et aliis. Verbum *εὐνάζεσθαι* de *auiculis* legitur ap. Hom. Odyf. ε, 65.

Εὐξείνας πόντος *Euxinus pontus*: mare *Euxinum*: inter Europam et Asiam a septentrionibus [Xen. Cyrop. 8, 6. 10.], 25, 2. 31, 1. Vid. Strabo 2. p. 186. f. 7. p. 458. Almel. Plin. H. N. 4, 12. 6, 1. Ab Dionys. Perieg. 21. dicitur Εὐξείνος θάλασσα vbi v. Paraphraſtes Gr.: et ab Strab. 1. p. 39. τὸ πέλαγος τὸ Παντικόν.

Εὐπορία *Diuitiae*: opulencia 53, 4.

Εὐρεσις *Inuentio* 52, 4.

Εὐρίσκειν *Inuenire*: *reperire* 11, 3. 16, 2. 43, 4. 44, 2. 53, 2. * *deprehendere* 53, 5.

* *reperire* sententiam et vim carminis 7, 2. nam f. 3. est *διαλύειν*. Eodem sensu leguntur verba *εὐρίσκειν* et *λύειν* ap. Apollod. 3. p. 183. Eurip. Phoen. 48. 50. hoc in genere vsus est verbo *μανθάνειν*. Vid. supra v. *διαλύειν*, et v. *ἀνιγμαι*. * Pass. *εὐρίσκεισθαι* *Reperiri* 53, 1.

Εὐρυάλη *Euryale*: vna de filiabus Phorcynis, 32, 7. 13.

Εὐρυςθεὺς *Eurystheus*: filius Stheneli [Apollod. 2. p. 97.], regis Mycenarum, qui Herculem iussit euertere Hydran, 39, 4.: et quaerere Cerberum, 40, 3. f.

Εὐρώπη *Europa*: filia Phoenicis, regis Tyrriorum, 16, 1. f. Alii eam dicunt sororem Phoenicis fuisse, Agenoris filiam. v. not. Ab Herodo. 4, 45. vocatur ἡ Τυρρή Εὐρώπη. Conf. idem 1, 2.

Εὐσεβεία *Pietas* in maritum, eundemque sobrinum, 41, 1.

Εὐφημισμός *Euphemismus*: ea orationis virtus, quum res ingratae et turpes appellantur vocabulis honestis et gratis, 5, 4.

Εὐχαρίζεσθαι *Gratiam* et amorem Aegyptiorum sibi conciliare 53, 5.

* Εὐχερῶς *Facile* 52, 6.: vbi ἐν εὐχερῶς est *aegre, aegerime*. Ignorat hunc vocabuli ysum Thesaurus Stephanianus.

Εὐχή, μουσική *Preces* arcae 53, 1.

Εὐωχεῖσθαι *Epulari* 17, 4.

Ἐφάπτεσθαι *Sequi* 34, 1. Con-
struitur cum Dativō perso-
nae.

Ἐφύρισκεν *Reperire*: inue-
nire 52, 1.

ἔχειν *Habere*: possidere 32,
11. s. 6, 2.: nisi malis Par-
ticip. ἔχων vertere cum —.
Vnde οἱ ἔχοντες, intell.
χρήματα [v. Marc. 10, 23.
Luc. 18, 24. Xen. Cyrop. 8,
3. 17.: vbi formula ἔχειν
χρήματα, et verbum πλα-
τεῖν, idem significant, vt 3,
1. 7. χρήματα πολλὰ ἔχειν,
et πλατεῖν, et ap. Aeschin.
Socrat. 2, 24. πλατεῖν, et
χρήματα πολλὰ κεντήσθαι,
quod Cyrop. 8, 4. 14. dicitur
πολλὰ ἔχειν], vel τι [v.
Index Graec. Aeschin. v. ἔ-
χειν], vel κτήματα [v. Matth.
19, 22. Marc. 10, 22. coll.
Luc. 18, 23.], vocantur *diui-
tes* 49, 1.: vt ap. Sophocl. A-
iac. 157. πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντα
ὁ Φθόνος ἔρπει qui ap. Cic.
Off. 2, 21. dicuntur *qui rem
habent*: et ἐνέτι ἔχειν ἰδὲν
est *inopem, egenum, esse* 3,
6. Sic οἱ μὴ ἔχοντες 1. Cor.
11, 22. sunt *inopes*: et ap.
Aristoph. Plut. 1180. ὅτ' εἰ-
χον ἰδὲν est *quum essent in-
opes*: sed v. 1179. est αἰσὶ
πλάσιοι. Vnde *diues* dictus
est ἔχης, et *inops, egenus,*
ἔχην· v. Etymol. M. v. ἔ-
χης. Neque vero aliter vtuntur
Latini verbo *habere*. v.
Graevius et Cortius ad Cic.
7. ep. 29, 2.: Dracquenb. ad
Sil. 5, 264.: Stauerius ad

Nep. fragm. p. 724. * τὰ
χωρία αὐτὸς εἶδον, ὡς ἔστιν
ἐκασον ἔχον *Ipsē contempla-
tus sum situm naturamque
loci cuiusque prooem.* 7. * τὸ
ἀληθὲς ἔχει ὥς *Res sic ha-
bet* 1, 3. 24, 2. etc. add. 2,
4. 7, 5. 19, 2. 20, 2. * ἔ-
χειν σῶμα ἀνδρὸς *Habere
corpus hominis* 2, 1. add. 7,
1. 13, 2. 20, 1. 25, 1. 44, 2.
* ἐμβρυον ἔχον κέρατα *Fet-
us cornutus* 2, 3.: vt ὁ κριὸς
ὁ ἔχων κέρατα ap. Theodot.
Dan. 8, 6. 20. Sic fere τὸ
ζῴητῶν ἔχον φύσιν *Animans
mortalis* 29, 3. * ἔχειν νάρ-
θηκας *Tenere manu, gesta-
re, ferulas* 34, 4. * ἔχειν ἐν
δεσμοῖς *Tenere in vinculis*
43, 4. add. 50, 3. * πολὺν
ἔχων στρατὸν *Cum magno ex-
ercitu* 8, 5. add. 7, 5. 16, 3.
30, 3. 32, 10. 38, 5. 41, 3.
De quo vsu huius Participii
Accusativis nominum iun-
cti v. Proluss. Palaephatt. 3,
7. Sic Xen. anab. 1. p. 9.
πῶρευσται ὡς βασιλεῖα — ἰπ-
πεῖς ἔχων h. e. *cum equiti-
bus*: et 2. p. 144. ἦσαν ἔχων
τὴν αὐτῆς δύναμιν h. e. *cum
copiis suis*. add. Cyrop. 1,
4. 17. 1, 6. 10, 2, 4. 8, 3, 3.
1, 4, 2. 15, 6, 3. 1, 8, 6. 8.
Memorr. 4, 2. 1. Apud Mat-
thaeum c. 15, 30. est ἔχον-
τες μεθ' αὐτῶν χιλιάς. * ὀ-
νομα ἔχειν *Nomen habere*
29, 4. * ἔχειν *Posse*: se-
quente Infinitivo, 32, 10.
* *scire: facere posse* 47, 1.
* εἰ ἔχεν, ὅπως ἀποσῇ ἀπὸ
τῆ φυτῆ *Nullō modo auelli a
frutice*

frutice poterat 50, 3. * ἔτος
ἔχειν *Curru vehi* 51, 2.
Ἐψεν *Coquere* 44, 3.
Ἐωρίζεσθαι 52, 1. Hoc ver-
bum Proluff. Palaephatt. 4,
5. cum aliis viris doctis in-
terpretati sumus *ambulare*.
nam, et res, et verborum
structura, admittunt hanc
interpretationem: neque
Auctor illius Capitis dabi-
tauit alia etiam verba noue
vsurpare. Sed fortasse re-
ctius accipietur de ea gesta-
tione [Sen. ep. 55. init.],
quae facta sit, vel lectica,
vel vehiculo: quam Pollux
10, 51. αἰωρήσιν τὴν δι' ὀχη-
μάτων vocat: Gloss. vett.
Ἐωρίζομαι *Gestor*: et παρί-
πατοι ab αἰωρήσιν distinguun-
tur ap. Porphy. de abstin.
4, 8.: vbi v. Rhoerius: vt
ap. Polluc. 10, 57. περίπα-
τος ab αἰωρήσει. Sen. d. l.
*A gestatione cum maxime
venio, non minus fatigatus,
quam si tantum ambulassem,
quantum sedi.* De variis
gestationum generibus, va-
letudinis adiumentis, v. Cel-
sus 2, 15. et Mercurialis A.
G. 6, 10. f.
Ἐως ἔ *Donec: quoad* 4, 2. V.
infra μέχρη.

Z

Ζεύς *Iupiter* 5, 2. 5. 16, 2.
Ζέφυρος *Zephyrus: amator
Hyacinthi*, 47, 1. ff.
Ζήθος *Zethus: nomen alte-
rius Boreae filii*, 23, 4. Vo-
catur ab aliis Ζήτης. v. not.
Sed Ζήθος in titulo fab. 42.

est *Zethus, Amphionis fra-
ter.* v. supra v. Ἀμφίων.

Ζηλοτυπία *Aemulatio: quum
quis non potest ferre riu-
lem, sed ei inuidet societa-
tem amoris: aegritudo, si
eo, quod quis concupierit,
alius potiatur, ipse careat*
[v. Cic. Tusc. 4, 8. et Phauo-
rinus v. ζηλοτυπία]: de Ze-
phyro, Hyacinthi amatore,
47, 3. Sic legitur ζηλό-
τυκος ap. Aristoph. Plut.
1017.

Ζῆν *Viuerē* 9, 1. 19, 4. 28, 1.
32, 4. 41, 3.

Ζητῆσιν *Instituere: aggredi:
studere* 53, 5.: sequente In-
finitiuo: vt Ioh. 10, 39. ἐζη-
την ἐν πάλιν αὐτὸν πιάσαι·
quem Euangelistae locum
cum loco Palaephati contu-
lit iam Abreschius in Anno-
tatt. ad N. T. Animaduersif.
Aeschyl. To. 1. p. 601.

Ζήτησις· ἐπὶ ζήτησιν τῷ κύνος
Vt quaereret canem 40, 4.
* κατὰ ζήτησιν *Eam quae-
suri* 43, 4.

Ζῶον *Animans* 2, 2, 8, 1. * de
equis, 4, 1. * de vulpe, 8, 1.
* de leone et leaena, 14, 3.
* de Pegaso, equo alato,
29, 1.

H

*H *Aut* 9, 2. 24, 4.

Ἥγεισθαι *Ducere: putare* 31,
8. 51, 5. Hesychius Ἥγει-
σθαι — δοκεῖν· et: Ἥγει-
μαι — νομίζω, ὑπολαμβάνω,
λογίζομαι.

*Ἥγεν *Hoc est* 13, 4. Suidas, et
ex eo Phauorinus: *Ἥγεν·
R 5 εἶπεν

εἶπεν ἐπιβήματα διασαφ-
τικά.

Ἡδεσθαι *Delectari*: *vesci*: de
equo, 4, 1. * *delectari*: *gau-*
dere: *alere*: de Diomede,
4, 2. * de Hercule amante
Omphalen, 45, 4.: et Amal-
thean, 46, 3. Construitur
cum Ablatiuo personae, et
rei.

Ἡδὲ Iam 31, 6. 49, 2.

Ἡδονὴ *Voluptas* 47, 2.

Ἡκεῖν *Venire*: vt, ὅν ἦκε —
ἄγων *Quem secum* — *The-*
bas adduxerat 7, 6. add.
38, 5. 41, 6. * de tempore,
51, 3.

Ἡλιος *Helius*: rex Aegyptio-
rum, filius Hephaesti, 53,
3. 4. 5. * *sol* 53, 6.

Ἡμέρας γενομένης *Cum luci*:
prima luce 1, 10. * *νύκτα*
καὶ ἡμέραν *Dies noctesque*
39, 3. * *ἡμέραν* *Dies* 53, 3.
* *ἐπὶ ἡμέρας ἱκανὰς* *Diu*
28, 2. * *τὰς ἡμέρας* *Dies*
aliquot: *aliquandiu* 34, 2.

Ἡρα ἡ Ἀργεῖα *Iuno Argia* 43,
2. add. 51, 1. V. supra v.
Ἀργεῖοι, et Index Graec.
Aeschin. v. Ἡρα. Sacerdo-
tes eius appellantur αἱ ἱέραιαι
αἱ ἐν Ἀργεῖ ab Plut. p. 1132.
A To. 2.: sed de sacris eius-
dem, quae dicta sunt Ἡραῖα
[Theodor. Θ. Π. 7. p. 104.
Sylb.], diligenter exposuit
Meursius Graec. Fer. v. Ἡ-
ραῖα p. 130. ff., qui nec Pa-
laephathi locos praetermisit.

Ἡρακλῆς *Hercules* 19, 1. 4. 5.
25, 3. 5. 38, 5. 6. 39, 4. 41,
6. 45, 1. 3. 46, 1. 2. 3. 4.
Quibus quidem in locis fere

omnibus attinguntur Her-
culis labores: de quibus v.
Sophocles in Trachiniis ap.
Cic. Tusc. 2, 9.: Pausan. 5,
10.: Diod. Sic. 4, 10. ff.:
Apollod. 2. p. 107. ff.: Q.
Calaber 6, 198. ff.: Dio
Chrysost. orat. 64. p. 591.
Mor.: Tzetzes Chill. 2, 36.
157. ff., qui eodem loco v.
491. ff. versus Calabri lau-
dauit: Hyginus fab. 30. Ab
Isocrate paraen. ad Demon.
p. 6. Tq. 1. Bat. dicuntur
ἁθλα sed ab Anacreonte
1, 7. vt ab Apollodoro,
ἁθλα. * philosophus Ty-
rius, purpurae inuentor, qui
vixit temporibus Phoenicis,
regis Tyrionum, 52, 1. 3.
V. Suidas h. v.

Ἡρακλῆιοι ἡλαῖ *Herculis Co-*
lumnae 32, 5. f. Ita vocan-
tur etiam ab Herodo. 4, 42.
f.: apud quem tamen legi-
tur Ἡρακλήϊα ἡλαῖ et ab
Plutarcho V. Pompeii p.
631. F To. 1.: sed a Strabo-
ne 3. p. 258. Almel. et
Diod. Sic. 4. p. 226. D To. 1.
Rhodom. αἱ Ἡρακλῆς ἡλαῖ
dicuntur, vt ab Paraphrasta
Dion. Perieg. ad v. 72. Ἡρα-
κλεωτικαὶ ἡλαῖ, et ab ipso
Dionys. Perieg. 64. ἡλαῖ
Ἡρακλῆος, etiam simplici-
ter ἡλαῖ v. 185. et 336., vt
ab Strabone 3. p. 227. B, p.
235. A, p. 243. B. Volunt
ita dictos esse montes duo,
Calpen in Europa, Abylan
in Africa: v. Plin. H. N.
lib. 3. praef. et Mela 1, 5.:
ab Paraphrasta Dion. Perieg.
64.

64. dicuntur Ἀβεννα et Ἀλύβη [vid. v. 336.]: de quibus verbis v. Eustathius ad d. 1. Sed ipsi iam veteres ea de re diffederunt inter se. Nam Apollodorus 2. p. 125. ab Hercule duas columnas proprie dictas, expeditionum suarum indices, collocatas tradit, alteram in Europae finibus, alteram in oris Africae. add. Nonnus Συναγ. ἰσορ. 2, 34. p. 172. Eton. Sed reliquas veterum de iis opiniones complexus est in glossa Στήλας δισόμυς Hesychius his verbis: τινὲς τὰς Ἡρακλείδας στήλας· ἐνιοὶ αὐτὰς νήσους Φασίν· οἱ δὲ προσχώματα· οἱ δὲ τῶν ἡπείρων ἄκρας· οἱ δὲ πόλεις· καὶ οἱ μὲν δύο, οἱ δὲ τρεῖς, οἱ δὲ μίαν [vt Plato Timae. p. 1045. A Francof.], οἱ δὲ τέσσαρας. Vid. omnino Strabo 3. p. 250. f. et Eustathius ad Dionys. Perieg. 64. Et Palaephatus quidem in ea fuit opinione, vt Columnas Herculis putaret fuisse insulas tres. v. not. ad 32, 3. Conf. Vossius ad Periplum Scylac. p. 1. Gron. Sed ἔξω τῶν Ἡρακλείων στήλων dicuntur insulae, et terra continens, cum Europae, tum Africae, quae magis vergunt ad occidentem, quam Columnae Herculis. vid. Valquenar. ad Herodo. 4, 8. p. 283. Caeterum de Columnis Herculis separatim scripsit Suartius Altorp. a. 1749. 4. Conf. Birchero-

dii schediasma in Timaeum Platonis c. 3., Altorpii a. 1683. 4. editum.

Ἡρεμαῖος· ἐν ἡρεμαίῳ βαδίσματι *Suspensio gradu placide* 32, 2. V. supra v. βαδίσμα.

Ἡσίοδος *Hesiodus*: nomen poetæ Graeci nobilissimi, 42, 1.

Ἡτοι *Sine* 52, 7. Gloss. vet.

Ἡτοι *Vel, ve, sine, seu.*

Ἡττα· τὸ δέρμα μετὰ τὴν ἡττάν ἐκδύεται *Pellis victo deripitur* 48, 3.

Ἡττων *Inferior*: victus 6, 4.

Ἡφαῖτος *Hephaestus*: rex Aegyptiorum, 53, 1. 3. 5.

Ἡώς *Eos*: mater Pelopis, 31, 9. 11.

Θ

Θάλασσα, et Θάλαττα, *Mare* 13, 3. 16, 1. 19, 4. 28, 1. etc.

Θαλάττιος Γλαῦκος *Marinus Glaucus* 28, 3. V. supra Γλαῦκος. * Θαλάττιον θηρίον *Marina bellua: marinum monstrum* 28, 4. * μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιῶδες *Bestiola marina, similis conchae* 52, 1.

Θάνατος *Mors* 41, 1. 8.

Θάπτεσθαι *Sepeliri* 13, 5.

Θαῦμα *Admiratio* 49, 2. Herodo. 4, 111. ἐν θωῦματι ἔσαν, ὁπόθεν ἔλθοιεν· 7, 99. τῆς μάστιγος θωῦμα ποιεῦμαι.

Θαυμάζειν *Mirari*: admirari 25, 3. 32, 11. 52, 3. 4. * admirationem mouere prooem. 5. Sic enim ego quidem hunc locum cum Phasianino, et Velareo, interpretor, quum sciam, verba, quae in

ζω

ζω definant, proprie et per se Actius esse, sed, intell. Pronomine εαυτὸν, vsurpari, vt Media, deleta fere et extincta propriae illius notio- nis memoria: quod genus βαδίζειν, ἐγγίζειν, ἐλπίζειν, et alia.

Θαυμάσιος· γενόμενά τινα οἱ ποιηταὶ παρέτρεψαν εἰς τὸ θαυμασιώτερον *Facta quae- dam poëtae fecerunt magis admirabilia* prooem. 5. Moe- ris: Θαυμάσιον, Ἀττικῶς· θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς.

Θαυμαστὴ βοῶν ἀγέλη *Grex bouum* s. *bonae mira speciei* [Liu. 1, 7. 4.] 25, 4. * θαυ- μαστὴ φορεσία *Mira, mirabi- lis, vestis*: nempe pallium purpureum, 52, 5. * θαυμα- σὰ *Miranda* 34, 4.

Θέα *Spectaculum* 1, 11. * *for- ma*: species 49, 2. 52, 4.

Θεᾶσθαι *Spectare*: videre 9, 3. 19, 5. 25, 3. 32, 16. 34, 4.

Θεός· θεῖα δυνάμει *Diuina vi*: nempe Mineruae, 48, 2. * τὸ θεῖον *Deus*: numen di- uinum 3, 3.

ὁ Θεός *Deus*: Apollo, 50, 3.

* ἡ θεὸς *Dea*: Diana, 5, 5.

* Venus, 49, 2. 3. v. Peri- zonius ad Aelian. V. H. 1,

15. 9. * Iuno Argia, 51, 4.

* οἱ θεοὶ *Dii* 20, 2. * Iupi- ter, Mercurius, Neptunus,

5, 1.

Θεραπεία *Curatio* 2, 4.

Θεραπεύσαι *Operam dare*: ob- sequi 49, 2. * Pass. Θερα- πεύεσθαι *Sanari*: curari 2, 4.

Θεράπων *Famulus* 2, 6.

Θεσπία *Thespie*: opidum Boeotiae ad Helicon mon- tem, 46, 2. V. Strabo 9. p. 409. Cas. Plin. H. N. 4, 7. et Stephanus Byzant. v. Θεσπια. add. Herodo. 7, 132. 202. Nobile quondam erat, et visebatur, maxime ob signum Cupidinis mar- moreum, Praxitelis opus. v. Cic. Ver. 4, 2. 60. Plin. H. N. 36, 5. et Strabo d. 1.

Θεσσαλία *Thessalia*: regio Graeciae, Macedoniae fini- tima, cuius rex fuit Ixion, 1, 3.

Θετταλὸς ἀνὴρ *Thessalus* 11, 2. 24, 2. * οἱ Θετταλοὶ *Thes- sali* 24, 5.

Θῆβαι *Thebae*: vrbs Boeotiae clarissima, 6, 2. f. 7, 5.: eius muri quomodo sint, et a qui- bus, exstructi, 42, 1. f.

Θηβαῖος ἀνὴρ *Thebanus* 8, 2. * οἱ Θηβαῖοι *Thebani* 6, 6. f. 8, 4. f.

Θηλείαι κύνες *Canes feminae* 40, 3.

Θηρεύειν *Venari* 3, 4. 15, 2.

αἱ Θηρευτικαὶ [κύνες] *Venatici canes* 3, 1.: vt ap. Aristoph. Plut. 157. Talis canis ab Plutarcho E. PP. 4, 17. vo- catur ἐξιχνεύειν καὶ θηρᾶν δυνατός, et f. 18. θηρευτής, vt ab Xen. Ages. 9, 6.: Gloss. vett. *Canis venaticus κύων θηρευτής*: sed a Pau- sania 8, 37. p. 676. θηρεύειν ἐπιτήδειος.

Θηρίον θαλάττιον *Bellua ma- rina*: monstrum marinum 28, 4. * de Sphinge, 7, 1. 4. * de Scylla, 21, 1. * de Chi- maera

maera, 29, 2. * *Θηρία* de Centauris, 1, 1. f. * de Harpyiis, 23, 1. * de leone et dracone, 29, 7.

Θησαυρός Thesaurus: de statua Minervae aurea, 32, 8.

Θησεύς Theseus: hostis Minois, 2, 10. Extat de eius vita, rebusque gestis, peculiaris libellus Meursii, editus a Graeuio Vltrai. A. C. c1010CLXXXIII 4.

Θνήσκειν Mori 27, 1. 4. etc.: vbi construitur cum Praepos. ὑπὸ, quia idem est, quod κτείνεσθαι 41, 1.

Θνητὴ Φύσις Mortalis natura 29, 3.

Θόλη Epulae: conuiuium: de coena nuptiali Pirithoi, 1, 9. Nam Centauri a Lapithis vocati sunt ad coenam nuptialem Pirithoi, filii Ixionis, qui duxit Hippodamen. vid. Ouid. Metam. 12, 210. ff. Et quia Centauri tum cum Lapithis rixati dicuntur: propterea Lucianus Dialogum, quo complexus est philosophorum rixas in Aristaeneti conuiuium, inscripsit, *Λαπίθαι*. Hefychius: *Θόλη· εὐωχία*. Ap. Cic. in Pison. 10. est *aliquod Lapitharum, aut Centaurorum, conuiuium*.

Θράκες Thraces: incolae Thraciae, regionis Europae, quae continetur Haemo monte, mari Aegaeo, Propontide, Pontoque Euxino, 23, 4. 32, 6.

Θρήσσαι Thressae: feminae Thracum, 33, 1. v. Etymol.

M. v. *Θράξ*, et Stephanus Byzant. v. *Θράκη*.

Θρίξ. Plur. *τρίχες Capilli* 44, 2. Gloss. vett. *Θρίξ κεφαλῆς Capillus capitis, capillus*.

Θρυῖν Disſitare: *inſtitare*: in ore habere 7, 7.

Θυγάτηρ Filia 5, 1. 16, 3. etc.

Θύειν Immolare 31, 1.

Θυρίς Fenestra 13, 3.

I

Ἰάρδανος Iardanus: rex Lydorum, cuius filia fuit Omphale, 45, 2.

Ἰάσων Iason: dux princepsque Argonautarum, 31, 6. Vid. de eo Burmani Catalogus Argonautarum, praemissus Argonauticis Valerii Flacci. Genealogia eius est ap. Eudoc. Ion. p. 234. ff. add. Hygin. fab. 14. et Herodo. 4, 179.

Ἰατρός Medicus 27, 3. 44, 2.

Ἰδέα Facies: *forma*: *species* 1, 1. 2, 7. 12, 7. 3, 24, 1. * *Ἰδέα τῆ πλοῖς Forma nauis* 21, 3. Hefychius: *Ἰδέα· μορφή, εἶδος* —. Et quam Thomas Magister negare videtur, vllum scriptorem probum *ιδέαν* dixisse de forma et facie hominis, quam ait *εἶδος* et *ὄψιν* appellari: tamen vsus repugnare reperitur. vid. interpp. Tho. Mag. p. 465. et Albertius atque Kypquius ad Matth. 28, 3.

Ἰδιος Proprius: *suus* 3, 1. 6. 6, 1. 31, 5. 52, 7. 53, 5.

Ἰδιώτης Solus: *foliis nuda*: de claua Herculis, 37.

Ἰδρύ-

Ἰδρύσθαι Collocatum esse: esse:
de tripode Pythiae, 50, 4.

Ἰέρεια Sacerdos 43, 2. 51, 2.:
vbi intell. Cydippe. v. Hy-
gin. fab. 254. Et ἰέρειαν
εἶναι τῆς Ἀργείας Ἡρα 43,
2. idem est, quod ἰερᾶσθαι
τῇ Ἡρᾷ ap. Anonym. περὶ
Ἀπίς. c. 15., ex emendatio-
ne Valquernarii ad Eurip.
Phoenn. p. 734. Tho. Ma-
gister: Ἰέρεια ἀπὸ τῆ ἱερεὺς,
ὡς περ ἀπὸ τῆ Ὀδυσσεὺς, Ὀ-
δύσσεια, παρώνυμόν ἐστιν —.
Sic etiam Herodianus p.
200. Pau. p. 458. Pierf. prae-
cipit, cui sua Tho. Mag. de-
bet. At Moeris Atticos tra-
dit scribere ἰέρεια, reliquos
Graecos ἰέρεια. v. Index
Graec. Aeschin. h. v.

τὸ Ἰερὸν Templum: fanum 32,
7. f. 51, 2.: vbi intell. tem-
plum Iunonis Argiae, quod
ab Pausania 2, 20. p. 155.
dicitur τὸ Ἡραῖον. Conf.
Index Graec. Aeschin. v.
Ἡρα.

Ἰερουργεῖσθαι Sacrificari: im-
molari 5, 3. Vid. Kypquius
ad Rom. 15, 16. et supra v.
βῆς

Ἰκνός ἐπὶ ἡμέρας ἱκανὰς Per
plures dies: diutius 28, 2.
Nam ἱκανὸν, vt omnino di-
citur quicquid suo nomine
dignum est, ita de tempore
vlturpatur sic, vt idem sit,
quod πολὺ. Sed pro ἡμέρας
ἱκανὰς Aët. 18, 18. in ver-
sione Alexandrina Gen. 21,
34. est ἡμέρας πολλαῖς. Sed
etiam Aristophanes dixit
ἱκανὸν χρόνον Plut. 1094,

vt Plut. de flumin. p. 76.
Mosac.

Ἰκάριον πέλαγος Icarium ma-
re: ita dictum ab Icaro,
Daedali filio, qui ibi periit:
pars maris Aegaei ad insulas
Sporadas, inter Samum et
Myconum, 13, 5. v. Plin.
H. N. 4, 11. Ab Herodoto
vocatur, et simpliciter Ἰκά-
ριον 6, 95., et τὸ Ἰκάριον πέ-
λαγος 6, 96., sed ab Home-
ro Il. β', 145. πόντος Ἰκά-
ριος vbi v. Eustathius p.
192. f. Rom. Sumta est ex
isto Homeri loco glossa He-
sychiana, quam Phauorinus
in suum transfudit Lexicon,
haec: Πόντος Ἰκαρίοιο τῇ
Ἰκαρίᾳ πελάγῳ, ὅπερ ὀνο-
μάσθη ἀπὸ Ἰκάρου τῆ Δαυδά-
λα καυδὸς πεσόντος εἰς αὐτὸ
καὶ ἀποθανόντος.

Ἰκαρος Icarus: filius Daedali,
13, 1. 4. 5.

Ἰλιεῖς Ilienses: Troës 17, 3.
Nam f. 4. dicuntur Τρωῆες.

Ἰλιον Ilium: vrbs Troadis no-
bilissima, 17, 1. 3. Est ibi
feminini generis, vt ap. Ho-
merum. Stephanus Byzant.
v. Ἰλιον ἑδαιτέρως δὲ παρὰ
πᾶσι τὸ Ἰλιον παρ' Ὁμήρῳ
δὲ θηλυκῶς τὸ γὰρ Ἰλιον
αἰνυ [Il. ó, 71.] νοθεύει Ἀρί-
σταρχος. Vocatur eodem
Capite f. 4. Τροία, vt ap.
Hom. Odyf. α', 210. coll.
Odyf. β', 172. Sed Ioh. Ma-
lelas Chronogr. p. 97. Oxon.
Τροίαν et Ἰλιον diuerfas
fuisse tradit vrbes. Immo
proprie differunt inter se
haec vocabula sic. Nam
Ἰλιον

Ἰλιον est nomen vr̄bis, conditae ab Ilo, Laomedontis patre, Trois filio natu maximo: vid. Diod. Sic. 4. p. 276. A To. 1. Rhodom. et Apollod. 3. p. 223.: sed Τροία est vocabulum regionis, ita dictae a Troë, Dardanī nepote, rege Troianorum tertio. vid. Apollod. 3. p. 221. et Diod. Sic. d. 1. Vnde ap. Xen. anab. 7, 8. 4. pro ἐπορεύοντο διὰ τῆς Τροίας in Cod. Etonensi perperam scriptum legebatur ἐπορεύοντο διὰ τῆς Τρωάδος: vt recte iudicat Hutchinsonus. Scilicet e glossemate natam illam lectionem esse, nemo non videt. Conf. Stephanus Byzant. v. Τροία.

Ἰμάτια Vestes: pallia 52, 6.

Ἰνα μὴ Ne 3, 3.: vbi construitur cum Imperf. Optat.: 44, 2. 53, 5.: vbi construitur cum Aor. 1. et 2. Coni.

Ἰξίων Ixion: rex Thessaliae, qui Larissae sedit, 1, 3. 4. 8. Vid. schol. Hom. ad Odyf. Φ', 303. et Eustathius ad Il. α' p. 102. Rom.

Ἰόλαος Iolaus: filius Iphiclis [Ἰφικλείδης Hesiod. Ἀσπ. 111. Ἀμφιτρωνίδας Ἰφικλέος ἔρνος Nicand. Theriacc. p. 45. Colon. et ibi schol.], fratruelis Herculis [ὁ ἀδελφιδῆς Ἡρακλέους Diod. Sic. 5. p. 296. D To. 1. Rhodom. add. Pausan. 7, 1. p. 524. 8, 14. p. 629.], 46, 2. f.: qui fab. 39, 6. etiam Ἰόλεως appellatur. Suidas: Ἰόλαος ἥρως τις τιμώ-

μενος παρὰ Ἀθηναίοις Ἰόλεως δὲ Ἀττικῶς. Adfuit patruo fere in omnibus eius laboribus. Pausan. 8, 45, p. 693. Ἰόλαος, ὃς τὰ πλεῖστα Ἡρακλεῖ συνέκαμνε τῶν ἔργων. vnde ab Synesio epp. p. 97. Turneb. vocatur Herculis σύμμαχος καὶ παρασάτης. Vid. de eo Diod. Sic. 4, 29. ff.: Burmanus in Catalogo Argonautarum, et Stauerius ad Hygin. p. 85.

Ἰόνιος κόλπος Sinus Ionijs [Horat. Epod. 10, 19.] 21, 2.: vbi ita dicitur mare, quod est inter Italiam et Peloponnesum. id quod verba τὰ περὶ χῶρα τῆς Σικελίας satis declarant. Nam verba τὸ Ἰόνιον, Ἰόνιον πέλαγος, Ἰόνιος πόντος, Ἰόνιος κόλπος, leguntur in libris veterum, vel de vniuerso mari, quod est inter Italiam, et Dalmatiam, et Graeciam, et Peloponnesum: vel de illa eius parte, quae est inter Italiam, et Dalmatiam, et Graeciam, vsque ad Acroceraunios montes; quae pars proprio vocabulo mare Adriaticum appellatur: vel de eo mari, quod est inter Italiam et Peloponnesum. Stephanus Byzant.: Ἰόνιον πέλαγος, τὸ περὶ τὴν Ἰταλίαν — ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀδρίας ὁ Ἰόνιος κόλπος. Harpocratio: Ἰόνιος — τὸν Ἀδρίαν καλέμενον ἕως ἡνὸμαζον ἐνίστε οἱ παλαιοί —. Hesychius: Ἰόνιον πέλαγος ὃ νῦν Ἀδρία. Vid. schol. Apol.

Apol. Rhod. ad 4, 308. interpp. Thucydidis ad 1, 24. et omnino Palmerius Gr. Ant. 1, 16. Ἴόνιος κόλπος, et Ἴόνιος πορθμός, sunt ap. Zosimum 4, 46. 1. f.: ὁ Ἴόνιος καλέμενος πόρος ap. Diod. Sic. 15. p. 336. B To. 2. Rhodom.: Ἴόνιος πόντος ap. Eurip. Phoen. 218. Caeterum scripturam Ἴόνιος probam esse, neque commutandam altera Ἰώνιος, vt censabat Marclandus ad Max. Tyr. p. 723. f., docuerunt Dauisius ad Max. Tyr. p. 636.: Doruillius ad Charit. p. 533. 676.: Vuesselingius ad Herodo. 7, 20. et 9, 92.: Schueigheuf. Specim. nouae edit. Appiani p. 55. Theopompus ap. schol. Apol. Rhod. ad 4, 308. Ἴόνιον πέλαγος πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ ἔτω καλέμενον ἀπὸ Ἰονίᾳ ἀνδρὸς Ἰλυρία· τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς γενομένης πλάνης τῇ Ἰοί· vt Apollod. 2, 1. 3.

Ἰπποδάμεια Hippodamia: filia Oenomai, 30, 1.

* Ἴππος Equus 1, 1. 5. etc. * Ἴππος τε καὶ ἀνὴρ *Monstrum habens formam equi et viri* 1, 12. * de equo Graecorum ad Troiam ligneo, 17, 4. * Ἴππος ὑπόπτερος Equus alatus: de Pegafo, 29, 1. * Ἴπποι ὑπόπτεροι Equi alati: insigne [παράσημον] navis Pelopis, 30, 3. Hoc enim erat semper in prora, ita, vt in ea pingeretur, certe nomen eius scriberetur, adeo, vt ipsa navis nomen

inde acciperet. vid. Heinfius ad Sil. 14, 543. et Albertius ad Aelt. 28, 11. * αἱ Διομήδης ἵπποι Equi Diomedis 41, 6. v. Verheiquius exc. in dialect. Anton. Lib. p. 300. f. et Muncquerus ad Anton. Lib. 21. p. 139. Verh.

Ἰπποτροφεῖν Equos alere 4, 2. 26. Apud Xen. Cyrop. 1, 3. 3. est τρέφειν ἵππους.

Ἰπτασθαι Volare 29, 1. Tho. Magister p. 473. Πέτουαι, ἔχ' ἵπταμαι —: vbi v. interpp. Phrynichus p. 142.

Ἰπτασθαι παρατητέον, εἰ καὶ ἀπαξ κε εἴη κείμενον, ἢ δις· πέτεσθαι δὲ λέγε. Lucian. Soloec. p. 751. f. To. 2. Graeu. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τῷ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων —: vbi v. Graevius.

Ἰσημι Aor. 2. ἔσησαν οἱ ταῦροι *Consistebant tauri* 1, 6.

* Aor. 1. ἔσησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ *Posuit in tumulo* 9, 3. Quod est verbum hoc in genere proprium. vid. Trillerus ad Tho. Mag. p. 559. f. * ἔσηκέναι Stare: opponitur verbo ὁδοιπορεῖν, 22, 3. Sic εἴσα Stans 51, 4. * Med. ἱσασθαι Stare, h. e. *se erigere et in murum adscendere*, 42, 3.

Ἰσορεῖν proprie dicuntur ii, qui obeunt vrbes nobiles, et alia loca, vt visant et contemplantur res visu dignas et memorabiles; quod Latini, et *visere* [Cic. Ver. 4, 2. 3. Tacit. AA. 2, 60.] dicunt, et *cognoscere*: *besehen*: vt pro-

oem.

oem. 7. Actt. 17, 23. διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν. sed ap. Clem. Alex. Strom. 1. p. 314. D Colon. legitur, διερχ. γὰρ καὶ ἰσορῶν τὰ σεβ. ὑμῶν. Schol. Sophoclis ad Electr. 317. ἰσορεῖν τὸ διερχεσθαι τόπας παρὰ τοῖς κοινοῖς. παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς τὸ ἐρωτᾶν. Tho. Mag., et eo Phauorinus: Ἰσορῶν, τὸ πολὺν τόπον [Phauor. male legit χρόνον] διέρχουμαι. Hefychius: Ἰσορεῖ ὁρᾶ. Suidas: Ἰσορήσαι. θεάσασθαι. Sed quia ii, qui visunt et contemplantur tales res, eas cognoscunt, monstratores interrogant, et cognititas narrare fere aliis, atque tradere, solent, vel sermonibus, vel etiam litteris: hoc ipsum verbum significat, non modo *videre*, atque *cognoscere*: *kennen lernen*: Gellius 2, 2. *visendi cognoscendique eius gratia*: Ioseph. Archaeol. 14, 5. p. 420. Βαλ. τῷτο μέντοι τὸ δῶρον ἰσορήκαμεν καὶ ἡμεῖς ἀνακείμενον ἐν Ρώμῃ. vid. interpp. ad Gal. 1, 18.: et *interrogare*: vid. Herodo. 2, 19. 113. coll. c. 118. 3, 50. 51. 7, 195. et Eurip. Phoen. 634.: sed etiam *narrare*, siue quis ipse interfuerit rebus, quas narrat, siue non: *tradere hominum notitiae* [Plin. H. N. 3, 5.]: *perhibere*: *fabulari*: vt 23, 1. 31, 1. 42, 1. 53, 6.: sed fab. 28, 4. pro ἰσορεῖν est μυθεύειν.

Hefychius: Ἰσορεῖ μαρτυρεῖ, μυθεύει, ἐρωτᾷ — πύθεται, ἀνακρίνει —. Sic ap. Lucian. Macrob. p. 468. et p. 470. To. 2. ἰσορεῖται et λέγεται, ἰσορεῖσι et λέγουσι, idem declarant. Vid. Thomas Mag. et Phauorinus h. v.: Gronovius ad Ind. Annalium Taciti: Abreschius ad Aeschyl. p. 207. f. To. 1.: Albertius ad Hefych. p. 78. To. 2. Vnde ἰσορία primo *cognitionem* notat, eo sensu, quo est ap. Cic. p. L. Manil. 14. Sen. ep. 28. init. et Gellium 5, 18.: v. Aelian. V. H. 4, 19. et ibi Perizonius, et Isaac. Casaubonus ad Laërt. 3, 18.: Suidas, et ex eo Phauorinus: Ἰσορία ἡ θεᾶ. deinde *narrationem*, et *expositionem*, et *demonstrationem*, *rerum gestarum*, quas, aut ipse videris et cognoueris: vid. Gellius 5, 18.: aut ab aliis acceperis. Hefychius: διήγημα ἰσορία. Phauorinus: Ἰσορία διήγησις. Ammonius v. μῦθος. Μῦθος καὶ ἰσορία διαφέρει. Ἰσορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει ὁ δὲ Μῦθος διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. Itaque Ἄπιοι Ἰσορίαν, vt vulgo inscribitur hic libellus, sunt *Narrationes*, *fabulae*, *incredibiles*: *Incredibilia*. Ἰσχυς *Milites*: *copiae* 32, 10.: quae fab. 38, 2. δύναμις dicuntur. * μέγας τὴν ἰσχύον *Admodum potens* 39, 5. * *robur*: de Hercule, 45, 2. Ἰφικλῆς *Iphicles*: frater Herculis

culis [Plin. H. N. 7, 11.],
pater Iolai, 39, 6. V. supra
v. *Ιόλαος*.

Ιχθυς Piscis 28, 3.

Ιω Io: filia Inachi [Herodo.
1, 1. Pausan. 1, 25. Lactant.
1, 11. 20.], regis Argiuo-
rum, sacerdos Iunonis Ar-
giae, 43, 1. f. Alio nomine
vocatur Callithoë et Calli-
thya. v. Scaliger ad Euseb.
Chron. p. 24, b.

Ιων Ion: a quo dicti sunt Io-
nes, 36, 2. v. Conon nar-
ratt. 25. Fertur ab aliis fuisse
filius Apollinis: vt ab
Herodo. 7, 94. 8, 44. Strab.
8. p. 587. Almel. 9. p. 608.:
ab aliis Xuthi filius. v. Pau-
san. 7, 1. Conf. Koenius ad
Gregor. de dialectis p. 4.

Ιωνες Iones: ciuitas Achaiae
primo, partis Peloponnesi:
v. Herodo. 7, 94. Pausan.
7, 1.: deinde ipsi Athenien-
ses: v. Herodo. 8, 44. et
Suidas v. *Ιωνες*, et ibi Kuste-
rus: et ciuitas Asiae mino-
ris maritima, 36, 2.

K

*Καδμεία Σφίγξ Sphinx Cad-
mea* f. *Thebana*: nam vrbs,
primo *Cadmea* a Cadmo con-
ditore dicta, quum paula-
tim aucta esset, appellari
coepit *Thebae*: sed ara *Cad-
mea* [v. Strabo 9. p. 632.
Almel. et Pausan. 9, 5. 7.],
7, 1.

Καδμείοι Cadmei h. e. *Thebani*
7, 4. 7.: vbi v. not.: 9, 8, 1.:
vt ap. Herodo. 5, 61. Sui-
das: *Καδμείος ὁ Θηβαῖος*.

Κάδμος Cadmus: filius Age-
noris [v. Herodo. 4, 147.:
a quo 2, 49. dicitur ὁ Τύ-
ριος. Apol. Rhod. 3, 1185.],
regis Phoenices, Phoenicis
frater: venit Thebas, oc-
ciditque Draconem Dir-
caeum, h. e. Draconem re-
gem, 6, 1. ff. 7, 5. Putatur
hoc nomen ductum esse ab
nomine Hebr. *כדר*.

*Καθαρεύειν τὰς πόλιν Diruere
portam* 17, 4.

*Καθεργύνειν ἑαυτὸν εἰς ὄρυγμα
Se continere antro* 2, 9.

* *καθεργύνειν In carcerem
includere* 13, 1.: quod ap.
Pausan. 7, 4. p. 531. dicitur
εἰς δεσμοτήριον ἐμβάλλειν.
* *καθεργύνειν ἐν σπηλαίῳ
Includere in antrum* 40, 3.

Καθέζεσθαι Sedere: de Sphin-
ge, 7, 2. * de Alcestide sup-
plice, 41, 2. Quo quidem
in genere proprium verbum
est: v. Pausan. 3, 5. 4, 5. et
conf. Tailorus ad Lysian p.
35. f. mai.: vt *ἐξεσθαι* ap.
Herodo. 4, 165. 5, 71. 7,
120. v. interpp. Hesychii p.
90. To. 2. et Thucydidis ad
1, 136. p. 88. Latini ita vtun-
tur verbis *sedere, insidere, et
considerare*. vid. Nep. Pausan.
4, 4. f. ibique Stauerius, et
Ernestius ad Taciti Ann.
3, 61.

*Καθεύδειν μετὰ τινος Dormi-
re, concumbere, cum aliquo*
53, 5.

Καθῆσθαι Considerare: de iis,
qui subsidunt in insidiis, qui
ἐγκαθίστοι dicuntur, 17, 2.
Apud Anean Gaz. Theo-
phrast.

- phraft. p. 43. Barth. est καθ-
ίζειν λόχος καὶ ἐνέδρας.
- Καθίεναι ἐαυτὸν διὰ θυρίδος
Sese demittere per fenestram
13, 3. Sic Paulus 2. Cor. 11,
33. dixit, διὰ θυρίδος ἐχα-
λάσθην.
- Καθισάναι ἐπίτροπον *Constituere curatorem* 23, 4.
- Καθώς *Sicut* 52, 7. Vid. Phry-
nichus Eclogg. p. 188. Pau.
- Καὶ μάλιστα *Vel maxime* 3, 1.,
vt 28, 1. καὶ λίαν εὐθες
vbi v. not. * καὶ ταῦτα *Et*
quidem 13, 2. 31. 2. * καὶ
Et quidem 23, 1. add. 6, 7.
καὶ *Etiam* 12, 1. 22, 2. 26.
27, 1. 28, 1. 30, 2. 31, 6.
44, 2. etc. * καὶ δὲ *Atque*
adeo 1, 8. * καὶ *Adeo* 28, 3.:
vbi v. not.: 48, 2. * *igitur*
31, 1.: vbi v. not.: pro quo
fab. 2, 10. est καὶ ἔν vbi v.
notae. * καὶ *Atque adeo*
prooem. 3. * καὶ — δὲ *Et*
— *vero* 32, 4. * ἐκ — καὶ
— εἰδὲ 2, 3. * τε καὶ 40, 1.
2. 42, 1. 50, 3. etc. * καὶ τί
36. * καὶ γὰρ *Etenim* 12,
1. 3.
- Καινεὺς *Caeneus*: Thessalus,
inuulnerabilis, qui Lapithis
opem tulit contra Centau-
ros, 11, 1. ff.
- Καιρὸς ὁ τῆς θεραπέας και-
ρὸς *Tempus curationis* 2, 4.
add. 53, 5. * κατὰ καιρὸν τῆ-
τον *Hoc tempore* 41, 6.
- Κακὰ Mala 1, 8. 11.
- Κακῇ *Etiam ibi* 28, 4.
- Κακῆινος *Etiam ille* 12, 3.
- Κακῆν τὰς χώρας *Devastare*
regiones, agras, 38, 5.
- Κάλαις *Calais*: nomen filii
Boreae, fratris Zethi, 23, 4.
V. Burmanus Catal. Argo-
nautarum h. v. De alis eius
atque fratris v. Vuesfeling.
Probabb. c. 9.
- Καλεῖν *Nominare*: *dicere* 7, 7.
53, 6.: vt ap. Eurip. Phoeni-
299. * Pass. καλεῖσθαι 1)
Dici: *appellari* 1, 5. 8. 12,
2. 17, 2. etc. *Construitur*
cum Praepositione ἐκ 31, 10.
2) *Vocari*: *inuitari*: vt, κε-
κλημένοι ἐπὶ θόλην *Inuitati*
ad epulas 1, 9. V. Index
Theophrastus h. v.
- Καλλιστὶ *Callisto*: filia Lycao-
nis, Arcadiae regis [Pausan.
8, 3. p. 603. Apollod. 3, 8.
2.], 15, 1.
- Κάλλος *Pulchritudo* 48, 1.
49, 3.
- Καλός, ἢ, ὄν, *Pulcher, ra, rum*
40, 1. 46, 2.: vbi coniungi-
tur cum Adi. αἰράια, vt 24, 3.
et 47, 1. * ὅς καλαὶ Οὐκυ-
λαε pulchrae 19, 3. * καλὸς
καγαθός, et καλὸς καὶ ἀγα-
θός *Bonus*: *probus*: *fortis*
8, 2. 29, 4. 32, 9. * καλλίων
πορεία *Melior*, h. e. *brevior*,
facilior, *expeditior*, aut *di-*
gnior persona Europae, via
16, 2. * καλλίστον ὁ χρυσοῦς
Pulcherrimum est aurum
19, 3.
- Καρία *Caria*: regio Asiae mi-
noris maritima, Lyciae fini-
tima, 19, 2. 29, 5. v. Plin.
H. N. 5, 27.
- Καρκῖνος *Cancer*: qui fertur
Hydrae Lernaeae adfuisse
contra Herculem, 39, 1.
Apollodot. 2. p. 111. ἐκ-
βοήθει

βοήθει δὲ καρκῖνος τῇ Ἰδρα
ὑπερμεγέθης, φακνὸν τὸν πο-
δα [Herculis]. Ab Iuliano
orat. 2. p. 62. C Spanh. vo-
catur ὁ θαλάττιος καρκῖνος.

* *Carcinus*: nomen viri ro-
busti, qui auxilio venit Ler-
no aduersus Herculem cum
exercitu, 39, 5.

Καρκοὶ Segetes 1, 3. Thomas
Magister: Γεννήματα ἐπὶ
καρκῶν τινες τιθέασιν, ἀδο-
κίμως· σὺ δὲ καρκὺς λέγῃς.
Scilicet γεννήματα a scripto-
ribus probis dicuntur tan-
tum fetus hominum, bestia-
rumque, sed καρκοὶ segetes
et fruges, omninoque ter-
rae fructus. Vid. Specimen
Clauis Verff. Grr. V. T. v.
γεννήματα.

**Καρτερόν πολίχνιον Munitum
opidum** f. *castellum* 39, 3.:
vbi Eudocia pro καρτερόν
habet ισχυρόν. Sic ισχυρό-
τατον τείχος est ap. Herodo.
9, 115.: ap. Xen. Cyrop. 4,
6. 2. ισχυρόν τείχος· 5, 2. 1.
ὑπερίσχυρον ἔρυμα· 7, 5. 4.
τείχη ισχυρά· 7, 5. 5. ισχυ-
ρότερα τῷ ποταμῷ ἢ πόλις,
ἢ τοῖς τείχεσι. Hesychius:
Καρτερός· — ισχυρός· —.

Καρχηδών Carthago: vrbs A-
fricæ nobilissima, 32, 5.

Κατὰ 1) cum Genitiuo: vt,
κατὰ Κάδμου *Contra Cad-*
mium 6, 3. add. 1, 8. 48, 3.
Conf. Aët. 4, 26. Pl. 2, 2.
et 2. Cor. 10, 5. 2) Cum
Accusatiuo: vt, κατὰ τὸν
τῆς Ίσρακείας καιρὸν *Tem-*
pore curationis 2, 4. add. 18,
2. 38, 5. 41, 6. Sic κατὰ

τὸν πλῆν *Inter nauigandum:*
dum nauigat: in cursu 31,
10.: vt ap. Strab. 11. p. 768.
Almel. κατὰ τὸν πλῆν τὸν
ἐπὶ τὰς Κόλχας· ap. Hom.
Odyf. 9, 444. καὶ ὁδὸν·
vbi schol. κατὰ πλῆν· et ap.
Apollod. 2, 2. 2. κατὰ τὸν
διωγμὸν· vid. infra v. πλῆς·
κατὰ τὴν ἀκμὴν τῷ ἔρωτος
Tum, quum amor sumimus
et acerrimus esset: da ihm
die Liebe recht ankam: 50,
3. * κρύψαι κατὰ γῆν *Ab-*
scondere, defodere, in ter-
ram: obruere in terram 5, 3.
Herodo. 8, 36. sic dixit κατὰ
γῆς κατορύσσειν· Matth. 25,
25. est ἐκρυψα ἐν τῇ γῇ.
Hesychius: Κατὰ, πρόθε-
σις, — ἀντὶ τῷ ἐν, καὶ ἀντὶ
τῷ εἰς. * κατ' εὐφημισμὸν
Vt auribus, aurium vere-
cundiae, consuleretur 5, 4.
* κατὰ τὸν ἀσράγαλον *In*
talo 5, 5. * καὶ ἐκείνην ὤ-
ραν *Continenter: usque* 7, 6.
* κατὰ Βοιωτίαν *In Boeotia*
46, 2. 50, 4. add. 39, 2.: vbi
κατὰ κώμας est *in pagis:*
per pagos: ita, vt descripti
essent in certos pagos: vt
ap. Herodo. 1, 96. * κατὰ
Καρχηδόνα *Prope Carthagi-*
nem: e regione, ex aduerso,
Carthaginis: ita, vt κατὰ
Καρχηδόνα idem sit, quod
κατ' εὐθὺ Καρχηδόνας in An-
nonis Periplo, quae verba
Cornelius Nepos ap. Plin.
H. N. 6, 31. explicasse puta-
tur verbis *ex aduerso Car-*
thaginis: 32, 5. Vossius ad
Periplum Scylac. p. 126.
Gronou.

Gronou. verti iubet *contra Carthaginem*. * κατὰ τὸ ἄγαλμα *Ad, propter, simulacrum* 51, 4. * κατὰ γένος *Aethiopes Genere Aethiopes* 32, 5. * κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον *Vt dixi: ut dictum est* 32, 11. * κατὰ ζήτησιν *Vt eam inuestigarent* 43, 4. Atque eo sensu haec Praepositio legitur passim, vt ap. Herodo. 1, 94. 2, 44. 7, 170. Eratosthen. *Κατασπ.* c. 18. Conon. narratt. 25. p. 264. 32. p. 271. 37. p. 279. Gal. Anton. Liber. c. 24. p. 160. Verh., aliosque scriptores [v. Raphelius ad Ioh. 2, 6.], ita maxime ap. Heliodorum v. c. 1. p. 35. 2. p. 72. 81. 5. p. 216. 6. p. 267. Comelin.: qui tamen 7. p. 326. dixit ἐπὶ ζήτησιν ἐξορμήσαντες, vt ipse Palaephatus fab. 40, 4. Vid. Proluss. 4, 6. * τὰ κατ' αὐτὸν *Eius immodestia et contumacia* 2, 7. Sic τὰ καθ' ἡμᾶς *Res nostrae* ap. Cic. Fil. 16. ep. 21. et τὰ κατ' ἐμὲ Eph. 6, 21. et Phil. 1, 12.: vbi v. Munthius: ἡ κατ' αὐτὸν ἀρετὴ *Eius virtus* ap. Aelian. V. H. 2, 42.: vbi v. Perizonius: Eph. 1, 15. τὴν καθ' ὑμᾶς πίσιν. Aët. 25, 14. τὰ κατὰ τὸν Παῦλον. vbi v. Munthius. * τὰ κατὰ θάλατταν *Ora maritima* 32, 10. Nam fab. 29, 4. est τὰ παραθαλάσσια χωρία. * κατὰ τὸ μέρος ἐκείνο *Ibi, ubi Daphnen receperat*, 50, 3. * οἱ κατὰ τόπον *Qui passim sunt re-*

ges 52, 7. Sic Marc. 13, 8. ἔσονται σεισμοὶ κατὰ τόπους, h. e. erunt terrae motus passim. Vid. Raphelius ad Matth. 24, 7. * deest 3, 4. 8, 5. 24, 3. 28, 2. 29, 4. 33, 2. coll. 32, 5. 40, 3.

Καταβαίνειν *Descendere in antrum* 40, 4. * καταβαίνειν εἰς τὰ πεδία *Descendere in campos* 1, 10. add. 40, 5. * καταβαίνειν ἐκ τῆ ὄρεως *Descendere de monte* 34, 3.

Καταβιβράσκεσθαι *Deuorari: consumi* [Hygin. fab. 180.] 3, 1. 15, 2. 26. * *consumi*: de iis, qui, vel canum cura nimia, vel lenocinio, rem perdunt, 3, 6. f. Conf. Heumanus ad Matth. 23, 14.

Κατάγειν ἐκ τῆ ὄρεως *Deducere de monte* 34, 2. f. add. 53, 5. * Pass. κατάγεισθαι *Deduci* 34, 4.

Καταγέλαστος ὁ μῦθος *Ridicula est fabula* 24, 1.

Καταδύειν *Descendere in terrae viscera* 10, 3.

Κατακαίεσθαι *Comburi: flamma corripiri* 29, 7.

* Κατακέντειν *Traicere telis* f. iaculis 1, 7. Est enim idem, quod κατατοξεύειν fab. 7, 4. Thesaurus Stephanianus ignorat hanc verbi notionem. Sed legitur etiam ap. Zosimum 4, 49. 3. de iis, qui traiciunt alios, et conficiunt, telis: κατεκέντην δόρασί τε, καὶ ξίφει, καὶ παντὶ τῷ πρὸς Φόνον ἀρκῶντι.

Κατακόπτειν *Concidere in frustra et particulas*: de statua

- Gorgus, h. e. Minervae, aurea, 32, 14. Quo quidem sensu legitur, vt ap. Herodo. 1, 48. 2, 172., ita etiam ap. Xen. h. Gr. 1. p. 343. Leocl. καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν, ἐφ' ᾧ ἐκάθητο, ὄντα ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν. add. Cyrop. 6, 4. 2. Philostrat. V. Apollon. 6, 25. init. Pausan. 8, 11. p. 621. Anton. Liber. 11. p. 76. Verh. Athenag. Apol. 5, 2.
- Καταλαμβάνειν *Capere*: occipere 8, 4.
- Καταλείπειν *Relinquere* 10, 2. 32, 7.
- Καταλύειν *Deuertere* 46, 2. Sic legitur etiam Luc. 9, 12. 19, 7. et ap. Apollod. 3, 7. 6. Vnde κατάλυμα vocatur *deversorium*: *hospitium*. vid. Marc. 14, 14. Luc. 2, 7. 22, 11. Attici dicunt καταγώγιον, et κατάγεσθαι. Moeris: Καταγώγιον, καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς κατάλυμα, καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς. Tho. Magister: Καταγώγιον, καὶ κατάγεσθαι. ὡσαύτως καὶ καταλύειν. κατάλυμα δὲ εἰς ἐπε τῶν δοκίμων.
- * Καταμάσσειν *Tergere* Gloss. vett.: *abstergere*: *detergere* 52, 2. In Thesauro Stephaniano omisum est hoc verbum. Ap. Nonnum Συναγ. ἴσop. 1, 66. est ἀπομάσσειν τὸ αἷμα τῷ σώματος τῆς κυνός.
- Καταναλίσκειν εἰς τὴν τῶν ἵππων τροφὴν *Consumere* pecuniam *in alendis equis* 4, 2.
- Καταντῆν εἰς ὄρος *Casu venire in montem* 15, 2. Vid. Vuesfelingius ad Diod. Sic. p. 296. To. 1. et Obseruatt. miscell. Vol. 10. p. 209.
- Καταπορθεῖν τὴν Ἰλιον *Capere et deuastare, tuertere, Pium, h. e. incendere, ciuesque necare*, 17, 1. Homerus ipse Odyf. γ', 85. θ', 495. vtitur verbo ἀξάλαπάξαι. quod, Hesychio interprete, est ἐκπορθῆσαι.
- Κατασκευάζειν *Fabricare*: *facere*: de equo Troiano, 17, 2. * de statuis et simulacris, 22, 1. f. * *construere*: *aedificare*: de naue, 29, 4. 31, 9. * de armis, 53, 1.
- Κατασκευῇ *Fabrica* 53, 2.
- * Κατασερεῖν *Inter sidera collocare*: *in numerum stellarum referre* [Hygin. fab. 195.]: *astris addere* [Ouid. Fastt. 5, 543. f.] 5, 5. Caret hoc verbo Thesaurus Stephanianus. Sed idem valet, quod κατασερίζειν ap. Eratosthen. Κατασ. 24. 29. 32. et Apollod. 3. p. 205. [vnde κατασερισμοί ap. Plin. 5. ep. 17, 7.: vbi v. Gesnerus: quales reliquit Eratosthenes, scripseratque Hipparchus: v. Suidas v. Ἰππαρχος], h. e. ποιεῖν ἀστέρα ap. Pausan. 8, 3. p. 603.: εἰς τὰ ἀστέρα ἀνάγειν, et θεῖναι ἐν τοῖς ἀστροῖς, ap. Eratosthen. d. l. 32. 33. 34. Apud Cic. Tusc. 5, 3. est *stellatus* Cepheus: vbi v. Dauisius. Gloss. vett. *Stello ἀσερίζω*. Nam Orion est iuxta Taurum, et constat stellis

stellis septem et decem. v. Hyginus Astron. poet. 3, 33. et Eratosth. Κατασέρ. 32.

Κατασρέφειν τὸ παραθαλάσσιον τῆς Ἀσίας ἑλος *Deuastare oram Asiae maritimam* 38, 2.

Κατατίθεσθαι ἑαυτῶς *Repone-re sibi* 32, 8.

Κατατοξεύειν *Telis f. sagittis conficere* 7, 4.: vt ap. Apollod. 2, 3, 2.

Κατατρέχειν *Venire*: de equitibus, 1, 11. Nam idem valet, quod f. 9. et 10. verba ὀρμᾶσθαι, et καταβαίνειν, ita tamen, vt velocitatem simul indicet. * *excurrere: excursiones facere: incursiones facere* [Liu. 5, 45. 4.]: *rapere bona et ciues*: cum Accusatio personae, 8, 4.: vbi synon. est συλᾶν. Legitur sic ap. Xen. Cyrop. 6, 3. 4. 7, 2. 2. Zosim. 3, 1. 2. et Pausan. 4, 18.: qui 3, 2. 4, 7. 27. dixit καταδρομὰς ποιῆσθαι. Vnde ap. Xen. Cyrop. 3, 3. 12. pro καταδρομὴν ποιήσαντες e Cod. Gu. restitui haud dubie debet καταδρ. ποιησάμενοι. Xen. Cyrop. 3, 2. 1. 5, 3. 1. 5, 4. 8. eodem sensu verbo καταθεῖν vtitur. Hesychius: Καταθεῖν· κατατρέχειν· item: Καταδρομή· ἀρπαγή. Scilicet significatur utroque verbo, non tantum inuasio subita, sed etiam vastatio et direptio. vnde ap. Pausan. 7, 13. coniunguntur καταδρομαί, et ἀρπαγαί, vt ap. Cic. p.

Deiot. 8. *excursiones, et latrocinia*. Sic ap. Xen. Cyrop. 3, 2. 1. est καταθέοντες ληΐζονται. add. Lucian. Toxar. p. 65. To. 2. Graeu. Vid. Tho. Mag. v. πρόνομεύειν. Vuesseling. ad Diod. Sic. p. 156. To. 1. et Doruilius ad Charit. p. 573.

Καταφέρειν λύχνους ὑπὸ τὴν γῆν * *Deferre lucernas sub terram* 10, 2. * τὸ καταφέρμενον ἐν τῷ σώματι τῷ κυνὸς *Id, quod defnebat ex ore canis*, 52, 2.

Καταφεύγειν *Confugere* 41, 2.

Καταχωρνύειν f. καταχῆν *Defodere in terram: obruere terra* 11, 2. Gloss. vett. Καταχωρνύω *Obruo*. Sic ap. Plut. de flumin. p. 2. et 3. verba καταχωρνύειν, et κατορύττειν, sunt synonyma: v. Mosacus p. 208. f.: et ap. Aristoph. Plut. 238. glossam κατώρυξε schol. Doruil. explicauit verbo κατέχρωσε. Moeris: Χῶν, Ἀττικῶς· χωρνύειν, Ἑλληνικῶς.

Κατεσθίειν *Devorare*: de equis, 4, 1. * de vulpe Teumesia, 8, 1. * Pass. κατεσθίεσθαι *Devorari*: de Thebanis, qui a Sphinge deuorabantur, 7, 4.

Κατέχειν *Habere* 32, 2. * Pass. κατέχεσθαι τῇ μορφῇ *Teneri forma* 47, 1.

Κατηγορεῖν *Conuincere vanitatis* 12, 3. Construitur cum Genit. rei.

Κατιέναι εἰς τὰ οἰκίμενα *Ruere, ferri, in loca culta: de tauris consernatis*, 1, 3.

Κατοικῆν Habitare: *manete*
31, 11.

Κατορύσσειν ἐν τῷ τύμβῳ In-
bere includi cum puero in
monimento [Hygin. fab.
136.] 27, 1. Apollod. 3. p.
167. ἀπεκλείσθῃ [Polyidus]
σὺν τῷ νεκρῷ [Glaucō].

Κεῖσθαι Inesse: *reconditum ef-*
se: de pecunia Amaltheae
in cornu collecta, 46, 3.
Eustathius ad Dionys. Pe-
rieg. 431. vocat eandem il-
lam pecuniam ἐγκείμενον
κέρμα.

Κελεύειν Iubere 2, 7. 5, 3. 52,
4. f. Construitur cum In-
finitiuo Actiuo et Passiuo.

* *cohortari ad se audiendos:*
arcessere homines, Theba-
nōs, et alios: simpliciter,
sine Accus. personae et In-
finit., 42, 3.: vbi v. notae.

Κέλης 1, 5. simpliciter, et κέ-
λης ἵππος. ibid.: vt ap.
Laërt. 8, 53.: *equus singu-*
laris, h. e. qui ab vno regi-
tur sessore, non iunctus:
vno verbo *caballus*: nam
κέλης ἵππευς in Gloss. vett.
dicitur *caballarius*: *vere-*
cus. Iam Homerus Odys.
6, 371. dixit κέληθ' αἷς ἵπ-
πον ἐλαύνων· vbi schol.
min. glossam κέλης interpre-
tatus est verbis ὁ ἄρξυντος
ἵππος· et Eustathius habet,
ἄρξυνα τὸν κατὰ μόνας ἐλαυ-
νόμενον· qui idem ad Il. α'
p. 102. Rom. verbum κελη-
τίζειν significare docet ἄ-
ρξυντοις ἵπποις ἐποχέισθαι,
et ad Il. ὁ p. 1038. anno-
tauit haec, τὸ δὲ κελητίζειν

ἀπὸ τῆ κέλης παρῆνται, ὁ
δηλοῖ τὸν ἄρξυντον ἵππον,
καὶ κατὰ τινὰς τὸν μονάμ-
πυκα [v. schol. min. ad Il.
ὁ, 679.], ὃς νῦν, Φασί, σελ-
λάριος λέγεται. Suidas: Κέ-
λης· ὁ μόνος ἵππος, — ὁ
σελλάριος, ὁ γυμνός· idem
v. συνωρίς· — Κέλης δὲ ὁ
ἐπὶ ἐνὸς ἵππῳ ἐχήμενος, καὶ
αὐτὸς ὁ μόνος ἵππος· et Tho.
Magister: Κέλης· ὁ μονό-
ζυξ ἵππος. In epigrammate
quodam ap. Pausan. 8, 42.
p. 687. dicitur *μονοκέλης*,
vt a Tzetza Chil. 7, 11. *μο-*
νοκέλης, et in Gloss. vett.
μονοκάβαλλος Singulator. v.
Schefferus ad Arriani Tactt.
p. 84. Vpsal. et R. V. 1, 8.
p. 83. ff. 2, 11. p. 145.:
Petavius ad Themist. 6. p.
571.: Valesius ad Harpocr.
p. 234. Gronou.: Salmasius
Obseruatt. I. A. et R. c. 28.
p. 698. f.: Spanhemius ad
Callim. h. in Del. 113.:
Carpzonius Obseruatt. ad
Palaephat. c. 6.: Ruhnquen.
ad Gregor. de dialectis p.
140. f.

Κένταυροι Centauri: ab Clem.
Alex. Strom. 4. p. 477. D
Centaurus dicitur Θεσσαλι-
κὸν πλάσμα· fuerunt mon-
stra, habentia capita viro-
rum, reliquas corporum par-
tes equinas, 1, 1. * rapue-
runt vxores Lapitharum,
intuitati ab iis ad epulas, 1,
9. * Lapithis contra eos au-
xilium tulit Caeneus, 11, 2.
* inuenerunt artem equitan-
di, 1, 5. V. Bochartus Hie-
roz.

roz. 2, 6. 10.: Callistratus Statuarr. 12. p. 904. Olear.: Sextus Empir. p. 317, f. Fabric. * dicuntur 1, 8. fuisse ὑβρισταί. Vnde ap. Aristoph. Rann. 38. πενταυρικῶς positum est pro ἀνόσμως καὶ ὑβριστικῶς, interprete schol. vet., qui addit, ὅτι καὶ οἱ Κένταυροι ὑβρισταί. Nomina Centaurorum leguntur ap. Hesiod. Ἀσπ. 184. ff. Caeterum summa historiae Centaurorum, a Banierio conscriptae, legitur in hist. Acad. Inscriptt. Paris. regiae To. 3. p. 19.—22.: et de origine equitationis in Graecia dissertationes duae, quarum altera auctorem habet Freretum, insertae extant hist. et Commentariis eiusdem Academiae To. 7. p. 33.—37. et p. 286.—334.

Κέρας Cornu 2, 3. 46, 3. f. * κέρατα ἐκ ἔχουσιν *Excornes* boues 25, 4.

Κέρβερος *Cerberus*: canis Geryonis, quem poëtae fingunt fuisse tricipitem, 40, 1. f. Ab Pausania 2, 31., aliisque in locis pluribus, vocatur ὁ κύων τῆς Αἴδης, vt a Libanio p. 12. C To. 2. ὁ τῶν κάτω θεῶν κύων ab Cic. Tusc. 1, 5. *triceps apud Inferos Cerberus*: Tusc. 2, 9. *triceps Hydra generatus canis*: a Themistio orat. 2. p. 61. Paris. πολύμορφος κύων et ap. Virg. Aen. 6, 417. *Cerberus* dicitur regna Inferorum personare latratu trifauci.

Κερκύρα *Corcyra*: vrbs insulae eiusdem nominis in mari Ionio, 21, 3. Insula ab Homero Odysf. ε, 345. vocatur γαῖα Φαιήκων, quia Phaeaces eam tenuerunt: sed ib. 34. f. Σχερίη — Φαιήκων γαῖα et ipsam urbem appellat Φαιήκων πόλιν Odysf. ζ, 298. Nam insula primo *Drepane*, deinde *Scheria* [v. Hellanicus ap. Steph. Byz. v. Φαίαξ], etiam *Macris*; tandem *Corcyra*, dicta est. vid. schol. ad Odysf. ε, 34: schol. Apol. Rhod. ad 4, 983.: Plin. H. N. 4, 12.: Palmerius Gr. Ant. 2, 10.: in primisque Ang. Maria Quirinus in Primordiis Corcyrae, quae iterum exiere Brixiae A. C. 1738. quaternis.

Κέρνη *Cerne*: insula prope Atlantem montem et Mauritaniam, non procul a Gadibus, atque adeo extra Columnas Herculis: quae propterea πυμάτη dicitur ab Dionysf. Perieg. 219.: 32, 5. 10.: vbi v. not. Omnino de hac insula, eiusque situ, praeter Scylacis Periplus p. 125. f. Gron.: vbi v. Vossius: et Strabon. 1. p. 82. Almel.: vbi v. Casaubonus: legi debet Plin. H. N. 6, 31.: et Eustathius ad Dion. Perieg. 218.: itemque Bochartus Geogr. S. 2, 1. 37., et in primis Ioh. Henr. Vrsinus in dissert. de Taprobane, Cerne, et Ogyride, quam ipse laudauit in notis ad

Dion. Perieg. v. 219. Ab Plinio H. N. 10, 8. vocatur *insula Africae in Oceano*.

Κερναῖοι Cernaei: incolae Cernae insulae, qui ex Aethiopia originem duxerunt, partemque Libyae eam, quae est ad Annona fluvium, coluere, 32, 5.

Κεφαλή Caput 1, 1. 7, 1. etc.

* **κεφαλαί Capita** 1, 11. 21, 1. 25, 1. etc.

Κέφαλος Cephalus: Atheniensis, qui auxilio venit cum magno exercitu Thebanis aduersus Alopecan, 8, 5.

Κηρύττειν Proponere: *eddicere* 1, 4. 7, 8.: vt Vell. Pat. 2, 6. 5. *pretium se daturum proposuit*. Sic *ἀνακηρύττειν* est ap. Xen. Memor. 2, 10. 1. Herodotus vsus est hoc in genere verbo *προειπεῖν*. vid. 1, 84.

Κῆτος Cetus: monstrum marinum, 38, 1. Nam Apollo et Neptunus quum muros Ilii circumdedissent, neque a Laomedonte rege accepissent mercedem pactam: Apollo Troianos peste vastavit, ceto Neptunus. v. Apollod. 2. p. 121. 123. * nomen regis, qui proprie *Κήτων* dictus est, 38, 4.

Κήτων Ceton: nomen regis, cuius stipendiarii erant Troiani, 38, 4. ff.

Κιθάρα Cithara 42, 1.: sed eodem Capite s. 3. dicitur *λύρα*. Hesychius: *Λύρα· κιθάρα*. Suidas: *Κιθάρα· ὄργανον μουσικόν· ἢ λύρα*. Nam permutata sunt haec

vocabula inter se saepenumero ab scriptoribus vtriusque linguae, maxime recentioribus. v. Horat. 3, 4. 4. Philostr. Iconn. 1, 10.: et Apollo *κιθαρίζειν* dicitur ap. Diod. Sic. 2. p. 130. B To. 1. Rhodom. Sed proprie *cithara* differt a *lyra*, quae eadem *κίθαρις* vocatur. Nam inuentor *lyrae* fuisse fertur Apollo [vid. Homer. h. in Mercur. 512. et Anacr. fragm. 1, 13.], *citharae* Mercurius: etsi Pausan. 5, 14. p. 413. alia omnia tradit, vt Lucianus diall. deorr. p. 198. f. To. 1. Graeu.: et *lyrae* *τριχορδς* inuentorem fuisse Mercurium Aegyptium, perhibet Diod. Sic. 1, p. 15. To. 1. Rhodom.. Et vt *cithara* filis primo *septem* [Hom. h. in Merc. 51. Horat. 3. od. 11. 3. f.], deinde *nouem* [v. Eratosth. Κατασ. 24.: cuius verba exscripsit Eudocia Ion. p. 280.], intenta fuit super testudinis cauo [vid. Philostrat. Iconn. 1, 10.]: ita *lyra* caruit testudine, et chordas, vel *tres*, vel *quatuor*, vel *septem* [Macrob. Saturnn. 1, 19. extr.], habuit inter cornua in ponticulo, cornua iungente. Nemo autem accuratius ea de re egit Scaligero ad Manil. 5, 318. add. Ernestius ad Callim. h. in Apoll. 12.: Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 32.: Gesnerus ad Orphei Argonn. 380. Species, et *citharae*, et *lyrae*, exhibetur

tur ab Oleario ad Philostr.
Iconn. 1, 10. p. 777.: sed
lyrae figurae variae sunt ap.
Spanhemium ad Callim. h.
in Del. 253.

Κιθαρίζεν Cithara f. *fidibus*
canere: de Orpheo, 34, 1.
3. 4.: qui ap. Apollod. 1.
p. 9. dicitur ἀσκήσας κιθαρι-
σάμενος. * de Zetho et Am-
phione, 42, 1. Et Amphion
quidem didicisse hanc artem
fertur ab ipso Mercurio. vid.
Horat. 3. Od. 11, 1. ff. Ex
quo intellegitur, per κίθα-
ραν, et λύραν, 42, 1. 3. signi-
ficari *citharam* proprie di-
ctam, non *lyram*. id quod
etiam Amphion Pacuvianus
docet ap. Cic. diu. 2, 64.: et
Horatius A. P. 395.: ubi
Amphioni tribuit testudi-
nem.

Κιθαρωδοὶ Citharoedi: *fidici-
nes*: de Zetho et Amphio-
ne, 42, 2. Ita dicuntur ii,
qui citharam tractant ita, vt
etiam voce accinant. nam
qui cithara sola canunt, ii
vocantur ψαλμοκιθαρισταί. v.
Athen. 12, 9. p. 538. F.

Κινεῖσθαι Moueri: de bile,
27, 2.

Κλώνες δένδρων Rami arborum,
isque teneri: quatenus de-
fracti sunt, vel potius qua-
tenus flecti possunt, 34, 3.
Certe Etymol. M.: Κλών
ὁ κλάδος ἀπὸ τῆς κλάσθαι,
τῆς κάμπτεσθαι. Gloss. vett.
Κλώνες Frondes.

Κνώσιος ἀνὴρ Cnosius: ita di-
ctus a Cnoso [Γνωσσός scri-
ptum legitur in libris Ho-

meri omnibus Il. β', 646.,
vt ap. Plin. H. N. 4, 12.
Gnossus, et ap. Virgil. Aen.
3, 115. **Gnossia** f. **Gnossia**
regna: sed Odyss. τ', 178.
Κνωσσός], quae fuit vrbs
Cretae, regia Minois Il.
[Odyss. τ', 178. f. et Strabo
10. p. 726. B Almel.], 16,
3. Vid. de vrbe illa Meur-
sius in de Creta 1, 8.

Κογχύλη Conchylium: *purpu-
ra*: conchae marinae ge-
nus, cuius flore, quem in
mediis habet faucibus, ni-
grantis rosae colore sublu-
centem, vestium tingenda-
rum rationem inuenisse fer-
tur Hercules, philosophus
Tyrius, 52, 1. 3. 4. Sui-
das: Κογχύλη ὁθεν ἡ πορ-
φύρα —. Vid. de purpurae
natura, et generibus variis,
Plin. H. N. 9, 36. f. Conf.
Bochartus Hieroz. 2, 5, 11.

Κοῖλον χωρὶον Canus locus
17, 2.

Κοίρανος Coeranus: pater Po-
lyidi, Argiuis, qui Glaucos,
Minois Il. filio, vitam fer-
tur restituisse, 27, 1.

Κοίτη Cubile: de vrba, 15, 3.
Vsurpatur enim, vt σύνη fab.
14, 2. De cubili *felis* est
ap. Aesop. fab. 169.: *scara-
baei* ap. eund. fab. 2.: *λυγί*
ap. eund. fab. 235. 236.: *λα-
μiae* ap. Anton. Liber. 8.
Vanum igitur est praece-
ptum Ammonii: Φωλεός,
καὶ Κοίτη, διαφέρει. Φωλεός
μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἐρπετῶν
τάσσεται. Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀν-
θρώπων.

Κόλπος

INDEX PRIMVS

Κόλπος Ἰόνιος *Sinus Ionius* 21,
2. V. supra v. Ἰόνιος.

Κολυμβᾶν *Vrinari*: subire a-
quas, et inde rursus existerē,
28, 2.

Κολυμβητής *Vrinator*: ein
Taucher: 28, 2. Nam, et
attributa, et totius oratio-
nis series, accipi iubent, et
verbum *κολυμβᾶν* pro *uri-
nari*, et nomen *κολυμβητής*
de *urinatore*. Et nomen qui-
dem *κολυμβητής* ita vsurpa-
ri, docent Glossaria vetera,
in quibus vocabulum *uri-
nator* explicatum legitur
verbis Graecis *κολυμβητής*,
δύτης. Sic Glaucus marinus
dicitur *κολυμβητής ἀγαθός*
ap. Athen. 7, 12. p. 296. C.
Ab Thucydide vocantur 4-
26. *κολυμβηταὶ ὕψυδροι*, vt
ab Aelian. H. AA. 12, 12.:
et ab Thucyd. 7, 25. *κολυμ-
βηταὶ δυνόμενοι*. Ad hos hi-
storici locos respexit Pollux
7, 137.: *κολυμβηταὶ ὕψυ-
δροι* [sic enim legendum esse,
Iungermanus recte animad-
vertit], *κολυμβηταὶ δυνόμενοι*
ὁ γὰρ *δύτης* εὐτελής. At ap.
Herodo. 8, 8. legitur *δύτης*
τῶν τότε ἀνθρώπων ἄριστος,
vt ap. Pausan. 10, 19. init.
sic est verbum *δύεσθαι*, et
formula *καταδύνασθαι* καὶ ἐς τὰ
*βαθύτατα θαλάσσης πά-
σης*. v. Salmasius exercitatt.
Plinn. p. 806. a. Pollux 1,
108. *κολυμβηταὶ ἐπικατε-
δύοντο*. Omnino digna est,
quae de re ipsa legatur,
Schneideri historia artis vri-
nandi, quae lingua verna-

cula conscripta extat inserta
opusculo, quod inscribitur
Berlinisches Magazin, a.
1783. m. Mart. n. 1.

Κόλχοι *Colchi*: vrbs Indiae ad
Phasin fluuium, regia Aeë-
tae, eiusque ager, 31, 4. 11.
Apollod. 1. p. 39. *Φρίξος δὲ
ἦλθεν εἰς Κόλχας, ὧν Αἰή-
της ἐβασίλευε*.

Κολῶνα *Coloniae*: locus in agro
Troade [Nep. 4, 3. 3.], 12,
1. V. infra v. *Κύπνος*, et
Stauerius *Observatt. miscell.*
Nouu. Tol. 8. p. 813.

Κόμη *Coma*: capilli 33, 1.

Κοιῖζειν *Afferre* 28, 3.

Κόρη *Puella* 7, 1. 16, 2. * de
Atalanta, 14, 1. * de Calli-
stone, 15, 3. * de Hippoda-
mia, 30, 3. * de Daphna,
50, 1. * *κόραι* *Puellae* 16, 3.
32, 11. 38, 1. 4. * *φιλίαι* 32,
7. Schol. Cantabrig. Eurip.
ad Phoen. 1259. *Νεανία·
ἀντὶ τῆς οἱ δύο παῖδες· καθὼς
λέγεται ἡ κόρη τῷ δέινος, ἀν-
τὶ τῆς ἡ θυγάτηρ· vt Phoen.*
57.

Κορίνθιος ἀνὴρ *Corinthius* 7, 9.
add. 29, 4.

Κοσμεῖσθαι *Se ornare*: de Pan-
dora 35, 2. Scilicet referri
verbum debet ad vestitum,
reliquumque mundum mu-
liebrem. nam verba *κόσμος*,
et *κοσμεῖν*, vt ap. Latinos
ornatus, et *ornare*, sunt ver-
ba hoc in genere propria.
vid. Hesiod. *Ἔργ.* 72: 76.
Xen. *Cyrop.* 8, 4. 11. Zosim.
4, 32. 4. coll. Liu. 34, 7.
* Pass. *κοσμεῖσθαι* *Ornari*:
redimiri: lauro, 50, 3.

Κόττος

Κόττος Cottus: Hecatontachir: vnus de Gigantibus, 20, 2.

Καφότεροι Leuiiores: agiliores 44, 3.

Κοχλιδής Conchae similis 52, 1.

Κρατεῖν Comprehendere: tenere 32, 2.: vt Matth. 14, 3.: sed ibid. c. 26, 55. legitur pro hoc verbo verbum συλλαμβάνειν. * Pass. κρατεῖσθαι Comprehendi 2, 7. 9.

Κρέα ἀνθρώπινα Carnes humanae 4, 1. Thomas Magister: Τέρα καὶ τερῶν Ἀττινοί, ὡς κρέα, κρεῶν. Sic κρέα ἀρνεῖα, ἐρίφεια, χοίρεια, μόσχεια, ὀρνίθεια, ap. Xen. anab. 4. p. 301. Hutchinsf.

Κρηνοὶ Praecipitia 29, 5.

Κρήτη Creta: insula ponti medii, ad Peloponnesum, 16, 1. f. Vid. Strabo 10. p. 727. f. Almek. Plin. H. N. 4, 12. Scripsit de hac insula peculiarem, doctrinaeque antiquae plenissimum, libellum Meursius, qui prodiit Amstelodami A. C. 1675. quaternis.

Κρήτες Cretes: incolae Cretae insulae, 32, 6.

Κραῖν Hordeum 4, 1.

Κριός Aries 31, 1. 2. 4. * nomen curatoris et actoris negotiorum Athamantis, regis Phthiae, 31, 8. 10.

Κρύψαι κατὰ γῆν Obruere in terram [Hygin. fab. 195.]: *superiniecta tegere terra* [Ouid. Fastt. 5, 533.] 5, 3.

Κτᾶσθαι Possidere: tenere 38, 2. * περιεσίου πλείστην κατημένοσ **Ditissimus: opu-**

lentissimus 4, 2. Nam Praeter. Pass. habet vim Praeter. Medii.

Κτείνειν Occidere 25, 3.

Κτίσθαι Aedificari: de muro, 42, 3.

Κύειν f. κυῖν Concipere 50, 1.: vt ap. Xen. Cyneg. 5, 13.: atque adeo *gravidam esse*, idem, quod κατὰ γαστρός, vel ἐν γαστρὶ, ἔχειν, et ἐγκυον, vel ἐγκύμονα, εἶναι, vt ap. Hom. ll. τ', 117. Herodo. 6, 68. v. Ammonius h. v.

* *parere* 2, 1.: vt Menander ap. Gell. 3, 16. Γυνὴ κυεῖ δεκάμηνος et ap. Lucian. diall. marr. p. 253. Το. 1. Graeu. verba ἀποκυῖσαι, et τίκτειν, sunt verba idem valentia, vt ap. Phleg. Trallian. Mirabb. 23. 24. 25. 28. * τὸ κυθὲν **Infans: puer** 2, 5.: vbi v. notae. Nam ingenium vtriusque linguae hoc est, vt Neutro genere vtantur scriptores de quouis partu et fetu: vt Cic. 10. ad Att. ep. 18. de puero, quem Tullia enixa erat, *Quod quidem est natum, perimbecillum est*. Matth. 1, 20. τὸ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν, h. e. *fetus, puer, quem fert utero*: vbi v. omnino Raphelius. Anton. Liber. 29. p. 192. Verh. τίκτει δ' ἀναφέρουσα τὸ κύμενον ἐκ τῆ τραχήλου. Apollod. 2, 6. 1. μὴ τεκνοποιησάμενος τὰ γενησόμενα πάλιν ἀποκτείνῃ. Conf. Gronouius Obseruatt. 3, 2. p. 441. Leid. * de claua **Herculis** 37.: vbi idem est, quod ἀναβλασάνειν h. e. *re-*

pullu-

pullulare, repullescere. V. locus Pausaniae in notis laudatus.

Κύνος *Cynus*: filius Neptuni: vnde *proles Neptunia* dicitur ab Ouidio Metamm. 12, 72.: rex Colonarum, 12, 1. Insignis eam in rem locus est ap. Pausan. 10, 14. init. *Κύνον παῖδα ἔναυ Ποσειδῶνος, καὶ βασιλεύειν Φασιν ἐν Κολώναις· αἱ δὲ ὠκύντο ἐν τῇ γῇ τῇ Τρωάδι αἱ Κολῶνας κατὰ νῆσον κείμενας Λεύκοφρυον.* add. Strabo 13. p. 901. Almel. ibique Casaubonus. Vnde nominatur ὁ *Τρωϊκὸς* ab Eustathio ad Dionys. Perieg. 347. Pugnam eius cum Achille cecinit Ouidius Met. 12, 72. — 145.: in qua confectus ab Achille fertur, sed non vulneribus: mutatus ab Neptuno in albam volucrem. Caeterum hic Cynus saepe cum aliis Cynis [v. Endocia Ion. p. 264. f.: cuius verborum magna pars legitur ap. Tzetzen ad Lycophron. p. 47. Steph.: et schol. Pindari ad Olympp. p. 26. Steph.] reperitur commutatus ab ipsis scriptoribus antiquis. v. Stauerius ad Hygin. p. 89. et Heinius ad Apollod. p. 414. f. To. 1.

Κύματα *Fluctus* 13, 5.

Κυνηγεῖν *Venari* 14, 1.

Κυνηγετεῖν *Venari* 3, 5. 14, 3. [vbi construitur cum Praepositione σύν, ita, vt idem valeat, quod *συνκυνηγεῖν* fab. 5, 5.] 15, 1. 3. De forma

huius verbi v. Vuesfel. ad Diod. Sic. p. 280. To. 1.

Κυριεύειν *Dominum esse* 18, 1. Construitur cum Genitiuo rei.

Κύν *Canis* 2, 2. 3, 1. etc. * *κύνας* *Canes* 3, 1. 4. 40, 2. etc. * *κύνες* *Θηλέων* *Canes feminae* 40, 3.

Κώδιον *Vellus*: *pellis*: de ariete, quo Phrixus et Helle vestiti dicuntur Colchos, 31, 5. f. Vocatur eodem Capite f. 6. *δέρμα*. Herodotus 7, 193. vocat τὸ *κῶας*, vt Apol. Rhod. 1, 4. *χρύσειον κῶας* 3, 13. *χρύσειον Αἰήταο κῶας*. Philostratus Iconn. 1, 7. *δέρας χρυσῆν*. Hesychius: *Κώδιον· σκύλον, ἢ δέρμα προβάτε χωρὶς σώματος*. Polylux 5, 16. *καὶ τῷ προβάτι [δέρμα] κώδιον*. quomodo scribitur etiam ab auctore Etymologici M., qui consuli ea de scriptura vocabuli potest. Conf. supra v. *δέρμα*.

Κώμη *Vicus* 1, 5. * *κῶμα* *Pagi* 39, 2. Nam eodem Capite, et *χωρία* dicuntur, et *χωραί*. nam Lerno f. 3. tribuitur *χώρα*, vt Gobryae Assyrio ap. Xen. Cyrop. 4, 6. 2., cuius in aditu fuerit Hydra opidum. Aristot. A. P. c. 3. p. 3. To. 4. *Οὔτοι μὲν γὰρ [ἐνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ] κώμας τὰς περιουκίδας καλεῖν Φασίν, Ἀθηναῖοι δὲ δῆμας*. add. Herodo. 1. 196.

Λ

Λάβρος *Rapidus*: *violentus*: *vehemens*: de vento, 13, 4. vbi

vbi coniungitur cum Adi. σφοδρός· 21, 3. Est epitheton venti Homericum. vid. Il. β', 148.: ex quo loco sumpta est glossa ap. Hesychium: Λάβρος· πολὺς, σφοδρός. Relatum est etiam ab Polluce 1, 111. inter apposita venti. Sed vsurpatur omnino de iis omnibus, quibus inest ingens quaedam et uesana vis, vt de tempestate, aqua, igni, etiam libidine et lasciniis. Sic χειμῶν λάβρος est ap. Apollod. 1, 9. 24.: qui 1, 9. 26. dicitur σφοδρὸς χειμῶν· λαγνῆαι λαβροτάται ap. Timaeum Locr. 5, 6.: χαλεπῶς καὶ λάβρως ἐκκυγίζων ὁ βορρῆας ap. Alciphron. 3. ep. 42.: vbi v. Berglerus, et Ritterfhusius ad Oppian. Cynegg. 2, 139. p. 57. Apud Ioseph. Archaeol. 8, 7. p. 257, 25. Bas. legitur πνεῦμα λαῦρον· quam scripturam etsi fuerunt, Eustathio auctore, qui alteri illi praefarendam censerent, tamen eam certum videtur originem debere, vt in notis ad 21, 3. ostendimus, inscitiae librariorum, qui pro λαῦρος, h. e. λάβρος, scripserint λαῦρος. Verba Eustathii ad Il. ὁ p. 1033. extr. Rom. haec sunt: Λάβρον δὲ καὶ νῦν συνήθως διὰ τῆς β', τὸ λίαν βαρὺ· ἔτω δὲ καὶ λάβρος ἄνεμος διὰ τῆς β', ὡς λίαν βαρύνων· εἰ καὶ τινες ἐπιθυμῶσι γράφειν αὐτὸν διὰ τῆς αὐ διφθόγγου παρὰ τὴν αὔραν.

Λάδων *Ladon*: fluuius Arcadiae arenosus, amator Terrae, pater Daphnes, 50, 1. Hesychius: Λάδων· ποταμὸς Ἀρκαδίας· et, Πεντελεία· ὄρος Ἀρκαδίας, ἐξ ἧς Λάδων ὁ ποταμὸς καταφέρεται. Ab Ouidio Met. 1, 701. dicitur *Ladonis arenosi amnis*: et Pausanias 8, 20. p. 638. habet de eo, praeter alia, haec: ὁ δὲ Λάδων ποταμῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι ὕδωρ παρέχεται κάλλιστον· ἔχει δὲ καὶ ἄλλως ἐς ἀνδρώπας Φήμην, Δάφνης τε ἕνεκα, καὶ διὰ τὰ ἀδόμενα ἐς τὴν Δάφνην.

Λακεδαιμόνιοι *Lacedaemonii*: incolae Laconicae, 32, 6. Nam vt Λακεδαίμων proprie vniuersam Laconicam complectitur: vid. Herodo. 7, 234.: Apollod. 3, 10. 3.: Pausan. 3, 11. init.: Strabo 8. p. 564. Almel.: ita Σπαρτιάται distinguuntur diserte a Λακεδαιμονίοις ap. Diod. Sic. 11, 4. p. 407. To. 1.: vbi v. Vuesfelingius: et ab Herodoto 9, 70. dicuntur Λακεδαιμόνιοι οἱ ἐκ Σπάρτης, vt ab Pausan. d. l. Λακεδαιμονίων οἱ Σπάρτην ἔχοντες.

ἢ Λακωνικὴ *Laconica* [intell. χώρα]: regio Peloponnesi extrema, 40, 3. Phryn. p. 150. Pau. Λάκωναν μὲν γυναῖκα ἐρεῖς, Λάκωναν δὲ τὴν χώραν ἐκ, ἀλλὰ Λακωνικὴν —.

Λαμβάνειν *Accipere*: de nomine, 1, 7. * de mercede, 1, 8.

27, 3. * de munere, 52, 3.

* *capere*: *comprehendere* 2,

10. * *capere*: de piscatore,

28, 3. * *sumere*: *assumere*

5, 3. 7, 6. 9. 29, 1. 31, 1.

32, 14. 52, 2. 53, 5. * *ra-*

pere 32, 10.: vt ap. Aristoph.

Plut. 331. * *consequi*: *asse-*

qui 41, 2.: vbi refertur ad

verbum *διώκειν* vt *κατα-*

λαμβάνειν Phil. 3, 12.

Λαμίσκος *Lamiscus*: Samius,

prooem. 4. Videtur fuisse

philosophus Pythagoreus:

qui commemoratur in epi-

stola Archytæ ad Diony-

sium ap. Laërt. 3, 22. Nam

Palaephatus, a quo *συγγρα-*

Φεύς appellatur, eum iunxit

Melisso, qui ipse fuit Samius,

et philosophus Eleaticus:

quam quidem sectam efflo-

ruisse constat e stirpe sectæ

Pythagoricae; ita, vt mi-

randum non sit, Melissum

consensisse cum Lamisco ea

de re, quam Palaephatus ibi

attigit. Conf. Carpzouius

Obseruatt. in Palaeph. p.

22.

Λαομέδων *Laomedon*: rex Tro-

iae, 38, 5. f.

Λαομήδης *Laomedes*: filius

Herculis et Omphales, 45,

3. Ab Diodoro Sic. 4, 31.

vocatur *Λάμος*: vbi v. Vues-

selingius.

Λαπίθα *Lapithæ*: populus

Thessaliae, ad Larissam vr-

bem, quorum vxores raptæ

sunt ab Centauris, contra

quos iis opem tulit Cae-

neus, 1, 8. ff. 11, 2. Nomen

feruntur duxisse a Lapitha,

Apollinis et Stilbes nym-

phae filio. v. schol. Hom.

ad Il. μ', 128. et schol. Apol.

Rhod. ad 1, 41. Omnino de

Lapithis legi debet Diod.

Sic. 4. p. 271, f. To. 1. Rho-

dom. Conf. Stephanus By-

zant. v. *Λαπίθα*. Nomina

eorum habet Hesiodus *Ἀσπ.*

178. ff.: et pugnam eorun-

dem, atque Centaurorum,

versibus persequutus erat

Melisander Milesius. v. Ae-

lian. V. H. 11, 2. et ibi Pe-

rizonius.

Λάρισσα *Larissa*: vrbs Thessa-

liae, ad Peneum amnem,

nobilis, regia Ixionis, 1, 8.

Stephanus Byzantius: *Λά-*

ρισσα πόλις πρώτη Θεσσα-

λίας, ἡ πρὸς τῷ Πηνειῷ, ἣν

Ἀκρίσιος ἔκτισε. —. Vid.

de ea Spanhemius ad Calli-

mach. h. in Del. 104.

Λατρεύειν *Seruire*: de Hercu-

le Omphalæ seruiente, 45,

1. 4. Construitur cum Dat.

personae. Ap. Apollodo-

rum 2. p. 137. est *ελάτρευε*

παρ' Ὀμφάλη, vt ap. Phur-

nut. N. DD. c. 31. *τὴν παρ'*

Ὀμφάλη λατρεῖαν sed ap.

Plut. V. Romul. p. 3. D To.

1. et Apollod. 1. p. 57. legi-

tur *παρ' Ὀμφάλη δαλεύων*,

et p. 135. *Ἡρακλῆς δὲ Ὀμ-*

φάλη δαλεύων, vt ap. Xen.

Cyrop. 5, 1. 6. *δαλεύειν τοῖς ἐ-*

ρωμένοις et Pseudomusaeus

v. 151. habet de Hercule ver-

bum *θητεύειν*. Lactant. 1,

9. 7. *Nam illud quidem ne-*

mo negabit, Herculem, non

tantum Eurystheo seruisse

regi,

regi, — sed etiam impudicae mulieri, Omphalae, quae cum vestibus suis indutum sedere ad pedes suos iubebat pensa facientem. S. Empir. hypotyp. Pyrrhonn. 1, 14. p. 31. C. Paris. οἱ μὲν μῦθοι παρὰ τῇ Ὀμφάλῃ τὸν Ἡρακλέα λέγουσιν, εἰρία τε ξάμειν, καὶ θελοσύνης ἀνέχεσθαι. Refertur ad verbum δεσπόζειν.

Λάφυρα Spolia: praeda 41, 7.

Ita dicuntur proprie spolia et praeda, quum quis refert ab hostibus viuis, quam spolia, quibus quis, iisdem occisis, potitur, σπῦλα nominentur. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Λάφυρα· τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἐστὶ ζώντων λαμβανόμενα· τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν, σπῦλα.

Λέαινα Leaeana 14, 1. ff.

Λέβητες Lebetes: aluei: genus vasis aenei, h. e. solii f. aluei, in apparatu Medae, sudationibus corporum languorem tollentis, 44, 3. Ab Athenaeo 12, 3. p. 519. aluei illi, qui a Sybaritis reperti sunt, vt corpora ibi adiuuarent sudationibus, dicuntur πύελοι· quod vocabulum probum iudicat, et πύελας a plerisque minus eleganter πυρίας dici docet, Phrynichus p. 142. Pau.

Λέγειν Dicere: vocare 1, 11. 6, 7. 10, 1. [vbi Λυγκέα λέγουσιν, ως dictum est pro λέγουσιν, ως Λυγκεύς, vel pro λέγειν περὶ Λυγκέως, ως vid. fab. 14, 1. 18, 1. —: vt

Xen. Cyrop. 7, 3. 1. τὴν δὲ γυναῖκα λέγουσιν, ως κάθηται χαμαί] 49, 2. etc. * interrogare 28, 3. * λέγουσιν Fertur: dicitur: ferunt 6, 1. 9, 3. 12, 3. 31, 6. 41, 1. 45, 1. 50, 4. * αἰνιγματί λέγειν 7, 7. dicitur Sphīnx, quia cum Thebanis quibusdam insidias tendebat reliquis. nam λέγειν est, aut *nectere*, h. e. *struere, facere*: vid. not.: vt ap. Sen. benef. 3, 26. cui *nectebantur insidiae*: aut idem, quod *συλλέγειν, συναγειν, συναθροίζειν*. Hesychius: Λέγοντες· ἢ ἐκλέγοντες, ἢ συναγοντες, ἢ συναθροίζοντες. Vnde non sine causa ibid. 2. Palaephatu scripsisse videtur, αἰνιγματί τι ἔλεγε, non ἦδε, h. e. *quaestionem obscuram proposuit*: vid. not.: quod Cebes p. 166. f. Schroed., et αἰνίττεσθαι dixit, et αἰνιγμα προβάλλεσθαι, vt Agatharchides ap. Photium Cod. 25C. p. 719. Hoesch. αἰνιγμα προτιθέναι· Apollodorus 3, 5. 8. αἰνιγμα προτείνειν, h. e. *carmen ponere, et dare*, Hygin. fab. 67. * τὸ λεγόμενον ὄρος Σφίγγιον Mons, qui vocatur, Sphingius, 7, 6.: vt 52, 1. ὁ λεγόμενος Τύριος Cognomine Tyrius. Hesychius: Λέγειν· — ὀνομάζειν, Ἀττικοί. * τὸ

ἢν λεγόμενον ἢν τοῦτον *Res igitur sic se habet* 13, 3.: vt prooem. 1. τὰ λεγόμενα *Quae narrantur: quae facta esse dicuntur.* * λέγειν *Respondere*: sequente Praepositione πρὸς, 25, 5. * Participium λέγοντες 7, 7. redundare videtur, post verbum θρυλεῖν, vt in libris N. T. post verba εἰπεῖν, αἰνεῖν, συλλαλεῖν, et alia eius generis plura.

Λειποθυμεῖν *Animo linqui* [Curt. 4, 6. 20.]: *deliquium pati*, vt vulgo nunc loquuntur: quod etiam λειποψυχεῖν dicitur [vid. Pausan. 4, 10. p. 304. 4, 26. p. 343. 5, 20. p. 428.], 27, 2. Gloss. vett. Λειποθυμεῖ *Deficit*. Λειποψυχῶ *Deficio*.

Λερναῖος ὄφις *Lernaeus draco*: qui fertur habuisse quinquaginta capita, corpus vnum, 39, 1. *Lernaea Hydra* Lucret. 5, 26. f. Dicitur ita a Lerna lacu, s. palude [ἐλεῖ Apollod. 2. p. 109.], s. fonte [Hygin. fab. 151. 169.: vbi v. Muncquer. et Stauer. p. 285.: πηγῇ schol. vet. et Paraphr. Eurip. Phoen. 127. Apostol. Paroem. 11, 88.: κρήνη schol. Apol. Rhod. ad 3, 1240.], in finibus Argiuorum. Strabo 8. p. 570. A Almel. ἡ δὲ Λέρνη λίμνη τῆς Ἀργείας ἐστὶ καὶ τῆς Μυκηναίας, ἐν ᾗ τὴν Τόδραν ἰσορῶσι et p. 566. A, δι' ἧς ῥεῖ ποταμὸς ἡ Λέρνη καλεμένη, ὁμώνυμος τῇ λίμ-

νῃ, ἐν ᾗ μερόθεται τὰ περι τὴν Τόδραν.

Λέρνος *Lernus*: rex, et Hydræ castelli dominus, 39, 2. 3. 5.

Λέσβιοι *Lesbii*: incolae Lesbii, insulae maris Aegaei, 49, 2.

Λευκαὶ τρίχες *Canis albi, capilli* 44, 2.: vt ap. Plat. Politic. 14. αἱ λευκαὶ τρίχες ἐμελαίνοντο et ap. Anacr. fragm. 110. Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίνουσι Ἀναμειξόνται τρίχες. * βόες τὸ χρώμα λευκαὶ *Bovae albae, candidae*, 51, 1. v. Schefferus R. V. 1, 8. p. 87.

Λέων *Leo* 14, 1. ff. 29, 2. f. * λέοντες *Leo et leaena* 14, 4.

Λήζεσθαι *Infestare*: de navibus Tuscorum piraticis, 21, 2. * de Bellerophonte, 29, 4. * de Perseo, 32, 10. Sic Pausan. 4, 35. p. 369. Οἱ δὲ Ἰλῦριοι — ἐλήζοντο ἄλλας τε, ὡς ἐκάστος τύχοιεν —: qui 4, 7. p. 295. sic vsus est verbo λησεύειν.

Λίαν ἐνὶ εὐνῆς *Admodum sultum est* 28, 1.

Λιβύη *Libya*: pars Africae [v. schol. Apol. Rhod. ad 4, 1569.] ad Annona fluuium, prope, vel contra [v. supra v. κατὰ], Carthaginem, 32, 5.

Λίθινος λιθίνη εἰκὼν *Lapidea statua* 9, 3. * λίθινον ἐποίησε *Conuertit in lapidem: in formauit in saxum* [Hygin. fab. 64.] 32, 3.: quod Strabo 10. p. 746. B Almel. dixit vno verbo ἀπολιθῶσθαι. Apollod. 2, 4. 2, 4. 7. vsus est

est sic formula λιθας ποιῆν, sed 2, 4. 3. verbo λιθῆν vt Pass. λιθισθαῖ legitur ap. Lucian. Afin. p. 78. To. 2. Graeu.

Λίθος Lapis 9, 1. 12, 2. * λίθοι Lapides: saxa 32, 16. 42, 1. 53, 2.

Λιμὴν Portus 28; 2. Stephanus Byzantius: Λιμὴν, ὁ ἑφορμος τόπος.

Λογογράφοι Fabularum scriptores: mythici. prooem. 5. Nam Palaephatus loquitur ibi de Fabulis: et λόγοι sunt fabulae, quas posteriorum temporum scriptores μύθους dixere. vid. Eustathius ad Il. α p. 29. Rom. Sic οἱ τῶν Αἰσώπας λόγοι, h. e. μῦθοι, ap. Platon. Phaeton. 4.: vbi v. notae: et Aesopus vocatur λογοποιός, h. e. μυθοποιός [Themist. orat. 1. p. 42. orat. 3. p. 89. Paris.], et μυθεγράφος [Eustath. ad Il. α p. 29. Rom.], i. e. fabulator [Gellius 2, 29.], ap. Herodo. 2, 134. Plut. V. Solon. p. 94. B To. 1. Laërt. 1, 72.: et ap. Philostr. V. Apollon. 5, 14. p. 198. μυθολόγος καὶ λογοποιός. Nam quanquam Ammonius tradit, λογογράφας a λογοποιοῖς sic differre, vt hi sint mythici, illi oratores [v. Strabo 13. p. 928. A. Almel.]: tamen discrimen istud negligitur saepissime ab diligentissimis scriptoribus. v. Mosacus ad Harpocrat. p. 211. Moeris: Λογοποιόν, τὸν λογογράφον, οἱ Ἀττικοί, καὶ τὸν συνήγορον

διὰ τῶν λόγων vbi v. Pler. sonius p. 244. Sic Herodotus vocatur λογοποιός ab Luciano Macrobb. p. 468. To. 2. Graeu. et a Dione Chryf. orat. 37. p. 456. C Mor., et Hecataeus ab Herodoto 2, 143. Vnde Harpocratio, et ex eo Phauorinus: Λογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστοριῶς λεγόμενος. Ἰσοκράτης Βασίριδι, καὶ Ἡρόδοτος ἐν δευτέρῳ quae tamen verba postrema, Βασίριδι, καὶ Ἡρ. ἐν δευτ., omisit Phauorinus. Locus Isocratis est Busir. p. 171. To. 2. Bat. add. Xen. Cyrop. 8, 5. 13. Vnde vocabula duo, λόγος, et μῦθος, permutata inter se leguntur hoc in libello, cum ab ipso Auctore, tum a librariis. vid. not. ad fab. 34, 1.

Λόγος ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ Κύκνου Idem dicitur quoque de Cycno: eadem fabula etiam de Cycno fertur 12, 1. add. 15, 1. * λόγος ἦν περὶ αὐτῆς πρὸς Verfabatur in ore et sermonibus hominum 21, 2.: vt ap. Aristoph. Plut. 337. et Xen. Cyrop. 5, 2. 14. 8, 5. 13. * λόγος περὶ αὐτῶν ἔδειξεν ὑπῆρξεν Nihil de iis dictum esset prooem. 2. * ὁ λόγος ἐντεῦθεν ἐλέχθη ἔτιως Inde extitit haec fabula 37. * ἀπὸ ταύτης τῆς ἰδέας καὶ λέγει Ab hac specie et de ea sermonibus 1, 12. * λόγος ἄριστος Fabula incredibilis 7, 3.: vbi Palaretus ad Matth. 19, 11. p. 61. nomen ὁ λόγος accepit sine causa

dē ipsā *re.* add. 12, 3. 17, 1. 32, 1. 35, 1. 3. 45, 1. * κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον *Vt dixi* 32, 11.

Λοιποὶ, ἄ, *Reliqui, a*: sequente Genitiuo, 1, 3.: vbi per τὰ λοιπὰ τῶν ὄρων intelleguntur Ossa, Olympus, Othrys, aliique montes: vid. Cerda ad Aen. 7, 675.: 21, 2. 32, 16. * τὰ λοιπὰ *Reliqua metalla* 10, 2. * εἶναι λοιπὸν *Viuerē* 48, 3. * τὸ λοιπὸν *Deinceps* 50, 3.: vt ap. Aristoph. Plut. 780. * λοιπὸν *Caeterum* 52, 7.

Λοκρίς *Locris*: regio Graeciae finitima Phocidi, 6, 5.

Λόφος Τευμήσιος *Collis Teumessus: Teumessus*: mons Boeotiae, 8, 4. V. infra v. Τευμησία ἀλαπήξ.

Λοχαγοὶ *Duces* 17, 2.: vbi intelleguntur *duces* *Danaum*, vt dicuntur a Virgilio Aen. 2, 14.: velut Vlysses, Menelaus, Sthenelus, Epeos, equi Troiani fabricator, et alii: vid. Aen. 2, 261. ff. et Hygin. fab. 108. Hesychius: Λοχαγοί — ἀρχόντες τῆς ἐνέδρας. Ap. Homerum Odysf. α', 211. θ', 512. s. dicuntur ἄριστοι Ἀργείων, vt a Pausan. 1, 23. p. 55. τῶν Ἑλλήνων οἱ ἄριστοι. Atque sic *duces Admeti* vocantur 41, 3. Proprie autem λοχαγοὶ dicuntur ii, qui *praeiunt* λόχοις. Λόχος vero sunt milites, modo fere quinquaginta [v. Xen. anab. 1, 2. 20. Hutchins. min.], modo centum [v. Xen. anab.

3. p. 232. 4. p. 330.], modo viginti et quatuor [v. Cyrop. 6, 3. 10.]. Sed etiam pars exercitus quaeque maior appellata est isto vocabulo. Sic exercitus Argiuorum tum, quum Thebanorum urbem adoriri vellent, descriptus fuit, pro numero portarum, in septem partes: v. Apollod. 3. p. 189. s.: hae eius partes dicuntur ab Eurip. Phoen. 108. λόχοι, et duces earum, quorum nomina Apollodorus d. l. habet, λοχαγοί: vid. Phoen. 124.: vbi v. schol. August., qui laudat locum Sophoclis Antig. 145.: et v. 134. 150.: etiam λοχαγέται v. Aeschylus ap. Stobaeum Eclogg. Ethic. c. 7. p. 86. Vid. Camerarius ad Xen. Cyrop. 2. p. 309. f. et Spanhemius ad Iulian. orat. 1. p. 235. ff.

Λόχος Ἀργείων *Insidiae Graecorum*: locus ad Ilium ita dictus, quia duces Graecorum ibi subsederunt, et in insidiis locati latuerunt, 17, 2. Nam λόχος sunt *insidiae*. Gloss. vett. Λόχος, ἐνέδρα, *Insidia*. Aeneas Gaz. Theophrast. p. 33. Barth. λόχος καὶ ἐνέδρα καθίζουσιν. Hesychius: Λόχος ἐνέδρα — ἀπὸ τῆς λέξης οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες κατακλίνουσιν αὐτὰς ὡς ἐπὶ λέξης. Sic *cauum equi*, in quo latuerunt duces Graecorum, dicitur κοῖλος λόχος ap. Hom. Odysf. δ', 277.: vbi v. schol.: θ',

515. Hefychius: Λόχος — κρυπτοὶ τόποι. Etiam nomen *insidiae* a Latinis ponitur de loco. v. Cic. p. Deiot. c. 7.

Λυγκεὺς *Lynceus* 10, 1. ff. Fuit filius Apharei. v. Apollod. 1, 9. 16.: minor: v. Pausan. 4, 2. p. 283. Apollod. 3, 10. 3. Vnde ab Ouidio Metam. 8, 304. dicitur *proles Aphareia*. Vid. Burmanus in Catalogo Argonaut. h. v. Et quia inusitata oculorum acie fertur fuisse praeditus: v. Pindarus ap. Pausan. d. 1. p. 283. f. Plutarch. p. 87. B To. 2. Hygin. fab. 14. p. 39. f. Muncquer.: vnde a Porphyrio de abstinentia 3, 8. p. 110. Cantabrig. vocatur ὁ μυθεύμενος Λυγκεὺς omnes, quicunque hoc in genere in primis praestant, Lyncea adeo vincere dicuntur. Aristoph. Plut. 210. βλέπειν ὀξύτερον τῷ Λυγκέως. Lucian. Hermot. 20. p. 759. To. 1. Reit. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας et pro Imagg. 20. p. 500. To. 2. ὀξύτερον δεδορκέναι τῷ Λυγκέως. Conf. Hemsterhusius ad Lucian. Timon. 25. p. 138. To. 1.

Λυδοὶ *Lydi*: ciuitas Asiae, cuius rex fuit Iardanus, pater Omphales, 45, 2. Apollodorus 2. p. 135. ipsam Omphalen tradit fuisse eorum reginam post Tmolium: καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Ὀμφάλη Ἰαρδάνη, βασιλεύσασα Λυδῶν, ἣ

τὴν ἡγεμονίαν τελευτῶν ὁ γῆμας Τιμῶλος κατέλιπε.

Λύεσθαι *Violari*: tolli: de lege, 53, 5. Sic Ioh. 7, 23. ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως. * λελυμένος *Solutus*: liber 2, 7.: vbi opponitur ei δέσμιος.

Λύκος *Lupus* 2, 2.

Λυμαίνεσθαι *Deuastare*: de Ceto, 38, 1. Construitur cum Accusat. loci. Dicitur enim maxime, vt nomen λύμη, de feris, quae, vel agros et segetes deuastant, vel gregibus nocent rapina [v. Xen. Oecon. 5, 6.], vel de locustis [v. Zosim. 1, 57. 6.]. Ap. Xen. Cyrop. 6, 3. 11. verba λυμαίνεσθαι, et κακουργεῖν, sunt synonyma. Conf. Lennepius ad Phalar. epp. p. 47. Sed loco illo Palaephati legitur de Ceto, agrum Troianorum ita deuastante, vt corripere homines. Apollod. 2. p. 123. διὰ τῆτο Ἀπόλλων μὲν λοιμὸν ἔπεμψε Ποσειδῶν δὲ κῆτος ἀναφερόμεγον ὑπὸ πλημμυρίδος, ὃ τὰς ἐν τῷ πεδίῳ συνήρπαζεν ἀνθρώπους.

Λύρα *Lyra* 42, 3.: quae ipsa κιθάρα dicitur eodem Capite f. 1. V. supra νηχιθάρα.

Λύχνοι *Lucernae* 10, 2.

M

Μάινεσθαι *Furere* 34, 2.

Μακρόν πλοῖον *Longa nauis* 29, 4. De hoc nauium genere diligenter disputauit Amnellius Antiquitt. rei nauticae Specim. f. 3. p. 48. ff.

bibl. Brem. nou. Claf. 2.

* μακρὰ ὄσα *Longa ossa* 25,

4.: vbi etiam *boues* Geryonis ipsae dicuntur μακραί.

καὶ Μάλιστα *Vel maxime* 3, 1.

* μάλιστα πιστός *Maxime fidelis* 31, 8. add. 35, 2.

Μᾶλλον δὲ *Imma vero* 3, 5.

* μᾶλλον ἢ *Potius, magis, quam* 4, 1. 29, 4.

Μανθάνειν *Discere: cognoscere*

44, 2. * ἦν [πόαν] ἔμαθε παρά τινος ἱατροῦ *Cuius ingenium et naturam cognouerat ab quodam medico* 27, 3.

* μαθὼν τὸν καιρὸν — *Cognito tempore* — 53, 5.

Μαντήα *Paludamenta: chla-*

mydes mantuales: pallia militaria mantorum in modum facta 52, 7. Gloss. vett. *Paludamentum* χλαμύδα, τὸ

μαντήον. Dicuntur alio vo-

cabulo *μανθῶαι* [v. Relandus differt. miscell. 8. p. 192. f.

To. 2.], et ἐφεστρίδας. Etymol. M. Ἐφεστρίς [l. Ἐφε-

στρίς], τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπὶβλημα ἦν *μανθῶαι, καὶ*

χλαμύδα, καὶ πορπήν, καλε-

σιν. Pro πόρπην reponen-

dum πόρπημα censēbat Pier-

sonius ad Moer. p. 140. Fi-

bulis neceiebantur in hume-

ro. Inuentores eorum per-

hibentur fuisse Persae. Scri-

pturam vocabuli *μαντήα* scri-

pturae *μαντήα* praefert Sal-

masius ad Trebel. Pol. p. 343. f. Paris.: praeter quem

de hoc verbo videndi sunt

Cangius Glossar. in hh. vv. et Albertius ad Hesych. p. 537. To. 2. Ortum videtur

esse ex Hebraeo nomine

ἡ.

Μαρσύας *Marsyas: Olympi*

filius [Apollod. 1. p. 13.],

tibicen ab Apolline victus,

48, 1. 3. 4. Plutarchus de

music. p. 1132. F et p. 1133.

D Marsyan filium Hyagni-

dis, et Olympum eius disci-

pulum, vocat. Vid. de eo

Gyraldus dialogism. 33. p.

440. ff. To. 2. Thef. Gruter.

et Salmasius exercitatt. ad

Solin. p. 584. ff. * fluuius

Phrygiae magnae, 48, 4.

Oritur non procul Celaenis,

et illabitur in Maeandrum.

v. Herodo. 5, 118. 7, 26.: Plin. H. N. 5, 29.: Xen.

anab. 1. p. 10. f.: Plutarch.

de flumm. c. 10. p. 35.: Sal-

masius exercitatt. ad Solin.

p. 580. f.

Μάρτυρος *Stultus: excors* 39,

1.: qui aliis huius libelli in

locis εὐήθης dicitur. * μά-

ταιον *Vanum: absurdum:*

quod caret caussa et ratione

omni, 7, 4. 38, 8. * ὁ λόγος

μάταιος *Fabula inepta est et*

vana 45, 1.

Μάχης ἐπισήμων *Pugnandi*

peritus 12, 2. V. supra v.

αἰχμητής. * μάχαι *Pugnae*

11, 2.

Μάχεσθαι *Pugnare* 22, 3.

* ἐπισήμων τὸ μάχεσθαι

Pugnandi peritus 11, 2.: qui

fab. 12, 2. dicitur ἐπισήμων

μάχης. * μάχεσθαι ἀγαθοὶ

Bellatores, pugnatores, boni

33, 2. V. supra ἀγαθός.

Μέγας βασιλεὺς *Magnus, po-*

tens, rex 38, 2. * μέγας τὴν

ισχύν

ισχὺν *Admodum potens* 39,

5. * μέγας κύων *Magnus canis* 40, 1.: vbi f. 2. est κύ-
νες μεγάλας. Nam sermo est

de canibus, qua canibus.

* χάσμα τῆς γῆς μέγα *Hia-
tus terrae magnus* 29, 5.

* μεγάλας δαπάνας ποιήμε-
νος *Prodigus: sumtuosus*

26. * μέγα δῶρον *Magnum
donum* 52, 3. * τὸ μέγιστον

[χωρίον] *Maximus [pagus]*
39, 2.

Μέγεθος *Statura: altitudo:*
de equo Troiano, 17, 2. * de
bubus Geryonis, 25, 4.

Μέδουσα *Medusa: filia Phor-
cynis*, 32, 7. 13.

Μεθύεσθαι *Inuitare se lar-
gius: vino plenum esse: vn-
de μεθύουσιν ἐντέες vino pleni*
1, 9.

Μειλίτων *Milamion: amator
Atalantae*, 14, 1. f.: vbi v.
not. Dicitur fuisse discipu-
lus Chironis, et hic fertur
didicisse artem venandi ab
ipso Apolline et Diana. v.
Xen. Cyneg. 1, 1. f. * οἱ
περὶ Μειλιτώνων *Milamion*
14, 4.

Μειράκιον *Adulescens: de Hya-
cintho*, 47, 1. 3. v. Theo-
doretus Θ. Π. 2. p. 26. Sylb.
et Index Graec. Aeschin.
h. v.

Μέλαινα τριχὴς *Nigri capilli*
44, 2. Opp. λευκὰ τριχὴς.

Μέλη *Cura: unde μέλη μὲν
ἦν τὰ παρ' ἐκείνους Delecta-
batur telis* 47, 2. Vid.
Proluss. 3, 6. Nam dictum
videtur pro μέλημα, siue
μέλησις, vt ἀνδρῶν, αἰσθη-

βλάστη, ἄσκη, σὺλη, βόσκη,
et eius generis. verba alia,
quibus Attiei in primis de-
lectati reperiuntur.

Μέλι *Mel* 27, 1. f.

Μελίαι *Fraxini* 36, 1.: vbi v.
not. Gloss. vett. Μελία, τὸ
δένδρον, *Fraxinus*. Vnde ap.
Hom. II. τ', 390. legitur de
hasta. nam μελία, scholia-
stes minor inquit, εἶδος δέν-
δρου ἐπιτηδείας πρὸς κατα-
σκευὴν δοράτων, vt Ouid.
Metam. 10, 93. *fraxinum*
vocat *utilem hastis*. Vid.
Ioh. Bodaëus Stapelius ad
Theophr. h. plantt. 3, 11.

Μέλιος *Melius: nomen viri, a
quo gens Μελίων dicta est, vt
Ἑλλήνες ab Hellene*, 36, 2.

Μελισσός *Melissus prooem.* 4.
Fuit, de sententia Vossii et
Tollii, etiam Fabricii [Bibl.
Gr. 1, 21, 4.] Euboicus, et
laudatur a Fulgentio My-
thol. 2, 16. Vocatur a Pa-
laephato συγγραφεύς, h. e.
physiologus, vt eum appellat
Fulgentius. At Fabricius
alio loco [Bibl. Gr. 2, 23.
22.] censet, opinor, vere,
intellegi Melissum, Ithage-
nis filium, Samium, vel,
auctore Theodoretō Θ. Π.
4. p. 57. Sylb., Milesium,
qui floruit Olymp. 84. [v.
Euseb. Chron. p. 132.], Par-
menidis auditorem [v. Eu-
seb. P. E. 10, 14. p. 504. D.
Colon.]: cuius vita est ap.
Laërt. 9, 24. Nam Palaep-
hatus eum Lamisco iunxit.
Vtrique fuerunt, et Pytha-
goraei, et physici. Atque in
T 4 Melissi

Melissi quidem, qui a Plut. V. Themist. p. 112. C. To. 1. dicitur ὁ Φυσικός, placitis, contra quae Aristoteles subinde disputat in libris Physicis, vt de naturr. princc. 1, 3. 4., etiam de sophist. elenchis c. 6. p. 406. To. 1. DUAL., fuit, Laërtio auctore, etiam hoc, τὸ πᾶν ἄπειρον εἶναι, καὶ ἀναλλοίωτον, καὶ ἀκίνητον, καὶ ἓν, ὁμοιον ἑαυτῷ, καὶ πλήρες. h. e., interprete Cicerone Acad. 4, 37., hoc, quod esset, infinitum, et immutabile, et fuisse semper, et fore. add. Isocrates Encom. Helen. p. 115. To. 2. Bat. Quod quidem ad placitum viri respexisse Palaephatus videbatur Carpzouio Obseruatt. 3. p. 17., constituto scilicet loco ita, vt eum constitui a viro doctissimo in notis diximus. Caeterum laudatur Melissus a Platone Theaet. 27. 29.: ab Aristotele ap. Euseb. P. E. 14, 17. p. 756. f. Colon.: a Plutarcho adu. Colot. p. 1108. B To. 2.: a Theodoro Θ. Π. 4. p. 58. 5. p. 81., et a Suida v. γανητικῇ. Battoesii dissertatio, quae inscribitur *Vnité de Parménide et de Melissus*, extat in Commentarr. Acad. Inscriptt. Paris. regiae To. 29. p. 306. ff.

Μέλειν, sequente Praesenti, 31, 1. 41, 4. 53, 5. * sequente Aoristo secundo, vel potius Futuro secundo [v. Etymol. M. v. Γανῆ], 41, 1.

Μέν· μέντοι Vero 41, 5. 42, 3. * μέντοι δὲ 3, 2.: vbi v. not.

Μένειν Manere: commorari 28, 4. * commorari diutius in monte 34, 2.: vbi v. not.

Μέρος Pars: locus 50, 3. * τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως Littus Tyrium 52, 1. * ἐν μέρει 32, 8.: ἐν τῷ μέρει ibid. 11.: ἐτ ἀνὰ μέρος ibid. 1., Per vias: alternis. V. Perizonius ad Aelian. V. H. 8, 3. et supra v. ἀνά.

Μέσος· μέση Media [Hygin. fab. 57.] 29, 2. * ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν Inter eos 29, 5.

Μετὰ absolute 7, 5. pro μετὰ τῷ Ποσειά: vbi v. not. Construitur 1) cum Genitivo: vt, μετὰ τέτων Cum his 7, 6. add. 13, 1. 29, 8. * καὶ τινὰς λαβὼν μετ' ἑαυτῶ τῶν Καδμείων Et cum quibusdam Thebanis 7, 9. 2) Cum Accusatiuo: vt, μετὰ χρόνον Non ita multo post 14, 3. Intell. τινά: vt ap. Anton. Lib. 36. p. 244. Verh. Sic Marc. 2, 1. δι' ἡμερῶν h. e. diebus nonnullis post: διὰ χρόνου ap. Xen. Cyrop. 1, 4. 28. et Memorr. 2, 8. 1.; quae tamen formulæ fere est, e magno temporis intervallo. * μετὰ δέκα μῆνας Post decem menses 5, 3. * μετὰ ταῦτα Postea 47, 3. add. 48, 3. 53, 3. * μετ' αὐτὸν Post eum 52, 5.

Μεταβάλλειν εἰς ἑλάφον Mutare in ceruum 3, 2.: vt ap. Anton. Liber. c. 23. extr. Ἐρυμῆς — αὐτὸν — μετέβαλλεν εἰς κέτρωγ. Apud Apollod.

lod. 3. p. 173. est, καὶ Φασι, τὴν θεὸν παραχρῆμα αὐτῷ τὴν μορφὴν εἰς ἑλαφον ἔλ- λάξαι. qui ipse 3. p. 203. sic vsus est verbo μεταμορφῶν. * Passi. μεταβάλλεσθαι Mu- tari 14, 3. f. Apollod. 3. p. 207. habet ἀλλαγήναι. Ab Antonino Liberali, et ab ipso Apollodoro, etiam Aor. 2. Aēt. sic positus legitur, vt habeat vim Medii. v. Ver- heiquius ad Anton. Liber: 34. p. 233.

Μεταλλεύειν χαλκὸν Quærere et fodere aes 10, 2. Hesy- chius, et ex eo Phauorius: Μεταλλεύει ζῆτῇ, ὀρύσσει, ἀνασκάπτει. Vid. Pollux 3, 87. 7, 97.

* Μετάλλευσις Inuestigatio et effossio metallorum 10, 2. Ignorat Thesaurus Step- hani hoc verbum, vt nomen μεταλλευτής. v. Pierfonius ad Moeriu p: 239.

Μεταξὺ Inter: de loco, 32, 10. Construitur cum Genitiuo.

Μετακίμπεσθαι Arcessere 34, 2. V. Tho. Mag. h. v. et Dresigius V. M. 2, 13. Conf. Berglerus ad Alciphron. 1, ep. 28. p. 114.

Μετώρος πρὸς μέγεθος μετ- σωρότερος τῶν πυλῶν Altior porta: de equo Troiano, 17, 2.: vbi v. not. Gloss. vett. Μετώρος, ὑψηλός, Sub- limis, excelsus.

Μέτριος Aequus: qui bene tra- iicit: de Phaone nauicula- rio, 49, 1. Nam μέτριοι di- cuntur quicumque modum omnibus in rebus tenent:

modesti. Hesychius: Μέ- τριοι ἐπιεικῆς —. v. Grae- vius ad Hesiodi Ἔργ. 306.

Μέχρι τέτε — ἕως & Tamdiu: eum in finem: eo usque — quoad 4, 2. * μέχρι τῆ νῦν Usque adhuc 17, 2. * μέχρι τῆ ὀμφαλῆ Usque ad umbi- licum: pube tenus [Virg. Aen. 3, 427.]: media tenus aluo [Ouid. Met. 14, 59.] 21, 1. Vid. Victorinus Lectt. varr. 20, 5.

Μὴ Non 2, 5. 11, 3. etc. * ne 32, 16. Construitur cum Aor. 2. Coni.

Μηδεία Medea: filia Aeëtae, regis Colchorum [Herodo. 1, 2.], venefica, 44, 2. Vn- de vocatur ἡ Κολχίς ab He- rodo. 7, 62. et Themist. o- rat. 6. p. 165. Paris. Apol- lod. 1. p. 63. ἦν δὲ αὐτῇ [Medea] θυγάτηρ Αἰήτης — Φαρμακίς. Vnde dicitur ab Ouidio herr. ep. 6, 103. Aeëtine, et Metam. 7, 9. Aeëtias.

Μηδὲς Nullus 28, 3. 52, 5. * τῷ μηδενὸς ἀξίαν ναμίζειν Nihil facere 31, 5. * μηδὲν Nihil 49, 2.

Μηκέτι δὲ Neque 15, 3. He- sychius: Οὐκέτι ἔτι, ἢ &. Sed verba μηκέτι δὲ ἐξερ- χομένην verti cum Velareo possunt nec redeuntem. Nu- per verteramus, Neque un- quam. Gloss. vett. Μηκέτι Nunquam. At videmus iam, glossiam illam sumtam esse e Matth. 21, 19.: vbi versio Latina vetus pro μηκέτι ha- bet nunquam. In Glossariis
T 5 autem

autem illis scimus multas glossas e libris N. T. sumtas extare, quas auctores eorum explicarint verbis Latinis interpretis veteris.

Μῆλα Poma: mala: de malis Hesperidum, 19, 1.: quae dicuntur τὰ μῆλα τὰ Ἑσπερίδων ab Pausania 2, 13. p. 142.: τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων τὰ χρύσεια ab Strab. 3. p. 224. A, Colutho v. 58., et aliis. add. Stephanus Byzant. v. Βῆλος. Species mali, eiusque fructuum, exhibetur e numo quodam aereo Antonini Pii ab Spanhemio ad Callim. h. in Cerer. 11. * *oues* 19, 4. f. Scilicet μῆλα dicuntur a) *poma*, h. e. omnes fructus arbutei, iique edules: velut nuces, fici, vuae: singulatim *mala*. v. Athen. 3, 6. f. Hesychius: Μῆλον· πᾶς καρπός. b) *Omnis generis pecudes*: vid. Hom. Odyf. α, 92. ψ, 356.: vbi v. Eustathius p. 1950. Rom., itemque ad Odyf. κ p. 1648. f. vnde *altaria deorum* ab Euripide Phoeni. 645. dicuntur θεῶν δεξιμὴν ἀγάλματα, quia iis imponuntur pecudes, victimae; quia victimae in iis immolantur: sed in primis tamen *ouiculae*, 19, 4. f. coll. f. 3.: et *capellae*. v. Varro R. R. 2, 1. 6. et Bochartus Hieroz. 1, 2. 42. Paris quidem ap. Coluthum v. 6. 156. vocatur *μηλοβοτήρ*. v. Pantinus ad Apostol. p. 330. c) *Opes: diuitiae*: quia opes prisco-

rum hominum constabant ouibus, omninoque pecudibus. vnde πολύμηλοι sunt *diuites, opulenti*, ap. Hesiod. *Εργ.* 308.: et Sicilia a Pindaro Olymp. 1, 19. vocatur πολύμαλος, h. e., schol. interprete, εὐδαίμων. vid. Graevius ad *Εργ.* 115. Hesychius: Μῆλα· κοινῶς μὲν πάντα τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα, ὅ ἐστι πᾶν δέρμα, μηλωτὴ λέγεται κατ' ἐπικράτειαν δὲ τὰ πρόβατα καὶ ἄγες· καὶ παντὸς δένδρου καρπός, ἐξαιρέτως δὲ τῆς μηλέας· καὶ πάντα τὰ δένδρα. Eadem fere verba leguntur ap. Apollon. Lex. Homer. h. v. p. 550. add. Pollux 1, 30., in primisque Etymol. M. h. v.

Μηλέα Malus 19, 1.

Μῆνες Menses 5, 3. 53, 3.

Μηνύειν Indicare 32, 10. * Pass. μηνύεσθαι *Significari: dici* 40, 4.

Μήτηρ Mater 31, 9. 50, 2. 51, 3.

Μήτρα Metra: Erisichthonis filia, 24, 1.

Μηχανᾶσθαι Excogitare: invenire: videre 34, 2. Scilicet fere idem est, quod ἐπινοεῖν, vt Lat. *machinari*. vid. Xen. Cyrop. 6, 5. 14. 8, 2. 12. Nam etiam μηχανάω saepe idem valet, quod ἐπινοῖαι, interprete Hesychio.

Μίγνυσθαι Inire [Suet. Ner. 12.]: de tauro, 2, 1. Apollod. 3. p. 163. vtitur verbo συνέρχεσθαι· nam ἐλθὼν δὲ ὁ ταῦρος, inquit, ὡς ἀληθινῇ

Ἰνῇ βοῖ, συνῆλθεν. * *coire*: *conscumbere*: de femina, 2, 4. 14, 1. Sic legitur etiam ap. Hom. II. ζ', 161. Od. α', 73.: qui tamen addit fere tum nomina φιλότῃτι, et εὐ- νῇ ap. Hesiodum Θεογ. 53.: Herodo. 1, 199. 5, 6. Au- ctor. vitae Homer. c. 2. et Eratosthen. Κατασερ. c. 23.: neque aliter vsus est verbo *misceri* Sulpic. Seu. H. S. 1, 11. 2. *Thamar*, inquiens, *socro mista est*. * de mare, 14, 1.: vt ap. Hom. II. ζ', 25.: Hesiod. Θεογ. 56.: He- rodo. 1, 198. 2, 131.: et Laërt. prooem. 7. Itaque errat Thomas Magister, cu- ius tamen verba Phauorinus in Lexicon suum transtulit, quum praecipit, Μίγνυται ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, ἐχ' ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. vt schol. Luciani ad Soloec. p. 53. To. 2. Graeu. Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ Φασι γυναικί, ἐχ' ἡ γυνὴ ἀν- δρί. Verius est praeceptum Pollucis 5, 92. ἐπὶ δὲ τῶν [ἀνδράπων] ἐρεῖς — μιχθῆ- ναι. quam eius obseruatio- nem idem ille Phauorinus in Lexico suo repetiit. v. interpp. Tho. Mag. φ. 616. et Graeuus, etiam Reitius, ad Lucian. Soloec. 6. p. 567. To. 3., itemque Meursius ad Theocrit. p. 91. Caeterum construitur cum Dativio per- sonae.

Μικρὸς *Paruus* 8, 1. 52, 1. * τὸ μέγεθος μικρὰ *Breues*: *hu- miles* 25, 4. Hac formula loquendi vsus est ipse Hero-

dotus 2, 74. 4, 52., ita ita- men, vt pro Accusat. τὸ μέ- γεθος posuerit Ablat. μεγά- θει. V. Vuesfelingius ad Herodo. 1, 51. Xenophon sic vsus est Cyrop. 8, 4. 9. simpliciter vocabulo μικρός, eique opposuit Adi. μέγας.

Μιλήσιος ἀνὴρ *Milesius*: Mile- to oriundus, 19, 2.

Μίλητος *Miletus*: vrbs in fini- bus Ioniae et Cariae clarissi- ma, 19, 3. A Plinio H. N. 5, 29. vocatur *Ioniae caput*. Stephanus Byzantius: Μί- λητος πόλις ἐπιφανὴς ἐν Καρίᾳ τῶν Ἰωνῶν. — ὁ πο- λίτης, Μιλήσιος. — Apol- lon. Rhod. 1, 186. vocat πτολίεθρον ἀγαυὸν Μιλήτοιο. et schol. eam in Caria sitam fuisse ait, deque conditori- bus eius, et nominibus va- riis, exponit. Nobilitata est maxime lanæ bonitate et praestantia, ita, vt etiam Ro- mani ouiculas Milesias, ea- rumque vellera, reperiantur existimasse optima. v. Columella R. R. 7, 2. 3. et quos laudat Cerda ad Virg. Ge- orgg. 3, 306. add. Plin. H. N. 8, 48. Vnde Athenaeus 12, 3. p. 519 B, vt demon- stret singularem et praeci- puam Sybaritarum luxuri- em, eos gestasse ostendit ἱμάτια Μιλησίων ἐρίων πε- ποιημένα. et 12, 10. p. 54. D Clitum ait, Aristotelicu philosophum, in historia οὐ Μίλετο tradere, Polycraten, Samiorum philosophum, co- gendas curasse ouiculas Mi- lesias.

Iefias. Conf. Bochartus Phaleg 1, 6.: Valquenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 406. f.: Spanhemius ad Aristoph. Rann. 549.

Μίνως *Minos* II.: rex Cretae, Lycasti filius, Minois I. nepos, cuius vxor fuit Pasiphaë, filia Ariadne, filius Glaucus, et qui etiam Dae-dalum et Icarum tenuit in vinculis, 2, 4. 13, 1. 27, 1. Vid. de eo Meursius in de Creta 3, 3. Amnellius Antiquitt. rei naut. Specim. f. 4. p. 54. f. bibl. Brem. nou. Claf. 2., et hist. Acad. Inscriptt. Paris. regiae To. 3. p. 49.—53.

Μινώταυρος *Minotaurus*: filius Tauri e Pasiphaa, vxore Minois II., interemtus a Theseo, Ariadnes ope, 2, 10. Ab Pausania 3, 18. p. 255. f. vocatur, et *ὁ Μίνω καλέμενος ταῦρος*, et *ταῦρος ὁ Μίνω* et Isocrates Enc. Hel. p. 127. To. 2. Bat. appellat *Φύσιν ἐξ ἀνδρός καὶ ταύρου μεμιγμένην*. add. Plut. V. Thes. p. 6. D To. 1. et Apollod. 3, 1. 4.

Μισαῖν *Abiicere*: de Minerua tibias abiiciente, 48, 1. Idem enim est, quod *ρίπτειν*, et *ἀποβάλλειν*. Apollod. 1. p. 13. *ἵππος γὰρ εὐρώων αὐλῆς, ὃς ἔρριψεν Ἀθηναῖ* et Aristot. Polit. 8, 6. *Φασὶ γὰρ δὴ τὴν Ἀθηναίων εὐρῶσαν ἀποβαλεῖν τὰς αὐλὰς*.

Μισθός τῆ πόνου *Merces laboris* 51, 4. v. Palaretus ad Actt. 1, 18. * *μισθῶ* *Mer-*

cede 42, 2. Idem enim est, quod *ἐπὶ μισθῶ* ap. Apollod. 2. p. 121.: et *μισθῶ* ap. Xen. Cyrop. 3, 2. 3. 6, 2. 11.

Μισθῶσθαι *Conducere* 38, 5. 39, 5. V. Dresigius M. V. 2, 13.

Μισθοφόροι *Milites mercenarii* [Nep. 20, 1. 3.] 8, 4. Gloss. vett. *Μισθοφόροι* *Milites aetarii*. Hesychius: *Μὴ φέρειν ἀντὶ τῆ μὴ λαμβάνειν διὸ καὶ μισθοφόρος λέγεται τὸς μισθὸς λαμβάνοντας, καὶ μισθὸς φερούμενος*.

Μίτρα *Vittae*: fasciae: quibus Amazones capillos redimire et religare solebant, 33, 1. Hesychius: *Μίτρα — διάδημα — ταινία*. Schol. Luciani p. 51. To. 2. Graeu. *Μίτρα ὁ γυναικῆος τῆς κροφαλῆς ἀναδεσμός*: quae ipsa verba leguntur in Etymol. M. h. v. p. 589. Sylb. et ap. Phauorinum h. v. V. omaino Eustathius ad Il. δ' p. 454., cuius verbis auxit Lexicon suum Phauorinus: et Graeuus ad Hesiod. Θεογ. 916., atque Olearius ad Philostrat. V. Apollon. 3, 15. p. 106. De quo quidem genere cultus Amazonum Petium nihil tradere video in libello, quem de Amazonibus scripsit. Vid. supra v. ἀναδείτθαι.

Μνησεύεσθαι *Matrimonium petere*: in coniugium petere: in matrimonium postere: procire: petessere: quibus duobus verbis Gloss. vett. interpretantur verbum *μνησεύεσθαι*

οἷα 24, 4. 30, 1. Scilicet is, qui puellam in matrimonium poscit, qui prociat, dicitur proprie, vel *μνᾶσθαι* [v. Hom. Odyf. α', 248. Herodo. 1, 205. Pausan. 7, 19. 8, 20. Apollod. 1. p. 29. Hefychius: *Μνᾶται μνησεύει*, ex Odyf. π', 77. et τ', 529.], vel *μνησεύειν*, sequente Accusatio personae: v. Plut. Apophth. Laconn. p. 230. A To. 2.: sed puella, quae despondetur, dicitur *μνησεύεσθαι*. Thomas Magister: *Ἐπὶ ἀνδρός τὸ μνᾶται· οἶον μνᾶται γυναῖκα· ἐπὶ δὲ γυναῖκος τὸ μνησεύεσθαι· οἶον μνησεύεσθαι ἀνδρὶ*. Etan. Philo p. 171. *Μνᾶται, καὶ Μνησεύεται, διαφέρει*. *Μνᾶται μὲν ὁ ἀνὴρ γυναῖκα· Μνησεύεται δὲ ἡ γυνὴ ἄνδρα*. add. Phauor. v. *μνᾶται*. Sed Palaephatus Medium *μνησεύεσθαι* posuit pro *μνᾶσθαι* [Schol. Hom. ad Odyf. α', 39. *μνάσθαι· μνησεύεσθαι* et ad v. 248. *μνᾶνται· μνησεύονται*. Suidas *Μνᾶται· μνησεύεται*.], et Aetio *μνησεύειν* [v. Anton. Liber. c. 34. p. 224. Verh.], non sponte, sed exemplo aliorum posterioris aetatis scriptorum: vt Apollodori 1, 9. 12. 15. V. interpp. Tho. Magistri p. 618. et Graevius ad Lucian. Soloec. p. 756. f. To. 2. f. c. 9. p. 578. To. 3. Reit.

Μοῖρα· ἐν θεράποντος μοῖρα
Pro famulo: pro ministro:
vel simpliciter famulus s. mi-

nister 2, 6. Sic ap. Dion. Caf. 37. p. 49. A Leoclaui. ὅτι — ἐν τῇ ἐχθρῇ καὶ ἐν πολέμῳ μοῖρα ἔσται· vt ap. Plut. E. PP. c. 9, 15. ἀλλ' ὡς ἐν Φαρμάκῳ μοῖρα τέτο ποιητέον ἐστὶ. Atque hoc ipso sensu etiam verba *μέρος*, et *χώρα*, vsurpantur, de statu scilicet et conditione, partibus et loco. Xen. anab. 5. p. 391. *εὐδελὸν δὲ, ὅτι ἐν ἀνδραπόδων χώρα ἐσόμεθα* et Cyrop. 2, 1. 6. *ὅτω δ' ἀρκεῖ ἐν μετοφύρῳ χώρα εἶναι*. Pausan. 4, 7. p. 297. *γυναικας μὲν γὰρ ἀχθήσεσθαι καὶ τέκνα ἐν ἀνδραπόδων μέρει*. Xen. Cyrop. 6, 1. 16. *ἐν ἀκροβολιστῶν μέρει εἶναι*. Sic ap. Isocrat. Euag. c. 5. est ἐν ιδιώτῃ μέρῳ διαγαγεῖν· sed c. 6. legitur *ιδιώτης ὧν διετέλεσεν*. V. Valquena-rius ad Herodo. 3, 220. p. 258. Graecos imitati sunt etiam hoc in genere Latini. Cic. p. red. in sen. c. 14. *quasi si mihi quaestor imperatori fuisset, in filii loco fuisset: nunc certe erit in parentis, cum fuerit quaestor, non imperii, sed doloris, mei*.

Μοιχεία Adulterium 53, 5.

Μοιχεύεσθαι Adulterari 53, 4.
Construitur cum Praeposit. ὑπό.

Μοιχὸς Adulter 53, 5.

Μολοττός Molossus: nomen Mycenae cuiusdam, 40, 3.

Μόνον Tantum 1, 5. 14. 11, 2. 49, 1.

Μορφῇ Formae prooem. 3.: vbi coniungitur cum nomi-

τὴ ἐὶδη. * μορφὴ *Forma*:
pulchritudo 47, 1.

Μῦσαι *Musae* 48, 3.

Μυσικός *Tibicen* 48, 1.

Μυθεύειν *Fabulari*: *ferre* 28,

4. * Παῖ. μυθεύεται *Fertur*:
in fabulis est 2, 1.: vt ap.
Nonnum Συναγ. *isor.* 1, 49.

51. 52.

Μῦθος *Fabula* 1, 12. 3, 3. 4, 3.

41, 1. etc. v. Augustinus

C. D. 6, 5. init. Eustathius

ad Iliad. α p. 29. Rom. Ση-

μείωσαι δὲ, ὅτι μῦθον αἰεὶ ὁ

ποιητὴς ἀπλῶς τὸν λόγον φη-

σὶ [ita legitur etiam ap. Eu-

rip. Phoen. 458.]: τὸ δὲ

ἐπὶ ψευδὲς λόγος [Strabo 11.

p. 770. B τὰ γὰρ παλαιὰ,

καὶ ψευδῆ, καὶ τερατώδη,

μῦθοι καλεῖνται] τεθῆναι αὐ-

τὸν, τῶν ὑτέρων ἐσὶ. Παρα-

μένει δὲ καὶ μέχρι νῦν ἡ

Ὀμηρικὴ χρῆσις ἐν τῇ ταύτῃ

παραμυθίᾳ, καὶ τοῖς παρα-

μυθητικοῖς λόγοις. v. Koe-

nius ad Gregor. p. 235.

Μυθώδης ἄγαν ἐστὶν ὁ λόγος *Ad-*

modum fabulosa est narratio

17, 1. V. supra v. ἄπισα.

Μυκηναῖος *Mycenaeus*: ita di-

ctus a Mycenis, vrbe Argo-

lidis in Peloponneso, 40, 3.

Stephanus Byzantius: Μυ-

κῆναϊ πόλις Πελοποννήσου

— ὁ πολίτης Μυκηναῖος —.

Μυκῆνη *Mycene*: nomen pagi,

quem tenuit Sthenelus, fi-

lius Persei, 39, 2. Nam Per-

seus, Stheneli pater, con-

didit *Mycenas*, urbem. vid.

Strabo 8. p. 579. Pausan. 2,

16. p. 146. Dicitur vrbs et-

iam Μυκῆνη v. S. Empir.

c. mathematt. 1, 7. p. 31. E
Parif.

Μυσικὴ εὐχὴ *Arcanae, secretae,*
preces 53, 1.

N

Νάρθηκες *Ferulae* 34, 3. Sci-

licet νάρθηξ est genus fru-

ticis apti baculis facinn-

dis. v. Theophrastus Causs.

plant. 6, 2. et Plinius H. N.

13, 22. Eius medulla sicca-

ta, igni excipiendo apta re-

periebatur: Plin. d. l. *Ignem*

ferulis optime seruari, cer-

tum est, easque in Aegypto

praecellere. Vnde ferula

Baccho sacra erat, et ipsis

Orgiis gestabantur νάρθη-

κες. Ex quo, et Bacchus dici-

tur ναρθηκοφόρος ap. Orphea

hymn. 41, 1.: et versiculus

ille nobilis extitit, πολλοί

μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δὲ

γε βανχοί: cuius ap. Plat.

Phaedon. 13. hic est, e men-

te Socratis, sensus, *multi*

prae se ferunt amorem et

studium philosophiae, iactant

se esse studiosos sapientiae,

h. e. multi sunt Sophistae,

pauci sunt philosophi. Spe-

cies ferulae fruticis extat in

Commentario Ioh. Bodaevi

Stapellii ad Theophr. d. l.

p. 583.: qui diligenter ibi,

atque accurate, vt solet, de

ferula exposuit.

Ναυλοχεῖν *Nauius, classe, in-*

sidari: nauius insidere 32,

10. Pluribus de potestate

huius verbi multiplici dispu-

tauimus Proluss. 3. 4.

Ναῦς *Navis* 19, 4. 22, 3. 31, 9.

* ναῦς

* ναὺς τριήρης *Navis triremis* 21, 2. * νῆες *Naues* 21, 2.

Ναυτικὸν *Naues: classis* 38, 2. Intell. πλῆθος. Fab. 32, 10. dicuntur πλοῖα. Ap. Apollod. 2, 8. 3. τὸ ναυτικὸν sunt *copiae navales*: τὸ μὲν ναυτικὸν, διαφθαρείσων τῶν νεῶν, ἀπώλετο et refertur ad τὸ πέζον.

Νεανίας *Iuuenis* 2, 4. 8. etc.

Νεανικαὶ κύνες *Acres canes* 40, 2. De qua vocabuli νεανικός potestate vid. Proluss. 3, 5.

Νεανίσκοι *Iuvenes* 1, 5.: qui s. 6. dicuntur νεανίαί 51, 3.

Νεκρὸς *Mortuus* 32, 4. * ὁ νεκρὸς *Cadaver* 11, 3. 12, 2. 32, 4.

Νέμεσθαι *Pascere*: de tauro, 2, 1. Est Medium. V. Kusterus V. M. 1, 36.

Νέοι *Iuvenes* 44, 1.

Νεότης *Iuuenta* 49, 3.

Νεφέλη *Nephelē*: nomen vici ad radices Pelii montis in Thessalia, 1, 5. 11. * *Nubes*: quae Centauros peperisse dicitur 1, 12. V. Cic. N. DD. 3, 20. et Diod. Sic. 4, 12. p. 272. C To. 1. Rhodom. Centauri propterea dicuntur *Nubigenae feri* ap. Ovid. Metamm. 12, 211.

Νεὺς *Templum* 51, 2. Hesychius: Νεὺς, ναός, Ἀγρικῶς item: Νεὺς, ναῦ. Videtur ibi idem esse, quod τὸ ἱερόν. Nam saepe distinguuntur inter se haec duo vocabula, ut ap. Thucyd. 4, 90.: vbi v. Ducquerus p. 291.: ita, ut νεὺς sit *pene-*

trale, sacellum, ea templi pars, in quam intrare nemini, nisi sacerdotibus, licebat, et in qua simulacrum dei, cui templum sacrum erat, collocatum stabat. v. Aristoph. Plut. 733. Hesychius: Ναός οἶκος, ἐν ᾧ θεὸς προσκυνεῖται sed οἶκος est *sacellum*. v. Berquellius ad Stephan. Byzant. p. 392.

Νησιώτης *Insulanus* 32, 14. 16. Stephanus Byzant. Νῆσος ἡ ἐν θαλάσῃ πόλις ὁ ταύτην οἰκῶν νησίτης, ὡς Κάνωβος Κανωβίτης τῇ δὲ νησίον νησιώτης, καὶ νησιῶτις θηλυκῶς.

Νῆσος *Insula*: Cerne, 32, 5.

Νικᾶν συνέσει πάντας ἐνίκαι *Ingenio omnes vincebat* 8, 2.

* Pass. νικᾶσθαι *Vinci* 48, 3.

Νιόβη *Niobe* 9, 1. 3. Fuisse fertur filia Tantali, vxor Amphionis. v. Apollod. 3, 5. 6. et Euphorion ap. schol. ad Il. ω', 602. Vnde ἡ Ταντάλη dicitur ap. Anacr. 20, 1. et Pausan. 8, 2. p. 601.: cui fabula de Nioba in lapidem conuersa non incredibilis videbatur: et ab Ouidio Met. 6, 211. *Tantalidis*. Sententias veterum diuersas de numero filiorum eius, et filiarum, persequuntur Aelian. V. H. 12, 36. Apollod. 3, 5. 6. et Gellius 20, 7.: qui pueros puellasque eius Euripidem dicere commemorat fuisse bis septenos, nempe in Cresphonte. v. Phoenn. 163. et ibi schol. vet.: qui, praeter alia, ait, Hel.

Hellanicum in Atlantide tradere, Nioben fuisse matrem quatuor filiorum, triumque filiarum, Pherecyden filiorum sex, filiarumque totidem. Conf. Hyginus fab. 11.: Libanius p. 143. f. To.

1. Mor.: Cuperus Obseruatt.

3, 17.: Valquenarius ad Eurip. Phoen. schol. p. 626.

Νοῦσάι Cogitare 13, 2. Idem est, quod ἐννοεῖν fab. 21, 1.

Νομῆς Pastores 29, 6.

Νομίζεῖν τῷ μηδενὸς ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα Nihil facere filiam suam 31, 5.

* putare 44, 3. 48, 3. 52, 2.

* Pass. ἐγγυλημα· ἰδὲν παρ' ἐδενὸς ἐνομίζετο Nulla cuiusquam querela audiebatur: nemo de eo, de eius inhumanitate, querebatur 49, 1.

* ἐξότα ἐνομίσθη Ex quo constitutum est: ex quo consuetudo obtinuit 53, 3.

Νομοθεσία Lex 53, 5.

Νομοθετεῖν σωφροσύνην Legem pudicitiae dare 53, 2. Suidas in v. Ἡφαιστος — ἔθης δὲ καὶ νόμον τοῖς Αἰγυπτίοις σωφροσύνης —. Cedrenus in Chronico p. 19. de eodem Hephaesto: νομοθετῆσαι μονανδρεῖν, καὶ σωφρόνας βίειν, τὰς γυναῖκας τῶν Αἰγυπτίων· τὰς δὲ μοιχευομένας τιμωρεῖσθαι.

Νόμος Mos 51, 3. Hesychius:

Νόμος — συνήθεια —.

Νύκτωρ Νοκτῷ 41, 3.: vt ap. Xen. Cyrop. 3, 3. 13. Thomas Magister, et ex eo Phavorinus: Νυκτός — Ἀττικοὶ λέγουσιν· ἤγαν ἐπὶ τῆς

νυκτός — ἐλαττωτικῶς ἔξωθεν· ἢ νύκτα· καὶ ἡμέραν, ἤγαν κατὰ τὴν νύκτα καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν· τὸ δὲ νύκτωρ, καὶ κατ' ἡμέραν ἀπλῶς, Ἐλληνες· vbi v. interpp. p. 631.

Νῦν Nunc 20, 2. * μέχρι τῆς νῦν Vsq̄ue adhuc 17, 2. * καὶ νῦν Etiamnunc 29, 4.

Νύξ· νυκτός Νοκτῷ 7, 9. 53, 5. V. supra v. νύκτωρ. * διὰ νυκτός Νοκτῷ 1, 10. * νύκτα καὶ ἡμέραν Dies noctesque 39, 3. V. supra v. νύκτωρ.

Ξ

Ξάνθιοι· πόλις ἡ Ξανθίων Xanthus: vrbs Lyciae, 29, 5. Stephanus Byzantius: Ξάνθος· πόλις Λυκίας· — ὁ ποταμὸς, Ξάνθιος· — καὶ τῷ ποταμῷ τὸ κτητικὸν ὁμοίως. Strabo 14. p. 981. B Almel. Eἰδ' ὁ Ξάνθος ποταμός, ὃν Σίρβην ἐκάλεον οἱ πρότερον· — ὑπὲρ δὲ τῆς ἱερᾶς προελθόντι ἐξήκοντα [σταδία], ἡ πόλις ἡ τῶν Ξανθίων ἐστὶ, μεγίστη τῶν ἐν Λυκίᾳ. add. Plin. H. N. 5, 27. Sic. 2. Cor. 11, 33. ἡ Δαμασκηνῶν πόλις.

Ξάνθος Xanthus: fluvius Lycae, 29, 5. v. Plin. H. N. 5, 27.

Ξένη θεὰ Nouum, inuisitatum, spectaculum 1, 11. 52, 4.

* ξένη χροιά Nouus, inuisitatus, color 52, 4. * ἀνὴρ ξένος Hospes: homo hospitio exceptus, 31, 6. Pollux, et ex eo Phavorinus: καλεῖται δὲ ὁ ὑποδεχόμενος, καὶ ὁ ὑποδεχθεὶς, ξένος. Etymol.

M.:

M.: Ξένος, διχῶς καὶ ὁ ὑποδεχόμενος τὸν ξένον, καὶ ὁ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς ἦκων. Hesy-
chius: Ξένος — ὁ ἐπιξε-
νύμενος. add. Eustathius ad
Odyf. α' p. 1399. Rom. Pha-
vorinus h. v. et Verporte-
nius differt. de verbo Grae-
co ξένος 1, 3.

Ξενίξεν *Excipere hospitio* 41,
6.: vt Xen. anab. 7. p. 344.
Hutchins. Cyrop. 8, 3. 15.
Apollod. 1, 8. 2. Aët. 28,
7. Etymol. M. v. ξενίξεν.
— σημαίνει — καὶ τὸ ὑπο-
δέχεσθαι ξένον. * Pass., vel
potius Med., ξενίξασθαι Ma-
nere in hospitio f. deuersorio
46, 3. V. supra v. ἐπιξενῶ-
σθαι.

Ξίφος *Ensis: ferrum* 2, 10. 12,
3. 32, 2.

Ξύλα *Ligna: arbores* 34, 4.
44, 3.

Ξύλινος ἵππος *Ligneus equus*
17, 1. f.: qui in Indice ipsius
Capitis dicitur ὄρειος. Con-
textus erat trabibus acernis:
v. Virg. Aen. 2, 112.: vbi
tamen Seruius speciem li-
gni pro genere positam ait:
certe ibid. v. 15. f. est, *In-
star montis equum diuina
Palladis arte Aedificant,
sestaque intexunt abiete co-
stas*: et v. 95. equus ipse
vocatur *tignum*, vt ab Hom.
Odyf. 9', 507. *κοῖλον ὄβρυ.*
* *Ξυλίνη βῆς* *Ligneae bos*:
*ligneum iuuencae simula-
crum* 2, 1. 3. V. supra v.
βῆς.

Ξυράσθαι τὰς πώγωνας *Tonde-
re, radere, sibi barbas* 33, 1.

Thomas Magister, et ex eo
Phauorinus: Ξυρέω, ξυρῶ,
Ἀττικοί. & ξυράω, ξυρῶ.
Phauorinus: Ξυρεῖν, καὶ ξυ-
ρᾶν, οἱ Ἀττικοί ἐπὶ πρώτης
καὶ δευτέρας συζυγίας λέγου-
σι. ξυραν τὰς τρίχας. ξυρῶ
τὴν κεφαλὴν, ἢ τὸν πάγω-
να —. Vid. Dresigius V.M.
2, 14.

O

Ο, ἡ, τό ἀπισῶσι τὸ παράπαν
*Prorsus, omnino, non cre-
dunt* prooem. 1.: vt ap. A-
ristoph. Plut. 17. Plat. Phae-
don. 29. 62.: vbi v. not. 37.
Suidas: Τὸ παράπαν· διό-
λα, παντελῶς. Sic τὸ πρῶ-
τον *Primo* 40, 3. * τῷ ξαν-
μάζειν ἔνεκε τὰς ἀνθρώπους
*Vt admirationem mouerent
lectoribus et auditoribus* pro-
oem. 5. * τὰ κατ' αὐτὸ *Eius
immodestia et contumacia* 2,
7. * οἱ τότε ἄνθρωποι *Homi-
nes eius aetatis: illa aetas*
3, 5. 24, 4. 25, 2. 38, 3.: vt
ap. Apollod. 2, 7. 2. et Plut.
V. Periclis p. 154. B To. 1.
Sic οἱ τότε ἀνδριαγοποιοί
Statuarii eius aetatis 22, 2.
* τὸ περὶ τὸν Ἀλταίωνα *Id,
quod accidit Altaeoni: casus
Altaeonis* 3, 7. * τὰ αὐτῷ
ἀπώλεσε *Rem perdidit* 4, 2.
* ὁ ἐν Δίρχῃ δράκων *Dir-
caeus serpens* 6, 1. Sic Κύ-
κνος ὁ ἐν Κολώναις *Cycnus
Coloniaeus* 12, 1. * Εὐρώπη
ἢ Φοῖνικος *Europa, Phoeni-
cis filia*, 16, 1.: vbi v. not.
Intell. θυγάτηρ· vt 24, 1.
Μήτηρ· ἢ *Επισίχθονος*· et
16,

ep. 16, 11. et Pe. Scriuerii
Collectanea vett. tragicc. p.
132. f.
Οἶος· ἐχ' οἶα ἦν λεγόμενα Non
ut narrabantur prooem. 7.
* οἶα καὶ λέγεται Qualis et
fertur 9, 3. * καὶ τηρῆσαι,
οἶα γεγέννηται Et seruaret
virginem 50, 2. v. supra v.
γεννᾶν. Sic 52, 6. ἐρέαι οἶα
καὶ ἦσαν sunt lanae nativae.
neque tintillae, h. e. albae.
* οἶα Quales 19, 3. * ἐχ'
οἶον τε Fieri non potest 18,
1. Intell. ἐσι. Idem, quod
ἀδύνατον alibi, et ἀμήχανον.
Hesychius: Οὐχ' οἶον τε ἐ-
στίν· ἐ δύνατόν ἐστιν. v. Xen.
Cyrop. 1, 4. 11.
* Οἶς Oues 19, 3. Schol. Ari-
stoph. ad Pac. 929. p. 470.
Basil. οἱ γὰρ Ἰωνες δισουλά-
βως λέγουσιν οἶς· οἱ δὲ Ἀτ-
τικοὶ μονοσουλάβως τὰς οἶς.
Moeris: Οἶς, μονοσουλά-
βως, Ἀττικῶς πρόβατα,
Ἑλληνικῶς. Sic in libris scri-
ptis omnibus legebatur.
Hudsonus enim Pluralem
πρόβατα male mutauit in
singularem πρόβατον· et si
per se illam scripturam re-
prehendi non posse puta-
mus. v. Tho. Magister h. v.
et Etymol. M. v. οἶος et
οἶων. Hesychius: Οἶς· πρό-
βατον. At ὅτις est ap. Xen.
Cyrop. 1, 4. 7. et anab. 4.
p. 299. Hutchins.: et ὅτις in
Accusatiuo ap. Hom. Odyf.
β', 56. et Xen. Cyrop. 5,
2. 2.
Οἶσπεῖν Oestro agitari: con-
sternari: de boue, 43, 4.:

vt Agatharchides ap. Pho-
tium biblioth. Cod. 250. p.
719. Hoesch. βοὸς οἶσρώσης.
De equa οἶσρηθεῖς est ap.
Ach. Tat. 1. p. 45. Salm.:
et nomen οἶσρος de bubus
legitur ap. Apollod. 2. p.
127. A Latinis οἶσρος voca-
tur asilus: eine Bremse. v.
Virg. Georgg. 3, 147. f. et
Sen. ep. 58. init. Hesychius:
Οἶσρος· — εἶδος πτηνῆ, ὃφ'
ἐ κεντιζόμενοι αἱ βῆς συμ-
τῶσιν, ὃ μύωψ καλεῖται. v.
Hom. Odyf. χ', 300.: vbi
v. schol. min. et Eustathius
p. 1928. Rom.: et Plut. de
discr. amici et adulatoris c.
16. extr. Sed οἶσρος, et μύωψ,
h. e. tabanus: vine Brems:
quo tamen vocabulo Latini,
Senecae et Plinii aetate, asi-
lum quoque appellare insti-
tuerunt: v. Sen. d. l. et Plin.
H. N. 11, 28.: differunt in-
ter se. v. Aelian. H. AA. 6,
37. et ibi Schneiderus, in
primisque Bochartus Hie-
roz. 2, 4. 14. Conf. Mosca-
cus ad Plut. de flumm. p.
255. Omnium autem dili-
gentissime et copiosissime
de oestro bouum, adiecta cor-
pusculi muscae, partiumque
eius singularum, specie ex-
pressa radio in lamina aenea,
exposuit in libello, quo ob-
seruationes de oestro ouino
et bouino complexus est,
Ioh. Leonhardus Fischerus,
popularis meus, Lipsiae A.
C. 1787. 4.
Οἶχεσθαι Abire 16, 3. * aliis
verbis iunctum indicat fere
cele-

- celeritatem actionis, agentisque studium, vt verbum βαίνειν ap. Homerum, non simpliciter loquendi circuitum facit, vt putabat, praeter alios, Graenius ad Hesiod. Ἔργ. 1. v. Proluff. de Versif. Grr. V. T. p. 102. Vt, ὥχοντο Φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν *Celeriter se receperunt domum* 1, 9. add. 30, 3. Sic Hom. Il. β', 665. βῆ Φεύγων *Celeriter aufugit* —. add. Aristoph. Plut. 934. * ὥχετο ἀπὼν *Continuo abiit* 31, 10. * ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον ὥχοντο *Seriphum statim reliquerunt* 32, 15.
- Ὀλίγανδρος *Inops virorum* 32, 10. Simile est vocabulo ὀλιγάνθρωπος, quod notauit Pollux 9, 23. f. V. infra v. πολυάνθρωπος.
- Ὀλίγος ἐκ ὀλίγον *Non parum* 48, 1. V. supra v. ἀφαιρεῖσθαι.
- Ὀλυμπος *Olympus: Caelum* 20, 2. Hesychius: Ὀλυμπος ἑρᾶνος, θεῶν οἰκητήριον —. De Olympo, Thessaliae monte, deorum sede, seorsim scripsit Volborthius, Gottingae a. 1776. 4.
- Ὀλως *Omnino* 3, 5.
- Ὀμοία τροφή χρησθαι *Iisdem alimentis uti* 29, 3.
- Ὀμοῖτε *Simul* Gloss. vett.: una 32, 11.: vbi ὁμοῖτε συνιέναι est coire: congregari. Dicitur maxime de militibus, qui cominus congregiuntur et pugnant, qui adeo dicuntur θέειν ὁμοῖτε, ἰέναι ὁμοῖτε, ὁμοῖτε χωρεῖν, ὁμοῖτε γίγνε-

- σθαι, h. e. εἰς χεῖρας συμμιγνύναι, et εἰς χεῖρας ἰέναι. v. Xen. Cyrop. 2, 1. 2. coll. f. 4. et 8, 5. 6. v. Victorius Lectt. Varr. 8, 19. Hutchinson. ad Xen. anab. 3. p. 225. Albertius ad Hesych, p. 755. To. 2. et Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. p. 138. Scilicet ὁμοῖ est ἐγγύς, et ἐν τῇ αὐτῇ. v. Hesychius, et Harpocratio, h. v.: atque adeo ὁμοῖτε est εἰς τὸ ἐγγύς, et εἰς τὸ αὐτὸ f. εἰς ταυτό. v. Moeris v. ὁμοῖτε, et schol. Apol. Rhod. ad 1, 1079. Conf. Valquenar. ad Eran. Philon. p. 162. et Villoisonius ad Apollon. Lex. Homer. p. 598.
- Ὀμφάλη *Omphale*: filia Iardani, regis Lydorum, 45, 2. 4. Ab Musaeo v. 151. vocatur Ἰαρδανὴ νύμφη. Apollodorus 2. p. 135. eam Lydorum reginam tradit fuisse [v. Diod. Sic. 4. p. 237. To. 1. Rhodom.], quae Herculem emissit a Mercurio: quo respicit etiam Achilles Tat. 1. p. 75. Salm.
- Ὀμφαλὸς *Umbilicus* 21, 1. Gloss. vett. Ὀμφαλὸς ἀνδρῶν *Umbilicus, buccula*.
- Ὀνόμα *Nomen* 1, 7. * τένομα 47, 5. * ὀνόματι Ταῦρος *Nomine Taurus* 2, 4. add. 8, 5. 16, 3. 19, 4. 53, 3. * Μητρα τὸ ὄνομα *Metra nomine* 24, 3. add. 21, 2. Intell. κατὰ. * ὄνομα αὐτῇ Ἡὼς *Nomen ei erat Eos* 31, 9. add. 7, 5. 20, 2. 27, 3. 29, 4. 39, 5. 40, 2. 48, 4. * τένομα

- μα Μολοττός *Nomine Molof-*
ius 40, 3. Intell. κατά. * ὀνό-
 ματα *Nomina mera* s. *nuda*
 prooem. 2.
- Ὀνομάζειν *Nominare: dicere*
 4, 3. * Pass. ὀνομάζεσθαι
Nominari: dici 5, 4. 19, 3.
- Ὀνδμασός *Nobilis: celebr* 25,
 2. Hefychius: Ὀνομασοί·
 ἑνδοξοί, περιβόητοι.
- Ὀξύλαβη *Forceps* 53, 1. Sic
 etiam ab Eusebio Chron. 1.
 p. 7. Scal. et Suida vocatur
 v. ἩΦαιστος, et ab Cedreno
 p. 19. Proprio vocabulo a
 veteribus dicta est πυράγρα
 [v. Pollux 10, 147.], vt ab
 Homero Il. σ', 477.: vbi
 πυράγρα in scholiis minori-
 bus vocatur, vt ὁ χαλκνευτι-
 κὸς καρκῖνος [v. Hefychius,
 et Suidas, v. πυράγρα, et
 Cyrillus Lex. MS. Brem. ap.
 Albertium ad Hefych. p.
 151. To. 2.], ita etiam ὁ
 ὀξύλαβος. Vnde ὀξύλαβη
 posterioris aetatis vocabu-
 lum esse patet. vid. Cangius
 Gloss. h. v. et Kusterus ad
 Suidan p. 85. To. 2.
- Ὅπερ ἐστὶ ψευδὲς *Quod est fal-*
sum 18, 3. * ἅπερ *Quae* 19,
 4. 30, 2. * ὅσπερ *Qui* 52 1.
- Ὅπισθεν *A tergo* 29, 5.: vbi
 opponitur ei ἔμπροσθεν.
 Construitur cum Genit. loci,
 vt ap. Xen. Cyrop. 3, 3. 13.
 * *postrema* [Hygin. fab. 57.]
 29, 2. Brunerus laudat sci-
 te Lucret. 5, 902. ff. *Qui fie-*
ri potuit, triplici cum corpo-
re ut una Prima leo, postre-
 ma draco, media ipsa Chi-
 maera, Ore foras acrem ef-
 flaret de corpore flammam.
 Et Pareus in Ind. Lucretia-
 no perite animaduertit, Lu-
 cretium expressisse verba
 Homeri Il. ζ', 181. s. Πρό-
 σθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων,
 μέσση δὲ χίμαιρα, Δερνὸν
 ἀποπνέεισα πυρὸς μένος αἰ-
 θομένοιο· quae leguntur et-
 iam ap. Hesiod. Θεογ. 323. s.
 * ἡ ὀπισθεν πρόσβασις *Pos-*
terior, posticus, aditus 29, 6.
- Ὅπισω αὐτῶν *Post eas: a ter-*
go 32, 2.
- Ὅπλα *Arma: instrumenta ru-*
stica, et arma bellica, 53, 1.
 2. Nam ὅπλα, vt τεύχεα
 apud poetas [v. Hefychius
 h. v.], et arma apud Lati-
 nos, dicuntur *instrumenta*
 [ὄργανα Xen. Cyrop. 6, 2.
 11.] omnium artium et re-
 rum [vid. Eustathius ad Il.
 δ', 324. p. 477. s. Rom.:
 Seruius, et Emmenesius,
 ad Aen. 1, 177.], vt, si re-
 perire velis, qualia instru-
 menta significantur loco
 quoque, videndum sit, qua
 de re sermo sit, et quae sint
 eius rei instrumenta. Sic
 ap. Homerum Odyf. γ', 433.
 ὅπλα sunt *incus, malleus,*
forceps. Iam vero ea in-
 strumenta, quae locis supra
 positis ὅπλα vocantur, ab
 Euseb. Chron. 1. p. 7. Scal.
 πολεμικὰ καὶ γεωργικὰ ἐρ-
 γαλεῖα, et ab Suida v. Ἡ-
 Φαιστος ὅπλα πολεμικὰ [vt ap.
 Xen. Cyrop. 4, 4. 3. et Diod.
 Sic. 16. p. 407. extr. To. 2.
 Rhodom. est τὰ πολεμικὰ
 ὅπλα· Herodo. 4, 23. dixit
 ἀρώϊον

- ἔρῃδον ὄπλον, et 1, 155. ὄπλα ἀρήϊα], et γεωργικὰ ἐργαλεῖα, appellantur: deinde forcipis vltus in vtriusque instrumentorum generis fabrica obtinet: denique Hephaestus dicitur f. 2. comparasse hominibus διὰ κατασκευῆς ὀπλων, et τροφῇν, et δύνανται καὶ σωτηρίαν ἐν τοῖς πολέμοις. Conf. Hesychius, et Etymol. M., h. v., Apollon. Soph. Lex. Homer. p. 606. et Reinesius Varr. Lectt. 3, 6. p. 440. * ἀνδρες τε καὶ ὄπλα Viri armati 6, 1.: vbi v. not.
- Ὀπλίζειν πρὸς πόλεμον Concitare aliquem aduersus se 47, 3.
- Ὀπλῖται Milites: pedites grauis armaturae, qui etiam Lat. armati dicuntur, 18, 3. Distinguuntur enim non raro diferte a ψιλοῖς, h. e. a militibus leuis armaturae, et ἰππεῦσι v. Xen. Oecon. 8, 4.: ab ἰππεῦσι, πελτοφόροις, et τοξότοις v. Xen. Cyrop. 7, 1. 2.
- Ὀποι Vbi 32, 12. Vid. Doruilius ad Charit. p. 119. f.
- Ὀπότῃ Quando: quum 24, 1. [vbi construitur cum Imperf. Optat., vt exprimatur Imperf. Coni. Lat.] 28, 3. 32, 11. 39, 4.: vbi construitur cum Aor. 2. Optat., vt 28, 3., vt exprimatur Plusquamperf. Coni. Lat.
- Ὀπῃ Vbi: de loco, 15, 2. 40, 4. * de tempore, 43, 4.
- Ὀπτεσθαι Videri 28, 2.
- Ὀπως μὴ Ne 17, 2. Construitur cum Coniunctiua. * ἐκ
- ἔχεν, ὅπως ἀποσῇ Nullo modo auelli potuit 50, 3.
- Ὀρᾶν Videre 1, 11. 10, 1. 3. etc. * ὄρα Vide 31, 5. * ὁρᾶτε Videte: caute 32, 16.
- Ὀργια Orgia: dies festi, sacra, Bacchi, 34, 3.
- Ὀργίζεσθαι Irasci: commoueri 5, 5.
- Ὀρεσιὰς Orestias: regio Epiri Macedoniae finitima, 20, 2. Strabo 7. p. 502. Almel. Λέγεται δὲ τὴν Ὀρεσιάδα κατασχῆν ποτε Ὀρέτης, Φεύγων τὸν τῆς μητρὸς Φόβον καὶ καταλιπὼν ἐπώνυμον ἑαυτῇ τὴν χώραν. add. Plin. H. N. 4, 10. et Stephanus Byzant. v. Ὀρέται et Ὀρεσία.
- Ὀρθρός Orthirus: nomen canis Geryonis, 40, 2.: vbi v. notae.
- Ὀρμᾶσθαι Proficisci: venire 1, 9. 6, 4. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ὁρμᾶντο ἐξήσαν. recte. Sic ap. Xen. Cyrop., 4, 2. 6. est ἐξωρμᾶντο sed ibid. legitur pro eo ἐξήσαν vt ibid. 5, 4. 21. est ὁθενπερ ὥρμᾶτο unde profectus erat, f. venerat, cum exercitu. Nam vt is, qui aliquid dixit, dicitur λέγειν, quia id semper dicere videtur, ita is, qui profectus est ex aliquo loco, semper cogitari potest, vt is, qui inde proficiscatur.
- Ὀρνεον Auis: ales: volucris 24, 1. * τὰ ὄρνεα Aues 34, 1.
- Ὀρνις Auis 7, 1.
- Ὀρος Mons 1, 3. 7, 2. 6, 9. 29, 5. 34, 2. [vbi per τὸ ὄρος intell.

INDEX PRIMVS

- tell. *Pierus*, Macedoniae mons, Musis facer] etc. * ὅ-
ρη *Montes* 1, 3. 10. 2, 8. etc.
- * Ὀρυγμα βαθὺ *Antrum altum*:
fouea profunda 2, 9. Ap.
Xen. Cyrop. 1, 6. 19. ὀρύ-
γματα sunt *foucae*, quibus
feras venantur.
- * Ὀρφεὺς *Orpheus*: citharoedus
egregius, 34, 1. 4.
- * Ὅς· ἐν τρόπῳ *Quemadmo-
dum: quomodo* 34, 2. * ὅ-
γενομένης *Quo facto* 38, 6.
- * Ὅσδε· ἡ ἀλήθεια ἥδε *Res sit
habet* 4, 2.
- * Ὅσος *Qui prooem* 3. 46, 4.
Sed ὅσα 6, 2. est, aut *quae*,
aut *utpote*, *quippe*: vbi v.
notae.
- * Ὅσα Ὀψα 25, 4. Tho. Magi-
ster: Ὅσεν καὶ ἄλλῳ, ἢ ὁσέον.
Moeris: Ὅσεν, Ἀττικῶς·
ὁσέον, Ἑλληνικῶς. Phanori-
nus, nesciebam vnde: Ὅσεν,
ἐκ ὁσέον, καὶ ὁσῆ, ὁσῶ, ὁ-
μοίως, ἐκ ὁσῆς καὶ ὁσέω· ὁ-
μοίως πληθυντικῶς. At ὁσέων
legitur ap. Plat., Phaedon.
47. in omnibus libris. v.
Pierfonius ad Moer. p. 284.
- * Ὅσις *Qui* 9, 2. 18, 1. etc. * ὅ-
τι ἂν ἐθέλοι ἡ Μήτηρ *Quic-
quid vellet Metra* 24, 4.
- * Ὅσφύς *Lumbi*: de bubus, 25,
5. v. Etymol. M. h. v.
- * Ὅτε *Quando* 35, 2. * *quum*
11, 2.: vbi v. notae. Sic
Xen. Cyrop. 8, 4. 7. νῦν ἂν
δοκοίης ἡδίων τῶνδε τῷ τὴν
θυγατέρα δέναι, ἢ ὅτε πρῶ-
τον ἡμῖν ξυνεγένε;.
- * Ὅτι *redundat*, quum laudan-
tur verba aliorum ita, vt
- oratio sit recta, non obliqua,
10, 3. 27. 4. 34, 4. 40, 5.
43, 4. 48, 4. coll. 1, 11. 3, 6.
8, 4. 11, 3. 16. 19, 5. etc.
Vid. Iuncquii dissert. de
pleonasmis linguae Gr. N.
T. p. 68. f.
- Ὁὐ μέντοι *Non vero* 42, 3. * ἔ-
γὰρ *Neque enim* 31, 3. * ἀνὴρ
ἐκ ἀαήμιος *Vir non ignobilis*,
h. e. *nobilissimus*, 23, 4. Sic
ἐκ εὐχερῶς *Non facile*, h. e.
aegre, aegerrime, 52, 6.
- Οὐδὰμ *Nusquam* 33, 2.
- Οὐδέ· οἰκέτας ἔχον ἐδ' ὅλως
*Servos omnino non, s. nequa-
quam, habebant* 3, 5. Nam
ἐδ' ὅλως idem est, quod πολ-
λῇ γε καὶ δὴ ap. Atticos.
Moeris, et Suidas: Πολλῇ
γε καὶ δεῖ· ἐδὲ ὅλως. Hesy-
chius autem verba πολλῇ γε
καὶ δεῖ interpretatur per μη-
δαμῶς. Gloss. vett. Οὐδ' ὅλως
Nequaquam, nequicquam.
vid. Obseruatt. miscell. To.
10. p. 361. * ἐδὲ *Nec* 7, 3.
48, 3. * *praecedente* ἐκ 2,
3.: et ἐδέποτε 11, 2, 29, 1.
* ἔ μέντοι δὲ *Neque vero* 3, 2.
- Οὐδεὶς *Nemo* 7, 7. * ἄνθρωπος
ἐδεὶς *Nemo* 32, 16. * ἐδεὶς
τῶν ἀνθρώπων *Nemo homi-
num* 6, 1. * τῶν οἰκείων ἐδὲν
ἐπιμελεῖσθαι *Rem familia-
rem negligere* 26. Hesy-
chius: Οὐδέν· ἀντὶ τῆς ἔ.
- Οὐδέποτε *Nunquam* 11, 2. 29,
1. 33, 2. 36, 2.
- Οὐκέτι *Non amplius* 3, 6. 19, 4.
- Οὖν *Igitur* 30, 3. 32, 11. etc.
* καὶ — ἐν 2, 10.: vbi v.
not. * δ' ἐν 27, 3.: vbi v.
notae.
- Οὕτως

Οὐρίς *Vris*: nomen Dianae apud Lacedaemonios, 32, 6. Vid. Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 204. Olear. ad Philostrat. p. 370. et Index Gr. Aeschin. v. **Οὐρίς**. Conf. Vrfinus Virgil. cum Grr. scriptt. collat. ad Aen. 11, 532.

Οὐρά *Caudae*: de equis, 1, 11.

Οὐρήσαι *Vrinam facere* [Hygin. fab. 195.], h. e. effundere semen, 5, 4.: vbi v. not. Nonnus Dionysf. 13. p. 356, 22. Hanou. vsus est hoc in genere verbis **χύσις** *ἔρων*. Sic asina *urinam genitalem reddere* dicitur a Plin. H. N. 8, 43., et ab Aristotele H. AA. 6, 23. **ἐξαρεῖν τὴν γονήν**.

Οὐρίων *Vrion*: filius Iouis, Neptuni, et Mercurii, 5, 4. Ouid. Fastt. 5, 535. f. *Hunc Hyrieus, quia sic genitus, vocat Vriona. Perdidit antiquum littera prima sonum*. Conf. Eustath. ad Il. σ' p. 1156. Rom.

Οὐσία *Facultates*: bona 32, 7.: vt ap. Xen. Cyrop. 8, 4. 15. Hefychius, et ex eo Phavorinus: **Οὐσία** — **βίος**, **κτήσις**. Gloss. vett. **Οὐσία** *Patrimonium*, — *res familiaris* [Cic. p. red. ad Quirr. 1.], *facultates*.

Οὐτε *Neque*: vt, **ἔτε** — **ἔτε** — **ἔτε** 1, 2. 16, 2. * **ἔτε** — **ἔτε** 32, 8.

Οὗτος καὶ ταῦτα *Praesertim* 13, 2. 31, 2. * **ἡ ἀλήθεια** *ἔστιν αὐτῇ* *Res sic habet* 17, 2. add. 21, 2. * **ἐν τέτῳ**

Hinc 44, 3. * **ἐν τέτῳ** *Inter- ea* 32, 12.: sed 28, 2. **ἐν τέτῳ** ita positum est, vt intell. **τῷ κολυμβᾶν** e nomine **κολυμβητής**, quod praecedit, *arte urinandī*. * **τέτων γενομένων** *His factis* 41, 8. * **ἐμοὶ δοκεῖ τέτο** *Mihi ita videtur* 35, 2. add. 34, 2.: vbi **δοκεῖ μοι ταῦτα εἶναι** est *res mihi sic se habere videtur*. * **τετὶ** 31, 6. * redundat post αὐτὸς 24, 3.

Οὕτω, sequente Consonante, et ἔτως, sequente Vocali, *Sic: hoc modo* 2, 8.: vbi praecedit Participium: 5, 4. etc. * **τὸ ἀληθές ἔτως ἔχει** *Res sic habet* 6, 2. 20, 2. add. 11, 2. 46, 1. * **ἔτως ἀχάριστος** *Tam, adeo, ingratulus* 31, 7.: sequente Coni. ὥς add. ibid. 5. * **τὺν** 1, 5. 27, 1. 48, 1. Hefychius: **Οὕτω** — **τέσσαρα σημαίνει** — **χρόνον**. * **εἰδ' ἔτως** *Tum vero: deinde prooem.* 3.: vt ap. Theophrast. charr. prooem. 4. Laërt. 2, 47. etc.

Ὀφθαλμός *Oculus* 32, 1. 9. * nomen amici Phorcynis, quo, tanquam oculo, vsus dicitur omnibus in rebus et negotiis, 32, 10. ff. Com- mode Tollius laudauit lo- cum Apuleii in de Mundo p. 69. Elmenh. hunc, *Erant inter eos et diuisa officia: in comitatu regio armigeri quidam, at extrinsecus singuli custodes locorum, erant, et ianitores, et atrienses. Sed inter eos Aures regiae* [v. Philostr. V. Apollon. Tyan. V 5 1,

INDEX PRIMVS

- 1, 28.], *et Imperatoris Oculi, quidam homines vocabantur*. Nimirum ὀφθαλμοὶ βασιλέως, grant proprie ap. Persas fere eunuchi, familiares regis, cum in regia, tum in prouinciis, quorum munus positum erat in eo, vt cognoscerent acciperentque oculis, quaecunque in toto orbe fierent, dicerenturque de rege, et de rebus ad regem pertinentibus, eaque ad regem deferrent. vid. Pollux 2, 84.: Hefychius v. βασιλέως ὀφθαλμός. Suidas v. ὀφθαλμός βασιλέως. Heliod. 8. p. 405. Comel.: Xen. Cyrop. 8, 2. 7. 8, 6. 8.: et omnino Briffonius de Princip. Persf. 1, 190. p. 264. ff. Lederl. add. Tzetzes Chil. 10, 729. ff. et Petauius ad Themist. p. 526. Par. Talis igitur *Oculus* erat etiam Phorcyni regi.
- Ὄφις *Serpens: draco* 21, 1. 29, 3. 39, 1.
- Ὄχεισθαι ἐφ' ἵππων *Vehiequis* 1, 5. * ὀχεῖσθαι ἐπὶ ταύρῃ *Vehi tauro* 16, 1.
- Ὀχλος *Multitudo: turba* 2, 9. Lex. MS. Coiflin. p. 483.
- Ὀχλος ἐπὶ τῆς ὀχλήσεως *Φασι θετέον εἶναι, ἐν ἐπὶ πλήθους*. Vid. Pierfonius ad Moer. p. 290.
- Ὄψις *Visus* 23, 2.
- Π
- Παγγέλοιος μῦθος *Perquam ridicula fabula* 27, 1.
- Παιδαριώδης *Puerile: stultum*
- 7, 3. Hefychius: Παιδαριώδη· ἀσύνετα.
- Παιονία *Paeonia: regio Macedoniae, cuius rex fuit Phineus, 23, 2. Nomen habuit a Paeone, filio Endymionis, regis Elidis, maximo. nam Pausan. 5, 1. p. 376. Παίονα δὲ, inquit, ἀχθόμενον τῇ ἡττῇ, Φυγεῖν ὡς πορρωτάτω, καὶ τὴν ὑπὲρ Ἀξίς ποταμῷ χώραν ἀπ' αὐτῆς Παιονίαν ὀνομασθῆναι*. Axius autem fuit de fluminis Macedoniae.
- Παῖς *Puer* 2, 1. 4, 2, 6. etc. * *filii* 5, 1. 2, 6, 3. etc. * *παῖδες Liberi* 2, 6. 9, 1. 3.
- Hefychius: Παῖδες, τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικά καὶ θηλυκά κ. τ. λ. Vid. Xen. Cyrop. 7, 5. 21. * *παῖδες filii* 6, 3. 23, 4. 51, 4.: qui 23, 2. dicuntur ἄρσενες παῖδες ap. Laetant. 1, 11, 16. est *liberi mares*. * *filiae* 19, 4. coll. f. 2.
- Παλαιοὶ ἄνθρωποι *Veteres: veteres homines* [Cic. Lael. 1.] 4, 2.
- Παλαίφατος *Palaephatus: Aegyptius, aut Abydenus, vt videtur, atque adeo diuersus ab auctore libelli ipsarum Fabularum, qui haud dubie Atheniensis fuit, 52, 7. 53, 6.*
- Πάλιν *Rursus: iterum* 28, 2. 32, 12. f. * *πάλιν ἔσω ποιῆσαι Recipere intro s. intra se* 50, 2.
- Πάμποδα χρήματα *Perquam ingens pecuniae vis* 1, 4. 31, 9.
- Πανδίων *Pandion* II., rex Atheniensium, pater Procridis, 2, 4.:

2, 4.: vbi v. not. V: de eo Meursius regn. Attic. 2, 15. Πανδοκῆον *Deuorsorium* 46, 2.: vbi v. not. Gloss. vett. Πανδοχῆον *Cauponium*, *deuorsorium*, *stabulum*. Suidas, et ex eo Phauorinus, v. πάνδοκοι· πανδοκῆον, τὸ πάντας ὑποδεχόμενον οἴκημα.

Πανδώρα *Pandora*: mulier Graeca admodum diues, 35, 1. 2. Hymnus Dan. Heinsii in Pandoram extat ad calcem Introductionis eius in doctrinam, quae libris Hesiodi Ἔργων καὶ Ἡμερῶν continetur, p. 171.—176. Cler.

Πανηγυρίς *Sacrificium solenne* [Cic. Tusc. 1, 47.]: quatenus ei intererant omnes Argiui, aliique Graeci, 51, 1. Ab Plut. V. Demetrii Poliorc. p. 900. B To. 1. vocatur ἡ τῶν Ἡραίων ἑορτή· v. Meursius Graec. fer. v. Ἡραῖα. Etymol. M.: Πανηγυρίς· ἑορτή, συνάθροισις· ἀπὸ τῆ ἄγυρις· εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται.

Πανῆργος proprie dicitur *nauus*, *strenuus*, *qui omnia aggredditur*: vt πανεργία tribuitur *simio* ap. Aelian. V. H. 2, 40., quia omnia imitatur: v. Aelian. H. AA. 5, 26.: et verbum πολυπραγμονεῖν ap. Aristoph. Plut. 914 ab schol. Doruill. explicatum legitur verbis ταῖς πανεργίαις ἑαυτὸν ἐκδεδωκέναι. Sed saepe vsurpatur, non modo malo sensu de *vaftris*, et *astutis*, hominibus, sed etiam, in partem

bonam, de hominibus *versutis*, *callidis* [v. Cic. N. DD. 3, 10.], *solertibus*, vt 8, 2. Neque aliter legitur in vers. Alex. Prou. 13, 1. pro Hebr. עָזָה: Aqu. Theodot. Sym. habent ibi σοφός. Gloss. vett. Πανῆργος *Callidus*, *astutus*, *versutus*, *sagax*, — *vaser*. Suidas: Πανῆργος· — λέγεται δὲ καὶ ὁ πάνυ Φρόνιμος καὶ ὁ πάντα ἐπιστάμενος —. Etymol. M. Πανῆργος· παρὰ τὸ εἰς πᾶν ἐνεργεῖν· σημαίνει καὶ τὸν Φρόνιμον καὶ νοήμονα ἐπὶ καλοῖς· σημαίνει καὶ τὸν κακοποιεῖν δυνατόμενον, διὰ τῆς ἑαυτῆ σοφιστικῆς κακίας. Thomas Magister, et ex eo Phauorinus: Πανῆργος κυρίως μὲν, ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, ἦγαν ὁ δραστήριος καὶ ἐνεργής· κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει ἐπὶ τῇ ἐν κακοῖς νοήμασιν εὐεπιβόλῃ —. Niceph. Gregoras Excc. Gram. ap. Matthaeum Gloss. Gr. minorr. p. 9. Πανῆργος λέγεται ὁ εἰς πᾶν ἔργον ἐπιβάλλων, ἦγαν ὁ Φρόνιμος· νῦν δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐπὶ τῇ δολίᾳ τίθεται ἡ λέξις. Verbum πανεργεῖν maxime de furibus vsurpatur. v. Aristoph. Plut. 368. 877. 1146.: vbi schol. Doruill. illud verbo κλέπτειν explicauit.

Πανταχῇ *Vbiq̃ue* 46, 1.

Παντοδαπὰ δένδρα. *Variae arbores* 34, 3.

Παρά 1) cum Genitiuo: vt, λαβόντες παρὰ Ἰξίανος χρηματά *Aucti ab Ixione pecunia*

nia 1, 8. add. 31, 6. 32, 10.
47, 3. * ἢν ἔμαθε παρά τι-
νος Ιατρῆ Cuius naturam a
medico quodam acceperat 27,
3. * χρήματα παρά τῶν νη-
σιωτῶν εἰσεπράττετο Pec-
niam ab insularis exigebat
32, 14. add. 49, 1. * κεκλη-
μένοι παρά τῶν Λακίθων
ἐπὶ θόλῃν Inuitati a Lapi-
this ad epulas 1, 9. add. 53,
4. f. * παρά τῶν πολιτῶν
κρατηθῆναι Ab ciuibus com-
prehendi 2, 7. add. ibid. 9.
51, 4. * παρά τῷ πατρὶς ἐ-
τάφῃ Ab patre sepultus est
13, 5. v. Muncquerus ad
Anton. Liber. 23. p. 159.
Verh. * ἐγκλημα ἔδδεν παρ'
ἑδδενὸς ἐνομίζετο Nulla que-
rela a quoquam audiebatur
49, 1. * τὰ παρ' ἐκείνου Te-
la: sagittae, et τὰ παρὰ τέ-
τε Flamina, 47, 2. 2) Cum.
Datiuo: vt, παρὰ τῇ θα-
λάττῃ Iuxta mare 19, 4.
* θαῦμα ἦν τὸ τῇ τρόπῃ πα-
ρὰ τοῖς Λεσβίοις Lesbii ad-
mirabantur humanitatem
hominis 49, 2. add. 53, 4.
3) Cum Accusatiuo: vt,
παρὰ τὸν Ταῦρον ἐκέμπετο
Ad Taurum amandabatur
2, 9.: vbi f. 10. est ἐπὶ τὸν
Ταῦρον, eodem sensu. Sic
Xen. h. Gr. 1. p. 340. Leocl.
διέβη παρὰ τὸν Φαρνάβαζον
εἰς τὸ πέραν et p. 341. ἐβέ-
λοντο μὲν μάλιστα παρὰ βα-
σιλέα ἀναβῆναι.

Παραδιδόναι Reddere 41, 7.
* παραδιδόναι ἑαυτὴν Se tra-
dere 41, 4.

τὸ Παραθαλάσσιον ἕλος Mari-

tima ora [Cic. p. L. Manil.
c. 18.] 38, 2. * τὰ παραθα-
λάσσια χωρία Maritima loca
29, 4.: vt οἱ παραθαλάττιοι
ἄγροι ap. Longum 2, 13. p.
204. Bod.

Παραυεῖν· παρήνευσαν αὐτεῖν,
ὅ, τι ἂν βέλοιο Cohortati
sunt, vt peteret, quicquid
vellet, 5, 2.

Παρακαθίζειν πολεὴν στρατῶν
ἐπὶ τὴν πόλιν Obsidere opi-
dum magno cum exercitu
41, 3. Sic qui obsidet et op-
pugnat locum aliquem, velut
montes, ap. Xen. Cyrop. 2,
4. 9. dicitur πολιορκεῖν προσ-
καθήμενος quae est forma
loquendi Herodotea: vid. 5,
104.: et ap. Thucyd. 1, 11.
πολιορκία προσκαθέζεσθαι.

Παρακαλεῖν Rogare 50, 2: Con-
struitur cum Accusatiuo per-
sonae, sequente Infinitiuo.

Παραλαμβάνειν τὴν τάττε βα-
σιλείαν παρέλαβε Regnum
eius occupauit s. inuasit: huic
in regno successit 7, 5. Nam
hoc verbum vsurpatur fere
de iis, qui accipiunt regnum
a maioribus: v. Raphelius,
et Bosius, ad Hebr. 12, 28.:
sed ponitur etiam de iis, qui
aliis in regno succedunt,
quocunque id modo fiat. v.
Gataquerus de stylo N. T.
c. 16. p. 98. Trai.

τὸ Παράλιον μέρος τῆς Τύρου
πόλεως Litus Tyrium: ora
Tyri 52, 1. Apud Longum
2, 13. p. 202. Bod. est, κα-
ταργεῖν αὐτῶν τὴν παραλίαν.
Kypquius ad Luc. 6, 17., vbi
est ἡ παράλιος Τύρος, p. 236.
Tò. 1.

To. 1. vertit *orga maritima*
Tyro urbi vicina.

Παράξενον βάμμα Nouns, in-
visitatus, color 52, 3.: qui
f. 4. vocatur ξένη χροιά.
* παράξενος Φορεσία Noua
vestis: inuifatatum, nouum,
pallium 52, 5.

τὸ Παράπαν Omnino: prorsus
prooem. 1. Hesychius: Τὸ
παράπαν· πάντελως· quo
ipso verbo explicatur ab
scholiasta Doruil. et Leidenfi
ad Aristoph. Plut. 1184: vt
ab schol. vet. ad v. 351.,
cuius verba sunt, Τὸ παρά-
παν· ἀντὶ τῆ πάντελως, κα-
τὰ πάντα τρόπον, ἐξ ὁλο-
κλήρου· et ab schol. Doruil.
ad v. 962. verbis δι' ὅλα.

Παραπίπτειν Incidere: irruere
50, 3. Construitur cum Da-
tuo.

Παρασκευῇ Apparatus 44, 3.

Παρατρέπειν proprie est per-
peram, male, vertere, per-
vertere, vt παραγυγνώσκειν
male statuere, παραπύκειν
fehlischlagen, et alia huius-
modi: vnde παρέτρεψαν εἰς
τὸ ἀπιστότερον καὶ θανμασιώ-
τερον prooem. 5. est corru-
perunt in miraculum, vt lo-
quitur Tacitus Ann. 4, 11.:
h. e. fecerunt magis incredi-
bilis, et mirabiliora.

Παρέχειν τὰ χρήματα Dare
pecuniam 32, 16.: vbi f. 14.
est δίδοναι.

* Παρέψησις Coctio: coctura:
de Medea, quae prima suda-
tiones inuenisse dicitur, 44,
2. Caret hoc nomine The-
saurus Stephanianus.

Παρορᾶν Pati 7, 4: sequente
Participio Passiuo. Sic Xen.
anab. 7. p. 571. Hutchinsf.
καὶ μὴ παριδεῖν με διὰ σε ἀνο-
μοίως ἔχοντα. Nam dicitur
vtrumque verbum de iis, qui
vident aliquid ita, vt videan-
tur non videre, qui obiter
vident, atque adeo conte-
mnunt, atque neglegunt, et
omittunt, et ferunt, et fieri
patiuntur, aliquid: vt παρι-
δῶν — τὰς νόμους ap. Aeschin.
c. Ctesiph. p. 431. To. 2.
Tail. et πάντα τὰ δ' ἀφεί-
καὶ παριδῶν ap. Demosthen.
de Cor. p. 526. To. 2. Sic
παραθεωρεῖσθαι legitur
Aett. 6, 1.: ex quo loco sum-
ta est glossa Hesychiana:
Παρεθεωρῆντο· κατεφρο-
νῆντο· παρόπτεσθαι ap. Pau-
san. 1, 9. p. 22. 7, 6. p. 537.
Neque aliter vsurpata le-
guntur verba παρορᾶν et
παριδεῖν. vid. Herodo. 1,
191. Xen. Memorr. 2, 7. 2.
Polit. Athen. 2, 16. Cyrop.
1, 5. 7. Anton. Liber. 8. p.
58. Verh.

Πᾶς Omnis 3, 1. etc.

Πασιφάη Pasiphaë: vxor Mi-
nois II. [Suet. Galb. 2.], ca-
pta amore Tauri iuuenis,
2, 1. 4. V. Meursius in de
Creta 3, 3. p. 135.

Πάσχειν μὴ — τὸτο πάθῃτε
καὶ ὑμεῖς Ne — hoc vobis
quoque accidat 32, 16.

Πατήρ Pater 13, 5. 53, 5.

Πεδία Campi 1, 10.

Πείθειν Persuadere: mouere
7, 6. Construitur cum Ac-
cusat. personae, sequente
In-

Infinitiuo. * Medium κρίθαι *Credere: verum putare: fidem habere* prooem. 1. [vbi construitur cum Dativio rei, vt ap. Hom. Odyf. α, 414.: opponitur verbo ἀπιστεῖν, vt Aët. 28, 24.] 1, 2. [vbi pro eo ponitur πιστεύειν] 9, 2. [fab. 11, 1. est pro eo ὑπολαμβάνειν] 39, 1.

Πέλαγος *Mare*: fere altum, 13, 4. f. 16, 2. Vid. Rapphilius et Kypquius ad Matth. 18, 6.

Πελίας *Pelias*: pater Acasti [v. Apollod. 1, 9. 10.], occisus a filiabus suis, 41, 2. * senex quidam, 44, 3.

ζ Πελοπόννησος *Peloponnesus*: peninsula Graeciae continens, 6, 5. 40, 4. v. Strabo 8. p. 516. ff. Almel. et Stephanus Byzant. h. v.

Πέλοψ *Pelops*: filius Tantali, 30, 1. f. * mater eius fuit Eos, 31, 9.

Πέμπειν *Mittere* 2, 9. 13, 4. [vbi huic verbo iuncta sunt verba πλοῖα διώξοντα v. Valguenarius ad Phoen. p. 289.] 39, 4. eto. * Pass. πέμπεισθαι *Amandari* 2, 9.

Πένης *Inops* 24, 2. Ammonius: Πένης, καὶ πτωχός, διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τῆ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν ποριζομένου τὸν βίον· πτωχός δὲ ὁ ἐπαίτης, ὁ τῆ ἔχειν ἀκτεπωχός. — recte. vid. Aristoph. Plut. 552. ff. At saepe tamen πένης complectitur πτωχόν, atque adeo idem est, quod πτωχός: vt d. l. Palaephathi.

Πεντήκοντα *Quinquaginta* 39, 1. 3.

Πέρας τῆ βίης *Finis vitae* 51, 4.

Περὶ 1) cum Genitiuo: vt, τὰδε περὶ Ἀπίων συνγγέγραφα *Haec de Incredibilibus conscripsi* prooem. 1. add. 49, 2. * λόγος περὶ αὐτῶν εἰδὲς ὑπῆρξεν *Nihil de iis dictum esset* prooem. 2. add. ibid. 3. 6. f. 4, 1. 7, 1, 12, 1. 34, 1. * ἀμιλλήθησόμενος περὶ τῆς βασιλείας *Certaturus de regno* 6, 2. * δεδιότες περὶ τῶν γυναικῶν *Timentes de vxoribus*: ne fame perirent, ne sese necarent, 34, 2. v. Abreschius ad Aët. 8, 12: p. 608. To. 1. animaduers. Aeschyl. 2) Cum Accusatiuo: vt, τὸ περὶ τὸν Ἀταλάντα *Id, quod Attaeoni accidisse fertur: id, quod de Attaeone narratur: casus Attaeonis* 3, 7. * οἱ περὶ Ἀταλάντην *Atalanta et Milanion* 14, 2.: sed ibid. 4. οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μειλανίωνα *Atalanta et Milanion*. Sic οἱ περὶ τὸν Ἀμφίωνα *Zethus et Amphion* 42, 3.: οἱ περὶ Ἡρακλέα *Hercules* 39, 4. coll. f. 5. * περὶ τὴν πόλιν *Prope urbem* 17, 2. add. 32, 5. * ἔχων — περὶ αὐτὸν *Habens — secum* 32, 10. * τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλατταν *Phaon erat nauticularius, s. faciebat nauticularianus*, 49, 1. V. supra v. βίος.

Περιβάλλειν *Phasiv, ὅτι καὶ χαλκῶν τείχος τῇ πόλει αὐτῇ*

τῷ περιβέβλητο *Ferunt, etiam aeneo muro urbem eius circumdatam s. munitam fuisse* 18, 3. Hom. Odyf. κ', 3. ἰ. πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τείχος Χάλκεον.

Περιβόλαιον βασιλικὸν *Pallium regium* 52, 4. * περιβόλαιον ἐκ πορφύρας *Pallium purpureum* 52, 4. Ab Suida v. Ἡρακλῆς vocatur πορφύρα, et a Nonno Συναγ. ἰσορ. 1, 66. ἀληργίς. * περιβόλαια *Pallia* 52, 7. Vid. Ferrarius R. V. 2, 4. 3.

Περιελαύνειν *Abigere* 19, 4. 25, 5. * Pass. περιελαύνεσθαι *Abigi* 25, 3. Sic simpliciter verbum ἐλαύνειν legitur Il. ε', 165. et ap. Longum 1, 14. p. 98. Bod., et ἐξελαύνειν Il. ε', 25.: sed ap. Lucian. Toxar. p. 59. To. 2. Graeu. est ἡ τε λεία περιελαύνετο.

Περιέλειν 40, 2. de Hercule boues Geryonis abigente. Nam περιελεῖν est Aor. 2. ab antiquo Praesenti περιέλω· vt Hebr. 10, 11. Nam ἔλω, a quo, et ἐλάω, et ἐλαύνω, ducta sunt, valuit *pello, ago*.

Περιιέναι *Obire: peragere* 40, 4. Construitur cum Accusatiuo loci.

Περίοδος· τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν εἰς ἑτῇ ἐψηφίζον *Singulos dies numerabant annos* 53, 3. Ap. Suidan v. ἩΦαιτος est, τὴν περίοδον τῆς ἡμέρας ἐνιαυτὸν ἔλεγον.

Περисиία πλείστη *Opes maximae* 4, ρ.: vbi περисиίαν πλείστην πεκτημένον sunt opes

lentissimi, ditissimi. Sic ap. Zosim. 2, 14, 5. περισιίας εὖ ἔχοντες sunt homines in primis diuites.

Περιπλέειν *Circumnavigare* 32, 14. 38, 5. Tho. Magister p. 687. — καὶ περιπλεῖν, τὸ κύκλῳ τινὸς πλεῖν. — Ammonius p. 113. — περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σπάφος ἀνατρέφουσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Conf. Hutchinsonus ad Xen. anab. 1. p. 18.

Περιτρέπεσθαι *Iactari: euer-ti* 13, 4.: vbi Daedalus et Icarus dicuntur περιτρέπεσθαι, quatenus navis eorum euer-tebatur impetu venti et fluctuum: vt συμπληρῶσθαι Luc. 8, 23. ii, quorum navis completur vndis.

Περιτυγχάνειν *Incidere* 28, 4. Construitur cum Datiuo.

Περίχωρος· τὰ περίχωρα τῆς Σικελίας *Regiones, terrae, finitimae Siciliae* 21, 2.

Περσεύς *Perseus: intersector Medusae, exul Argivus*, 32, 2. 10. 12. 15. f. V. Paulan. 2, 21. p. 159. De itineribus eius v. hist. Acad. Inserr. regiae Paris. To. 7. p. 44. ff. * pater Stheneli, 39, 2. V. Apollod. 2. p. 97.

Πτεινὸς, ὃν, *Volucer, cre*, 23, 1. Thomas Mag.: Πτηνὸν λέγε· τὸ δὲ πετεινὸν, ἀδόκιμον· sic enim legitur pro πετηνὸν in edit. Rom. et Codd. MSS. nonn. Phauorinus: Πτετηνὰ, τὰ πτηνὰ δυνάμενα, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐκπετήσιμα. Πτετηνὸν ποιητικῶς, κοινῶς πτηνὸν, καὶ πετεινόν.

- τεινόν. Haec posterior ob-
feruatio sumta est e Moscho-
puli scholiis ad Hesiodi Έργ.
p. 63. b Heinf.
- Πέτεσθαι *Volare* 13, 2. * *uo-*
lare [Virg. Aen. 3, 124]:
de nauigantibus, 13, 4. v.
Stauerius ad Hygin. p. 122.
f. Phrynichus p. 142. Έπτα-
σθαι παρατητέον, εἰ καὶ ἄ-
παξ κε εἴη κείμενον, ἢ δις·
πέτεσθαι δὲ λέγε. Moeris:
Πέτομαι, ἐν τῷ ὄ, καὶ πέτε-
ται, Ἀττικῶς· πέταμαι, ἐν
τῷ α, καὶ πέταται, Ἑλληνι-
κῶς· vbi v. interpp. Phauo-
rinus: Πέτομαι παρὰ τοῖς
Ἀττικοῖς· πέταμαι παρὰ
τοῖς κοινοῖς. Thomas Magi-
ster: Πέτομαι, ἢ ἔπταμαι
—: vbi v. interpp. p. 473.
et Graeuus ad Lucian. So-
loec. p. 751. f. To. 2. Reit.
add. schol. Lucian. p. 40.
To. 2. Graeu. Ap. Palae-
phat. 13, 4. libri editi omnes,
vt in notis animaduertimus,
pro πετόμενοι habent πετώ-
μενοι· vt Apoc. 4, 7. est πε-
τωμένῳ· de qua forma ver-
bi v. Vuesfelingius ad Diod.
Sic. p. 321. To. 1.: Hem-
sterhufius ad Lucian. p. 326.
To. 1. et Reitius ad Lucian.
p. 767. To. 2.
- Πήγασος *Pegasus*: equus ala-
tus, 29, 1. 30, 2. * nomen
navis ab insigni Pegasi ita
dictae, 29, 4. 8. Conf. Vues-
felingius ad Diod. S. p. 290.
To. 1.
- Πηγή *Fons*: undae liquidae
[Ouid. Fasti. 6, 699]: *spe-*
culum lympharum 41, 8.
- Πήλιον ὄρος *Pelion*: mons Thef-
saliae, 1, 3. v. Plin. H. N.
4, 8. Hesychius: Πήλιον
ὄρος· ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ Πή-
λιον. Nam ab Hom. Il. β',
744. vocatur, vt ab aliis
[Herodo. 4, 179. Eratosth.
Κατασερ. 40. et Steph. By-
zant. h. v.], simpliciter Πή-
λιον. V. Strabo 9. p. 666.
Almel. Altitudo huius mon-
tis fuit MCCL. passuum, au-
ctore Dicaearcho ap. Plin.
H. N. 2, 65.
- Πιάσθαι *Comprehendere* 53, 5.:
vt Ioh. 10, 39.
- Πιερία *Pieria*: regio Thraciae
primo, deinde Macedoniae,
34, 2. Stephanus Byzant.
Πιερία, πόλις ἐν ὁμωνύμῳ
χωρίῳ. v. Strabo 7. p. 508.
10. p. 722. Almel. Plin. H.
N. 4, 10.
- Πίδηκος *Simia* 2, 2.
- Πίνειν μέλι *Bibere mel* 27, 2.
- Πίπτειν *Cadere* 39, 4.
- Πίσσα *Pisa*: vrbs Elisidis, regio-
nis Peloponnesi maritimae,
regia Oenomai, 30, 1. Stra-
bo 8. p. 545. Almel.: Διω-
νομάσθη δὲ πλεῖστον ἢ Πι-
σάτις, τότε μὲν πρῶτον, διὰ
τὴν ἡγεμόνασιν ὀνηθέντας
πλεῖστον, Οἰνόμαόν τε καὶ
Πέλοπα τὸν ἐπείνων διαδεξα-
μενον· et in Chrestom. 8. p.
1261. A: Ὅτι Σαλαμωνεύς,
Οἰνόμαος, Πέλοψ, καὶ οἱ
Πελοπίδαι, ἐν Πίσῃ κατώ-
κην, ἢ νῦν Βίσα καλεῖται.
- Πισεύειν· ἀδύνατον πεπίστευκεν
Credit, quod fieri nequeat,
1, 1. Praeteritum enim vim
Praesentis habet, vel potius
omnium

omnium Temporum. vid.
not.

Πισός *Fidelis*: *fidus* 31, 8.: vt
ap. Xen. *Cyrop.* 8. 2. 11.

Πλάσμα ἀναδιδόναι ἄλλοις *Fin-*
gere alios e luto 35, 1.

Πλατέα ὁσᾶ *Lata ossa* 25, 4.

Πλάττεσθαι *Fingi*: de fabula,
1, 12.

Πλέειν *Nauigare* 13, 4.

Πλεονεκτεῖν, sequente Casu se-
cundo personae, *Vincere* 48,
3. Idem est, quod νικᾶν, et
εὕρισκεσθαι κρείσσω, quae
verba ap. Apollod. 1. p. 13.
leguntur in Fabula Mar-
sya.

τὸ Πλῆθος τῆ χρυσῆ *Vis, co-*
ripia, pondus, auri 32, 10.

* τὸ ὑπήκοον πλῆθος *Ciues*
52, 6.: qui ibid. 5. et 7. di-
cuntur absolute τὸ πλῆθος.
Sic στρατιωτικὸν πλῆθος est
ap. Ioseph. B. I. 7, 15.

Πλὴν τῆς κεφαλῆς *Praeter ca-*
put 1, 1. Hesychius: Πλὴν
ἐκτός —.

Πλησιάζειν *Consuetudine uti*:
simpliciter, 45, 3.: de Her-
cule, familiariter vtente
Omphala.

Πλήττειν *Icere cauda, acumi-*
ne, spiculo, aculeo, caudae:
ferire: de scorpione, 5, 5.:
idem, quod παίειν Apoc. 9,
5.: vt ap. Eratosth. *Κατα-*
εσρ. 7. V. infra v. σκορπίος.
Sed ap. Eratosthen. *Κατα-*
εσρ. 32. Orion dicitur τῷ
πέγτρῳ [τῆ σκορπίς] πλῆ-
γείς et Bardisanes ap. Eu-
seb. P. E. 6, 10. p. 273. D
Colon., σκορπίος, inquit, γῆν

ἐσθλεί, καὶ τὰς μὴ ἀδικήσαν-
τας ἀδικεῖ, κέντρῳ ἰοβόλῳ
πλήσσω. Vnde αἱ πληγαὶ
τῆ σκορπίς est ap. Aristot.
Θ. A. p. 736. D To. 2. Dunal.
* Pass. πλήττεσθαι *Ici telis*
39, 4. * λίθῳ πληγείς *La-*
pide ictus 12, 2.

Πλοῖον *Navis* 13, 4. 21, 2. f.
etc. * πλοῖον μακρὸν *Navis*
longa 29, 4. Vid. Scheffe-
rus M. N. 2, 2. * πλοῖα *Na-*
ves: classis 32, 10. Fab. 38,
2. est ναυτικόν.

Πλέσιος, ἰα, *Diues* 3, 5. 35, 2.
Hesychius: Πλέσιος· χρη-
μάτων καὶ περιεσχίας κύριος.

Πλῆς *Nauigatio* 31, 10.: vbi
κατὰ τὸν πλῆν est *in cursu*:
in ipsa nauigatione [Sen. ad
Helu. 17.]. Sic Aët. 21, 7.
τὸν πλῆν διανύειν est *cursum,*
nauigationem, conficere: et
ap. Lucian. diall. μορττ. p.
317. et merc. condd. p. 445.
To. 1. Graeu. legitur παρὰ
τὸν πλῆν. * τῷ Φάωνι διαλέ-
γεται περὶ πλῆ *Cum Phaone*
agit, ut ipsam traiciat:
nempe a Lesbos, vel Chio,
in continentem, 49, 2.: vbi
v. notae.

Πλῆτος *Diuitiae: pecuniae* 1,
8. 25, 2.

Πνέειν *Flare: flamina spirare*:
de Zephyro, 47, 2.

Πνεύματα *Venti: flamina: fla-*
tus [Plin. H. N. 2. 43. 48.]
18, 1.: qui paulo post dicun-
tur ἀνεμοί. Sed Herodo. 7,
16., vt Pausan. 5, 25. et 8,
27., dixit ἀνέμων πνεύματα.
vt Hom. *Odyf.* ζ', 20. ἀνέμῳ
πνεύῃ, et *Odyf.* α', 98. πνοίῃ
ἀνέ-

X

ἀνέμοιο· Hesiod. Θεογ. 253. πνοαὶ ἀνέμου· et Aristoteles in de mundo c. 2. extr. πνοαὶ ἀνέμων· sed Hom. Il. ζ', 254., aliisque in locis, etiam ἀνέμων ἀῆται habet, vt Hesiod. Ἔργ. 645. ἀνέμους, et ἀήτας, distinxit, et Plato Phaedon. 60. τὸ πνεῦμα, et τὰς ἀνέμους. Conf. schol. Sophoclis ad Aiace. 684. Sic ap. Lucret. 5, 218. est *ventorum flabra*: ap. Sen. ad Helu. 17. et benef. 4, 28. *ventorum flatus*: ap. Lactant. 7, 6. 4 *ventorum spiritus*: et ap. Eumen. paneg. in Constant. c. 18, 6. *ventorum flamina*.

Πόα [Apollod. 3, 3. 1.] *Herba* [Hygin. fab. 136.] 27, 1. 3. [quae eodem loco vocatur βοτάνη] 28, 1. * ἐπὶ πόγῃς *Terrae infixa*: de claua Herculis, 37. Vid. infra v. Φυλάκης. Hesychius: Πόη· πόα· πόα δὲ ἔστιν ἡ τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία.

Πόδες *Pedes* 22, 2.

Ποδήρης χιτῶν *Ad talos demissa* [Horat. 1. sat. 2, 99.], *talaris, tunica, s. stola*: de Amazonibus, 33, 1. Suidas: Ποδήρης· ἕως τῶν ποδῶν χιτῶν. Talis tunica tribuitur a Paufania 1, 19. Theseo, et 5, 19. Baccho: sed eadem tunica vocatur ab eo 8, 31. p. 664. χιτῶν καδήμων ἐς σφυρά, vt ab Herodo. 1, 195. καδῶν ποδηνεῖς, et ab Lucian. Amorr. 3. p. 400. To. 2. Reit. ἐσθῆς μέχρη πο-

δῶν τὴν τρυφήν καθεμένη. Vid. Pollux 2, 196. 7, 54. et Albertius ad Hesych. p. 986. To. 2. Huiusmodi tunicas Athenienses dicuntur gestasse vsque ad aetatem Periclis. v. Eustathius ad Il. v' p. 954, 50. Rom.

* Ποδῶνυς *Pedibus celer: velox*: de cane, 7, 6. * de equo, 7, 9. Stephanus in Thesauro non notauit hanc vocabuli formam, quae tamen auctoritate librorum Palaeophati fere omnium confirmatur. * ποδωνέεροι *Velociores*: de equis, 1, 6.: quod est a ποδάκης. Hesychius: Ποδάκης· ὠκύς, ταχύς τοῖς ποσί [v. Xen. Cyrop. 2, 3. 3.]. Vtrique vocabuli forma notata est in Dictionario Graecolatino ab Aldo Manutio Venetiis a. 1497. form. mai. edito, Ποδάκης. εος. δ. ἡ. *velox*. Ποδῶνυς *idem*.

Ποιεῖν *Facere* 3, 2. 27, 1. 50, 3. * *fabricari* 2, 1. * de statuario, 22, 2. * ποιεῖν εἰκόνα *Fieri sibi iubere statuum* 9, 3. add. 32, 6. Vtroque in loco Actium habet vim Medii. vid. fab. 31, 9. * ὄρυγμα ποιεῖν *Antrum effodere* 2, 9. * ποιεῖν πτέρυγας προσδετὰς *Accommodare, aptare, sibi alas ficticias* 13, 1. * ὑγία ποιεῖν *Salutem reddere: sanum reddere* 27, 3. add. 32, 3. 44, 1. f. * τὰ λοιπὰ τῶν ὄρων ἄβατα ἐποίησεν *Reliquos montes reddidit inaccessos* 1, 3. * ἄσμα ποιεῖν *Canere: carmine celebrare*

49, 3. Ap. Aelian. V. H. 9, 4. est ἄσμα ἄδειν. v. supra v. ἐπί. * πάλιν ἔσω ποιεῖν *Recipere intro s. intra se: recipere in se* [Hygin. fab. 203.] 50, 2. Ap. schol. Hom. ad Il. α', 14. de eadem re legitur χάσματος δεχθῆναι. vt Aelian. H. AA. 3, 29. dixit δέχεσθαι ἔσω. Sic fere Aët. 5, 34. ἐκέλευσεν ἔξω τὰς ἀποδόλως ποιῆσαι h. e. iussit *Apostolos duci foras: hinaus thun*: et Xen. Cyrop. 4, 1. 2. ὥς' ἐφθασάν ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας. Vid. Casaubonus ad Sueton. Aug. 16. p. 143. Boecl.: Elfenrus et Kypquius ad Aët. d. l., etiam Abreschius p. 606. Πo. 1. Animaduertit. Aeschyl.: Hogeuenus ad Viger. 5, 10. 6.: Kuhnus in Ind. Graec. Aelian. v. ποιέω. * τὰς τῶν προβάτων ἐρέας, οἷαν καὶ ἦσαν, ἐποίησεν ἱμάτια *E lana ouium natia et alba confecere vestes* 52, 6. * *parare: auctorem esse* 53, 2. * Med. ποιέισθαι ἐνέδρας *Infidari* 1, 10.: vbi v. notae: 7, 6. * ποιέισθαι εἰκόνα *Fieri iubere statuam* 31, 9. Vid. Xen. Cyrop. 6, 4. 1. * μεγάλας δαπάνας ποιέισθαι *Prodigum, sumtuosum, esse* 26. Ποιητὴς *Poëta*: Homerus, 53, 6.: vbi v. not. et Strabo 1. p. 39. B. * ποιητὰν *Poëtae prooem.* 5, 3, 3. Ποιητικῶς *More poetarum* 53, 6. Ποιμενικὸς κύων *Pastoralis canis* 52, 1.

Ποιμὴν *Bubulcus: aëtor boum* 2, 6. Nam οἱ ποιμένες ibidem dicuntur οἱ βουκόλοι. * *opilio: aëtor pecoris* 19, 4. add. 48, 2. 52, 2. Ποῖος, οἷα, *Quis, aë*, 29, 3. Πόκος *Vellus* 52, 3. * πόκος ἐρέας *Vellus lanae* 52, 2. Hesychius: Πόκος: τὸ ἔριον προβάτων. Πολεμεῖν *Bellare: bellum gerere* 1, 10. 6, 3. 6. f. 39, 3. etc. Construitur cum Dativo personae. * *bello vexare: oppugnare* 16, 3.: vbi construitur cum Accusatiuo loci. vid. not. * *pugnare* 53, 2. Πολεμικὸς *Bellator bonus* 39, 5.: qui 7, 9. et 11, 2. vocatur τὰ πολεμικὰ ἀγαθός: sed τὰ πολεμικὰ sunt τὰ ἐς πόλεμον *res bellicae*, quae ab Herodoto, et aliis, τὰ πολέμια dicuntur. v. Abreschius dilucc. Thucydid. p. 196. et Vuesfelingius ad Herodo. 3, 4. p. 195. Sic πολεμικώτατοι legitur ap. Xen. Cyrop. 3, 2. 3.: qui idem ibid. 7, 4. 1. ἀπόλεμον opponit πολεμικῷ. Πολέμιος *Hostis* 2, 10. 7, 4. Πολεμιστὴς *Bellator* 6, 6. Πόλεμος *Bellum* 39, 5. 47, 3. * οἱ πόλεμοι *Bella: pugnae* 53, 2. αἱ Πολιαὶ *Canis* 44, 2. Intell. τρίχες. Πολιτῆχος *Vrbis custos* [Cic. Legg. 2, 17. p. dom. 57. Catil. 3, 12.] et *praefcs*: dea, cuius in tutela est populus, ciuitasque, Argius [Macrobius Sat.

Sat. 3, 9.]: de Iunone Argia, 51, 1.: vt εὐνῆχος est *cubiculi custos*: et *Vestalis* dicitur ἐστῆχος. Nam dii, et deae, πολῖται [v. Pollux 9, 26. et ibi Hemsterhusius: Plut. V. Demetrii Poliorc. p. 909. E To. 1.: Aristoph. Equitt. 578.] sunt, qui, quae, credebantur incolere, et custodire [Cic. Verr. 4, 48. Legg. 2, 11.], et tueri, urbem aliquam, et ciuitatem: quam dicebantur ἔχειν [Xen. Cyrop. 8, 3. 11.] f. κατέχειν [Xen. Cyrop. 2, 1. 1.], h. e. ei praesidere, vt Cicero [p. dom. 57.] loquitur: qui ipse eiusmodi deos praesides vocat in Orationibus Catilina-riis: vt Xen. Cyrop. 3, 3. 11. οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας. v. Proluf. 21. de vitiis Lexx. N. T. p. 11. omninoque Spanhemius ad Callim. L. P. 53. Hesychius: Πολῖται οἱ τὴν πόλιν σώζοντες, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῆς.

Πόλις *Vrbs* 8, 3. 14, 4. [vbi per τὴν πόλιν intellegi potest *Nonacris*, etiam *Tegea*: quae fuere Arcadiae opida. nam *Atalanta* vocatur, et *Nonacrina*: v. Ouid. A. A. 2, 185.: et *Tegeaea*: v. Ouid. Metamm. 8, 317.] 18, 3. etc.

Πολίτης *Ciuis* 2, 7. 7, 2. etc. Πολίχνιον κρατερὸν *Opidum munitum*: *castellum* 39, 3. f. Ab Herodoto 9, 115. et Xen. Cyrop. 4, 6. 11. vocatur τει-χος ἰσχυρόν.

Πολύαις *Saepe* 21, 2. 49, 3.

Πολυανθρωπότατον χωρίον *Celeberrimus pagus* 39, 2. Gloss. vett. ἡ Πολυάνθρωπος *Celeberrima*. Sic *vrbs celebris* dicitur ab Xen. anab. 2, p. 146. Hutchins. πόλις πολυάνθρωπος add. Lucian. Afin. p. 101. To. 2. Graeu. et Zosim. 3, 20. 8.: cui opponitur πόλις ὀλιγάνθρωπος ap. Xen. de rep. Lacedd. c. 1, 1.: et Aegyptii vocantur ab Philone de circumcis. p. 810. Paris. ἔθνος πολυάνθρωπότατον, vt Aegypto tribuitur πολυάνθρωπία a Procopio B. V. 2. p. 135, 32. Hoefch., et Sardinia a Polyb. 1, 79. dicitur νῆσος τῇ πολυάνθρωπία διαφέρουσα, h. e. πολυάνθρωποτάτη, Artemidor. prooem. p. 5. b Ald.

Πολυδέτης *Polydeftes*: mutatus in lapidem a Perseo, 32, 3. Fuit rex Seriphi, insulae maris Aegaei. v. Apollod. 2. p. 91.: Nonnus Dionys. 47. p. 1234 extr. Hannon.: Hygin. fab. 63. Vnde vocatur ab Ouidio Metamm. 5, 242. *paruae rector Seriphi*.

Πολύειδος *Polyidus*: Coerani filius [Hygin. fab. 251.], Argiuis [v. Apollod. 3. p. 167.], Minois II. amicus [v. Plato ep. 2.], 27, 1. 3. f. Scribitur etiam Πολύιδος, vt ap. Homer. Il. v', 663. 666. Composuerant fabulas huius nominis Sophocles: v. Hesychius v. ἀραῖον. Euripides: v. Valquenar. dia-trib. p. 200. ff.: Aristophanes:

nes: v. Apostol. Paroemm. 9, 9.

* Πολυπράγμονες *Periti rerum: praestantes usu prooem. i.* Opponuntur enim ἀνομιλήτοις ἐπισήμης h. e. *imperitis rerum.* Ignorat Thesaurus Stephanianus hunc vocabuli usum.

Πολύς· πολλά *Multa* 6, 2. * λόγος ἦν περὶ αὐτῆς πολὺς *In multorum sermonibus erat* 21, 2. * πολὺς στρατός *Magnus exercitus* 8, 4. f. Sic πολλὴ στρατιά 41, 3. * πολλὴ δύναμις *Magnae copiae* 38, 2.: vbi etiam est ναυτικὸν πολὺ *Classis magna.* * πολλάί μάχαι *Multae pugnae* 11, 2. * οἱ πολλοὶ τῶν πολιτῶν *Plurimi ciuium* 7, 6. Sic οἱ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ap. Pausan. 1, 4. *plurimi Graecorum: οἱ νόμοι οἱ πολλοὶ* ap. Xen. Cyrop. 1, 6. 17. *pleraeque leges: et οἱ πολλοὶ* Memorr. 2, 4. 1. *plerique, fere omnes,* vt Cyrop. 3, 2. 1. v. Hauercampius ad Ioseph. Archaeol. 1, 9. 5. At ap. Xen. Cyrop. 2, 1. 2. οἱ ὀλίγοι, et οἱ πολλοὶ, inter se referuntur. * πολὺ εὐηθες *Admodum, vehementer, stultum est* 21, 1. v. Abreschius dilucc. Thucc. p. 783. * πολὺ γελοῖότερος λόγος *Multo magis ridicula fabula* 32, 1. * ὄχλος πλείων *Turba, multitudo, maior* 2, 9.: vt ap. Xen. Cyrop. 2, 1. 2. πλείον στρατεύμα. * πλείονα χρόνον *Diutius* 46, 3. * χολῆς πλείονος κινήσεως *Commota ve-*

hementius bile 27, 2. * τῶν χρημάτων τὰ πλείστα *Maxima opum pars* 7, 6.

Πολύχρυσος *Auri admodum diues: abundans auro* 32, 10. Est vocabulum Homericum, nam Il. ἡ, 180. Agamemnon, et Il. κ', 315. Dolon, dicitur πολύχρυσος· vt rex Indorum ap. Xen. Cyrop. 3, 2. 12.: Priamus ab Colutho v. 276.: Gyges ab Archilochos ap. Plut. de animi tranquil. p. 470. B To. 2. Etiam Mycenae vocantur πολύχρυσοι ab Sophocle Electr. 9. Notauit hoc vocabulum in numero eorum, quibus diues, et opulentus, significetur, Pollux 3, 109., vt πολυάργυρος. Sic Lydi ab Herodoto 5, 49. nominantur πολυαργυρώτατοι. Fab. 32, 5. sic est σφόδρα χρυσεῖς.

Πομπεύειν *Circumducere: circumduci, et ostentari, iubere: probri, et supplicii, causa,* 53, 5. Hesychius: Πομπεύων· περιάγων, καὶ τὰ ὁμοία. Ap. Suidan v. Ἥλιος est verbum θριαμβεύειν, eodem sensu: de quo vtriusque verbi usu v. Cuperus Obseruat. 1, 12. extr.

Πόνος *Labor: de filiis sacerdotis Iunonis Argiae, qui matrem vexerunt in fanum pro iumentis,* 51, 4.

Πόντος Εὐξείνιος *Pontus Euxinus: mare Euxinum: inter Europam et Asiam, ab septentrionibus,* 25, 2. 31, 1. v. supra v. Εὐξείνιος.

INDEX PRIMVS

- Πορεία** *Via: iter: transitus* 16, 2.
- Πορεύσθαι** *Ire: gradi* 22, 1.: vbi paulo post est βαδίζειν. add. 41, 6. V. Kufterus V. M. 1, 14. et Dresigius V. M. 1, 113.
- Πορθεῖν** *Superare: perdere* 39, 6. Hesychius: Πορθεῖν — ὀλλύειν.
- Πορθμός** *Fretum Herculeum f. Gaditanum* 32, 10. Vid. de hoc verbo Proluff. in Palae-
phat. 3, 3. * *traiectus* 49, 1.: vbi πορθμός ἦν θάλασσα est *traicere* solebat *homines per mare*. Hesychius: Πορθμός — διαπέραμα.
- Πορνεία** *Fornicatio* 53, 6.
- Πόρνη** *Fornicaria: meretrix* 3, 7.
- Πορνοβοσκός** *Leno* 3, 7. Vid. Index Theophrastus v. πορνοβοσκῆσαι. Nam Phaedo ap. Gellium 2, 18. dicitur a *lenone domino puer ad merendum coactus*: vt a Laërt. 2, 105. ἀναγκασθῆναι εἶναι ἐκ οἰκήματος: sed hunc dominum Phaëdonis Hesychius Milesius in eius Vita vocat πορνοβοσκόν.
- Πορφύρα** *Purpura: lana purpurea* 52, 4.: vbi περιβόλαιον ἐν πορφύρας est *patium purpureum*, f. *ostrium*. v. Bochartus Hieroz. 2, 5. 11. et supra v. κογχύλη.
- Πορφυραίος** *Purpureus* 52, 7.
- Ποσειδῶν** *Neptunus* 5, 1. f.
- τὰ Ποτά** *Potus* 31, 3.
- Ποταμός** *Fluvius* 29, 5. 32, 5. 48, 4. 50, 1.
- Ποτε** *Aliquando* 2, 10. 5, 1. 28, 1. etc.
- Πῶ** *Vbi* 28, 3. 31, 3.
- Πρᾶγμα** *Res: de sudatione a Medea inuenta*, 44, 2. * ἐν παντὶ πράγματι *Omnibus in rebus* 32, 9. * τὰ πράγματα *Res: res familiaris* 3, 4.: vbi v. not. Ibid. f. 5. et fab. 26. dicuntur τὰ οἰκεῖα.
- Πρᾶξις** *Factum: facinus* 1, 8.
- Πρεσβύτεροι** *Senes* prooem. 6. 44, 1.
- Πρὶν** *Prius quam: sequente Infinitiuo*, 32, 7. 40, 2. 50, 2.
- Πρὸ αὐτῆ** *Ante eius tempora* 53, 2.
- Προάγεσθαι** *προήχθῃ ὁ μῦθος* *Extitit, conficta est, fabula* 4, 3. Idem est, quod ἐπλάσθῃ fab. 1, 12.: ἀνεπλάσθῃ fab. 34, 4.: προσανεπλάσθῃ fab. 6, 7.: et fab. 7, 8. ἐπετηδεύθῃ.
- Προανκυρεῖσθαι** *Cadere: interimi* 39, 4.
- Πρόβατον** *Ovis* 19, 4. 24, 4. etc. Proprie hoc vocabulo significantur *omnis generis pecudes*, κτήνη, vt fab. 34, 2. coll. f. 1.: et ap. Herodo. 6, 56. f. Xen. Cyrop. 5, 3. 1. 6, 2. 8. 7, 3. 2. 8, 2. 8. Hesychius: Πρόβατα τὰ τετράποδα, ἀπὸ τῆ πρό τῆς βάσεως πρόβασιον ἔχειν ἐτέραν τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια. Suidas: Πρόβατα πάντα τὰ τετράποδα. add. Etymol. M. et Phauorinus h. v. Vid. Valquenarius ad Herodo. 4, 61. p. 309. et Paulinus Praelectt. Thucydd. p. 466. f.
- Προ-

Προγράφεσθαι *Ante, supra,*
scribi 53, 6.

Προεισπέμπειν *Ante mittere* 2,
10.

Πρόκρις *Procris*: Pandionis
II., regis Atheniensium,
filia, 2, 4.: vbi v. not. Vid.
de ea Meursius regn. Attic.
2, 13.

Προλέγειν *Praedicere* 31, 1.

Προοίμιον *Initium*: primae lit-
terae 47, 5.: h. e. α, α' v.
interpp. Virgil. ad Ecl. 3,
106. et Salmastius exercitatt.
ad Solin. p. 860. f.: sed de
hoc vsu vocabuli ipso v.
Hemsterhusius ad Lucian.
p. 6. To. I.

Πρός 1) cum Genitiuo: vt,
πρός τῶν Κενταύρων ἀπέθανεν
Ab Centauris occisus est
11, 2.: vbi v. notae. * ἐκα-
λέντο πρὸς τῶν πολεμίων
γυναικες *Vocabantur ab ho-*
stibus mulieres 33, 1. Sic
ap. Heliod. I. p. 10. Comel.
Βαρόλια μὲν σύμπας κέκλη-
ται πρὸς Αἰγυπτίων ὁ τόπος
et ap. Eurip. Phoen. 578.
Βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων
παρθεμένης. 2) Cum Da-
tiuo: vt, πρὸς τῇ Ὑδρᾷ *Ad,*
propter, Hydram 39, 6. 3)
Cum Accusatiuo: vt, πρὸς
μέγεθος *Qua magnitudi-*
nem: magnitudine 17, 2.
* πρὸς ὃ ὅρος *Ad quem mon-*
tem 29, 5. * ἀντεῖχε πρὸς
τὸν Ἡρακλέα *Resistit, repu-*
gnauit, Herculi 39, 5. * κατα-
φεύγει εἰς Φεράς πρὸς Ἀδ-
μητον *Confugit Pheras ad*
Admetum 41, 2. * πρὸς τὸν
ἀδελφὸν ἀμιλληθησόμενος.

Cum fratre certaturus 6, 2.:
vbi v. not. * ῥέπει πρὸς τὸν
δαίμονα *Inclinatione volun-*
tatis propendit in deum 47,
3. * Ζέφυρον — ὁπλίζει
πρὸς πόλεμον *Zephyrum —*
concitatur aduersus se 47, 3.
* δίσκος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἀναί-
ρεσιν αὐτῆς διακονήσας *Discus*
ei interimendo inseruit 47,
4. * ῥήματα ἦν ἐρασὶ πρὸς
κόρην *Agebat amator cum*
puella, ut ipsi faceret sui co-
piam, 50, 1. * πρὸς συνουσίαν
ἐλθεῖν *Concumbere* 50, 1.

Προσάγειν *Afferre* 52, 3.

Προσαναπλάττεσθαι *Confin-*
gi:
de fabula, 6, 7. 16, 3. 19, 5.
21, 3. 24, 5. 29, 8. 30, 3.
38, 6. 41, 8. 43, 4. 46, 4.
Idem est, quod πλάττεσθαι
fab. 1, 12.: ἀναπλάττεσθαι
fab. 34, 4. 39, 4.: προσάγε-
σθαι fab. 4, 3.: ἐπιτηδεύε-
σθαι fab. 7, 8.

Προσαποκτείνειν *Occidere* 32,
12.

Προσάπτειν τοῖς χεῖλεσιν *Ad-*
mouere labiis tibiae 48, 2.

Προσβάσεις *Aditus*: *adscen-*
sus: accessus 29, 5. * ἡ πρό-
σθεν, et ἡ ὀπισθεν, πρόσβα-
σις *Anterior, anticus, — po-*
sterior, posticus, aditus 29,
6.: vbi v. not.

Προσεῖναι· ἔδεν πρόσσει ταύρα
τοῖς Κενταύροις *Nihil de tau-*
ro inest Centauris 1, 7.

Προσέρχασθαι *Accedere* 39, 6.

Προσέχειν *Animaduertere*: *vi-*
dere 52, 3.

Προσηγορία. *Nomen*: *appella-*
tio: vocabulum 47, 5. He-

fychius: Προσηγορία· ὀνομασία.

ἢ Πρόσθεν πρόσβασις *Anterior, anticus, aditus* 29, 6.

Πρόσθεταὶ πτέρυγες *Alae facticiae*: de alis Daedali et Icarī, 13, 1. f. De earum fabrica vid. Ouid. Metamm. 8, 189. ff. Sic κόμας πρόσθετοι *Capilli adscitici* ap. Xen. Cyrop. 1, 3. 2.: et nomen Φενάκη ab schol. vet. Aristoph. ad Plut. 271. explicatur verbis πρόσθετῇ καὶ ἐπιτηδευτῇ κόμῃ. Sic ap. Dion. Chrysost. 70. p. 626. B Morel. de Daedalo leguntur haec: ἐδὲ ὡς τὸν Ἰκαρον ἐπτέρωσεν, εἰ χρη πεισύνει τῷ μύθῳ, καλῶς ἐξευρεῖν Φημί τήνδε τὴν μηχανήν· ἔγὰρ δυνατόν ἐμηχανᾶτο, πτέρυγας ἀνθρώπῳ προστιθεῖς.

Προσπλεῖν *Adnavigare* 32, 12. 15. f. Construitur cum Dativo personae.

Προσποιεῖσθαι *Simulare* 45, 2. Vid. Kusterus V. M. 1, 24. Nam Aor. 1. Pass. habet vim Medii.

Προστάττειν *Iubere*: *imperare*: de rege, 38, 4. Construitur cum Infinitiuo. * de Omphala, 45, 4. Construitur cum Accus. rei.

Προστιθέναι *Affirmare*: *ostendere* 17, 3.

Προσφύω· προσπεφυκέναι *Adnatum esse*: *adhaerere* 21, 1. Construitur cum Dativo. Hesychius: Προσπέφυκέν· ἐκ φύσεως συνῆν. Gloss. vett. Προσφύομαι *Inhaereo, an-*

nascor. Nam Praeter. Aet. habet vim Medii.

* Προσχωῖροι *Accolae* 29, 6. 8. Ab Xen. Cyrop. 4, 5. 13. 5, 3. 13. anab. 5. p. 360. Hutchinsonf. dicuntur πρόσχωροι, etiam ab Pausania 3, 14. p. 241. Pollux 6, 113. ἐρεῖς ἐν τὰς γείτονας — πρόσχωρος —. add. 9, 13. Thomas Magister: Πρόσχωρος λέγε, ἢ πλησιόχωρος. Scilicet haec nominis forma ducta est a nomine χώρα. Alteram illam vocabuli formam Stephanus in Thesauro praetermisit: quae se tuetur forma vocabulorum ἐγγχώριος, et ἐπιχώριος. Haec enim ducta sunt a nomine χωρίον. Sic ap. Xen. Cyrop. 6, 1. 12. alii libri habent τὰ πρόσσορα, alii προσόρια. Nam πρόσσορος profectum est a nomine ὄρος, sed προσόριος a nomine ὄριον.

Πρόσωπον *Os* 7, 1.: vt ap. Aristoph. Plut. 1052. 1066.

Πρότερον *Antea* 1, 5. * *primo*: sequente particula εἴτα, pro oem. 2.

Προφανές· ἐν τῷ προφανεῖ *Palam* 44, 2. Sic ap. Polybium 1, 46. est ἐκ τῆ προφανῆς· sed c. 47. med. Φανερώς.

Πρῶην *Antea* 52, 6.

Πρῶτος *Primus* 10, 2. 22, 2. 52, 4. * *πρώτη Prima* 44, 2. * *πρῶτον Primo*: simpliciter, non sequente particula alia, 2, 2. Sed 40, 3. est τεπρῶτον, et 32, 10. πρῶτα.

Πτερά

Πτερὰ *Alae* 29, 1. Hesychius:
Πτερὰ· πτέρυγες. De alis
equorum Pelopis legitur ap.

Pausan. 2, 17. p. 420.

Πτέρυξ *Ala* 7, 1. 13, 1. f.

τὰ Πτηνὰ *Volucres* 29, 1. V.
supra v. πετεινός.

ὁ Πύθιος *Apollo: deus Pythius*
f. *Delphicus* 50, 1. Ita di-
ctus est ab Πυθοῖ, vrbe,
quae postea nominata est
Delphi. v. Index Aeschin.
Socr. v. Πυθαί.

Πυκνός· πυκνότεροι τὴν Φύσιν
*Intellegentiores: sapientio-
res: cordatiores: solertio-
res: callidiores* prooem. 1.
Oppohuntur iis ibi ἀνομίλη-
τοι σοφίας h. e. *stulti*. Ab
Antiphonte orat. 2. p. 29.
dicuntur ἰκανῶς πεφυκότες.
Πυκινόν, et πυκνόν, quod
proprie *densum, spissum*, si-
gnificat, ap. Homerum non
vno loco legitur sic, vt sit
sapiens, prudens: vt Il. β',
55. ξ', 294. Vnde πυκινό-
φρων est, interprete Hesy-
chio, πολύφρων· et Adu.
πυκινῶς Odyss. α', 279. ab
schol. min. Adu. συνετῶς
explicatur. Etymol. M., et
ex eo Phauorinus: Πυκνά·
τὰ συνεχῆ, καὶ συνετά· ἢ
γὰρ Φρόνιμος διάνοια πεφυ-
κωμένη εἶναι, ὥσπερ τὸν αν-
τίον ἢ ἔξηχος ἡραιωμένη.
Nam ἔξηχος est *stultus, stu-
pidus*. v. Cangius Glossar.
h. v. Gloss. vett. Ἐξηχάω
Stupes. Ἐξηχεύεσθαι *Stu-
pere*. Suidas: Πυκνός· ὁ
δυνατός· καὶ πυκνότης, σύν-
σις, Φρόνησις. Conf. Alber-

tius ad Hesych. p. 779.
To. 1.

Πύλας *Porta* 17, 2. 4. Intelle-
gitur enim ibi tantum porta
Ilii illa, quae fuit ibi, vbi
equus ligneus a Graecis re-
lictus erat. v. ad Aeschin.
Socr. 3, 3. Hae autem erant
πύλας Σικυαί· v. schol. Hom.
ad Il. γ', 145.

Πυνθάνεσθαι *Interrogare* 25,
5. 28, 3. v. Eustathius ad
Odyss. γ' p. 1451. Rom.
* ἐπυνθανόμην ἐκ πρεσβυ-
τέρων *Quaerebam e senibus*
prooem. 6.: vbi in Cod.
Mosqu. deest ἐκ. Schol. A-
ristoph. ad Plut. 25. τὸ δὲ
πυνθάνομαι τὸ ἐρωτῶ, καὶ
τὸ ἀκῶ· ὡν τὸ μὲν πρὸς γα-
μικὴν συντάσσεται· τὸ δὲ ἀ-
κῶ πρὸς ἀπαρέμφατον, ἢ
πρὸς αἰτιατικὴν. Suidas:
Πυνθάνομαι· γενικῇ· ἐρώ-
τῶ· καὶ πυνθανόμενος αἰτια-
τικῇ, ἀντὶ τῆ ἀκῶν. add.
Phauorinus v. πυνθάνομαι.
Sed πυνθάνεσθαι *cognoscere*
cum Accusat. rei, et Prae-
pos. παρὰ, sequente Genit.
personae, construitur ap. He-
rodo. 2, 49. Xen. Cyrop. 1,
6. 19. 4, 1. 2. * ἀ ἐπυνθόμην
περὶ αὐτῶν *Quae cognoui de*
iis prooem. 7.: vt ap. Xen.
Cyrop. 1, 1. 5. * πυνθόμενος
ὁ Μίνως *Quum cognouisset*
Minos 2, 7. add. 32, 10.
41, 4.

Πῦρ *Ignis* 29, 5. 44, 3.

Πύργος *Turris* 39, 3. f. Intel-
legitur turris, quae fuit in
muris Hydrae, castelli: vt
ap. Eurip. Phoen. 189.

Zosim. 3, 21. 4. add. Vatin-
nius ap. Cic. 5. ep. 10, 9.

Πορλα Sudatio 44, 2. f. Scili-
cet verba *πορλα*, *πορλαῖν*,
πορλασις, ponuntur de suda-
tionibus, quae exoriuntur,
quum corpus inuadit calor
externus, vt in balneis, in
foliis [*πυέλοις* v. Phryni-
chus p. 142. et ibi Pauus],
filicibus candefactis: vt ap.
Strabon. 3. p. 232. Almel.
χρωμέναις — *πορλαῖς ἐν λί-
θων διαπύρων* vbi v. Casau-
bonus: Foësius Oecon. Hip-
pocr. h. v. et Kuhnus ad
Polluc. 7, 168. * nomen fi-
liae Phinei alterius, 23, 2.

Πορλαῖν Sudationibus iuuare
44, 2.

Πορλαῖσις Sudationes 44, 3.

Πυρπολεῖν Malleolos, falaricas,
iacere 39, 4. 41, 3. Con-
struitur cum Accusat. perso-
nae. *Malleoli*, et *falaricae*,
erant tela capitata, quorum
capita circumdata erant
stuppa, pice oblita, quae in-
censa vibrabantur in hostes,
eorumque opera; vt turrets.
Huius generis tela dicuntur
βέλη πεπυρωμένα ap. Apol-
lod. 2. p. 111. et Eph. 6, 16.:
βέλη πυρφόρα ap. Diod. Sic.
20, 96.: vbi v. Vuesfelingius
p. 476. To. 2.: et Zo-
sim. 3, 25. 4.: *τὰ πυρφόρα*
ap. Diod. Sic. 20, 88.: *οἱ τοῖ
πυρφόροι* ap. Arrianum E. A.
2. p. 96. Blanc.: v. Pollux
1, 137.: *feruescēta iacula* ap.
Caes. B. G. 5, 43. 1.: quae
ab interprete Graeco *διά-
πυρα βέλη* dicuntur. Vid.

Lipsius Poliorec. 5, 5.: Bo-
sius animaduertit ad scripto-
res Latt. p. 19. f.: Kypquius
ad Ephes. 6, 16.: interpp.
Caesaris d. l.: Vuesfelingius
ad Diod. Sic. p. 442. To. 2.:
Spanhemius ad Iulian. orat.
1. p. 193. Conf. Pollux 1,
174.

Πώγωνες Barbae 33, 1. Tho-
mas Magister: *Πώγων*, καὶ
ὕπηνη, *δοκιμώτερα*, ἢ *γέ-
νειον* —.

Πωλεῖν Vendere 4, 2.

Πῶς Quomodo 20, 1. 21, 3. 24,
1. * *πῶς* — *σπάνια Quam
rarae* [pelles] 31, 5.

P

*Πέπειν πρὸς δαίμονα Inclinatione
voluntatis propendere in
deum* [Apollinem]: de Hyacin-
tho, 47, 4. Metaphora
ducta est a lancibus propen-
dentibus. Lucian. diall.
morti. p. 283. To. 1. Graeu.
*καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲν
ἐπὶ τέτοιον, νῦν δ' ἐπ' ἐνεῖνον,
ἔρρεπε*. Plut. E. P. 14, 32.
*καὶ τῇδε κἀκεῖσε κλίνων, ὡς
ἐπὶ πλάσιγγος, πρὸς ἑδέτε-
ρον ρέψαι δύναμαι*. Hesy-
chius: *Πέπει* κλίνει —.
Schol. Hom. ad Il. ξ', 99.
ἐπιβρέπη ἐπηρτημένος, κατ-
αβρέπη, ἢ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ
τῶν ζυγοσταγμένων σωμα-
των.

Πεῦμα Flumen: Marfyas, 48, 4.

Πῆγες Reges 52, 7. Vid. Can-
gius Gloss. in h. v.: Casau-
bonus ad script. hist. Aug.
p. 22. Paris.: Neocorus ad
Suidan

Suidan p. 192. To. 2. p. 258.

To. 3.

Ῥήματα ἦν ἐρασῆ πρὸς κόρην
Agebat amator cum puella,
ut ipsi sui copiam faceret,
 50, 1. Ap. Herodo. V. Ho-
 mer. c. 4. haec ipsa senten-
 tia expressa est sic, Τέλος δὲ
 προσγνέγκατο [*Phemius*] αὐ-
 τῇ [*Critheidi*] λόγους, πείθων
 ἐωυτῷ συνοικεῖν. sed Xeno-
 phon eodem in genere vsus
 est Cyrop. 6, 1, 18. verbis
 his, ληφθεὶς ἔρωτι τῆς γυ-
 ναικὸς, ἠναγκάζετο προσ-
 ενεγκεῖν λόγους περὶ συνουσίας.
 Ap. Apollod. 2, 3. 1. est
 προσπέμπει λόγους περὶ συν-
 ουσίας.

Ῥητέον *Dicendum est* 30, 3.

Ῥίπτειν ἑαυτὴν *Praecipitare se*
de monte: de Sphinge, 7, 2.

* Pass. ἐρρίμμενων τῶν αὐλῶν
Abiectis tibiis 48, 1. Sic ap.
 Longum 1, 14. p. 102. Bod.
 est τὴν σύριγγα ῥίπτει. et 2,
 15. p. 208. ἰδὼν — τὴν σύ-
 ρινγα ἐρρίμμενην.

Ῥόπαλα *Clauae: fustes* 53, 2.
 Hefychius: Ῥόπαλον· βα-
 κτηρία, ῥάβδος. Gloss. vett.
 Ῥόπαλον *Claua. Ῥόπαλα*
Fustes.

Ῥασσαῖος *Russus: rufus:*
flammeus 52, 7. Vid. Can-
 gius Gloss. h. v. et Salma-
 sius ad Lamprid. p. 174. f.
 Paris. Gloss. vett. *Ruseum*
κόκκινον. Ruseus πυρρόος.

Ῥύεσθαι ἐκ τῆ θανάτου *Eripe-*
re a morte et liberare 41, 8.
 Sic 2. Pe. 2, 9.: sed 2.
 Thess. 3, 2. construitur cum
 ἀπό.

Σ

Σαίνειν *Adulari* [Gell. 5, 14.
 add. Cic. N. DD. 2, 63.], h.
 e. *caudam, etiam aures, cle-*
menter, et blande, mouere:
 de canibus venaticis, 3, 1.
 Eustathius ad Odyf. κ' p.
 1655. Rom. κυριοτάτη δὲ
 λέξις, τὸ σαίνειν, ἐπὶ ζώων
 ἀλόγων· ὃ ἐστὶ σείειν τὴν ἑ-
 ράν· — γίνεται δὲ ἀπὸ τῆ
 σέω σῶ τὸ σείω, σαίνω· —
 λέγεται δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς
 μεθ' Ὀμηρον μεταφορικῶς
 καὶ ἐπὶ τῆ κολακεύειν διὰ τὸ
 ἐν τοῖς σαίνεσι ζώοις κολα-
 κευτικόν. add. Isch. Aes-
 chyli ad Septem c. Thebas
 p. 106. Steph.: Phauorinus
 h. v. et Bochartus Hieroz.
 1, 2. 56. p. 681. f. To. 1. Ita
 legitur, et ap. Hom. Odyf.
 ρ', 302. de Argo, cane V-
 lyssis, Οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσηνε,
 καὶ ἕατα κέββαλεν ἄμφω·
 et ap. Hesiod. Θεογ. 771. de
 Cerbero, Σαίνει ἔρῃ τε, καὶ
 ἕασιν ἄμφοτέροισιν. Etymol.
 M. Σαίνω, σημαίνει τὸ κολα-
 κεύω· καὶ σαίνεροι, οἱ τὰς
 ἑρὰς συνεχῶς κινεῦντες ἵπ-
 ποι, καὶ κύνες. Immo etiam
 de lupis, et leonibus, man-
 fuetis, legitur Odyf. κ', 215.
 219. et ap. Anton. Liber. c.
 35. p. 238. Verh.: vbi v.
 Muncquerus, et Verhei-
 quius: atque adeo de cro-
 codilis, aliisque bestiis, ap.
 Lucian. Philop. p. 350. To.
 2. Graeu. Vnde ap. Laërt.
 6, 60. verbo σαίνειν oppo-
 nuntur verba ὑλακτεῖν, et
 δάνειν. Vid. de hoc verbo
 Ritterf.

- Ritterhusius ad Oppian. p. 167.: Stauerius ad Lactant. Placid. p. 829.: Albertius ad Hesych. p. 1138. To. 2.: Valquenarius ad Eurip. Hippolyt. p. 256.
- Σάμιος Samius**: oriundus Samo, insula maris Aegaei, vel ex vrbe insulae, prooem. 4. v. Stephanus Byzant. v. Σάμιος.
- Σαπφώ Sappho**: Eretria, poetria et meretrix nobilis, 49, 3. Vid. Suidas v. Σαπφώ. **Λεσβία**. Iac. Nic. Loënsis miscell. 8, 3. f. To. 6. Thef. Gruter. et interpp. Aeliani ad V. H. 12, 19.
- Σερίφιοι Seriphii**: incolae Seriphi insulae, 32, 15. f.
- Σέριφος Seriphus**: insulae maris Aegaei, de numero Sporadum: alii eam Cycladibus annumerant: v. Plin. H. N. 4, 12.: 32, 15. Stephanus Byzantius: Σέριφος, μία τῶν Σποράδων —. add. Strabo 10. p. 746. Almel.
- Σθένελος Sthenelus**: filius Persei, rex Mycenarum, 39, 2. Apollod. 2. p. 97. f. ἐγένοντο δὲ — αὐτῷ [Perseo] — ἐν Μυκήναις δὲ — Σθένελος — ὃθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρόφασιν Σθένελος, πάντος Ἄργεος ἐξέβαλεν Ἀμφιπρύονα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηναίων — αὐτὸς κατέσχε. add. Eustathius ad Il. β' p. 290. Rom. et schol. Apol. Rhod. ad 1, 747.
- Σθενώ Stheno**: filia Phorcy-nis, regis Columnarum Herculis, 32, 7. 13. Vid. interpp. Hygini p. 9. Stauer.
- Σιδηρὰ γενεὰ Ferrea aetas** 36, 2.: de qua vid. Hesiodus *Ἔργ.* 143. ff.
- Σίδηρος Ferrum** 10, 2. 53, 1.
- Σικελία Sicilia**: insula maxima iuxta, ac nobilissima, prope Italiam, 21, 2. Locus de ea classicus est ap. Diod. Sic. 5. p. 286. ff. To. 1. Rhodom.
- Σιμός Simus**: recurvus: reduncus: de bubus Geryonis, 25, 4. Proprie enim σιμός dici solet *de eo, cui est nasus reduncus*, et refertur ad *γρυπὸν, eum, cui est nasus aduncus* f. *aquilinus*. Vid. Xen. Cyrop. 8, 4. 9. et Pro-luss. in Palaephat. 4, 3.
- Σίνειν Laedere**: infestare: de tauris consternatis arbores, segetesque, laedentibus, et deuastantibus, 1, 3.: vbi v. notae. * de dracone et leone, infestantibus pastores, et lignatores, 29, 6. Apud Xen. Cyrop. 3, 3. 10.: vbi syn. *κακῶς ποιεῖν* et 5, 5. 2., Med. *σίνεσθαι* legitur de militibus: et Cyrop. 1, 4. 7. cerui, asini, et oues, syluestres, etiam capreae, vocantur *σινεῖς*: ita, vt verbum *σίνεσθαι* saepe idem sit, quod *βλάπτειν*, opponaturque verbo *ὠφελεῖν*, vt ap. Xen. de rep. Lacedd. 12, 5. Hesychius: *Σίνεσθαι* *κακουργεῖν, βλάπτειν, ἢ βλάπτεισθαι*. add. Suidas h. v.
- Σίνων Sinon**: nomen transfugae Graecorum, 17, 3. De eo vid. Virgil. Aen. 2, 57. ff. et

et interpp. Hygini ad fab.
108. p. 201. Stauer.

Σιτία *Cibus* 31, 3.: vbi coniungitur cum nomine ποτά, vt ap. Xen. Cyrop. 4. 2. 17.: vbi τὰ σιτία, et τὰ ποτά, vno verbo τὰ ἐπιτήδεια appellantur.

Σκαφίς *Linter*: *lembus*: *alveus*: nauicula cauata ex vna trabe, 13, 3. Addi solebant nauibus maioribus, vt nautae in eas, re ita postulante, confugerent: vt Actt. 27, 16. 30. 32. Vid. Schef-ferus M. N. 1, 3. add. Etymol. M., et ex eo Phaurorius, h. v., et Amnellius Antiquitt. rei naut. Specim. f. 4. p. 56. f. bibl. Brem. nou. Claf. 2. fasc. 1.

Σκεύη *Supellex*: *utensilia* 38, 3.: vbi ita appellantur res, quibus opes censentur, et quae moueri possunt, praeter numos, omnes, atque adeo in iis numerantur equi, et puellae.

Σκορπίος *Scorpius*: *scorpio*: bestia venenosa, 5, 5. v. Bochartus Hieroz. 2, 4. 29. Habet in cauda spiculum. v. Plin. H. N. 11, 28.

Σκύλα *Scylla*: nomen monstri marini, et triremis, 21, 1. f.

Σμαράγδιος *Smaragdinus* 31, 7. Dicitur etiam σμαράγδινος Apoc. 4, 3. Smaragdus enim est gemma pretiosissima, e genere viridi. v. Plin. H. N. 37, 5.

Σοφίζεσθαι τὴν ἀπορίαν *Exco-
gitare, inuenire, qui fieri*

*possit, vt currus vehatur in
fanum, licet boues absint et
morentur*, 51, 3.

Σοφός *Sapiens*: de Palaephato, vt videtur, Aegypto, 52, 7. 53, 6.

Σπάνιος *Rarus* 31, 5.

Σπαρτοί *Sati*: *orti* 6, 7. Ita dicuntur amici, et filii, Draconis, regis Thebaporum, qui, direptis Cadmi opibus, et dentibus elephantinis, discefferunt [δισπαρήσαν] in Atticam, aliasque Graeciae regiones. Sed in Indice Capitit *Gigantes*, h. e. *Terrae et Caeli filii*, vocantur σπαρτοί, quia extitisse feruntur e dentibus Draconis [v. schol. Eurip. ad Phoenn. 812.] a Cadmo factis. Dicuntur non raro simpliciter Σπαρτοί, omisso verbo Γίγαντες: vt ap. Eurip. Phoenn. 812.: Apollod. 3, 4. 1.: Pausan. 9, 5. p. 719.: Lucian. p. 293. To. 2. Graeu.: Dion. Chrysost. 4. p. 62. C Morel., etiam ap. Lactant. 3, 4. 9. et Demetrium Cydon. c. 4, 1. Hyginus fab. 67. eos vocat *Draconteum genus*. Nomina eorum feruntur fuisse haec, Χρόνιος, Ὑπερήνωρ, Πέλωρος, Οὐδαῖος, Ἐχίων. v. Pausan. d. 1.

Σπείρειν *Serere* 6, 1.: vbi ἂν ἔσπειρεν verte *sereret*. V. Iensius ad Lucian. p. 116. To. 1. f. Lectt. Luciann. p. 30.

Σπήλαιον *Antrum* 14, 2. 40, 3. Vtroque in loco vocatur etiam ἄντρον. Hesychius: Σπή-

- Σπῆλαιον** ἄντρον, σπέος.
v. supra v. ἄντρον.
- Στέλλειν** *Mittere* 31, 6.: vbi Iason dicitur misisse [ἔπειλε] Argo, Graecorumque principes, Colchos, credo, propterea, quia tota illa expeditio, eo duce, suscepta est: ναυαρχῆντος Ἰάσονος ἀνεχθέντες, inquit Apollod. 1. p. 55. Fab. Vid. ibi not. Conf. Athen. 13, 4. p. 572. D.
- Στήλαι** Ἡράκλειοι *Columnae Herculis*: insulae tres in freto Gaditano, 32, 5. f. Vnde ab Apuleio de mundo p. 60. Elmenh. dicuntur *Gaditanae columnae*. V. supra v. Ἡράκλειοι.
- Στόμα** Os: hominis, 1, 2. * canis, 52, 2.
- Στρατεία** *Militia* 33, 2.
- Στρατεύεσθαι** *Expeditionem suscipere: proficisci*: de Hercule ablaturο poma aurea Hesperidum, 19, 1.
- Στρατιά** *Exercitus* 38, 5, 39. 5. f. etc.
- Στρατιῶται** *Militēs* 53, 5.
- Στρατὸς** πολὺς *Exercitus magnus* 8, 4. f. add. 39, 5. 52, 5. 53, 5.
- Συγγραῶ** *Conscribo*, vel etiam *conscripsi*, prooem. 7. add. ibid. 1. * Med. συγγράψασθαι *Scriptisse: tradidisse* 53, 6.
- Συγγραφεὶς** *Physiologi: physi-ci*: de Melisso et Lamisco, prooem. 4. v. supra v. λογογράφοι. Est enim hoc vocabulum commune omnibus scriptoribus profaiciis. Suidas: Πεζολόγος συγγρα-
- φεύς**. Certe ap. Sext. Empir. p. 281. extr. Fabric. συγγραφεὶς, et ποιηταί, opponuntur inter se, vt ap. Suet. Gram. 6. *scriptores*, et *poetae*. v. Fabricius ad Sext. Empir. p. 268.: interpp. Thomae Magistri p. 313. f. et Faber ad Longinum p. 72. Tol. In primis tamen *historici* ita dicuntur: vid. Lucian. Macrobb. p. 470. 474. To. 2. Graeu., qui iidem a Latinis, non modo *historiarum scriptores*: v. A. ad Heren. 4, 5.: sed etiam simpliciter *scriptores* vocantur. v. Liu. prooem. 1. 3. Sic in numero τῶν συγγραφέων a Diod. Sic. 15. p. 397. To. 2, Rhod. ponitur Xenophon: quem eodem in libro p. 386. vocauit τὸν τὰς ἱστορίας συγγραψάμενον vt Lucian. Macrobb. p. 473. To. 2. Posidonium nominat ἱστορίων συγγραφέα sed Strabo 14. p. 955. B Theopompum, p. 970. A Dionysium Halicarnasseum, τὸν συγγραφέα, et p. 972. B Scylacem τὸν παλαιὸν συγγραφέα, appellat. Conf. ad Plat. Phaeton. 50. not. 11.
- * **Συγκλείειν** *Concludere*: sequente Praepositione εἰς, 28, 3. Nam tum, quum de piscatoribus dicitur, vt Luc. 5, 6., est etiam *capere*. Stephanus hac de re in Thesauro nihil praecepit.
- Συγκοιμᾶσθαι** *Coire: rem habere*: de marito, 2, 5.: vt ap. Apollod. 2, 4. 8. de Amphiph-

phitruone. Construitur cum Datio personae. Pollux 5, 92. καὶ μὴν τὸ μίγνυσθαι — ἐπὶ δὲ τέτων [ἀνδρῶπων] ἐρεῖς — συγκοιμηθῆναι —. De vxore legitur ap. Eurip. Phoen. 54. Vid. Gataque-
rus de stylo N. T. c. 11. p. 77. Trai.

* Συγκυνηγεῖν *Kna*, simul, venari: comitem, satellitem, esse [Ouid. Fast. 5, 537. f.]: de Orione, Dianae comite, 5, 5. Construitur cum Datio personae. Caret auctoritate hoc verbum in The-
sauro Stephaniano. Sed etiam ap. Diod. Sic. 4, 34. p. 280. To. 1. Vuesfelingius συγκυνηγεῖντες recepit e Codd. MSS. pro συγκυνηγε-
τῆντες, vt Callisto dicitur Dianae συγκυνηγός ap. Theon. ad Arat. v. 27. Συν-
θηρᾶν sic dixit Xen. anab. 5. p. 360. et Cyrop. 3, 1. 21. 4, 6. 2.: apud quem Cyrop. 3, 1. 4. legitur etiam σύν-
θηρος, et 2, 4. 10. συνθη-
ρευτάι: vbi tamen Cod. Al-
torp. pro συνθηρευτάς habet
συνθηρέας: quum Cyneg. 10,
3. dixerit συγκυνηγέται, et
Cyrop. 4, 2. 5. vsus sit for-
mula ἐν θήραις συγγίγνε-
σθαι. Conf. Pollux 5, 9. 6,
158.: Doruillius ad Charit.
p. 272.: Munthius Obser-
vatt. in N. T. e Diod. Sic.
p. 547.

Συλᾶν *Spoliare, auferre, rape-
re, bona et ciues* 8, 4.

Συλλαμβάνειν *Comprehendere:
capere* 2, 9. 11, 2. 41, 4.

43, 4.: vt ap. Xen. Cyrop. 6, 3. 3. f. V. schol. Aristoph. ad Acharnn. p. 270. Bas.: cuius verba in Lexicon suum transtulit Phauorinus v. συλ-
λαβεῖν. * de Scylla naues intercipiente, 21, 2. Vid. Abreschius Dilucc. Thu-
cydd. p. 758. * Pass. συλλαμ-
βάνεσθαι Capi 41, 3.: vt ap. Xen. Cyrop. 6, 3. 4. pro
ληφθέντες Codd. Brod. et Gu. legunt συλληφθέντες,
quod nuper in ordinem re-
cepit Zeunius.

Συμβαίνειν *Accidere: fieri* 6, 7. * τὸ συμβᾶν *Res: casus:*
de genis intumescens, 48, 1.: vt apud Long. 1, 6. p. 50. Bod.

* Συμβατεύειν *Coire: inire:*
de Cerbero, 40, 3.: vbi v. notae. Construitur cum Ac-
cusatio. Caret hoc verbo
Thesaurus Stephanianus.

Συμμαρτυρεῖν *Patrocinari: ad-
iuuare: exemplo suo confir-
mare sententiam* alicuius de
re aliqua 12, 3. Construitur
cum Datio personae.

Συμμαχεῖν *Opem ferre* 11, 2. Construitur cum Datio per-
sonae. Palaephatus debebat
pro συμμαχῶν dicere ἐπικυ-
ρῶν, vel, vt fab. 8, 5. ἀφι-
κόμενος ἐπίκυρος. Nam La-
pithae a Centauris oppugna-
bantur, non contra. At vsi
sunt scriptores etiam probi;
post Homeri aetatem, verbis
συμμαχεῖν, et σύμμαχος,
ἐπικυρεῖν, et ἐπίκυρος, pro-
miscue. Sic ap. Pausan. 6,
25. p. 516. ἐπίκυρος ἦν est
pro

INDEX PRIMVS

pro *συνεμάχει*. Nam proprie ἐπίκαιοροι sunt, auctore Ammonio, οἱ τοῖς πολεμμένοις βοηθῶντες καὶ συλλαμβανόμενοι, sed σύμμαχοι, οἱ τῶν πολεμάντων. At Gloss. vet. Σύμμαχοι *Auxiliares, auxiliarii, auxiliatores*. Hesychius: Σύμμαχος· βοηθός. v. Xen. Cyrop. 5, 1. 11. 8, 4. 13. —: et supra v. ἐπίκαιορος.

Συμμιγῆναι ἀλλήλοις *Coire* 2, 2.

* συμμίγνυσθαι *Concumbere*: de Venere, 53, 6. Construitur cum Dat., vel potius Ablatiuo, personae. V. supra v. μίγνυσθαι.

Συμπάσχειν, vel συμπαθεῖν, *Commoueri casu alicuius* 5, 5.: vt Hebr. 10, 34.

Συμπεφοκότες πόδες *Concreti, continentes, neque distantes, pedes* 22, 2.: vbi v. notae. Opponuntur iis σκέλη διαβεβηκότα. V. supra v. διαβαίνειν.

Συμφορὰ *Casus*: de Alcestide capta ab Acasto, 41, 7. * de morte Hyacinthi, 47, 5. v. Suidas h. v.

Σύμφωνος· ἥτε ἡ φύσις σύμφωνος ἔππε καὶ ἀνδρὸς *Neque natura equi et hominis eadem s. similis est* 1, 2.

Σὺν αὐτῇ *Cum ea* 31, 1. add. 13, 3. 14, 3.

Συναγεῖν στρατὸν *Collegere exercitum* 8, 4. * *conferre*: de pecunia, 32, 15.

Συναθροίζειν *Collegere*: de pecunia et opibus, 23, 4.

Συνακολουθεῖν *Sequi*: de Cer-

bero cane, 40, 2. Construitur cum Datiuo.

Συναπαύρειν *Vna s. simul demigrare: urbem relinquere* 7, 6. Construitur cum Dat., vel potius Ablat., personae.

* Συνδιαφθείρειν *Perdere: necare* 1, 3.: vbi v. not. Stephanus coniecit quidem hoc verbum in Thesaurum, sed sine vllius veteris scriptoris auctoritate. v. Matthaeus V. C. ad h. l. Sic verbum διαφθείρειν de leaena capellas et ouiculas deuorante legitur ap. Longum 1, 5. extr., et de tauro lupum interficiente apud eundem 1, 9. p. 58. Boden.

Συνέκδημοι *Comites, socii, peregrinationis* 46, 4. Legitur hoc verbum sic Act. 19, 29. 2. Cor. 8, 19.

Συνέρχεσθαι ἀλλήλοις *Concumbere* 50, 1.: vt Matth. 1, 18.: vbi v. Palaretus. De mare legitur hoc verbum ap. Apollod. 1, 7. 4. 3, 5. 5. 3, 5. 7. 3, 10. 7. 3, 12. 5.

Σύνεσις *Ingenium: sapientia* 8, 2.

Συνέχεσθαι τῷ πολέμῳ *Premi bello* 39, 5.

Συνιέναι ὁμόσε *Coire: congregari* 32, 11. Euripides Phoen. 475. sic dixit εἰς ἐν συνέρχεσθαι.

Συνασία· πρὸς συνασίαν ἐλθεῖν *Concumbere* 50, 1. Legitur hoc nomen in vtroque Numero sic ap. Xen. Cyrop. 6, 1. 8. Apollod. 1, 4. 1. 3, 6. 7. 3, 10. 7. Vnde notatum etiam

etiam in vocabulis huius generis est a Polluce 5, 93.

Συντάττεσθαι Ὀργία *Instituere Orgia* 34, 3.

Συντάττειν μύθους *Componere, confingere, fabulas* 3, 3.

Σφάττειν *Maciare* 31, 4.

Σφιγγίον ὄρος *Mons Sphingius*: in Boeotia, in quo Sphinx monstrum fertur sedisse, 7, 2.: vbi v. notae. Vocatur etiam a Stephano Byzantio Φίκειον, qui tamen alteram quoque scripturam, Φίκιον, notauit. Vnde ap. Plut. Gryl. p. 988. A To. 2. Vnech. pro τὸ Φύκιον reponi τὸ Φίκιον debet. v. Valquenarius ad Eurip. Phoen. p. 302.

Σφιγξ *Sphinx*: nomen monstri, filiae Typhonis et Echidnae [Hygin. fab. 151.], 7, 1. Ab Diod. Sic. 4. p. 266. To. 1. Rhod. vocatur δίμορφον θηρίον. Alia fuit Graeca, alia Aegyptia. v. Scaliger ad Chron. Euseb. p. 47. * nomen vxoris Cadmi, 7, 5. 6. 8. f.

Σφόδρα χρυσοῖ *Auri admodum diuites* 32, 5. V. supra v. πολύχρυσος.

Σφοδρὸς *Vehemens*: de vento, 13, 4.: vbi coniungitur cum v. λάβρος. Matth. 14, 30. dicitur ἄνεμος ἰσχυρός.

Σχῆμα· νεανίσκοι ἀντὶ βοῶν τῷ σχήματι γενόμενοι 51, 3. dicuntur filii sacerdotis Iunonis Argiae, quatenus ipsi accesserunt ad iugum, et

matrem vixerunt in fanum deae. De camelis legitur hoc vocabulum sic ap. Xen. Cyrop. 7, 1. 22.

Σώζεσθαι εἰς τὴν γῆν *Saluum attingere terram* 13, 5.: quod Actt. 27, 44. dicitur διασώζεσθαι ἐπὶ τὴν γῆν.

Σῶμα *Corpus* 2, 1, 7, 1. etc.

Σωτηρία *Salus*: via salutis 31, 4. 53, 2.

Σωφροσύνη *Pudicitia*: castitas: de puellis et vxoribus castis, 50, 2. 52, 2. 4. V. supra v. νομοθετεῖν.

T

Τάιναρρον *Taenarum*: promontorium [ἄκρωτήριον s. ἡ ἄκρα] Laconicae [schol. Apoll. Rhod. 3, 1240. Apollod. 2. p. 151.], 40, 3. Dictum ita putatur a Taenaro quodam, ibi sepulto. vid. Pausan. 3, 14. p. 240.

Τάναγρα *Tanagra*: opidum Boeotiae, 5, 1. Stephanus Byzantius: Τάναγρα πόλις Βοιωτίας —. v. Strabo 9. p. 623. Almel. Plin. H. N. 4. 7.

Ταράττεσθαι *Affici torminibus* 27, 2.: vbi v. not.

Ταραχή· φόβος δὲ τὰ παρὰ τέτα καὶ ταραχή *Turbabatur metu flaminum* 47, 2.

Ταῦρος *Taurus* 2, 1.: vbi intellig. taurus, quem Minos II. a Neptuno accepisse dicitur, vt eum immolaret. vid. Apollod. bibl. 3. p. 163. Vnde

de vocatur ὁ Ποσειδῶνος ταῦρος ab eodem 3. p. 255.

* ταῦρος ἄγριος *Taurus ferus* s. *effertus*, vel potius *consternatus*: quales tauri ab Eustathio ad Il. α p. 102, 9. Rom. ταῦροι ἄγριανθέντες dicuntur: 16, 2. Vid. Apollod. 2, 5. 7. et supra v. ἄγριος. add. 16, 1. f. 1, 7.

* ταῦροι *Tauri* 1, 3. ff.

Ταῦρος *Taurus*: nomen adulescentis formosi, amatoris Pasiphaës, 2, 4. f. * nomen filii Tauri et Pasiphaës, qui etiam *Minotaurus* dictus est, 2, 9. f. V. supra v. Μινώταυρος. * nomen Cnosii cuiusdam, 16, 3. Fuit rex Cretae. v. Eustathius ad Dionys. Perieg. 88. 270. et Meursius in de Creta 4, 14. p. 250. f.

Ταχύς *Paratus*: *celer*: de Phaone, 49, 2.: sequente Infinitiuo. * ταχῆα ναῦς *Cita navis* 21, 2.

Τε καὶ *Et* — et 40, 1. f. 42, 1. 50, 3. etc. * τε simpliciter 16, 2. 32, 10. 34, 2.: vt ap. Xen. Cyrop. 8, 3. 1. 8, 4. 6. — * sequente καὶ 28, 1. * praecedente καὶ 31, 1.

Τειχίζειν τὸ τεῖχος *Aedificare murum* 42, 1. V. Abreschius Dilucc. Thucydd. p. 635.

Τεῖχος *Murus* 18, 3. 42, 1. 3.: vbi legitur de muro Thebarum, qui ab Amphione fertur instructus fuisse etiam tot portis, quot ipse haberit filias, h. e. septem: v. Hyginus fab. 69.: a quo ta-

men ea in re dissentit Pausan. 9, 8. * τὸ τεῖχος ἐκτίσθη *Murus aedificatus est* 42, 3.

ὁ Τελαμώνιος *Telamonius*: *Telamonides*: filius Telamonis: de Aiace, 12, 3. Ab Philostrato heroicc. c. 11. init. vocatur Αἴας ὁ Τελαμώνιος. Eum nemo potuit superare, nisi ipse. nam ipse ferro incubuit. vid. Ouid. Metamm. 13, 388. ff.

Τελευταῖον *Tandem* 16, 3.

Τελευταῖν *Mori* 44, 3. Intell. τὸν βίον. Sic finire ap. Tacit. Ann. 6, 50. extr. Ap. Xen. anab. 2, 6. 8. 10. τελευταῖν, et ἀποθνήσκειν, sunt verba idem valentia. * de morte violenta, 11, 2. 13, 5.

Τελευτή *Mors* 53, 3. Intell. τῆ βίης.

Τελμισσός *Telmessus*: mons ad Xanthum, Lyciae flumen, 29, 5. Sed ibid. 7. per τὴν Τελμισσὸν intell. *sylvam*, quae erat ad illum montem. Scilicet rem finge sic. Ad Telmissum montem fuit alius mons, cui fuit nomen Chimaerae: inter vtrumque montem interiecta erat sylvam, et ipsa Τελμισσός dicta: Bellerophontes incendit Chimaeran, h. e. eius arbores: quae flamma corripuit etiam Telmissum sylvam. Telmissus vrbs etiam a Strab. 14. p. 981. Almel. attribuitur Lyciae, vt a Plinio H. N. 5, 27., et Mela 1, 15., a quibus *Telmessus* vocatur:

catur: sed alii, vt Cic. de diu. 1, 41. Plin. H. N. 5, 29., eam in Caria sitam fuisse tradunt. v. Stephanus Byzant. h. v. Hesychius: Τελμυσῆς ἔθνος περὶ Λυκίαν. add. Suidas v. Τελμυσῆς, cuius verba descripsit Apostolius Paroemm. 18, 25.

Τεταγμένη πανήγυρις *Statum sacrificium* 51, 1.

τὰ Τετράποδα *Quadrupedes* 34, 1.

Τετράπηχυν ἄγαλμα *Statua, simulacrum, quatuor cubitorum* 32, 6.

Τευμησία ἀλώπηξ *Teumesia uirpes*: ita dicta a Teumeso, Boeotiae monte, 8, 1. Stephanus Byzantius v. Τευμησσός, ὄρος Βοιωτίας: — καὶ Τευμησία ἡ ἀλώπηξ, ἀπὸ τῆς ὄρας. Etym. M. v. τευμήσατο: — Τευμησία ἀλώπηξ, τὸ θηρίον. Hesychius: Τευμησία· περὶ τῆς Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαῖκα γεγραφότες ἱκανὰ εἰρήκασιν. Hanc vulpem Bacchus, Thebanis iratus, ali iussit in Teumeso monte, vt noceret Thebanis, auctore Pausania 9, 19. p. 746.: a quo tamen dissentire videas alios, vt Kuhnus bene animaduertit. Rapuit igitur pueros Thebanorum, eorumque agros vastauit, ita, vt Thebani, singulis mensibus, singulos pueros, quos deuoraret, exposuerint, vt caeteri salui essent. Amphitruo et

Cephalus, vñ cane Cephalī, eam capere conati sunt: sed Iupiter, et Canem, et Vulpem, in saxa mutauit. v. Pollux 5, 39. * Τευμήσιος λόφος *Teumesus mons* 8, 4. add. Strabo 9. p. 627. B Ahmel. et Stephanus Byz. v. Τευμησσός.

Τέχνη *Ars* 48, 3.

Τηρῆσαι *Seruare* 50, 2.

Τίθεσθαι ὄνομα *Dicere: nomen imponere*: sequente Dativio rei, 32, 14. Vid. Abreschius Dilucc. Thucyddd. p. 829. Est formula Herodotea. v. 1, 107. 113.

Τίττειν *Parere* 43, 4. * Παῖς τίττεσθαι *Nasci* 50, 1.

Τιμὴν δίδοναι *Honorem habere* 43, 2.

Τιμωρεῖσθαι *Vlisci: poenas sumere* ab eo, qui aliis iniuriam intulit, 2, 9.: vbi construitur cum Accus. personae: sed 53, 5. rex Aegypti dicitur feminam Aegyptiam duci et ostentari iussisse per vniuersam Aegyptum, τιμωρησάμενος αὐτήν, h. e. vt eam puniret, quia violarat adulterio legem patris. V. Kusterus V. M. 1, 64.

Τιμωρία *Vltio: vindicta* 47, 3. v. Gellius 6, 14.

Τίς *Quis* 28, 3. * τί ἂν εἴη τὸ γεγονός *Quid hoc rei esset: quid hoc sibi vellet: was das seyn, heissen, sollte, mueste*: 32, 11. Sic Xen. Cyrop. 7, 5. 10. τί — εἴη τὸ πρᾶγμα· add. 5, 2. 2. 5. Oecon. 2, 17. T 2 Ari-

INDEX PRIMVS

Aristoph. Plut. 335. Luc. 15, 26. Aët. 2, 12.: vbi est τί ἂν θέλοι τὸτο εἶναι;

Τις ἰσχύς τις Copiae multae 32, 10. * ἐγένετο τοιόνδε τι Res sic habet 27, 2. 45, 2. add. 3, 7. * ἐκ τινων τόπων Nescio unde 41, 6. add. 28, 2. * εἰ μὴ τι Nisi 52, 5. * Intell. τινὰς 7, 6.: vbi v. not.

Τιτᾶνες Titans: filii Terrae et Caeli, 20, 2. Apollod. 1. p. 3. τερνοῖ δὲ αὖθις [Οὐρανός] ἐκ γῆς παῖδας μὲν τὸς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, Ὀλισανόν, Κοῖον, Ὑπερίωνα [schol. Apoll. Rhod. ad 4, 54.], Κρόνον, Ἰαπετόν, καὶ νεώτατον, ἀπάντων, Κρόνον· add. Diod. Sic. 5. p. 334. Το. 1. Rhod. et Eudocia Ion. p. 396.: cuius verba, Τιτᾶνες — ἦγαν τῷ Οὐρανῷ, sumta sunt ex Etymol. M. v. Τιτανίδα γῆν.

Τιτρώσκεσθαι Vulnerari 11, 2. f. 12, 2.

Τοι· μέντοι Vero 41, 5. 42, 3. * τοίνυν Vero 51, 4. * ἐ μέντοι δὲ Neque vero: at nec 3, 2.

Τοιόςδε· ἦν τοιόνδε τῷτο Res sic habet 25, 2.: quod 27, 2. et 45, 2. dicitur ἐγένετο τοιόνδε τι.

Τοῖστος, αὐτῇ, ἔτον, Talis, e, 1, 2. 3, 7. 6, 7. 7, 3. 29, 2. * τῆς δὲ τοῖστος συμβάντος Hoc ita falso 6, 7. Nam 7, 9. dixit Palaephatus τῶτων ὡ συμβάντων· vt Herodo. 120. τῶτων τοῖστων συμβάντων. * ἐγένετό τι τοῖ-

ἔτον Res ita habet 8, 2. 41, 2.: pro quo 32, 4. 40, 2. dicitur ἐγένετο τοῖστων τι· 13, 3. τὸ λεγόμενον ἦν τοῖστων· 22, 2. τὸ ἀληθές τοῖστων· 14, 1. τὸ ἀληθές ἐν τοῖστων· 44, 1. ἐγένετο τοῖστων. add. 3, 7. Sic ap. Aristoph. Plut. 371. est Τόδ' ἔσιν ὁ τοῖστων, ἅλ' ἐτέρως ἔχον. add. 3, 7. * καὶ ὁ περὶ Καλλιστὸς λόγος τοῖστος Etiam Callisto dicitur 15, 1. * τοῖστω ἐκ ἐγένετο Non ita accidit 41, 5.

Τολμᾶν Audere 52, 5.

Τοξεύειν Iaculati: sagittare 47, 2.

Τοπάρχαι Toparchae: praefecti: satrapae 52, 7. Gloss. vett. Τοπαρχης Praefectus regionis.

Τόπος· ἐπὶ τῷ τόπῳ Ibi: sub terra, 10, 2. add. 8, 5. * ἐκ τινων τόπων Nescio unde 41, 6. Sic εἰς τινὰ τόπον Nescio quo 28, 2. Gloss. vett. Εἰς τινὰ τόπον Aliquorsum. * κατὰ τόπον Passim 52, 7.

Τοσῶτον πέλαιος Tam vastum mare 16, 2. * τοσῶτον χρόνον Tamdiu 31, 3.

Τότε Tum 53, 3. add. prooem. 3. 1, 2. etc. * οἱ τότε ἄνθρωποι Aetas illa: homines illius aetatis: homines, qui tum erant, 24, 4. add. 3, 5. 25, 2. * οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ Statuarii illius aetatis, f. qui tum erant, 22, 2.

Τραγικώδης μῦθος Tragica f. tristis, tragedia digna, fabula 41, 1. Certe Euripides

des casum Alceſtidis complexus eſt fabula peculiari, quae hodieque extat: ſed Phrynichi, et Antiphaniae fabulae huius nominis interiere.

Τράπεζα *Menſa* 23, 1.

Τρεῖς *Tres* 25, 1. etc.

Τρέπεσθαι εἰς τὸ ὄρος *Se conferre ſ. recipere in montem* 34, 2. * ὁ λόγος ἐπὶ τὸ ἀμήχανον ἐτράπη *Fabula rem ita detorſit, ut fieri non potuiſſe videatur: incredibilis efficta eſt fabula* 35, 3. Nam idem eſt, quod ὁ μῦθος ἀπίσως ἐπλάσθη 1, 12.

Τρέφειν κύνας *Alere canes ad venandum* [Terent. Andr. 1, 1. 30.] 3, 4.: vt ap. Xen. Ageſ. 9, 6.

Τρέχειν *Currere*: de equis, 22, 3.

Τριήρης ναὺς *Navis triremis* 21, 2. * τριήρης *Triremis*: ſimpliciter, 21, 2. 32, 14. Schefferus Obſeruatt. miſcc. Vol. 8. p. 309. *nauculam trium ſcalmorum*, τρίςκαλμον, intellegit, vt ap. Cic. Orat. 1, 38. eſt *duorum ſcalmorum naucula*. v. Scaliger ad Euseb. p. 66. a. recte. nam triremes Perſei temporibus nondum erant inuentae; quippe quarum inuentio inciderit in tertium ab Troiae excidio ſaeculum. v. Schefferus M. N. 1, 3. p. 28. add. Plin. H. N. 7, 56. et ibi Harduinus. At loquutus ſcilicet eſt Palaephatus

de naucula Perſei ita, vt eam appellarit vocabulo navis ſuorum temporum: vt Virgilius in Aeneide de nauibus Aeneae et Troianorum. Conf. Amnellius Antiquitt. rei naut. Græc. 1. 3. p. 51. bibl. Brem. nou. Claſ. 2. et Salmaſius Obſervatt. I. A. et R. c. 28.

Τρικαρχία *Tricarenia*: vrbs ad Pontum Euxinum, 25, 2. 40, 2. Hanc vero urbem ipſe Palaephatus finxiſſe videtur. Certe ignorant eam geographi, et hiſtorici, veteres omnes. Vnus Stephanus Byzant. laudat caſtellum, quod dictum ſit Τρικάρανα, in agro Phliuntis, opidi Sicyoniae, vel Argolidis, regionis Peloponneſi, ſitum. Verba eius haec ſunt: Τρικάρανα· Φρέριον τῆς Φλιασίας· Θεόπομπός πεντηκῶν πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τρικαρανεύς. Ab Demosthene ap. Harpocratonem vocatur Τρικάρανον. Verba eius, quae Suidas in ſuum Lexicon tranſtulit, ſunt iſta: Τρικάρανον — Φρέριον ἐστὶ τῆς Ἀργείας ἔτω καλέμενον.

Τρικάρηνος *Tricarenus*: ita dictus eſt Cerberus 40, 1.: et Geryones, 25, 5.: ab Tricarenia, vrbe Ponti Euxini. Nam Palaephatus Geryonen finxit habitafſe in Ponto, non in Hiſpania, vt alii.

Τρικέφαλος *Triceps*: de Geryone, 25, 1. pro quo 29, 2.

2. et 40, 1. est τρεῖς ἔχων κεφαλαίς. v. Suidas v. τρικέφαλος. Apud Herodo. 9, 81. sic legitur τρικάρηνος. Suidas: Τρικάρηνος ὁ πρὸς κεφαλαίς ἔχων

Τρίπους *Tripus*: mensa tripes in templo Apollinis Delphici, 50, 4. Sedisse in eo fertur Pythia [v. Nonnus Συναγ. ἱερ. 2, 14. p. 165. Eton.], responsa dans consulentibus, ornata, vt ipsa mensa, lauro. v. Spanhemius ad Callim. h. in Del. 90. Posita erat super profundo terrae foramine: v. Cic. de diu. 1, 50. 2, 57. et Strabo 9. p. 641. C: in medio fere Parnasso: quod in oracula patebat. v. Iustin. 24, 6. Species tripodis Delphici est ap. Dalium in de Oraculis p. 141.

Τρίτη *Tertius* [aditus] 29, 5.

Τροία *Troia*: vrbs, quae etiam *Ilium* dicitur, 12, 2. 17, 4. 38, 5.: vbi tamen accipi potest de agro vrbis. V. supra v. *Ιλιον.

Τρόπος *Consuetudo*: mos: modus: vt, τῷτον τὸν τρόπον *Hoc modo* 1, 7. *ὃν τρόπον *Quomodo* 34, 2. *τὸ τῷ τρόπῳ *Aequitas*: humanitas: nauicularii, qui inopes traicit gratis, diuites bene, 49, 2. Scilicet τρόπος, non semper omnes virtutes, et vitia, complectitur, sed saepe certum quoddam genus virtutis, et vitii, significat: quod reperiri indicio orationis

reliquae debet. Sic ap. Platon. Criton. 1. et Phaedon. 2. legitur de humanitate, quum quis fert res humanas aequo animo, atque adeo hilaris semper est, et otiosus. coll. Xen. Memor. 4, 8. 3.

Τροφή *Alimenta*: cibus: vitus: et hominum, et bestiarum, 1, 2. 4, 2. 29, 3. 53, 2.

Τρώες *Troës*: incolae vrbis, etiam agri Troiani, 17, 4. 38, 1. ff. Vrbs incolae dicuntur etiam Ἰλιεῖς 17, 3.

Τυγχάνειν *Esse*: casu, 15, 2.: vbi v. not. Nam quum proprie de iis dicatur, qui propositum tenent, et collineant, opponaturque verbo ἀμαρτάνειν, quod proprie aberrare a proposito significat: vid. Herodo. 1, 43. 3, 35.: hoc autem casu fiat, non necessario: facile intellegitur, sedem huius verbi esse in rebus tantum fortuitis, neque necessariis, iungique adeo illud verbis rerum fortuitarum, non item necessariorum.

Τύμβος *Tumulus*: sepulchrum: monumentum [Hygin. fab. 136.] 9, 1. 3.: vbi v. not.: 27, 1. Vocatur ita terra aggesta super corpus, quod in scrobe depositum iacet, in qua columella, cippus, ἐγλή, excitata stat. v. Herodo. 7, 117. V. Homer. 11. Xen. Cyrop. 7, 3. 6., in primisque Salmasius ad Solin. p.

858. f. Cicero Legg. 2, 26. *τύμβον* interpretatur *bu-
stum*. Gloss. vett. *Τύμβος*
Bustus [f. *buustum*], *tumulus*, *sepulchrum*. Hesychius:
Τύμβος τάφος, μνημεῖον.

Τύριος ἡ *Τυρία χώρα* *Ager*
Tyrius 16, 3. * *Ἡρακλῆς*
— ὁ λεγόμενος *Τύριος* *Her-
cules* — *cognomine Tyrius*
52, 1, Suidas: *Ἡρακλῆς*
— *Ἀνεφάνη δὲ ἐπὶ Μίνωος*
Ἡρακλῆς Τύριος, ὃς εὗρε τὴν
*βαφὴν τῆς καλυμένης κογ-
χύλης*. Laudatur etiam ab
Eustathio ad Dionys. Perieg.
558. ex Arriano.

Τύρος Tyrus: vrbs Phoenices
maritima, post Alexandri M.
tempora, antea insula, 16,
1. 3. 52, 1. 3. Vid. de ea
Strabo 16. p. 1097. f. Almel.
lou. et Plin. H. N. 5, 19.,
qui, *Nunc omnis eius nobi-
litas*, inquit, *conchylio, at-
que purpura, constat*: Re-
landus Palaeft. p. 1046. ff.:
Recherches sur la fondation
de la ville de Tyr hist. A-
cad. Inscriptt. Paris. To. 18.
p. 17.—33.

Τυρρηνία Etruria: *Tuscia*, vel
Thuscia: regio Italiae, 21,
1.: vbi v. not. V. Step-
hanus Byzant. h. v. et Tze-
tzas ad Lycophron. p. 160.
Opor.

Τυρρῆνοι Etrusci: *Tusci*, vel
Thusci: incolae Tusciae, 21,
2. Suidas: *Τυρρηνία* χώ-
ρα· καὶ *Τυρρῆνοι* οἱ λεγόμε-
νοι *Τῆσκοι*. Strabo 5. p. 335.
C: *Οἱ Τυρρῆνοι*. — *παρὰ*

τοῖς Ῥωμαίοις *Ἑτρῆσκοι*, καὶ
Τῆσκοι, προσαγορεύοντα.
Plin. H. N. 3, 5. *Etruria* —
*Vmbros inde exegere Pelas-
gi*: *hos Lydi, a quorum re-
ge Tyrrheni* [v. Herodo. 1,
94.], *mox a sacrificio ritu,*
lingua Graecorum Thusci,
sunt cognominati. add. Eu-
stathius ad Dionys. Perieg.
347.: *a quo dicuntur λητρι-
κὸν ἔθνος*, vt a Strabone 6.
p. 410. A commemorantur
τὰ λητήρια τῶν Τυρρηνῶν, et
ab Hygino fab. 134. *dicun-
tur piraticam fecisse*. Hesy-
chius: *Τυρρῆνοι*. — *αἱ λη-
τρικοὶ καὶ χαλαιοί*. Homer.
h. in Bacchum v. 6. ff. *Τά-
χα δ' ἄνδρες εὖσσέλιμα ἀπὸ
νῆος Ληϊτῶν προγένοντο* —
Τυρρῆνοι. v. Stephanus By-
zant. v. *Κύζικος*, et ibi Ber-
quellius: Diod. Sic. 5. p. 316.
To. 1. Rhod.: Philostratus
Iconn. 1, 19.: Suidas v. *τύ-
ραννος*. Conf. Ianus Parrha-
sius ep. 37. p. 766. To. 1.
Thes. Gruter.

Τ

Ῥαινα Hyæna: ferae quadru-
pedis Africae genus, cognatæ
lupis [*ein gefleckter Tie-
gerwolf*], 2, 2. Vid. Aristo-
teles H. AA. 6, 32. ibique
Scaliger p. 777. ff. et Bo-
chartus Hieroz. 1, 3. 11.
Gloss. vett. *Ῥαινα*, ζῶον, *Bel-
lua*. Hesychius: *Ῥαινα*
τετραῖπεν ζῶον. Suidas: *Ῥ-
αινα*. *θηρίον*. add. Plin. H.
N. 8, 30. Species eius est

ap. Pe. Bellonium Obseruatt.
2, 20. p. 220. Antuerp.

Ἰάκυνθος *Hyacinthus*: adulescens Amyclaeus, Apollinis et Zephyri deliciae, 47, 1. Disputauit de eo Heinius V. C. P. 1. libelli, qui inscribitur *Antiquarische Auffaetze*. * nomen floris, 47, 5.: de quo v. Salmasius ad Solin. p. 860. f. et Hyl. iatr. c. 22.: Stapelius ad Theophrasti hist. plantt. 6, 7. p. 710. ff.

Ἵβριζεῖν εἰς τὸ θεῖον *Violare numen diuinum: impium esse aduersus deum* 3, 3. Qui quidem locus aduersatur praecepto eorum, vt Luciani Soloec. p. 760. To. 2. Graeu., qui dicunt ὑβρίζεῖν εἰς τινὰ esse contumelia, iniuria, afficere ea, quae ad aliquem pertineant quocunque modo: quod genus liberi, familia. Alii loci sunt ap. Pausan. 1, 23. p. 55. et ap. Eurip. Phoen. 633. Aristoph. Nubb. 1508. Plut. 900.: vbi v. Kusterus, itemque Graeuus ad Lucian. Soloec. p. 759. To. 2. Graeu.: Marclandus ad Lyfian p. 433. et Barlaeus ad Lucian. Timon. p. 81. To. 1. Graeu.

Ἵβριστης *Contumeliosus: iniurius: insolens: immodestus* 1, 8.: vbi coniungitur cum Adi. ὑπερήφανος, vt ap. Anton. Liber. c. 15. init. Iegitur ὑπερήφανοι καὶ ὑβρισταί. Rom. 1, 30. ὑβριστὰς,

ὑπερηφάνης et ap. Cic. p. Marc. 3. in victoria, quae natura insolens et superba est. Scilicet res secundae, atque adeo diuitiae, opes, potentia, pariunt superbiam, ὑπερηφανίαν. haec excitat insolentiam, ὕβριν. v. Xen. Cyrop. 8, 4. 7.: vbi ὕβρει opponitur σωφροσύνη. 3, 1. 15. 5, 2. 13. 7, 5. 22. 8, 6. 1. 8. Aristoph. Plut. 564.: Eustathius ad Odyf. α. p. 1413. Rom.: Gataquerus ad Antonin. 10, 19. p. 302.: Casaubonus ad Theophr. Charr. 24.: Carpzouius Obseruatt. in Palaephat. c. 10.

Ἵγχιενὸς *Sanus* 44, 3.

Ἵγχις *Sanus* 27, 3. Moeris: Ἵγχιᾶ, Ἀττικῶς ὕγιῃ, Ἑλληνικῶς. Gregorius in de Dialectis p. 70. f. Ἀττικῶν δὲ καὶ ἀντὶ τῆ εὐφυσίᾳ, ὕγιῃ, εὐφυσῆ καὶ ὕγιᾶ λέγειν. vbi v. Koenius: et Albertius ad Hesych. p. 1458. To. 2.

Ἵδρα *Hydra*: serpens Lernaeus, 39, 1. v. Hyginus fab. 151. * nomen opidi, quod paruit Lerno, 39, 3. 6.

Ἵδὸς *Filius* 13, 1. 45, 3. 53, 3.

Ἵλη *Materies: ligna: arbores* 34, 4.: vbi paulo ante est ξύλα.

Ἵλοτόμος *Lignicida: lignator* 29, 6. Hesychius: Ἵλοτόμος ξυλοτόμος. Schol. Hom. ad ll. ψ, 114. ὕλοτόμας πελέκας ξυλοτόμας. Ἵπ.

ὑπακούειν *Obtemperare* 17, 4. Construitur cum Genitio personae.

ὑπαντιάζειν *Occurrere* 38, 6.: vbi v. not. Construitur cum Datio personae. Simplex verbum ἀντιάζειν est ap. Herodo. 4, 80. 118.

ὑπάρχειν *Esse* 1, 2. 8. 2, 6. etc. * λόγος περὶ αὐτῶν κδεῖς ὑπῆρχεν *Nihil de iis dictum esset* prooem. 2. * τὰ ὑπάρχοντα αὐτῇ *Bona, fortunae, eius* 45, 1. Sic Luc. 8, 3. αἰτίνας διηκόνεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς: vbi in Cod. Cantabrig. Bezae pro αὐταῖς male legitur αὐτῶν: ex quo in Cod. Bodl. 2. exitit αὐτῷ. Esth. 8, 1. ὅσα ὑπῆρχεν Ἀμάν τῷ διαβόλῳ. Xen. Cyrop. 8, 4. 15. ὅσα μὲν οἶον τ' εἶναι ἰδεῖν τῶν ἐμοὶ ὄντων: sed pro τὰ ὄντα ibidem legitur ἡ ἐσία.

ὑπὲρ αὐτῆ *Pro eo: loco eius* 41, 1. Nam ὑπὲρ idem est, quod ἀντί. Anton. Liber. 25. p. 168. ἐκῆσαι τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο. V. supra v. αἰρεῖσθαι θάνατον, et Raphaelius ad Rom. 5, 8.

ὑπεραποθνήσκειν *Mori pro: sequente Genitio personae*, 41, 5.: de Alceste: de qua ipsa Plato Sympof. 7. vsus est verbis ὑπὲρ τῆ αὐτῆς ἀνδρός ἀποθανεῖν et Apollod. 1, 9. 15. verbo ὑπεραποθνήσκειν, quod certe in Codd. vett. legitur: et ap. Xen. Cyneg. 1, 14. est Ἀντίλοχος

δὲ τῆ πατρὸς ὑπεραποθανεῖν. V. supra v. αἰρεῖσθαι θάνατον.

ὑπερέχειν *Eminere: extare: superare* 17, 2. Intell. τῶν πυλῶν. v. Herodo. 2, 97. Xen. Cyrop. 6, 2. 7. 7, 5. 5.

ὑπερήφανος *Arrogans: superbus* 1, 8. V. supra v. ὑβριστης.

ὑπερφέρειν *Excellere: superare* 28, 2. Construitur cum Genitio personae, et cum Praepositione ἐν, sequente Ablatio rei: sed Praepositio ἐν ab aliis scriptoribus fere omittitur: v. Herodo. 9, 96.: et pro Genitio personae Accusativum addit Eratosth. Κατας. 40.

ὑπήκοος τὸ ὑπήκοον πλῆθος *Cives* 52, 6.

ὑπνος *Somnus* 51, 4.

ὑπὸ 1) cum Genitio: vt, ἐπὶ μέλιτος θνήσκειν *Melle confici s. mori* 27, 4.: pro quo ibid. 1. est ἐπὶ τῷ μέλιτι. Nam verba Neutra vim Passivorum habentia sequuntur constructionem Passivorum. * *prae* 47, 3. * cum Passivis coniungitur passim, vt 3, 1. 7, 3. etc. 2) Cum Datio: vt, ὑπ' αὐτῷ *Prope eum* 29, 5. 3) Cum Accusativo: vt, τὰ ὑπὸ γῆν *Ea, quae sunt sub terra*, 10, 1. 3.: vt ap. Plat. Phaedon. 60. Pausan. 9, 20. * ὑπὸ τὴν γῆν *Sub terram* 10, 2. * μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτῆ βασιλείαν ὄντα *Neminem suorum civium* 52, 5.

Τ 5

Ἵπο

Υποδέχασθαι *Excipere hospitio* 5, 1. Sic legitur etiam ap. Apollod. 1, 9. 1. 18. 23. 2, 7. 7. 3, 5. 1. Luc. 19, 6. coll. v. 5.: sed Aët. 28, 7. est ἀναδέχασθαι. Ap. Athen. 6, 21. p. 274. C significat conuiuio excipere.

Υποδύω· ὑποδύσα θάαν ἀνδρά-
πε γυναικὸς ἢ ἡ γειγρακυσίας
Mutata in anus formam
[Seru. ad Aen. 3, 279]
49, 2.

τὰ Ὑποζύγια *Iumenta* 1, 3. Ap.
Xen. anab. 2, p. 112. in ὑπο-
ζυγίοις ponuntur βῆς et ὄνοι,
et ap. Aelian. V. H. 12, 37.
κάμηλοι.

Υπολαμβάνειν *Putare: credere*
11, 1. 45, 4. * *existimare:*
collegere 25, 5. v. Phauori-
nus h. v.

Ὑπόμνημα *Monumentum* 47,
5.

Ὑπόπτερος *Alatus: pennatus*
Gloss. vett.: *ales* [Horat. 4.
Od. 11, 26.]: *pennis fugax*
[Ouid. Met. 4, 784.]: de Pe-
gaso, 29, 1. Lucian. Somn.
p. 10. To. 1. Graeu. δείξασά
τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων
πινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐρικτόν.
Ab Apollodoro 2, p. 89. di-
citur πτηνός, vt a Strab. 8.
p. 582. B: sed ab Asclepia-
de ap. schol. Hom. ad Il. ζ',
155. vocatur πτερωτός. * de
equis Pelopis, 30, 1. 3.: qui
etiam a Pherecyde ap. schol.
Sophoclis ad Electr. 506.
dicuntur ὑπόπτεροι ἵπποι.
Pausan. 5, 17. p. 420. τοῖς

τῷ Πέλοπος [ἵπποις] ἔτι πε-
φυκότα καὶ πτερὰ.

Ὑποσρέφειν *Redire: reuertē*
1, 6.

Ὑποτάσσειν *Parere* 2, 6.
* *υποτετάχθαι* *Parere* 39,
3. Praeteritum Passiuium ha-
bet vim Medii.

Ὑποτελεῖς *Stipendiarii: tribu-
tarii* 53, 3. Sic ap. Isocrat.
Encom. Hel. p. 127. To. 2.
Bat. ὑποτελεῖν φόρον est pen-
dere tributum.

Ὑποχωρεῖν *Retrocedere: rece-
dere: cedere* 8, 4.

ἡ Ὑπώρεια *Loca, regio, quae
est ad radices montis [Pelii],*
1, 5.: vbi v. not. Intell.
χωρά. Hesychius: Ὑπώ-
ρεια· τὸ κάτω μέρος τῷ ὄ-
ρεος. Schol. Hom. ad Il. υ',
218. Ὑπώρειας· τὰ κάτω
μέρη τῶν ὄρων. v. Demetrius
Phaler. περὶ Ἑρμην. f. 79.
Etymol. M. et Suidas: Ὑ-
πώρεια· ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πε-
διάς. Apollon. Soph. Lex.
Homer. p. 814. Ὑπώρειας·
τὰς πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι
τῷ ὄρεος· intell. τόπος. v.
Herodo. 7, 129. 199. 9, 19.
25. Ioseph. Archaeol. 3, 4.
init. Strab. 7, p. 508. et p.
511. B.

Ὑριεύς *Hyrieus: filius Neptu-
ni et Alcyones*, 5, 1. V.
Eratosthen. Κατασ. 23. et
schol. Hom. ad Il. β', 496.

Ὑφίστασθαι *Supervenire: ac-
cedere clam* 48, 1.: vbi v.
not. Thomas Magister, et
ex eo Phauorinus; Ὑφίστα-
μαι

μιαμ — ἀντὶ τῇ καυφίᾳ ἰ-
ταμαμ — Sic Eustath.
amorr. Ismen. 5. p. 150. καὶ
μέσοις τέτοις ἢ τῇς κόρης μῆ-
τηρ ὑφίσταται.

Υψηλὸν ὄρος *Altus mons* 29,
5.: vt Matth. 4, 8. 17, 1.
Marc. 9, 2.

Φαγεῖν πόαν *Comedisse herbam*
28, 1.

Φάινεσθαι *Videri* 44, 2. * *ap-
parere* 1, 11.

Φάρυγξ *Fauces: gula* 1, 2.
Pollux 2, 207. ὄγε μὴν Φά-
ρυγξ, τομάχῃ ἐστὶν ἀρχή. v.
Praxagoras ap. schol. Hom.
ad Il. χ', 325. Plin. H. N.
11, 37. Etymol. M. v. λά-
ρυγξ, et Foësius Oecon.
Hippocr. h. v. Herodi. Phi-
let. p. 212. Pau. p. 475. Pierf.
τὸν λάρυγγα ἀρσενικῶς, τὴν
Φάρυγγα θηλυκῶς. Phryn.
p. 22. Pau., et ex eo Phauo-
rinus: Ὁ Φάρυγξ ἀρσενικῶς
μὲν Ἑπίχαρμος λέγει· ὁ δὲ
Ἀττικὸς ἢ Φάρυγξ. add.
Tho. Mag. v. τὸν Λάρυγ-
γα.

Φαῦλον *Stultum: ineptum: ri-
diculum* 36, 1. Idem, quod
εὐχδεσ, ἀνόητον, γελοῖον.

Φάων *Phaon: nauicularius*, 49,
1. ff.: vbi v. not. Ab aliis
traditur fuisse Mitylenaeus:
v. Suidas v. Σαπφὼ Λεσβία·
ab aliis Chius, vt a Lucia-
no nauigg. p. 512. To. 2.
Graeu.

Φεράη *Pherae: opidum Thessa-
liae*, 41, 2. Stephanus By-

zantium: Φεράη πόλις Θεσ-
σαλίας —. add. Cic. de din.
1, 25. Plin. H. N. 4, 8. et
Strabo 9. p. 666.

Φέρεν *Ferre: portare* 8, 1. 46,
1. Neglegitur enim saepe
discrimen, quod proprie est
inter verba ἄγειν, et Φέρειν,
quorum hoc Grammatici [v.
Ammonius v. ἄγειν] tradunt
poni ἐπὶ ἀψύχων, illud ἐπὶ
ἐμψύχων. vid. Eustathius
ad Il. α' p. 57. et ad Odyf. α'
p. 1399. Rom. et Schraderus
animaduertit. ad Musaeum
c. 1. p. 128. f. Sic Matth.
17, 1. et Marc. 9, 2. est ἀνα-
Φέρει αὐτὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν·
quibus in locis pro ἀναΦέ-
ρει Cod. Cantabrig. Bezae
habet ἀνάγει· quod videtur
a Grammaticis adscriptum
fuisse. * de tempore, quo
quid fit, quod fieri aliquid
iubet, 51, 3. Qui quidem
locus illustrat locum Theo-
phrastii Charr. 4, 4.: vbi ἄ-
γροικος quaerit, εἰ σήμερον
ὁ ἀγὼν νεμηνίαν ἄγει, pro εἰ
σήμερον ἢ νεμηνία ἄγει ἀγῶ-
να. * *in utero gestare* 2, 3.
* *gestare: de equo*, 29, 1.
* Φέρειν βαρέως *Ferre gra-
uiter* 46, 3. * Φέρεται λόγος
Fertur fabula 32, 1. * ἐν-
σχδεῖς *Repercussus [discus]*
in vultus Hyacinthi [O-
vid. Metamm. 10, 184. f.]
47, 4.

Φεύγειν *Fugere* 1, 9. 6, 4. 7.
43, 3.

Φημι *Aio: fero* 3, 1. 15, 2. 16,
1. etc. * Φημι *Nego* Gloss.
vett.

vett. 2, 2. Qua quidem forma loquendi delectati sunt maxime Attici [Aristoph. Plut. 509. Plato Sympof. 22. extr. Xen. Cyrop. 2, 1. 2. 5, 5. 2. 6, 1. 19.], praeuentibus Homero [Il. 7, 393.], et Herodoto [1, 112. 2, 50. 4, 76. 8, 113.]. Redolet enim singularem quandam humanitatem et urbanitatem. vid. Heraldus ad Iamblich. V. Pythag. c. 6.: Ducquerus ad Thucyd. 2, 52. p. 536.: Valquen. ad Phalar. opp. p. 18.: Loefnerus V. C. Ind. Callim. h. v. * *Φασὶ Αἰὺν* 18, 3.: pro quo ibid. f. 1. est *λέγουσιν*. Sed 48, 2. et 51, 4. *Φασιν* interpositum est orationi simpliciter pro *ὥς Φασιν* 29, 2. vid. ad Plat. Phaedon. 13, 55. * *ὥς ὁ μῦθος Φησι* *Vt fabula fert* 41, 5. * *iubeo*: sequente Infinitiuo, 32, 2.

Φθία Phthia: opidum Thessaliae, eiusque ager, 31, 8. Stephanus Byzantius: *Φθία πόλις καὶ μοῖρα Θετταλίας*. vid. Strabo 9. p. 659. f. add. Harpocratio v. *τετραρχία*, et Spanhemius ad Callim. h. in Del. 112.

Φίβλαι Fibulae 52, 7. *Φίβλα* enim est vocabulum Latinum, frequentatum ab scriptoribus posteriorum temporum pro verbis *πόρπη* et *περόνη*, quibus antiquiores scriptores vsi sunt. Hesychius: *Φίβλα πόρπη — περόνη*. Suidas, et ex eo

Phaenonius: *Πόρπη ἡ παρὰ Ρωμαίοις Φίβλα*, Hesychius: *Ἐμπορπεῖσθαι Φίβλεσθαι* item: *Πόρπη — Φίβλα, ἡ τῆς χλαυίδος ἡ περόνης*. Suidas: *Ἐκπορπεῖσθαι ἐκΦίβλεσθαι*. vid. Meursius, et Cangius, Glossar. in v. *Φίβλα* et Salmasius ad Trebel. Pol. p. 303. a Paris.

Φιλεῖν Amare: de cane, 3, 1. * de Apolline, 50, 1. * de Daphna pudicitiae studiosa, 50, 2.

Φίλοι Amici 4, 3. 6, 3.

* *Φιλοκύνητος Venandi studiosus*: de Actaeone, 3, 4. Poterat hoc loco vti in Thesauro Stephanus, et Pollux 6, 166. — 168. poterat indiculum vocabulorum e *Φίλος* compositorum augere hoc ipso verbo. notauit enim ibi tantum vocabula *Φιλόδηρος* [f. 168.] et *Φιλοκυνηγέτης* [f. 167.]: vt 5, 9.

Φιλονειμία Certamen: pugna: quatenus quis id agit, vt alterum vincat: de Marfya cum Apolline arte tibiis canendi certante, 48, 3. Hesychius: *Φιλονεικος μάχισμος, Φίκερις Φιλονειμία γὰρ ἡ μάχη*.

Φιλόξενος Hospitatis 5, 1. Est etiam ap. Pollucem 6, 167. in indiculo verborum e *Φίλος* compositorum.

ο *Φιλόσοφος Philosophus*: sapiens: de Hercule Tyrio, 52, 1. * *Φιλόσοφος δυνατὸς Philosophus doctus* f. *magnus*:

VERBORVM GRAECORVM

gnus: de Helio, rege Aegypti, 53, 4.

Φιλότιμον εἶναι *Placere studere: cupide hoc agere, ut ameris: gratiam alicuius captare re aliqua*: sequente Praeposit. ἀπό, et Genitiuo rei, 47, 1. Etiam verbum Φιλοτιμείσθαι interdum de iis ponitur, qui enixe aliquid, magnoque studio, agunt, vt ap. Aelian. V. H. 9, 29.: more scilicet eorum, qui ambiunt honores.

ΦιλοΦροσύνη *Liberalitas: humanitas*: de Hyrieo, excipiente hospitio deos, 5, 2. Nam hoc nomen, vt verbum ΦιλοΦρονεῖσθαι, ponitur de iis, qui alios excipiant comiter et liberaliter, h. e. ita, vt amorem erga eos suum declarent, vel oratione blanda et humana, vel re ipsa. v. Xen. Cyrop. 8, 2. 2. Hesychius: ΦιλοΦρονῆμαι· δεξιῶς καὶ προθύμως εἰσδέχομαι, ἢ ἀποδέχομαι. Zosimus 3, 18. 15. ἐφ' οἷς ὁ βασιλεὺς ΦιλοΦρονέμενος τὸ πρᾶτευμα, λόγοις τε καὶ ἡκισιν ἐτίμα, καὶ ἑκάστον ἀργυροῖς ἑκατὸν νομίσμασιν ἔδωκεν. Iam vero Hyrieus fertur diis apposuisse etiam cibos et vinā. v. Ouid. Fasti. 5, 509. f. Sic Actt. 28, 7. ὃς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς, τρεῖς ἡμέρας ΦιλοΦρόνως ἐξένισεν.

Φινεύς *Phineus*: rex Paeoniae, 23, 2. Ab aliis vocatur ὁ Θράξ· vid. Pausan. 5, 17.

extr.: et μάντις, qui habitavit Salmydessi, vrbe Thraciae. v. Apollod. 1. p. 57. Lucian. differt. c. Hesiod. p. 487. To. 2. Graen. Ab Apollonio Rhod. 2, 178. dicitur Ἀγηνορίδης Φινεύς· sed alii eum Neptuni, alii Phoenicis, filii Agenoris, filium fuisse perhibent. v. Apollod. d. l., et schol. Apol. Rhod. ad d. l., cuius verbis Lexicon suum auxit Phauorinus v. Φινέα.

Φοβέσθαι *Timere* 32, 2.

Φόβος *Metus* 47, 2.

Φοινίκη *Phoenix*: regio Asiae maritima, 52, 5.

Φοίνιξ ἀνὴρ *Phoenix*: e Phoenice oriundus, 6, 2. Stephanus Byzantius: Φοινίκη· ἡ χώρα, ἀπὸ τῆς Φοινίκας γενικῆς — ὁ δὲ Φοίνιξ ἦν Ἀγηνόρος παῖς — τὸ ἐθνικὸν τῷ ὀνόματι τῶ οἰκιστῇ Φοίνιξ — * nomen fratris Cadmi, filii Agenoris, qui, Agenore mortuo, accepit Tyrum, 6, 2. 52, 1. 3. 5. v. Apollod. 3, 1. 1. * nomen patris Europae, qui idem esse videtur cum Cadmi fratre, 16, 1.: vbi v. not. et Apollod. 3, 1. 1.

Φορεῖν *Gestare*: de Amazonibus tunicas talaris gestantibus, 33, 1. add. 52, 4. ff.

Φορεῖα *Vestis*: pallium 52, 5.: vbi f. 4. dicitur περιβόλαιον.

Φόρκυν *Phorcyn*: rex, cui paruerunt Columnae Herculis, 32, 1. 5. 6. 7. 9.

Φόρος

INDEX PRIMVS

Φόρος *Tributum* 38, 3.

Φορὸν πνεῦμα *Ferens* [Plin. Paneg. 31, 4. Virg. Aen. 4, 430.: vbi v. Tatibmanus], h. e. *secundus* [Sen. de V. beat. 22. *secundus et ferens ventus*: vbi v. Lipsius], *ventus* 21, 3.: vbi v. not. Hoc vocabulum est in appositis venti ap. Polluc. 1, 105. Thomas Magister, et ex eo Phauorinus: **Φορὸς ἄνεμος**: ὁ τοῖς πλέυσι δαξίος —. Vid. Vuesselingius ad Diod. Sic. p. 685. To. 1. et Doruillius ad Charit. p. 312. et 661.

Φράζειν *Suadere*: *auctorem esse*: *hortari*: sequente Infinitino, 17, 3. * τὸν τὴν σωτηρίαν αὐτῷ Φράσαντα *Salutis suae auctorem* 31, 4. * *indicare*: *ostendere* 18, 2. 32, 2. 12. * εἰ Φράζειν *Negare* 32, 13.

Φρίξος *Phrixus*: frater Helles, Athamantis filius, 31, 4. 7. 9. ff. Scribitur etiam **Φρύξος**, vt in notis ostendimus. **Φρίξον**, fabulam Euripidis, laudat, praeter alios, Eratosth. *Katas.* 14.

Φρερεῖν *Custodire*: *praesidiari*: de militibus praesidiariis opidi Lerni, regis, 39, 3.

Φρυγία *Phrygia* magna: Asiae regio, 48, 4. Incolae eius ibidem dicuntur **Φρύγες**.

Φρύγιος ἀνὴρ *Phryx* 29, 4.: vbi v. not. Stephanus Byzantius: **Φρυγία** — τὸ ἐθνικόν, **Φρύξ, καὶ** **Φρύγιος** —.

Φυγή *Fuga* 50, 2.

Φυγὰς ἀνὴρ ἐξ Ἀργεὺς *Exul Argiinus* 32, 10. Sic **Φυγὰς Σαμῖος** est ap. Xen. anab. 1. p. 65.: sed hist. Gr. 3. p. 384. dixit οἱ ἐξ Ἡλίδος **Φυγαῖδες** et ap. Pausan. 5, 6. p. 388. est **Ξανοφῶντι** — τῷ Γρύλλῳ, **Φυγαῖδι** ἤδη γεγονότι ἐξ Ἀθηνῶν et 5, 3. p. 381. *συναπαπτῶναι δὲ τῷ Ὀξύλλῳ* **Φυγαῖδι** ἐξ Αἰτωλίας *ἔναυ*. add. Isocrates Euag. c. 4. Hesychius: **Φυγὰς**: *ἐξορίας*. Paraphr. Eurip. Phoen. 331. pro **Φυγὰς** vsus est vocabulo *ἐξόριστος*. Schol. Sophoclis ad Electr. 777. **Φυγὰς**: ἀπὲρ τῷ **Φυγῶν**. **Φυγαῖδες** γὰρ κυρίως οἱ διωχθέντες ἀπὸ τῆς οἰκείας πατρίδος. add. Pollux 9, 158.

Φύειν: ὁ πεφυκὸς κύργος πρὸς τῇ Τύρῳ *Turris, quae erat ad Hydran*, 39, 6.

Φύλαξ *Custos*: de dracone, 19, 5. Apud Lucian. p. 298. To. 2. Reit. dicitur ὁ **Φρερός** τῆς *Χρυσηὶς ὑπῆρας*.

Φυλάσσειν, et **Φυλάττειν**, *Custodire*: de militibus, 18, 3. * de dracone mala Hesperidum aurea custodiente, 19, 1.

Φύλλα *Folia* 37. 47, 5.

Φυλαίτης *Claua*: Herculis, ita dicta ab **Φύλλοις**, 37. Vid. locus Pausaniae in notis laudatus.

Φύσις *Natura*: *species* 21, 1. Idem enim est, quod *ἰδέα* fab. 1, 2. Vid. Proluff. in Palaeph. 3, 8. * τὸ *θνητὴν ἔχων*

ἔχον Φύσιν *Mortale*: *natura mortalis* 29, 3. * Φύσις ἵππου *Natura equi* 1, 2. * πυκνότεροι τὴν Φύσιν *Ingeniosiores*: *solertiores* prooem. 1.

Φυτόν *Frutex*: *laurus*, 50, 3.

Φωκίς *Phocis*: regio Graeciae, Boeotiae finitima, 6, 3. Stephanus Byzantius: Φωκίς· χώρα περὶ τὸν Παρνασσόν —.

Φωνή *Vox* 7, 1. 14, 2.

X

Χαλκός *Aes* 10, 2.

Χαλκῆς· χαλκῇ γενεᾷ *Aenea aetas* 36, 2. * χαλκῆν τεῖχος *Aeneus murus* 18, 3. Moeris: Χαλκῆς καὶ χαλκῇ, ἀδικυρέτως, Ἀττικῶς· χαλκεος, χάλκεα, Ἑλληνες· et: Χαλκῆν, χρυσῆν, Ἀττικῶς· διαλελυμένως δὲ Ἑλληνες· quae posteriora verba Pierfonius in suo exemplo addidit e Cod. Coisl. Reg. et Gronou.

Χάσμα τῆς γῆς μέγα *Hiatus terrae magnus* 29, 5. Sic Herodo. 7, 30. Λύκος ποταμὸς εἰς χάσμα γῆς ἐσβάλλων. * *profundum* terrae *foramen* in planitie exigua, quae erat in rupis anfractu, media ferme Parnassi montis altitudine, quod in oracula patebat [Iustin. 24, 6. 9.] 50, 4. Vocatur sic etiam ab Apollod. 1, 4. 1. Loci classici eam in rem sunt ap. Strab. 9. p. 641. Almel. et Diod. Sic. 16. p.

427. f. To. 2. Rhod. add. Alexander Neapol. DD. GG. 6, 2. p. 398. To. 2.

Χείλη *Labia* 48, 2.

Χειμάζεσθαι *Tempestate iactari*: de naui, 28, 3. De nautis hoc verbum legitur Aët. 27, 18. et ap. Apollod. 3, 4. 3.

Χειμὼν *Tempestatas* 28, 3. Sic legitur Aët. 27, 20.; ap. Polyb. 1, 37, 39. et Aelian. V. H. 9, 20. 30. v. Muncquerus ad Anton. Liber. 26. p. 175. Verh.

Χεῖρες *Manus* 20, 1. 50, 3.

Χερσαῖον ζῶον *Terrestris animans* 8, 1. * τὰ χερσαῖα *Animantes terrestres* 28, 1.

Χίμαιρα *Chimaera*: nomen monstri, 29, 1. f. * nomen montis Lyciae, 29, 6. 8, Plin. H. N. 5, 27. *In Lycia — mons Chimaera, noctibus flagrans*. De Chimaera disputatio Critica edita est Berolini a. 1703. 4. a Pe. Penauaereo.

Χίμαιρα *Chimaera* [Hygin. fab. 151.]: *capra* 29, 2. quae ibidem 3. dicitur αἴξ, vt ab Apollod. 2, 3. 1. Gloss. vett. Χίμαιρα, ἡ αἴξ, *Capra*.

Χιτῶνες ποδήρεις *Tunicae talares* f. *longae* [Gell. 6, 10.] 33, 1. Nam χιτῶνες ibi ponuntur in ornatu muliebri. Atque tum isto vocabulo *stola* significatur, quae ap. Aristoph. Plut. 985. χιτῶνιον dicitur. vid. Anacreon. Od.

Od. 20, 7. et Aelian. V. H.
12, 1. Conf. Pollux 7, 49.

Χολή Bilis 27, 2.

Χόρτος Gramen 4, 1.

Χρή Oportet: decet 31, 6.

Χρήματα Opes: bona 6, 4. 7,
6. 23, 4. 24, 2. * pecunia:
aurum 1, 4. 8. 7, 8. 31, 9.
32, 14. * merces: medici,
27, 3. * negotia: res 31,
8.: vbi v. not. et Proluss. in
Palaeph. 2, 3.

Χρήσθαι Vti 32, 1. * χρήσθαι
ἅρμασιν Vti curribus 1, 5.
* χρήσθαι πνεύματι Φορῶ
Vti vento secundo 21, 3.
add. 27, 3. 29, 3. 32, 9. 38,
3. 44, 3. 48, 2.

Χρῆσθαι Linere ora 35, 2.

Χρόα Colores 52, 6.

Χροιά Color 52, 4.

Χρόνος Tempus 51, 3. * ὁ χρό-
νος τῆς ἀλγηδὸνος τῶν αἰδοίων
Tempus morbi genitalium 2,
5. * τοσῶτον χρόνον Tam-
diu 31, 3. * κατὰ τὸν δέον-
τα χρόνον Iusta s. suo tem-
pore 38, 5.: vbi etiam est
καθ' ὃν χρόνον Quo tempore.
* πλείονα χρόνον Diutius 46,
3. * μετὰ χρόνον Non ita
multo post 14, 3. * χρόνοι
Tempora 18, 2. * ἐν τοῖς
χρόνοις τῆς βασιλείας τῆ
Φοίνικος Aetate Phoenicis
regis 52, 1. Nam χρόνος
differt fere a καιρῶ sic, vt
χρόνος censeatur spatio,
καιρὸς opportunitate.

Χρυσὴ εἰκών Aurea statua 31,
9. 11. add. 32, 6. * χρυσῶν
δέρμα Aurea pellis 31, 6.

Vnde Aries vocatur χρυσό-
μαλλος ap. Apollod. 1. p.
41. h. e. aries nitidissimus
auro Ouid. Fast. 3, 867.:
et vellus eius χρυσόμαλλον
δέρας ap. Diod. Sic. 4, 15.
et ap. Strabon. 11. p. 763.:
χρυσῶν δέρας ap. Lucian. p.
293. Το. 2.: κώδιον χρυσό-
μαλλον ab Agatharchide ap.
Phot. Cod. 250. p. 719.
Hoesch.: pellis inaurata ab
Ennio ap. Cic. Tusc. 1, 20.
* χρυσᾶ μῆλα Aurea mala
19, 1. 5.: vt ap. Apollod.
2, 5. 11. Suidas, et ex eo
Phauorinus: Περιττότερα·
μείζονα. Τὰ δὲ λεγόμενα
χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερί-
δων, ἃ χρυσᾶ ἦσαν, ἀλλὰ πε-
ριττότερα τῶν ἄλλων quae
quidem verba vnde petita
essent, ignorabam. * χρυσᾶ
Aureae: oues Milesiae, ita
dictae ob eximiam pulchri-
tudinem, 19, 3. * χρυσοῖ
Auri diuites 32, 5. V. su-
pra v. πολύχρυσος. Moeris:
Χρυσῆς καὶ χρυσῆ, Ἀττι-
κῶς· χρύσεος καὶ χρύσεια,
Ἑλληνες ita legitur in Cod.
Coislin. add. Suidas v. ἀρ-
γυρεῖν.

Χρυσὸς Aurum 19, 3. 32, 10.

Χρῶμα Color 51, 1.

Χωλεῖν Non obseruari: ne-
glegi: sibi non constare: de
more, 51, 3.

Χώρα Regio: ager prooem. 6.
6, 6. 16, 3. 38, 1. 5. 39, 3.:
vbi est pagus. V. supra v.
κώμη. * ἡ χώρα τῆς Αἰγύ-
πτου Aegyptus 53, 5.

Χωρεῖν,

Χωρεῖν, sequente particula κατὰ, et Casu secundo personae, *Congredi: certare*: de Marsya, certante cantu tibi-
biarum cum Musis et Apolline, 48, 3. Qui quidem verbi vsus illustrari potest loco Xen. Cyrop. 7, 1. 16. extr. ἐχώρουν ἐναντίοι τοῖς Πέρσαις, i. e. *pergebant* [Aegyptii] *aduersus Persas*, congressuri cum iis. Hic ipse scriptor anab. 1, 2. 8., quo loco hoc certamen Marsyae attingit, eum vocat ἐρίζοντα Ἀπόλλωνι περὶ σοφίας, ita, vt χωρεῖν κατὰ Ἀπόλλωνος idem sit, quod ἐρίζειν Ἀπόλλωνι.

Χωρίον κοῖλον *Locus cauius* 17, 2. * *regio: ager* 1, 8.: vt ap. Xen. Cyrop. 5, 2. 1. coll. c. 3, 1. * *χωρία Loca pro-oem.* 7. 29, 4.: sed 39, 2. *χωρία* sunt, vt κῶμαι, pagi.

Ψ

Ψεύδεσθαι *Mentiri* 28, 3.

Ψευδής, ἐς, *Vanus: falsus*, ut, 3, 1. 18, 3. 34, 1.

Ψεῦδος τὸ τοῦ ψεύδους *Hoc vero falsum est* 10, 1. Legendum videri possit *ψευδής*, vt 3, 1. et 18, 3. At etiam ἡ ἀλήθεια, et τὸ ἀληθές, hoc in libello vices permutant suas.

Ψηφίζειν *Computare: numerare* 53, 3. Suidas in v. ἩΦαιστος — ἐκ ἡδαισαν γὰρ τότε Αἰγύπτιοι ἐνιαυτὸς μετρήσαν, ἀλλὰ τὴν περίοδον τῆς ἡμέρας ἐνιαυτὸν ἔλεγον. —

Ω

᾽Ωδε τὸ ἀληθές ἔχει ᾽ωδε *Res se habet ita* 1, 3. add. 7, 5. 16, 3. 19, 2. At 6, 2. est τὸ ἀληθές ὅτως ἔχει. * ᾽ωδε ἐποίει *Sic faciebat* 50, 3.

᾽Ωνεῖσθαι *Emere* 46, 3. f. Nam ᾽ωνεῖν est *vendere*, sed ᾽ωνεῖσθαι *vendi sibi aliquid inbere*, h. e. *emere*. Hesychius: ᾽Ωνεῖν· πωλεῖν.

᾽Ωρα κατ' ἐκάστην ᾽ωραν *Vsq: continenter* 7, 6.

᾽Ωραία *Pulchra: formosa* 24, 3. 46, 2. Iungitur ei utroque loco Adj. καλή· vt 47, 1. ᾽ωραῖον καὶ καλόν· etiam ap. Xen. Memorr. 1, 3. 14. Scilicet ᾽ωραῖος pertinere videtur maxime ad venustatem oris, sed καλὸς ad pulchritudinem formae et faciei. Sic coniunguntur ᾽ωραῖος καὶ εὐμορφος ap. Lucian. Catapl. p. 433. To. 1. et εὐπρόσωπος καὶ καλὸς ap. Aristoph. Plut. 977.: vbi schol. Doruil. εὐπρόσωπον· ᾽ωραῖον. Itaque errat Schoetgenius, qui in notis ad The-mistoclis ep. 14. p. 74. putat, ᾽ωραῖαν ap. Palaeph. 24, 3. esse *nubilem*, vel *viri potentem* Gloss. vett., quod eadem femella ibi dicatur καλή, et quod sequatur ὅσις δὲ εἶδεν, ἦρα ταύτης. Accedit, quod *virgo nubilis* fere a tragicis ᾽ωραία simpliciter vocatur, auctore schol. Aristoph. ad Acharn. p. 273. Bas., quod ᾽ωρα sit ἡ ἀκμή·

2

nam

INDEX PRIMVS VERBORVM GRAECC

- nam ab alijs scriptoribus dicitur γάμος, vel γάμων, ὥραία. v. Herodo. 1, 196. Xen. Cyrop. 4, 6. 4.
- Ὠρίων Orion: filius Iouis, Neptuni, et Mercurii, 5, 4. Vnde a poetis nominatur τριπάρωρ, et τρίπατρος. v. Nonnus Dionysii. 13. p. 356. Hānou. et Lycophron. v. 328.
- Ὡς Quippe: utpote prooem. 1. 41, 1. 53, 2. 6. * quum 13, 4. * sicut 53, 6. * ὥς ἀνέδειν περὶ ἑκάστου αὐτῶν Quid accepissent, quid haberent, de singulis prooem. 6. * τὰ χωρία αὐτὸς εἶδον, ὥς ἔστιν ἑκάστων ἔχον Ipse contemplatus sum situm ingeniumque singulorum locorum prooem. 7. * ὥς Φασιν Vt aiunt 29, 2. * ὥς οἴμαι Vt putat 18, 3. * tanquam: veluti 7, 1. 4. 31, 2. add. 52, 3. f. * pro ὥς, ἵνα, sequente Optatio, 2, 9.: sequente Infinitiuo, 2, 6. 31, 5. 53, 3. * μὴ ὥς Σερίφιδι — τὸ παρ' ἡμετέρων οὐκ ἔστι Ne vobis accidat idem, quod Seriphidis accidit, 32, 16. * pro ὅτι, sequente Infinitiuo, 1, 4. 24, 1. 35, 1.: vbi id male docet redundare Abreschius ad Aeschyl. p. 208. To. 2.: sequente Indicatio, 1, 1. 12. 2, 5. 6, 1. 7, 1. 14, 4. 15, 3. 21, 1. 41, 8. 53, 4. etc. * cum Adι. μάταιον simpliciter, sine villo verbo, 38, 1. * redundat, e Latina quidem ratione, 2, 10.
- Ὡς περ Quemadmodum: velut: quasi 5, 4. [v. Xen. Cyrop. 8, 2. 7. Plato Phaedon. 38. Aristoph. Plut. 769. 944], 32, 6. 9. 43, 4. etc.
- Ὡς Vt: praecedente particula ἔτι, et sequente Infinitiuo, 31, 7. V. Coppiersius Obseruatt. c. 9. p. 106.

INDEX SECVNDVS
SCRIPTORVM VETERVM
IN NOTIS
VEL
EMENDATORVM VEL EXPLICATORVM
ET VERBORVM GRAECC
A LIBRARIIS PERMVATORVM
VEL ILLVSTRATORVM

Priores numeri Fabulas, posteriores Notas, significant.

A

- Ἀγαθῶ et αὐτῶ 3, 9.
 Ἀγανακτησάμενος et ἀνα-
 κτησάμενος 41, 30.
Agroetas 19*.
 Ἀδελφιδῶ et ἀδελφῶ 46, 5.
 Ἀδύνατον et ἀμήχανον 13, 4.
 Αἶμα et ἄσμα 49, 9.
 Ἀόλος et Στόλος 31, 20.
Aesopus 29, 28. 41, 5.
Aeschines Socraticus 51*.
 Αἰωρεῖσθαι 52, 2.
Acta Apostolorum 45, 2.
Actiua et Media a librariis in-
 ter se permutata 2, 34. 39,
 18.
Alcaeus 39, 2.
Alexandrina Versio V. T.
 17, 1.
 Ἀμισόδαρος, et Ἀμισώδαρος, et
 Ἀμισόδωρος, et Ἀμισίδωρος
 29, 8. 22.
 Ἀναβιῶσθαι et ἀναβιῶναι 41, 8.
 Ἀναδιδόναι et ἀναδίδοσθαι
 quid? 29, 28.
 Ἀναδίδοσθαι et ἀναφέρεσθαι
 29, 28.
 Ἀνακολεθίας exempla 3, 1.
 39, 4.
 Ἀναξ 6, 12.
 Ἀναφέρειν, et περιφέρειν, et
 παραφέρειν, 10, 4.
 Ἀνθρώπῃς et ἀνθρώπων 9, 4.
Anonymus περὶ Ἀπίων 31, 22.
 Ἀντιποιεῖσθαι 25, 8.
 Ἀξιον λόγῃς 32, 31.
 Ἀπέλειπεν, et ἀπέλειψεν, et
 ἀπέλιπεν, 23, 10.
 Ἀπελθῶν et ἐπελθῶν prooem.
 14.
 Ἀπέλιπεν et ἐπέλιπεν 26, 1.
 Ἀπῆει, et ἀπίει, et ἔπλεεν,
 13, 7.
 Ἀποδείκνυσθαι et ἐπιδείκνυ-
 σθαι 42, 5.
 Ἀποδέχεσθαι et ὑποδέχεσθαι
 5, 5.
 Ἀποθνήσκειν, et verba similia,
 construuntur cum Praepos.
 πρὸς 11, 6.
 Ἀποκύειν 2, 3.
Apollodorus 20, 8. 29, 28. 32*.
 41, 4.
Apostolius 1*. 1, 2. 9*. 10*.
 11, 1. 13*. 19, 1. 20*. 23, 2.
 24, 1. 25, 1. 26, 1. 27*. 28*.
 29*. 31*. 31, 18. 19, 32*.
 34*. 39*. 41*. 45*. 46*.
 47*. 48*. 49*.
 Ἀργύριον et ἀργύρια 38, 4.
Aristophanes 5, 2. 27, 11. 46, 7.
Arjenii Violarium 9*. 11, 1.
 13*. 26, 1. 27*. 28*. 29*.
 32*. 41*. 45*. 46*. 48*.
 49*.
 Articulus a librariis omissus
 17, 1. 21, 15. 23, 3. 7. 25, 6.
 29, 3. 19, 44, 12. 49, 3.
Asclepiades 23*.
Athenagoras 20, 8.
 Αὔων et ἄων 32, 12.
 Αὐτῶ a librariis omissum 23,
 11.
 Αὐτῶ et ἐκεῖ 31, 28.
 Αὐτῶ et αὐτῇ 14, 5.

INDEX SECVNDVS

Ἀφελέσθαι et ἀνελέσθαι 46,
13.

Ἀφίησιν et ἐφίησιν 40, 22.

B

Βασιλεὺς 6, 12.

Βίβλος omittitur prooem. *

Βίον et νῆν. 23, 4.

Γ

Γάρ et γάρ 41, 25.

Γὰ et δὲ 22, 10.

Γὰ et τὰ 11, 7.

Γέλων et γέλωτα 31, 13.

Γενέσθαι et γίνεσθαι prooem.

5.

Genesis 17, 1.

Genitiui Participiorum absolute ponuntur 28, 9.

Genitiuus, et Accusatiuus, Pluralis 11, 6.

Γένος et γένει 6, 10. 11, 3. 32, 12.

Γέροντας et χαίροντας 44, 5.

Glossmata glossis a librariis addita sunt 16, 4. 19, 6.

Γοργῶ, et Γοργόνην, et Γοργόνα, et Γοργῶν, 32, 15. 20, 46.

Γύης et Γύγης 20, 8.

Δ

Δὲ et ἔν 29, 10. 31. 38, 6. 43, 11.

Δὲ omissum a librariis 45, 6. 47, 2. 48, 3.

Διανύσσαι et διανήξασθαι 16, 2.

Διαφέρειν et ὑπερφέρειν 25, 6. 28, 9.

Διαφημίζεσθαι 14, 14.

Διαφθερίζειν et συμφθερίζειν 1, 13.

Διαφθερίζειν, et διαφθορεῖν, et διαφορεῖν, 23, 2.

Dicaearchus 28, 9.

Diodorus Siculus 1, 32. 19*.

Δίρκη et Λέρνη 6, 2.

Δάριος et δαράτεος ἵππος 17*.

Δυστυχῆσεις et δυσυχῇ 3, 19.

E

Ἐβλέτο et ἐδύνατο 41, 15.

Ἐγένετο et ἦν 25, 1.

Ἐγκαθήμεναι 17, 6.

Ἐθέλειν et θέλειν 48, 6.

Εἶνα a librariis omissum 23, 6.

Ἐκ omissum prooem. 15.

Ἐκάθηντο et ἐνεκάθηντο 17, 6.

Ἐκατόγχειρες et Ἐκατοντάχειρες 20, 8.

Ἐκατογχειρία et Ἐκατονταχειρία 20, 4.

Ἐκδιώκειν et ἐξελαύνειν 23, 19.

Ἐκείνος et ἐκεῖ 8; 5.

Ἐλαύνειν 32, 50.

Ἐμβοάνειν vocabulis naucularum additum construitur cum Praeposit. εἰς 13, 6.

Ἐμπολή et ἐμπωλή 46, 13.

Ἐν et ἐπὶ 27, 2.

Ἐν et σὺν, in verbis compositis, 40, 23.

Ἐναλλαξ 32, 23.

Ἐνι et ἐς 28, 6.

Ἐξῆλθε et ἐξέπτη 13, 3.

Ἐξοισρεῖν et οἰσρεῖν 43, 2.

Ἐξὸν 45, 2.

Ἐπήεσαν et ἐπίεσαν 39, 11.

Ἐπηρεῖντο et ἐπενοῶντο 32, 37.

Ἐπὶ et διὰ 31, 18.

Ἐπὶ et κατὰ 40, 24.

Ἐπὶ et περὶ 30, 8. 32, 51. 40, 11.

Ἐπὶ τῷ τόπῳ, et ὑπὸ τὸν τόπον, et ἐκεῖσε, 10, 3.

Ἐπιγαμῖν et γαμῖν 7, 22.

Ἐπι-

Ἐπιγράφεσθαι et γράφεσθαι
30, 8.

Ἐπιδείκνυσθαι 42, 5.

Ἐπιλαμβάνεσθαι 4, 1.

Ἐπιρρίπτειν 53, 13.

Ἐπιτιθέναι et ἀποτιθέναι 32,
45.

Ἐπιφοιτᾶν et φοιτᾶν 38, 2.

Eratoſthenes 38, 2.

Ἑστία et οἰκία 41, 14.

Eudocia 1*. 2*. 2, 4, 3, 9, 4*.

7*. 9*. 10*. 11*. 11, 8, 15*.

19*. 20*. 21*. 22*. 23*.

28*. 29*. 30*. 31*. 31, 22.

32*. 34*. 35*. 38*. 39*.

40*. 41*. 41, 18, 42*. 43*.

44*. 45*. 46*. 47*. 48*.

49*. 50*. 51*. 52*.

Εὐήθεος et εὐήθεια 21, 4.

Εὐκαρπος et ἔγκαρπος 19, 6.

Εὐπειθέτεροι et ἀπειθέτεροι
prooem. 4.

Εὐρόντος et διαλυσαμένα 7, 9.

Euphorion 5*.

Ἐφίσασθαι 48, 4.

*Ἐχει a librariis omiſſum 20, 3.

Ἐωρίζεσθαι 52, 2.

Z

Zenobius 13, 3.

Ζήτησις et Ζήτησις 23, 15.

H

Heliodorus 32, 50.

*Ἦν a librariis praetermiſſum
20, 4.

Heracitus 39, 2.

Herodotus 26, 1.

Hesiodus 29, 9, 36, 1.

Hesychius 23, 2.

Θ

Theon Mathematicus 5, 11.
12.

Theon Sophista 3*. 44*.

Theophrastus 1, 4, 41, 5, 46,
7.

Θεσπίας et Θεσπεσίας 46, 6.

Θῆβαι et Ἀθῆναι 7, 16.

Θηβαῖοι et Ἀθηναῖοι 7, 16.

Θηβαῖοι et Καδιεῖοι 7, 28.

Θρήσσαι et Θρηῖσαι 33, 3.

I

Ἰαρόδαν, et Ἰορόδαν, et Ἰερ-
δάν, 45, 4.

Ἰακρός et Ἰακρίων 13*.

Imperfectum et Aor. 1. con-
iunguntur 1, 13.

Indicativus et *Coniunctivus*
8, 4.

Indicativus et *Optativus* 3, 4.

Iohannes Evangelista 1, 5.

Iſocrates 1**.

Ἰσορᾶσι et ἰσορεῖται 23, 1.

Ἰφικλος et Ἰφικλής 39, 27.

K

Καὶ 31, 2, 14.

Κατὰ cum Genit. et Accusat.
contra 6, 17.

Κατὰ et ἐπὶ 40, 24.

Καταφέρειν et μεταφέρειν 10,
3.

Κατησέρωσεν et κατησέρισεν
5, 12.

Κελεύειν 42, 7.

Censorinus 53, 4.

Κέρκυρα et Κόρκυρα 21, 13.

Cicero 3, 9, 29, 9.

Κνώσιος et Κνώσσιος 16, 5.

Κοῖος et Κόττος 20, 8.

Κόλχος et Φάρον 31, 27.

Coniunctivus et *Infinitivus* 17,
5.

Coniunctivus et *Optativus* 24,
10.

Κρημνοὶ et κρημνός 29, 26.

Z 4

Κριδός

INDEX SECVNDVS

Κριδός et Προκριδός 2, 9.
 Κύειν 2, 3.
 Κυηθέν et γανηθέν 2, 13.
 Κύνες et τινές 3, 3.
 Κυρήνη et Κέρνη, Κυρηναῖοι et
 Κερναῖοι, 32, 11. 14.

Λ

Λάβρος, et λαύρος, et λαμπρός,
 13, 9. 21, 11.
Lactantius 16, 9.
 Λέγειν ει ἄδεν, λέγεται et ἄδε-
 ται, 7, 8. 28, 1.
 Λέγειν ἀνιγμα 7, 8. 30.
 Λέγσει et λέγεται 10, 1. 14, 1.
 18, 1. 19, 1. 21, 1. 22, 1.
 Λόγος et μῦθος 34, 1.
 Λυγκεύς et Λυγγεύς 10*.
Lucianus 25*.
Lucretius 17*. 25*.

Μ

Matthaeus Evangelista pro-
 oem. 6. 6, 17. 40, 22.
 Μειλανίων, et Μελαυνίων, et
 Μιλανίων, et Μηλανίων,
 14*.
 Μέν a librariis omissum 29,
 24.
 Μετὰ δὲ et μετὰ τῷτο δὲ 7,
 16.
 Μετὰ et κατὰ 46, 4.
 Μετάλλευσις et μεταλλεία 10,
 2.
 Μετέωρον 17, 4.
 Μήτρα et Μήτρα 24, 1. 12.
 Μικρός et μακρός 25, 8.
 Μισθῶ, et μισθῆ, et μισθόν,
 41, 5.
Moeris Atticista 31, 13. 32,
 27.

Ν

Negotium, et *suum negotium*,
 gerere quid? 3, 9.

Νῆσοι et νῆες 21, 5.
Nicander 17*.
Nonnus Συναγ. ἰσορ. 21*.

Ξ

Ξενίζεσθαι et ἐπιξενεσθαι 46,
 11.
Xenophon prooem. 6. 1, 5. 13.
 34, 2, 1. 3, 8. 5, 2. 6, 12.
 13, 3. 31, 2. 27. 38, 2. 14.
 39, 11. 40, 23.
 Ξύλοχος 15, 1.

Ο

Οἰκεία et οἰκία 1, 32.
Homerus 1, 5. 7, 19. 16, 3.
 21, 8. 29, 9. 53, 17.
 Ὁμόςαι et ὁμόσε 32, 34.
 Ὄνομα et ὀνόματα prooem. 6.
Varro 19*. 19, 16.
 Verba Pluralia iunguntur no-
 minibus Pluralibus neutrius
 generis prooem. 6.
Virgilius 17, 4.
Ovidius 23, 15. 47, 10.
 Ὅποτε βέλοιτο, et ὡς ὁ ποιη-
 τῆς βέλοιτο, et ἀποίαν τις
 βέλοιτο, 24, 2.
Horatius 1, 5.
 Ὅσα et ὡς 6, 12.
 Ὅσφύς et ὄφρυς 25, 10.
 Ὅτε a librariis praetermissum
 11, 5.
 Ὅ, τε, et καὶ ὁ, et καὶ ὅτι,
 et ὁ δὲ, 16, 3.
 Ὅτι omittitur post verbum
 ἔλεγον, et similia verba, 6,
 23.
 Οὐδέν et ἔδενός 26, 1.
 Οὖν et δὴ 23, 13.
 Οὔτε et ἔδὲ 7, 11. 11, 5.
 Οὔτω et ἔτος 48, 3.
 Οὔτω et ἔτως 7, 37. 11, 2.
 23, 6.
 Οὔτως

Οὕτως et ὅτος 27, 7.
*Οφιν et ὡς Φασιν 6, 1.

Π

Πανδοκῆιον 46, 7.
Παρά et περί 19, 9, 32, 48.
Παραπλέειν et περιπλέειν 32, 48.

Παρενέβαλε et παρεμέλαβε 17, 1.

Participium verbi εἰμι, comes verbi τυγχάνειν, a librariis omissum est 15, 2.

Patronymica ponuntur pro nominibus Propriis 13*.

Pausanias 7, 8. 37, 3.

Πελίας et Πηλίας 41, 10.

Πεπίστευκεν et πιστεύει 1, 5.

Περιελάσας et περιεργάσας 19, 10.

Περιέπλει et περιεπόλει 38, 6.

Πήλειον et Πήλιον 1, 11.

Πίσσα et Πίσσα 30, 1.

Plato 12, 8. 15, 2. 27, 8. 41, 8.

Plutarchus prooem. 12.

Ποιῆν cum Accusatio, et Dativio, personae construitur 27, 8.

Ποιῆν et ποιῆσθαι 1, 34.

Ποία et ποίαις 29, 15.

Ποιητῶν et πολῖται 23, 14.

Πολεμεῖν cum Accusat. quid? 16, 6.

Pollux prooem. 6. 16, 9.

Πολυδέκτης, et Πολυέκτης, et Πολυδεύκης, 32, 6.

Πότε et τότε prooem. 10,

Πρόβασις et πρόσβασις 29, 23.

Προσαποκτενεῖν et προσακαπτενεῖν 32, 42.

Προσθετός et ὑποθετός 13, 4.
Προσπλεύσας, et προπλεύσας, et προσπελάσας, 32, 50.

Πυθόμενος et πειθόμενος 2, 18.

Πυρία χρώμενος et πυριώμενος 44, 13.

P

Rex 6, 12.

Σ

Σάρδεις et Γαδειρεῖς 38, 28.

Simonides 39, 2.

Σίνειν et σίνεσθαι 1, 12.

Σκευή et σκηνή 30, 8.

Suidas prooem. 6. 1, 32.

Scholiasies Homeri 5*. 5, 12. 31, 20. 41, 14.

T

Tacitus 31, 33.

Ταράσσεσθαι 27, 11.

Τάφος et τίμβος 9, 7.

Τελευταῖ et διαφθείρεται 13, 10.

Τελμησία, et Τευμησία, et Τεκμησσία, 8*. 8, 5.

Τελμισσός et Τελμησσός 29, 30.

Tzetzes [Isaac., vel potius Ioh.] 5, 4. 9.

Τὸ παράπαν et παράπαν prooem. 5.

Τὸν υἱὸν αὐτῆ et υἱὸς αὐτῆ ὄντας 13, 2.

Τότε et ποτὲ prooem. 10.

Τρεπόμενα et τερπόμενα 34, 4.

Τροφή et μορφή 1, 7.

Τύριος et Τυρῆνιος 16, 6.

Τυρῆνία et Κυρηνία 20, 2.

Τυρῆνιοι, et Τυρῆνιοι, et Κυρηνιοι, 21, 5.

INDEX SECVNDVS SCRIPTT. VETT

Υ

Hyginus 17*. 42*.

Ὑπαντιάζειν et ὑπαντᾶν 38, 14.

Ὑπερορίας et ὑπωρείας 1, 16.

Ὑποφεύγειν, et ἀποφεύγειν, et Φεύγειν, 1, 23.

Ὑφίστασθαι 7, 30. 48, 4.

Φ

Phauorinus 5*. 28*. 31*. 31, 13. 41*.

Φάρον et Φάσιν 31, 27.

Φασί a librariis omissum 48, 5.

Pherecydes 32*.

Φθία et Φρυγία 31, 21.

Φορός et σφοδρός 13, 9. 21, 11.

Φόρτος et χρόνος 2, 12.

X

Χρήματα 31, 22.

Χρήματα et πράγματα 31, 22.

Ψ

Pseudomusaeus 45, 4.

Ω

*Ων a librariis, omissum est 5, 2. 30, 5.

Ὠρμῶντο et ὠρμηντο 6, 18.

*Ωρος, et Ὠρθός, et Ὠρθρός, 40, 14.

Ὠς particulam sequuntur Infinitivi 1, 15. 24, 3.

INDEX TERTIVS
RERVUM MAXIME MEMORABILIVM
QVAE
IN FABVLIS PALAEPHATI
ATTINGVNTVR

*Numeri priores Fabulas, posteriores segmenta Fabularum,
i n d i c a n t.*

A

- A**castus filius Peliae 41, 2.:
obfidet Pheras 42, 2.
- Achilles** Cycnum lapide percussit, nec vulnerat tamen, 12, 2.
- Achiui** capiunt Ilium 17, 1.
- Aetæon** cur a canibus consumtus dicatur 3, 5. f.
- Admetus** 41, 1. ff.
- Adulescentes** loco boum vehunt sacerdotem Iunonis Argiae ad templum 51, 3.: praemium laboris accipiunt somnum, et mortem, 51, 4.
- Aeëtes**, Colchorum rex, 31, 4.
- Aegyptii** singulos dies numerarunt annos singulos 53, 3.
- in Aegyptum** abit Io 43, 1. 4.:
Aegypti reges fuerunt Hephaestus, et Helius, 53, 1. 3.
- Aenea** aetas 36, 2.: aeneis muris vrbs Aeoli dicitur fuisse circumdata 18, 3.
- Aenigma** dicuntur a Thebanis insidiae 7, 7.: aenigma Sphingis 7, 2.
- Aeolus** quis fuerit 18, 1. f.:
Aeoli filius fuit Athamas 31, 8.: Aeolus fuit astrologus 18, 2.
- Aeris** inuentor 10, 2.
- Aetas** fraxinea 36, 1.: ferrea et aenea 36, 2.
- Agriculturae** studium 3, 5. 4, 2.
- Aiax** Telamonius, qui invulnerabilis dicebatur, suo sibi gladio vitam ipse ademit 12, 3.
- Alae** facticiae 13, 1. f.
- Alceſtis**, virilis femina animi, pro Admeto mortua, ab Hercule reducitur ab Inferis 41, 1.
- Alcinous** 21, 3.
- Alcyone** 5, 1.
- Alimento** vti nequeunt eodem leo, draco, capra, 29, 3.
- Alopex** Thebanus 8, 2.
- Amaltheae** cornu 46, 3. f.: Amalthea, muliere formosa, Hercules delectatur 46, 3.
- Amazones** an mulieres fuerint 33, 2.: radebant sibi barbas, tunicas talares gestabant, capillos mitris redimire solebant, 33, 1.:
Sphinx fuit Amazonis 7, 5.
- Ambulantes** statuæ 22, 1.
- Amisodarus** rex 29, 5.
- Amphion**, Zethi frater, 42.
- Amyclæus** adulescens, Hyacinthus, 47, 1.
- Animalia** quadrupedia Orpheum sequuntur 34, 1.
- Annon**, fluvius Libyæ, 32, 5.
- Anthedoniensis** Glaucus 28, 2.
- Antrum** fuit in Laconica, ad Taenarum 40, 3.: per quod Hercules ad Inferos descendisse dictus est 40, 5.
- Apollo** Daphnen amat, et persequitur fugientem, 50, 1. f.:
Hyacinthum amat 47, 1.:
Marſyan aemulum vincit 48, 3.
- Arbores** Orpheæ sequuntur 34, 1.
- Argenti** inuentor 10, 2.: spon-

fi

- si sponsabus olim non da-
 bant argentum 24, 4.: ar-
 gento non utebantur olim
 homines 42, 2.: sed supel-
 lectili 38, 3.
 Argo naui 31, 6. f.
 Ariadne 2, 10.
 Aries futura praedicat Phrixo
 31, 1.: an portauerit Phri-
 xum et Hellen per mare 31,
 2.: arietis vellus 31, 4. 6.
 Asiae ora maritima deuastatur
 a Cetone 38, 2.
 Atalanta cur in leaenam mu-
 tata feratur 14, 3.
 Athamas, Aeoli filius, rex
 Phthiae, 31, 8.: Phrixum
 interficere vult 31, 9.
 Attica 6, 5.
 Aues Orphea sequuntur 34, 1.
 B
 Bacchae ferulas, et ramos arborum
 defractos, gestant 34, 3.
 Bacchi Orgia ab Orpheo insti-
 tuta 34, 3.
 Bellerophon quis, et cuius, 29,
 4.: regiones maritimas in-
 festat 29, 4.: Telmissum,
 montem syluosum, incendit
 29, 7.
 Bendia nomen Dianae apud
 Thracas 32, 6.
 Boreae filii, Zethus [*Zetes*]
 et Calais 23, 4.
 Bos lignea 2, 1.: an Io ex mu-
 liere bos facta sit 43.: bo-
 vis corium 5, 3.: boues Ge-
 ryonis quales fuerint 25, 3.
 f.: boues albi currui iuncti
 trahunt sacerdotem Iunonis
 Argiae ad fanum 51, 1. f.
 Briareus, Hecatontachir, 20, 2.
 C
 Cadmei 7, 7. 8, 1.
 Cadmus 6, 1. ff.
 Caeneus fertur fuisse inuulne-
 rabilis 11, 1.
 Calais, filius Boreae, 23, 4.
 Callisto an in vrsam mutata sit
 15, 1. f.
 Cancer dicitur subuenisse Hy-
 drae aduersus Herculem
 39, 1.
 Canes sunt dominorum aman-
 tissimi, et venatici canes adu-
 lantur homines, 3, 1.
 Canos Medea mutauit in capil-
 los nigros 44, 2.
 Cantus citharae 34, 1. 42, 1.
 Caput Gorgonis 32, 3. 14.:
 capita quinquaginta Hydrae
 39, 1.: abscisso vno, nascun-
 tur duo 39, 1.: capita tria
 vnum corpus habere non
 potest 25, 1.
 Carcinus opem fert Lerno
 39, 5.
 Cariae incola est Hesperus 19,
 2.: ex Caria adscensus patet
 in Telmissum montem 29, 5.
 Centauri Caeneam hostem non
 interficiunt ferro, sed obru-
 tum terra mori cogunt, 11,
 2.: Centaurorum historia et
 mores 1, 1. 7.: bellum cum
 Lapithis 1, 9. f. 11, 2.
 Centimani 20, 1.
 Cephalus Atheniensis 8, 5.
 Cerberus canis triceps 40, 1.:
 canis Geryonis 40, 2.: re-
 ductus est ab Hercule ex
 antro, quod erat ad Taena-
 rum, 40, 4.
 Cerne insula 32, 5.: incolae
 eius sunt auri diuites 32, 5.
 Ceton rex dictus est Cetus 38,
 4.: interficitur a Laomedon-
 te et Hercule 38, 6.

Chi-

RERVM MAXIME MEMORABILIVM

Chimaera monstrum triceps
29, 2.: mons 29, 6.

Citharae Orphei cantum an
quadrupedes, aues, et arbo-
res, sequutae sint 34, 1. f.:
citharae beneficio muri The-
barum exstructi sunt 42, 3.

Citharoedi, Zethus et Am-
plion, 42, 2.: tantum mer-
cede caneant 42, 2.

Claua Herculis 37.

Coeranus, Polyidi pater, 27, 1.

Coitus animalium naturae di-
uersae fieri non potest 2, 2.

Colchorum rex, Aeëtes, 31, 4.

Colonaeus Cycnus 21, 1.

Columnae Herculis tres 32, 6.

Corcyra 21, 3.

Cottus, Hecatontachir, 20, 2.

Creta 16, 1.

Crius, curator negotiorum A-
thamantis, 31, 8.

Curulis rei antiquitas 1, 5.

Cycnus inuulnerabilis 12, 1:

D

Daedalus simulacrum vaccae
lignum fabricatur 2, 1.: a
Minoë conicitur in carce-
rem 13, 1.: inde auolat cum
Icaro filio 13, 1.: statuæ e-
ius dicuntur ambulare 22, 1.

Daphne, filia Terrae et Lado-
nis fluuii, 50, 1.: ab Apolli-
ne armatur 50, 1.: castita-
tem tuetur fuga 50, 2.: re-
cipit Terra eam intra se, ita,
vt ex eo loco extiterit lau-
rus, 50, 3.

Dentes elephantini 6, 2.: e
dentibus draconis nati sunt
viri armati 6, 1.

Diana 3, 2.: vocatur a Creti-
bus Dictynna, a Thracibus
Bendia, a Lacedaemoniis
Vpis, 32, 6.

Diomedis equi, et institutum
vitae, 4, 1. f. 41, 6.

Discus interitum affert Hya-
cintho 47, 4.

Diuitiae veterum quae? 3, 5.
4, 2. 38, 3.

Draco Dircaeus 6, 1.: draco-
nis dentes 6, 1.: draco in
Chimaera monte 29, 6.: cu-
stos malorum Hesperidum
19, 1.: alteri mortuo reddit
vitam 27, 1.

Draco rex Thebanorum 6, 3.
7, 5.: filii eius, et amici,
oppugnant Cadmum 6, 3.:
medicus 27, 3.

E

Eos, Pelopis mater, 31, 9. 11.

Equestris rei origo 1, 4.

Equus alatus, Pegasus, 29, 1.:
equi alati Pelopis 30, 1.: e-
qui Glauci 26.: equi Dio-
medis 4, 1. 41, 6.: equos
alere damnosum est 4, 2.
26.: equus volare non pot-
est 29, 1.: equus ligneus
Troianus 17, 1.

Erasia, filia Phinei, 23, 2.

Erisichthon, Thesfalus, Me-
trae pater, 24, 1.

Europa, Phoenicis regis filia,
rapta 16, 3.: tauro per ma-
re vecta 16, 1.

Euryale, Phorci regis filia, 32, 7

Eurystheus Herculem mittit,
vt Hydran euertat, 39, 4.

F

Fabularum origo, et consilium,
prooem. 5. 3, 3.: fabulis
subiunguntur res prooem. 2. f.:
fabulas alii veras esse omnes
putant, alii vanas, prooem.
1.: fabulas cur finxerint
poëtae prooem. 5. 3, 3.

Ferri

INDEX TERTIVS

Ferri inuentor 10, 2.: ferro qui vulnerari non potuerint 11, 1. 12, 1.: ferrea arma primus fabricanda curauit Hephaestus 53, 1. f.

Ferrea aetas 36, 2.

Filiae Phinei impiae 23, 2.

Flos a Medea repertus, quo capilli albi redderentur nigri, 44, 2.

Forma mutata Aëtaeonis 3, 2.: **Atalantæ et Milanionis** 41, 1.: **Callistus** 15, 1.: **dentium draconis** 6, 1.: **Ius** 43, 1.: **Daphnes** 50, 3.: **cruoris Marfyæ** 48, 4.: **Metrae** 24, 1.: **Orionis** 5, 5.: **fraxinorum** 36, 1.: **Phaonis** 49, 3.: **Polydectæ, et Seriphiorum**, 32, 3. 16.

Fraxinea aetas 36, 1.

G

Gades insula 32, 10.

Geryones triceps 25, 1.: **opulentus** 25, 2.: **canes pastorios habet magnos et acres** 40, 2.: **boues eius abigit Hercules** 25, 3. 5. 40, 2.

Glaucus Marinus factus est immortalis 28, 1.: **fuit vrinator egregius** 28, 2.: **ciuibus copiam piscium quorumuis facit, coorta tempestate**, 28, 3.: **Glaucus, Minois filius, melle necatur** 27, 1.: **restituitur vitæ** 27, 1.: **Glauci, filii Sisyphi, equi dominum deuorasse dicuntur** 26.

Gorgon ab Cernæis vocatur Minerua 32, 6.: **simulacrum eius aureum** 32, 6. 8. 14.: **regina** 32, 10. 12.: **navis** 32, 14.: **Gorgonis caput** 32, 3. 16. 17.

Hyges, Hecatontachir, 20, 2.

H

Harmonia, soror Draconis, vxor Cadmi, 6, 5.

Harpyiæ 23, 1.

Hecatonchires 20, 2.

Hecatonchiria, Orestiadis opidum, 20, 2.

Helius, filius Hephaesti, Aegypti rex, 53, 3. f.: **vindex adulterii acerrimus** 53, 4. f.

Helle arietem cum fratre conscendit 31, 1.: **cum fratre fugiens per mare in fuga moritur** 31, 10.

Hellenes nomen habent ab Hellene 36, 2.

Hellespontus vnde nomen acceperit 31, 10.

Hephaestus, rex Aegypti, 53, 1. 3.

Herba mortuis vitam reddit 27, 1.: **Glaucum Marinum reddit immortalem** 28, 1.

Hercules, Geryone occiso, boues eius abigit 25, 3. 40, 2.: **Amaltheæ cornu circumfert** 46, 1.: **Cerberum dicitur ab Inferis duxisse in terram** 40, 1. 5.: **itemque Alcestin** 41, 1.: **seruit Omphalæ, et ex ea Laomedem suscipit**, 41, 1. 3.: **draconem, malorum Hesperidum custodem, interfecisse dicitur** 19, 5.: **itemque Hydrae capita abscidisse, sed frustra**, 39, 1.: **Acasti exercitum perdit** 41, 7.: **opículas Hesperii abigit** 19, 4.: **Troianis auxiliatur** 38, 5.: **eius Columnæ** 32, 5.: **et claua** 37.: **Hercules, philosophus Tyrius**, 52, 1.: **inuentor purpuræ** 52, 1. 3. 4.

Hesio-

RERUM MAXIME MEMORABILIVM

Hesiodus quid de muris Thebanis canat 42, 1.

Hesperides mulieres 19, 1.: Hesperii Milesii filiae duae 19, 2.: earum mala aurea 19, 1.

Hippodamia, Oenomai filia, 30, 1.

Homo volare non potest 13, 2.: homines prisca in certos pagos descripti habitabant 39, 2.: hominem nulla bestia terrestri rapere, et ferre, potest 8, 1.

ab Hospite rex vellus aureum accipere non debebat 31, 6.

Hyacinthus, adulescens Amyclaeus, amatur ab Apolline et Zephyro 47, 1.: disci orbe necatur 47, 4.

Hydra, serpens Lernaeus, 39, 1.: opidum munitum 39, 3.

Hyrrieus 5, 1.: eius hospitalitas 5, 1. f.

I

Iardanus, Lydorum rex, 45, 2.

Iason mittit Argo nauem, et Graecorum principes, ad repetendum vellus arietis aureum 31, 6.

Icarus, Daedali filius, perit in mari, quod nomine eius Icarium appellatum est, 13, 5.

Ignis prodit ex hiatus terrae ad Telmissum montem 29, 5.: ignem exspirare natura mortalis non potest 29, 3.

Ilienses obediunt Sinoni 17, 4. Ilium occupatur a Graecis 17, 4.

Infidiae Sphingis 7, 6.: Argiuorum 17, 2.: infidias Thebani aenigma vocant 7, 7.

Inuentores artis equestris 1, 5.: inuentor rei metallica 10, 2.

Inuulnerabiles qui crediti sint a veteribus 11, 1. 12, 1.

Io ex muliere bos facta 43, 1.: regis Argiuorum filia 43, 2.: sacerdos Iunonis Argiae gravis facta ex vrbe fugit 43, 3.

Iolaus, Iphiclis, fratris Herculis, filius, 39, 6. 46, 2.: opem fert Herculi 39, 6.

Iones ab Ione nomen habent 36, 2.

Ionius sinus 21, 2.

Iuno dea Argiuorum tutelaris 43, 2. 51, 1.: sacerdos eius fuit Io 43, 2.: filiorum sacerdotis eius aduersus matrem pietas 51, 3. f.

Iupiter cum Neptuno, et Mercurio, hospitio excipitur ab Hyrieo 5, 2.

L

Ladonis, fluiui, et Terrae, coitus 50, 1.

Lamiscus, Samius, prooem. 4.

Laomedes, Herculis et Omphales filius, 45, 3.

Laomedon; rex Troianorum, 38, 5.

Lapides sponte adscenderunt in muros Thebanos 42, 1.: in lapides mutati homines 32, 3. 16.

Lapithae qui? 1, 8.: eorum bellum cum Centauris 1, 10. 11, 2.

La

Larissa,

INDEX TERTIVS

- Larissa, opidum, Theſſaliae, 1, 8.
 Laurus vnde orta ſit 50, 3.: tripus Pythiae eſt laureatus 50, 4.
 Lenones 3, 7.
 Leo et draco in Chimaera monte 29, 6.: leo et leaena devorant Milanionem et Atlantam 14, 2.
 Lernus bellum gerit cum Sthenelo 39, 2. f.
 Leſbii admirantur humanitatem Phaonis 49, 2.
 Locris 6, 5.
 Lynceus inuſitata oculorum acie praeditus fertur 10, 1. 3.

M

- Marſyas e ruſtico et paſtore muſicus ſit 48, 1. f.: victo pellis deripitur 48, 3.: Marſyas, fluuius Phrygiae, 48, 4.
 Medea ſenibus reddit iuuentam 44, 1.: mutat colores capillorum 44, 2.: inuidet artem hominum corpora ſudationibus iuuandi medicis 44, 2.
 Medici ſpe mercedis adducti accedunt ad Glaucum aegrotum 27, 3.
 Mel Glauco nocet 27, 1. f.
 Meliſſus prooem. 4.
 Mercede Amphion et Zethus canunt fidibus 42, 2.: mercedem Phaon nauicularius exigit a diuitibus 49, 1.
 Mercenarii milites 8, 4. 38, 5. 39, 5.
 Mercurius hoſpitio excipitur ab Hyrieo 5, 2.
 Meretrices alere damnofum eſt 3, 7.
 Metallicae rei inuentor 10, 2.
 Metra, Erifichthonis filia, formam mutaffe ſuam, pro arbitrio, dicitur 24, 1.
 Μηλα dicuntur oues 19, 4.
 Milanion cur in leonem verſus dicatur 14, 3.
 Militia mulierum nulla vnquam fuit 33, 2.
 Minerua cur odiſſe coeperit tibiſ 48, 1.: vocatur ab Cernaeis Gorgo 32, 6.
 Minos, laborat 2, 4.: Daedalum, et Icarum, eius filium, in carcerem coniicit 13, 1.: includit Polyidum in monumento 27, 1.
 Minotaurus amatur a Paſiphaa 2, 4.: in montem mittitur, ex raptu viuit, interficitur a Theſeo, 2, 6. 8. 10.
 Moloffus, Mycenaeus, Cerberi canis cupidus 40, 3.
 Mortuis vitam reddere nemo valet 41, 1.
 Muri aenei vrſis Aeoli 18, 3.
 Mycene pagus 39, 2.

N

- Nauis Argo 31, 6. f.: Pelopis 30, 3.: Phrixi 31, 9.: naues Perſei 32, 10: nauis quaeque ſuum habet nomen 29, 4.
 Nephele, vicus ad radices Pelii montis, 1, 11.
 Neptunus hoſpitio excipitur ab Hyrieo 5, 2.
 Niobe in lapidem mutata 9, 1.
 Nubes, Centaurorum mater, 1, 12.

O Ocu-

RERVM MAXIME MEMORABILIVM

O

Oculus Phorcydum 32, 1.
 Oedipus 7, 2.
 Oenomaus 30, 1.
 Omphale, Iardani, regis Ly-
 dorum, filia 45, 2.: ei
 seruisse dicitur Hercules
 45, 1.
 Orgia Baccho instituit Or-
 pheus 34, 3.
 Orestias 20, 2.
 Orion 5, 4.
 Orpheus 34, 1. ff.
 Orthros, canis Geryonis alter,
 40, 2.
 Oues dicuntur *μῆλα* 19, 4.:
 oues aureae 19, 3.: oues
 Milestiae 19, 3.: oues He-
 sperii abiguntur ab Hercule
 19, 4.

P

Pandora quae? 35, 2.
 Pasiphaë amat taurum 2, 1.
 Pecunia non utebantur veteres
 42, 2.: pecuniam exigit Per-
 feus ab insulanis 32, 14.
 Pegasus equus alatus 29, 1.:
 navis nomen 29, 4.
 Pelias occiditur a filiabus 41,
 2.: Pelias alius, senex, su-
 datione utens, moritur 44,
 3.

Pelios mons 1, 3.
 Pellis arietis aurea 31, 6.
 Peloponnesus 6, 5.
 Pelops 30, 1.: mater eius est
 Eos 31, 9.
 Perseus Medusam interficit,
 sed sororibus eius reddit
 Oculum, 32, 13.: simula-
 crum Gorgus, h. e. Miner-
 vae, concidit 32, 6. 14.: in-
 festat oram Asiae maritimam
 32, 10.

Phaon, nauicularius humanus,
 49, 1.
 Pherae 41, 2.
 Phineus, Paeoniae rex, 23, 2.
 Phocis 6, 5.
 Phoenix, pater Europae, 16, 1.:
 frater Cadmi 6, 2.: rex Ty-
 ri 52, 1. 3. 5.: primus ge-
 stat, et solus, pallium pur-
 pureum 52, 4. f.
 Phorcyn, et filiae eius tres,
 32, 1. 5. 7.
 Phrixus, eius soror, iter, aries,
 vxor, 31, 1. 4.
 Phrygiae fluuius Marfyas 48, 4.
 Phthiae rex Athamas 31, 8.
 Pieria 34, 2.
 Pifa 30, 1.
 Poëtae cur fabulas confinxer-
 int prooem. 5. 3, 3.
 Polydestes in lapidem muta-
 tus 32, 3.
 Polyidus, Coerani filius, 27, 1.
 Pontus Euxinus 25, 2. 31, 1.
 Procris, Pandionis filia, 2, 4.
 Purpura quid? 52, 2.
 Purpureum pallium 52, 4.: ge-
 stat a regibus Phoenices
 folis 52, 5.
 Pyria, filia Phinei, 23, 2.

R

Rei familiaris incuria homines
 perdit 3, 4. f. 4, 2. 26.
 Rex vellus arietis aureum ab
 hospite accipere non debe-
 bat 31, 6.
 Rusticus musicus factus 48, 1.

S

Sagittarii Hydran opidum pro-
 pugnant 39, 4.
 Sappho amat Phaonem, et car-
 minibus celebrat, 49, 3.

Ad 2

Scor-

INDEX TERTIVS

Scorpius Orionem interimit 5, 5.
 Scylla monstrum 21, 1.: nauis
 Tuscorum piratica 21, 2.
 Semen effudere dii in corium
 bouis 5, 3.
 Senes fiunt iuuenes 44, 1.
 49, 3.
 Seriphus insula 32, 15.: eam
 deferunt incolae 32, 15.
 Seruorum opera non vteban-
 tur veteres 3, 5. 4, 2.
 Siciliae finitimas terras infe-
 stant Tusci 21, 2.
 Sinon, transfuga Graecorum,
 17, 3.
 Sisyphus 26.
 Sphinx monstrum 7, 1.: fuit
 Amazonis, vxor Cadmi,
 7, 5.
 Spingius mons 7, 2. 6.
 Statua aurea Eus 31, 9.: Gor-
 gonis, i. e. Mineruae, 32, 6.
 8.: statuarum forma prisca
 22, 2.: statua lapidea Nio-
 bes 9, 3.: statuae Daedali
 an ambulauerint 22, 2. f.
 Sthenelus, Perfei filius, 39, 2.
 Stheno, filia Phorcynis, 32, 7.
 Supplicem Alcestin violare non
 sustinet Admetus 41, 2.

T

Taenarum, promontorium La-
 conicae, 40, 3.
 Tanagra, Boeotiae opidum, 5,
 1.: fedes Hyriei 40, 3.
 Taurus an vixerit Europam
 per mare 16, 1. f.: taurus
 amatur a Pasiphaa 2, 1.: tau-
 rorum grex consternatur
 1, 3.
 Taurus Cnosius 16, 3.
 Tekmissus mons 29, 5.

Templum Iunonis Argiae
 51, 2.
 Terra coit cum Ladone fluuio
 50, 1.: memoriam Hyacin-
 thi interire non patitur 47,
 5.: Daphnen filiam intra se
 recipit 50, 3.
 Teumesius collis 8, 4.: Teu-
 messia vulpes 8, 1.
 Thebani muri quomodo ex-
 structi dicantur 42, 1.
 Theseus occidit Minotaurum
 2, 10.
 Thespieae, opidum Boeotiae,
 46, 2.
 Thressarum cultus 33, 1.
 Tibias odit Minerua 48, 1.
 Titanas Olympo expellunt
 Cottus, Briareus, Gyges,
 20, 2.
 Tricarenia, vrbs Ponti Euxini,
 25, 2. 40, 2.: Tricarenus
 Geryones 25, 5.: Cerberus
 40, 1.
 Troiani decipiuntur a Sinone
 17, 3. f.: conuiuantes oppri-
 muntur a Graecis 17, 1.: iis
 auxilio venit Hercules 38,
 5.: eos vexat Ceton rex
 38, 2. ff.
 Tunicae talares gestant Ama-
 zones 33, 1.

Turris, quae erat ad Hydran
 opidum, incenditur ab Her-
 cule 39, 6.

Tusci faciunt piraticam 21,
 2.

Tyriorum regio 16, 3.

V

Vellus aureum arietis 31, 6.
 Venationis nimium studium est
 damnosum 3, 4.

Venti

RERVM MAXIME MEMORABILIVM

Venti in vtre dantur Vlyssi ab Aeolo 18, 1.: ventorum deus Aeolus 18, 1. Venerem Phaon naucularius gratis traicit 49, 2. Veteres fuerunt agriculturae studiosi 3, 5. 4, 2.: non vfi sunt operis fernorum 3, 5.: neque argento 38, 3. 42, 2. Vitam restituere mortuo nemo potest 41, 1. Vlyffes accipit ventos in vtre ab Aeolo 18, 1.: effugit Scyllam 21,	Volare homo non potest 13, 2.: neque equus 29, 1. Vpis a Lacedaemoniis vocatur Diana 32, 6. Vrion 5, 4. Vulpes est animal paruum et imbecille 8, 1.

X

Xanthus, fluvius, et opidum, 29, 5.

Z

Zethus f. Zetes, et Calais, Boreae filii, 23, 4.

A D D E N D A

P. 189. not. 9. *post Phaonem adde: Plin. H. N. 22, 9. Hard. Portentosum est, quod de ea [erynge] traditur: radicem eius alterutrius sexus similitudinem referre, raram inuentu: sed si viris contigerit mas, amabiles fieri. Ob hoc et Phaonem Lesbium dilectum a Sappho.*

In Ind. Graec. v. ξύλινος leg. v. 45. — lignum: et v. ὠραία *post* Cyrop. 4, 6. 4. *adde: Sic apud Gellium 6, 8. est virgo tempestiua, h. e. nubilis, viro matura.*

IOH. FRIDER. FISCHERI
P R O L V S I O N E S

Q V I B V S

LIBELLVS PALAEPHATI
DE INCREDIBILIBVS

EMENDATVR EXPLICATVR

VINDICATVR

INTERVM EDITAE AVCTIORES ATQVE
EMENDATIORES

ACCESSERVNT

ORATIONES DVAE

MVNERVM NOVORVM ADEVNDORVM

CAVSSA HABITAE

VIRIS CLARISSIMIS
BENIAMINI FRIDERICO
SCHMIDERO

GYMNASII ARTIVM ISLEBIENSIS
CONRECTORI

E T

IOH. CHRISTI. BENIAM
T E E G I O

GYMNASII ARTIVM ISLEBIENSIS
SVBCONRECTORI

H O C

AMORIS SVI MONVMENTVM
POSVIT

DEVM O. M
VEHEMENTER PRECATVS
VELLET IPSOS MVNERIBVS NOVIS
QVAM DIVTISSIME PRAEESSE
I V B E R E
I T A
VT DE RATIONIBVS IVVENTVTIS
LITTERARVM BONARVM CVPIDAE
ATQVE ADEO DE SALVTE
REI ET CHRISTIANAE ET PVBLICAE
QVAM OPTIME MERERENTVR

IOH. FRIDER. FISCHERVS

LECTORI BENIVOLO

S

IOH. FRID. FISCHERVS

In institutis scholarum Graecarum Latinarumque praeclaris multis reperitur etiam hoc, quod discipuli, et ingeniis bonis praediti, et amore doctrinae liberalis flagentes, iubentur saepius dicere lingua Latina, viris eruditis praesentibus, de rebus utilibus, copiamque, et ornatum, orationis capientibus, ita, ut ipsi magistri libellos edant, quibus fautores scholarum et bonarum litterarum ad audiendas orationes inuitentur atque conuocentur. His enim dicendi exercitationibus non modo stylus, ingeniumque, tironum acuantur, et aluntur; memoria augetur et crescit; lingua, vox, vultus, gestus, aures, erudiuntur et conformantur; liberalis denique et ingenua quaedam confidentia excitatur et affertur; sed, ubi plausum oratores fauorumque auditorum tulerint, et ipsorum, et condiscipulorum, si non omnium, at saltem multorum, in pectoribus amor studiumque laudis, et litterarum, vel accenditur, vel inflammatur. Hoc autem studio laudis, hac litterarum cupiditate, tironum, dici non potest, quantopere augeatur, et incitetur, ipsorum magistrorum liberalium industria, ac diligentia, ut etiam valetudinis, vitaeque, cum periculo consulere discipulorum rationibus studeant, quum ea re ipsius religionis Christianae, ipsius patriae communis, rationes et commoda mirifice adiuvantur intellegant. Et ipsa necessitas scribendi atque edendi libellos, quibus patroni fautoresque scholarum corrogentur, offert magistris commodissimam amplissimamque occasionem, cum bene merendi de salute, et discipulorum, et ipsarum litterarum, tum probandi omnibus doctrinam atque eruditionem. Quis autem est ab studio et cupiditate laudis omni adeo alienus et auersus, qui

P R A E F A T I O

non amplectatur cupidissime, atque adeo arripiat hanc rei tam praeclaræ occasionem avidissime?

Nam profecto diligens et accurata interpretatio librorum Graecorum Romanorumque veterum, qui ut legerentur in ludis litterariis cotidie, maiores sapientissime constituerunt, non solum, ut perspicuitatis, copiaeque, et ornatus, orationis natura et vis cognosceretur mature ab ingenuis adolescentibus, sed ut omnino iustas interpretationis praecepta et leges imbiberentur, utque, quod maximum est, tironum animi caperentur statim ab ineunte aetate studio gravitatis et constantiae, quas contemneret et despiceret omnes res humanas, solam bonorum laudem, rectaeque factorum conscientiam, diligeret et suspiceret: quorum quidem bonorum vim atque utilitatem, quis tam averfus a vero, tam praecipuus, tam mente captus, est, qui non videat, et fateatur, diffusam patere per omnia vitae genera, per omnem artium ingenuarum orbem, per regiones theologiae, iurisprudentiae, medicinae, philosophiae, atque adeo per vitae cotidianae spatia? horum igitur librorum enarratio idonea suppeditare magistris uberrimam semper materiem potest, in qua tractanda, et expolienda, et limanda, ita versetur ipsorum solertia et diligentia, ut adiuvent discipulos, litteras ornent, probent doctis hominibus doctrinae elegantiam et copiam. Etenim in iis quoque libris, qui editi sunt, et explicati, a summis doctissimisque viris, inveniuntur non pauca, aut omnino neglecta; quis enim in tanta rerum, saepe minutissimarum, multitudine tam perspicax sit, ut nihil intactum relinquat? aut male, et perperam dicta; quum imbecillitas naturae humanae tanta sit, ut nullo modo valeat omnia peccata, omnes errores, effugere et vitare; aut non satis expedita; quum multa multis interpretibus plana videantur, in quibus aliorum ingenia haereant. Itaque neglecta tractari, praecepta corrigi, obscura et implicita explicari et illustrari, bene rectaeque tradita uberius exponi, ab auctoribus eiusmodi libellorum ita possunt, ut scientia tironum multum augeatur, ipsa-

P R A E F A T I O

ipsarum litterarum artiumque intelligentia non parum adiuuetur, aliorum denique opinio de magistrorum doctrina vehementer confirmetur. Nos quidem reprehendere soleamus saepe taciti inertiam stultitiamque magistrorum illarum, qui, quum scribere iubentur, atque edere, huiusmodi libellos, Programmata vulgo vocant, vel omnem eorum materiam, non tam comportent et congerant diligenter, quam corripiant potius subito, et vero furentur, e bonis illis promptuariis thesaurisque antiquitatum Graecarum et Romanarum, eamque rudem et indigestam proponant, vel in iis differant de rebus leuibus, et iutilibus, et, neque publice, neque priuatim, utilibus, ita, ut hi libelli breui neglegantur, et, tanquam fetus monstri, abiciantur ab omnibus, quum alterius generis scripta cupide attingantur ab omnium artium studiosis, maiorisque saepe, quam multa magna et ponderosa volumina, fiant.

His igitur causis adductus ego institui, austeritate et exemplo multorum, et superiorum aetatum, et saeculi nostri, eorumque doctissimorum, magistrorum scholarum, in scribendis edendisque huius generis libellis eam sequi rationem, ut, quas ipse obseruassem in legendis enarrandisque scriptorum utriusque linguae libris, vel neglecta ab aliis, vel perperam tradita, vel non satis explicata, ea proponerem. Atque eius rei initium feci ante hoc ipsum triennium ab Fabularum Palaephati corpusculo, cuius bona et dotes tiro-nibus patefecissem priuatim, demonstrassemque, aliquoties. Quem quidem libellum quum legi scirem, et enarrari, in scholis multis; quum occupatus essem hoc ipso tempore in adornanda editione eius noua; quum videndum intellegerem, ne emtores illiberales deterrerentur mole libelli, quas eorum sordes impedimento essent, ne omnia persequi uberius in notis possem, quae tamen, vel ad constituenda texta Graeca, vel ad intellegenda verba, pertinere viderentur; quum ex-peti a multis quatuor illos libellos non ignorarem, quos superioribus annis separatim edidissem: faciundum putavi, ut eos integros, sed nonnullis tamen in locis auctos, con-

P R A E F A T I O

iunctim emitterem, si forte magistri scholarum docti et graves, qui diligentius omnia, accuratiusque, cognoscere cuperent, adire eos et consulere vellent. Dedimus vero iis comites Oratiunculas duas: unam, ut commendaremus Camerarii, viri summi, memoriam popularibus nostris, atque aliis, qui vellent diuinam viri gravitatem, vel admirari, vel aemulari, et ad eandem laudem doctrinae, meritumque in litteras bonas, adspirare: alteram, ut haberent monumentum aliquod pietatis aduersus amplissimum Civitatis Lipsiensis Ordinem nostrae posterit. Iam ut collecta a nobis, et edita, sunt haec Opuscula, ut prodessemus maxime alumni disciplinae nostrae, litterisque bonis, et fautoribus Scholae Thomanae gravitatem, et honestas de rationibus eius bene merendi voluntatis constantiam, probaremus: ita tu, Lector docte, fauebis operae huic nostrae, et precaberis necum, ut contingant omnibus Scholis magistris, qui studia tironum adiuuare omnibus modis studeant, atque adeo religioni, rei publicae, quam plurimum disciplina sua profint. Scripsi Lipsiae, in Schola Thomanica, m. Quintili A. C. CIOCCCLXXI

Iam vero quum edidissemus nuper denuo ipsum Fabularum Palaephati Corpusculum, et emendatum, librorum veterum ope, multis in locis, nec paucis animadversionibus auctum, quarum lectores nos consilii nostri rationes saepe numero delegare ad hoc Prolusionum volumen coegissent: eius quoque recensum nobis ita agere visum est, ut nonnulla, quae praecipissemus in superiore editione, vel corrigeremus, atque magis definiremus, vel pluribus, et rationibus, et exemplis, illustraremus, confirmaremusque. Orationi autem de Camerario subiunximus locos e libris summi viri excerptos, quorum auctoritate iis, quae a nobis dicta essent, maior conciliaretur gravitas. Quae quidem opera nostra et diligentia ut omnibus bonarum litterarum studiosis, et grata, neque inutilis, reperiatur, ex animo optamus. Scripsi Lipsiae, in Schola Thomanica, Kalendis Septembribus A. C. CIOCCCLXXXVIII

P R O

PROLVSIO PRIMA

Q V A

LOCI FABB. PALAEPHATI NON NVLLI EMENDANTVR VINDICANTVR ILLVSTRANTVR

PAVLVS LEOPARDVS EMENDATT. LIB. IIIL. CAP. XX

Præclare illos de studiosa cohorte mereri semper sum arbitratus, qui obscura, aut deprauata, auctorum loca, aut illustrare, aut restituere, conantur.

Q. B. V

Consueuerant adhuc, nesciebam quo moris auctore, præceptores Scholæ Thomanae quatuor superiorum Ordinum cum iis discipulis, quorum etiam corpora aluntur liberalitate et benignitate Senatus; his enim, siue precantibus, siue cibum capientibus, magistri illi adesse in orbem, singulis hebdomadibus, solent, certe debent; pridie Kalendas Ianuarias cuiusque anni conuenire sub vesperum in eo Conclauī, in quo discipuli quartæ Classis erudiuntur, ita, ut Rector oratiunculam breuem, vernacula lingua, haberet, qua, et gratias ageret deo pro beneficiis anno quoque acceptis, et auxilium ab eo imploraret in tempus futurum, discipulisque, cum suo, tum Collegarum, nomine, cursum anni noui felicem secundumque precaretur¹. Quo
(A) 5 qui.

1. Iac. Thomafius in Actis Scholæ Thomanae notauerat ad a. d. xxxi. Decembris A. C. cīdīdclxxvi. hæc: Abends gegen 5. Uhr wurde

das alte Jahr von den alumnis, in præsentia mea, Conrectoris, et Tertii, in Auditorio primanorum beschlossen, more consueto, mit geistlichen Liedern,

quidem instituto, et consuetudine, nihil profecto praeclarior, nihil melius, nihil laudabilius, fingi cogitarique posse arbitramur. Quid enim, quaeso, maius, quid sanctius, quid persona et professione Christiani dignius, fieri potest, quam ut laudetur, et extollatur, benignitas dei, ac liberalitas, summa et immensa? Quid salutarior a nobis, quid priuatim, publiceque, utilius, suscipi potest et peragi, quam ut imploretur, flagiteturque, ardentem auxilium dei, sine quo omnia studia, omnes labores hominum irriti et vani, etiam in summa ingeniorum bonitate, reperiantur? Quamnam re magis pietas aduersus discipulos ab magistris declarari potest, quam sancta atque pia precum grauitate? Etsi igitur consuetudo illa est eiusmodi, ut reprehendi a nemine ullo modo recte possit, immo laudari ab omnibus omnino summopere debeat: non dubitauimus tamen immutare eam aliqua ex parte, qui alienissimi natura sumus ab iis mutationibus, quae non satis appareat plus damni et detrimenti, an emolumenti et utilitatis, allaturae sint, sed non ab his, quarum fructus multi et magni praecipui animo cogitationeque certissime possint. Persona enim oratoris imponetur posthac, salua tamen aliorum libertate, discipulorum classico- rum et veteranorum cuidam: sed Rector ne cui forte onus scilicet laboris a se remouisse omnino, alii imposuisse, piger et mollis videatur, has suscipiet partes, ut, non modo proponat argumenta Oratiuncularum, sed eas etiam emendet diligenter, atque edat libellos, quibus, ut magistri Scholae omnium Ordinum, ita discipuli reliqui, ad audiendas Oratiunculas, inuitentur atque conuocentur. Qua quidem in re sequi placuit duplicem maxime utilitatem, alteram priuatam, discipulorum, alteram publicam, Scholae. Nam Scholae quidem sperabamus maiorem famam, existimationemque, conciliatum iri, si, et ciues, et peregrini, viderent, qua in re versaretur opera, et diligentia, magistrorum;

Liedern, und ward gesungen
 1. Helft mir Gottes Güte prei-
 sen. 2. Das alte Jahr vergan-

gen ist. 3. Nun danket alle
 Gott.

rum; si cognoscerent, quantum studii et industriae ab iis poneretur, cum in acuendis, augendisque, mentibus, et ingeniis, discipulorum, tum in emendandis animis, et gubernandis moribus, eorundem: sed discipulos ipsos intellegebamus ea re nancisci maiorem copiam et potestatem probandae, atque adeo ostentandae, facultatis suae, et profectus in bonis litteris, fiduciamque ingenuam, vade manaret magna in reliquam vitam emolumentorum vis et multitudo: ut adeo vocibus occurreretur eorum, qui queruntur et clamant, disciplinae nostrae alumnos non produci saepius in lucem et conspectum aliorum, neque exerceri satis in rebus iis, quibus comparetur eloquentia, oratoriaque facultas, quasi vero ista existere possit, et nasci, sine magna multarum rerum scientia, haecque consequi aliter liceat, quam studiosa lectione, et diligenti interpretatione, poetarum, oratorum, historicorum, etiam philosophorum, veterum utriusque linguae optimorum! quasi vero illi magistri non melius mereantur de rationibus discipulorum, qui ostendant, quibus viis mentes, animosque, ditari rerum optimarum opibus oporteat, ut habeant, quod loco promant, quam qui clamare suos cogant, sonosque inanes fundere! quasi vero inanis, praeceptique, loquacitas multorum ludorum non plus noceat, et ipsis discipulis, et rei publicae, quam tarda, et docta, aliarum scholarum taciturnitas! Sed mittemus nunc omnes querelas, ne forte offendere ququam voluisse videamur.

II. Quia igitur totam rem pertinere cupimus ad nos, discipulosque nostros, et maxime ad hos: ideo complectemur etiam libellis, quibus convenire ad audiendas Oratiunculas commilitonum iubeantur, et exponemus copiosius, uberiusque, ea, quae a nobis breviter tradita sunt superioribus annis in Lectionibus, vel publicis, vel priuatis. Atque nunc quidem instituemus ea proferre, quibus illustretur libellus lectu non magis iucundus, quam utilis, qui Palae-phatum, Peripateticum philosophum, creditur auctorem habere, sed cuius exigua tantum, brevisque, particula ad nostram

nostram peruenit memoriam. id quod non parum mirandum putamus, quum, vt auctoris doctrina a multis veterum laudatur ², ita ipse libellus lectitatus magno studio, magna cupiditate, reperiatur ab iis, qui historiae fabularis notitiam consequi idoneam vellent. Atque hunc superiorum saeculorum huius libelli amorem, hanc cupiditatem arbitramur satis declarari magna multitudine Codicum manu scriptorum, quos aetati nostrae videre contigit, et qui e diuersis fontibus singuli, non ex vno omnes, fluxisse videntur. Certe differunt inter se, et discrepant, tantopere, vt vix inueniatur libellus alius, qui aequae paruus sit, et in hac breuitate sua aequae magna, et prope fastidiosa, lectionum diuersarum copia oculos, ingeniaque, lectorum fatiget. Sed huius tantae lectionum diuersarum multitudinis fons, credo, demonstrari non vnus potest. Etenim libellus, aut ab ipso auctore bis, saepiusque, editus erat et immutatus, vt librarii lectiones diuersarum editionum simul exhiberint; quam rationem non nouam esse, sane non ignorant harum litterarum periti, quum, et Salmasius, summus vir, vsum eius, in constituendis Achillis Tatii verbis, commendarit, et Marclandum, doctissimum virum, eadem nuper constet feliciter vsum esse in restituendis integritati pristinae locis Maximì Tyrii multis *): aut interpolatus est ab Grammaticis, et auctus, vel ex ingenio, vel, id quod propius ad verum putamus accedere, ex aliis eiusdem argumenti libellis, quae additamenta non satis distincta ab Palaephati verbis, immista iis, librariorum culpa, atque intexta, paulatim

2. Locis eorum, collectis a Tollo, addi possunt hi, Eustath. ad Il. β^o p. 326. Rom. Tzetzes Chill. 9, 273. 10, 332. Sed eximi inde debet *Plutarchus Symposs. lib. XXVII.*; qui liber nusquam extat. Est ille ipse versiculus Athenionis Comici ab Athenaeo lib. 14, 23. p. 661. B laudatus.

Fontem istius erroris aperuit Fabricius bibl. Gr. 1, 2r. 4. p. 139. Vol. 1.

*) In constituenda librorum Ciceronis lectione eiusdem observationis rationem haberi iussit iam Camerarius. v. Ernestius Praefat. ad Cic. Opera p. 30.

latim videntur 3: quomodo nonnullas particulas Iustini, ab Grammaticis in marginibus librorum Curtii scriptas, nouimus industria male sedula eorundem hominum translatas esse in ipsam Curtii orationem 4. Certę varietas lectionis, quae reperitur in Codicibus Palaephathi, tanta est, et talis, vt ab librariis proficisci solis nullo modo potuerit. Caeterum haec ipsa res impedimento fuisse intellegitur, ne editores Palaephathi veras vbique lectiones indagare possent, ita, vt multi etiam nunc loci mendose scripti legantur: quorum locorum quatuor constitui genera recte posse putamus. Aliorum enim eae sunt laebes, quae eximi et tolli, ope Codicum manu scriptorum editionisque Aldinae, sine vlllo negotio, queant: alij ita affecti sunt et corrupti, vt vel coniecturae auxilio sanitatem recipere, integritatemque, possint: alios nimia Criticorum quorundam audacia perperam et male attigit: aliorum denique ea est ratio, vt vix, aut omnino non, definiri possit, quomodo legi debeant. Quatuor igitur horum generum locos, si non omnes, attamen plurimos, maximeque insignes, persequemur breuiter his in libellis: atque adeo in hac prima Prolusione initia eius rei, fauente deo, facere instituemus. Ponentur autem loci a nobis promiscue: lectores eorum quemque reuocabunt ipsi, ac redigent, ad suum genus et classem. Et quum Latinos harum Fabularum interpretes multorum verborum, locorumque, vim et sententiam viderimus, aut omnino non, aut non satis tamen, assequutos esse: etiam horum locorum nonnulli adiicientur a nobis, atque explicabuntur.

III. Primo igitur Capite, quo complexus est Palaephatius elegantem Centaurorum fabulam, ait, Ixiona, Thessaliae regem, proposuisse amplissima praemia ei, qui tauros, rura Thessalorum ad Pelium montem depopulantes, sustulisset. Verba Palaephathi haec sunt 5, ἐκήρυξεν ἔν ὁ Ἰξίων, ὅς, εἴ τις ἐν ἑλοῖτρ' τὰς ταύρας, τέτρω δ' ἅη χεῖράματα πάλμ-

3. Vid. quae a nobis dicta sunt in ipsis notis ad fab. 28, 22. 31, 22. etc.

4. Vid. Curt. 4, 12. 22. coll. Iustin. 11, 9. 2.

5. Fab. 1, 4.

πάμπολα. Ita Aldus edidit e suo Codice, eiusque exemplum sequuti, hoc quoque loco, sunt reliqui editores, praeter Dresigium, qui primus, de sententia et coniectura Tollii, pro *ἔτις ἔν ἔλοιτο* reposuit *ἔτις ἀνέλοιτο*, et Optatium δῶν ipse mutauit, auctoritate Codicum Oxoniensium et Tolliani, in Infinitium δώσεν· an recte et ordine, videbimus nunc, et quaeremus, breuiter. Atque Aldina quidem scriptura nacta est patronum nuper, et defensorem, etsi non admodum acrem et pertinacem, Abreschium, doctissimum virum ⁶, qui *ἔτις ἔν* dictum esse pro *ὅσις ἔν* doceret, ita, vt integra omnia et sana putari, nullum subesse vulnus videri, deberet. Ego vero laborare orationem Mythici suspicor non vno modo, eique sic succurrendum censeo, vt rescribatur ex iisdem Oxoniensibus libris, *ἐκήρυξεν ἔν ὁ Ἰζίων, ὡς, ἔτις ἀνέλοι τὰς ταύρας, τέτρω δώσεν χρήματα πάμπολα*. Etenim quanquam libenter fatemur, neque imuite Abreschio damus, *ἔτις* accipi posse pro *ὅσις*· tamen concedi nobis vicissim a viro docto debere speramus, *ἔτι* pro *ὁ*, *τι*, et *ἔτις* pro *ὅσις*, simpliciter nudeque poni, ita, vt particula *ἔν* iis non adhaereat comes ⁷: quam particulam aures quoque, hoc quidem certe loco, respuere videntur, quum praecedat *ἐκήρυξεν ἔν*. Quo iudicio aurium nihil est profecto verius, nihil certius. Palaephatus enim hoc in libello nusquam simplici verbo *αἰρεῖσθαι* vsus reperitur sic, vt esset *pecare*, vbique verbo composito *ἀναιρεῖν*. Quae quidem observatio, non tantum syllabam *ἔν* mutari in *ἀν* iubet, sed male etiam a Dresigio receptum *ἀνέλοιτο* docet. Sed haec Dresigii emendatio potest alia quoque ratione conuinci. Nam vt taceam, tertias personas istius Temporis, vtriusque Numeri, Medii et Actiui, sequentibus Articuli syllabis similibus, saepissime permutatas inter se a librariis esse in omnibus prope-

modum

6. V. eius Animaduers. ad Aeschylum To. I. p. 127. fingerus ad Plutarch, E. PP. c. 4, 9. p. 21. Add. Eurip.

7. V. Obseruat. Misc. Critt. Phoen. 253. nouae To. 6. p. 489, f. et Hau-

modum verbis ⁸, vehementer dubitamus, an vllus scriptor probus et diligens, qualis fane Palaephatus esse voluit, ἀναγεῖσθαι dixerit de iis, qui alios occidant iussu et auctoritate aliena, eaque mente, vt profint aliis, non sibi. Atque sic satis confirmatam esse speramus scripturam Oxoniensium Codicum, suaque Palaephato verba, opera nostra, reddita opinamur. Sed etiam pro Optatiuo δῶν sine vlla controuersia reponendus, fide eorundem librorum Oxoniensium, quibuscum, vt fere alibi, ita hic quoque, Tollerianus Codex conuenit, cum Dresigio est Infinitiuus δῶσεν. Nam primo ante δῶν inferi Coniunctio αὖ debebat, quum δῶν sit *dedisset*, sed αὖ δῶν *daturus esset*, vel potius pro δῶν, quum non significetur continuatio rei, reponendum erat δῶσι· deinde omnino particulas ὥς, et ὅτι, Infinitiuui tum recte sequuntur, quum praecedunt verba eiusmodi, quibus iungi simpliciter Infinitiuui, salua perspicuitate, saluis legibus Grammaticis, poterant ⁹, ita, vt interdum particulae illae ab ipsis scriptoribus, vt a Palaephato ¹⁰, omissae reperiantur: a quo tamen eas aliis in locis orationi insertas esse scimus ¹¹. Accedit, quod facilius intellegi, et iudicari, potest, quomodo factum sit, vt Infinitiuus in Optatiuum mutare-

8. V. c. ap. Xenoph. Cyrop. 4, 1. 7. Ald. aliique libri editi, etiam Cod. Altorp., habent ἤρχοντο τῷ λόγῳ· sed in Iunt. et Cod. Guelferbytano scriptum extat ἤρχον τῷ λόγῳ· 7, 5. 13. pro ἐνόμιζε τῶν καταπεπραγμένων in eodem Cod. Guelf., et in libris Suidae v. κοινῶνας, librarii scribere ἐνομίζετο τῶν καταπ.· et 8, 1. 6. pro προσηγάναζε τὰς τοιαύτας Cod. Guelf. habet προσηγαγκάζετο τὰς τοιαύτας. v. ad Aeschin. Socr. 1, 12. 7.

9. Aesop. fab. 21. συμφωνήσασα, ὥς — σὸν ὁμολογη-

θέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν. Plut. E. PP. 7, 13. ὁ Κράτης — ἔλεγεν, ὅτι — ἀναβάυτα ἐπὶ τὸ μεταπρότατον τῆς πόλεως ἀνακραγεῖν μέρος. Iustin. M. Apol. 1, 12. δοξάζομεν, ὥς λαθεῖν θεὸν κακόεργον — ἀδύνατον εἶναι.

10. Fab. 7, 8. κηρύττει δὲ ὁ Κάδμος, τῷ ἀποκτενέοντι τὴν Σφίγγα δώσειν χρήματα πολλὰ. Sic apud Platonem Phaedon. 58. πέπεισμαι τοίνυν — ὥς — μηδὲν αὐτῇ δεῖν, ὥς abest, sed perperam, a libris Eusebii.

11. Vid. fab. 24, 1. 35, 1.

taretur a librariis, Grammaticisue, quam contra, quum verbum ἀνέλοι istos homines offendere et decipere potuerit; praesertim quum hic ipse error commissus ab iis non minus, quam ab recentioribus Criticis nonnullis, deprehendatur multis in locis caeterorum scriptorum, ut Xenophon-
tis¹², Apollodori¹³, et aliorum¹⁴, ita, ut non parum mirer, Brunerum alio loco¹⁵ Palaephathi pro ὡς ἀλλάσσει legendum putasse ὡς ἥλλασσε, aut certe intellegendum εἰωθε arbitratum esse; quum tamen fugere eum nullo modo potuerit, apud ipsum Palaephatham, Capite quinto et tricesimo, eodem modo legi ἐκ ἀνεκτὸς λόγος, ὡς — ἀναδέναι αὐτὴν καὶ ἄλλοις τὸ πλάσμα. Neque vero sic omnia verba primi Capitis integra existimari, et sana, debent. Nam ut dubitari nullo modo potest, quin statim initio Capitis, post verba πλὴν τῆς κεφαλῆς, inferi ex Oxoniensi Codice primo, duobusque aliis, debeant verba ταύτην δὲ ἀνδρὸς quippe quam accessionem orationi Palaephathi fieri, cum verba eius ἔτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἔππε καὶ ἀνδρὸς iubent, tum etiam particula μὲν post vocabu-

12. H. Gr. 3, 4. 11. Ἀγγελ-
λαος δὲ — ἀπαγγεῖλαι Τι-
σαφέρνει τὰς πρέσβεις ἐκέλευ-
σεν, ὡς πολλὴν χάριν αὐτῷ
ἔχειν. vbi Leoclauius e li-
bris aliis restitui iubebat ἔχοι.
Hinc ap. eundem Xen. Cyrop.
1, 6. 19. p. 85. λέγεις σὺ —
ὡς — δεῖν — rectius legi
puto in Cod. Bud., quam in
aliis libris ὡς — δεῖ —: ut 3,
1. 12. ἄλλ' ἐδ' ἐγὼ τῷτο λέ-
γω, ὡς τὸ γινῶναι μόνον τὰς
βελτίους σωφρονίζειν. sic
enim in Cod. Guelf. scriptum
est, quum caeteri libri pro
σωφρονίζειν habeant σωφρονί-
ζει. v. ad Plat. Phaedon. 8, 7.
et 58, 11.

13. 2. p. 115. Fab. μαθὼν
δὲ Λυγίας, ὅτι κατ' ἐπιτα-
γὴν Εὐρυσθέως τῷτο ἐπιτετε-
λέσθαι. vbi Faber corrigebat
ἐπιτετέλεσθαι. quæ erat et-
iam Codd. Palatt., aliorum-
que, lectio: quam Heinio re-
cipere in ordinem placuit.

14. Diod. Sic. 15, 57. p. 48.
To. 2. συμβελεύσαντος, ὅτι
— διαφυλάττειν. vbi Scali-
ger addi volebat δεῖ. temere.
V. Stephan. et Vuesfel. ad
Diod. Sic. 4, 26. p. 272. To.
1. Raphel. ad Actt. 27, 10. et
Abreschius dilucc. Thucydd.
p. 6. et Auctar. dilucc. Thu-
cydd. p. 243. f.

15. Fab. 24, 1.

cabulum ἵππων ita eo loco *), quo Centauri, a Lapithis vocati ad epulas nuptiales Pirithoi, Ixionis filii, vxoribus horum raptis, domum reuertisse leguntur, pro ὥχοντο Φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν, ὅθεν ὠρμῶντο, editores quin ὥχοντο Φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν, ὅθεν ὠρμῶντο, recipere debuerint, quis neget? Quanquam enim Phasianinus quoque εἰς τὴν οἰκίαν legit: tamen non solum verba ὅθεν ὠρμῶντο cogitare lectorem, cogunt de regione, quae ab ipso Palaephato paulo superius ἡ ὑπώρεα nominata est, sed etiam scriptura Oxoniensium Codicum εἰς ἰδίαν, quam satis manifestum est e glossemate natam esse, quam necessaria, quam vera, sit ista emendatio, non minus declarat, quam vsus loquendi scriptorum veterum ¹⁶. Sed mittemus tandem primum Caput, veniemusque ad alias Fabulas, quas certissimum est, vt supra diximus, multis mendis contaminatas esse librariorum, vel inscitia, vel negligentia, quae nondum sint scientia editorum, et diligentia, exemptae et sublatae.

III. Sexto quidem Capite Cadmus Phoenix dicitur serpentem occidisse, eiusque dentes in humum pro semine iecisse, vnde subito viri armati ¹⁷ extiterint: qui Graeco vocabulo Σπαρτοὶ appellantur. Verbis autem, quibus vtitur Palaephatus in narranda re illa, his, Λέγεται, ὡς ὁ Κάδμος, ὡς Φασιν, ἀποκτείνας τὸν ἐν Λέρῃ δράκοντα, καὶ τὰς ὀδόντας ἐκλεξάμενος, ἔσπειρεν ἐν τῇ ἰδίᾳ γῇ, mendae insunt, sine vlla controuersia, duae. Nam primo quidem, quid velint sibi verba ὡς Φασιν, non apparet, post verba λέγεται ὡς, quum sint aperte superuacanea. Sed reperiri, opinor, facile potest via, qua hunc in locum migrarint. Aliis enim in locis libelli Palaephatus, narrans et exponens fabulas, orditur narrationem earum verbis Φασιν ὡς. Haec igitur verba quis, siue e locis illis, siue ex altera

*) f. 9.

17. Ἄνδρες ἑνοπλοὶ Apol-

16. V. Heliodor. 7. p. 302. lodor. 3. p. 169. Fab.

320. Comelin.

altera ipsius Palaephathi editione, in marginibus libri sui notarat: quae hominis diligentia quo valeret, quum librarii imperiti non viderent, intulerunt verba illa in reliquam Mythici orationem, sed loco alieno. Longe tamen maius est, et gravius, vulnus alterum, quod manus eorundem hominum eidem particulae sexti Capitis infligere, sed aequè apertum: ut mirer haud parum, neminem illud, praeter Galeum, vidisse, et de eo sanando cogitasse, sed multo magis, Dresigium remedio eius a Galeo proposito non usum esse. Nam Lerna quidem perhibetur fuisse palus, vel fons, in Argolide: et anguis, incola huius paludis, huius fontis, cui, ipso Palaephato auctore ¹⁸, vnum corpus, sed quinquaginta capita, fuere, ab Hercule confectus et occisus fertur: quae alienissima esse ab eo serpente, de quo exponit Palaephatus sexto Capite, nemo est, qui nesciat. Namque hic ¹⁹ a Cadmo necatus narratur, habuisse vnum caput, et habitasse in Boeotia iuxta Thebas in fonte quodam: qui fons ab Hygino ²⁰ quidem *Castalius*, sed ab aliis veteribus, et scriptoribus, ut Pindaro ²¹, Euripide ²², Callimacho ²³, Nonno ²⁴, et Grammaticis, ut Eustathio ²⁵, atque Scholiaста Pindari ²⁶, *Δίρκη* vocatur, quod nomen in scholiis Tzetzae ad Lycophrona ²⁷, ex Galei indicio, in *Δέρκη* mutatum legitur. Nobis vero haec scriptura vitiosa videbatur, ut non esset, cur Galeus apud Palaephatum mallet reponi τὸν ἐν Δέρκη potius, quam τὸν ἐν Δίρκη. Et videtur sane esse vitium operarum in exemplo Galei utroque. nam in ipsis Tzetzae libris legitur *Δίρκη* et quis credere sustineat, Galeum, doctissimum virum, verum fontis illius vocabulum fugisse? Sed ista emendatio, nostro quidem iudi-

18. Fab. 39, 1.

19. A Plutarcho de flumm. c. 2. p. 5. vocatur κρηνοφύλαξ Δράκων.

20. Fab. 6. et 178.

21. Pythth. Od. 9, 153. Isthm. Od. 6, 108.

22. Phoen. 102. 381.

23. H. in Del. 76.: ubi v. Spanhemius.

24. Dionys. 4. extr. p. 83. Falquenbourg. p. 132. Hanou.

25. Ad Dionys. Perieg. 391.

26. Ad Pythth. d. I.

27. p. 156. Opor.

iudicio, talis est, ut ne Pyrrho quidem de veritate eius, et elegantia, dubitare ullo modo posse videatur. Litteras enim A et Δ, E et I, K et N, ut maiusculas; ita etiam minusculas, quam facile confundere inter se oculi, atque adeo calami, librariorum potuerint, quis non videt? Quam multis autem in locis permutatae inter se sint illae ipsae litterae ab istis hominibus, neminem fugere, qui nostrarum litterarum studiosus sit, speramus; praesertim quum omnes id facile possint vel ex Cantero accipere et cognoscere. Et quum *Dirce* fontis nomen sit paulo rarius, minusque notum, vocabulum, sed *Lerna* palus notior multo, crebriusque commemorata ab antiquis scriptoribus, quis miretur, vocabulum ignotius permutatum esse satis noto, quum hoc permutationis genere nihil frequentius esse, nihil usitatus, soleat? Neminem enim adeo stulte iniquum fore putamus, qui ipsum Palaephatum, hominem historiae fabularis in primis gnarum, lapsum esse ea in re, et errasse, vel suspicari possit.

V. Sed cancelli, quibus circumscribere constituimus hos libellos, telam istam ponere nunc nos, alioque tempore, si deus, vitae nostrae mortisque arbiter, siuerit, resumere, iubent. Consilium enim nostrum promissi nos, et officii, admonet, ut vos, Collegae coniunctissimi atque optimi, rogemus, velitis amorem erga nos, atque adeo Scholam nostram, eo declarare vestrum, ut cras hora quinta vespertina conveniatis nobiscum in Auditorio primae Classis, operamque detis alumno disciplinae nostrae, *Christiano Hoefero*, Bibra Thuringo, Humanissimo Adulescenti, *de sapiente usu munerum bonorumque dei, ut fonte uberrimo et perenni omnis vitae beatae*, dicenti. Is enim eo dignior est hoc beneficio, hoc studio et favore, nostro, quo maius in eo modestiae, virtutisque, studium elucere, quo maiore animum eius amore, et cupiditate, bonarum litterarum flagrare, nostis. Vos autem, carissimi Discipuli, cohortamur etiam atque etiam, ut Condiscipulum hunc vestrum attente

(B) 2

audia-

audiat, modestiam eius, virtutem, studium litterarum, imitari, in primisque cohortationes ad sapientem rectumque munerum diuinorum usum sequi, studeatis, hoc est, ut cibo et potu utamini ad corporis valetudinem, viresque, tuendas et firmandas, sed bonis litteris, religionisque integritate et castitate, ad facultates mentis, animique, adaugendas. Quorum quidem bonorum opportunitate ut frui possitis diu, deum, omnium bonorum auctorem parentemque vnicum, precabimini, ut Patronos Scholae nostrae, eorumque principem, cuius prudentiam summam, qua senatui, qua ciuitati vniuersae, praeest, tantopere admiramur, et Curatores, magistrosque vestros, atque ut omnino eos, qui diuinas litteras, vel in scholis, vel in templis, vrbicis interpretantur et tradunt, ita maxime eos, qui sacra faciunt in aede Thomana, quorum fidei cura animorum vestrorum commissa est, florere iubeat. Sic enim vos facile praeuidemus, anno futuro, beatissimos felicissimosque fore. Hac vero felicitate vestra nobis quidem nihil gratius contingere, nihil iucundius, posse, sponte intellegitis, quum parentum, liberorumque, necessitudinem ipsa natura velit non maiorem esse necessitudine discipulorum, et magistrorum. Scripsi in Schola Thomana a. d. III. Kal. Ianuarias A. C.

CICIODCLXVIII

PROLVSIO SECVNDA

Q V A

L E X C R I T I C A

Q V A E

IVBET DE LECTIONIBVS DVABVS
ELEGI EAM QVAE RARIOR SIT ET
ELEGANTIOR CVM CONFIRMATVR TVM
CIRCVMSCRIBITVR EXEMPLIS E PARV
LARVM PALAEPHATI CORPVSCVLO
PETITIS

Q. B. V

Et si regularum, praeceptorumque, maxima est in omni genere artium disciplinarumque utilitas, quum repellantur attentionem animi, atque diligentiam, vel laceßere et excitare, vel acuere et confirmare, quum ostendant, quomodo inuestigari quaeque ac quaeri, cum possint facile, tum etiam debeant: tamen diligenter videndum apparet, ut regulae ipsae rectae sint, neque pravae, ne, quum demonstrare viam debeant, qua perueniatur ad sedem et domicilium veri sine vlllo errore, sine vllis anfractibus et ambagibus, nos ita abducant inde, et auertant, ut falsa inueniamus pro veris, pro certis amplectamur incerta. Qua quidem diligentia et prouidentia scimus maxime opus esse in parte Grammatices illa, quam Criticem appellamus. Haec enim quum fere tota nitatur coniecturarum adminiculis, quum versetur in rebus iis, quas ab incredibili inconstantia, ab multiplici leuitate, ingenii, animique, humani profectus nouimus: nullas in ea condi et dari leges posse, ad

(B) 3 qua-

quarum normam tuto dirigatur, et recte, inuestigatio veri atque iudicium hoc in genere semper, quis est, qui non intellegat? Et tamen videmus repertos esse omni tempore Criticorum non paucos, qui auderent praecepta catholica et vniuersalia tradere; quo quidem in numero scimus etiam hoc esse, quod de duabus vnius loci lectionibus, de verbis duobus, optare nos iubet, atque elegere, verbum illud, quod rarius sit, et elegantius, et exquisitius, quod vi gaudeat et potestate quadam recondita, et quasi occlusa, neque adeo aperta, et prompta.

II. Neque profecto dubitari vlllo modo posse videmus, ac fatemur, quin lex ista multas veritatis notas, argumenta multa, impressa sibi ostendet. Quis enim ignorat, operosa hominum et temeraria inscitia quam proclius sit omni in genere, quam propensa, in hanc partem, vt rara, et noua, et elegantia, attingat, eaque mutare communibus, et vſitatis, et cotidianis, audeat? Neque vero praeterire quenquam, harum litterarum studiosum, potest, ingentem locorum, et verborum, copiam in veterum auctorum vtriusque linguae libris, quam, vel librariorum turpis inscitia, vel nimia Criticorum quorundam superioris memoriae diligentia et seueritas, contaminasset atque vulnerasset, sanatam esse felicissime, pristinaeque integritati rectissime redditam, illius obseruationis ope et admonitu, ab multis aetatis nostrae Criticis: et cui tandem obscurum sit, atque dubium, quin maior etiam restet in monumentis Graeciae, Romaeque, antiquae eiusmodi locorum multitudo, qui idem auxilium, eandem opem, Criticorum, illius ipsius legis auctoritate, expectent? Nos quidem non mediocrem in Aduersariis nostris numerum huius generis exemplorum congestum habemus: sed quia constituimus, vt superiore, ita hoc quoque, libello Palaephati tantum Fabulas illustrare et persequi, disciplinae in primis nostrae alumnorum causa: harum nunc vulneribus mederi quibusdam, adhibito eiusdem illius regulae auxilio, conabimur.

III. Eo enim, quo Phinei, Paeoniae regis, fabulam complexa est, explicauitque, doctrina Palaephati, Capite ¹ haec leguntur verba, ἰσορῆσι περὶ Φινέως, ὡς διέφθισον αἱ Ἀρπυιαὶ τὸν βίον αὐτῆς· vt quidem edidit Dresigius, Arundeliani Oxoniensiumque Codicum auctoritate. At vero retinere debebat vir doctissimus, et tueri, scripturam libri Aldini ὡς διεφόρην, quae fide Constantinopolitani Codicis confirmatur, et genuina haud dubie lectio est, quum διαφορῆν elegantius omnino sit, exquisitiusque, verbum, quam vt videri possit Grammaticorum ingeniis, manibusve librariorum rudibus, deberi. Et si enim verbum illud primo quidem, et proprie, de iis vsurpatum constat, qui differunt aliquid ita, vt apud Caesarem ² ventus legitur distulisse ignem, hoc est, in diuersas partes ferunt, trahunt, rapiunt, et in membra quasi discerpunt ³, adeo, vt nihil discreparet ab verbo διασκορπίζεν, quo Hesychius istud explicat ⁴: consuetudo tamen, domina linguarum, eo non tantum de iis vsa reperitur, qui rem aliquam diuulgant ⁵,

(B) 4 fed

1. Fab. 23, 1.

2. B. C. 2, 14. 2. Cui quidem loco simillimus est locus Pausaniae 8, 27. p. 657. Kuhn. κατέλυσε τε γὰρ [ὁ ἄνεμος] τὸ μηχανήμα τῆς Ἀγίδας, καὶ διεφόρησεν ἐς ἀπώλειαν παντελῆ, βιαιῶ τῷ πνεύματι ὁμῶς καὶ συνεχῶς. add. Vell. Pat. 2, 79. 3. ibique Burmanus.

3. De canibus Aetaeonis rabidis legitur ap. Pausan. 9, 2. p. 714. Kuhn. μανέντες δὲ, καὶ ἐξαγιγνώσκοντες, διαφορῆσειν ἐμῆλον πάντα τινα, ὅπως περιτύχοιεν. Herodo. 7, 10. 8. Μαρδόνιον — ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον. Pausan. 2, 34. p. 192. ἀλλὰ περιφθῆναι τὸν νεκρὸν φασι διαφορηθέντα ὑπὸ τῶν

ἐν θαλάσσης ὀρνίθων. Laërt.

1, 114. ἐπεὶ καὶ τοῖς ὀδῶσιν αὐτὰ [τὸ χωρίον] διαφορῆσαι.

4. Hesychius: Διεφόρησαν· διασκορπίσαν. Phauorinus: Διεφόρησαν· μετεκόμισαν, διασκορπίσαν· prius glossema e Suidae Glossario sumtum est.

5. Hom. Odyss. τ'. 333. f. Τῆ μὲν τε κλέος εὐρὺ διαξέεινοι φορέεσι Πάντας ἐπ' ἀνδρώπας· vbi Eustathius p. 1866. Rom. Διαφορέεσι· ἀντιτὲ τῆ διαφέρεσι, διακομίζεσι πανταχῶς. Pseudodidymus: Διαφορέεσι· διαδιδόασι, διαφημίζοντα. Sic de fama ipsa verbum differre legitur apud Sueton. Caes. 33. promissumque ius annulorum, cum millibus quadringenis, fama distulit.

fed etiam de his, qui aliquid diripiunt ⁶, ita, vt scriptores veteres ipsi ⁷ διαφορεῖν, et διαρεπάζειν, vt verba idem significantia, posuerint. Quae quidem verbi potestas quum paulo rarior sit, neque adeo omnibus satis nota ⁸: extiterunt Critici superiorum temporum multi, vt Vuolfius, et alii, qui pro verbo διαφορεῖν, in libris veterum, verbum διαφείρεν reponendum censerent: quo ipso verbo, nescio an altera quoque eius forma διαφθόρεν, Grammatici antiqui illud explanasse videntur, vel inter versus paginarum, vel in marginibus librorum. Quae interpretamenta quum ab imperitis librariis fere substituta fuerint pro verbo germano: neminem speramus futurum, qui, non solum intellegat facile, quomodo in alios Codices Palaephathi irrepserit διεφθόρεν, in alios διεφθέρων venerit, sed videat etiam atque fateatur, διεφθόρεν genuinam esse loco Mythici illo, neque suppositiciam, scripturam; praesertim quum verbum διαφορεῖν naturae et rapacitati Harpyiarum longe accommodatissimum videatur. Sed aequae facile credimus posse doceri, primo et tricesimo Capite Palaephathi *); quo sententia Fabulae Phrixi atque Helles explicatur, Aldinam lectionem, ἣν δὲ αὐτῶ ἀνὴρ ἐπιτροπος τῶν χρημάτων, non debuisse ab eodem Dresigio reiici, et commutari scriptura Codicum Oxoniensium, aliorumque, ἐπιτροπος τῶν πραγμάτων. Etenim, cum ipsa origine vocabuli χρηματα, tum multo etiam magis vsu loquendi veterum, admonemur, nomen illud vi sua complecti omnino eas res omnes, quarum vsus pateat hominibus, et necessarius sit, ad vitam bene commodeque agendam, *res, quibus utantur homines*, vt ab Cicerone ⁹ vocantur, vno verbo *bona, opes, facultates*.

6. Gloss. vett. Διαφορέω Prodigio, is, dissipatio, dilapidatio.

7. Vid. Herodo. 1, 88.

8. Vid. Tailorus ad Demosthen. παραπροσβ. p. 226. To. 2.: Vuesselingius ad Diod. S. p. 590. 617. To. 1.

et ad Herodo. 1, 88.: Albertius ad Hesych. p. 1463. To. 1.: Marclandus ad Max. Tyr. p. 664. f.

*) f. 8.

9. Off. 2, 1.

facultates, diuitias ¹⁰: sed in facultatibus et opibus quum pecuniae in primis, pecudum item, et supellectilis, vt profanae et domesticae, ita sacrae templorum, etiam pascuorum, et agrorum, vsu carere homines nunquam vlllo modo possint: non ignoramus, vocabulo *χρήματα* insignitas esse a probis diligentibusque scriptoribus, nunc *pecudes* ¹¹, nunc *pecuniam* ¹², alias domesticam *supellectilem*, alias *sacra* templorum *vasa* ¹³, etiam *pascua*, et *agros* ¹⁴. Quos quidem verbi significatus vt multi auctorum veterum interpretes, maximeque ii, qui Graecos libros Latine conuertunt, saepe non assequeuti reperiuntur: ita scimus fuisse non paucos, vt Leoclauium ¹⁵, et alios, qui locis iis, quibus *χρήματα* accipi viderent debere de *rebus* et *negotiis*, respondendum *πράγματα* arbitrarentur: quum tamen certissimum sit, *χρήματα* non vno classicorum librorum loco ¹⁶ idem valere, quod *πράγματα*, et notionis istius vestigia superesse, cum in verbo *χρηματίζεν*, quod de iis vsurpatur non raro, qui agunt de negotiis, de rebus seriis, inter se ¹⁷, tum in formulis illis, in quibus nomen *χρήμα* ita iungitur aliis nominibus, vt existat quidam loquendi circuitus ¹⁸.

(B) 5

Quae

10. Hesychius: *Χρήματα* οἷς τις δύναται χρῆσθαι, κτήματα. add. Apollon. Soph. Lex. Hom. h. v. p. 862. et Suidas v. *χρημάτων*. v. Herodo. 9, 80. Xen. Cyrop. 3, 1. 7. 4, 2. 12. extr. 7, 5. 26. init. 8, 2. 1.: vbi est synonym. τὰ ἀγαθὰ. 8, 3. 16. 17. 19.

11. Hesychius: *Χρήματα* — βουκλήματα. vid. Xen. Cyrop. 1, 4. 19. f. coll. f. 17.

12. V. Xen. Cyrop. 1, 5. 3. 2, 4. 8. Aristoph. Plut. 269.

13. V. Graenius ad Hesiod. *Ἔργ.* 407.: Abreschius dilucid. Thucydd. p. 677.: Vues-

selingius ad Diod. S. p. 628. To. 1.

14. V. Xen. Cyrop. 3, 2. 3.: vbi *χωρὰ ἢ τὰ χρήματα ἔχουσα* est *regio agris et pascuis laeta*, h. e. *ferax, fertilis, ἀγαθή*.

15. ad Xen. Cyrop. 5, 2. 15. p. 1038. Paris.

16. V. Plato Phaedon. 17. Herodo. 7, 145.: vbi v. omnino Vuesfelingius p. 570. et Hutchinsonius ad Xen. Cyrop. 5, 2. 15.

17. V. Theophrastus Charr. 7, 2.

18. Eurip. Phoen. 206. *χρήμα*

Quae quum ita sint, quis dubitet, quin lectio τῶν πραγμάτων loco illo Palaephati glossetna sit et interpretamentum, sed altera lectio τῶν χρημάτων ab ipsa Palaephati manu profecta? praesertim quum veteres quoque Grammatici inueniantur vocabulum χρημα explicasse vocabulo πράγμα, non contra ¹⁹. Atque sic longe pluribus Fabularum illarum locis pristinam scimus integritatem restitui, et posse, et debere, ex antiquis Codicibus, quorum copiis et opibus non parum miramur, neque Galeum satis diligenter usum esse, neque reliquos Palaephati editores, in recognoscendo, recensendoque, textu libelli sane haud inutilis Graeco. qua de re alius dabitur, spero, locus, aliud tempus, dicendi.

III. Sed quemadmodum medicamenta etiam optima et maxime salutaria, si eorum indoles atque compositio non accommodata est ingenio corporis affecti et aegri, valetudinem, non modo non reuocant ac restituumt, sed magis etiam perdunt et affligunt: ita legis illius atque regulae, qua de supra diximus, etsi magna est lateque patens utilitas, tamen dubitari non potest, quin, nisi caute ac diligenter adhibeatur, non modo non emendentur et sanentur, eius ope, vulnera librorum veterum, sed ampliuntur etiam saepe atque exasperentur magis. Et profecto magna cautione opus est, magna diligentia, hoc in genere ²⁰. Nam
primo

χρημα θηλειῶν, h.e. mulieres: ubi v. Valquenar. Herodo. 7, 188. τὸ χειμῶνος χρημα ἀφόρητον, vt Anton. Liber. 22. p. 144. Verh. ἐξ αἰσίων τι καὶ ἀπίστον χρημα χειμῶνος. Sic σφενδονητῶν χρημα, h.e. funditores, apud Xen. Cyrop. 2, 1. 2. Conf. Ritterhusius ad Oppian. p. 176.

19. Hesychius: Χρημα· πρᾶγμα. Pollux 9, 87. τὸ δὲ χρημα μὲν αὐτοῖς [Atticis]

ἐπὶ τῷ πράγματι. add. Suidas v. χρημα, et Portus ad Xen. Cyrop. 5, 2. 15. p. 1165. f. Paris. Sic Lucian. p. 314. To. 1. Graeu. τὸ θανάτου — ἀνεράσει τοῖς πόλεσι χρηματος. Conf. Koenius ad Gregor. de dialectis p. 150.

20. Ric. Bentleius ad Cic. Tusc. 3, 6.: Ex Codicibus scriptis, alii naturabile habent, alii naturale. Tu cum Gebhardo illud amplecteris, quia librarii

primo, ut omnes res humanae, omnia etiam facta nostra, morti debentur, ut ait praeclare poëta, ita linguarum in primis, vocabulorumque, honorem, nunc stare et vigere laetamur, nunc interire et cadere dolemus: multa verba, multi multorum verborum significatus, modo vulgares fuisse reperiuntur et communes, modo singulares et exquisiti. Quo quidem facile fieri posse apparet, ut multa nunc verba, multae eorum notiones, videantur ponanturque rae et reconditae, quae tamen fuerint quondam notae omnibus, et in medio positae, atque contra ²¹. Neminem igitur

brarii vocabula trita pro reconditis supponere solent, non vice versa. Recte quidem: et hoc plerumque ita se habet. Sed ex generalibus illis artis, nescio cuius, Criticae regulis non est de singulis locis sententia ferenda.

21. Sic ap. Aristoph. Plut. 1038. legitur ὁ δακτύλιος quod nomen schol. Doruil. explicauit nomine ὁ γυρός ubi Hemsterhusius p. 376, *Vetus verbum, inquit, et paeae obsoletum, Graeci recentiores, sicuti non raro solent, in usum communem reuocarunt. Ab iis itaque γυρός, non pro circulo tantum —, sed etiam pro anulo ponitur. Idem Hemsterhusius ad Tho. M. p. 27.: Hunc in modum possessione deiectum ἡ πῶ ῥῆμα τὸ ῥάπτω, ut in Gl. MS. legitur, quasi delituit, donec tandem, quod et multis aliis accidisse vocibus apertum est, in usum communem reuocaretur, et quamuis ab Atticistis diu exclusum, ius pristinum obtine-*

ret. Quare apud aevi recentioris scriptores, et Grammaticos, praesertim quum ἀκείσθαι, ἀκείης etc. exponunt, frequentatur. Valquenarius ad Eurip. Phoen. p. 471.: Rarius apud veteres obuium ψαίρειν, aeuo videtur recentiori renatum, aut e veteri lingua custoditum usu quotidiano. Pierfonius ad Moer. p. 329.: Quum autem πλυνεὺς apud retentiores Atticos cecidisset, quibus vocabulum κναφεύς in honore fuit: dein apud vulgum Graecorum veluti renatum est. Recentiores autem Graecos voces antiquatas in usum reuocasse, exemplo esse potest verbum ἀφροντισεῖν, quo, et veteres Attici, et recentiores Grammatici, delectati sunt. Sic ἔπαθλα fuit nomen olim rarius, Euripidi scilicet proprium: v. schol. vetus ad Phoen. 52.: ἄθλα nunc est nomen notius: et tamen ἄθλα in Hesychii Glossario explicatum legitur nomine ἔπαθλα. Ἀνάλωμα quid sit, omnes

tur inueniri credimus, qui non videat sponte, et libenter concedat, qui lege illa de optanda, atque elegenda, e duabus lectionibus rariore, et elegantiore, vti recte, et sine periculo, velint, eos oportere diligenter quaerere, an verba, an formulae pro aliis substituendae, fuerint huius, illiusve, scriptoris aetate, in hoc, illoue, orationis genere, exquisitae minimeque vulgares; id quod lectio, et contentio, scriptorum aequalium docere quemque facile poterit; vt, si secus esse cognouerint, manus ab emendando abstineant, et intacta omnia relinquant. Apud Palaephatum quidem, in Phinei Fabula ²², Aldus, et post eum alii, ediderunt ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως. sed quum in Constantinopolitano, Oxoniensibusque, Codicibus scriptum extiterit, auctoribus Brunero, et Galeo, ἐξεδίωξαν ἐκ τῆς πόλεως. non dubito, quin futuri sint non pauci, qui, Codicum istorum auctoritate, ἐξεδίωξαν, verbum rarius et ignotius, recipiendum esse pro ἐξήλασαν, verbo vulgari satisque noto, contendant. Iam vero non is ego sum, qui negem, reperiri multos hodie, qui ignorent, simplex verbum διώκειν proprie *agere, pellere* ²³, significasse, atque adeo verbis compositis ἐκδιώκειν, et ἀποδιώκειν, notionem *abigendi, et exigendi*, subiectam fuisse, ita, vt ἐξήλασαν, illo Palaephati loco, ex interpretatione verbi ἐξεδίωξαν extitisse videri posset. At iidem nos non nescimus, immo vsu lectionis scriptorum veterum cognouimus, verbum ἐκδιώκειν non minus, quam

omnes sciunt hodie, paucissimi, ἐξοδον significare *sumtum, expensum*. Hesychius vero hoc posteriore vocabulo interpretatus est illud prius, vt schol. Doruil. Aristoph. ad Plut. 381. Participium ἀναλώσας Participio ἐξοδιάσας. v. Prolus. 7. de vitiis Lexicorum N. T. p. 8. f. Et pro πολλάκις ap. Xen. Cyrop. 1, 2. 4.

Zonaras Chron. p. 104. To. 1. Vuolf. vsus est Aduerbio συχνάκις.

22. Fab. 23, 4.

23. V. Arnaldus Animadvers. p. 37. f. Legitur sic iam ap. Homer. Il. 9, 438. f. et Odyf. σ', 408., ita tamen, vt loco posteriore habeat vim verborum compositorum ἀποδιώκειν, et ἐκδιώκειν.

quam ἀποδιώκειν, ab auctoribus Graecis recentiorum in primis temporum, ut ab interpretibus librorum diuinorum Alexandrinis, et aliis ²⁴, sensu illo adeo frequentata esse, ut Hesychius, scholiastes Aristophanis Doruillianus, etiam Pseudomusaei interpres, aliique Grammatici, verba ἐξελαύνειν ²⁵, ἀπελαύνειν ²⁶, ἐκβάλλειν ²⁷, ἀπονοσφίζειν ²⁸, ἐκκινεῖν ²⁹, ἀποσοβεῖν ³⁰, explicasse reperiantur verbis διώκειν, ἀποδιώκειν, et ἐκδιώκειν, ut notioribus et vltatioribus ³¹. Quis igitur erit, qui non fateatur, rationi magis et doctrinae, quam legi illi atque regulae, obtemperandum, neque verbum ἐξήλασαν apud Palaephatum loco mouendum vlllo modo, esse?

V. Sed

24. Deut. 6, 19. Ioël. 2, 20. Dan. 4, 29. Theodot. Dan. 4, 22. 29. 30. Matth. 23, 34. Luc. 11, 49. Pausan. 8, 22. p. 640. extr. Aesop. fab. 227. p. 154. fab. 238. p. 160. Zosim. 4, 16. 9.

25. Schol. Aeschyl. ad Prometh. p. 42. Steph. Ἐξήλασεν μὲν — δωμαίων· ἐξεδίωξέ μιν ἀπὸ τῶν οἰκῶν. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ἐξελάτεις· ἐκδιωκτές.

26. Hesychius: Ἀπεληλαμένοι· διωχθέντες. Schol. vet. Eurip. ad Phoen. 382. Ἀπελαθείς· διωχθείς. Hesychius: Ἀπελασία· διωγμός.

27. Schol. Sophoclis ad Electr. 591. Ἐκβαλλῶσ' ἔχεις· — ἐδίωξας. Schol. Doruill. Aristoph. ad Plut. 430. Ἐκβαλεῖν ἀποδιώξαι· et ad v. 463. Ἐκβαλόντες· ἀποδιώξαντες. Et ap. Apollodor. 2, 5. 6. ἐκδιώξαι, et ἐκβαλεῖν, sunt verba idem valentia.

28. Schol. Pseudomusaei ad v. 98. Ἀπενόσφισεν· ἀπεδίωξεν.

29. Schol. Sophoclis ad Electr. 568. Ἐξεκίνησεν· ἐξεδίωξεν.

30. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ἀποσοβεῖ· ἀπελαύνει, ἀποδιώκει. Suidas: Ἀποσοβεῖ· ἀποδιώκει.

31. Sic ap. Aristoph. Plut. 450. legitur θώραξ, verbum vulgare et notum: sed ab Scholiasta Doruilliano explicatum est, ut ab Hesychio, nomine ὄπλον, quod est loricae vocabulum rarum et ignotum. id quod etiam Hemsterhusius animaduertit. Neque enim, probabile est, scholiasten admonere lectores voluisse illo vocabulo, θώρακα accipiendum esse, non de pectore, verum de genere quodam armorum, quo muniretur pectus, quum oratio poetæ ipsa vetet etiam de ipso pectore cogitare.

V. Sed obseruauimus alias quoque res, quae nos in primis diligentes esse, atque cautos, in adhibenda illa regula iubeant. Namque scriptores non pauci, vel naturae auctoritate, vel aurium iudicio, cuius rationem diligenter habendam esse in emendandis veterum auctorum libris antiquissimi iam Critici ³² rectissime praecepere, aliarumue eiusmodi caussarum grauitate, adducti, si non semper, at saltem nonnunquam, verba recondita et propria, formulas raras, studiosissime fugerunt, sed vulgaria et communia verba, in medio positas formulas, confectati sunt cupidissime. Quis enim natua nescit, et propinqua, et cotidiana, saepe magis placere multis hominibus, vehementiusque probari, quam adscita, et longinqua, et exquisita? Sed Grammatici, qui gratam istam, liberalemque, scriptorum negligentiam corrigere videlicet illiberali sua, molestaque, diligentia vellent, adscribere, vel inter versus paginarum, vel in marginibus librorum, verba lectiora, atque elegantiora, instituerunt. Cuius quidem corrumpendi, contaminandique, libros veterum rationis vestigia monstrare satis videtur Codex Vossianus Curtii primus, in quo alicubi ³³ inter versus super *repurgabat*, verbum commune, scriptum legebatur *farisbat*, verbum proprium. Neque vero dubitandum putq., quin verbum *pererro*, quod in Codicibus nonnullis Virgilii ³⁴ pro verbo *peragro* legitur, eidem huic Grammaticorum veterum sedulitati originem debeat. Tales enim libros quum descripserint fere homines imperiti, rhapsodorumque similes: quin facile fieri potuerit, et vero factum sit saepenumero, vt verba ista suppositicia, et aliena, pro genuinis, propriisque, migrarent in contexta, quis dubitet? Atque sic mihi extitisse videtur iam in antiquis Codicibus nonnullis Phoenissarum Euripidis ³⁵ *Μέσας* pro *αἰνυμαι*, ita, vt mirer non parum, scholiasten Augustinum

32. V. Gellius N. A. 1, 7.
extr. 13, 20.

33. 4, 1. 21.

34. Aen. 1, 384. 4, 72.

35. v. 50.

num lectionem *Μῆσας* alteri praetulisse ³⁶. Etsi enim non ignoramus, *Μῆσαν* a poetis etiam Graecis nonnunquam poni de *carmine*, atque adeo de *aenigmatibus*, versiculis incluso ³⁷: tamen Oedipum nouimus unum aenigma, quod Sphinx proposuisset ³⁸, non plura, soluisse: sed Grammaticos, qui legissent, Sphinga accepisse aenigmata ab Musis ³⁹, scirentque, aenigmata eleganter vocari *Μῆσας*, ad vocabulum *αἰνίγμα* adscripsisse, ut notarent scilicet negligentiam poetae, quis est, cui non videatur veri esse simile? Sed interdum verba illa rariora sumta erant ab Grammaticis, non ex ingenio, verum ex locis eorundem scriptorum similibus. Ita in Aeneide Virgilii alicubi ⁴⁰ pro *magnocum murmure* in duobus Codicibus scriptum est *vasfo cum murmure*, ut *vasfo* videri possit ab ipso poeta profectum. At venit haud dubie illuc eo, quo diximus, modo, ex alio eiusdem Carminis loco ⁴¹, ut Burmanus, vir summus, praeclare vidit. Mihi certe quidem sic in Codice Cyropaediae Xenophontae Guelferbyitano verbum *κατακαίειν* pro verbo *ἀποκτείνειν* substitutum nonnullis in locis *) esse videtur. Deinde cognouimus, formas verborum rariores temere multis in locis librariorum, vel negligentia, vel incititia, e notis, et scripturae compendiis, natas esse. *Interitio* quidem veteres, ut Cicero, et alii, raro dixisse reperiuntur, sed *internicio* ab omnibus crebro usurpatum scimus: et tamen loco quodam Orationis Ciceronis, quae est de imperio Cn. Pompeii ⁴², *Gallorum internicione* veram lectionem

36. Schol. August. *Αἰνίγμ' ἐμός παῖς· τινὲς γράφουσι, Μῆσας ἐμός παῖς· ὃ καὶ βέλτιον.*

37. Hesychius: *Μῆσαι· ἐρωτικά καὶ ᾄδαί· οἱ δὲ αἰνίγματα, καὶ τέχναι·* et Aeschylus Eumenn. 308. *Μῆσαν εν-γερὰν* vocat *triste carmen*:

quem locum iam ab Valquernario laudatum esse video.

38. Vid. Phoen. 48. et Apollod. 3. p. 183. Fab.

39. Apollod. d. I. *μαθήσα δὲ αἰνίγματα παρὰ Μουσῶν.*

40. I, 55.

41. I, 245.

*) 3, 3. 29. 4, I. 6.

42. pro L. Manil. II.

nem esse, non *Gallorum interitione*, quod erat in Fabriciano, aliisque, Codicibus, secus ac Lambinus existimabat, vel ex eo apparet, quod, recepto vocabulo *interitione*, tota oratio omnes quasi nervos, vires omnes, amitteret, vehementerque langueret: etsi non ignoramus, *centurionum interitio*, *aratorum interitio*, ita legi apud Ciceronem ⁴³, et Hirtium ⁴⁴, si quidem ille est Commentariorum de bello Hispaniensi auctor, ut de scripturae integritate dubitari non possit, quum sua quoque orationi vis et elegantia constet. Scilicet in libris antiquis Ciceronis scriptum erat *interitions*, pro *internitions*, quod Codex Erfurtensis exhibebat: sed librarii, quorum negligentes atque rudes oculos lineola illa litterae *i* superposita fugeret, scripsere *interitione*. Denique ab ipsis saepe librariis proficisci intellego, atque scio, verba rariora potuisse. Etenim isti homines quum descripsissent locum aliquem antiqui scriptoris, in quo iuncta extarent duo verba, reconditum alterum, alterum vulgare, sed non ita multo post, recentes a loco illo, describere instituissent locum alium, in quo alterutrum verbum legeretur, in quo vulgare vocabulum comitem haberet verbum aequè vulgare: huius loco, facile fieri potuisse, ut ponerent reconditum illud, quod iunctum recordarentur vulgari isti verbo esse ab aliis scriptoribus, aut ab eodem adeo auctore aliis in locis, quis non videt? Ab nostris quidem librariis, qui vulgo typothetae vocantur, id saepissime fieri, cognovimus tum, quum Cornelii Nepotis Vitas Imperatorum recognoscebamus: neque dubito, quin lectores veterum Codicum diligentes, Criticaeque artis studiosi, in iis reperturi sint non pauca huius generis exempla; praesertim quum etiam Grammatici intellegantur eadem in re inepte seduli esse potuisse.

VI. His igitur, et haud scio an aliis quoque, cancellis quum circumscriptam esse appareat legem illam, et observationem, qua de duabus lectionibus, de duobus verbis, optare iubemur, et elegere, verbum elegantius, lectionem rario-

43. Ver. 3, 54.

44. B. Hisp. 24, 6.

rariorem: profecto magna nos oportet cautione, magna diligentia, versari in constituendis eiusmodi scriptorum veterum locis, et videre, ne imitemur praecipitem temeritatem Criticorum quorundam nostrae superiorisque aetatis, qui, quum eandem illam regulam, et legem, certissimam, nullisque adstrictam vinculis, putarent, verba rariora repone omnibus in locis ausi sunt pro vulgaribus, saepe contra omnium librorum veterum auctoritatem ac fidem. Atque horum quidem Criticorum numeros auxisse nuper Ioh. Pierfonius videtur, qui in animaduersionibus ad Moerin Atticistam, pro doctrinae suae copia et vbertate, vt aliorum sermonis Graeci auctorum locos multos emendare, ita de Palaephati quoque Fabulis bene mereri, conatus est. Quam ingenii virtutem quo maiorem, quo rariorem, esse videmus, eo plaris faciendam, eo vehementius laudandam, non in-viti profitemur: sed eosdem nos usus docuit diuturnus, eas etiam coniecturas, quae Criticis non vnus ciuitatis, non vnus aetatis, elegantissimae visae essent et certissimae, tandem, patefactis, expositisque, linguarum veterum diuitijs, cognito, indagatoque, vsu loquendi scriptoris cuiusque, adhibita interpretandi diligentia et patientia, fere vanas, abs-sonas, neque vilo modo necessarias, deprehensas esse. Atque huius quidem notae arbitramur Pierfonii esse coniecturam, qua ductus vir eruditissimus apud Palaephatum eo Fabulae de Centauris ⁴⁵ loco, vbi, et natura equi, et cibus, a cibo, naturaque, hominis prorsus discrepare dicuntur, pro *ἔτε ἡ τροφή ὁμοία* legendum *ἔτε ἡ φρεσὶν ὁμοία* censuit ⁴⁶. Quia enim in libris Apostolii, qui hac quoque Fabula Corpus Paroemiarum ditauit ⁴⁷, pro *τροφή* extare viderat *μορεφή*, quod commodo ibi sensu careret; quia sciebat, non modo litteras *μ* et *β* et *φ* ab librariis saepissime commutatas esse inter se, sed sonum vocabuli vtriusque pae-ne similem facillime gignere *μορεφή* pro *φρεσὶν* potuisse; quia

45. Fab. I, 2.

47. II, 33.

46. ad Moerin Attic. p. 96. f.

quia non ignorabat, *φορβή* esse verbum hoc in genere proprium, et lectum, sed *τροφή* vocabulum vulgare atque commune⁴⁸; cuius generis verba fere substituta essent in locum alterius generis vocabulorum; quia cognouerat, Criticæ artis magistros iubere e duabus lectionibus elegantiorē, rarioremque, elegi: credidisse videtur, nullo modo posse dubitari, quin pro *τροφή* apud Palaephatum reponi *φορβή* deberet. At primo nobis *μορφή* aequē facile nasci potuisse videbatur e *τροφή*, quam e *φορβή*, adeo, vt nondum expeditum esset, quod tamen expediri ante, atque extra omnem dubitationem poni, debuisset, duas fuisse in libris Palaephati antiquis lectiones, in aliis *φορβή*, *τροφή* in aliis. Deinde etiamsi certissimum esset, ac verissimum, duplicem in Codicibus vetustis extitisse loci scripturam: tamen doceri plane posse speramus, vocabulum *τροφή* manu ipsius Palaephati deberi, nomen *φορβή* esse aliunde profectum. Et enim *φορβή* in primis quidem de cibo, pabuloque, equorum dictum esse, praeter auctoritates scriptorum⁴⁹, Grammaticorumque⁵⁰, veterum, satis declarant verba *ἵπποφορβός*⁵¹, *πολύφορβος*, *φορβάς*, et alia, vel ducta inde et inclinata, vel etiam composita. Neque tamen nescio, hoc ipsum vocabulum, ab poetis maxime, de cibo omnium aliarum animantium ratione carentium, vt boum⁵², asinorum⁵³, suum, reliquarumque⁵⁴, usurpatum esse, translatum tandem ad ipsorum hominum cibum. Certe hoc,

non

48. Hesychius: *Φορβή* — *τροφή*. — Suidas v. *ἵπποφορβός*: *Φορβή γὰρ ἡ τροφή*.

49. Hom. II. ε, 202.

50. V. Eustath. ad II. ε, 202. p. 539. Rom. *Διὸ καὶ Φορβάδες ἵπποι κοινότερον ἀπ' αὐτῶν καὶ Φορβή ἢ τέτων τροφή*.

51. Plato Politic. 5.

52. Ap. Plat. Politic. 5. II. est *βεφορβός*. Dionys. Perieg. 1044. *Φέρβασι βοῶν γένος*.

53. Herodo. 6, 68. 69. habet *ὄνοφορβός*.

54. Eustath. ad II. λ', 561. p. 862. extr. Rom. *Φορβήν δὲ τὴν τῶν ἀλόγων λέγει τροφήν* —: quae verba in Lexicon suum transtulit Phauorinus: sed in exemplo Basileensi perperam legitur *λόγων* pro *ἀλόγων*. Sic *φορβάδες* dicuntur equae, boues, capellae, sues. v. Arnaldus Lectt. Gr. p. 131. f.

non quidem e notatione et etymologia verbi *Φέρβειν*, quae ab antiquis Grammaticis ⁵⁵ affertur, satis inepta, collegi posse putamus, sed ex eo tamen, quod meretriculas ab Comicis veteribus dictas esse reperimus *Φορβάδας*, et *γυναικας Φορβάδας* ⁵⁶. Nam e loco Apollonii Rhodii ⁵⁷, qui laudatur a multis eam in rem, nullo modo effici id, quod volunt, posse arbitramur. Loquitur enim poëta ibi de Phineo, cui cibum Harpyiae rapuerint ex ore et manibus: qui eius cibus, quem Palaephatus *δείπνον* vocat, ab Apollonio *Φορβή* appellatur, non ratione ipsius Phinei, verum ratione Harpyiarum scilicet; quae fuisse feruntur monstra avium, quarum de cibo supra significauimus in aliorum quoque poëtarum carminibus vocabulum *Φορβή* vsurpatum extare. Cæterum ex hactenus dictis speramus satis intellegi, *Φορβή* esse verbum poëticum maxime, sed ab ipsis poëtis non, nisi ioci risusque captandi caussa, de hominum cibo positum: de quo idem illud vocabulum in Musis Herodoti scimus legi loco non vno ⁵⁸. At vero quum Palaephatus, neque verbis poëticis, et priscis, vllis vsus reperiatur, neque sensu vocabula poëtica, et recondito, vsquam vsurpasse; quum res ipsa, non tam loqui, quam clamare, videatur, requiri vocabulum, quod sit cibo, et equorum, et hominum, commune, et *τροφή* in ipsis Palaephati Fabulis ⁵⁹ de cibo bestiarum legatur: sane dubitandum non putamus, quin valde miraturi sint omnes, Pierfonium ausum esse verba illa

(C) 2

Palaephatus

55. Eustath. ad Il. l, 564. ΠολυΦόρβην δὲ γῆν ταύτην εἶπεν, καὶ πολυβότειραν ὁμοίον δὲ τι λαλεῖ καὶ ὁ Φορβάδα γῆν εἰπὼν, ἧς προὔποκειται τὸ Φέρβειν, ὃ ἐστὶ Φέρειν τὸ βιβν, ἢ Φέρειν βίον, ὡς εἶναι Φορβάδα γῆν, τὴν Φερέσβιον καὶ ζείδωρον. Aequae inepte Etymol. M. Φορβή ἢ τροφή· παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, βορβή καὶ Φορβή.

56. Vid. Pollux 7, 203.: Eustath. ad Il. ε, 202. p. 539. Rom. et ad Il. π' p. 1088, 34., vbi e Phoenice Sophoclis laudat verba Φορβάς γυνή. Suidas v. Φορβάδων.

57. 2, 189. f. — ἐλείπετο δ' ἄλλοτε Φορβῆς Οὐδ' ὅσον —.

58. 1, 202. 211. coll. c. 207. extr. 4, 121. 7, 50. 2. 107.

59. Fab. 29, 3.

Palaephathi tangere, et in locum vulgaris vocabuli verbum rarius substituere. Neque vero rectius opinor ab Tollio, ad normam eiusdem legis Criticae, emendatum esse illum locum eiusdem libelli ⁶⁰, vbi Sphingis monstrum sedisse dicitur ἐπὶ Σφίγγις ὄρεσ· in quibus verbis Tollius Σφίγγις mutandum in Φικίς, aut certe in Φικίς, censebat. Quam quidem viri doctissimi coniecturam multis sane, et idoneis, argumentis adiuuari, confirmarique, posse intellego: ita, vt Valquenarius ⁶¹ scripturam illam non dubitavit substituere apud Palaephatham in locum formae alterius. Etenim primo Boeoti in sua lingua monstrum istud appellasse Φίκα reperiuntur ⁶², ita, vt Latini quoque *picatos* dixerint, Festo auctore, eos, quorum pedes formati essent in modum et speciem pedum Sphingis. Deinde idem ille mons ab Hēsiodo ⁶³, et aliis, nominatur diserte, et Φίκιον, et Φικέον ὄρεσ, vt monstrum Sphingis ipsum ab Lycophrone ⁶⁴ τέρας Φικέον nuncupatur. Denique Aldini libri scriptura σφικίς eodem quin ducat, quis dubitet, quum librarii, multis scriptorum veterum in locis, litteras φ, et σφ, permutauerint inter se, vt summus Albertius ⁶⁵ nuper, praeter alios, praeclare docuit? Sed in hac etiam sententiae Tollianae praesidiis, et multitudine, et firmitate, tamen arbitramur relinquendam esse Palaephato formam vocabuli montis vulgarem et communem. Neque enim Palaephatus videtur vti voluisse forma verbi Boeotica et propria,

60. Fab. 7, 2.

61. ad Eurip. Phoenn. p. 302.

62. Hesiod. Θεογ. 326.: vbi Schol. Φίκα τὴν Σφίγγα λέγει — Φίκα δὲ αὐτὴν οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον· quae verba descripsit Phauorinus v. Φίκα ὀλοήν. Hesychius: Φίκιον· πρὸς Θηβῶν· vbi v. interpp. p. 1506. To. 2. Festus: *Picati appellantur quidam, quorum pedes*

formati sunt in speciem Sphingum, quod eas Dorii Phicas vocant.

63. Ασπ. 32. V. omnino Graevius ad Hesiod. Θεογ. 326.: Valquenarius ad Eurip. Phoenn. d. 1.

64. v. 1465.

65. ad Hesych. p. 355. To. 1. et ad Gloss. N. T. p. 23. 190.

pria, sed communi et vulgari, quum monstrum ipsum vocauerit Σφίγγα, non Φίνα, ita, vt certe in nullo libro scripto vllum varietatis scripturae vestigium extet. Restituta autem forma vocabuli montis Boeotica, etiam formam nominis monstri propriam restitui debere, nemo, opinor, erit, qui negare sustineat: etsi non nescio, etiam in libris Apollodori editis ⁶⁶ monstrum Σφίγγα, montem Φίκεον ὄρος, nominari. Sed quum veri simile non sit, omnium librorum oculos, atque manus, omnibus in locis tam paruae et brevis Fabulae peccasse: fatis apparere credo, neque montis vocabuli communi forma offendi quenquam posse, ac debere.

VII. Caeterum quum ex haecenus disputatis abunde pateat, quibus cancellis, quibus terminis, coërceri oporteat legem illam Criticam de elegendis lectionibus exquisitis ac difficilioribus; quum videat quisque inde et intellegat, quanta cautione, quanta diligentia, opus sit in constituendis, emendandisque, ad illius normam librorum veterum locis: reliquum est, vt veniamus ad rem eam, cuius causa a nobis tota illa disputatio est suscepta. Nam quum sciamus, intellexerimusque, non sine magna voluptate nostra, vt multis aliis studiorum, institutorumque, nostrorum Fautoribus, ita vestrum quoque plerisque, Collegae coniunctissimi, vehementer placuisse et arrisisse rationem illam, qua pridie Kalendas Ianuarias superioris anni iussimus aliquem alumnorum disciplinae nostrae praedicare Latina Oratiuncula magnitudinem beneficiorum nobis, vniuersaeque Scholae, illo ipso anno diuinitus tributorum; quum deus, auctor omnium bonorum vnicus atque liberalissimus, precibus, quibus nos tum auxilium ab eo in hunc annum implorauimus, ita paruerit, vt etiam pluribus, maioribusque, spe nostra bonis cumulauerit adhuc magistros Scholae, et discipulos: hoc fauore vestro, sed multo etiam magis singulari illa dei erga nos pietate ac liberalitate, lacessiti et excitati, partes oratoris, et praeconis beneficiorum diuinorum,

(C) 3

rum,

66. 3. p. 183. Fab.

rum, dedimus hoc anno Adulescenti praeclarae indolis, optimaeque spei, *Beniamini Veisquio*, Rocolitiensi. Is enim cras hora V. vespertina in Auditorio classico verba faciet *de singulari incredibilique sapientiae diuinæ magnitudine, quam ex eo elucere videmus et intellegimus, quod deus homines voluit ignorare suorum quemque fatorum rationem et seriem*: et ut deo gratias maximas aget pro beneficiis hoc anno acceptis, ita curae eiusdem, et prouidentiae, diligentissime commendabit in annum futurum salutem, resque, totius Scholae, vitam et rationes Patronorum eius Curatorumque amplissimorum, magistrorum item, et discipulorum, omnium commoda. Quam quidem orationem humanissimi Adulescentis, atque preces quin praesentia vestra ornaturi, precibus vestris adiuturi, sitis sponte, Collegae optimi, eo minus dubito, quo vehementius vos laetari scio salute Scholae nostrae, salute Patronorum, salute Curatorum, eius; quo magis vos delectari gaudeo cupiditate doctrinae liberalis discipulorum, quam non ignoratis, et ali, et augeri, mirifice magistrorum fauore et studiis. Vos autem, Discipuli carissimi, ita intereritis orationi Conmilitonis vestri, ut virtutem eius, et modestiam, imitari, ut contendere cum eo posthac de principatu studii litterarum, doctrinaeque liberalis omnis, in primisque pietatis in deum sinceræ, constituatis. His enim virtutibus quum propositam ab ipso deo esse sciatis felicitatem omnis generis, summam: eo magis confidere potestis, cursum vitae vestrae, et studiorum, fore anno futuro prosperrimum, atque secundissimum. Quae quidem omnia ut deus ita euenire iubeat, vehementer opto. Scripsi in Schola Thomana a. d. III Kal. Ianuar. A. C. CIDCCCLXVIII

PRO

PROLVSIO TERTIA

Q V A

LOCI NONNVLLI

F A B B. P A L A E P H A T I

A B

INTERPRETIBVS LATINIS MALE
ACCEPTI EXPLICANTVR
ILLVSTRANTVR

Q. B. V

Operam eorum, atque industriam, qui libros Graecorum veterum, vt in linguas notiores alias, ita in Latinam quoque, et superioribus saeculis conuertere, et aetate nostra conuertunt, neutiquam vituperandam ab vilo, neque contemnendam, immo maximi etiam faciendam, ab cunctis, vehementerque laudandam, censemus. Nam profecto tantae opes, tantae copiae, tantae diuitiae, omnis sapientiae humanae in monumentis Graeciae antiquae reconditae seruantur, vt, qui eas depromtas inde, et congeſtas, possideat, is multo beator, opulentiorque, esse videatur, quam omnium aliarum opum humanarum vel potentissimus dominus. Etenim omnia, quaecunque valent et pertinent ad acuenda ingenia, ad mentes augendas, ad continendos animos, ad mores regundos, ad respublicas, earumque partes, constituendas, ad vitam denique omnem bene, commodeque, agendam, in libris Graecorum elegantissime, copiosissimeque, exposita et explicata reperiuntur. Quae quidem egregia bona etsi videri possint omnes bonarum litterarum studiosos inuitare, et excitare, debere, vt volumina Graeca diurna, nocturnaue, manu versent: tamen, quum plerique,

(C) 4

que,

que, vt Horatii saeculo poëtae Romani, auri auariiores sint, quam laudis: quum plerique malint diuitiis florere desides, et rudes, et negligentes, quam diligentes, et eruditi, et assidui, excellere nominis gloria; quum plerisque cognitio Graecarum litterarum videatur eum permultis, et permagnis, molestiis conjuncta; vix sperandum intellegitur, multos ipsa Graeciae monumenta adituros esse, atque visuros. Sed quum nemo facile adeo hebes reperiatur, quin videat sua sponte, qui velit aliquam liberalis doctrinae laudem consequi, eum carere Latinarum litterarum auxiliis nullo modo posse; quum nemo facile rationibus suis adeo inimicus videri velit, quin lectionem librorum copiis sapientiae barbarae plenissimorum praefereendam putet libellorum nugis vernaculis refertissimorum lectioni: nonne speremus, libros Graecos, Latine conuersos, libenter, et cupide, lectum iri ab multis eorum, qui sint ipsius sermonis Graeci plane expertes et rudes? nonne fateamur, operam huiusmodi interpretum librorum Graecorum esse longe vtilissimam, atque adeo plausu, et approbatione, omnium multo dignissimam? Cicero certe ipse, alique Romani, impertiere eadem opera ciuibus suis diuitias sapientiae Graecae ingentes, eoque beneficio sibi vniuersam ciuitatem suam deuinxere non parum.

II. Vtinam vero omnes Graecorum librorum interpretes Latini attulissent semper eandem vtriusque linguae scientiam! vtinam probassent omnes eandem in interpretando diligentiam, qua instructos accessisse ad eos conuertendos, quam probasse, admiramur veteres illos Romanos! Nullus enim liber Graecus reperietur facile Latine ita conuersus, quin occurrant multa, quae, vel perperam explicata sint, vel certe parum eleganter et perspicue reddita, adeo, vt ii bonarum litterarum studiosi, qui velint omnia accurate nosse, qui velint de veritate, vanitateue, eorum, quae ab scriptoribus Graecis traduntur, recte, et grauiter, iudicare, ipsos libros Graecos inspicere debeant, ne vitia forte, et peccata, interpretum ipsis scriptoribus, vt sit,tribuenda putent.

putent. Cuius quidem rei causas repetendas apparet, vel ab ipsa natura et ingenio linguae Graecae, cuius breuem, et elegantem, perspicuitatem, atque grauitatem, nulla facile assequatur lingua alia; vel ab interpretum negligentia, quae etiam inuitis obrepat facillime; vel ab inscitia eorundem, quum opes Graecarum litterarum maiores sint et ampliores, quam vt vnus, paucorumue, ingeniorum angustiis capi vniuersae possint ¹.

III. Nihil tamen minus praefendas esse arbitramur versiones Graecorum librorum Latinas, quae tum adornatae sunt, quum litteris bonis splendor pristinus, atque dignitas, redire coepisset, iis, quae postea exiere. Nam ii interpretes, quorum aetas in aurea illa tempora incidit, non modo legerant ipsos scriptores Graecos diligentissime, hacque attenta lectionis assiduitate vsum loquendi cuiusque penitus imbiberant, omninoque magnam linguae Graecae interioris scientiam consequuti erant, sed in interpretando hoc egerunt, vt sententiam verborum reperirent, repertam redderent simpliciter, et sine vlla ingenii, doctrinaeque, ostentatione. Qui vero postea eosdem interpretari libros aggressi sunt, ii fere omnes hanc curam susceperunt maxime propterea, vt peccata superiorum interpretum emendarent, vt doctrinae copiam, ingeniique acumen, ostentarent, in nixi adminiculis imbecillis Lexicorum, librorumque eius generis aliorum. Quae quidem cupiditas, et ostentatio, neglegens eos saepe labes, et vitia, videre coegit, vbi nulla erant, alia praetermittere, neque attingere, antiqua noua multis augere et cumulare. Nam Ficini quidem versio Dialogorum Platonis Latina quantum praestet, et perspicuitate, et veritate, Serrani interpretationi, quis nescit? Et Philadelphus, interpres paediae Cyri Latinus, quam longe praeterierit diligentia interpretandi accurata Leoclauium, eiusque emendatores et correctores, docebimus, volente deo, alio tempore. Sed idem iudicium videmus faciundum esse de versionibus Fabularum Palaephati Latinis, ab Phasianino,

(C) 5

quem

1. Vid. Reinesius *Lectt. varr.* 3, 5. et 6.

quem alii Phasianinum vocant, et Tollo, profectis. Neutra quidem interpretatio vitiis caret; vtriusque versionis auctores sententiam multorum locorum non sunt assequuti; sed Phasianinus tamen multa explicavit acutius Tollo, et diligentius; Tollo saepe Phasianinum lapsus, ut putabat, excitans, lapsus est etiam longius ipse ². Quae ne forte videamur temere, cupideque, dixisse; quum constituerimus hoc quoque libello Fabulas Palaephati, alumnorum disciplinae nostrae causa, illustrare: afferemus nonnullos vtriusque generis locos, eosque interpretabimur, pro instituti ratione, breuiter, nostroque modo. Ponemus autem primo eos locos, quos vterque interpres, et Phasianinus, et Tollo, eius corrector, perperam explicauit: deinde veniemus ad hos, in quibus vertendis Phasianinus doctrinam, diligentiamque, probauit, Tollo negligentiae, incitiaeque, culpam admisit.

III. Eo igitur Capite ³, quo Palaephatus Fabulam de filiabus Phorcydis explicauit, Perseus legitur, exul Argiurus, mare infestasse, classemque constituisse in freto Herculeo. Et verba quidem Mythici ipsa haec sunt, *πρωτα μὲν ναυλοχεῖ ἐν τῷ πορθμῷ*: quae Phasianinus sic interpretatus est, *adnauigat primam in portum, et stationem ibi nauium faciens*: Tollo, Phasianini emendator, hoc modo, *in portu primum statione facta*. At neutrum interpretem, certissimum arbitramur, vim Graecorum verborum assequutum esse. Etenim primo *πορθμὸς* non est *portus*, sed *fretum*, quo Latino vocabulo explicatur in Glossariis antiquis, atque adeo ab ipso Mela ⁴, hoc est, *ἀμφίγειος θαλάσσια*, quibus verbis in Suidae Lexico explanatur, sed quorum quae sit potestas, non modo verba Hesychii satis docent haec, *γενὸν θαλάσσης ἐν μέσῳ τῆς γῆς*, sed multo etiam magis verba scholiastae Apollonii Rhodii ⁵ ista, *ἡ ἐξ ἀμ-*

2. Vid. Heumanus Parergg. Critt. p. 107. f.

3. Fab. 32, 10.

4. Mela 1, 1. *Angustias, in-*

troitumque venientis [maris], nos fretum, Graeci πορθμὸν appellant.

5. ad 1, 938.

ἀμφοτέρων τῶν μερῶν γῆν ἔχουσα σενὴ θάλασσαν· ab qua interpretatione nec eae discrepant, quae apud Pollucem ⁶, Ammonium ⁷, aliosque Grammaticos veteres ⁸, leguntur. Iam etsi plura freta ⁹ ab utriusque linguae auctoribus commemorantur: tamen eorum duo tantum simpliciter isto vocabulo appellata reperiuntur. Nam angustiae maris, quae sunt inter Italiam, et Siciliam, non modo ab scriptoribus Latinis, ut Cicerone, Caesare, Floro, et aliis ¹⁰,

nun-

6. Onom. 9, 18.

7. In vocab. Ἰσθμός p. 76.: vbi v. Valquenar.

8. V. Eranius Philo περὶ διαφορᾶς σημασίας in vocab. Ἰσθμός p. 169. Valquen.: schol. Hom. ad Odyf. ὁ, 29.: Eustathius ad Odyf. δ' p. 1513, 35. Rom. et ad Dion. Perieg. 140.: Paraphr. Dion. Perieg. ad v. 80.: schol. Eurip. ad Hecub. p. 112. Basil.

9. Suidas laudauit in vocab. πορθμός locum Procopii H. A. p. 109. Aleman. hunc, Πορθμῷ δὴν ἐξάν· ὁ μὲν ἐφ' Ἑλληνιστὸν ἀμφὶ Σησόν τε, καὶ Ἀβυδὸν· ὁ δὲ δὴ ἕτερος ἐπὶ τῷ εἰσόδῳ τῷ Εὐξείνῃ πόντῃ —. At inferi ante ἐσὸν debent verba ἐκατέρωθεν Βυζαντίε, e libris ipsius Procopii, male omissa a Suida, ne cui forte Procopius falsa dixisse videatur: quod miror Kusterum, virum sane diligentissimum, non animaduertisse. Horum fretorum alterum vocatur ὁ μεταξὺ Καλκηδόνος καὶ Βυζαντίε πορθμός ap. Zosim. 1, 59. 4.: vt ap. Paraphr. Dion. Perieg. 142. ὁ ἐν τῷ Βοσπόρῳ καὶ ἀναμεταξὺ Καλ-

κηδόνος καὶ Βυζαντίε πορθμός· alterum freta duas inter currentia turre, h. e. Hellespontus, ap. Horat. 1. ep. 3, 4.: ap. Dion. Perieg. 515. σενάπτον ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἑλλης· ap. Aeschyl. Persf. p. 128. Steph. πορθμός Ἀθαμαντίδος Ἑλλης· ap. Pseudomusaeum v. 26. πορθμός Ἀβύδου.

10. V. Ducquerus ad Flor. 1, 26. 9. et Audendorpius ad Caes. B. C. 1, 29. 2. Addi potest locus Suetonii Tiber. 2. Cicero N. DD. 3, 10. idem fretum vocat *fretum Siciliense*: Plinius H. N. 6, 32. et Macrobius Saturnn. 2, 11. *fretum Siculum*: Plinius H. N. 19. praefat. *fretum Siciliae*: Strabo 1. p. 94. Almel. τὴν κατὰ Σικελίαν πορθμόν· 1. p. 74. 2. p. 183. τὸν Σικελικὸν πορθμόν· add. 8. p. 580.: Dionys. Perieg. 80. Σικελικὴν πορθμίδα· Erasistratus ap. Athen. 7, 13. p. 298. F' Ῥήγιον πορθμόν θαλάσσης· Apol. Rhod. 4, 982. πορθμόν Ἰόνιον· Aristot. περὶ θαυμ. ἀνισμ. p. 720. C To. 2. Dual. τὸν πορθμόν τὸν μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας.

nuncupantur absolute *fretum*, sed easdem ab Pausania ¹¹ quoque video τὸν πορθμὸν nude nominari, eo loco, quo Messanam, Siciliae urbem, vocat τὴν ἐν τῷ πορθμῷ Μεσσήνην, hoc est, *incumbentem freto*, quibus verbis situm eius alicubi ab Silio ¹² definiri meminimus. Deinde ea quoque maris Atlantici pars, quae Africam et Europam distinet, et quam vulgo *fretum Gaditanum* ¹³, etiam *Herculeum*, dicunt, ab scriptoribus Latinis haud contemnendis ¹⁴, vocatur *fretum*, omissis apposis illis: quod ipsum fretum quum Strabo ¹⁵ locis non paucis τὸν κατὰ τὰς σήλας, vel τὸν κατὰ τὰς Ἡρακλείδους σήλας, πορθμὸν, Diodorus Siculus ¹⁶ τὸν κατὰ τὰς σήλας πόρον, Polybius ¹⁷ τὸ κατ' Ἡρακλείδους σήλας στόμα, appellarint, consuetudo loquendi Graeca communis simpliciter dixit, auctore Plinio ¹⁸, πορθμὸν. Atque hanc loquendi normam satis apparet sequutum esse Palaephatum loco illo; praesertim quum res ipsa, quae ibi explicatur, de alio cogitare freto lectores non sinat. Perseus enim ναυλοχῶν ἐν τῷ πορθμῷ dicitur inter Cernen, quae est insula extra Columnas Herculis, et inter Gades, insulam Oceani circa eandem Columnas, nunc huc, nunc illuc, nauigasse. Nam verba μεταξὺ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Σώρδεων corrupta esse, emendarique ita debere μεταξὺ τῆς Κέρνης καὶ τῆς Γαδειρέων, docebitur tum pluribus, quum quaeremus de locis Palaephati, vel Codicum veterum ope, vel coniecturae auxilio,

11. 6, 4. p. 461. Kuhn. add. 4. 26. p. 342. et Lucian. Toxar. p. 45. To. 2. Graeu.

12. 14, 194.

13. Vid. Plin. H. N. 6, 32. 38. Macrobius Saturnn. 7, 12. appellat *fretum Gaditanum*, quod *Hispaniam Africamque interiacet*: Gellius 10, 26. *angustus fretus, qui terram Africam, Hispaniamque, interfuit*: Liuius 23, 5. 11. *fretum Oceani*: add. Cic. Tusc. 1, 20.:

Suet. Vitel. 13. *fretum Hispaniae*: Plutarchus V. Sertorii p. 571. E To. 1. τὸν Γαδειραῖον πορθμὸν.

14. Ampel. Memor. 6.

15. 1. p. 101. 2. p. 182. 183. 188. 204. 17. p. 1181. — Almelou.

16. 5, 20.

17. 3, 37. 57.

18. H. N. 3, 15. p. 151. To. 1. Gronou.

xilio, integritati pristinae restituendis ¹⁹. Neque vero soli interpretes Palaephathi vocabulum *πρεθμός* perperam de portu accipere, sed aliorum quoque scriptorum versiones Latinas qui adornarunt, similes errasse errores deprehenduntur ²⁰. Iam verbum *ναυλοχεῖν*, quod eodem illo Palaephathi loco legitur, cum de iis dicitur, qui omnino naues et classem tenent in statione, atque adeo de ipsis nauibus, quae in statione sunt; tum de his, qui nauibus et classe insident locum aliquem, e quo obseruent naues alias, dataque opportunitate, eas inuadant et opprimant, vel de nauibus, quae alias obseruant, iisque insidiantur. Nam vt in Homeri quidem Carminibus ²¹ portus vocatur *ναύλοχος*, quia naues ibi stant, et quasi quiescunt ²²; vt in Aristophanis Babylo- niis nomen *ναυλόχιον*, Polluce ²³ auctore, sic positum erat, vt idem significaret, quod *ὄρμος*. ita verbum *ναυλοχεῖν* ab Grammaticis antiquis explicatur, non solum ²⁴ verbis *ἀναπαύειν καθιστῶντα*, sed etiam verbo *ἐπιμενίζεν*, quod verbum, vel de iis vsurpatur, qui in portu sunt, vel de his, qui naues in portu statuunt. Sed hoc ipsum verbum iidem veteres Grammatici praecipiunt idem declarare, quod *φυλάττειν τινὰς, ἐφορμεῖν, τὰς ναῦς ἐνεδρεύειν* ²⁵. Quas quidem eorum praecepta confirmantur ipso loquendi scrip- torum vsu. Nam de nauibus, quae obseruant alias, iisque insidiantur, *ναυλοχεῖν* vsurpatum extat loco Thucydidis ²⁶

hoc:

19. V. Proluf. 4, 4.

20. V. Schraderus ad Pseu- domusae. v. 26.

21. Odyf. δ', 846. κ', 141.

22. Suidas: *Ναύλοχος*· εὐ- διον, ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσιν, ἢ ἀναπαύονται· quae ipsa ver- ba leguntur in Lex. MS. Coif- lin. p. 473. Catal. Montef.: sed pro *ναύλοχος* ibi est *ναύ- λοχον*. Etymol. M. *Ναύλοχος* ὁ λιμὴν, ἐν ᾧ αἱ ναῦς κοιμῶν- ται —. Add. Eustath. ad O- dyff. δ', 846. p. 1519. Odyff. 4p.

1540. κ' p. 1651. Rom. et Pha- vorinus v. *ναύλοχον συνέπας*.

23. 9, 28.

24. Suidas, et ex eo Pha- vorinus: *Ναυλοχῶ*· τὸ τὰς ναῦς — ἀναπαύω καθιστῶν. Phauorinus: *Ναυλοχῶ*, τὸ ἐπιμενίζω.

25. Pollux. 1, 122. τὸ δὲ *Φυλάττειν τινὰς, ἐφορμεῖν, καὶ ναυλοχεῖν*. Suidas, et ex eo Phauorinus: *Ναυλοχῶ*· τὸ τὰς ναῦς ἐνεδρεύω —.

26. 7, 4.

hoc: καὶ πέμπει [Nicias] ἐς Φυλακὴν αὐτῶν [classis Corinthiorum aduentantis] εἴκοσι ναῦς, αἷς ἔρητο περὶ τε Λοκρεῖς, καὶ Ῥήγιον, καὶ τὴν προσβολὴν τῆς Σικελίας, ναυλοχεῖν αὐτάς· sed de iis, qui locum aliquem nauibus infident, vt obseruent aduersariorum classem, vt eam adoriantur, idem verbum legitur loco scriptoris, nesciebam cuius, qui ab Suida ²⁷ laudatur, isto: ἃ δὲ ναῦς προσέταξεν ἐν τοῖς ἀγκῶσι ναυλοχεῖν λανθάνοντας· ἐπειδὴν δὲ αἰσθάνονται, ζευγνύειν αὐτὸν τὴν γέφυραν, καὶ διαβαίνειν ὡς τάχις. Qui quidem locus est sane simillimus Palaephati loco, quem ex haecenus dictis patet ita intellegi, et conuerti, debere, *primo quidem nauibus infedit fretum Gaditanum.*

V. Sed age, afferemus aliud negligentiae Phasianini, et Tollii, in interpretando Mythici libello exemplum. Eo enim Capite ²⁸, quo complexus est Cerberi fabulam, canes Geryonis dicuntur *κύνες νεανικαί*. Hos canes Tollius cum Phasianino Latine *canes iuuenes* dixit, quos appellare *aceres* debuisset. Etenim quum in iuuenibus omnia, quaecunque, vel animo insunt, vel ad corpus pertinent, magna reperiuntur et ingentia: Graeci instituerunt vocabula *νεανικός*, et *νεανικῶς*, eorumque exemplo Latini verba *iuuenilis*, et *iuueniliter*, transferre eleganter ad ea, quae in aliquo genere magna sunt, et ampla, et eximia. Sed quia nunc non id agimus, vt potestatem verborum Latinorum demonstremus; hoc enim labore eo magis supersedere licet, quum Geuarius in Lectionibus Papinianis ²⁹, aliique, magnam eius generis locorum copiam collegerint, quibus tamen addi recte poterit locus Annalium Taciti ³⁰ ille, quo *iuueniliter* hau-

27. In vocab. ναύλοχος.

28. Fab. 40, 2.

29. 1, 32.

30. Ann. 4, 10. Sic Hannibal ap. Cic. Cat. M. 4. dicitur *iuueniliter exultans*, quia acer erat in rebus gerendis, quia potestatem sui Romanis

semper faciebat, quia Italiam vastabat, quo lacefferet Fabium: qualis imperator dicitur *ardens dux* a Floro 4, 2. 42.: vt ipse Hannibal a Claudio 26, 138. vocatur *fulmineus Poenus*.

haurire positum legitur pro *haurire auide*: Graecis tantum vocabulis eam, quam diximus, vim asserere, scriptorum bonorum auctoritate, placet, sed recentiorum, qui eam ab antiquis petiere, quorum locos multos iam ab Stephano laudatos in Thesauro videmus *). Plutarchus ³¹ quidem πνεῦμα νεανικὸν vocat *uentum magnum, vehementem, insanum*: ab Alexide apud Athenaeum ³² *patina ingens* appellatur λοπαὶς νεανικὴ *verbera saeva* Longus ³³ πληγαὶς νεανικαῖς nominat: et Pollux ³⁴, apposita fluuiorum recensens, ponit in iis etiam appositum νεανικοί, quo *flumina rapida* significari aeque certum est, atque νεανικῶς βοηθεῖν in Theaeteto Platonis ³⁵ esse *acriter, fortiter, defendere*. Etsi igitur verba κύνες νεανικαί apud Palaephatum per se de magnis canibus intellegi recte possint: tamen, quum κύνες νεανικαί distinguantur diserte ab μεγάλαις, vocabulum νεανικαί, satis manifestum putamus, accipi de magnitudine impetus, et fortitudine, debere.

VI.

*) Iis addi potest locus Platonis Alcib. I. p. 429. F. Francof., vbi est νεανικώτατον γένος.

31. p. 569. To. 2.: vbi coniungitur cum vocab. βλαυον. Sic Longus 2. p. 62. Mel. ἐνέπνει — νεανικόν —: 4. p. 144. πάνυ μέγα καὶ νεανικόν ἐβόα. Sic σύσασις νεανικὴ καὶ μάλα σφοδρά. Eunap. V. Proaeref. p. 110. Colon. Allobr.: θόρυβος νεανικός Phlegon Tral. περὶ θαυμ. c. I. p. 18.: ἀποδείξεις — νεανικαί καὶ ἰσχυραί Zachar. Schol. Ammon. p. 210. Barth.: νεανικὴ μάχη Lucian. p. 191. To. 2. Graeu.: ἑδὲν σμυνόν, ἑδὲ νεανικόν Aeneas Gaz. Theophrast. p. 41. Barth. Conf. Reinesius epp. ad Bosium p. 277. f. [Ie-

nae a. 1700. 12.]: Bosius disert. de νεωτερικαῖς ἐπιθυμίαις 2. Tim. 2, 22.: Vossius rhetor. 2, 14. 6. p. 294. To. I. Leid.: Barlaeus ad Lucian. p. 69. To. I. Graeu.: Obseruatt. misc. Critt. nouae p. 494, To. 6.

32. 4, 21. p. 170. C: vbi v. Casaub. p. 303.

33. I. p. 23. Mol.

34. 3, 103.

35. C. 21. Sic Plut. de flumm. p. 2. Mos. de Indo fluuiο, ἐστὶ δὲ — νεανικῶς κατὰ φερόμενος. Zachar. Scholast. Ammon. p. 208. νεανικώτερου ἀντελαμβάνομένην. Aeneas Gaz. Theophr. p. 27. νεανικωτέρως ἔργων ἀνέχοιτο. Themistocles ep. 6, 2. νεανικῶς αὐμνέσθαι.

VI. Neque vero melius res successit Phasianino emendatorique eius, eo Capite ³⁶, quo Narratio de Hyacintho continetur, sed quod tamen ab alio quovis potius, quam ab Palaephato, profectum credimus cum Hemsterhusio ³⁷, summo viro. Apollo enim, et Zephyrus, adulescentis amore ardentibus, allicere eum utrique, et capere, arte quique sua, studuere, Apollo sagittarum iactu, Zephyrus eo, ut flamina spirare iuberet. Quod quidem amborum certamen auctor Fabulae his expressit verbis, ἐτόξευε μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἔπνεε δὲ ὁ Ζέφυρος· quibus statim subiecit ista, μέλη μὲν ἦν τὰ παρ' ἐκείνους καὶ ἡδονή· φόβος δὲ τὰ παρὰ τὸ τε καὶ ταραχή. Haec igitur verba Phasianinus Latine vertit ita, *sed ab illo cantus et voluptas veniebat, ab hoc vero timor nonnisi ac perturbatio sibi erat*: pro quibus verbis Tollo, correctori Phasianini, reponere visum est illa, *ab illo carmina proveniebant et voluptas, ab hoc autem metus et perturbatio*. Neutram vero interpretationem, neque linguae, et orationis, ingenium fert, neque ipsa verborum collocatio, artisque interpretandi leges, admittunt. Etenim primo formulas τὰ παρ' ἐκείνους, et τὰ παρὰ τὸ τε καὶ, nullo modo valere posse *ab illo, ab hoc*, quis non videt? Deinde quum nomen μέλη ita referatur ad vocabulum φόβος, ut ἡδονή ad ταραχή· quomodo tandem declarari eo *carmina et cantus* possint; praesertim quum Apollo non cecinisset, verum iaculatus esse, dicatur? Immo ut τὰ παρ' ἐκείνους *tela* sunt et *sagittae*, ab *Apolline* iactae et missae: ita per τὰ παρὰ τὸ τε καὶ *flamina* intelleguntur, quae *Zephyrus*, amorem Hyacinthi captans, spirare iubebat. nam τὰ παρὰ τινος ea dici, *quas proficiscantur ab aliquo*, vel etiam *profecta sint*, quocunque modo, etiam tirones Graeci sermonis norunt. Μέλη autem, dubitari nullo modo potest, quin *curam* *) declaret, et *amorem*, et *delicias*, ita, ut Hyacinthus captus esse dicatur, et delectatus, iactu telorum, sed

36. Fab. 47, 2.

*) Virg. Ecl. 1, 58. *Nec tamen interea rauce, tua cura, palumbas* —,

37. Ad Lucian. p. 6. To. 1.

sed commotus, et percussus, flaminibus Zephyri. Etenim quanquam forma vocabuli ipsa est paulo insolentior et rarior: μέλη enim dictum esse videtur pro μέλησις, vñ ἀνθη dicitur pro ἀνθησις ³⁸, αἶσκη pro αἶσκησις, αὐξη pro αὐξησις ³⁹, βλάση pro βλάσησις, βόσκη pro βόσκησις ⁴⁰, etiam ἀπάντη pro ἀπάντησις ⁴¹. tamen orationis series, interpretandique praecepta, satis docent, eandem ei loco illo vim subiici debere, quam tributam scimus ab delictulo Anacreonte vocabulo μέλημα, quod in Glossario Hesychii scienter nomine ἀγάπημα, et verbis ἔτινος ἄν τις φροντίζοι, explicatum legitur. Rosam enim poëta, quinto in Odario ⁴², vocat Εἶαρος μέλημα, quia Ver apud veteres coronari rosis solebat: et quum eodem illo loco rosae, eadem de causa, dicantur Θεοῖσι τερπνά: facile, vt opinor, apparet, verba Mythici μέλη ἦν τὰ παρ' ἐκείνης idem significare, quod τερπνά ἦν τὰ παρ' ἐκείνης. Atque sic sententiam totius loci speramus explicatam patere omnibus.

VII. Sed multo etiam magis mirandum est, Phasianinum, et Tollium, se nec ex eo loco expedire potuisse, quo Palaephatus, vim fabulae Sphingis exponens ⁴³, ait, Sphingem, Cadmi vxorem, cognita mariti leuitate et impietate flagitiosa, quod duxisset vxorem aliam, secessisse in montem proximum cum magna Cadmeorum multitudine, cum magna opum vi, cum cane denique, ὃν ἦκε Καΐδμος ἄγων. Haec enim verba Graeca quum Phasianinus non videret satis, quid sibi vellent: ambages sequutus non necessarias, locum Latine ita vertit, *secumque celerem canem ducens, quem Cadmus habebat*. Sed Tollius eadem illa verba etiam peius sic expressit, *quem continus secum habebat*: et omnium pessime Brunerus hoc modo, *quoties veniebat, hunc secum duxit*.

38. Vid. ad Plat. Sympos. c. 28, 4.

39. Zosim. I, 24. 1.

40. Gloss. vett. Βόσκη Pa-

sius. Vid. Hemsterhusius ad Tho. Mag. p. 127.

41. 1. Regg. 2, 8. Vatic.

42. v. 7.

43. Fab. 7, 6.

duxit. At vos, boni viri, recte superfedere poteratis his longis, et obscuris, verborum ambagibus! Debebatis verba Palaephathi nostri simpliciter ita interpretari, *quocum Cadmus venerat*, siue *quem Cadmus secum adduxerat*, *illuc*, hoc est, Thebas. Nam Participium ἄγων iungitur aliis verbis, auctore Homero ⁴⁴, sic, vt sit simpliciter *cum*: et quia ab scriptoribus antiquis ⁴⁵ saepe eodem sensu Participium ἔχων ponitur, vt ab ipso Palaephato octauo Capite ⁴⁶, vbi ἔχων στρατὸν est *cum exercitu*; quomodo Aristophanes in Pluto ⁴⁷ dixit ἔχων ἀφικται δεῦρο πρεσβύτην, sed alio loco ⁴⁸ eiusdem fabulae τὸν Πλεῖτον ἦκει ἄγων ὁ δεσπότης· itemque Participium λαβὼν ⁴⁹ mirandum profecto non est, Participia ἔχων, et ἄγων, et λαβὼν, saepenumero permutata esse inter se a librariis, vt ab iis, qui Codicem Xenophontis Etonensem ⁵⁰, Guelferbytanum, et Altorpinum, descripserunt, et aliis. Atque haec de primo locorum Palaephathi genere disputata sunt, quorum sententiam diximus male redditam esse ab interpretibus Latinis.

VIII.

44. Odyf. 9', 62. Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰοιδόν. Imitati sunt Homerum, ipsa rerum natura magistra, Euripides: vid. Phoen. 454.: Herodotus: vid. 2, 114.: Plato: vid. Phaedon. 66.: Xenophon: vid. Cyrop. 3, 3. 22. 5, 5. 2. 7, 4. 2. 7, 4. 6. Sympos. 1, 2.

45. Vid. Herodo. 2, 114. Xen. Cyrop. 1, 3. 1. 12. 1, 4. 15. 2, 1. 3. 2, 4. 8. 4, 5. 7. 7, 1. 5. 7, 4. 6. 8, 6. 8. Memorr. 4, 2. 1. Esse autem Partic. ἔχων, atque adeo Partic. ἄγων, et λαβὼν, in illis, aliisque eiusmodi locis, idem, quod μετα, docere quemque possunt loci hi. Isocrat. Euag. c. 11. extr. τὴν γὰρ πόλιν, ἣν Εὐαγόρας,

ἑτέρῃ τυραννεύοντος, μετὰ πεντήκοντα ἀνδρῶν εἰς, ταύτην βασιλεὺς ὁ μέγας, τοσαύτην δύναμιν ἔχων, ἐχ' οἷός τ' ἐγένετο χειρώσασθαι. Xen. Cyrop. 4, 2. 5. καὶ Τηγράνης, ἔχων τὸ ἑαυτῆς κράτευμα· sed ap. Zonaram Chron. p. 108. Το. 1. Vuolf. est, καὶ ὁ Τηγράνης μετὰ τῶν Ἀρμενίων συνην.

46. f. 5.

47. v. 265. add. v. 269. f.

48. v. 284. f.

49. Xen. Cyrop. 5, 5. 2.

50. V. Hutchinsonus ad anab. 3. p. 215. min. Cyrop. 5, 3. 19. pro ἄγων Cod. Alt. et Iunt. habent ἔχων· vt 7, 4. 8. Cod. Alt. et Guelf.: et 5, 5. 9. pro λαβὼν in Cod. Guelf. scriptum est ἔχων.

VIII. Nunc veniemus ad genus alterum eorum locorum, quos quum doctrina Phasianini, et diligentia, satis illustrasset, negligentia Tollii, et inscitia, rursus obscuravit. Sed horum quoque locorum tantum nonnulli a nobis, exempli causa, afferentur. In ea enim Fabula ⁵¹, quae est de Scyllae monstro, leguntur haec verba, τοιαύτην δὲ φύσιν ἐννοεῖν πολὺ εὐήδες. quae Phasianinus rectissime, et intellexit, et interpretatus est, *talem autem naturam credere, valde stultum est.* Atque haec verba Tollius intacta relinquere, neque commutare debuisset istis, *talem autem generationem concipere, perquam absurdum:* quae sane sunt absurdissima. Nam φύσις nullo modo potest *generationem* significare; quod est omnino barbarum vocabulum, immo *naturam*, hoc est, *speciem*, declarat, atque adeo idem est, quod ἰδέα. quod nomen in Fabula de Centauris extat; de quibus ipsis monstris Heraclitus ⁵² vocabulo φύσις usus est, ut Minotaurus ab Isocrate in Helenae Laudatione ⁵³ φύσις ἐξ ἀνδρὸς καὶ ταύρης μεμυγμένη appellatur, et res, quae in caelo, et orbe terrarum, sunt, ab Aristotele ⁵⁴ φύσεις dicuntur. Sed longe plus negotii interpretibus Palaephati, aliisque viris doctis, facessit, sed sine causa, locus Prooemii *) hic, ὁ γὰρ ὀνόματα μόνον ἐγένετο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν ἔδεις ὑπῆρξεν. Sic enim legi debet, auctoritate Arundeliani, Oxoniensis primi, aliorumque, Codicum: aut certe, praeunte libro Aldino, ὁ γὰρ ὀνόματα μόνον ἐγένοντο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν ἔδεις ὑπῆρξεν, non ὄνομα, quod natum, librarii negligentia, opinabamur ex ὀνόμα' ⁵⁵. Quorum quidem verborum sententiam Phasianinus omnium primus praeclare vidit, neque omnino male ita explicavit, *neque enim nomen:* immo *nomina*, sed legit cum Aldo ὄνομα. duntaxat fuisse existimandum est: nullus alioqui super his sermo existeret. nam verba λόγος δὲ

(D) 2 περὶ

51. Fab. 21, 1.

54. de mundo c. 2.

52. Περὶ Ἀπ/ς. c. 5. add.

*) f. 2.

c. 17.

55. V. Animaduersf. ad

53. p. 127. To. 2. Bat.

Vuelleri Gram. Gr. p. 92.

περὶ αὐτῶν ὁδεῖς ὑπῆρξεν interposita sunt, sic, vt sequens particula ἀλλὰ referri debeat ad verba ὁ γὰρ ὀνόμαστα μόνον ἐγένετο· et particula δὲ sustineat, vt saepe, vices particulae γάρ. Huius vero rei ignoratio Tollium eo deduxit, vt locum emendatione adiuvandum putaret, eumque verteret satis inepte, *si enim solo nomine contigissent, sermo super his existeret nullus.* At sic particulam δὲ prorsus neglectam, omissamque, apparet. Sed non solum his in locis Phasianinus Tollium superavit doctrina, et interpretandi diligentia, atque orationis Latinae elegantia, sed in multis etiam aliis, quos brevitatis studium praeterire nos iussit; praesertim quum consilio nostro iam satisfecisse videremur.

VIII. Admonere enim voluimus, vt omnino omnes bonarum litterarum studiosos, ita in primis disciplinae nostrae alumnos, vt ne vnquam confiderent versionibus Graecorum librorum Latinis, sed adirent semper ipsos libros Graecos, atque adeo Graecas litteras studiosissime cognoscerent, quarum scientia quam utilis esset in omni genere artium, studiorum, vitae, accepissent, a nobis non semel.

X. Atque his monitis nostris parere adhuc, pro suo liberalium artium amore, studuit *Car. Irénotherus Riterus*, Oribaco Nariscus, humanissimus adulescens, quem iussimus suscipere hoc anno personam et partes interpretis pietatis aduersus deum O. M. nostrae. Sed quum peruersitas hominum quorundam liuida, et hircina, nuper nobis ita molesta esse conata esset, vt otium animi inde, et tranquillitatem, effloruisse nobis maiorem videremus: auctores optimo Iuveni fuimus, vt cras hora quinta vespertina in Auditorio classico diceret Latine *de incommodis et molestiis, omnium commodorum, omnis felicitatis verae et liquidae, certissimis causis, et fontibus vberrimis.* Quam quidem orationem Discipuli classici, eiusque veterani, confido studiose auditum iri a vobis, Collegae suauissimi. Nam in his tot, tantisque, incommodis, et molestiis, quae capiendae sunt magistris scholarum cotidie, vel e desidia, contumacia, etiam impietate, discipulorum, vel e calumnia, malitiosaque, et men-

mendaci, infamatione, sane iucundissimum est, meminisse, et videre, quam digna sint incommoda ista omnia commodorum nomine potius, et quam sapienter deus illa vitae scholasticae proposuerit, tanquam praemia, quibus ipsa ornaretur, et cumlaretur. Vos vero, optimi Discipuli, eo frequentiores intereritis orationi Communitatis vestri, quo magis necessarium est, et vtilius, statim a puero assuefcere admirari, et celebrare, incredibilem sapientiam dei, et aduersus homines liberalitatem nouam, quae etiam iis, quae mala, bonisque contraria, esse videantur, felicitatem mortalium fundari velit, constitui, firmari. Nos quidem deum rogamus, oramusque, omnibus precibus, vt nobis anno futuro, non solum comoda contingere, et gaudia, verum etiam molestias, et incommoda, sed eiusmodi, quibus ferendis pares reperiamur, accidere, iubeat, quo de fragilitate fortunae, rerumque humanarum, admoniti modestiae studeamus, pietatem aduersus ipsum probemus, auxilium ab ipso omnibus in rebus ardentè imploremus, atque adeo conscii recte factorum, et beniuolentiae diuinae, animi otio, et securitate, liquida propriaque fruamur. Scripsi Lipsiae in Schola Thomana a. d. III. Kal. Ianuarias

A. C. CICIDCCCLXX

PROLVVSIO QVARTA

Q V A

RECTVS CRITICES VSVS

ITA COMMENDATVR

VT LOCI FABB. PALAEPHATI

NONNVLLI EMENDENTVR

VINDICENTVR

Q. B. V

Docuimus libello superiore, Phasianinum, et Tollium, interpretes Fabularum Palaephati Latinos, multis in locis, aut omnino non, aut certe non satis, assequutos esse, neque adeo declarasse diligenter Latinis verbis, vim sententiamque verborum Graecorum. Quae quidem querelae ut e re ipsa extitisse crederentur, neque ab mala quadam, et inepta, vituperandi libidine profectae viderentur: attulimus tum locos Mythici nonnullos, in quibus explicandis labi iussisset, et peccare, utrumque virum doctum, vel incititia sermonis Graeci, vel negligentia et incuria. Sed magnus etiam eorum locorum inuenitur in eodem Palaephati libello numerus, quos facile appareat Phasianinum male interpretatum esse, nulla alia de causa, quam quod ipsa verba Graeca scripta essent a librariis adeo mendose, ut nullus ex iis sensus elici villo modo posset, sed quae istorum hominum menda ipse, aut non animaduertisset, aut corrigere, et tollere, non potuisset. Nam eo quidem Fabulae

lae de Phrixo Hellaque loco ¹, quo Athamas, Aeoli filius, Hellenis nepos, dicitur Phthiae, opidi Thessaliae celebris, rex fuisse, legendum viri docti verissime docuerunt, vel e Codicibus bonis, vel sponte, et ex ingenio, Ἀθάμας ὁ Αἰόλης, τῷ Ἑλλήνῳ, ἐβασίλευσε τῆς Φθίας. Aldus autem ediderat e suo Codice, Ἀθάμας ὁ Σόλης τῷ Ἑλλήνῳ ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας. Quae quidem vitiosa scriptura, quam Phasianinus integram esse, sanamque, putaret, non potuit non parens existere, atque mater, infelix malae et ineptae interpretationis, *Athamas Graecorum exercitus in Phrygia praefectus erat.* Sed haec ipsa res, haec ipsa oculorum, manuumque, librariorum stulta incuria, impedimento fuit, ne reperiretur ab eodem Phasianino sententia Fabulae de Claua Herculis, et loci Narrationis de Phaone, nauiculario, eius, quo Sappho celebrasse hominis nomen carminibus traditur suis. Nam posteriore quidem loco ² in Aldi Codice scriptum extabat, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλαῖς αἵμα ἐποίησε sed prior ille locus ³ pluribus etiam, et maioribus, scripturae mendis corruptus in eodem libro Aldino reperiatur, ὁ ἔν Φυλλίτης εἰ καὶ ιδιώτης ὑπῆρχεν ἐπινοήσας ἔκαυσεν. Hanc vero verborum seriem omni sensu carere, et per se apparet satis, et abunde arguit interpretatio eorum Latina Phasianini. Posterioris enim loci verba ita interpretatus est vir doctissimus, *Ipse igitur Phyllites dictus, etsi priuatus humilisque sortis existeret, cogitans tamen, quorsum illa Hercules gestaret, combussit:* sed locum priorem vertit hoc modo, *Cuius amore quum capta Sappho esset, sese interimens, amorem illum in sanguinem, moeroremque, conuertit.* Quae quidem monstra interpretationis quem non doceant, quam necessaria, quam salutaris, quam benefica, censenda sit opera illorum Grammaticorum, qui in

(D) 4 emen-

1. Fab. 31, 8.

2. Fab. 49, 3.

3. Fab. 37.

emendandis scriptorum veterum libris versentur ⁴. Quem non admoneat inanis illa, et ieiuna, verborum Latinorum obscuritas; quem non eo adducat, vt neminem fateatur audere debere ad enarrandum vllum libri alicuius veteris locum prius accedere, quam diligenter viderit, et studiose quaesierit, integra omnia ibi, et sana, reperiantur, an vitii aliquid, et labis, alicubi haereat imperitorum librariorum culpa adpersum, vt, si mendae quaedam, et maculae, appareant, eluere eas ante, et delere, studeat? Et quis in hac tanta, et tam euidenti et perspicua, vtilitate Critices, cuius sine auxilio idonea vllius libri interpretatio saepe ne cogitari quidem possit, non miretur, vixisse omnibus saeculis in omnibus ciuitatibus non paucos, qui sperarent, atque adeo confiderent, se, sine vlla huius curae et diligentiae molestia, iucunda sane et dulci, recte, feliciterque, versaturos esse in interpretandis libris diuinis, et qui huius laboris onus subiissent, eos temeritatis, et leuitatis, nescio cuius, accusarent: quum tamen a libris diuinis, descriptis ab imbecillis, leuibusque, hominibus, constet non magis abesse huiusmodi labeculas, et vulnera, quam ab scriptis humanis ipsis?

II. Est autem medicina horum vulnerum duplicis generis: alia, eaque fere optima, et efficacissima, petitur ex ipsis Codicum bonorum armariis: alia promitur ex ingenii felicitis, et subacti, thesauris, non semper illa bona, et salutaris. Sed vtriusque generis, posterioris maxime, remedia ante, quam adhibeantur, diligentissime exigi oportere ingenia eorum, et virtutes, patet, cum ad ipsarum rerum naturam, tum, vt omnino ad leges, et praecepta, linguae, qua libri scripti sunt, ita in primis ad vsum loquendi scriptoris cuiusque. Etenim magnam nunc Criticorum, Batavorum maxime, et Britanorum, reperiri multitudinem nouimus, qui hoc vti peruersissimo more soleant, vt, si

inci-

4. Vid. Muretus Varr. lectt. 8, 4.

inciderint in verba aliqua rariora, in formulas dicendi exquisitiores aliquas, in scriptore eo, quem interpretandum sibi sumserint, intrudi haec verba, inculcari has formulas, omnibus aliorum scriptorum locis similibus, neque ingenii rerum, neque consilii, et orationis, scriptorum, ratione habita, audaces iubeant: vt alios, regularum et legum a se propositarum amore captos, irasci adeo, et succensere, videmus iis, qui noluerint omnia in libris antiquis ad normam earum constituere, et emendare; quum tamen ipsi suauiter rideant stuporem, et ineptias, illorum medicastro- rum, qui inuenta a se, et parata, glorientur et clament in circulis medicamenta, et emplastra, catholica, hoc est, eiusmodi, quae reperiantur omnibus omnium corporum morbis, omnibus vulneribus, sanandis accommodata. Age vero, demonstrare conabimur ea omnia, quae diximus de medicina corruptorum locorum, eiusque, cum vsu recto, tum abusu temerario, et confirmare, exemplis e Palaephati libello petitis.

III. Praesentissimae igitur, et certissimae, verborum prae scriptorum correctiones arcessuntur e Codicibus scriptis, atque adeo e libris editis, quos ex istis totos ductos appareat, ita tamen, vt, et natura rerum, de quibus exponitur, et linguae leges, vna cum vsu loquendi scriptoris cuiusque, consulantur. Apud Palaephatum quidem loco Fabulae Daedali 5 eo, quo Minos Daedalum, et Icarum, eius filium, dicitur in carcerem coniecisse, in Aldino exemplo leguntur haec verba, *Φασιν, ὅτι Μίνως Δαίδαλον, καὶ Ἰκάρου, καθεῖρε διὰ τινὰ αἰτίαν υἱὸς αὐτῆς ὄντας.* Quae scriptura quum ipsi rei aduersetur; quum Daedalus, et Icarus, a nemine veterum filii Minois dicantur: Toli- tius ei ita succurri posse putabat, vt legeretur, mutatis Nu- meris, *υἱὸν αὐτῆς ὄντα.* At vero sic, et verba illa ab eo nomine, ad quod pertinent, remotiora sunt, quam vt vi-

(D) 5

deri

5. Fab. 13, 1.

deri possint ab scriptore eo, quem ipsa rerum, quas persequitur, natura amplecti iusserit lenem orationem, et placidam, illo loco esse posita, et Participium verbi substantiui nullo modo, per naturam et leges linguae, ferri potest. Dresigius igitur, qui videret, quibus difficultatibus premeretur Tolliana coniectura, ausus est rescribere in exemplo suo *διὰ τινὰ αἰτίαν ὑπ' αὐτῶν ὄντας*, vt Minos Daedalum, et Icarum, sibi obnoxios in carcerem inclusisse diceretur. Quae quidem emendatio etsi valde blandiatur Graecis, et eruditis, auribus; neque enim longe repetita est, neque ab ingenio linguae, et ipsius rei, aliena: dummodo *αὐτῶν* mutetur in *αὐτῷ*. tamen nobis propterea non satisfacit, quia Icarus, Fabula extrema, dicitur a parente sepultus esse, vt videatur antea dictus a Mythico filius Daedali. Itaque ipsum Palaephatum putabamus scripsisse, *Φασὶν, ὅτι Μίνως Δαίδαλον, καὶ Ἰκαρον, τὸν υἱὸν αὐτῶν, καθ' ἑξῆς διὰ τινὰ αἰτίαν* quae scriptura, non modo re ipsa adiuuatur, consilioque, et natura, orationis, sed Britannicorum quoque Codicum auctoritate firmatur, in quibus hic locus totidem verbis scriptus, Galeo auctore, reperiebatur. Neque vero posteriores Palaephathi editores in Europae Fabula ⁶ pro *Εὐρώπην τὴν Φοίνικος*, quae erat Aldini Codicis lectio, rescribere debebant. *Εὐρώπην τῆς Φοίνικος*. Nam etsi non ignoro, extare in libris nonnullorum scriptorum editis locos, vbi nominibus filiarum propriis addita legantur patrum nomina, praemisso Articulo *τῆς* ⁷ tamen, non modo rari sunt huius generis loci, vt ipsi videantur, librariorum, editorumue, incuria, esse corrupti, alterius generis exempla admodum frequentia ⁸; sed, quod

caput

6. Fab. 16, 1.

7. Apollodorus bibl. 1. p.

7. Fab. *Κρῖς δὲ, καὶ Εὐρυβοίας, τῆς Πόντις* sed in nouissima editione legitur *Εὐρυβοίας τῆς Πόντις*.

8. V. Raphelius ad Luc. 3,

23. Locis ab eo laudatis addi

possunt hi. Pausan. 1, 25. p.

59. Kuhn. *Ἰὼ, τὴν Ἰνάχην, καὶ*

Καλλιπῶ, τὴν Λυκάονος —

8, 2. p. 601. *τὴν Ταντάλη*

Νιόβην.

caput est, Palaephatus ipse eodem illo Capite ⁹ dixit Εὐρώ-
πην τὴν τῷ βασιλέως, et alio loco ¹⁰ scripsit, consentien-
tibus omnibus libris, περὶ Μήτρας τῆς Ἐρσιχθονός φα-
σιν. Sed in libello Palaephati etiam singulis saepe litteris
mendose scriptis medetur, assumtis ipsius rei, vsusque lo-
quendi, auxiliis, librorum veterum fides atque auctoritas.
Capite enim vndeicesimo ouiculae Hesperī, Milesii, di-
cuntur, in editis quidem libris omnibus, οἷς καλαὶ καὶ
ἔγκαρποι sed nos nuper, Britanicorum Codicum admo-
nitu, reponere ausi sumus οἷς καλαὶ καὶ εὐκαρποι. Qua
quidem audacia nostra, neminem facile futurum spera-
mus, qui offendatur. Etenim primo ouiculae illae a Pa-
laephato ob eximiam fecunditatem, non propter grauidi-
tatem, laudantur, quum tamen οἷς ἔγκαρποι sint ouicu-
lae fetas, ἔγκυοι, non secundae, vt arbores fetas, fructi-
feras, appellari nouimus, etiam Polluce auctore ¹¹, δέν-
δρα ἔγκαρπα quae adeo ipsae ab Longo ¹² dicuntur esse
ἐν καρποῖς, vt campi ἐν λήϊοις. Deinde vero nemini pot-
est noua videri, atque insolens, illa emendatio, quum ca-
lami librariorum reperiuntur, non modo multis aliis in
locis veterum scriptorum, vt Maximi Tyrii, et caetero-
rum,

Νιόβην. Apollodorus bibl. 1.
p. 5. Μητιν, τὴν Ὀκεανῶ
p. 15. Μερόπην, τὴν Οἰνοπίω-
νος — Ἀμφιτρίτην, τὴν Ὀ-
κεανῶ p. 27. ἐκ Κρεῖσσης, τῆς
Ἐρεχθέως, — Ἐναρέτην, τὴν
Δηϊμάχην, — Ἰφιμέδειαν, τὴν
Τρώπην —. Scilicet adfit,
per leges perspicuitatis, ne-
cesse est signum, e quo co-
gnoscatur, quod desit voca-
bulum.

9. f. 3.

10. Fab. 24, 1. Plutarch.
E. PP. 4, 11. δένδρα — ἄκαρ-

πα — ἔγκαρπα. Sed idem
Pollux 1, 240. in appositis ar-
borum fecundarum numerat
verba εὐφορον, πολύφορον,
εὐκαρπον, πολυκαρπον hanc-
que earum virtutem vocari
ostendit εὐφορίαν, πολυκαρ-
πίαν, εὐκαρπίαν, πολυφορίαν.
Sic ἔμπαις est, Hesychio in-
terprete, ἐγκύμων, vt equi in-
signes a Latinis dicuntur equi
signo quodam notati, qui in
se habent signum quoddam.

11. Onom. 1, 232.

12. Pastorr. 1. p. 17. Mol.

rum, *ἐγκαρπος* scripsisse pro *εὐκαρπος* ¹³, sed in aliis adeo vocabulis similibus particulas *ἐν*, et *εὐ*, inter se permutasse ¹⁴. Atque eiusdem generis labeculas semper nobis visi sumus videre in loco Fabulae Geryonis eo, quo, ut novam, inuissitatamque, armentorum hominis speciem oculis legentium demonstret Palaephatus, *ἦσαν γὰρ*, inquit ¹⁵, *τὸ μὲν μέγεθος μικρά, ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἐπὶ τῇ ὀσφύϊ μικρά καὶ σιμαί*. Ita enim scriptum ediderunt locum, Aldo duce, Tollius, Brunerus et Pater, Galeus, et iam Dresigius. Nos vero non dubitamus, quin e Codicibus Britanicis, et aliis, pro *ἐπὶ τῇ ὀσφύϊ* reponi *ἐπὶ τὴν ὀσφύν*, et pro *μικρά καὶ σιμαί* rescribi, eorundem librorum auctoritate, *μακρά καὶ σιμαί*, debeat. Nam primo nemo ignorat, particulae *ἐπὶ* fere quartum sic, non tertium, Casum iungi, nihilque frequentius esse in libris antiquis permutatione horum Casuum non minus, quam vocabulorum *μικρός* et *μακρός*. Deinde mirifice adiutari videmus emendationem illam, cum ipsius rei natura, tum ingenio reliquorum verborum. Nam quis non sentit, recepta lectione *μακρά*, speciem boum Geryonis existere multo

13. V. Marclandus ad Max. Tyr. p. 699. et p. 705. Sic ap. Plut. de discr. amici et adul. c. 23. pro *εὐκαρπον* Cod. Vulc. habuit *ἐγκαρπον*.

14. Apud Xen. Cyrop. 3, 2. 5. pro *ἐρυμνόν τε ὄν, καὶ ἔνυδρον*, rescribi sine ulla dubitatione debet *ἐρυμνόν τε ὄν, καὶ εὐνδρον* e versione Philelphi, et Cod. Budensi, quo Camerarius usus est. Apud Lucian. Nauigg. c. 20. p. 262. To. 3. pro *ἐνυδρον, ἢ εὐκαρπον*, Guietus recte vidit rescribendum esse *εὐνδρον, ἢ εὐκαρπον* ut Grotius ap. Eu-

rip. Phoenn. 673. pro *νάματ' ἐνυδρα* intellegenter edidit *νάματ' εὐνδρα*, quae est certe Cod. Cantabr. et Leid. optimi scriptura. Nos vero nec ap. Aelian. V. H. 9, 16. dubitamus, quin pro *καὶ τὰ ἐνυδρον αὐτῆς* reponi debeat *καὶ τὸ εὐνδρον αὐτῆς*. Verbum *εὐνδρεῖν aquis diuitem esse*, quod caret Thesaurus Stephanianus, legitur ap. Strabon. 8. p. 570. B Almel.: a quo verbo ductum est nomen *εὐνδρα*, quod Scotus notauit ex eodem Strabone, 5. p. 333. C.

15. Fab. 25, 4.

multo mirabiliorem, et insolentiorē? et quis non intellegit, hanc speciei insolentiam, et nouitatem, sic etiam magis patere oculorum luminibus? Σιμόν enim dicitur, quicquid habet formam recuruam, et reduncam, contrariumque est γρυπῶ¹⁶, quo vocabulo ea omnia appellantur, quibuscunque incurua est, atque adunca, forma: ut venter plenus, cibisque refertus, ab Xenophonte¹⁷ γαστήρ γρυπῇ nominatur, sed inanis, cibisque vacuus, σιμή, quia huius quidem species redunca est, sed illius forma adunca. Iam vero crates costarum reduncarum, vel dorsi redunci superficies, longior facile intellegitur maius, magisque admirandum, oculis spectaculum praeberē, quam breuior crates, et superficies: quam fortassis Palaephatus etiam vocabulo βραχεῖς expressisset, non verbo μικραί, etsi equos Sigynnum non ignoro ab Herodoto¹⁸ μικρὰς καὶ σιμὰς appellari. Et ut in Fabula Glauci, Sisyphi filij¹⁹, indoles verborum, linguaeque rationes, corrigi iubent, ex iisdem Codicibus Britanicis, et aliis, τῶν οἰκείων ἐδὲν ἐπιμελέμενος, hoc est ἀμελῶν, quo verbo Palaephatus sic usus est alio loco²⁰; Aldino enim in libro, cuius scripturam nec caeteri editores immutare ausi sunt, legitur τῶν οἰκείων ἐδενὸς ἐπιμελέμενος: ita certissimum debet, exploratissimumque, videri, eo loco²¹, quo Zethus et Amphion, citharœdi, dicuntur fidibus cecinisse mercede, pro ἀπεδείκνυντο μισθῶ restituendum esse e Raviano Codice ἐπεδείκνυντο μισθῶ. Nam ἐπιδείκνυσθαι, non ἀποδείκνυσθαι, ii dicuntur, qui exercitationes instituunt in aliquo genere, ut se, suamque artis scientiam, et facultatem, ostendent. Atque huiusmodi lenium, sed efficacissimorum,

16. Suidas: Σιμός· ὁ ἐναντίος τῷ γρυπῶ.

17. Cyrop. 8, 4. 9.

18. 5, 9.

19. Fab. 26.

20. Fab. 3, 4. Sic Xen.

Ven. 12, 10., si quidem Xenophon est huius libelli auctor, Λέγασσι δέ τινες, ὡς ἐχρῆ ἐρᾶν κυνηγεσίῳ, ἵνα μὴ τῶν οἰκείων ἀμελῶσιν.

21. Fab. 42, 2.

rum, remediorum multo maiorem copiam scimus servatam extare in Codicibus antiquis Palaephathi: quorum auxiliis vehementer miramur nondum diligenter usus esse viros doctos in sanandis vulneribus elegantissimo, utilissimoque, libello multorum librariorum, vel inscitia, vel neglegentia, inflicta.

III. Sed saepenumero omnes librorum veterum Codices exhibent lectorum oculis verba mendose scripta; saepenumero omnium librariorum manus peccasse in scribendis, non modo litteris, syllabisque, singulis, verum integris etiam vocabulis, leges Grammaticae non minus declarant, quam ipsorum verborum ingenium, totiusque orationis series. Tum vero auxilia peti debere in promptu est ab ingenio, adiuto, et instructo, linguarum veterum copiis, omninoque Grammaticae, et usus loquendi scriptoris cuiusque, scientia idonea; etiam sagacitate quadam praedito, quae videat, et quasi odoretur, vestigia verarum lectionum, lectionibus falsis fere impressa. In Palaephathi quidem libello invenitur huiusmodi locorum magna copia. Mythicus enim ut doceat lectores, iisque persuadeat, Actaeonem propterea dici ab canibus suis deuoratum esse, quod ob nimium venandi studium neglexerit rem familiarem, adeo, ut inops tandem, omniumque rerum egenus, fieret, ostendit, etiam lenonem eum, qui ad inopiam, et egestatem, redactus sit, ferri vulgo a meretricibus, et fornicariis, deuoratum. Eo autem loco ²² leguntur in libris scriptis, iisque integris, neque male truncatis, interpolatisque, omnibus haec verba, ἐπ' ὧν περ καὶ νῦν πορνοβοσκῶν δυστυχήσεις εἰώθασι λέγειν, ὅτι ὑπὸ τῶν πορνοῶν κατεβρώθη. Quibus quidem verbis facile apparet nullam inesse, neque structuram, neque sententiam, huiusque vitii causam latere in verbo δυστυχήσεις. Quod

quam

quum viri docti viderent: labeculam illam ita abstergendam, et tollendam, censuere, vt legeretur, aut *πορνοβοσκῶν δυστυχῇ*, aut certe *πορνοβοσκὸν δυστυχῇ*. Quae quidem medicina, leni sane, neque crudeli, admissa, dubitari nullo modo potest, quin integritas loco sua, et sanitas, restituta iudicari debeat. Etenim syllabam *σε* facile parere prima verbi sequentis syllaba, ab dictantibus male pronuntiata, potuit: et Palaephatus aliis quoque in locis casu Accusatio ita vtitur, cum verbis *λέγειν*, *Φάσκειν*, et similibus; Homeri, aliorumque bonorum scriptorum, auctoritate ²³, ita adiungit, vt poni pro eo casus Genitiuus, praemissa particula *περὶ*, possit, vel potius vim Nominatiui habeat, qui referatur ad verbum sequentis incisi ²⁴, adeo, vt iam loco illo, non solum structura verborum legitima reperiatur, sed nec sententia requiratur idonea. Et quanquam per se nihil referre apparet, *πορνοβοσκὸν* legatur, an *πορνοβοσκῶν*: tamen Pluralem numerum Singulari praeferendum putamus, cum quia in Aldino libro diserte scriptum *πορνοβοσκῶν* legitur, tum quoniam elegantius dicitur, atque exquisitius, *πορνοβοσκῶν δυστυχῆς*, quam *πορνοβοσκὸς δυστυχῆς*. Itaque carere recte possumus vsu medicinae paulo asperioris, neque omnino bonae, quam pararat illi ipsi vulnere ingenium magni Casauboni, qui illud ita sanandum censebat ²⁵ *ἐπέπερ καὶ νῦν εἴτις πορνοβοσκεῖν δυστυχῆσειν*. Sed quemadmodum dubitari nequit, quin Bellerophontis in Fabula ²⁶ *προσβάσεις*, et *προσβασιν*, emendari debeat, quamuis abdicentibus Codicibus scriptis, praeter Mosquensem, omnibus; in his enim legitur *προβάσεις*, et *πρόβασιν*: quum *aditus*, et *viae*, quibus *aditus ad locum aliquem patet*, *προσβάσεις* dicantur ab omnibus, a nemine *προβάσεις*, neque dici

23. Vid. Ric. Dauesius Miscell. Critt. p. 147. f. edit. pr.

24. V. Praefat. ad Vuelleri Gram. p. 10.

25. Vid. Casauboniana, ab Ioh. Christo. Vuolfio edita,

p. 14.

26. Fab. 29, 5. f.

dici adeo, per naturam vocabuli, possint: ita eo Capite ²⁷, quo casus Alcestidis explicatur a Mythico, perperam scriptum exhibent libri veteres omnes ἀνακτησάμενος Ἡρακλῆς: sed verbum ἀνακτησάμενος loco mouendum esse, aliudque reponendum, res ipsa, et tota vicinia, clamat. Virorum igitur doctorum ingenia ita succurrerunt verbis laborantibus, vt ἀνακτησάμενος mutandum esse docerent in ἀγανακτησάμενος. Quod quidem ingenii, et doctrinae, auxilium quam praesens sit, et salutare, quam non longe arcessitum, quis non videt? Nam primo sic aptissime cohaerent inter se omnia, et naturae rei, qua de exponitur, satisfactum apparet: deinde ab librariis omnes norunt, innumeris aliis in locis, medias verborum syllabas, praesertim quae similes essent proxime sequentibus syllabis, qua sonum, qua litteras, praetermissas esse: denique non insolens debet, et noua, videri forma illa Aoristi Medii, quum ea Lucianus quoque vsus alicubi reperiatur, Thoma Magistro auctore ²⁸, ab quo alia etiam huius generis exempla notata laudantur. Sed manus librorum reperiuntur conspirasse in scripturam mendosam maxime iis locis, quibus nomina, vel personarum, vel locorum ²⁹, propria leguntur. Cuius quidem consensio- nis duo egregia exempla habentur in Fabula Phorcyni- dum ³⁰. Ibi enim Phorcyn dicitur fuisse Cyrenaeus: Cyrenaei feruntur genus duxisse ex Aethiopibus, et habitasse Cyrenen insulam, extra Columnas Herculis: Perseus perhibetur mare infestasse, et nunc fretum Herculeum infestasse nauibus, nunc loca inter Cyrenen, et Sardes, atque ab vna insula ad alteram nauigasse. Ita enim res traditur in libris Mythici vulgatis, et scriptis, omnibus: sed verba eius facile apparet mendose descripta esse non vno loco.

Et

27. Fab. 41, 7.

29. Vid. Reinesius Varr.

28. p. 416. Bern. Locus

lectt. 1, 25.

Luciani est Somn. c. 4.

30. Fab. 32, 5. 10.

Et pro Κυρήνη quidem, Κυρηναῖος, et Κυρηναῖοι, repomendum docuit magnus ille Vuesfelingius *) Κέρνη, Κερναῖος, et Κερναῖοι. Etenim Cyrenen insulam ignorant, sed Cernen insulam norunt, scriptores, et geographi, veteres omnes, et plerique eorum eam tradunt positam contra Atlantem, Mauritaniae montem, non procul ab Gadibus, atque adeo extra Columnas Herculis ³¹: ita, ut incolae huius insulae facile intellegantur originem ducere potuisse ex Aethiopibus, et Libyae partem eam, quae erat ad Annona fluvium, colere. Quae quum ita sint; quum ipso Fabularum interpretis nullo modo videri possit talem, tantumque, errorem errasse; quum illa Vuesfelingii emendatio, non tantum re ipsa, et facilitate sua, adiuuatur, sed etiam intelligentissimorum hoc in genere iudicium sententis comprobata legatur ³²: quis de elegantia eius, et veritate, dubitet? At quid fiet de verbis καὶ τῆς Σαρδάνων? Sane iis, nec Sardinia insula, quam Phasianinus, et Tullius, intellegi putabant, nec ager Sardinus, significari villo modo potest. Etenim Sardinia appellari debebat ἡ Σαρδάνων, vel certe ἡ Σαρδανίων, aut ἡ Σαρδονίων ³³, et quomodo Perseus, qui fertur fretum Herculeum insedissee navibus, Gorgonem captans, nauigasse ab Cerna insula ad agrum Sardinum, qui potius ἡ Σαρδάνων ³⁴, vel ἡ Σαρδανίων

*) ad Diod. Sic. 3, 54. p. 222. To. 1.

31. V. Plin. H. N. 6, 31. Cellarius Geogr. ant. p. 939. f. To. 2. Tzetzes ad Lycophron. 18. Κέρνη· νῆσος Ὀκεανῆτις, ὅπόθεν ὁ ἥλιος δοκεῖ ἀνατέλλειν.

32. V. Valquenarius ad Herodo. 4, 8. p. 283.

33. V. Stephanus Byzant. v. Σαρδῶ· et Eustathius ad Dion. Perieg. 82. Μᾶρς Σαρ-

δινιενσε, quod alii *Africum* dixere: v. Apuleius de mundo p. 59. Elmenh.: ab Plut. V. Pompeli p. 632. extr. To. 1. vocatur τὸ περὶ Σαρδῶνα [πέλαγος]. Hesychius: Σαρδάν· νῆσος μεγάλη πλησίον Ἀφρικῆς. Certe etiam ab Luciani schol. p. 4. To. 2. Graevia Σαρδῶ vocatur νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλείας σήλας.

34. Suidas: Σαρδάνος· ὁ ἀπὸ πόλεως Σάρδεων.

διανῶν ³⁵, appellari debebat, et hinc illuc nauigasse, dici possit; praesertim quum verba διαπλέων τὰ παρὰ τῆς ἐτέρας εἰς τὴν ἐτέραν satis declarent, in verbis τῆς Σάρδεων nomen insulae corruptum latere debere? Iam vero quum Gades fuerint insula extra fretum Herculeum, vt Cerne, adeo, vt Perseus recte dicatur mare inter vtramque insulam nauigasse, quum Gaditani ab Graecis non modo Γαδεῖται, et Γαδεῖται, et Γαδεῖται, sed etiam Γαδεῖται, nominati reperiantur ³⁶; quum Articulus ἡ requirat gentile nomen; quum vocabulum Σάρδεων parum differat a vocabulo Γαδεῖται certissimum putamus, pro καὶ τῆς Σάρδεων legendum esse καὶ τῆς Γαδεῖται. Certe sic omnia praecclare inter se cohaerere in illa Narratione reperientur: neque dubitandum videtur, quin hoc vitium pepererit librariorum error, qui ante de Κύρῳ insula cogitarint, cui Σαρδῶν insulam adiungendam putarent ³⁷.

V. Sed vt has locorum Palaephati correctiones, ex ingenio depromtas, arbitramur satis certas esse, atque idoneas: ita non nescimus, magnum numerum eiusdem generis coniecturarum allatum esse ab interpretibus libelli, aliisque viris doctis, semper, quae essent inanes et vanae. Cuius quidem leuitatis capssas referri debere videmus, vel ad sermonis Graeci inscitiam, vel ad negligentiam et incuriam, vel denique ad ineptom quendam, nimiumque, amorem certorum verborum, et formularum, quae vt omnibus librorum veterum locis legantur, quamuis inuito rerum, orationisque, ingenio, multos, qui optent, reperiri videas.

35. V. Stephanus Byzant. v. Σάρδεις.

36. V. Stephanus Byzant. in v. Γάδεια, et Eustathius ad Dionys. Perieg. 451.

37. Schol. Aristoph. ad A.

charnn. p. 266. Basil. Σαρδῶν γὰρ νῆσός ἐστι τῶν ἑπτὰ, σαρδῖς ἐξήκοντα Κύρῳ διέχουσα. Sic Σαρδῶν, et Κύρῳ, coniunguntur ab Dion. Perieg. 458.

videas. Eo loco ³⁸, quo Hercules, philosophus Tyrius, usus purpuræ inuentor, ambulasse, vel vehendum se lectica, aut vehiculo, curasse, dicitur in littore et ora Tyria, leguntur plerisque in libris haec verba, *ἑωριζόμενος γὰρ ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως*. sed Dresigius, qui cum Tollo, et Galeo, putaret, verbum *ἑωριζόμενος*, quod sensu commodo careret, ferri non posse, edere ex ingenio ausus est *ποριζόμενος*. quum tamen haec correctio, non modo sit superuacanea, sed etiam vanissima. Nam primo verbum *ποριζέσθαι* a nemine scriptorum veterum vsquam vsurpatum reperitur, neque de ambulantes et euntibus, neque de iis, qui, vel lectica se, vel vehiculo, vehendos curant: sed non possumus ipsi verbis attribueret, vel potius affingere, notiones, quibus nostram emendandi libidinem adiuuari aliqua ex parte posse intellexerimus. Deinde *ἑωριζέσθαι* elegans verbum est, naturaeque ambulationis, atque itionis, etiam gestationis, accommodatissimum; cui quin ambulandi, et vehendi, notio olim subiecta fuerit, eo minus dubitari potest, quum in Hesychiano Glossario extet glossa, vndecunque etiam sit petita, haec, *ἑωρίζεται· μετεωρίζεται, ἀναπατεῖ*. Ii enim, qui eunt et ambulant, qui se gestari iubent, eleuant pedes, et totum quodammodo corpus attollunt a solo. *ἑωριζέσθαι* autem, quod verbo *ἀείρειν* originem debet suam ³⁹, proprie dici intellegitur de iis, qui, vel ipsi se eleuant, corpusque suum, et membra eius, attollant, vel eleuari se, et attolli, ab aliis iubeant. Neminem igitur fore putamus, quin videat facile, et sponte fateatur, nihil esse, quod *ἑωριζόμενος* permutetur verbo composito *μετεωρίζόμενος*, quod est in quibusdam libris, sed multo minus necessariam, et idoneam, iudicari debere illam Dresigiani ingenii coniecturam. Idem vero Dresigius peccauit

(E) 2 haud

38. Fab. 52, 1.

39. V. Etymolog. M. in vocab. *μετεωρισμός*.

hæc dubie etiam eo, quod illo Capite 40, quo demonstratur ab Fabularum interprete origo nominis *Ὠρίων*, edidit, auctoritatem Galei, ut videtur, sequutus, *ἔτως ὀνομασθεὶς διὰ τὸ ἐρῆσαι τὸ σπέρμα τῆς θεῆς*, quum in libris antiquis omnibus rectissime legatur *διὰ τὸ ἐρῆσαι ὥσπερ τῆς θεῆς*. Etenim auctoritas tot bonorum librorum repudiari temere, neque potest, neque debet, præsertim quum in Homeri quoque scholiis minoribus 41 verba sic scripta legantur: et auctor Fabulae ut ostenderet originem vocabuli *Ὠρίων*, necessario dixit *διὰ τὸ ἐρῆσαι* quo verbo declararetur idem, quod verbo *ἀποσπαραίνειν*, et apud Apollodorum 42 verbis *τὸν γόνον ἀφιέναι*. Sed quum hunc verbi significatum videret durum esse, et asperum, ut limaret quasi aliquid de ista asperitate, ut molliet quodammodo istam duritiem, particulam *ὥσπερ* addidit 43, quam ipsa verborum structura reliqua postponi verbo *ἐρῆσαι* iussit: quod sane non magis nouum videri debet, quam *θεὸς ὥς*, *θεοιδεὸς ὥς*, *ἀνγερος ὥς*, et alia eius generis plura, in Homeri poematis 44, et *ναρκῶσαν ὥσπερ*, atque *ὑπομαρφαίνειν ὥσπερ* in Iuliani, et Theophylacti Simocatæ, locis ab Abreschio 45 eandem in rem laudatis. Quae quidem ratio etsi iam per se certissima est, ut, quid recte dici contra possit, non reperiamus: tamen adiuuatur etiam et confirmatur iis, quae ab Isacio, vel Iohanne, Tzetza scripta sunt in Commentariis ad Lycophronis Cassandram 46. Quae quidem omnia si diligenter con-

40. Fab. 5, 4.

41. ad II. σ', 486.

42. Bibl. 2. p. 145.

43. Vid. Plato Phaedon.

38. 65. Xen. Cyrop. 4, 1. 7. 8, 2. 7.

44. Vid. Koenius ad Gregor. p. 210.

45. Dilucc. Thucydid. p. 771.

46. p. 57. Bas. p. 60. Steph.

ὥς δὲ παιδίον αὐτῷ γενέσθαι
 ᾗτήσατο, οἱ τρεῖς τῇ τῆ σφα-
 γέντος βοδὸς βύρση ἐνέρησαν,
 καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ Ὠρίων ἐγένε-
 το, ὠρίων κληθεὶς, ὥς ἐκ τῶν
 ἔρων τεχθεὶς. Etymol. M.
 v. Ὠρίων· Ὠρίων, κατὰ τρο-
 πὴν τῆς εἰς ὦ· ἀπὸ τῶν ἔ-
 ρων. Ἐστὶν ἀπὸ ἰσορίας· ἀπὸ
 τῆ

considerasset Dresigius: profecto vidisset, verba sana nullam ingenii medicinam poscere. Et quum Palaephatus in ea fuerit sententia, in qua alios veterum plures fuisse ipse Strabo 47, et Hesychius, auctores sunt, ut Columnas Herculis crederet insulas esse, non montes, easque tres, quae imperio Phorcynis primo, deinde Phorcynidum, paruerint: facile apparet, Aldum in Fabula Phorcydis 48 e suo Codice rectissime edidisse *ἔτος ὁ Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν Ἡρακλείων σήλων*, neque adeo eundem Dresigium debuisse se auctoritate Rauiani Codicis adduci sinere, ut ederet *ἔτος ὁ Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν νήσων τῶν ἔξω Ἡρακλείων σήλων*. Sed tertii quoque generis correctionum vanarum exempla afferemus, quarum fontem esse demonstrauimus ineptam quandam certorum verborum admirationem, quae, ubi in libris scriptoris alicuius, tibi multis de causis praecipue cari, legeris, aliis etiam scriptoribus reddi optes, re, et tota vicinia, quamuis reclamantibus. Apud Platonem in Parmenide 49 legitur *πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε, καὶ τοσούτον, πέλαγος λόγων*: quae fuit certe Ficini librorum lectio, etiam ab Serrano reddita, et a Stephano probata. nunc enim in editis libris pro *πέλαγος* extat *πληθος*, verbum satis frigidum. Sed formulae *διανεῦσαι πέλαγος* elegantia et venustate Valquenarius, vir summus, ita capi se passus est, ut etiam apud Palaephatum eo Capite 50, quo Fabula Europae explicatur, pro *πέλαγος διανήξασθαι* reponendum *πέλαγος διανεῦσαι* censeret 51, quod in Codicibus Britan-

(E) 3

cis

τῷ ἐρῆσαι τὰς θὰς ἐν τῇ βύρσῃ, καὶ γενέσθαι αὐτόν.

47. 3. p. 170. Casaub. Hesychius: *Στήλας δισώμης, τινὲς τὰς Ἡρακλείας σήλας· ἐνιοὶ αὐτὰς νήσους Φασίν· — καὶ οἱ μὲν δύο, οἱ δὲ τρεῖς —*. Add. Vossius ad Scylacis Periplusum p. 1. f. Gron.

48. Fab. 32, 6.

49. C. 9.: ubi v. notae nostrae. Cod. Tub. ibi legit *διανῦσαι*.

50. Fab. 16, 2.

51. ad Eurip. Hippolyt. 822. p. 252.

cis scriptum reperiretur *πέλαγος διανύσαι*. Iam etsi libenter concedimus, *διανήξασθαι* e glossemate ortum esse: tamen nullo modo nobis persuaderi vnquam sinemus, vt verbum *διανύσαι* commutandum verbo *διανεῦσαι* esse putemus. Neque enim tantum alio huius libelli loco ⁵² inserta leguntur in Arundeliano Codice, et Mosquensi, haec verba *πρὸ τριῶν, ἢ τεττάρων, ἡμερῶν τὸ πᾶν διανύσαντες*: sed etiam apud Hesiodum ⁵³ est *πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας*, et apud auctorem Hymni in Mercurium ⁵⁴ *πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσας*, et apud Oppianum ⁵⁵ *ὅτ' ἐξανύσσει θάλασσαν*. His igitur, aliisque huiusmodi, ex locis quis non intellegit, quanta sit verbi *διανύσαι* elegantia hoc in genere, quanta venustas? Quo quidem eius vsu vnice illustrari posse putamus formulam *τελεῖν τὰς πόλεις*, qua Matthaeus ⁵⁶ vtitur de iis, qui obeunt, et peragrant, vrbes atque opida. Sed idem ille vir doctissimus quia apud Apollodorum ⁵⁷ legerat, Glaucum, Minois filium, cecidisse in dolium melle plenum, ibique suffocatum periisse: idcirco apud Palaephatum quoque eo loco ⁵⁸, quo Glaucus dicitur mortuus esse *ἐπὶ τῷ μέλιτι*, reponendum esse *ἐν πίθῳ μέλιτος* opinabatur ⁵⁹. At non cogitasse tum videtur vir summus, repugnare hanc rationem toti Palaephati orationi, et consilio. Mythicus enim, interpretaturus Glauci Fabalam sic, vt persuaderet lectoribus, eum hausto melle mortuum esse, consulto legit verba eiusmodi, quae accommodari huic interpretationi plane possent. Qua ipsa de caussa repudiandam appar-

ret

52. Fab. 31, 1.

53. *Erg.* 635.

54. v. 337.

55. Cynegg. 2, 219.

56. C. 10, 23.

57. 3. p. 167. *Γλαῦκος — εἰς μέλιτος πίθον πρῶτον ἀπέθανεν*. Hygin. fab. 136. *Glauc-**cus, Minois et Pasiphae filius, dum ludit pila, cecidit in dolium melle plenum.*

— 58. Fab. 27, 1.

59. Diatrib. in Eurip. dramatum perditorum reliquias p. 201.

ret lectionem alteram ἐν τῷ μέλιτι, quae erat in Codicibus Britannicis.

VI. Vt autem vanitas earum correctionum, quas notauimus haecenas, adeo clara et perspicua videtur, vt nemo dubitare de ea recte possit: ita Codices antiqui etiam in hoc libello nonnunquam exhibent duas vnius loci lectiones, et legibus linguae, et vsui loquendi Palaephathi, adeo conuenientes, vt, vtram in partem decernendum, vtra scriptura praeferenda, sit, nescias. Nam in Cerberi quidem Fabula ⁶⁰ Eurystheus dicitur Herculem misisse ἐπὶ ζήτησιν τῶ κυνός, vt legitur in libris antiquis omnibus, exceptis Codicibus duobus, Tolliano et Mosquensi, in quibus erat κατὰ ζήτησιν τῶ κυνός. Vtra vero harum lectionum ab ipsa Palaephathi manu profecta sit, non liquet. Etenim, non modo Praepositione ἐπὶ Palaephathus ita vtitur, vt finem et consilium, quo quid sit, significet ⁶¹, sed etiam particula κατὰ, vt in Fabula Ius ⁶² κατὰ ζήτησιν ἐξιόντες et quidem, vt videtur, ipsius Homeri auctoritate. Certe verba Vlyssis ⁶³ ἦλθον Τειρεσίῳ κατὰ χρέος mihi semper ita explicanda visa sunt *veni consulendi Tirestiae causa*, vt verba, εἴ τινα βελὴν εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσας ἰκοίμην, interpretationis superiorum verborum causa adiecta essent: quae sane vtitissima optimis scriptoribus, atque adeo ipsi Homero ⁶⁴, ratio est. Quidni enim χρέος dictum Graecis de *vaticinio* putemus, quum, et Eustathius *) veteres Grammaticos memoret, qui illud acceperint de *χρησμοδόματι*, et, verbum

(E) 4. χρέω,

60. Fab. 40, 4.

61. Vid. Fab. 19, I. 25, 3.
31, 6. f.

62. Fab. 43, 4. Sic Pausan. 5, 25. p. 445. Kuhn. κατὰ ζήτησιν ἐκπλεύσαντες τῆς

Εὐρώπης. add. Heliod. I. p.

35. 2. p. 72. 81. 5. p. 216.
6. p. 267. — Comel.

63. Odyf. λ', 478.

64. Vid. Odyf. α', 94. 281. f.

*) ad Odyf. λ', 478. p. 1695, 7. f. Rom.

χρεῖω, pro quo etiam χρεῖω dicitur, idem significare reperiatur, quod προφητεύω ⁶⁵? Accedit, quod eo loco, quo poëta Vlysssem retulisse vxori ait labores suos ⁶⁶, cum narrantem facit, Ἦδ' ὡς Ἀΐδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα, Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίης Τειρεσίας —, h. e. Τειρεσίαο κατὰ χρεός. Atque huius generis loci nonnulli alii occurrent lectoribus Fabularum Palaephathi: quos tamen nobis attingere nunc non placet, cum quia eos notauimus in animaduersionibus ad illum libellum, tum quia omnino finem facere constituimus interpretationi huius Fabularum corpusculi, neque angustiae Prolusionis stylum euagari longius patiuntur.

VII. Satisfecisse enim nos speramus consilio, quod in edendis his libellis sequuti sumus. Edidimus enim eos maxime vestra causâ, Discipuli carissimi, vt, non solum infingerentur ista repetitione mentibus vestris praecepta, priuatum a nobis hoc in genere proposita, sed vt, vel excitaretur vehementius in animis vestris, vel aleretur certius, amor, et admiratio, Graecarum litterarum; vt, si videretis, quot, quantisque, copiis instructi esse ii deberent, qui intellegere, et interpretari, libellum aliquem breuiculum vellent, iudicare possetis eo facilius, quam late paterent regiones scientiae sermonis Graeci, quantis opibus, quam firmis auxiliis, opus esset ei, qui partes interpretis maiorum, grauiorumque, librorum suscipere, et bene agere, cuperet, huiusque rei cogitatione assidua impelleremini eo acrius statim ab ineunte adulescentia ad comparandum, conquirendumque, summo studio omne iustae interpretationis instrumentum. Graue, fateor, onus suscipiendum est, multi labores subeundi, ingentes molestiae ferendae: magna industriae, et diligentiae, constantia, magna exercita-

65. Hesychius: Χρέοντες. 79. H. in Apol. 132. 253. προφητεύοντες. V. Odyf. 9', 293.

66. Odyf. ψ', 322. f.

ercitationis assiduitate, opus est, quae se nullo vnquam modo debilitari, frangique, patiatur. Sed omnem oneris molestiam, omnem laborum vim, longissime vobis, mihi credite, superat copia, et dulcedo, fructuum, quos hauriri e libris Graecorum veterum posse videtis. Namque iis diligenter legendis, recteque enarrandis, ingentes omnis sapientiae humanae opes collegetis: sed cum his sapientiae copiis sponte veniet in animos vestros incredibile quoddam omnis virtutis studium: haec virtutis exercitatio vobis omnium bonorum fauorem, in primisque dei beniuolentiam, conciliabit: haec beniuolentiae diuinae conscientia otium animis vestris perpetuum, pacem liquidam, praestabit, qua censetur eius felicitatis summa, ad quam omnes tendere videmus, paucissimos peruenire miramur.

VIII. Quod vt intellexeretis planius, vobisque persuaderetis firmitus, vos neque proximo anno vlla re alia posse perfectam, absolutamque, felicitatem consequi, quam sapientiae, et virtutis, studio: iussimus Commilitonem vestrum, *Ioh. Aenotheum Marnesium*, Limbaco Nariscum, Adulescentem sapientiae cupidissimum, et virtutis studiosissimum, cras Oratiuncula Latina docere, *sapientiam, et virtutem, esse solas hominum diuitias, graui hoc, suauisque, nomine dignas*. Cui quidem familiae vestrae ducis Orationi non solum intereritis frequentes, sed ab auditione eius ita discedetis, vt in ore semper habeatis posthac sanctissimam illam Solonis vocem, qua sibi barbarus virtutis grauem, plenamque, maiestatem, aliis pecuniae splendorem inanem, et leuem, relinqui iubebat; vt in pectore gessetis pulcherrimam illam Socratis morientis imaginem, qui iudices, quorum sententiis damnatus erat, vehementer rogabat, atque adeo orabat, vt, si viderent, filios suos pecuniae cupidiores esse, quam sapientiae, et virtutis, hanc eorum peruersitatem corrigerent, huic eorum stultitiae ita

(E) 5

fuc-

succurrerent, vt eos admonerent grauit̃, quo in viam redirent, virtutemque, et sapientiam, anteponerent rebus omnibus. Et profecto auri amor, pecuniae sitis, cogit homines humilia, et ieiuna, et sordida, consectari, cupiditatibus turpissimis, et foedissimis, seruire, memoriamque eorum vna cum vita extinguit: sed sapientiae, et virtutis, studium nos iubet ad excelsa, et ardua, et decora, contendere, libidinibus ferocibus, effrenibusque, imperare, et nomina nostra immortalitati tradit: adeo, vt, quem admodum pecuniae pallida, et tremebunda, cupiditas certissimum habetur animi humilis, abiectique, signum, ita acer, constansque, sapientiae, et virtutis, amor grauissimum debeat erectae, excelsaeque, mentis argumentum putari. Scripsi Lipsiae in Schola Thomana a. d. III. Kal. Ianuarias A. C. MDCC LXXI

ORATIO

7411

77

O R A T I O
DE IOACHIMO CAMERARIO
GRAMMATICO PARITER ATQVE
THEOLOGO EXCELLENTE
L I P S I A E
IN AVDITORIO COLLEGII
PRINCIPALIS MAI

A. D. IIII. KAL. MAIAS A. C. CIOIOCCCLXII
PROFES. LITT. HVMAN. EXTRAORDIN
ADEVNDAE CAVSSA

H A B I T A

A b

IOH. FRIDER. FISCHERO
COBVRGENSI

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR
 PHILOSOPHICI ORDINIS
 SPECTABILIS DECANE
 DIVINARVM HVMANARVMQVE
 LITTERARVM
 DOCTORES ET MAGISTRI
 CELEBERRIMI EXCELLENTISSIMI CLARISSIMI
 COMMILITONES GENERE INGENIO
 VIRTUTE PRAESTANTISSIMI
 CARISSIMI

Quotiescunque ego Franciae, patriae meae, recordor, Auditores; soleo autem illius, quo fertur, et rapitur, amoris impetu in patriam quisque suam, recordari quam saepissime: toties ultro semet offert menti meae, nec vocata occurrit, imago pulcherrima Papebergae, parui, ut nostis, nec magni valde, verum perquam amoëni, ad Rednesum amnem, neque ignobilis, opidi. Cuius quidem imaginis contemplatione tacita quantae, quamque mirabiles, in animo meo laetitiae excitentur; quantis, quamque dulcibus, gaudiorum, non tam riuus, ut ita dicam, quam fluminibus, non tam irrigentur, quam inundentur, pectus meum, artusque omnes, dici a me, et exprimi verbis, nullo modo potest. Etenim solers, et diligens, naturae prouidentia ingenia hominum sic format, et fingit, cupiditatesque eorundem, ac studia, tanquam triremium impetus rectoris ars, ita moderatur, et gubernat, ut, qui magni, excelsique, laudem animi appetant, et adspirent, ab iis, neque res vlllo tempore alias, nisi in maxime utiles, et arduas, et difficiles, suscipi patiat, neque laborum, et molestiarum, periculorumque, mercedem desiderari aliam vllam, praeter

praeter gloriae, laudisque, immortalitatem, iubeat, quae detracta, et sublata, necesse sit ex animis hominum omnem magnitudinis, et altitudinis, sensum funditus tolli, radicatusque extirpari. Themistocles quidem, Atheniensium summus vir, nullum acroama, nullius vocem, libentius a se andiri professus est libere ¹, quam eius, a quo virtutis suae praestantia optime praedicaretur. Cyrus autem ille superior quum auxilio Medis aduersus ciuitatem Assyriorum proficiscens ordines militum cohortaretur: vix verba reperire idonea potuit ², quorum pondere, et grauitate, significaret, declararetque, magnitudinem gaudii, quod animos omnium tanta cupiditate laudis incensos, inflammatosque, videret, vt perennem, aeternumque, gloriae splendorem, atque vbertatem, tenuitati commodorum, et obscuritati praemiorum, aliorum omnium breui, et temporariae, praeferre viderentur: quae deberet pulcherrima existimari possessio, quae imperatorem, non tam iuberet, quam cogeret, praecipere animo victoriae dignitatem, laureaue amplitudinem. Quid Tiberium Caesarem commemorem vobis, Auditores? qui, quum vltior Hispania ei, matrique eius, templum vellet, Asianorum auctoritate, exemploque, dedicare, contempsisse perhibetur ³, et reiecisset, vanitatem ipsius honoris, sociosque, ac ciues, vehementer rogasse, vt, si ipse fatis concessisset, memoriam nominis ipsius, rerumque gestarum, recolerent saepius inter se, crebrisque sermonibus vsurparent: quae haberentur omnium splendidissima delubra, mansurae effigies. Quid vero Miltiadis, quid Deciorum, quid Scipionum, fortitudinem, et constantiam, sequutam putatis? Quid Cimonis liberalitati, quid iustitiae Aristidis, quid Fabricii continentiae, quid bonitati Phocionis, propositum fuisse existimatis? Quid Ciceronis consulis mirificam vigilantiam, totque inimicitarum, periculorum, insidiarum, mortis denique ipsius, incredibilem contemtionem, spectasse iudicatis? Quorsum creditis tot aliorum innumerabiles virtutes, omnibus in ciuitatibus, suos direxisse cursus? Certe fides annalium, voxque,

que, grauis clamat, omnes, neglecta, praetermissaque, aliorum emolumentorum vanitate, et fallacia, contendisse summo studio, et properasse, ad propriam, certamque, gloriae, et laudis, possessionem. Facetum illum in omni oratione simulatorem mihi quidem nunquam patiar persuaderi, Auditores, copiam doctrinae suae, et sapientiae, gratis, et cum summo vitae periculo, facturum fuisse tantae multitudini discipulorum, qui diuitiis, opibusque, in primis florarent, quum ipse in paupertate maxima, omniumque propemodum rerum inopia, iaceret, nisi perpetuitatem laudis, et constantiam, omnium saeculorum cogitatione laetus, certusque, praecepisset. Vosmet ipsos, venerandi litterarum hac in vrbe Doctores et Magistri; quid enim exemplis vtar alienis, et ab nostra memoria remotis, quum propinqua suppetant, et domestica? vos ergo ipsos non puto fuisse tanto opere enisuros ab ineunte aetate, vt tam copiosam, tam vberem, tamque absolutam, doctrinam consequeremini, omnique virtutis in genere tam longe aliis excelleretis: non puto, vos fuisse omnes cogitationes, curas omnes, omnem operam, eo collaturos, vt vigerent tantopere studia artium optimarum in hac ciuitate, nisi grata, memorque, meritorum posteritas virtuti vestrae praeconia ostentaret magna, atque perpetua.

Iam quum voluntati naturae, et imperio, repugnare, nefas, omnium iudicio, impiumque, ponatur, Auditores; quum gloria, et laus, habeantur suauissima vitae humanae quasi condimenta, vt, nisi succo eorum dulci mitigetur acerba laborum asperitas, nemo eam degustare audeat, et attingere, nedum exhaurire et deuorare; quum, vt maximo quisque reperitur esse animo, ita exoptet maxime, et aueat, virtutem suam praedicari voce posterorum; quum nosmet ipsi eandem studiis nostris mercedem tribui, idem contingere praemium, cupiamus: nonne putemus consulendum esse omni modo memoriae eorum, qui, non modo viui sermonibus patefecerint aditum, sed etiam post mortem,

tem, litterarum monumentis, viam muniant, omnibus ad cognitionem rerum diuinarum, humanarumque, accuratam; qui ingenia hominum suae aetatis sordibus barbariei teterimis oblita, tenebrisque inscitiae crassis circumfusa, discussa caligine, illustrarint clarissima scientiae luce, et, squalore eluto, blandissimis, ut ita dicam, elegantiae, et humanitatis, coloribus imbuerint, ornauerintque; qui, et auctoritate praeceptorum, et doctrinae suae exemplo, praeceptis omnibus efficaciore, declarauerint, quam archis inter se vinculis continerentur omnes liberales disciplinae, et quam consentaneum esset, quam pium, quam dignum nomine et doctrina Christiani, conferre scientiam omnium rerum ad vnam librorum diuinorum intellegentiam? Quis vero reperietur tam cupidus, tamque ieiunus, qui abnuat, et neget, ex numero illo Ioachimum esse Camerarium, summum virum, cuius vel sola nominis mentio, et cogitatio, maximam iniicere omnibus admirationem, et posse, et debere, videatur? Ab eo enim cum paucis aliis sepultas dudum, et eiectas in exilium, litteras in patriam, pristinaeque sedes, reuocatas esse, et ab inferis excitatas, accepimus: ab eo hic locus, hic suggestus, haec subsellia, hi parietes, laetantur, et clamant, in vrbe nostra, ut omnes politioris humanitatis partes, ita Graecas maxime, Latinaeque, litteras explicatas esse, et traditas, summo studio: ab eo satis constat conscriptum esse, atque emissum, ingentem librorum omnis ferme generis numerum, quibus erudirentur ingenia, acuerenturque ad omnis verae elegantiae fensum; ut, si Camerarius non fuisset, humanitatis litterae fortassis non vixissent tamdiu in Germania; fortassis nunquam venissent in aetatem apud Saxonas; fortassis nunquam tanto amatorum, affectatorumque, cupidorum choro stipatae floruisent in vrbe nostra. Qua quidem in re ego saepenumero soleo admirari, Auditores, et suspicere, tacitus singularem dei sapientiam, quae animo Camerarii iusserit, non tam inferi, quam innasce, tantum Lipsiae aonem, quo eum nostis, Christo. Carolouici maxime, Pe. Mosel.

Mosellani, clarissimi viri, discipuli, summi viri, auctoritate ⁵, et consilio diuini Melanthonis ⁶, a Mauricio principe, Henrici patris successore, Tubinga arcessitum venisse ⁷, vt mallet hic, aetatem, agere liber in paupertate, sed in litteris cum dignitate, quam in patria opibus, honoribusque, augeri assentator principum blandus cum dedecore ⁸. Nam profecto admodum suaue est, et vehementer iucundum, profiteri litteras in ea schola, in qua, non tam accipi, quam arripi, appareat praecepta auidissimis omnium auribus, memoriaeque septis diligenter contineri, fideliterque custodiri; in qua ratio disciplinae omnis bene constituta, et temperata, cernatur; in qua labores tui, et studia, amore, fide, consilio, etiam opera, aliorum adiuuentur, subleuenturque. At in eam venire urbem, in qua disciplina lapsa iaceat, propemodumque extincta; in qua doctores litterarum plerique ipsi humanitatem, elegantiamque, omnem oderint, et reiiciant, barbariei monstrum amplexentur, et ament, etiam potentia floreant; stultitiae enim, praesertim vernaculae, obscuritas sterilis solet fere plures inuenire sectatores, quam sapientiae splendor fecundus; in qua omnes anguli pleni conspiciantur suspicionum, insidiarum, inuidiae, simulationis, odii, fraudis, contumaciae, malitiae: et tamen omnes difficultates, impedimenta omnia, tollere, et superare, contemtisque, ac spretis, omnium odiis, et inimiciis, bellum indicere barbariei, et inferre, opesque eius frangere, et euertere funditus: hoc vero inuitatae cuiusdam sapientiae debet, inauditaeque fortitudinis, duci. Quarum virtutum laus quum debeat, sine vlla controuersia, Camerario; inciderat enim hic in eam, quam dixi, rerum omnium confusionem, et perturbationem ⁹: maligni profecto possemus videri, iniuriique in merita viri immortalis, nisi virtutes eius praedicaremus palam ¹⁰, aliisque magnitudinem earum, tanquam e specula lumen, proponeremus, quod sequi conniterentur nobiscum. Cuius quidem grati, iucundique, officii partes puto praecipue ad me pertinere, popularem Camerarii. Si

(F)

enim

enim Arpinates de rebus gestis Marii, et Ciceronis vtriusque, municipum suorum, tanto opere gloriati sunt¹¹: intellegetis facile, Auditores, quid mihi videatur faciundum. Nam illorum quidem virtutes, quamvis magnae, tamen Romanae tantum civitati ad tempus perbreue profuerunt, quum Camerarii studia profuerint tamdiu omnibus ubique litteris, sintque, dum homines erunt, profutura plurimum. Atque hic est ille fons, hoc est caput illud, Auditores, gaudiorum, laetitiarumque, quibus ante commemoravi animum meum, non tam perfundi, quam inundari, quoties memoria eum, et imago, Papebergae, patriae Camerarii, subiret. Dabitur igitur, et Camerarii memoriae, et beniuolentiae in me vestrae, hoc, ut me de doctrina viri summi breuiter dicentem audiatis attente. Constitui autem docere primum, fuisse in Camerario omnes egregii Grammatici numeros, et partes: deinde eundem nec ab optimi Theologi laude afuisse exponam. Ita enim spero a me posse omnes viri magni virtutes attingi, hoc est, laudari, quae sint veluti regula et norma, ad quam dirigatur posthac omnium institutorum meorum, studiorumque, cursus, et ratio.

Neminem enim ego arbitror facile reperiri vspiam, Auditores, qui eat inficias, cuius mentem, animumque, natura faulrix ornauerit magnis, praeclarisque, facultatibus, eum magno, vereque diuino, beneficio affectum videri. Sed idem ego haud scio an multo maius, praestantiusque, beneficium existimari debeat, si quis a puero nanciscatur doctores, et magistros, quorum praeceptis, diligentia, fide, semina bonorum per animum sparsa foueantur, diffundantur, eliciantur, augeantur denique ita, ut sua sponte maturitatem assequi, et copiam fructuum optimorum, dulcissimorumque, ingentem fundere, valeant. Neque enim raro accidere videmus, et querimur, tristes, ut, vel stultitia praeceptorum, et stupore, vel etiam negligentia, et leuitate, vires ingenii discipulorum tantopere debilitentur, franganturque, ut reuocari, et recreari, nullo vnquam modo possint: ut nec hac de
caussa

caussa fidis, doctisque, magistris debita gratia haberi, nedum referri, posse videatur. Cuius quidem beneficii diuinam excellentiam, et singularem magnitudinem, Camerarius agnouit eo magis, et eo libentius praedicauit, quo praestantiores, fidelioresque, pueritiae ipsius, et adulescentiae, contingerant magistri. Helti enim, Vorhemensis, disciplinam non ignoratis, Auditores, et ob egregiam viri eruditionem, et propter eximiam sanctitatem, pietatemque, quam ipse Lutherus, quantus, et quam grauis, vir! maximis extulit laudibus¹²; Helti igitur disciplinam constat summo tum studio, et cupiditate, appetitam esse ab omnibus, qui vellent suauitatem, dulcedinemque, litterarum, quae nuper a sordibus purgari coeptae essent, non tam degustare leuiter, quam penitus imbibere, vt, qui Heltum non concupiscerent cognoscere, hi aequae inhumani, et faxei, et ferrei, iudicarentur, ac Plinii aetate ii, qui Isaeum, rhetorem, non audirent¹³. Quo quidem in numero reperimus fuisse¹⁴, cum fratre Ioa-chimo, Georgium, Ascaniae principem, quem, vt omnino optimis artibus politum, limatumque, nituisse, ita singulari, vt tum erant tempora, Hebraicarum litterarum scientia floruisse¹⁵, admiramur non magis, quam gaudemus. Solebant enim iis temporibus principum quoque filii interesse scholis eorum, qui traderent praecepta artium bonarum, non animi causa, nec tantum propterea, vt dicerentur operam dedisse magistris, sed vt opes sapientiae, sicut humanae; ita vel maxime diuinae, collegerent, neque solum collegerent, sed collectas etiam augerent sponte, et exaggerarent, vt admoti salutis publicae gubernaculis, valerent ipsi de rebus, vel ad religionis, vel ad reipublicae, summam pertinentibus, iudicare, et statuere, neque aliorum iudiciis cupidis saepe, et vanis, stare cogerentur. Helto igitur illi traditus est in disciplinam Camerarius puer; attigerat enim annum aetatis tertium decimum; a matre; pater enim mortuus erat; optima, et sanctissima, matrona¹⁶. Attulit autem discipulus Papeberga Lipsiam ad magistrum tantam, tamque insatiabilem, litterarum omnium cupiditatem, signum,

vt Socrates, auctor bonus in primis, existimauit *), excellentis ingenii certissimum; vt, sine facultate vtriusque linguae idonea, sapientiam, neque existere villo modo, neque sustineri, et seruari, posse putaret; vt praestantiam artium bonarum, et vtilitatem, splendori omnium honorum, diuitiarumque, etiam malorum, periculorumque, omnium terrore, et molestiae, anteponendam censeret ¹⁷. Pugnavit autem, contenditque, discipuli discendi, non tam cupiditas, quam aviditas, cum diligentia, et fide, magistri quinque propemodum annos ¹⁸, vt haud proclive intellectu videretur, vter tandem, magister, an discipulus, cessurus esset, vter esset e certamine honesto discessurus superior: atque animi vtriusque, pietatis vinculo, ita copulati fuere, et coniuncti, vt Helius ab Camerario coleretur, tanquam parens, Camerarius ab Helio, vt filius, amaretur. Sed vt Ioachimus Georgio vsus est Latinarum maxime litterarum doctore, et magistro, ita linguae Graecae praecepta hausta ab eo esse reperio ex ore Mosellani quoque, Mesleri, et in primis Ricardi Croci, a quo primo accepimus Graecas litteras in Germania esse ita traditas, vt appareret, eas, non solum perdisci, posse penitus, sed ad cognoscendas etiam omnes disciplinas liberales valere quam plurimum ¹⁹. Huic magistrorum Camerarii egregiorum numero accessit Erfordiae, eo enim semet Lipsia, exacto quinquennio, contulerat ²⁰, praeter alios plures, Eobanus ille Hessus; poetarum Latinorum aetatis suae in Germania facile princeps. Iam vero velim ipsi existimetis, Auditores, quantas doctrinae copias, et opes, necesse sit extitisse, atque effloruisse, e tanta, tamque singulari, eruditione, diligentia, fide, praeceptorum, et e tanta, tamque insatiabili, discendi cupiditate, cura, assiduitate, discipuli.

Eminuit autem in Camerario, eluxitque, tam accurata, tam exquisita, tam rara, tam incredibilis, vtriusque linguae scientia, quam, et libris plurimis scribendis, et interpretandis scriptorum antiquorum monumentis, ita probavit, omnium

omnium intelligentium iudicio, et sententia, ut valde dubium videatur, an repertus sit quisquam illa aetate, qui ei par poni in facultate istarum litterarum recte posset. Et in Latina quidem eius oratione admirabilis quaedam, paeneque inimitabilis, facilitas cernitur, gratia, et suauitas, natiua, nec quaesita, lepos; non infacetus, sed politus: in delectu verborum elegans comparet, non superbum, et male delicatum, fastidium: in sententiis tanta grauitas viget, et venustas: in structura, et compositione, verborum nulla asperitas inuenitur, salebrae nullae, sed tanta leuitas conspicitur, decor tantus, ut facile agnoscat quisque diligentem imitatore, et aemulum felicem, summi Ciceronis: cuius epistolas omnis humanitatis, veraeque elegantiae, fontes, ut incorruptos, ita vberrimos, studiosissime lectitatas ab Camerario esse, neque lectitatas tantum, sed memoriae mandatas, Hesti praeceptoris auctoritate et hortatu, nouimus ²¹. Quid de cura diligenti dicam, qua libros principum Latinae linguae auctorum, vel explicatos ab eo, vel certe ita editos, constat, ut ei Critici quoque acuminis, atque solertiae summae, laudem summo iure tribuendam appareat? Plautus quidem, et Macrobius, si ab inferis existerent, Auditores, non dubito, quin grati essent maximam sui nitoris partem Camerarii ingenio, et diligentiae, acceptam relaturi ²²: et Cicero, Lucanus, Caesar, alii, si loqui possent, nec se ab eo neglectos, praetermissosque, haud inuiti essent gloriaturi ²³. Graecarum autem litterarum scientiam Camerarii, et in eas merita, nescio ipse, quibus extollam laudibus, Auditores. Tantam enim sentio esse eorum, et multitudinem, et excellentiam ²⁴), ut, praeter magnum illum Henricum Stephanum, post instauratas, et renouatas, litteras, neminem vixisse credam, qui comparari cum Camerario posset; ut facile intellegatur, quare conquestus sit tantopere vir grauissimus de incredibili peruersitate eorum, qui ad maioris disciplinae, vel potius opificii, sic enim appellare Camerarius solebat ²⁵, professionem euecti, Graecarum litterarum tenuitatem scilicet superbi despicerent, et aspernarentur. Homerus ²⁶ quidem,

(F) 3

et

et Thucydides ²⁶ cum suis enarratoribus, Herodotus ²⁷, Sophocles ²⁸, Theognis ²⁹, etiam Aristoteles ³⁰, Xenophon ³¹, Aphthonius, Theon ³², et alii ³³, se comtos egregie, et ornatos, a Camerario, Latinaeque linguae luce illustratos, testantur, et gaudent. Epistolae vero, versiculi, libri etiam ³⁴, quos lingua Graeca compositos reliquit sane haud paucos, nonne habentur maxima, et grauissima, documenta nouae cuiusdam, et inusitatae, Graecarum litterarum cognitionis? Fuit enim hoc in moribus positum, et in institutis, temporum illorum, vt, qui laudem elegantis, egregiaeque, doctrinae consequi, et tueri, vellent, ii lingua Graeca ita vterentur, vt Latina. Iam quanta putatis, Auditores, lectionis diligentia, et studio, quanta exercitationis assiduitate, et constantia, quanta laboris patientia, et pertinacia, opus fuisse ad conquirendas copias sermonis vtriusque tam multas, et tam firmas? praesertim quum careret aetas illa omnibus iis adminiculis, quibus nostri saeculi felicitas etiam abundat, sed ita abundat, vt ex ista ipsa abundantia, et copia, manare, redundareque, videatur hoc incommodi, et mali, vt languescant studia bonarum litterarum, consenescantque.

Consequutus autem erat Camerarius eximia illa Graecae, Latinaeque, linguae facultate non modo tantam auctoritatem apud omnes, et famam, vt librarii, qui tum yellent scriptoris alicuius, siue Graeci, siue Latini, libros, sumtu suo, emittere, hi eum, tanquam Iouem Dodonaeum, confulerent, et ab nomine eius, atque epistolis, peterent operae suae, et laboris, commendationem, vt Basileae Oporini, et Heruagii ³⁵, Voegolini Lipsiae; verum ceperat etiam ex eadem scientia hunc fructum, multo, et dulciorem ad sensum, et vberiore ad laudem, vt cognitas, perceptasque, teneret fere omnes doctrinae liberalis partes. Rhetorices quidem, muneris illius, ornamentique, hominum diuini, vim, et naturam, quin penitus pernouerit, quis dubitare sustineat? Neque enim solum praecepta artis, Aphthonii, Theo-

Theonisque, exemplo, eleganter complexus est litteris ³⁶; sed orationes etiam, quarum conscripsit, ediditque, non paucas ³⁷, satis, superque, clamant, eum praeclare didicisse facultatis oratoriae copias dirigere ad normam, regulamque, praeceptorum. Et quemadmodum, vel e breuissima Ciceronis epistola ingenium oratoris elucet excellens, et copiosum: ita e Camerarii quoque epistolis ³⁸ cognoscitur facile, eum, non tam artis adiumento, atque auxilio, quam naturae beneficio, atque munere, oratorem exitisse. Tam eleganter scriptae sunt omnes, ut Musae ipsae Latine loqui videantur! Sed quum nosset Camerarius, etiam optima, et feracissima, ingenia mirifice ali, sustentarique, dulci, et salubri, sapientiae pabulo: peragrandas sibi, magni Aristotelis, Theophrastique, auctoritate, et empetiendas, alacri animo censuit regiones, spatiorumque patentium aequora, philosophiae, non exilis quidem istius, et horridae, quae tum vigebat, et colebatur, parentis turbatum, contentionumque, ut inanium, ita acerrimarum, secundae, quam stultitiae rectius, quam sapientiae, et obmutescendi verius, quam dicendi, magistram dixeris; sed nitidae illius, et plenae, pacis, concordiaeque, amicae, veraeque eloquentiae, et genitricis parentisque felicitis, et altericis, educatricisque, diligentis. Absolvit autem curriculum istud ita, ut id, non angustiis unius, duorumue, annorum cancellis, qui ridiculus est, peruersusque, multorum mos, sed amplo totius vitae spatio, circumscriberet: non compegit iuuenis, sermones vulgi imperiti captans, ybertatem, et copiam, uniuersae philosophiae in carcerem, et angustias, corpusculi levis, tanquam mancipium nequam in vincula ergastuli, sed, libris philosophorum veterum, et Graecorum, et Latinorum, diligenter lectitatis, exemplo eorum, singulos disciplinae praestantissimae locos magno studio pertractavit ³⁹; non contriuit stultus operam, otiumque bonum, frustra in quaestionibus obscuris, quae nemini prodesse quidquam, plurimum obessent cunctis, sed studium, et tempus, cum diuino-Socrate prudens collocavit in rebus iis, quibus vita, moresque, omnium

hominum adiuuarentur, emendarenturque ⁴⁰; quibus via muniretur ad artem ciuitatis bene regendae ⁴¹, et ad solertiam rei familiaris diligenter administrandae ⁴². Neque tamen quaerere omisit, Auditores, de numerorum ratione, de cometarum ingenio mirabili *), de cursu et motu, de ortu et obitu, stellarum fiderumque ⁴³: quarum doctrinae liberalis partium studia, emissis Ptolemaei Pelusii libris, atque illustratis Nicomachi Geraseni opusculis ⁴⁴, a Schone-ro, magno astrologo, et mathemático, populari, et collega in Schola Noribergensi, suo, adiutus, vel excitare, vel alere et augere, ita allaborauit, vt, amore artis equitandi ductus, etiam ad curam equorum descenderit ⁴⁵. Sed vt expressam, absolutamque, in mente, non adumbratam, inchoatamque, humanitatis, et rerum humanarum scientiae imaginem gestaret, non contentus cognouisse praecepta, et decreta, philosophorum veterum, mathematicorumque, adiunxit, Auditores, lectionem assiduam historicorum omnis aetatis, et poetarum omnis generis, optimorum, sine vlla controuersia, sapientiae, et virtutis, magistrorum. Ac poeticae quidem facultatis Camerarii singularem excellentiam innumerabilis loquitur multitudo versiculorum, et Graecorum, et Latinorum ⁴⁶, quos composuit: historiae autem contexendae peritiam, cuius patris in familiaritatem iam puer apud Crocum venerat, vel vitae Eobani Hessi ⁴⁷, Georgii Anhaltini ⁴⁸, Melanthonis denique ⁴⁹, viri diuini, abunde declarant.

Iam quid censetis, Auditores? Virum, cuius animus fuerit, veluti magnus ac potens rex, tot, tantarumque, artium, et disciplinarum, quibus rem numariam ⁵⁰ addere potestis, orbisque terrarum notitiam, tanquam satellitum, comitatu et choro cinctus, et stipatus; qui eas mente ita comprehensas tenuerit, vt emineret in earum scientia prope modum vnus inter omnes aequales; qui de iis tam copiose, tam ornate, tam eleganter, tam perspicue, scripserit, disserueritque, vt, non cupide, sed auide, discerentur, arriperenturque, ab omnibus; talem igitur virum negabimus laude

de egregii, perfectique, Grammatici ornandum esse, atque condecorandum? Magnam autem illam, excellentemque, bonarum artium cognitionem Camerarius ipse perfectam ostendit, natamque, e sola Latinarum, et Graecarum, litterarum scientia iusta, et accurata: patrio sermoni, qui plerorumque nunc doctorum scholas, et auditoria, inuasit, occupauitque, grauitate disciplinarum et ingenio reluctante, verantibusque institutis maiorum praeclaris, ac repugnantibus sanctis Principum legibus, ei igitur nusquam reperi ab Camerario habitum esse hoc honoris, ut eum commemoraret, nedum ut laudaret studia eius, et commendaret, studiosis liberalis ingenuaeque doctrinae. Ac profecto, gloriam, quae e Graecis, Latinisque, litteris effloruisset, solam altas egisse radices semper, et propagatam esse, omnis docet, testaturque, consensus memoriae.

Sed ut hancce in sententiam spero facile, neque inuite, discessurum esse sapientissimum quemque: ita haud scio, an multi futuri sint, qui acriter pugnent, pertinaciterque contendant, Camerarium nullo modo ponendum esse in numero eximiorum Theologorum. Neque enim ignoratis, Auditores, reperiri non paucos, qui versentur in eo opinionis errore, ut maxime ridiculo, sic longe perniciosissimo, ut credant, profanas litteras esse eo longius arcendas, defendendasque, ab sacrarum litterarum mysteriis, quo maior habeatur naturae earum, et ingenii, dissimilitudo, ac diuersitas, ut copulari inter se, et coniugari, neuiquam possint, et qui ab humilitate, et obscuritate, Grammatices perfecti sint, eorum mentibus, fieri nullo pacto posse, ut capiatursatis fulgor, et dignitas, Theologiae. Quorum quidem hominum miserabiles, procacesque, voces arbitror facillime posse ita conuinci, et refutari, ut temeritas eorum, et stultitia, eo redigatur, ut Camerarium non magis Grammaticum perfectum, quam excellentem Theologum, fuisse concedant. Reperio autem Camerarium floruisse, non solum insigni scientia earum rerum, quae Theologiam, vel gignant,

vel ornent, sed ea etiam morum castitate, et vitae integritate, eundem praeditum scio fuisse, quae digna videretur singulari illa scientiae rerum diuinarum excellentia. Neque enim muneris nomen, et dignitas, sed scientiae praestantia, et animi probitas, faciunt Theologum. Camerarius vero fuit, consensu et iudicio omnium, excellens librorum diuinorum interpres: cuius facultatis regula nemo nescit cunctos solere metiri magnitudinem Theologi iustam. Qui enim ab Apostolis diuino spiritu afflatis conscripti sunt libri, eos doctrina Camerarii reliquit ⁵¹ tam praeclare explicatos, ut etiam nunc, qui doctae, bonaeque, interpretationis ingenium cognoscere velint, exemplum sibi inde sumendum, petendumque, ducant: et quae ante aetatem Christi ab Prophetis fusa sunt, et edita, oracula, eorum bonam partem in Latinum ita conuertit Camerarii stylus ⁵², ut magnam in eo etiam Hebraicarum litterarum scientiam fuisse aperte appareat. Iam quid de historia rerum, factorumque, ecclesiae Christianae, cum veteris, tum recentioris, dicam, altero illo Theologiae, non tam ornamento superuacaneo, ut clamant multi, quam fulcro potius maxime necessario? quam sane ita perceptam habuit Camerarius, ut pauci ei pares hoc in genere putarentur, anteferreretur nemo. Neque enim subito eam, et cursim, ut canis Aegyptius, lambitarat e riuulis Compendiorum, sed diligenter, et cogitate, ex ipsis scriptorum veterum fontibus hauserat. Eusebium, Basilium, Clementem Alexandrinum, studiose legerat ⁵³: libros Theodoret nonnullos e Graeco in Latinum conuertit: res Consilii Nicaeni iusto ordine, et summa elegantia, exposuit ⁵⁴: de Christianis recte sentientibus in Bohemia, Moravia, Polonia, accurate scripsit, et disseruit ⁵⁵: vitas Christi, optimi Seruatoris, Apostolorumque, tam ornate explicauit ⁵⁶, ut nihil dulcius hoc in genere, nihil iucundius, reperiri etiam nunc credatur. Quam bene autem, quam planè, tenuerit summam doctrinae Christianae, quam eleganter, quam perspicue, potuerit de ea disserere, vel vnus ille liber argumento est, quo eum scimus complexum esse, ut filiorum saluti con-

con-

confuleret, interpretationem earum Noui Testamenti particularum, quae publice solent, primis hebdomados cuiusque diebus, et festis, enarrari ⁵⁷. Sed longe maior me incessit, multoque acrior, admiratio, Auditores, quum cogito mecum, quanto religionis amore incensus flagrauerit, quanto eius defendendae, propugnandaeque, studio arserit ⁵⁸, Camerarius; quanta in eo fulserit vitae integritas, quanta sanctitas morum, et grauitas, ut magnitudo harum virtutum videatur etiam plurimum superasse excellentiam eruditionis. Ipse praedicat omnibus in libris, et ita praedicat, ut nulla simulationis suspicio videri subesse possit, principem omnium virtutum, et quasi reginam, esse pietatem aduersus numen diuinum sinceram; humanae sapientiae auxilio neminem posse peruenire ad felicitatis verae possessionem, cuius qui particeps fieri cupiat, eum se Christo tradere in disciplinam oportere ⁵⁹; vitam potius profundendam esse, domumque, et fortunas omnes, relinquendas, quam deserendam, prodendamque, religionis castitatem ⁶⁰; nullum denique cultum deo acceptiorem haberi, et hominibus fructuosiore, quam preces ⁶¹, quarum ardore salus religionis assidue commendanda videatur curae prouidentiaeque diuinae. Floruit enim Camerarius non modo amicitia summorum, sanctissimorumque, Theologorum, Lutheri, Melanthonis ⁶², Iusti Ionaë ⁶³, aliorum; sed etiam summa beniuolentia Georgii ⁶⁴, Ioachimi, Alberti, Philippi, aliorumque ⁶⁵, magnorum Principum, neque minorum religionis Christianae statum, gauisus est. Quibus sanctissimis viris, et Principibus, qui nulla re magis delectarentur, quam castitate et integritate religionis, quis sibi persuadeat, Auditores, carum, probatumque, esse potuisse hominem, in quo non vigeret vera pietas, sed callida quaedam eius simulatio, et imitatio fallax, reperiretur? Quis credat, ab parente, qui non duceretur sincero virtutis amore, atque studio, educatos esse liberos tam commemorabili pietate praestantes ⁶⁶? quales quidem fuisse accepimus omnes Camerarii filios, et in iis Ludouicum ⁶⁷ maxime, magni illius Fabricii discipulum, atque

que Philippum ⁶⁸. Quis putet, in homine, cuius animus non plenus reperiretur fiduciae diuini auxilii, fulsisse tantam rerum humanarum, diuitiarum in primis ⁶⁹, contemtionem, despicientiamque, et tam admirabilem in rebus aduersis fortitudinem, et grauitatem ⁷⁰? Quis existimet, scholas Camerarii Noribergae ⁷¹ primo, deinde Tubingae ⁷², postremo in vrbe nostra, constanter floruisse tanta discipulorum praestantissimorum, si non frequentia; nam in stultorum quoque auditoria volat, et irruit, agmen rudium, leuiumque, et temerariorum, hominum; tamen fiducia, eumque in iis erudiendis tanta vsum fuisse, et fidei, et diligentiae, constantia, nisi deum siuere, et ex animo, amasset, cui rationem disciplinae aliquando reddendam esse sciret? Quis denique arbitretur, Camerarium publice iussu fuisse interesse Colloquio Lutheranorum Noribergensi, fideique eius a Mauricio Principe commissam fuisse curam religionis, rerumque eo pertinentium ⁷³, nisi constitisset omnibus de summa excellentia eius rerum diuinarum scientiae, et de praestantia singulari pietatis, simplicitatis, prudentiae, grauitatis, iustitiae, etiam fortitudinis?

Iam vero eat mihi aliquis, et neget, Camerarium fuisse perfectum, absolutumque, Theologi summi exemplum, et speculum quasi nobile Theologiae! Pudeat vero etiam eos stultae temeritatis, qui profanas litteras clamant abhorrere a sacris, eosque peccare grauius, qui adiumento Grammatices vtantur ad interpretandos libros diuinos, qui quum ipsi, veluti sol, propria radient luce, inutilem scilicet alienae vsuram nihil requirant!

Quorsum autem haec omnia commemorari a me, et disseri, putatis, Auditores? Vt intellegatis, quam ad normam ego posthac, fauente deo, quam ad regulam, studia omnia sim, et instituta, directurus in eo munere, cuius adeundi, more institutoque maiorum sapienti, veniam et potestatem impetraui ab amplissimo Philosophorum Collegio. Cuius quidem muneris quo maiorem amplitudinem

nem esse, et dignitatem, sentio: eo magis mihi in eo elaborandum, ut id sustineam, video. Nam ea est profecto FRIDERICI AVGVSTI, Patriae Patris Indulgentissimi, sapientia, ea in Amicis eius et Familiaribus grauitas fulget, ut neminem ornent, nisi cuius doctrinam, docendique bonas litteras, et cupiditatem, et facultatem, iudiciis intellogentium virorum integris approbatam cognouerint: vestrae autem, venerandi bonarum artium Professores, prudentiae, et diligentiae, norunt omnes, laetanturque, tam singularem esse magnitudinem, ut non, nisi dignorum preces, voluntateque, graui sententiarum vestrarum pondere adiunetis: ea denique cupiditas humanitatis cernitur in vobis, Commilitones ornatissimi, ut nemo, nisi litteras bene doctus, vestris auribus et ingeniis satisfacere posse videatur. Quod quidem humanitatis studium insigne ego numerandum arbitror in summis beneficiis, iisque benivolentiae diuinae documentis, quibus remuneretur dei numen quodammodo, ornetque, posterorum grauitatem, qui sint seueritatis maiorum tam constantes, acresque, imitatores, tantique, et tam diligentes, aemuli. Iam quid faciendum mihi arbitramini, Auditores? Certe non expectabitis a me, neque postulabitis, ut precer, imploremque, et venerer, deum immortalem, ut potentissimo Regi salutem, incolumitatem, reditum in patriam, extinctis belli diuturni, luctuosique, incendiis, et reuocatis Pacis almae, ac Otii aurei, copiis, donet; ut Domum regiam impertiat, cumuletque, bonis fastigio regio et maiestate dignis; ut ornet Amicos Familiareque regios. Hoc enim foret, meo quidem sensu et iudicio, diffidere Prouidentiae diuinae, Pietati Regis optimi, Domusque regiae, sanctitati et sapientiae Amicorum Regis: a quibus diuinis virtutibus, sane non intellego, qui fieri possit, ut absit vnquam diuina benivolentia, omnisque summae, quae quidem in hominum imbecillitatem cadat, felicitatis copia. Immo spero, a me non magis, non melius, posse declarari animum pium, gratumque, pro tanto beneficio, pro tam singulari ornameto,

mento, quam ita, vt partibus me muneris bene, recteque, functurum spondeam, vt appareat, id mihi adepto aequum gratum esse, ac concupiscenti, hoc est, vt litteras humanitatis doceam, interpreterque, summo studio, neque ab earum societate separem vnquam, et seiungam, litteras diuinas. Vobis vero, Magnifice Academiae Rector, Collegii Philosophici Spectabilis Decane, reliquique bonarum litterarum Doctores Venerandi, et Magistri Clarissimi, vt pietate semper, et humanitate, satisfaciam, eo magis entendum mihi puto, quum, et initia muneris mei praesentia vestra, frequentiaque rara, et orationem tanta attentione, ornaueritis, condecoraueritisque: et vobis, Commilitones Humanissimi, eam, fauente deo, vt ostendi, et industriae, et diligentiae, constantiam, in tradendis artibus optimis, praestabo, certe conabor praestare, vt vestri vos in me amoris, et voluntatis, quam plurimi facio, nunquam poenitere possit. Quod reliquum est, tuae, o! deus immortalis, Praeses Statorque bonarum litterarum Optime Maxime, tuae tutelae, tuo praesidio, vt omnino omnia huius Artium Vniuersitatis Collegia, ita maxime Theologorum Venerabilium, Amplissimorumque Philosophorum, Ordines, commendatissimos esse cupio, vt studia rerum diuinarum, humanarumque, floreat semper apud nos, nec vnquam intermittantur, et vt castitas religionis, et puritas, praesidiis bonarum litterarum firmis munita, integra semper, atque intacta, praestetur. Nam mihi quidem hoc satis est, planeque, persuasum, quamuis ipse prope mundus ruinam minari videatur, tamen placere deo, vt optimarum artium, et disciplinarum, studiorumque humanitatis, cultura conseruetur ⁷⁵.

1. Cicero pro Archia c. 9.

2. Vid. Xen. Cyrop. 1, 5. 7. p. 64. Hutchinsf. mai. Locus dignus est, qui totus apponatur: Ὑμεῖς δὲ [agit Cyrus cum τοῖς ὁμοῖς] νῦντι μὲν δῆπερ, ὅσα περ οἱ ἄλλοι ἡμέρᾳ, δύνασθε χρῆσθαι, πόνος δὲ τῆ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας νομίζετε, λιμῶ δὲ, ὅσα περ ὄψω, διαχρῆσθε, ὑδροποσίαν δὲ ῥᾶον τῶν λεόντων φέρετε· κάλλισόν δὲ πάντων, καὶ πολεμικώτατον [Iunt. Ald. et alii, πολιτικώτατον· fed πολεμικώτατον legitur etiam ap. Longinum περὶ ὕψους c. 28, 3., et in Cod. Altorp. recte], κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαυόμενοι γὰρ μᾶλλον, ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, χαίρετε· τὰς δὲ ἐπαύνας ἐραστὰς ἀνάγκη ἐπὶ τέτῳ, πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον, ἡδέως ὑποδύεσθαι.

3. Vid. Tacitus Ann. 4, 38.

4. Vid. Plato Apolog. 18. et Xenoph. Memorr. 1, 2. 5. f.

5. Camerarius epist. 1. p. 54. ad Carolouicium: *Haec scripsi, cum accingerer ad iter Lipsicum, quod, non tam illustriss. Principis clementiss. inuitatione, quam amicorum, et in primis tua, cohortatione, vel potius impulsu, suscipiendum, et accelerandum, mihi putavi.*

6. Vid. Melanthonis epist. ad Camerarium, quae Lipsiae apud Voegelinum, cura ipsius Camerarii, vno Volumine editae sunt, p. 368. f. Sed placet totum locum quamuis longum, lectorum causa, huc transferre: *Quantum ego iudicare possum, haec Academia, et ingenio tuo aptior est, et collocandae familiae accommodatior. Iam tantus est consensus omnium optimorum virorum, in hac aula et Academia, te expetentium, ut, et haec iudicia tibi perquam honorifica esse statuam, et arbitrer diuinitus te huc vocari. Ac, mihi crede, multo magis ornata est haec ciuitas ingenii, quam, vel opibus, vel operibus, quibus tamen excellere eam scimus. Scis, me hac quidem in re mediocriter philosophari. Non opes, aut aedificia, miror, sed praestantiam ingeniorum, senatus grauitatem, gubernationis formam ἀριστοκρατικὴν. Inter haec lumina egregiorum virorum te quoque conspici malim, quam in isto coetu, quem non quidem contemno, sed tamen hunc ut anteferam, perspicuis causis moueor. Deinde spero, etiam Ecclesiae plus profuturam esse tuam operam, hoc loco. Hae duae vicinae Academiae si florebunt, quantum momenti sunt allaturae ad conseruationem verae doctrinae? Nam alibi quid fiat, proximus conuentus ostendit. Aut tacent eruditi oppressi metu, aut inflectunt se, cum summa leuitatis nota, ad potentum dolos. Hic, etsi humana omnia sunt incerta, tamen nunc quidem consensus est bonorum, et illa virtutis custos in statione mediocriter est, libertas. Rogo igitur*

igitur, ut de tota re statuas. Nam ego nihil praescribo tibi, et studio errare possum. Illud autem tibi confirmo, quod ad voluntates doctorum ac prudentum omnium attinet, omnes tui cupidissimos esse. Omnes testantur, sibi mores tuos, fidem, et eruditionem, probari.

7. A. C. CIΩIOXXXXI. Vid. Camerarius epist. 1. p. 39. Francof. et in Vita Melanthonis p. 185. edit. Lips. a. 1566. p. 187. f. edit. Lips. a. 1596.

8. Camerarius epist. 1. p. 122. f. ad Cumerstadium: *Mihi vero hanc libertatem quaesivi desertione patriae, in qua, si assentari aliquibus voluissem, occasio augendae rei, ac dignitatis, mihi non defuisset.* Idem epp. 2. p. 139. ad Stramburgerum: *Qua et huc [Lipsiam] spe [studii vacandi] veni. nam honores, et diuitias, nunquam affectavi, et consequi fortasse, si vellem, non possem.*

9. Camerarius epist. 1. p. 40.: *Omnino in Academiam bene constitutam me venturum esse putaram, ubi nostrarum litterularum culturam in otio exercere possem. Sed animadverto, rem scholasticam esse perturbatiss.* Quo quidem pertinet etiam epistola ad Georgium Cumerstadium tota, quae legitur lib. 2. p. 118. ff.: itemque litterae ad Ioh. Stramburgerum p. 135. ff.: et aliae quaedam.

10. Fecit id in suis Praefationibus Iac. Thomaeus p. 488. ff., sed, et iusto brevius differuit ea de re, et alio consilio. Nuper Memoriam Ioach. Camerarii edidit Ioh. Frider. Eccardus, Gothae a. 1774. 8. Etiam in Tho. Crenii Collectione libellorum de eruditione comparanda p. 1. — 249. L. B. a. 1699. 4. multa leguntur ad laudes Camerarii pertinentia. Catalogus scriptorum eius, a Ge. Summero editus Gedan. a. 1646. 8., locupletatus extat in Fabricii bibl. Gr. 6, 10. 17. p. 493. — 532. Vol. 13.: quem augere et perficere studuit Aug. Guil. Ernestius, V. C., editis duabus Prolusionibus, Lipsiae a. 1782. et a. 1786. 4.

11. Vid. Cic. pro Plancio c. 8.

12. In epistola ad Georgium principem, quae inserta est Vitae eius a Camerario scriptae p. 60., Lutherus Heltum vocat hominem, qui Iesum Christum ardentissime dilexerit, studiosissime coluerit, et Ecclesiae utilissimus fuerit, cuius ipse precibus filius sit plurimum. Sed multo etiam magis laudat virtutes Helti Camerarius. In praefat. ad Homilias Graece conscriptas eum vocat *Virum optimum tam ingenio, quam moribus, deque veneratione, et doctrina, tunc secundum nemini, qui apud clarissimos Ascaniae principes in honore — ob virtutem — et pietatem, senex mortem obierit.* Et in epistola ad
Geor.

Georgium principem de morte Helti, eum appellat *optimum, et sanctissimum, et doctissimum, Virum*. Extat illa epistola, cum in Vita Georgii p. 53., tum in epistolis familiaribus lib. 1. p. 1.—4. Francof. In Vita Melanthonis p. 216. [ed. Lips. a. 1566.] Heltus vocatur ab Camerario *optimus, et integerri- mus, sapientiaque, et virtute, in primis pietate, eximia prae- ditus*: et in Vita Eobani Hessi p. 16. *optimus et integerri- mus Vir*.

13. Plin. 2. ep. 3, 7.

14. Vid. Camerarius in Vita Georgii p. 12., quam Ioa- chimo, Georgii fratri, inscripsit: et in Vita Melanthonis p. 217., vbi ait, Georgium cum Ioachimo fratre vsum esse Helto doctore, seque appellatum esse ab istis Principibus *con- discipulum*.

15. Vid. Camerarius in Vita Georgii p. 45.

16. Camerarius in epistola ad Georgium Anhaltinum de morte Helti, quam ante laudauimus: *Liceat mihi agere gra- tias deo, qui voluerit in Georgii Helti, opt. et sanctiss. et do- ctiss. Viri, disciplinam me tradi, ad quem deductus a matre mea, femina, nec imprudente, et pia, atque commendatus illi, ut filius, paterni animi affectionem ita sum in hoc exper- tus, ut, si ex ipso natus essem, neque diligentius me custodi- re, neque ardentius diligere, neque fidelius instituere, potuisse videatur*. add. Camerarii Praefat. ad Theonis Progymnas- mata α, 3, vbi Heltum vocat *Georgium Vorchemium*.

*) Vid. Xenoph. Memorr. 4, 1. 2.

17. Camerarius in Commentario in Tuscul. 1. Ciceronis ad Iulium Pflugum, qui est dialogus inter Stibarum et Camerarium, [Basil. A. C. MDLXXXVIII. quaternis] p. 6.: *Nos autem et ipsi inceptum iter tenuimus, neque optimarum artium atque disciplinarum studia deferere unquam volumus, et rectam er- ga illa voluntatem contra fortunae, cum blandimenta, tum indignationes, custodiuimus. Neque enim quicquam aliud a puero instituto atque imbuto praeceptis illarum, magnum mi- hi, neque pulcrum, visum: et in hac persuasione cum eis quid- vis mali quoque, si ita cecidisset, subeundum perpetiendumque potius duxi, quam, desertis illis, in summa quiete, et splen- didissima fortuna, velle viuere*. Et in Narratione de Eobano Hesso p. 4. [Lips. A. C. MDCLXXXVI. octonis]: *Cole- bamus, inquit, eas litteras, sine quibus persuasum nobis erat nullam doctrinam sapientiae professionem suam tueri posse, et auctores Graecae, et Latinae, linguae legere studebamus —. Nos quidem certe ita statuebamus, hanc esse viam virtutis, atque sapientiae, atque iter directum, cum pietatis, et reli-*

(G)

-gio-

gionis, tum humanitatis, et laudis, in hac vita, et in terris — neque spem, quae concipiebatur de his rationibus, quantum tum venire passi fuissetus — neque possum vel hodie. no die animum inducere, ut aliter sentiam — ut non debeat nos nimium pudere, si quis illum exprobet, et impedimenti fuisse perhibeat, quo minus opes, dignitatem, honores, consequeremur.

18. In epistola ad Georgium, Principem Anhaltinum, Herodoto, qui Basileae apud Heruagium A. C. **CICIDXXXI**. prodiit, praemissa, Camerarius Heltum nominat *optimum, et doctissimum, et fidelissimum, magistrum, ad quem annum ingressus XIII. deductus fuerit, et commendatus a matre: fuisse ait se cum eo ferme quinquennium, ut nihil diligentiae curaeque maximae in se erudiendo instituendoque bonis litteris, atque artibus, et praeceptis virtutis, omiserit.* In Vita Melanthonis p. 216. de Helto: *Qui neque me aliter, quam filii loco, toto quinquennio, quo discipulus ipsius fui, habuit.*

19. Camerarius in epist. ad Georgium Anhaltinum, praemissa Herodoto, memorat se usum esse Graecae linguae magistris *Petro Mosellano* [v. Vita Melanthonis p. 92.], *Ioh. Mezeler*o, Presolauienti, et in primis *Ricardo Croco*, Britanno, praeceptore Mezeleri, Crocumque sibi Herodoti librum primum exposuisse: refertque facultatem Graecae linguae magna ex parte Herodoti lectioni acceptam. Et in Narratione de Eobano Hesso p. 4.: *In qua parte, inquit, ego, quanquam admodum adolescens, tamen ferebar in oculis, quia audieram Richardum Crocum, Britanum, qui primus putabatur ita docuisse Graecam linguam in Germania, ut plane perdisci illam posse, et quid momenti ad omnem doctrinae eruditionem, atque cultum, huius cognitio allatura esse videretur, nostri homines sese intelligere arbitrarentur.* Add. Commentar. Camerarii in Tuscul. 1. p. 6. De Croco elegantem A. C. 1761. libellum Lipsiae edidit Ioh. Aenotheus Boehmius, repetitum in Opusculis eius Academicis de Litteratura Lipsiensi, Lipsiae A. C. 1779. 8., p. 167. — 188. Et ego, paucas ante hebdomadas, a Patre meo, venerando sene, cui ipse debeo omnem harum litterarum amorem, accepi eiusdem Croci Tabulas Graecae linguae, quibus epistolam ad Ioh. Kuchel, Artium et I. V. D., Georgii, Saxonum Ducis, Cancellarium, praemisit Philippus Nouenianus, Croci discipulus, scriptam Lipsiae a. d. X. Kal. Nou. A. C. **CICIDXXI**.

20. Camerarius in Narratione de Eobano Hesso p. 29.: *Non ita multo post ego annos natus octodecim, qui Iesu Chr.*
annus

annus fuit MDXVIII. Erphordiam et ipse me contuli, quum Lipsiae vixissem annis quinque, et duobus operam dedissem Richardo Croco, Britanno — fuissetque etiam Mezleri, et Petri Mofellani, auditor. Et p. 42.: Cum hoc [Georgio Sturciade] designatus fui, et mox renunciatus, decimus nonus, secundo, ut opinor, loco, Magister optimarum artium, declarante iudicium de nobis eorum, qui suffragia tulerunt, Eobano Hesso —. Hic annus fuit Christi MDXXI. incipiens. Add. Vita Melanthonis p. 27. et Praefat. ad Theonis Progymnasmata α, 3, b.

21. Vid. Ioh. Aug. Ernestii τὸ πρῶτον Elogium Caspari Borneri p. VIII.

22. Vtrumque, et Plautum, et Macrobius, edidit Camerarius emendatum ope librorum MSS.: et Plautum quidem A. C. CIOIOI. et A. C. CIOIOLVIII.: Macrobius A. C. CIOIOXXXV. Basil. apud Ioh. Heruagium: quae est admodum nitida editio. Notae eius in Plautum correctae, et auctae, etiam insertae sunt editioni Basil. Heruagianae A. C. CIOIO LXVIII. octonis; p. 126. — 300.

23. Ciceronis libros varios, vel edidit, vel illustravit notis, ut Tusc. I. Basil. A. C. CIOIOXXXXVIII. quaternis: Epistolas ad diuersos A. C. CIOIOI. octonis: libros de Officiis A. C. CIOIOXXVII. etc. Sed omnia Ciceronis Opera cura Camerarii edita sunt Basileae A. C. CIOIOXXXX. Voll. 4. formae maximae apud Heruagium: de qua editione v. Ernestius Praefat. ad Cic. Opp. p. 29. f. Scholia eius in Lucanum inserta sunt editioni Audendorpii, quum prodissent A. C. CIOIOXXXVIII. Notae in Caesarem habentur in edit. Lugd. A. C. CIOIOCXIII.

*) Camerarius in epistola ad Iustum Ionan, praemissa Versioni Histor. Eccles. Theodreti Latinae [Basil. A. C. CIOIOXXXVI. f. max.]: Si quid mihi forte eximiae cognitionis Graecae linguae inter aequales meos vendicem, non arrogantia, sed iure meo, facere hoc videri debeam. Eo enim sum aetatis tempore ad illius studium adductus, tantaque optimi, ac doctissimi, viri, magistri mei, Georgii Helti, voluntate, promptitudine, cupiditate, dicam etiam vere molitione ac vi, in hoc retentus, et excitatus, ut non sine maxima infamia ignorari haec lingua a me possit, neque vulgariter solummodo me intelligere eam, ferendum esse videatur.

24. In Praefat. ad Phauorini Lexicon: Qui statim ubi ad aliquam, ut creditur, maiorem professionem, re autem vera opificium quoddam doctrinae, accessere, tum omnem respectum, et curam, bonarum litterarum, et studiorum humanitatis, tanquam inutilem et superuacaneorum in posterum deponunt, at-

que abiciunt. Graecae vero linguae cognitionem, non modo non requirunt, sed despiciunt etiam, atque irrident.

25. Basileae A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\chi\chi\chi\chi\iota$. et $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\iota$. f. max. apud Ioh. Heruagium. In Praefat. ait: *Debetur et aliquid nobis, qui ipsi quoque cura et respectu nostro opis nonnihil attulimus his libris, profecto admodum afflictis, praesertim in scholiis breuibus illis quidem, sed — plurimi faciendis —.* Commentarium Camerarii in rhapsod. α' et β' Iliados Ioh. Scherpezelius reiecit ad calcem scholiorum Man. Moschopuli Trai. ad Rhen. A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\chi\chi\chi\chi\chi\chi\iota$, octonis, editorum.

26. Basileae A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\chi\chi\chi\chi$. f. max. apud Heruagium. In epistola ad Mauricium, Praefulem Eystatensem, ait: *Vsum adiumento Cod. vetusti, Constantinopoli ab Eugenio Ioh. cuidam Aretino ante annos amplius centum donati. Adiunximus nostram curam, maxime in Commentariolis percensendis.*

27. Basileae A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\chi\chi\chi\chi\iota$. f. max. apud Heruagium.

28. Notae in Sophoclem primo Basileae ex officina Ioh. Oporini A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\iota\iota\iota$. exierunt octonis, deinde A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\iota\iota\iota$. illatae in editionem Stephanianam.

29. In eius Sententias scripsit Camerarius $\upsilon\pi\omicron\mu\nu\eta\mu\alpha\tau\alpha$ Graeca, edita iterum Lipsiae A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\chi\chi\chi\chi$, octonis, a Sebero.

30. Interpretationes Politicorum Aristotelis, et Oeconomicorum, prodire Francof. apud Vuchel. A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\iota\iota\iota$ LXXXI. quaternis.

31. Cyri paedia Latine cum notis Camerarii edita est Parisiis A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\iota\iota\iota$ LXXII. quaternis: et Latina eiusdem Versio libelli $\pi\epsilon\tau\epsilon\iota\iota\iota\iota$, aliorumque, eodem anno, et loco: atque $\Lambda\theta\eta\nu\alpha\iota\omega\nu\ \pi\omicron\lambda\iota\tau\epsilon\iota\alpha$ Lipsiae A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\chi\chi\chi\chi\chi\chi\iota$. octonis.

32. Theonis Progymnasmata cura Camerarii exiere Basil. A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\chi\chi\chi\chi$. 8., et Progymnasmata Aphthonii Lipsiae A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\iota\iota\iota$ LXXXVIII. octonis.

33. Vt Archytas, cuius libri $\pi\epsilon\tau\epsilon\iota\iota\iota\iota\ \pi\alpha\nu\tau\omicron\varsigma\ \Phi\upsilon\varsigma\epsilon\omega\varsigma$ editi sunt Lipsiae A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\iota\iota\iota$ LXXVIII. 8.: Phauorinus, Basileae A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\chi\chi\chi\chi\chi\chi\iota$. f. max. apud Rob. Vwinterum.

34. Quo in numero habentur maxime Homiliae, h. e. explicationes earum partium, quae excerptae de Euangelicis scriptis solent recitari conuentibus solemnibus, Lipsiae A. C. $\epsilon\iota\delta\iota\omicron\iota\iota\iota$ LXXIII. quaternis.

35. De Heruagio Camerarius in Praefat. ad Homerum haec scripsit: *Dignus et fauore — Heruagius noster, qui — non cessat impensis suis eos libros euulgare, quibus de maior famae a posteritate, quam lucri in praesentia spes, concipi possit.*

36. Ele-

36. Elementa Rhetoricae, Lipsiae A. C. MDCLXII. octonis.

37. Oratio habita Lipsiae ad funus illustrissimi Principis Mauricii, Ducis Saxonum Electoris, quum praeterduceretur, XIII. Cal. Iul. Lipsiae in Officina Valentini Papae A. C. MDCLIII. quaternis. Orationes Camerarii funebres X. in memoriam eiusdem Principis edidit Ludouicus, filius, Lipsiae A. C. MDCLVIII. octonis. Oratio de laudibus Ioh. Homilii, Lipsiae A. C. MDCLXIII. octonis etc.

38. Epistolarum eius familiarium libri VI. editi sunt a Ioachimo, filio, Francofurti apud Vuchelos A. C. MDCLXXXIII. octonis. Sed multae postea aliae prolatae sunt a multis, et coniunctim, et separatim, variis in libris.

39. Quo pertinet, verbi causa, liber de generibus diuinationum A. C. MDCLXXVI. 8. editus.

40. Opuscula moralia, Francof. A. C. MDCLXXXIII. Quo referri etiam debent Fabulae Aesopiae, aliquoties editae, et Explicatio librorum Ethicorum ad Nicomachum: itemque Dionis Prusaei libellus de non temere credendo, in Latinum conuersus e Graeco, notisque illustratus, ad calcem Praceptorum VII. Sapientum Graeciae, a Lycio Latine versorum, Lipsiae A. C. MDCLXII. octonis.

41. Quo spectat Interpretatio Politicorum Aristotelis.

42. Huc pertinet Interpretatio Oeconomicorum eiusdem Aristotelis.

*) De Cometis, A. C. MDCLXXVI. 8.

43. Astrologica, A. C. MDCLXXXII. 8.

44. Κλαυδίου Πτολεμαίου Πηλυσσιεύς Τετραβιβλος Σύνταξις, πρὸς Σύρον ἀδελφόν, Noribergae A. C. MDCLXXXV. quaternis: quae editio est in bibliotheca Collegii Paulini. Ego vero possideo exemplum, adornatum Basileae ab Ioh. Oporino, A. C. MDCLIII. octonis, sine Versione Latina, et sine notulis, quae reperiuntur in altera illa editione. Notae in libros Nicomachi Geraseni Ἀριθμητικῆς Συναγωγῆς exierunt Lipsiae A. C. MDCLXVIII. 8., quibus editionem eorum suam auxit Sam. Tennullius, Arnhem. A. C. MDCLXVIII. 4.

45. Hippocomicus s. de curandis equis. Est in bibliotheca Senatus Lipsiensis.

46. Eclogae, et poemata, Lipsiae A. C. MDCLXVIII. 8.

47. A. C. MDCLXXXXVI. octonis.

48. A. C. MDCLXXXXVI. octonis.

49. A. C. MDCLXVI. octonis. Omnino de meritis Camerarii in historiam differit eleganter Boehmius in Orat. nuper edita de studii et doctrinae historiarum publicae, in Aca-

demia Lipsica, ortu p. 16. ff.: quae inserta extat Opuscul. eius Academicis de Litteratura Lipsiensis p. 107. ff.

50. Vocabula rei numariae A. C. ϞΙϞΙΧΧΧΧΧVIII & Vuitebergae. Vidi in bibliotheca Senatus Lipsiensis.

51. Notatio figurarum sermonis in libris quatuor Evangeliorum, Lipsiae A. C. ϞΙϞΙϞLXXII. quaternis: Notatio figurarum orationis et mutatae simplicis elocutionis in Apostolicis scriptis, etiam in libro Πράξεων et Ἀποκαλύψεως, ibid. e. a.

52. V. c. Lamentationes Ieremiae, A. C. ϞΙϞΙϞLIII.: Psalmi VII. poenitentiales, A. C. ϞΙϞΙϞLXXIII. Eodem pertinent Sententiae Iesu Siracidae, Graece cum notis, Lipsiae A. C. ϞΙϞΙϞLXX. octonis: et liber Sapientiae, Latine, cum notis, Lipsiae A. C. ϞΙϞΙϞLXX. octonis.

53. Hoc intellegi maxime licet e libello, quem edidit de piis et catholicis precibus, et inuocatione numinis diuini: cui libello insertae sunt ab ipso Camerario multae precum formulae Graecae: Argentorati A. C. ϞΙϞΙϞLX. octonis.

54. Lipsiae A. C. ϞΙϞΙϞLII. octonis.

55. Heidelbergae A. C. ϞΙϞΙϞCV. octonis.

56. Lipsiae A. C. ϞΙϞΙϞLXVI. octonis.

57. Edidit librum illum Ludouicus, filius, Lipsiae A. C. ϞΙϞΙϞLXXIII. quaternis. Eodem referri debet *Catechesis Latina*, Lips. A. C. ϞΙϞΙϞLXXIII. octonis: et *Catechesis Graeca*, Lipsiae A. C. ϞΙϞΙϞLX. octonis.

58. Id quod apparet maxime e disputatione de piis et catholicis precibus.

59. Camerarius Prolegg. ad Sophoclem p. 10.: *Cuius [sapientiae humanae] iter non tendit ad veritatem, neque ad salutem, et felicitatem, peruenit —. Quapropter ad aliam scholam transeundum est, quam aperit Ecclesia filii dei, Domini nostri vnici Iesu Christi.* Praefat. ad Herodotum: *Veneror, atque veluti adoro, diuinam quandam voluntatem in te, et studium caeleste, veri cultus nominis et religionis Christianae. In quibus quum sint vniuersa, quum salus nostra tota haereat, quum omnis virtutis perfectio consistat, quae tamen incuria, quae neglectio, quantum frigus, omnium sit, videmus. Quid ego dicam etiam peruersitatem, et prauitatem, quorundam, qui, vel ambitione, et spe honorum, vel metu amittendarum opum, vel quacunque animi non admodum honesta affectione, et ipsi tenere, et ab aliis defendi, manifestos errores — volunt.* Epist. praemissa libro Sapientiae: *cuius [Christi] laudi seruire omne studium, omnemque industriam meam, cupio pertinentem ad commoda, pietatem, et religionem.* Epist. I. p. 104.: *Si legum,*

gum, iudiciorum, vestigalium, armorum, cura ad firmum statum regni diligens est suscipienda — multo profecto magis religio, et pietas, ut pura atque incorrupta sit, videre curareque par est, ac decet, cum fundamentum hoc sit bonae spei ad felicitatem uniuersam. Addi potest Oratio Camerarii de cultu pietatis et virtutis, Lips. A. C. cıoıoıxxxv., octonis edita: itemque Programmata breuicula, nomine Academiae Lipsiensis scripta, et collecta in vnum fasciculum ab Ludouico, filio, A. C. cıoıoılxx. octonis, Lipsiae.

60. In epistola praefixa Sententiis Iesu Siracidæ: *Vnusquisque videat, ne veritatis doctrinam caelestem, cuius magister est filius dei, negligenter audiat — aut nefarie etiam prodat, neu ulla re violet atque contamineat — ut fortunas, ac vitam, potius amittere — quam veritatem prodere, malit. Epistt. 2. p. 162.: non potest esse miserius mori, quam in summa turpitudine desertæ et proditæ veritatis viuere. Et ibid. p. 143.: Non pudeat inter recte sentientes in Ecclesia Christi numerari, in qua ut viuam, et moriar, Christum oro.*

61. Narrat de Eob. Hefso p. 55.: *Celebrauit [Hefsus] æternum deum, et omnibus — occasionem de rebus diuinis cupide, et ardentem, commentandi præbuit. Qui est ad deum cultus summus, et maximus ad homines fructus.*

62. Melanthonis ad Camerarium Epistolæ prodierunt Lipsiæ, cura ipsius Camerarii, A. C. cıoıoılxviii. 8.

63. Iusto Ionæ inscripsit Theodoreti Historiam Ecclesiasticam, Basil. A. C. cıoıoıxxxvi. f. max. In epistola ad eum ait: *me pene adhuc puerum cupidissime es complexus, et habuisti nos in numero familiarium tuorum.*

64. Georgio Anhaltino inscripsit Camerarius Herodotum: *Ioachimo, Marchioni Brandeb., Homerum: Alberto, Marchioni Brandeb., Phauorinum, et Linacri libros VI. de emendata structura Latini sermonis: Philippo, Hassiæ Landgrafio, Vitam Melanthonis.*

65. Vt *Christophori*, Ducis Vuirtebergenfis, cui sacram esse iussit dissertationem de precibus: *Mauricii*, Praefulis Eyfstatensis, cui inscripsit Thucydidem: *Ioachimi Friderici*, Administratoris Primatus et Archiepiscopatus Magdeburgensis, cui dedicauit Notationem figurarum sermonis in libris quatuor Euangeliorum etc.

66. Etiam in Testamento, quod fecit pater A. C. cıoıoılxviii. d. XII. Sextilis, quodque insertum legitur Museo Norico p. 89.—100., filios grauiter cohortatus est ad studium pietatis constans, et flagrans.

67. Is, ut ante diximus, edidit patris Homilias, iisque praefixit epistolam, in qua ait, *qui Christum bene sciat atque norit, eum satis superque esse doctum, quamvis alia nesciat.*

68. De Philippi Camerarii Vita Commentarium elegantem edidit Schelhornius, Norib. A. C. cııııccxxx. 4.

69. Epist. 2. p. 124.: *Ego vero, neque natura, neque voluntate, idoneus sum ad quaerendam rem.*

70. Amisit A. C. cııııxxxv. fratrem unicum [Epist. 2. p. 140.]: et uxorem A. C. cııııLxxııı. [Epist. 2. p. 132.]. Laboravit saepe febris, etiam nephritide, ut A. C. cııııLxvıııı. Modo coactus est commorari Vuurcepurgi, modo Noribergae, nunc Neostadii ad Orilam [vid. Vita Melanthonis p. 262.], nunc Merspurgi, cum suis [Epist. 2. p. 163.].

71. Narrat. de Eobano Hessio p. 46.: *in qua [Noribergae] una cum illo [Hessio] ego, et Micailus Rottingus, viximus annis circiter septem, et eas litteras, atque artes, quas didiceramus, docuimus, sine specie quidem dignitatis, sed cum aliquo certe non vulgaris commoditatis fructu.* Vita Melanthonis p. 105.: *Fuit anno Christi MDXXVI. nobis magistris inchoata publica doctrina bonarum litterarum, atque artium, in ea urbe [Noribergae].*

72. Epist. 2. p. 175.: *Bene volo hominibus illis [Tabingenfibus], apud quos aliquot annis non incommodo hospitio usi sumus, et peroravi istam, crede mihi, non sine summa molestia mutavi.* Alia huc pertinentia reperiet lector in Hofmani V. C. Comment. de meritis Melanthonis in hist. Germanicam, sermone patrio conscripta.

73. Vid. Secquendorffius Hist. Lutheran. 3, 8. 69. p. 205. et 3, 27. 110. p. 455. Ipse Camerarius Epist. 2. p. 144. ad Stramburgerum: *Ad Consistorium quod attinet, permaneo in sententia, et utar iure meo, et Principis voluntate, qui ad culturam studiorum nostrorum me accersit: neque patiar ad aliena haec me abripi, praesertim cum, qui haec agere, et velint, et possint, reperire liceat alios me multo magis idoneos.*

74. Sunt verba Camerarii in epistola ad Ioh. Stramburgerum, 2. p. 140. Francof.

ORATIVNCVLA

A. D. XXII. SEPTEMBRIS A. C. CIOCCCLXVII

IN SCHOLAE THOMANAE
AUDITORIO CLASSICO
MVNERIS RECTORIS

HVIVS IPSIVS SCHOLAE
ADEVNDI CAVSSA
RECITATA

AB

IOH. FRIDER. FISCHERO

Q. B. V.

V I R I

SVMME REVERENDI ILLVSTRIS

AMPLISSIME

PATRONI MAXIMI

COLLEGAE OPTIMI

DISCIPVLI CARISSIMI

Etſi ſcirem, Auditores, de quo tamen vel cogitare eſſet proſecto hominis vaniſſimi, ſtultiſſimeque ſuperbi, etſi vero ſcirem, ſtudia mea ſpem veſtram nunquam ſeſeſſiſſe; etſi vere recteque gloriari poſſem, operam meam ſemper ſatiſſeſſiſſe exſpectationi veſtrae: tamen nunc certe vehementer timendum eſſe ſatis intellegerem, ne oratio mea parum reſpondere deſiderio aurium veſtrarum putaretur. Neque enim ignorari a vobis ſcio, Auditores, qui mutus adeat magiſtri bonarum litterarum in Scholis, vel maioribus, vel etiam minoribus, cum oratione fere perſequi tum quaefſionem ſolere, quae pertinere intellegatur, vel ad diſciplinam vniuerſam, quam proſiteri iuſſus ſit, vel certe ad aliquam illius partem: vt ſcilicet facultatis, doctrinaeque, ſuae exemplum quaſi, et ſpecimen, oſtendat, exhibeatque, iudicio auditorum. Sed ab huius conſuetudinis norma diſcedere, pace veſtra, Auditores, orationi nunc meae licebit; non quod ipſius, moris ſolennitatem, et vetuſtatem, vituperandam arbitrer; quis enim, quaefo, reperiri, viderique, velit arbiter doctrinae liberalis

lis tam stulte iniquus, vt argumenta eius, ac documenta, repudianda vilo modo, et contemnenda, censeat? sed quoniam idoneas mihi huius consilii, iustasque, habere causas videor. Ego enim ipsos sex et decem annos tradidi ingenuis adulescentibus bonas litteras in hac Schola; in eunte enim anno primo et quinquagesimo Conrektoris partes suscepi; vt, nisi nossetis, Auditores, nisi scirent ii, penes quos cura rerum Scholae nostrae est, reperiri in me, non dicam boni, verum probabilis, magistri numeros, et virtutes, me nunquam magistrum illius, nedum omnium magistrorum principem et quasi ducem, sententiis suis legissent: et huius ipsius beniuolentiae Ordinis amplissimi cogitatio totum animum meum, omnes eius recessus, et latebras, repletas tenet tanta copia, tanto cumulo, laetitiae, quae mihi etiam lacrymas exprimat pias, grataeque, aduersus sapientissimam dei prouidentiam, quarum lacrymarum vi impediatur, obruaturque, omnium aliarum rerum cogitatio. Nihil igitur a me nunc expectabitis, Auditores, quod vilo modo pertinere videatur ad orbem humanitatis, partesque liberalis doctrinae: immo declarare constitui breuiter, et ostentare omnibus, magnitudinem insignem, et praecipuam, eius beneficii, quo ego me ornatum, diuini numinis consilio, et Senatus auctoritate, mirabundus laetor. Quod quidem eo magis faciundum puto, quia me non parum adiuuari grato pectoris sensu video; quo solo disertos reddi homines, etiam Quinctiliano auctore nouimus: et si intellexeritis, sentiri a me veram beneficii vestri magnitudinem, spero, a vobis praecipi eo certius animis posse, me partibus muneris, deo quidem fauente, satisfacturum, me rectoris Scholastici personam, si non optime, at saltem bene, acturum, esse: quod saepe auctorum beneficii auribus ingenuis, et humanis, non potest non esse acroama vnum omnium longe suauissimum, et dulcissimum, certe aequae gratum, et iucundum, atque auribus Themistoclis vox eius, a quo virtus viri optime praedicabatur. Sed quum ipsi sciatis, Auditores, eam esse

nunc

nunc memoriae meae leuitatem, eam negligentiam, vt tuto ei, recteque, committi nihil potuerit: non aegre feretis, me ea, quae dicturus sum, de scripto dicere; praesertim quum etiam senatores Romani reperiantur saepe sententias de scripto, non semper memoriter, dixisse.

Iis enim beneficiis praecipuam quandam, et singularem, magnitudinem, grauissimum, maximeque ingens, pondus, iudicant, fatenturque, omnes inesse, quae profisciscantur, non ab vnius humanitate, sed ab beniuolentia plurium: quae dentur, non inuite, et temere, sed consilio, et sponte: quae tribuantur, non multis, verum paucis: quae prosint, non tantum iis, quibus impertita sunt, verum aliis quam plurimis; non hoc, vel illo, tempore, verum semper: quae orrent, non tantum viuos, verum etiam mortuos. Hae vero sunt, Auditores, hae sunt ipsae notae, haec sunt ipsa quasi insignia, eius beneficii, quo ego me auctum esse, condecoratumque, tantopere gaudeo.

Non commemorabo sapientiam, et prudentiam, nihil dicam de aequitate et iustitia, non attingam liberalitatem, et humanitatem, non persequar reliquas virtutes summas, easdemque propemodum innumerabiles, Senatus vniuersi, singulorumque senatorum, ne tam laudatoris grati, memorisque, personam agere, quam cupidi potius, et vani, assentatoris partes suscepisse, videar. Sed cogitate, quaeso, Auditores, vobiscum, cogitate, quanta, quam incredibili cura, quam singulari, quam praecipuo, fauore, completatur Senatus hanc Scholam, eiusque res, ac salutem: quam studiose, quam diligenter, eius rationibus prospiciat, vt eam nemini credat, cuius virtus, fides, industria, doctrina, non sint abunde cognitae atque perspectae. Ego quidem, Auditores, comparare saepius soleo mecum Scholam nostram Thomanam cum filia parenti carissima: et Ordinem amplissimum conferre consueui cum Parente indulgentissimo, maximeque pio aduersus hanc filiam suam, qui consultum ei, prospectumque, velit quam optime: neque

que quenquam spero inueniri vspiam, qui mihi non assentiat libenter, cuius menti, et animo, non inhaereant eadem imagines, non tam adumbratae, quam expressae. Nonne vero ille adulescens, ille iuuenis, omnibus videbitur esse in primis bonus ac probus, cui talis parens filiam collocauerit, quem ipse generum sibi legerit? Itaque ego me non putem summo affectum beneficio esse, ego me non fatear, gloriorque, insigniter esse praecipueque ornatum, quum Senatus, Parens huius Scholae amantissimus, et diligentissimus, curam eius mihi, et quasi custodiam, commiserit? quum me caput eius, principemque, constituerit?

Sed quoniam beneficii magnitudinem, atque praestantiam, etiam animo auctoris metimur, vt, quo citius illud, quo facilius, quo libentius, dederit, eo maius, eo excellentius, eo admirabilius, ipsum beneficium iudicetur: sane nec hoc in genere reperiri video, quod vlllo modo conquerar de iniquitate, inuidiaque, Fortunae. Ea enim erat, maxime exeunte anno superiore, et ineunte hoc anno, valetudinis meae tenuitas, et imbecillitas, quam nostis ita nuper auctam fuisse, vt non videretur maior fieri posse, ea igitur erat tum valetudinis meae imbecillitas, vt consilium petendi muneris grauioris prorsus abiiciendum censerem, quia hoc corpusculum meum, quia hic animulus, in hoc corpusculo inclusus, oneri tanto ferendo, et sustinendo, esset plane impar futurus: ostendebam Consuli, et Consularibus viris, ostendebam vobis, viri summe reuerendi, me non petiturum esse partes rectoris Scholae nostrae, quae per me dari possent, et imponi, alii cuius, qui firmior me, robustiorque, esset, modo ratio mei sic haberetur, vt redditus mei tenues atque exigui augerentur, quo securius mihi viuere liceret cum meis, quo plus prodesse, vinculis curae rei familiaris solutus, opera mea discipulis nostris possem. Si vero hominem iamiam fugientem reprehendebant, retinebant, remanere iuebant: nutantem et dubitantem confirmabant; quod deus corpori aegro, et affecto, into-

integritatem, roburque, certissime redditurus esset, quod deus animum esset infirmum omnino adiuturus et confirmaturus. Harum vocum, harum cohortationum, Bornii in primis, et Gutschmidii, summorum omnique, etiam exquisitissima et accuratissima, non tantum mea, laude longe maiorum, virorum, grauitate pia impulsus, hac auxilii diuini fiducia plenus, trado litteras Consuli: non circum eo, more candidatorum; non premo, non sum ineptus, non peto blandius: deum, quem rationibus meis nossem, inde ab ineunte pueritia, quam optime semper consuluisse, rogo, vt, si sciret, operam meam Scholae Thomanae vtilem, fructuosamque, futuram esse, si videret, me, muneris illius honore auctum, plus bonis litteris, plus patriae, plus rei Christianae, profuturum studiis meis esse, rationem mei ab Senatu haberi iuberet. Ita vero, me quiescente, reique exitum, animo aequo et otioso, exspectante, sit, Auditores, vt, quem Consul, quem Consulares, iam vultu et sermonibus constituissent huius Scholae rectorem, eum vniuersus Senatus sententiis suis legeret, non commotus, non impeditus, leuitate criminationum, et clamorum, iniqua, quibus liuida et virulenta inuidorum quorundam, cupidorumque, hominum, qui mihi, non tam honorem et dignitatem, quam fructus et commoda, noui muneris, ieiuni humilesque inuiderent, lingua, atque vox, omnes nuper vicos vrbs, omnes stationes et *λέρχας*, omnes circulos, me clam; nostis enim turpissimam, maximeque detestabilem, obrectatorum nigri gregis peruersitatem; repletat: quales iudices si Socrati contigissent, Auditores, non coactus esset, mihi credite, homo humanissimus, priuatimque non minus, quam publice, vtilissimus, cicutam bibere, immo sic esset omnium sententiis absolutus, et ornatus, vt in Prytaneo publice aleretur. Hoc igitur modo, hac ratione, quum constitutus sum, auctoritate Senatus, rector moderatorque huius Scholae: quis est, quin singularem inde, et insignem, huius beneficii magnitudinem, et excellentiam, mecum mirabundus cognoscat?

Sed

Sed haec ipsa magnitudo declarari satis, ostentarique videtur virtutibus summis, absolutissimisque, eorum, qui, cum superiore saeculo, tum maxime hoc, Scholae huius, tanta cum laude, rectores praefuere. Quid enim maius hoc in genere, quid excellentius, quid perfectius, non dicam reperiri, verum cogitari, atque adeo fingi, potest Thomasiis, Gesneris, Ernestiis? Certe non credo, Romanum Roscium sua in arte, leui illa neque utili admodum, maiorem, excellentioremque, fuisse, quam Germanos illos nostros in studio hoc grauissimo, priuatimque et publice utilissimo. Et Ernestii quidem, atque Gesneri, merita, ut omnino in litteras bonas omnes, ita in hanc praecipue Scholam, diuina nepotes, etiam serissimi, obstupescerent praedicabunt, laudibusque in caelum summis extollent. Nolo enim ipse eorum magnitudinem, et amplitudinem, attingere, ne forte praeceps ab quoquam, et temerarius, iudicet, quum; neque angustiae mentis meae illam capere, et complecti, neque orationis tenuitas, et inopia, assequi, et augere, ullo modo posse videatur. Sed futurum tamen esse neminem spero, qui non sponte fateatur, cui eadem partes datae, cui eadem persona imposita, sit, iudicio et auctoritate sapientissimorum, religiosissimorumque, viro- rum, eum maximo affectum beneficio, eum maximo condecoratum ornamento, putari debere.

Et profecto multiplex atque varia ipsius muneris grauitas praecipuam eius dignitatem, amplitudinemque, satis loquitur, cunctisque commendat. Desiderat enim facultatem linguarum veterum, in primis Latinae et Graecae, non mediocrem, eandemque promptam et paratam: requirit scientiam historiae veteris, antiquitatisque omnis, etiam philosophiae, non leuem: et, quae multo maior est, atque rarior, virtus, facultate praeditos nos, instructosque, esse iubet, ordine omnia explicandi, perspicue omnia, et ita tradendi, ut ingenia discipulorum acuantur ad omnis elegantiae sensum, ut mentes eorum augeantur rerum optimarum scientia, ut animi emendantur ad omnis honestatis amo-

amorem. Disciplinae vero bonae ratio, qua ipsi nostis, Auditores, contineri summam, salutemque omnem, Scholarum, o quantam prudentiam postulat, quantam diligentiam, circumspectionem, vigilantiam! quantam fortitudinem, et severitatem, lenitate et humanitate temperatam! ut discipuli virtutis, doctrinaeque, venustatem ament, et sequantur, inscitiae, vitiorumque, deformitatem fugiant, et oderint, idque sponte atque ultro faciant! Hi, caeterique, numeri inuneris, hae partes, rectoris Scholastici sunt sane tales, ac tantae, ut nemo facile reperiri videatur, qui eas bene agere valeat, nisi diuino in primis auxilio, diuina ope, adiuuetur; nisi etiam Collegarum beniuolentia, amore, consiliis, opera, sustineatur; nisi discipulorum modestia verecunda, et pudore ingenuo, discendique cupiditate liberali, subleuetur. Sed hae ipsae partes si bene, et recte, si docte, et scienter, agantur, dici non potest, Auditores, quantum ea res rationes nostras, quantum iuventutis, non vnus, sed multarum aetatum, salutem, quantum omnium ciuitatis ordinum res, quantum vniuersae patriae, et religionis, summam, iuuet, firmet, augeat, amplificet. Ornat nos non modo viuos vehementer et praecipue, verum nec inortuos vnquam mori vlllo modo patitur. Itaque ego vel tantillum dubitem, quin summo sim incredibilique beneficio, Ordinis amplissimi auctoritate, affectus et auctus?

Ad te igitur nunc supplex conuerto orationem, precesque, benignissime deus, moderator rerum humanarum sapientissime. Scio enim expertus multis modis, sine te, sine tuo auxilio et numine, omnes hominum spes vanas, inanesque, esse, omnes eorum labores, omnes curas, fructu omni carere, omnem operam frustra collocari et consumi: sed, te fauente, te iuuante, omnia facillime ac felicissime, etiam quae maxime ardua videantur, superari. Complectere me, obsecro, amore, et pietate, semper: confirma mihi corpusculum hoc imbecille, morbique vi, et pertinacia, fractum, et confectum: redde mihi amissas, redditasque auge, mentis, animique, vires; ut ferre possim, et

(H)

susti-

sustinere, onus gravissimum muneris, a me, tuo consilio, tua auctoritate, suscepti. Tu rationibus meis hac in vrbe liberalissime prospexisti tres vigintique annos: tu urbem hanc, in quam ego pæne puër; nondum enim duodeviginti annos habebam; humanitatis sitiens ac cupidus ea mente properaram, ut, absoluto studiorum iuuenilium curriculo, locupletatus, ditatusque, copiis bonarum litterarum quam maximis, in Franciæ meae fines, in moenia Coburgi, parentis, altricisque, puerilium studiorum meorum liberalissimæ, pro cuius vrbis non minus, quam ciuitatis, incolumitate et salute precibus te, immortale numen, fatigare nunquam desistam, reuerterer; hanc igitur urbem tu sedem meam, meum domicilium, fieri, auctore Mascouio, clarissimo viro, iussisti: tu ornasti me, indignissimum tua liberalitate, adhuc, et auxisti, bonis commodisque innumerabilibus. Quo etiam certius spero, magisque confido, te adfuturum mihi porro esse tuo numine, tua ope; præsertim quum tu ipse curæ, fideique, meae credideris tantæ Scholæ res, tot adulescentum ingenuorum, publicæ spei, salutem, ut tua iam res, tua caussa, non mea, agi videatur. Iube, quaeso, iube Spiritum tuum iungere, et consulare, arctissimis et firmissimis amicitiae, concordiaeque, vinculis animos, ac voluntates, magistrorum, ut spectemus semper omnes, sequamurque, idem, ut nihil suscipiamus, nihil facere aggrediamur, quo existimatio, quo fama, Scholæ Thomanae laedatur, et minuat; ut ea semper, liberi et remoti ab omni studio, ab omni habendi amore, agamus, quibus salutis, rationibusque, discipulorum consulatur; ut principes ciuitatis, reliquique ciues, parentes et aui, concordiae, humanitatis, industriae, fidei, grauitatis, nostræ fiducia adducti, eo magis nepotes, filiosque, suos nobis in disciplinam tradant. Sed incende, obsecro, etiam in discipulorum animis, atque ale, cupiditatem bonarum litterarum, et virtutis studium, ut tibi pietatis constantiam, modestiæ laudem magistris, omnibus humanitatis grauitatem, probare nitantur, quo Schola Thomana ore omnium,

et

et sermonibus, cum domi, tum foris, celebretur officina, et domicilium, humanitatis non minus et litterarum, quam virtutis et honestatis. Sic enim, Collegae optimi; sic, carissimi Discipuli; cura nostra; sic civium huius urbis liberalitatem laceſſemus, et prouocabimus, magis magisque: sic parebimus auctoritati Senatus: sic gratias adeo referre amplissimo Ordini iudicabimur: ad cuius virtutis laudem eo magis conſtituti nos; et contendere, hac via, oportet, quum nullus facile illuc aditus patere nobis alius videatur. Sed mittemus, agite, mittemus etiam assidue, vno animo, vno ore, preces ad deum Optimum Maximum, vt Ordinem amplissimum vniuersum, vt singulos Senatores, eorumque gentes et familias, vt Curatores Scholae grauissimos, vt civitatem omnem, florere iubeat; vt defendat etiam ab hoc aedificio, ab his parietibus, omnem flammaram vim, omnia incommodorum, calamitatum, morborum, omnium agmina, et cateruas horribiles, ac truculentas. Nam saluo Senatu, salua ciuitate, saluis Curatoribus, salua hac domo, saluis his conclauibus, ipsius Scholae Thomanæ res, ipsorum magistrorum doctrina et disciplina, ipsorum discipulorum, et humanitas, et inopia liberalis, atque honesta paupertas, florebut.

INDEX PRIMVS
A V C T O R V M V E T E R V M
V T R I V S Q V E L I N G V A E
Q V I I N P R O L V S S. L A V D A N T V R
E M E N D A N T V R E X P L I C A N T V R

Numeri priores ipsas Prolusiones, posteriores segmenta earum, indicant.

A

Achilles Tati^{us} 1, 2.
Aelianus 4, 3.
Aeschylus 2, 5. 3, 4.
Aesopus 1, 3.
Ammonius 3, 4.
Ampelius 3, 4.
Anacreon 3, 6.
Antoninus Liberalis 2, 3.
Apollodorus 1, 3. 4. 2, 5. 6.
4, 3. 5.
Apollonius Rhodius 2, 6.
Apostolius 2, 6.
Apuleius 4, 4.
Aristophanes 2, 4. 3, 4. 7.
Aristoteles 3, 4. 8.
Athenaens 3, 4. 5.
Athenion Comicus 1, 2.
Auctor H. in Mercurium 4, 5.

C

Caesar Iul. 2, 3. 3, 4.
Callimachus 1, 4.
Cicero 2, 3. 5. 3, 4.
Curtius 1, 2. 2, 5.

D

Diodorus Siculus 1, 3. 3, 4.
Dionysius Periegeta 2, 6.
3, 4.

E

Etymolog. M. 2, 6. 3, 4. 4, 5.
Euripides 2, 3. 5. 3, 7. 4, 3.
Eustathius 1, 2. 4. 2, 3. 6.
3, 4. 4, 4. 6.

F

Festus 2, 6.
Florus 3, 4.

G

Gellius 2, 5.
Glossaria vetera 2, 3. 3, 4. 6.

H

Heliodorus 1, 3. 4, 5. 6.
Heraclitus 3, 8.
Herodotus 2, 3. 3, 7. 4, 3.
Hesiodus 2, 6. 4, 5.
Hesychius 2, 3. 4. 5. 6. 3, 4.
5. 6. 4, 3. 4. 5. 6.

Hirtius 2, 5.
Homerus 2, 3. 4. 6. 3, 4. 7.
4, 5. 6.

Horatius 3, 4.
Hyginus 1, 4. 4, 5.

I

Interpretes Alexandrini V. T.
2, 4. 3, 6.
Isocrates 3, 7. 8.
Iustinus Martyr 1, 3.

L Lexi-

INDEX PRIMVS.

L

Lexicon MS. Coiflin. 3, 4.
 Livius 3, 4.
 Longus 3, 5. 4, 3.
 Lucianus 2, 3. 3, 4. 4, 3. 4.
 Lycophron 2, 6.

M

Matthaeus 4, 5.
 Maximus Tyrius 1, 2. 4, 3.
 Mela 3, 4.

N

Nonnus 1, 4.

O

Oppianus 4, 5.

P

Palaephatus fab. 1, 1. 4, 9. 7,
 8., 1, 3.: fab. 6, 1., 1, 4.:
 fab. 23, 1. 31, 8., 2, 3.:
 fab. 23, 4., 2, 4.: fab. 1, 2.
 7, 2. 29, 3., 2, 6.: fab. 32,
 10., 3, 4.: fab. 40, 2., 3, 5.:
 fab. 47, 2., 3, 6.: fab. 7, 6.,
 3, 7.: fab. 21, 1., 3, 8.:
 prooem. 2., 3, 8.: fab. 31,
 8., 4, 1.: fab. 49, 3., 4, 1.:
 fab. 37., 4, 1.: fab. 13, 1. fab.
 16, 1. fab. 25, 4. fab. 3, 4.
 fab. 42, 2., 4, 3.: fab. 3, 7.
 fab. 29, 5. f. fab. 32, 5. 10.,
 4, 4.: fab. 52, 1. fab. 5, 4.
 fab. 32, 6. fab. 16, 2., 4, 5.:
 fab. 40, 4., 4, 6.

Pausanias 2, 3. 3, 4. 4, 3. 6.
 Phauorinus 2, 3. 4. 6. 3, 4.
 Philo Eranius 3, 4.
 Pindarus 1, 4.
 Plato 1, 3. 2, 3. 6. 3, 5. 7.
 4, 5.
 Plinius M. 3, 4.

Plutarchus 1, 3. 4. 3. 4. 5. 4, 3. 4.
 Pollux 2, 3. 6. 3, 4. 5. 4, 3.
 Polybius 3, 4.
 Procopius 3, 4.
 Pseudodidymus 2, 3. 3, 4. 4, 5.
 Pseudomusaeus 3, 4.

S

Scholiasfes Pindari 1, 4.
 — Aristophanis vetus 4, 4.:
 Doruillianus 2, 4.
 — Aeschylus 2, 4.
 — Euripidis 2, 4. 5.
 — Luciani 4, 4.
 — Pseudomusaei 2, 4.
 — Hesiodi 2, 6.
 — Apollonii Rhodii 3, 4.
 — Sophoclis 2, 4.
 Silius Italicus 3, 4.
 Stephanus Byzant. 4, 4.
 Strabo 3, 4. 4, 3. 5.
 Suetonius 3, 4.
 Suidas 2, 6. 3, 4. 4, 3. 4.

T

Tacitus 3, 5.
 Theodotus 2, 4.
 Theophrastus 2, 3.
 Thomas Mag. 4, 4.
 Thucydides 3, 4.
 Tzetzes, Ioh., 1, 2.
 Tzetzes, Isacius, 1, 4. 4, 4. 5.

V

Velleius Paterculus 2, 3.
 Virgilius 2, 5. 3, 6.

X

Xenophon 1, 3. 2, 3. 5. 3, 7.
 4, 3. 5.

Z

Zonaras 3, 7.
 Zosimus 3, 4. 3, 6.

INDEX SECVNDVS

INDEX SECVNDVS VERBORVM GRAECORVM ET LATINORVM

Q V A E

IN PROLVSS. VEL EXPLICANTVR
VEL A LIBRARIIS PERMVTA
NOTANTVR

A

Accusatiuus iungitur verbis
λέγειν, Φάναι, et simili-
bus, 4, 4.

*Αγων iungitur aliis verbis 3, 7.

*Αγων et έχων 3, 7.

Αἶολος et Στόλος 4, 1.

*Αν et ἄν 1, 3.

*Αναιρεῖσθαι 1, 3.

*Ανακτησάμενος et ἀγανακτη-
σάμενος 4, 4.

Aoristi secundi Actiui, et Me-
dii, personae tertiae inter
se permutatae 1, 3.

*Αποδείκνυσθαι et ἐπιδείκνυ-
σθαι 4, 3.

*Αποδιώκειν quid? 2, 4.

Γ

Γαδερῆς et Σάρδεις 3, 4. 4, 4.

Γαστήρ γρυπῇ et τιμῇ 4, 3.

Glossemata sunt indices vera-
rum lectionum 1, 3.

Coimnnae Herculis. 4, 5.

Γρυπὸν quid? 4, 3.

Γυρὸς 2, 4.

Δ

Δὲ pro γὰρ 3, 8.

Διανεύσθαι πέλαγος 4, 5.

Διανήξασθαι et διανύσαι 4, 5.

Διανύσαι πέλαγος 4, 5.

Διαφορεῖν, et διαφθεῖρειν, et
διαφθορεῖν, 2, 3.

Διαφορεῖν quid? 2, 3.

Δίρη et Λέρνη 1, 4.

Διῶκειν proprie quid? 2, 4.

Δυστυχῆσεις et δυστυχῇ 4, 4.

E

*Εγκαρπα δένδρα 4, 3.

*Εγκαρποι οἷς 4, 3.

*Εγκαρπος et εὐκαρπος 4, 3.

Εἴτις pro ὅςτις, et εἴτι pro ὅ-
τι, 1, 3.

*Εκδιώκειν et ἐξελαύνειν 2, 4.

*Εκδιώκειν quid? 2, 4.

*Εμπαις 4, 3.

*Εν καρποῖς 4, 3.

*Εν et εὖ 4, 3.

*Ευδρος et εὐδρος 4, 3.

*Εξανύσαι θάλασσαν 4, 5.

*Εξοδιάζειν 2, 4.

*Επαθλον. 2, 4.

*Επὶ, et κατὰ, et ἐν, 4, 5. 6.

*Επὶ cum Accusatiuo 4, 6.

*Επὶ τῷ μέλιτι 4, 5.

*Επιδείκνυσθαι et ἀποδείκνυ-
σθαι 4, 3.

*Επιδείκνυσθαι quid? 4, 3.

Εὐδρεῖν 4, 3.

*Εχων

INDEX SECVNDVS

Ἐχων iungitur aliis verbis 3, 7.

Ἐχων et ἄγων 3, 7.

Ἐωρίζεσθαι quid? 4, 5.

Ἐωρίζεσθαι et μεταωρίζεσθαι 4, 5.

I

Interitio et internicio 2, 5.

Iuueniliter 3, 5.

K

Κατὰ cum Accusativo 4, 6.

Κατακαίνειν 2, 5.

Κατὰ et ἐπὶ 4, 6.

Κερναῖος et Κυρηναῖος 4, 4.

Κέρνη et Κυρήνη 3, 4, 4, 4.

Λ

Λέρνη et Δίρη 1, 4.

M

Μακρὸς et μικρὸς 4, 3.

Magnus et vastus 2, 5.

Μέλη cura 3, 6.

Μέλημα 3, 6.

Μεταωρίζεσθαι et ἐωρίζεσθαι 4, 5.

Μορφή et τροφή 2, 6.

N

Ναυλοχεῖν quid? 3, 4.

Ναύλοχος et ναυλόχιον quid? 3, 4.

Νεανικὸς et νεανικῶς quid? 3, 5.

O

Οἰκεία et οἰκία 1, 3.

Ὄνομα et ὀνόματα 3, 8.

Ὀπλον lorica 2, 4.

Optatiuus, et Infinitiuus, inter se permutati 1, 3.

Ὅσφύϊ et ὁσφύν 4, 3.

Ὅτι particulam sequuntur Infinitiuui 1, 3.

Οὐδὲν et ἔδενος 4, 3.

Οὐρήσας quid? 4, 5.

Π

Peragro et pererro 2, 5.

Picati 2, 6.

Πορθεῖς quid? 3, 4.

Πράγματα et χρήματα 2, 3.

Πρόβασις et πρόσβασις 4, 4.

Προσβάσεις quid? 4, 4.

P

Repurgo et sario 2, 5.

Σ

Σάρδεις et Γαδειρεῖς 3, 4, 4, 4.

Σιμὸν quid? 4, 3.

Στόλος et Αἶολος 4, 1.

Συχνάκις 2, 4.

T

Τὰ παρά τινος quid? 3, 6.

Τελεῖν τὰς πόλεις quid? 4, 5.

Τὴν et τῆ 4, 3.

Τροφή et μορφή 2, 6.

Φ

Φ et σφ 2, 6.

Φθία et Φρυγία 4, 1.

Φίλιον et Φίλειον ὄρος 2, 6.

Φίλειον τέρας 2, 6.

Φίξ 2, 6.

Φορβή quid? 2, 6.

Φορβάδες γυναῖκες 2, 6.

Fretum 3, 4.

Φύσις 3, 8.

X

Χρέος quid? 4, 6.

Χρέω 4, 6.

Χρήμα facit loquendi circuitum 2, 3.

Χρήματα quid? 2, 3.

Χρηματίζειν 2, 3.

Ω

Ὡς particulam sequuntur Infinitiuui 1, 3.

Ὡς et ὥσπερ postponuntur non raro nominibus 4, 5.

ADDENDA

A D D E N D A

Prolegg. p. XVI. not. 11. leg. *inueniatur*. P. XXVI. not. * *post* Verh. *adde*: Sed video tamen, verba Muncqueri potius ad Hygini librum mythicum referenda esse, quem editum ab eo esse nouimus, denuoque illustratum, annis non multis post Antonini Liberalis metamorphoseon *Συναγωγὴν*. P. LXXIII. v. 6. leg. *Potrida*.

In Ind. Graec. *post* "Ὀλως *insere*: "Ὅμηρος *Homerus*: poetarum omnium nobilissimus, et antiquissimus [Gellius 17, 21.], 53, 6.

